

Giới thiệu Nguyễn Giả Thượng Câu

Truyện ngôn tình cổ đại - Nguyễn Giả Thượng Câu nói về Tả Kinh Hoan thấy rằng mình không nên tò mò về vợ của ông chủ, nếu không sẽ không yêu cô ấy, cùng ông chủ tranh cô ấy, Tả Kinh Hoan cảm thấy thật điên rồ. Tần Văn Thư từ nhỏ được cưng chiều yêu thương, cô cực kì ưu tú, không thiếu cái gì, chỉ có chút hối tiếc đó là... Lúc Tả Kinh Hoan dùng vẻ mặt bình thản nói với cô rằng có thể trị khỏi tình luyến ái của cô, Tần Văn Thư cảm thấy tình cảnh này có chút kì lạ không nói nên lời. Tần Văn Thư đến nay vẫn không nghĩ rằng, bản thân cô có một ngày cũng sẽ..., hơn nữa đối tượng còn là... còn là tình nhân bên ngoài của chồng, Tần Văn Thư cảm thấy cô điên mất rồi. Bên cạnh chiếu mộ tựa truyện hay thì Hoài Niệm cũng là tác phẩm đắt giá mà các bạn nên khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1

“Chiếc váy này rất đẹp, hợp với bờ lắm.” Tả Kinh Hoan cầm chiếc váy trên giá uốn thử lên người Lý Hâm.

“Đẹp thật, mình cũng thấy hợp, mình đi vào thử một chút.” Lý Hâm cảm lấy quần áo đi về phía phòng thử đồ. Nàng cùng Tả Kinh Hoan đại khái chính là ngư tử tâm ngư tử tâm, các nàng có cùng chung sở thích, cùng chung nghề nghiệp, chính là quyền rừ “đại gia”, làm tình nhân của “đại gia”, khác nhau ở chỗ mình quyền rừ chính là nữ nhân, một phụ nữ đã có chồng, mà Tả Kinh Hoan thì lại dụ dỗ nam nhân, một người đàn ông đã có vợ.

Tả Kinh Hoan tiếp tục chọn quần áo, đến lúc nàng ngẩng đầu, phát hiện Lý Hâm đã thử xong quần áo đi ra, quả nhiên rất hợp với nàng, dáng vẻ hoàn mỹ, đôi chân thon dài không chèn vào đâu được, tầm lưng kêu gọi thật là mê người, Tả Kinh Hoan đột nhiên muốn trêu chọc Lý Hâm, nàng len lén đi tới sau lưng nữ nhân kia, bất thành linh ôm lấy, tay sờ đùi nữ nhân kia, nói giỡn: “Thật đẹp a, ngày nào đó mình đổi tính hướng, thích nữ nhân cũng tốt lắm...”

Nữ nhân kia rõ ràng là bị giật mình, thân thể cứng đờ, bản năng muốn đem người đang ôm mình đẩy ra, nhưng là lập tức liền phát hiện người ôm lấy mình là một nữ nhân, cho nên Tần Văn Thư cố nén giận, không vui xoay người đối diện Tả Kinh Hoan.

Tả Kinh Hoan nhìn nữ nhân kia, phát hiện không phải là Lý Hâm, có chút lúng túng, thấy khuôn mặt nữ nhân kia, Tả Kinh Hoan mới cảm thấy quen mắt, thật giống như đã gặp nhau ở nơi nào, Tả Kinh Hoan suy nghĩ một lúc, sau đó hơi ngần người.

Lúc này Lý Hâm từ phòng thử đồ đi ra ngoài, thấy Tả Kinh Hoan ôm một người mặc đồ giống mình, tay đặt trên đùi nàng, lại còn đang ngần người, tình huống thật là quý dị, hơn nữa nữ nhân bị ôm lấy cũng quá cực phẩm luôn, Lý Hâm tự nhận mình và Tả Kinh Hoan lớn lên cũng là thượng phẩm ngàn dặm mới tìm được một, nhưng là nữ nhân kia thật đem mình cùng Tả Kinh Hoan để xuống một bậc, mỹ nữ trên đường vợ một phát được cả xấp đầy, nhưng là xinh đẹp cùng khí chất cũng vô cùng tốt nữ nhân, liền không dễ tìm. Nếu không phải mình thích nữ nhân, lấy thường thức ánh mắt đối đãi nữ nhân, bằng không thật phải ghen tỵ một phen.

Tần Văn Thư thấy Lý Hâm, trong lòng đại khái hiểu là chuyện gì xảy ra, nhưng nữ nhân lỗ mãng này, chẳng phải nên buông ra sao, mà không phải ngăn người vào lúc này, tay của nữ nhân kia đặt trên đùi mình, nóng rực thực làm cho Tần Văn Thư không hài lòng.

“Tiểu thư, cô có thể hay không...” Tần Văn Thư nhìn về phía Tả Kinh Hoan hỏi, nhắc nhở ý tứ rất rõ ràng.

“Thật xin lỗi, tôi nhận lầm người...” Tả Kinh Hoan lúng túng cười một chút, vội vàng buông ra Tần Văn Thư.

“Không sao.” Tần Văn Thư thản nhiên mỉm cười, sau đó xoay người tiến vào phòng thử đồ đem quần áo đổi lại.

“Bỏ vừa rồi thấy nàng thì sùng sốt, chẳng lẽ bỏ nhìn trúng nàng đây?” Lý Hâm trêu chọc hỏi.

“Hình rất đẹp, không nghĩ tới, bản thân nàng so với trong hình xinh đẹp hơn rất nhiều.” Tả Kinh Hoan thật lòng nói, ý rằng nữ nhân này mình cho tới bây giờ chưa có tiếp xúc qua.

“Bỏ biết nàng?” Lý Hâm kinh ngạc hỏi.

Lúc này Tần Văn Thư từ phòng thay đồ đi ra ngoài, Tả Kinh Hoan đối diện Tần Văn Thư, trái với vừa rồi lúng túng, mỉm cười nhìn Tần Văn Thư, cũng không trả lời Lý Hâm.

Tần Văn Thư cảm thấy nữ nhân lỗ mãng này trong mắt có thâm ý, chẳng lẽ nàng biết mình, rõ ràng mình không nhận ra nàng, Tần Văn Thư đáp lại, lễ phép mỉm cười, sau đó từ trong ví lấy ra thẻ tín dụng cho người bán hàng, trong lúc ấy nàng cảm giác rất rõ hai nữ nhân kia còn đang nhìn mình, nhưng là Tần Văn Thư bình tĩnh như thường chờ xong thẻ xoay người rời đi.

“Bỏ tại sao biết nàng?” Lý Hâm cực hiếu kỳ, Tần Văn Thư toàn thân thoát nhìn cùng Tả Kinh Hoan không là một giai tầng, Lý Hâm rất rõ ràng, mình và Tả Kinh Hoan bất kể mặc bao nhiêu đồ hiệu trên người, nhưng bản chất không thay đổi được, Tần Văn Thư không giống với, vừa nhìn đã biết không

giống các nàng, cảm giác tương tự cấp bậc thì khác biệt.

“Mình không quen nàng, nhưng là mình biết chồng nàng, nàng là lão bà của kim chủ mình.” Tà Khinh Hoan nhìn dần dần đi xa bóng lưng, mỉm cười biến mất nhẹ nhàng nói.

Lý Hâm há hốc mồm kinh ngạc, “Bồ không ghen tỵ?” Nhưng Lý Hâm biết khi mình thấy lão công của nữ nhân kia, hận không được giết hẳn ngay.

Nàng thích Hàn Sĩ Bán, nhưng là nàng thích tiền của Hàn Sĩ Bán hơn, con người Hàn Sĩ Bán cùng tiền của anh ta, các nàng thích, nàng tin tưởng phần lớn nữ nhân cũng sẽ thích Hàn Sĩ Bán, nhưng nàng thích nhất là bản thân mình.

Tà Khinh Hoan xem thường cười, “Nếu như mình ghen tỵ, nữ nhân bên cạnh Hàn Sĩ Bán cũng không phải là mình.”

“Đồ vô tình!” Lý Hâm khinh bỉ nói, nhưng là trong lòng ngăn không được hâm mộ, người vô tình là người thắng, mình đã thua thảm hại rồi, nữ nhân kia có thể nuôi mình như chim hoàng yến, nhưng tuyệt đối sẽ không vì mình vứt bỏ bất cứ thứ gì.

Tà Khinh Hoan không trả lời, ở mức độ nào đó, mình quả thật vô tình.

“Nữ nhân kia như thế nào cũng là cực phẩm trong cực phẩm, vì sao Hàn Sĩ Bán còn muốn đi ra ngoài ăn dã thực đây?” Lý Hâm khó hiểu hỏi.

“Ai mà hiểu được? Theo mình biết, Hàn Sĩ Bán thật sự yêu Tần Văn Thư nữ nhân kia.” Tà Khinh Hoan nhún vai buông tay, mình và Hàn Sĩ Bán ở chung một chỗ ba năm rồi, không biết Tần Văn Thư có phát giác chút nào không?

“Thật yêu nữ nhân kia, còn ra ngoài ăn dã thực, nếu không phải nam nhân đê tiện, chính là nữ nhân...” Lý Hâm nói đến một nửa liền cười bị ối nhìn Tà Khinh Hoan.

“Ừ?” Tà Khinh Hoan nhìn Lý Hâm, nói thật nàng cũng khó mà hiểu nổi Hàn Sĩ Bán, Hàn Sĩ Bán yêu Tần Văn Thư bao nhiêu, mình có lẽ so với Tần Văn Thư cũng rõ ràng, nhưng là yêu một người lại nuôi tình nhân bên ngoài, tình yêu như vậy Tà Khinh Hoan không dám đoán bừa.

“Bồ nói nữ nhân kia có phải tính lãnh cảm hay không?” Lý Hâm cười xấu xa.

“Tính lãnh cảm...” Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng lặp lại một lần, nghĩ như vậy cũng có khả năng, nhưng là Tần Văn Thư -thánh nữ trong lòng Hàn Sĩ Bán, Tà Khinh Hoan thật vô cùng không muốn đem Tần Văn Thư cùng tính lãnh cảm liên hệ. Bất quá nữ nhân kia vóc người hoàn mỹ, gương mặt đẹp, hương vị cũng tốt, tính lãnh cảm thật đáng tiếc, Tà Khinh Hoan đột nhiên phát hiện mình cùng Lý Hâm tư tưởng giống nhau, rất bí ối.

Lý Hâm diện mạo là điển hình tình nhân về mặt, gương mặt chính là chiếu cáo thiên hạ, ta là tình nhân, vừa nhìn liền biết không phải là phụ nữ đang hoàng, khỏe mắt yêu mị (lãng lo), đáng người nóng bỏng, quần áo bại lộ, đi ra ngoài có mười người đàn ông có chín người đàn ông muốn nhận nàng làm tình nhân, Lý Hâm ghét nhất một đám đê cụ ánh mắt đói khát nhìn mình.

Lý Hâm từ nhỏ đã thích nữ nhân, nhà trẻ thích cô bé ngồi cùng bàn, tiểu học thích nữ trưởng lớp, trung học thích học tỷ, đại học thích nữ lão sư (giáo viên), tốt nghiệp đại học coi như làm người khác tình nhân. Lý Hâm một đường tình sử lận đận, yêu được mau, đi cũng nhanh, không bao giờ vượt qua nửa năm, nhưng là duy chỉ có lần này bất đồng, suốt năm năm rồi, còn an phận làm tình nhân của một nữ nhân, Lý Hâm cảm thấy lần này mới coi là chân chính thua trong tay nữ nhân rồi, sau đó trọn đời thoát thân không được nữa.

Tà Khinh Hoan bất đồng, bộ dạng không gần gũi nhân gian, tựa hồ là Thần Tiên tỷ tỷ của Đoàn Dự, người không biết cho là nàng là cái gì thánh nữ, tràn đầy ái tâm, nhưng là ai đoán được nhìn như thanh tâm quả dục Tà Khinh Hoan thật ra làm tình nhân, hơn nữa còn là lòng lang dạ sói, vĩnh viễn không quyên tiền, một đồng tiền cũng không quyên..., xem phim, thích nhất xem mẹ chồng ác độc đem tiểu thiếp ức hiếp hành hạ, hoặc là Dung ma ma dùng kim châm Từ Vi, nàng thế nào cũng cảm thấy thoải mái. Hai người cùng ra rạp xem phim giết thời gian, bình thường Lý Hâm thấy vậy khóc bù lu bù loa, sau đó Tà Khinh Hoan cười rất hoan khoái. Ai bảo các nàng làm tình nhân, chẳng qua là thỉnh thoảng bị lâm hạnh, còn lại phần lớn thời gian thì đi dạo phố, chăm sóc sắc đẹp, sửa móng tay, không có hứng thì cùng nhau ra rạp hoặc là xem phim truyền hình.

Quá khứ của Tà Khinh Hoan, nàng chưa bao giờ nói, Lý Hâm cũng chưa bao giờ hỏi, nếu như một người không nói về quá khứ của mình, nhất định là bởi có điều khó nói, Lý Hâm hiểu đạo lý này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tần Văn Thư thay Hàn Sĩ Bán sửa lại cả vật, Hàn Sĩ Bán thích nhất Tần Văn Thư lúc này, nàng thật giống người vợ quan tâm chồng mình, gương mặt xinh đẹp có vẻ rất nghiêm túc, mặc dù Hàn Sĩ Bán biết Tần Văn Thư vô luận là làm chuyện gì, nàng đều cực kì nghiêm túc, trừ một chút chuyện kia ra, Tần Văn Thư gần như là nữ nhân hoàn mỹ.

“Buổi tối chúng ta cùng ăn cơm nhé, anh đặt bàn rồi. . .” Hàn Sĩ Bán nhìn gương mặt luôn luôn bình thản của Tần Văn Thư, trên mặt có chút ngời sáng,

vô luận nhìn bao nhiêu lần, vẫn hết năm đó lần đầu gặp gỡ cảm giác như là thấy nữ thần.

“Buổi tối em phải cùng gia gia (ông nội) tham gia một buổi đấu giá từ thiện, chiếc bình Thanh Hoa đó , gia gia rất thích.” Tần Văn Thư tiếc nuối nói.

“Không sao, đi cùng gia gia quan trọng hơn.” Hàn Sĩ Bàn nào dám cùng Tần Chính giành cháu gái, Tần Văn Thư là đứa cháu gái mà Tần Chính đặc ý nhất, ngay cả mấy đứa cháu trai đều không được cưng chiều bằng một phần mười Tần Văn Thư. Tần gia không giống với phú hào bình thường, tổ tiên từ thời Minh Thanh đã làm đại quan, cành lá xum xuê hơn nữa con cháu mấy đời cũng không chịu thua kém, ở đời của Tần Chính càng cường thịnh, Tần gia đã có đại quan, lại có phú thương, quyền thế tài phú tích lũy, nhiều thế hệ làm thành sĩ tộc đại gia hàm dưỡng cùng khí chất, thực là trời sinh quý tộc. Tần Chính rất thích tranh chữ cổ, cũng có khả năng giám định và thưởng thức tương đối cao, mà Tần Văn Thư từ nhỏ ở bên Tần Chính học hỏi, có điểm trò giỏi hơn thầy.

Hàn gia của cái cũng coi như là nhiều, bằng không thì cũng không có khả năng lấy được Tần Văn Thư, nhưng là không có bách niên thế gia lực lượng giống như Tần gia. Nhưng Hàn gia rất có tân quý tư thế, Hàn Sĩ Bàn lại là con trai độc nhất, bộ dáng anh tuấn tiêu sái lại rất có năng lực, coi như là thiên kiều chi tử rồi, dầu thế quý nhất là không có tính kiêu căng của các phú nhị đại. Tần Văn Thư nhìn tượng phu, đối với chính mình che chở có thêm, chỉ cần mình có ở nhà, anh ta cũng sẽ về nhà đứng giờ, dù đi ra ngoài xã giao, cũng sẽ không đem mình làm thành một thân toàn mùi rượu cùng mùi nước hoa của nữ nhân, luôn luôn dùng một vẻ thanh tân xuất hiện trước mặt mình, nói thật ra, Hàn Sĩ Bàn không có điểm gì để chê trách, nhưng là Tần Văn Thư cảm thấy như thiếu một chút gì đó.

Tần Văn Thư khoác tay Tần Chính, xuất hiện tại buổi đấu giá, nàng búi tóc cao, đồ trang sức trang nhã tinh xảo càng tôn lên gương mặt xinh đẹp, lễ phục dạ hội được cắt may rất vừa vặn, khí chất ung dung hoa quý (đẹp dễ quý giá) lại khiến cho người khác không khỏi cảm thấy đây mới thực sự là quý tộc. Tần Chính đã tám mươi lăm tuổi, nhưng nhìn vẫn còn rất có sinh khí mà nội liễm, ông cháu hai người vừa xuất hiện liền thu hút ánh mắt mọi người.

Tất cả biết rõ Tần lão gia xuất hiện tại buổi đấu giá đồ cổ, tất nhiên sẽ có Tần đại tiểu thư tương bồi, Tần đại tiểu thư, tuy gả vào Hàn gia năm năm, như trước vẫn được mọi người gọi là Tần đại tiểu thư, mà không phải Hàn phu nhân, có thể thấy được Tần Văn Thư ở Tần gia được sủng ái cỡ nào.

Tần Chính không phải tất cả các buổi đấu giá đều có mặt, nhưng là đã đến liền thành tình thế bắt buộc, mọi người kiêng nể Tần gia thế lực, không dám cùng Tần lão gia đoạt đồ tốt, hơn nữa mặc dù không có người cùng Tần lão gia tranh giành, nhưng Tần lão gia ra giá vẫn như cũ không thấp, có thể thấy được Tần lão gia đối với đồ mình yêu thích tương đối là rộng rãi.

Tần Văn Thư chăm chú quan sát chiếc bình Thanh Hoa, trong lòng liền có quyết định rồi, nàng viết vài con số lên laptop, sau đó đưa cho Tần Chính, Tần Chính nhìn con số Tần Văn Thư viết ra, vừa ý gật đầu, Tần Văn Thư thấy gia gia gật đầu liền giờ bấm hiệu, lấy được chiếc bình Thanh Hoa kia, hiển nhiên Tần Văn Thư cho rằng chiếc bình Thanh Hoa kia đánh giá giá trị đây nên đưa ra một cái giá hợp lý. Tần lão gia tính tình cổ quái, nếu mình cảm thấy là đồ tốt, tuyệt không cho phép bị bán đồ bán tháo, trong lòng đưa ra một cái giá hợp lý, tự định giá cả lại hy vọng có người tán thành, vài chục năm nay, tri âm khó cầu, cô quanh mấy chục năm, thật vất vả bồi dưỡng được đứa cháu gái đạt tới trình độ giám định và thưởng thức bằng mình lại rất ăn ý, thậm chí ngày sau rất có thể sẽ trò giỏi hơn thầy, ông như thế nào lại không cưng chiều đứa cháu gái này?

Trở lại Tần gia tổ trạch (nhà, chỗ ở), Tần Chính liền kéo cháu gái vào thư phòng, trong thư phòng hầu như toàn bộ đều là đồ cổ, từ lớn đến cực lớn bình hoa sáng bóng như tuyết trắng, cả nhỏ như nghiền mực trên bàn sách đều là đồ cổ cực kỳ đắt giá.

Tần Chính cẩn thận từng li từng tí vuốt ve chiếc bình Thanh Hoa vừa lấy về, càng xem càng hài lòng, màu men cùng thủ công đều có thể nói là hoàn mỹ.

“Đây là đồ làm từ thời Tuyên Đức triều Minh, xương gốm thời Tuyên Đức vừa dày vừa nặng, hoa văn dày , men hơi có màu xanh, khá nhiều khoản (khoản -là phần trên bức Thư pháp hoặc tranh vẽ, ở đây là đồ sứ đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn,...) có bốn chữ hoặc sáu chữ niên khoản (năm sản xuất), cũng có người nói ‘ Tuyên Đức khoản bố toàn thân’ (đồ gốm sứ thời Tuyên Đức có nhiều khoản). Nói chung, Tuyên Đức Thanh Hoa số lượng nhiều, chủng loại phong phú, ảnh hưởng lớn, do đó nói ‘Thanh Hoa thủ đầy Tuyên Đức’.” (gốm sứ Thanh Hoa tốt nhất là ở thời Tuyên Đức) Mấy năm trước gia gia đã kiểm tra mình xong rồi, dù thế gia gia vẫn rất thích thử mình.

Tần Chính đúng là thích thử Tần Văn Thư, Tần Chính biết rõ phú quý dễ dàng có, nhưng là cần phú quý bao nhiêu đời, mới có thể dưỡng ra một hài tử hiểu biết như thế.

Tần Văn Thư ở lại Tần gia, Hàn Sĩ Bàn dĩ nhiên là tới chỗ Tà Khinh Hoan.

Sau khi xong việc, Tà Khinh Hoan nhìn Hàn Sĩ Bàn đang ngủ, ánh mắt càng lúc càng lộ ra vẻ đùa cợt lướt của nàng qua khuôn mặt anh tuấn của Hàn Sĩ Bàn, Hàn Sĩ Bàn hội tụ đủ điều kiện của nhân vật nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình, anh tuấn tiêu sái giàu có, nàng cũng thực sự thích Hàn Sĩ Bàn, dù sao trong số nam nhân nàng gặp được, không có ai ưu tú bằng Hàn Sĩ Bàn, nhưng là chỉ giới hạn ở thích, tựa như thích một bộ quần áo đẹp dễ vừa người, có thì càng tốt, không có thì thôi. Minh đối với Hàn Sĩ Bàn mà nói, có lẽ bất quá là một thứ đồ dùng tốt, mà Hàn Sĩ Bàn với mình mà nói cũng không phải như thế sao? Tà Khinh Hoan có chút hơi lên khóe miệng, tươi cười rõ ràng là trào phúng, gương mặt thánh thiện bỗng chốc phai nhạt, bắt đầu trở nên bạc tình cùng lạnh lùng..., đây mới thực sự là Tà Khinh Hoan, giấu ở bên trong cái vẻ ngoài mà mọi người hay bị lừa gạt .

Tà Khinh Hoan cảm giác tâm lý mình đại khái là ngày càng biến thái, vừa rồi ở dưới thân nam nhân kia hầu hạ, đầu óc lại nhớ tới Tần Văn Thư mấy hôm trước mới gặp , nữ nhân ấy ngũ quan tinh xảo mà vô cùng nhu hòa, nữ nhân ấy với mình không cùng một thế giới, thân thể lúc suy nghĩ đến nữ nhân ấy hưng phấn hơn bình thường nhiều . Tà Khinh Hoan cho tới bây giờ không có phát giác mình nguyên lai là có biến thái tiềm chất, bằng không thì như thế nào sẽ ở thời điểm kia suy nghĩ Tần Văn Thư có phải là không thể hưởng thụ chuyện thân mật này, nếu không thì Tần Văn Thư làm sao chỉ giữ tâm của Hàn Sĩ Bàn, mà không giữ được thân xác anh ta?

Tà Khinh Hoan đối với giới tính không có khái niệm rõ ràng, lớn như vậy, không có nữ nhân nào hấp dẫn được nàng, dù Lý Hâm bộ dáng mê hoặc lòng người cũng không hấp dẫn nàng, mà nam nhân, nàng tới nay cũng chỉ thích qua Hàn Sĩ Bàn, anh ta đủ ưu tú đủ tiền, chỉ bởi vì Hàn Sĩ Bàn có rất nhiều điều kiện tốt kèm theo nên mới thích. Nhưng là, giờ phút này Tà Khinh Hoan đối với nữ nhân cùng mình xài chung một nam nhân lại cực kỳ hứng thú.

Ở một góc thư phòng của Tàn Chính có treo một bức mỹ nhân đồ (tranh), Tàn Văn Thư nhìn cô gái trong tranh, đột nhiên nhớ tới vài ngày trước tại cửa hàng nữ nhân ôm làm mình, cô gái trong tranh cùng nữ nhân kia kỳ thật bộ dáng không hề giống nhau, nhưng lại cùng một loại hình, thanh nhã cao quý tựa như tiên nữ, có lẽ mỗi nam nhân trong suy nghĩ đều cất giấu một Thần Tiên tỷ tỷ, gia gia cũng không ngoại lệ.

“Gia gia, bức họa này vẽ từ khi nào thế?” Khi còn bé liền nhìn thấy bức họa này, lớn lên một chút liền nhận ra đây là do gia gia đích thân vẽ, tới hôm nay mới hỏi.

“Gia gia lúc còn trẻ mơ thấy một lần, dựa vào trí nhớ vẽ lại, có lẽ là đời trước đã từng gặp qua.” Tàn Chính nhìn bức mỹ nhân đồ, vừa cười vừa nói, mình cũng từng một thời tuổi trẻ khinh cuồng.

Tàn Văn Thư cũng nhàn nhạt mỉm cười.

Hàn Sĩ Bàn sáng sớm liền thức dậy, đầu tiên là nhanh chóng tắm rửa, sau đó thay một bộ âu phục mới, trên người hẳn tuyệt đối sẽ không lưu lại hương vị của Tả Khinh Hoan, vì cẩn thận, cũng vì tôn trọng Tàn Văn Thư, hẳn thu thập xong mới lái xe tới Tàn gia đón Tàn Văn Thư.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiểu Tam Xuất Chiêu

“Chắc chắn, tiểu Hoan, cách ăn mặc của bồ cũng thật thanh thuần giống một đoá cúc dại còn chưa bị người chạm qua...” Lý Hâm một bên cầm trà sữa một bên nhìn Tả Khinh Hoan khoa trương. Bộ dạng của Tả Khinh Hoan lớn lên cũng thật lả đảo, rõ ràng là cùng loại người như mình, cố tình vẻ ngoài giống tiên nữ siêu trần thoát tục, thật khiến cho người khác ghen tị trong khi bản thân mình trời sinh bộ dạng giống hồ ly tinh. Tuy Lý Hâm cho tới bây giờ không nghĩ thừa nhận nhưng bắt đầu từ mười ba tuổi đã bị người khác gọi là hồ ly tinh, Lý Hâm không thể phủ nhận diện mạo phong tao của mình.

Tả Khinh Hoan đồng nhất như trước một bộ thực nữ hình tượng, đơn giản màu trắng somi cùng quần jean, đem tóc thật dài cột lên, nhìn thoáng qua giống mười bảy mười tám tuổi thiếu nữ, quả thật chính là thanh thuần tiểu bách hợp.

“Nếu mình chưa bị chạm qua, thì bồ là tàn hoa bại liễu!” Tả Khinh Hoan miệng lưỡi cũng không thua kém Lý Hâm, quả thực bề ngoài khiến nhân khi dễ cùng tính cách một trời một vực.

“Bồ là đồ kỳ mình lớn lên xinh đẹp.” Lý Hâm phản bác lại, lẳng lơ hướng Tả Khinh Hoan chớp chớp đôi mắt quyến rũ, làm cho những nam nhân ở phía sau Tả Khinh Hoan bị ánh mắt của nàng hấp dẫn không thoát ra được.

Phong cách của Lý Hâm vẫn là hoa hòe sắc sỡ, màu mè khiến cho người khác chói mắt, mị tục, Tả Khinh Hoan hừ lạnh, trong trí nhớ của nàng cũng có một nữ nhân bộ dáng mị tục như thế, chính là vẫn bị nàng quên đi.

Lý Hâm bát quái hỏi: “nói nói, Hàn Sĩ Bàn đâu rồi?”

“Đường như là đi châu Âu làm ăn.” Tả Khinh Hoan không xác định trả lời, hình như muốn đi hơn một tháng, nàng không quan tâm hành tung của nam nhân kia, bảo đường phí hàng tháng ấn định chuyển khoản vào trương mục của nàng là đủ.

“Vây không phải là có hai nữ nhân phòng không gối chiếu, bằng không hai người một thê một thiếp cùng nhau vui đùa một chút...” Lý Hâm cười dị thường đáng khinh, thấu gần Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng nói, bản thân là đồng tính không biết có thể gặp ít nhiều người đồng đạo, chỉ hận không thể biến toàn nhân loại thành thế giới đại đồng.

Nàng vẫn cảm thấy Tả Khinh Hoan cặp với nam nhân thật lãng phí, trực giác của nàng cho thấy vị này ngoài mặt thanh thuần, nội tâm u ám nữ nhân ở trên giường hẳn là rất nhiệt tình, tiện nghi nam nhân không bằng tiện nghi nữ nhân. Hơn nữa nếu để cho Tả Khinh Hoan ra tay nhúng chàm nữ nhân cao quý bất khả xâm phạm như Tàn Văn Thư, thật là một chuyện tuyệt vời. Quan hệ của các nàng chính là có loại cảm kỳ cảm giác, chỉ cần tưởng tượng thôi cũng làm Lý Hâm hứng thú.

“Mình đột nhiên phát hiện, nguyên lai tương tùy tâm sinh quả nhiên là có đạo lý.” Chẳng trách Lý Hâm bộ dáng giống hồ ly tinh, nữ nhân này tính cách phá hư còn hơn hồ ly tinh.

“Xạo!” Lý Hâm cười nhạt, bắt luận kẻ nào nói mạo do tâm sinh nàng đều có thể tin, nhưng là từ miệng của Tả Khinh Hoan nói ra đúng là chuyện cười.

“A, người kia không phải là Tàn Văn Thư sao? Nàng như thế nào sẽ xuất hiện ở con phố này?” Lý Hâm tinh mắt nhìn thấy đứng cách đó không xa Tàn Văn Thư, kinh ngạc nói với người bên cạnh Tả Khinh Hoan, thật đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Tả Khinh Hoan theo phương hướng của Lý Hâm quả nhiên thấy được Tàn Văn Thư, cũng thật sự kinh ngạc, nữ nhân kia rõ ràng không phải là người sẽ

đến loại này phổ cổ; chỗ này tuy rất náo nhiệt, nhưng khá dơ bẩn bừa bộn. Với một thân trang phục thư nhả, còn có khí chất quý tộc, quả thực nàng cùng hoàn cảnh và mọi người xung quanh hoàn toàn bất đồng. Cảnh tượng này làm cho Tà Khinh Hoan nhớ tới một câu khen ngợi sáo rỗng: tiên nữ hạ phàm. Đối mặt một đám bất lương thiếu niên huyết sáo treu chọc, Tần Văn Thư như trước bình tĩnh, nhìn như không thấy, không thể không làm cho người ta khâm phục khí chất của nàng. Nhưng là Tà Khinh Hoan lại cảm thấy nữ nhân kia đại khái đầu óc có vấn đề, rõ ràng sẽ không là loại người đến địa phương này, vậy đến để làm gì?

“Nữ nhân đó thoát nhìn thật ưu nhã, người ngắm nghía nàng cũng không ít.” Lý Hâm kỳ thật cũng nghĩ muốn hướng Tần Văn Thư huyết sáo, nữ nhân như vậy bình thường thật không dám đùa giỡn, nhưng là dung nhập loại này hoàn cảnh, đến thời điểm bị người khác treu đùa, làm cho bản thân mình sinh ra ý nghĩ cũng muốn chọc nàng, thực bị Tà Khinh Hoan nói đúng một việc thì phải là nhân bản sinh là xấu xa.

Người nhìn về phía Tần Văn Thư càng ngày càng nhiều, còn có không ít nữ nhân hướng Tần Văn Thư nổi lên chọc ghẹo, nhưng Tần Văn Thư ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, chỉ có Tà Khinh Hoan có thể cảm giác được Tần Văn Thư hơi hơi bất an.

“Tinh thần của mình thoát nhìn giống kẻ có tiền, Tần Văn Thư thoát nhìn tựa như quý tộc, thật sự là người so với người tức chết người.” Lý Hâm tiếp tục cảm thán nói, Nghiêm Nhựt Vấn đều đã muốn xem như cực phẩm trong hàng ngũ nữ nhân, mà Tần Văn Thư chính là cực phẩm trong cực phẩm, nữ nhân xinh đẹp như vậy chung quy làm cho Lý Hâm nổi lên chọc ghẹo dục vọng, hận không thể tao đập một phen. Tuy nhiên chính mình hình như là bị Nghiêm Nhựt Vấn tao đập, phỏng chừng cùng Tà Khinh Hoan kết bạn đã lâu, trong lòng cũng có nhất định méo mó trình độ.

“Mình có thể làm cho nữ nhân kia mất đi vẻ mặt bình tĩnh.” Tà Khinh Hoan thâm ý nhìn về phía Tần Văn Thư nói.

“Bỏ không có khả năng.” Lý Hâm trực giác nữ nhân kia là một trong số ít người có thể làm được thái sơn băng vu tiên nhi diện bất cải sắc (đối diện núi sập sắc mặt cũng không đổi).

Tà Khinh Hoan cầm nửa ly trà sữa còn không có uống xong ở trong tay Lý Hâm, đi đến Tần Văn Thư trước mặt, sau đó hất thẳng đến Tần Văn Thư trên người, tất cả mọi người ngây ngẩn. Lý Hâm kinh ngạc, miệng há hốc cơ hồ có thể nhét vừa một quả trứng gà, không ngờ tới Tà Khinh Hoan có thể ra tay nặng như vậy, thế nhưng trước mặt mọi người ngang tàng giới nguyên một ly trà sữa vào người khác.

Tần Văn Thư hiển nhiên cũng không dự đoán được mình thế nhưng sẽ bị người ở trên đường đổ trà sữa vào người, khuôn mặt thanh nhã tinh tế thoáng chút cứng đờ lại, trong lòng có phần tức giận nhìn về phía tội khôi họa thủ (kẻ đầu sỏ), nhìn đến gương mặt có chút quen thuộc, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

“Thực xin lỗi, do tôi không cẩn thận đụng vào, cô không có bị gì đi.” Tà Khinh Hoan vẻ mặt xin lỗi thành khẩn lên tiếng, nếu không phải động tác của nàng rất rõ ràng, tất cả mọi người sẽ bị ánh mắt vô tội cùng thái độ thành khẩn của Tà Khinh Hoan lừa dối, nữ nhân này không đi đóng phim thật sự rất lãng phí. Mọi người cũng không phải bị mù, Tà Khinh Hoan quả thực trọn tròn mắt nói dối, chung quanh im ắng chờ đợi nữ nhân tao nhã kia nổi giận, tin tưởng cho dù người hiền lành đến đâu, ở gặp được loại này tình huống cũng sẽ nhịn không được phát hỏa. Lập tức ánh mắt mọi người chăm chú nhìn về phía hai nhân vật chính, chờ đợi màn kịch dị thường hứng thú này.

Tần Văn Thư cho tới bây giờ không có gặp qua người vô si như vậy, mà nữ nhân này vẫn là người đã từng ôm mình ở cửa hàng quần áo, trong lòng tuy nhiên thực không hài lòng, nhưng vẫn nhẫn nhịn để xuống cơn tức giận. Nàng tổng cảm thấy được, một người sẽ không vô duyên vô cớ tạt nước vào mình, có thể có nguyên nhân trong đó, Tần Văn Thư như vậy an ủi bản thân.

“Nhà của tôi ngay tại lân cận, tôi chờ cô về nhà thay y phục có được không?” Tà Khinh Hoan quan tâm hỏi, làm cho bên cạnh Tần Văn Thư một đầu mồ mịt, rốt cuộc đây là cái gì tình huống.

“Không sao.” Tần Văn Thư cố gắng nở một nụ cười, đây là nụ cười miễn cưỡng nhất mà Tần Văn Thư có trong ba mươi năm, tuy nhiên trên người dính trà sữa vô cùng khó chịu, nhưng là nàng không nghĩ đến nhà của cô gái này thay y phục. Tần Văn Thư ngoài ý muốn không có nổi giận làm cho vậy quanh xem kịch mọi người thất vọng.

Quả nhiên là rất có văn hóa, Tà Khinh Hoan trong lòng thầm nghĩ, nếu đổi lại là mình, ai tạt lên người mình một ly, nàng thế nào cũng phải hất trở về ba ly mới có thể bỏ qua.

“Nhất định phải đi, bằng không tôi sẽ không an tâm, người cô như vậy rất khó chịu.” Tà Khinh Hoan lời kéo Tần Văn Thư bước đi, không để cho nàng có cự tuyệt quyền lợi.

Cô có biết khó chịu còn lấy trà sữa hất vào tôi, Tần Văn Thư trong lòng phi thường nghĩ muốn chất vấn Tà Khinh Hoan, nhưng là cái gì cũng chưa nói, có lẽ là bởi vì Tà Khinh Hoan diện mạo cùng nữ nhân trong tranh của gia gia có tương tự khí chất. Tần Văn Thư đối với việc này tuy có chút sinh khí, nhưng không phải thập phần chán ghét Tà Khinh Hoan.

Một bên xem kịch Lý Hâm thấy Tà Khinh Hoan kéo Tần Văn Thư đi mất, mới từ từ ý thức được Tà Khinh Hoan thế nhưng bỏ rơi mình.

Tần Văn Thư ngồi ở bên cạnh người lái, nhìn về phía khuôn mặt siêu trần thoát tục của Tà Khinh Hoan. Trên mặt nàng nhìn không ra áy náy, thậm chí nhìn không ra một chút thái độ xấu hổ khi bị người vạch mặt.

“Cô không phải nói nhà cô ở lân cận sao?” Tần Văn Thư hỏi, đi đã 20’ còn chưa có tới nơi.

“Tôi có nói như thế sao?” Tà Khinh Hoan cười đến ngây thơ quay qua nhìn Tần Văn Thư hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tên Cô Là Gì?

Tần Văn Thư nhìn thấy Tả Khinh Hoan tươi cười hơi hơi sùng sốt, nụ cười này tinh khiết như một đóa hoa sen thanh nhã. Cô gái này thực không giống kẻ thích đùa dai. Tần Văn Thư không nói gì, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt Tả Khinh Hoan, tựa hồ ở hân hưởng một bức họa. Khuôn mặt của Tả Khinh Hoan dưới tầm mắt của Tần Văn Thư tựa như một bức họa; không, hẳn là so với tranh vẽ còn có cảm giác chân thật hơn.

“Cô như thế nào sẽ đến khu phố đó?” Tả Khinh Hoan không thể xem nhẹ tầm mắt của Tần Văn Thư. Ánh mắt lạnh nhạt, không nóng không lạnh, giống như đang đánh giá một vật phẩm tầm thường. Tả Khinh Hoan một chút đều không thích bản thân bị xem xét như vậy, cho nên tìm đề tài chuyển dời chú ý lực của Tần Văn Thư.

“Tôi đến tham dự một buổi đấu giá gần đó, lúc trở về vô tình đi ngang qua. Tôi cho tới bây giờ cũng không có vào thử, nhìn đến bên trong dĩ thường náo nhiệt, khi đó tò mò nên đi vào.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng nói, sự thật đúng là hôm nay đi vào khu phố đó là do nhất thời hứng khởi.

“Cô không nên đến nơi đó.” Tả Khinh Hoan thần nhiên nói.

“Vì sao?” lông mày hơi giương lên, Tần Văn Thư bình thần hỏi, tựa hồ cảm thấy lạ lùng.

“Nơi đó rất loạn.” Tả Khinh Hoan không cho rằng Hàn Sĩ Bản hy vọng lão bà của mình đến nơi đó. Bất quá chính mình có thể hay không nhiều chuyện, lão bà của mình phụ khi nào đến lượt mình lo lắng.

“Vậy tại sao cô lại ở đó?” Tần Văn Thư nhìn Tả Khinh Hoan tựa tiểu phi tiểu hủi, nàng đối với nữ nhân này có một ít hứng thú.

“Tôi và cô không giống nhau.” Tả Khinh Hoan nhú mày, nàng chán ghét biểu tình tựa tiểu phi tiểu của Tần Văn Thư, nàng cố biểu hiện hờ hững như là không thích xen vào việc của người khác.

“Chỗ nào không giống?” Tần Văn Thư tiếp tục hỏi.

“Mọi chỗ đều khác.” Tả Khinh Hoan có chút tức giận trả lời, nàng đang chế nhạo mình sao. Người sáng suốt vừa thấy liền phát hiện được chỗ bất đồng mình và nàng thuộc hai thế giới khác nhau. Bản thân mình xuất thân từ trong hoàn cảnh gian khổ khó khăn, mà nữ nhân này vừa thấy chính là được thụ hưởng mọi sủng ái yêu thương, cũng không biết đạo phải tốn bao nhiêu tiền tài mới có thể bồi dưỡng một thân phú quý cùng tu dưỡng khí chất, nàng sẽ không biết thế gian nhiều hiểm ác, nhiều đau khổ!

“Tôi lại không có nhiều hơn một con mắt.” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói, tâm tình đột nhiên khởi sắc. Nữ nhân này so với dự đoán của mình phải thiện lương hơn nhiều. Điều này làm cho Tần Văn Thư nảy sinh hảo cảm với Tả Khinh Hoan. Tuy nhiên bây giờ Tả Khinh Hoan thoát nhìn thực ngây ngô, nhưng là Tần Văn Thư nhìn ra được, nữ nhân này tuyệt đối không phải mười bảy mười tám tuổi thiếu nữ, ánh mắt là không lừa được người, trong ánh mắt kia có đó hờ hững cùng lão luyện.

“Tôi mới không phải sợ cô chọc tới phiền toái...” Tả Khinh Hoan xem Tần Văn Thư tươi cười như vậy dĩ thường, mắt tự nhiên nói. Luôn cho rằng bản thân không phải người lương thiện, Tả Khinh Hoan một chút cũng không thích bị biến thành người tốt. Thật là khó chịu! Thế nhưng nói ra liền có loại giấu đầu hở đuôi cảm giác, khiến cho Tả Khinh Hoan ở trong lòng khinh bỉ chính mình, đúng là tự chỉ đa tình.

“Cô cũng không thích hợp đi nơi đó, bằng không thực đáng tiếc cho khuôn mặt bất thực nhân gian yên hòa của cô.” Tần Văn Thư đột nhiên cảm khái nói ra. Tuy nữ nhân này diện mạo tựa như tiên nữ, nhưng là nội tâm tuyệt đối không phải như vậy.

Tả Khinh Hoan không cho là đúng, nhàn nhạt cười, hơi hơi hàm chứa rất nhỏ trào phúng.

Sau đó bên trong xe có phần im lặng, rất nhanh đã tới Hàn Sĩ Bản *kim ốc tàng kiều* biệt thự.

Tả khinh hoan dẫn đường cho Tần Văn Thư, vừa đi vừa suy nghĩ nếu Tần Văn Thư biết lão công của mình bên ngoài bao dưỡng nữ nhân sẽ có cảm tưởng gì? Tả Khinh Hoan cảm thấy được mình thật sự rất phá hư.

“Tôi đi lấy một bộ y phục sạch sẽ cho cô thay.” Tả Khinh Hoan vào nhà, chọn một bộ y phục thích hợp với Tần Văn Thư, lại chọn một bộ nội y mới. Nhiều trà sữa như vậy bị đổ lên người, bên trong nội y cũng có thể ướt hết.

Tần Văn Thư xem xét chiếc áo ngực màu đen mới tinh có chút khó xử.

“Như thế nào? Không thích?” Tả Khinh Hoan nhú mày hỏi. Chẳng lẽ khinh thường phong cách của mình?

“Nó hơi nhỏ.” Tần Văn Thư có chút xấu hổ nói.

“Cô coi như cùng tôi xấp xỉ cao ngang nhau, thoát nhìn hẳn là phải vừa mới đúng.” Tả Khinh Hoan lại đánh giá một lần dáng người của Tần Văn Thư,

ngắm đến phần ngực của Tần Văn Thư mới giật mình chột hiểu. Tuy lần trước ôm lắm, đã biết đạo dáng người của Tần Văn Thư dáng rất đẹp, nhưng là không có hiện tại chân thật sâu sắc cảm thụ, dựa theo quan điểm đánh giá nữ nhân đối với nữ nhân, Tần Văn Thư không có chỗ nào để bắt bẻ. Thật là đồ kị từ nằng! Tả Khinh Hoan cảm thấy được như vậy nguyên phối (vợ chính) tồn tại khiến cho tiểu tam (vợ lẽ) mang đến nghiêm trọng áp lực a! (không cần áp lực đầu tiểu Hoan, vì trước sau gì cũng là của em thôi, cưng àh!!!!)

Tần Văn Thư chỗ nào cũng so với mình tốt hơn. Nàng có đó không rõ, Hàn Sĩ Bản trong nhà có như vậy cực phẩm như thế nào còn ở bên ngoài bao đường tình phụ. Tần Văn Thư có tính lãnh cảm, tám chín phần là đúng rồi; nghĩ như vậy, ánh mắt Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư có chút xoi mói khiến cho nàng mất hết tự nhiên.

Tần Văn Thư cảm thấy ánh mắt của Tả Khinh Hoan thực kỳ lạ, nhưng là lại không nói ra được chỗ nào kỳ lạ, chung quy cảm thấy nàng nhìn mình có điểm bài xích.

“Không có biện pháp, nếu không vừa, cô có thể lựa chọn mặc hoặc không mặc tùy ý.” Tả Khinh Hoan vừa cười vừa nói, tươi cười rõ ràng có chút hả hê, vui sướng khi người gặp họa. Nàng còn không có hảo ý bồi thêm một câu: “Nếu là tôi sẽ lựa chọn không mặc, dù sao áo ngực nhỏ như vậy sẽ không thoải mái.” Tả Khinh Hoan thật tò mò hảo giáo dưỡng, dịu dàng đoan trang thiếu phụ sẽ chọn đáp án nào.

Tần Văn Thư kỳ thật cả hai đáp án đều không muốn chọn, rất muốn gọi điện thoại kêu người đưa y phục lại đây. Nhưng là nhìn thấy bộ dáng của Tả Khinh Hoan, nếu gọi người đến, phỏng chừng sẽ làm nàng mất hứng. Tần Văn Thư cảm giác nữ nhân này có lòng tự trọng rất cao, không thích bị người từ chối. Nàng cảm thấy nữ nhân này rất ít đối xử tốt với người khác, nhưng một khi thật tình, còn bị người khác làm cho cụt hứng Tả Khinh Hoan hẳn là sẽ lưu tâm. Nhưng là nếu bận tâm cảm thụ của nữ nhân này, lại phải ủy khuất chính mình, Tần Văn Thư nhìn Tả Khinh Hoan, có chút do dự.

Vì thụ hưởng hảo giáo dục khiến Tần Văn Thư lựa chọn quan tâm kẻ khác cảm thụ. Nàng không tình nguyện cầm lấy quần áo, tiến vào phòng tắm.

Tả Khinh Hoan vẫn là che dấu không được ý cười, tại sao ăn hiếp Tần Văn Thư sẽ làm cho lòng nàng vui vẻ chứ?

Tần Văn Thư tắm xong đi ra, Tả Khinh Hoan bất ngờ phát hiện y phục của mình mặc ở Tần Văn Thư trên người phi thường vừa vặn, tựa hồ là vì nàng lượng thân làm ra. So với mặc ở trên người mình còn thích hợp hơn, Tả Khinh Hoan trong lòng bắt đầu tràn ra ghen tị, nữ nhân này rõ ràng là đã kích sự tồn tại của mình.

“Quần áo thực vừa vặn.” Trừ bỏ bên trong nội y có điểm hơi chật, tạm thời có thể chấp nhận, Tần Văn Thư nhìn thấy chính mình trong gương mỉm cười nói, nàng cũng thực ngoài ý muốn quần áo như thế vừa người.

“Có thể hay không nội y đè ép rất khó chịu?” Tả Khinh Hoan tới gần Tần Văn Thư, giả vờ ân cần hỏi thăm, rõ ràng là một bộ mèo khóc chuột, không có ý tốt dò xét.

“Hoàn hảo.” Tần Văn Thư tự nhiên sẽ không để lộ ra bối rối, đặc biệt khi nữ nhân này không chút hảo tâm dò hỏi. Chính là Tả Khinh Hoan có thể hay không dựa vào quá gần. Hai người tạm xem như hôm nay mới nhận thức, tại sao hành động ái muội như vậy, tiến đến bên tai mình nói chuyện, xem ra thực không có hảo ý, Tần Văn Thư âm thầm nghĩ.

“Đúng rồi, cô tên gì?” Tần Văn Thư đột nhiên nghĩ đến, đến bây giờ mình cũng còn chưa biết tên của nàng.

“Tả Khinh Hoan, còn cô?” Tả Khinh Hoan hỏi ngược lại.

Tả Khinh Hoan, Khinh Hoan, dễ nghe về dễ nghe, nhưng là nữ tử lấy tên như vậy rốt cuộc không tốt, có vẻ qua loa đại khái.

“Tôi tên Tần Văn Thư.” Tần Văn Thư trả lời.

“Tần Văn Thư thực thích hợp với cô, vừa nghe chính là kiêu kỳ, nhấn nhạ tác phong, không giống tôi tùy tiện mà bạc đức (xem thường đức hạnh).” Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư vừa cười vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cô Bị Lãnh Cảm ???!!!

“Không có cô gái nào nói mình như vậy, còn có tên của tôi liên quan gì đến chuyện cấm dục?” Tần Văn Thư nhú mày, nữ nhân đặt tên là Khinh Hoan dù sao vẫn là không tốt. Hơn nữa Tần Văn Thư chưa bao giờ cho rằng Tần Văn Thư ba chữ kia cùng chuyện cấm dục có dây mơ rễ má.

“Tôi cảm thấy tùy hứng cũng không có gì không tốt, vui vẻ tận hưởng lạc thú trước mắt, cô giống như là người thích khắc chế ham muốn bản thân.” Tên của Tần Văn Thư còn không cập đến hai chữ *cấm dục*. Chính là từ sau khi suy đoán Tần Văn Thư bị lãnh cảm, Tả Khinh Hoan liền tự nhiên đem hai chữ này gán tại trên người của nàng.

“Dục vọng là hồng thủy, thường thường nhiễu loạn lòng người, khắc chế lại có cái gì không đúng, người muốn mạnh mẽ phải biết kiềm chế ham muốn.” Tần Văn Thư không cho rằng khắc chế là bất thường.

“Cho nên cô bị lãnh cảm?” Tả Khinh Hoan có điểm khinh thường, một bộ bát quái giọng điệu nhũn nhũn hỏi.

Tả Khinh Hoan bắt ngờ hỏi làm cho Tần Văn Thư hơi sững sốt, sau đó vẻ mặt đậm nả nổi lên một chút gọn sóng. Nàng nhìn Tả Khinh Hoan một cách kỳ quái, Tần Văn Thư chưa bao giờ cho rằng lãnh cảm là vấn đề quan trọng. Nhưng mà ánh mắt lộ vẻ đáng tiếc của Tả Khinh Hoan làm cho nàng có loại ảo giác chứng lãnh cảm của mình giống như một loại thân thể tàn tật.

Tần Văn Thư tự nhiên sẽ không nhận mình bị lãnh cảm với người mới gặp một hai lần. Cả hai còn không quen thuộc đến trình độ có thể thảo luận những vấn đề riêng tư như thế.

Tần Văn Thư chính là khách khí mỉm cười mà không trả lời Tả Khinh Hoan, cảm thấy được tình cảnh này hết sức quý dị. Nàng dễ dàng nhận thấy không thích hợp cùng Tả Khinh Hoan thảo luận đề tài này.

“Nếu cô bị lãnh cảm thì thật đáng tiếc, nữ nhân không được thỏa mãn vĩnh viễn không thể coi là hoàn hảo, nữ nhân xinh đẹp nhất là khi đắm chìm trong hoan ái...” Tả Khinh Hoan tiếp tục nói. Đây là dựa theo lý luận của Lý Hâm đến lừa dối Tần Văn Thư, cũng không biết nguyên nhân vì sao Lý Hâm từ chỗ nào kiếm đến. Phải biết rằng ngày thường Tả Khinh Hoan đối với lý lẽ của Lý Hâm nhưng là gió thoảng bên tai, thế nhưng giờ phút này nàng không biết xấu hổ lấy ra nói.

Tần Văn Thư dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tả Khinh Hoan, nàng dùng khuôn mặt thanh thuần nói ra những lời phóng khoáng như vậy. Thật là hết sức bất đồng!

Tả Khinh Hoan bị Tần Văn Thư nhìn có chút không được tự nhiên, mặc dù mình xác thật thích hưởng lạc, nhưng cũng không phải là loại người có thể nói ra những câu phóng đảng.

Tả Khinh Hoan nhìn ánh mắt bình thản của Tần Văn Thư, thậm chí nàng dùng một loại nghiền ngẫm thái độ nhìn mình, cảm giác chính mình giống như bị ô đại thúc dụ dỗ Tần Văn Thư. Trong ánh mắt ấy, mình tựa như nước bùn dơ bẩn giống nhau, khiến cho Tả Khinh Hoan khó chịu.

Bất quá phần lớn là Tả Khinh Hoan đa tâm, Tần Văn Thư không muốn kéo dài đề tài này, nàng lấy một loại tĩnh lặng ánh mắt nhìn Tả Khinh Hoan. Có đôi khi không biết ứng đối như thế nào, ngược lại im lặng quan khán sẽ khiến người đối diện chột dạ. Tần Văn Thư có cảm giác bị người xâm phạm tư ẩn, chứng lãnh cảm đối nàng mà nói cũng không phải là tự hào bí mật có thể dễ dàng lấy ra thảo luận.

“Quấy rầy đã lâu, tôi cần phải trở về, y phục hôm khác sẽ trả lại.” Tần Văn Thư khách sáo lễ phép nói, nếu thay xong quần áo rồi cũng nên về nhà, thực may mắn có thể né tránh vấn đề kỳ quái này.

“À, tốt thôi.” Tả Khinh Hoan không có níu kéo, chẳng qua thấy Tần Văn Thư vội vàng bỏ đi, chợt có loại cảm giác Tần Văn Thư như là hoảng sợ bỏ trốn, những khó chịu lúc trước bỗng chốc biến mất sạch sẽ. Nữ thần như Tần Văn Thư cũng sẽ có khuyết điểm, đáng tiếc nhu hòa tính trí ngũ quan, còn có hoàn mỹ vóc dáng. Tuy Tần Văn Thư không có chính diện giải đáp suy đoán của chính mình, nhưng Tả Khinh Hoan có thể khẳng định trăm phần trăm Tần Văn Thư đúng là bị lãnh cảm, nàng đối với cảm giác của mình chưa từng nghi ngờ quá.

“Tả Khinh Hoan, bỏ kéo Tần Văn Thư chạy đến nơi nào rồi?” Lý Hâm điện thoại cho Tả Khinh Hoan, Nghiêm Nhược Vấn không thêm thêm xia tới mình, bản thân hiện tại nhằm chán a, thật nghĩ muốn không thủ phụ đạo ăn chơi trác tang một phen, bất quá nàng cũng chỉ là trộm nghĩ một chút, nếu để biến thái Nghiêm Nhược Vấn biết tuyệt đối sẽ đem mình phế truất. Nữ nhân kia có khiết phích thói quen, Lý Hâm đột nhiên tiếc thương cho bộ dáng họa thủy phải đương *con gái nhà lành* nhiều năm của mình.

“Hiện tại ở đâu, mình đi tìm bỏ?” Tả Khinh Hoan không trả lời Lý Hâm, nàng biết rõ Lý Hâm chẳng qua là cô đơn muốn kéo mình đi uống rượu, sau đó tổ khổ mà thôi.

“Prague, mình chờ bỏ đến a.” Lý Hâm ái muội nói.

Prague là bar dành cho nữ đồng tính, Lý Hâm ngẫu nhiên nghĩ muốn phóng túng một chút sẽ lôi kéo mình đến đây, Tả Khinh Hoan không thích quán bar này, bởi vì nàng cho tới nay đều chán ghét những nữ nhân theo đuôi nàng.

Lý Hâm nhìn thấy vừa mới vào cửa liền hấp dẫn vô số ánh mắt Tả Khinh Hoan, nàng vẫn cảm thấy được Tả Khinh Hoan là người khéo nguy trang. Lúc này Tả Khinh Hoan không dùng đậm trang, không còn là ban ngày ngây ngô tiểu nữ sinh, hình tượng từ mạo xưng thiện lương tiên nữ biến thành yêu cơ họa nhập ma đạo. Hơn nữa Tả Khinh Hoan cùng nàng có chút bất đồng, Lý Hâm hấp dẫn đa số đều là T, mà Tả Khinh Hoan là T-P thông ăn, bất luận là T hay là P đều hướng nàng tán tỉnh. Lý Hâm cảm thấy Tả Khinh Hoan không phải đồng đạo người là một chuyện đáng tiếc, nữ nhân duyên của nàng so với mình hoàn hảo rất nhiều, người này lớn lên đúng là một bộ gây hại nhân gian.

“Chắc chắn, phong cách của bỏ so với ban ngày tương phản rất lớn nha!” Lý Hâm cảm khái nói.

“Bỏ cảm thấy thần tiên tỷ tỷ sẽ đến những chỗ như vậy sao?” Tả Khinh Hoan đối với diện mạo thần tiên tỷ tỷ của mình phi thường hài lòng, nàng không nghĩ bỏ nhọ chiêu bài của mình, cho nên mới thay đổi cách trang điểm, nhất định khiến người khác không nhận thức được ban ngày Tả Khinh Hoan.

“Phốc, bộ dạng hiện nay của bồ cũng không biết thẹn tự nhận mình là thần tiên tỷ tỷ sao?” Lý Hâm chế giễu, theo trước mắt hiểu biết của mình đối Tả Khinh Hoan, nàng nhất định là nguyệt trang, bởi vì không ai so với Tả Khinh Hoan càng thích gạt người, càng thích nguyệt tạo bản thân.

“Mình chỉ biết bồ ghen tị với bề ngoài dễ thích nghi của mình, không cần năm lần bảy lượt nhấn mạnh.” Tả Khinh Hoan đáp lại, ngồi trên ghế, bắt đầu gọi rượu. Lý Hâm sớm đã chọn tốt các loại rượu khác nhau.

“Bồ thế nhưng dám tạt trà sữa vào Tần Văn Thư, nàng sau đó có hay không lộ ra bộ mặt thật. Theo của mình quan sát rút ra kết luận, càng là ngoài mặt giống như hiền lành nữ nhân, càng là nham hiểm, càng biết nguyệt trang, kỳ thật lòng dạ hẹp hòi, rất thích nhớ thù, cho dù cười đến thuần lương về mặt nói không việc gì, sau đó thừa lúc người khác không chú ý thời điểm sẽ đá họ vài cước...” Lý Hâm cảm thấy chỉ cần là chú ý bề ngoài nữ nhân bị kẻ khác cố ý hắt trà sữa lên người đều sẽ nổi giận, không nổi cáu thì phải là ngốc tử hoặc thánh nhân. Tần Văn Thư hiển nhiên không phải ngốc tử, Lý Hâm lại càng không tin trong thiên hạ còn tồn tại thánh nhân. Tần Văn Thư kia cùng Tả Khinh Hoan nhất định đều là một loại người, đều là trong ngoài không đồng nhất, có lẽ so với Tả Khinh Hoan còn thâm độc hơn, Lý Hâm càng nghĩ càng thấy khả thi.

Tả Khinh Hoan nghe xong thấy khó chịu, vì sao nàng cảm thấy Lý Hâm hình như không phải nói Tần Văn Thư, mà là chửi chó máng mèo, ám chỉ chính mình?

“Lý Hâm, bồ xem phim nhiều quá bị nhiễm rồi, Tần Văn Thư loại này nữ nhân sẽ so đo mấy chuyện cùn con đó sao.” Tả Khinh Hoan uống một ngụm rượu do mình gọi thần nhiên nói, Tần Văn Thư tựa hồ cùng nữ nhân khác bất đồng, là loại sâu không thấy đáy khiến người khác rất muốn tìm tòi đến cùng.

Chuyện nhỏ, nữ nhân ở ngoài đường bị người tạt trà sữa là chuyện nhỏ sao? Lý Hâm chính mình làm nữ nhân cảm thấy được chuyện đó là phi thường nghiêm trọng.

“Tốt lắm, bồ hiện tại để mình thử đổ một ly rượu lên người xem có phải hay không chuyện nhỏ...” Lý Hâm cầm ly rượu có vẻ muốn hắt ra, nàng kỳ thật cũng rất muốn thử cảm giác hắt rượu lên Tả Khinh Hoan, nhất định là rất sáng khoái.

“Bồ dám!” Tả Khinh Hoan cảm thấy biểu tình chờ mong của Lý Hâm cực kỳ đáng chết.

“Sau đó bồ đưa Tần Văn Thư đi đâu?” Lý Hâm nói sang chuyện khác, nàng vẫn tò mò điểm ấy, nàng mới không dám ra tay động thủ thật sự, lòng dạ của Tả Khinh Hoan so với lỗ kim còn muốn nhỏ hơn nhiều.

“Mình đưa nàng trở về thay y phục, sau đó nàng cáo từ.”

“Bồ tốt bụng như vậy sao, sau đó có phát sinh chuyện gì không? Bồ đưa nàng về *kim ốc tàng Kiều* của Hàn Sĩ Bản, không sợ nàng nhìn ra sơ hở sao? Bồ làm tiểu tam nhưng thật ra cũng đủ hiểu trưng nga. Nói thử xem bồ để làm chi đột nhiên ra tay, chẳng lẽ là ghen tị nàng?” Lý Hâm khâm phục nói, nàng không nghĩ ra lý do, nhìn bộ dáng hời hợt của Tả Khinh Hoan, tuy có vẻ yêu mến Hàn Sĩ Bản, nhưng là Lý Hâm cảm giác được cái loại này ưa thích căn bản không phải là yêu.

“Bồ hỏi nhiều như vậy làm cái gì?” Tả Khinh Hoan chọn mi liếc xéo Lý Hâm.

“Chắc chắn, bồ sẽ không đối nàng có hứng thú đi, thật sự phải thử một thê một thiếp cấm kỵ trò chơi? Tiểu Hoan a, mình hoàn toàn báỉ phục, bồ không chọn nữ nhân thì thôi, một khi chọn chính là lão bà của kim chủ. Quả thực xứng đáng để mình gọi một tiếng thần tượng, từ nay về sau mình phải học hỏi bồ mới được!” Lý Hâm thực khoa trương nói, không buông tha cơ hội trêu tức Tả Khinh Hoan.

Tả Khinh Hoan ngoài ý muốn sâu xa nhìn Lý Hâm, nàng đối Tần Văn Thư đúng là có hứng thú, nhưng là Tả Khinh Hoan không cho là mình đối Tần Văn Thư có dục vọng.

Lý Hâm bị nhìn có chút sợ hãi, vì sao nàng cảm thấy Tả Khinh Hoan giờ phút này giống một con rắn độc đang chăm chú nhìn con mồi, nào ngờ nàng không phải đối tượng mà Tần Văn Thư mới là.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nguyên Xứng Gia Trạch

Tần Văn Thư trở về liền lập tức tiến vào phòng tắm, đem y phục nguyên bản không thuộc loại mình thoát hạ, theo quần áo từng cái từng cái rơi rụng, tình trí đáng người bại lộ ra ngoài, một đôi đùi thon dài tỷ lệ cân xứng, đầy đặn cao ngất bộ ngực, mảnh mai mềm mại thắt lưng, khiến cho người khác nghĩ muốn vươn tay ra ôm trọn. Nữ nhân này nhất định là thượng đế ưu ái tí mĩ điều khắc, đáng người hoàn mỹ khiến người khác khâm phục.

Tần Văn Thư chậm rãi bước vào bồn tắm, nước ấm vuốt ve mềm nhẵn làn da, làm cho Tần Văn Thư thoải mái nhắm mắt lại, trong đầu không khỏi tái hiện chuyện mới xảy ra, lúc này nàng mới phát hiện chính mình cùng nữ nhân tên Tả Khinh Hoan ở chung cảnh tượng có điểm làm người ta không thể

tưởng tượng. Nữ nhân kia hất trà sữa vào mình, sau đó mang mình về nhà thay y phục, cuối cùng nói đến kỳ quái đề tài. Đây không phải là hình thức chung đụng đối một người chỉ gặp mặt hai lần. Tần Văn Thư tỉnh lại lần đầu tiên cùng Tà Khinh Hoan gặp mặt cảnh tượng, khi đó, nàng xem đến mặt của mình hơi hơi ngạc nhiên một chút, dường như nhận thức chính mình, nàng tựa như biết mình, mà mình lại không thể nào nhớ tới từng nhận thức nữ nhân này, có lẽ là chính mình đa tâm.

Tần Văn Thư nghĩ đến nụ cười không có hảo ý của Tà Khinh Hoan, tựa như tiểu cô nương đắc ý vì thắng được trò đùa tình quái của mình, mặc dù có chút đáng giận, nhưng cũng may nàng có bộ mặt thiện lương lừa gạt thật là tốt. Thật sẽ không làm cho mình sinh ra chán ghét cảm xúc. Tần Văn Thư không nghĩ tới mình có ngày cũng sẽ bị bề ngoài của một người ảnh hưởng, Tần Văn Thư mỉm cười lắc lắc đầu, đem những suy nghĩ về Tà Khinh Hoan bỏ qua một bên.

Ngày hôm sau, Tần Văn Thư không có tự mình đến trả lại y phục, mà phái quản gia mua y phục mới đưa cho Tà Khinh Hoan. Tà Khinh Hoan nhìn thấy cũng không phải đồ cũ của mình, mà là một bộ mới tinh có cùng nhãn hiệu và kiểu dáng. Kể có tiền chính là bất đồng, ngay cả hoàn trả quần áo cũng không giống người bình thường. Có phải hay không nếu đưa cho Tần Văn Thư bất kỳ đồ cũ nào là có thể đổi lấy đồ mới về, Tà Khinh Hoan cảm quần áo thâm nghĩ.

Tần Văn Thư cũng không phải là cố ý khoe khoang, mà nàng cảm thấy được có người sẽ để ý quần áo của mình bị người khác mặc qua, cho nên tặng một bộ mới cũng sẽ không thất lễ.

Tà Khinh Hoan trên đường lái xe về nhà, nhìn thấy phía trước có một chiếc xe dừng ở ven đường, dường như là xe bị hỏng. Biển số xe có chút quen thuộc, đây là xe Hàn Sĩ Bán lái, Hàn Sĩ Bán quay về không có khả năng không cho mình biết, vậy chỉ có thể là Tần Văn Thư đang sử dụng. Tà Khinh Hoan đột nhiên cảm thấy được mình gần nhất cùng Tần Văn Thư đặc biệt hữu duyên, ngăn ngại một tuần, lại thấy đến Tần Văn Thư. Tà Khinh Hoan hơi giờ lên khóa miệng, cũng ngừng xe gần đó, mở cửa hướng về phía chiếc xe kia.

Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng gõ một chút cửa kính.

Tần Văn Thư mở cửa kính, nhìn đến nụ cười dị thường thiện ý của Tà Khinh Hoan có phần kinh ngạc, như thế nào lại gặp nàng ở đây.

“Xe của cô bị hỏng sao?” Tà Khinh Hoan hỏi.

“Giống như bị tắt máy, tôi đang tính toán gọi điện thoại gọi người đến đem xe đi.” Tần Văn Thư bất đắc dĩ nói.

“Trời đều nhanh tối, tôi đưa cô một đoạn như thế nào?” Tà Khinh Hoan nhiệt tình hỏi, lúc này Tà Khinh Hoan thật giống một người thích làm việc tốt, vui lòng giúp đỡ kẻ hoạn nạn. Thật tình không nghĩ tới ngày thường nàng chưa bao giờ thích lo chuyện bao đồng.

Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan một cái, do dự một hồi, gật đầu.

“Vậy phiền toái cô.” Tần Văn Thư khách khí nói.

“Không cần khách khí, chính là tiện đường thôi.” Tà Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư mỉm cười nói.

Vì thế Tần Văn Thư lần thứ hai ngồi trên xe của Tà Khinh Hoan.

“Lần trước cảm ơn y phục của cô.” Tần Văn Thư mở miệng cảm ơn.

“Đừng quên là tôi làm lỗi trước.” Tà Khinh Hoan nhắc nhở.

“Không phải đụng vào sao?” Tần Văn Thư nhớ rõ chính người nào đó tạt trà sữa chính mình thời điểm nói là không cần thận đụng vào.

“Cô tin?” Tà Khinh Hoan nhún mày, hỏi ngược lại.

Tần Văn Thư không thể phủ định, cười trừ, khuynh thân chuyển hướng Tà Khinh Hoan, thân mình cùng Tà Khinh Hoan dựa vào thật gần. Khoảng cách gần như vậy Tà Khinh Hoan đều có thể ngửi được nhân nhật hương thơm tỏa ra từ Tần Văn Thư, chính là Tà Khinh Hoan không hiểu Tần Văn Thư vì sao đột nhiên chủ động tiếp cận, tim đập hơi rối loạn một chút.

“Người lái xe phải nhớ thắt dây an toàn.” Tần Văn Thư một bên giúp Tà Khinh Hoan đeo dây an toàn một bên ôn nhu nói.

“Cô đều thích chăm sóc người khác như vậy sao?” Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng hỏi, nàng cùng Hàn Sĩ Bán cùng một chỗ gần hai năm, nam nhân kia cũng chưa từng giúp mình thắt dây an toàn. Ở trong lòng nữ nhân này mình không khác gì người xa lạ, nàng lại để ý, thì ra cẩn thận cùng thể thiết là bản chất của nàng.

“Có thể.” Tần Văn Thư suy nghĩ một chút, sau đó không xác định trả lời.

“Ai lấy được cô hẳn là thực hạnh phúc.” Tà Khinh Hoan cảm thán nói, quả nhiên là hoàn mỹ thể tử, ở trên người Tần Văn Thư tìm không ra tí vết.

“Vậy thì phải hỏi lão công của tôi.” Hàn Sĩ Bán hạnh phúc sao? Tần Văn Thư không biết, nếu hẳn không để ý đến mình bị lãnh cảm.

“Cô kết hôn rồi sao? Lão công của cô là người như thế nào?” Tà Khinh Hoan biết rõ cố hỏi, nàng nhưng thật ra rất muốn biết Hàn Sĩ Bán ở trong mắt Tần Văn Thư là dạng người như thế nào.

“Một nam nhân không tệ.” Tần Văn Thư hồi đáp điểm chính, Hàn Sĩ Bàn các phương diện điều kiện quả thật không tệ, đối đãi chính mình cũng không sai, năng đối với Hàn Sĩ Bàn cũng không có bất mãn. Không biết vì sao, năng trong lòng có loại ảo giác, trước mặt nữ nhân này đối với chuyện riêng của mình rất hứng thú.

Tà Khinh Hoan nghe vậy nở nụ cười không cho là đúng, nam nhân kia quả thật không tồi, nếu bên ngoài không có *kim ốc tàng Kiều*.

Nếu mình là nam nhân, có một thê tử như vậy, tức tiện là nữ nhân này bị lãnh cảm, chính mình cũng sẽ không ở bên ngoài bao dưỡng tình phụ. Chính mình hội nghĩ mọi phương pháp chữa trị cho năng.

“Cảm ơn cô đưa tôi về, nếu không ngại vào nhà uống ly trà lại đi, như thế nào?” Tần Văn Thư ôn nhu hỏi.

“Được thôi, dù sao tôi về nhà sớm cũng không có chuyện gì làm.” Tà Khinh Hoan không chút khách khí trả lời, bất chấp Tần Văn Thư là xuất phát từ nội tâm vẫn là lễ phép mời. Năng thật tò mò về cuộc sống của Hàn Sĩ Bàn cùng Tần Văn Thư. Tại khu nhà thượng lưu, biệt thự của Tần Văn Thư chiếm diện tích phi thường lớn. Đình viện rộng lớn xa xỉ, thế nhưng phòng ở lầu gác lại bình thường. Phong cách xen lẫn cổ điển cùng hiện đại, đại khí lại không mất tinh trí. Đúng là chỗ ở của thế gia vọng tộc, đáng tiếc gọi lên tâm lý cừu phú (ghét người giàu) của Tà Khinh Hoan. Thật là khoe khoang, nhìn không ra đến Tần Văn Thư chính là kiểu người như vậy, Tà Khinh Hoan ghen tị thâm nghiêm.

Tần Văn Thư mời Tà Khinh Hoan vào nhà, Tà Khinh Hoan phát hiện phong cách bên trong có vẻ tương tự bên ngoài, nhưng rồi có đó bất đồng. Ít nhất nội thất tuy tràn ngập xa hoa nhưng trang nhã, khiến Tà Khinh Hoan có chút thích.

“Bên trong cùng bên ngoài dường như bất đồng.” Tà Khinh Hoan thấp giọng nói, năng không hiểu kiến trúc cùng trang trí, chính là cảm giác như thế. Dù sao năng đối chính mình hoàn cảnh chung quanh luôn miễn cảm.

“Bên ngoài là dựa theo ý thích của chồng tôi thiết kế, bên trong là dựa theo của tôi.” Tần Văn Thư giải thích.

“Tôi cảm thấy được bên ngoài hình như là muốn thiết kế phù hợp với sở thích của cô, ngược lại biến thành có chút cầu kỳ.” Tà Khinh Hoan nhỏ giọng nói, giống như Hàn Sĩ Bàn ở đây. Năng là đang nói xấu sau lưng Hàn Sĩ Bàn.

Tần Văn Thư cảm thấy được Tà Khinh Hoan tựa hồ muốn nói người khác làm sai, lại sợ bị phát hiện bộ dáng có chút đáng yêu. Sau đó cười khẽ nhưng không phát biểu bình luận, cầu kỳ, giống như có điểm, nhưng là năng sẽ không nói ra.

Tần Văn Thư mời Tà Khinh Hoan ngồi ở bàn thân yêu thích bàn trà làm bằng đàn hương. Bàn không cao, bên cạnh đặt mấy tấm đệm xinh xắn.

“Khi uống trà tôi thích ngồi trên chiếu, cảm giác nhàn nhã, cho nên không cần ghế, cô cứ tự nhiên ngồi.” Tần Văn Thư giải thích, năng luôn không quá chú trọng, miễn sao thoải mái là được.

Tà Khinh Hoan rất ít uống trà, càng chưa từng trải qua tình huống như bây giờ, đối với Tần Văn Thư mà nói, Tà Khinh Hoan thập phần không tình nguyện thừa nhận mình là *gái quê*. Trà đạo năng càng không hiểu, hẳn là bất chúc người Nhật ngồi quỳ, bất quá không thoải mái chút nào...

Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan nghiêm trang quỳ ở trên đệm, cảm giác giống như tùy thời chờ lệnh tiểu tước phụ (người vợ), đột nhiên cảm thấy buồn cười, đây không phải phong cách của nữ nhân này.

“Không có đặc biệt tư thế, đừng quá câu nệ, tùy ý ngồi trên chiếu là được rồi.” Tần Văn Thư khoanh chân ngồi xuống, cũng bắt đầu đun nước sôi bên cạnh đã sớm chuẩn bị tốt.

Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư ngồi xếp bằng trên chiếu, nhanh chóng thay đổi tư thế, nhìn đến Tần Văn Thư mỉm cười, cảm thấy mình ở trong mắt năng có điểm thấp kém. Ở Tần Văn Thư trước mặt cần gì phải ngụy trang, thật mất mặt! Năng rõ ràng ngay cả xếp bằng tư thế cũng thay đổi, trực tiếp giạng chân ra, bất nhã lại phi thường thoải mái tư thế, sau đó nhìn Tần Văn Thư pha trà.

Tần Văn Thư cũng không để ý, chính là mỉm cười, đây mới là điểm chân thật của nữ nhân này, tự nhiên không kiêu cách.

Tà Khinh Hoan lưng dựa vào tường, nhìn thấy Tần Văn Thư bận rộn, nói thật sự bàn tay của Tần Văn Thư phi thường xinh đẹp, chính tề, mảnh mai, thon dài cùng trắng nõn, trên tay không có một vết sẹo nhỏ. Đó là đôi tay của người văn nhã, kim quý lại cao nhã, không giống tay của mình trên mu bàn tay có một vết sẹo tuy là đã phai màu, nhưng lại như cũ rõ ràng.

Tần Văn Thư phát hiện Tà Khinh Hoan nhìn chăm chăm vào bàn tay của mình, hơi hơi dừng lại trong tay động tác.

“Có cái gì không đúng sao?” Tần Văn Thư nhẹ giọng hỏi.

“Tôi không biết pha trà, nên nhìn cô học hỏi.” Tà Khinh Hoan thần nhiên nói.

“Nước dùng để pha trà rất quan trọng, cái gọi là sơn thủy thượng, giang thủy trung, tinh thủy hạ (nước suối là thượng đẳng, nước sông là trung đẳng, nước giếng là hạ đẳng)...” Tần Văn Thư sơ lược nói một ít yếu tố pha trà, năng không biết là Tà khinh hoàn đối với trà đạo có hứng thú.

Tà Khinh Hoan quả thật đối với trà đạo không chút hứng thú, chính là cảm thấy thượng đẳng nhân cùng hạ đẳng nhân quả nhiên là bất đồng. Thượng

đăng nhân ngay cả pha trà động tác đều như vậy tao nhả.

“Thực chán phải không?” Tần Văn Thư thấy Tả Khinh Hoan không có đáp lại, nhanh chóng ngừng nói, ngẩng đầu nhìn về phía Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư có chút kinh ngạc, Tả Khinh Hoan trên mặt là một nụ cười thần nhiên. Nhưng là nhân nhật mỉm cười, tựa hồ có điểm lạnh nhạt, sợ ly, lúc này Tả Khinh Hoan cùng phía trước mình từng thấy thật bất đồng.

“Không có, rất thú vị.” Tả Khinh Hoan thu hồi nụ cười vừa rồi, đối bằng Tả Khinh Hoan tối am hiểu tươi cười khoải trá nói, kỳ thật nghe Tần Văn Thư giảng về trà đạo, xem Tần Văn Thư pha trà cũng là một loại hưởng thụ. Tần Văn Thư thanh âm nghe tốt lắm, so với tất cả thanh âm của nữ nhân đều dễ nghe, êm ái như gió xuân.

“Mời uống.” Tần Văn Thư đem trà đưa cho Tả Khinh Hoan.

“Cám ơn.” Tả Khinh Hoan tiếp nhận ly trà, sau đó nhẹ nhàng uống một ngụm, quả nhiên khác biệt so với ấn tượng của mình, không đắng chát mà thơm tho, ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nguyên Xứng Gia Trạch (Tt)

“Nhà của cô thật xinh đẹp, có thể tham quan một chút được không?” Tả Khinh Hoan hỏi, nàng muốn nhìn xem chỗ ở của chánh cung nương nương so với kim ốc của mình có gì bất đồng.

“Đương nhiên có thể.” Tần Văn Thư trả lời. Nàng không chán ghét cùng Tả Khinh Hoan chung đụng, trái ngược còn có chút vui vẻ, cũng không biết đạo có phải hay không nhờ vào diện mạo thanh trần thoát tục của Tả Khinh Hoan mang đến cảm giác gần gũi.

“Đây là phòng sách của chồng tôi.” Tần Văn Thư dẫn Tả Khinh Hoan đến phòng sách của Hàn Sĩ Bản.

Không cần Tần Văn Thư giới thiệu, Tả Khinh Hoan cũng nhìn ra đến, trên mặt bàn đặt hình chụp của Hàn Sĩ Bản cùng Tần Văn Thư. Nàng thần nhiên mỉm cười, trước sau như một ưu nhã xinh đẹp, Hàn Sĩ Bản xem như cũng là khôi ngô tuấn tú, tầm mắt nhìn về phía Tần Văn Thư rất dịu dàng cùng chuyên chú. Thật là một đôi trai tài gái sắc.

“Đây là chồng của cô?” Tả Khinh Hoan chỉ vào ảnh chụp của Hàn Sĩ Bản, biết rõ cố hỏi.

“Đúng vậy.” Tần Văn Thư gật đầu.

“Thoạt nhìn rất anh tuấn.” Tả Khinh Hoan không chút nào keo kiệt khen ngợi, cũng là, nếu không anh tuấn, nhiều như vậy nam nhân nàng có tình chọn lựa Hàn Sĩ Bản.

“Rất nhiều người đều nói như vậy.” Tần Văn Thư mỉm cười nói, bất luận là đối với mình vẫn là Hàn Sĩ Bản khen ngợi, Tần Văn Thư đã nghe đến quen thuộc.

“Hàn là có rất nhiều nữ nhân ái mộ.” Tả Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư thâm ý cười nói.

Tần Văn Thư hơi sững sốt, rất nhiều nữ nhân đối với Hàn Sĩ Bản có ý đồ, Tần Văn Thư đều biết, nhưng này vẫn là lần đầu tiên có nữ nhân ở trước mặt mình biểu hiện ý đồ đối với lão công của mình.

“Vậy tôi phải nên tự hào.” Tần Văn Thư tự nhiên phóng khoáng nói.

Tả Khinh Hoan ở trong mắt của Tần Văn Thư không nhìn ra chút nào bất mãn. Nếu không phải Tần Văn Thư không yêu Hàn Sĩ Bản, thì phải là Tần Văn Thư đạo hạnh quá sâu, Tả Khinh Hoan thâm nghĩ.

“Đối diện là phòng gì?” Tả Khinh Hoan nói sang chuyện khác, nàng khả không nghĩ ở nguyên xứng trước mặt bại lộ thân phận tiểu tam, tuy nàng cảm thấy Tần Văn Thư sẽ không làm gì mình, nhưng là kim chủ đại khái sẽ không bằng lòng thấy được bộ dáng hòa thuận vui vẻ của mình cùng lão bà của hắn.

“Là thư phòng của tôi.” Tần Văn Thư thấy Tả Khinh Hoan rất nhanh nói sang chuyện khác, biết Tả Khinh Hoan tựa hồ đối với thư phòng của trượng phu không có hứng thú.

Tần Văn Thư đưa Tả Khinh Hoan tiến thư phòng của mình, bình thường rất ít cho người khác tiến vào thư phòng của mình, dù sao trong phòng mỗi một đồ vật đều đặc biệt trân quý. Ngay cả quét dọn đều là tự lực gánh sinh, Tần Văn Thư có thể mời Tả Khinh Hoan đến thư phòng của mình đã muốn là

phá lệ.

“Thư phòng của cô nhưng thật ra bày biện không ít đồ cổ...” Tà Khinh Hoan cảm thấy những vật này rất mới mẻ, ngón tay không khỏi nơi nơi sờ soạng. Đây là tật xấu của nàng, cho dù không biết là đó là vật gì, thế nhưng đối với tò mò đồ vật sờ một chút đều cảm thấy được hảo.

Tần Văn Thư thấy đôi tay không an phận của Tà Khinh Hoan nơi nơi sờ soạng, trong lòng có chút run rẩy, liền sợ bị đánh vỡ, không phải nói những vật này trị giá bao nhiêu, mà những đồ vật ở đây đều là trân phẩm, đều thuộc loại thể gian độc nhất vô nhị. Ngày thường chính mình cực kỳ trân ái, chịu ảnh hưởng từ gia gia, xem những cổ vật này như tính mạng của mình. Nhưng là nếu không cho nàng đụng vào lại có vẻ bản thân keo kiệt, dù sao chỉ cần không làm rơi, sờ cũng không mất đi mảnh nào, Tần Văn Thư đành phải từ bỏ, đợi Tà Khinh Hoan sờ cho đã.

“Những thứ này là đồ cổ sao?” Tà Khinh Hoan bật hỏi, giống như có nghe nói, Tần đại tiểu thư yêu thích đồ cổ, Tà Khinh Hoan nhìn thấy khắp phòng trưng bày đầy đồ cổ, đột nhiên cảm thấy được Tần đại tiểu thư xuất thân sợ là so với kim chủ của mình còn phải giàu có hơn nhiều.

Tần Văn Thư gật đầu.

“Cái chén trong tay tôi trị giá bao nhiêu tiền?” Tà Khinh Hoan chỉ vào cái bát trong tay tùy ý cầm lên hỏi. Nàng đối với đồ cổ có bao nhiêu trân quý không hứng thú, phản lại chỉ quan tâm đồ cổ trị giá bao nhiêu tiền.

“Đối với tôi mà nói, đều là vô giá.” Tần Văn Thư cảm thấy đồ cổ không thể dùng tiền bạc định giá.

“Vậy cô dùng bao nhiêu tiền để mua nó?” Tà Khinh Hoan cảm thấy khó có thể lý giải người như Tần Văn Thư, tốn nhiều tiền như vậy mua những thứ không thể sử dụng không nói, vừa muốn giống người hầu hạ đảm bảo bồi này. Đầu óc quả thực có bệnh.

“Ba triệu”. Tần Văn Thư trả lời. Đa số đồ cổ ở đây là gia gia tặng, theo nàng sinh ra đến nay, nàng nhận được 30 món quà sinh nhật, mà cái chén này là chính mình cùng gia gia lần đầu tiên tham gia bán đấu giá.

“Đổi thành tiền mặt có phải là tốt không?” Tà Khinh Hoan thì thào một tiếng, nơi này có ít nhất mấy chục món. Thân giới của Tần Văn Thư thật đúng là xa xỉ.

“Người có sở thích, ngàn vàng khó mua.” Tần Văn Thư thản nhiên nói.

“Cô chưa từng nghèo túng quá, bằng không sẽ phát hiện, những thứ này đều là rác rưởi, tiền mới là vạn năng.” Tà Khinh Hoan khinh bỉ, Tần đại tiểu thư là đứng nói chuyện không đau thắt lưng. Người không thiếu tiền làm sao biết cuộc sống nghèo nàn là như thế nào, mặc kệ chén có đẹp để tinh xảo đến đâu cũng không bằng đồ ăn trong chén.

“Có lẽ.” Tần Văn Thư không tranh biện. Nàng không phủ nhận Tà Khinh Hoan quan điểm, cũng không thừa nhận. Có lẽ cũng bởi vì như thế, gia gia mới nói phải đảm bảo chính mình cả đời phú quý, không để tiền tài chi phối.

Tà Khinh Hoan không phải người văn nhả, tò mò với những đồ cổ này rất nhanh không còn. Tần Văn Thư chạy nhanh đưa Tà Khinh Hoan ra khỏi phòng. Bỏ qua phòng ngủ, Tần Văn Thư trực tiếp kéo Tà Khinh Hoan lên phòng âm nhạc ở lầu ba.

Phòng âm nhạc rất rộng, so với phòng sách phía dưới còn lớn hơn. Trong căn phòng trống trải đặt một chiếc đàn dương cầm đắt tiền cùng với duy nhất một khung cửa sổ. Thoạt nhìn cách bố trí thực kỳ lạ.

“Trống không, rất vắng vẻ.” Tà Khinh Hoan cảm thấy căn phòng quá lạnh lẽo làm cho người ta có điểm sợ hãi. Nàng cảm thấy người thiết kế nơi này tuyệt đối có tâm lý biến thái. Tà Khinh Hoan bài xích cảm giác trống trải, người không có cảm giác an toàn ở không gian quá rộng lớn tổng sợ hãi bại lộ bản thân.

“Kỳ thật ý định là làm cho ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ tản mạn ở trên đàn dương cầm, tôi nghĩ muốn thể hội một chút quan niệm nghệ thuật khi Beethoven đàn khúc nhạc ánh trăng...” Tần Văn Thư tiếc hận nói, tiếc là ở đô thị nhìn không thấy ánh trăng.

“Tần Văn Thư, nhìn không đến cô cũng kiểu cách như vậy ư...” Tà Khinh Hoan cảm thấy được kẻ có tiền thật sự rất phung phí, dùng cửa sổ lớn như vậy, lãng phí không gian chỉ là vì muốn giống Beethoven đàn khúc nhạc ánh trăng...”

“Kiểu cách? Thật vậy sao?” Tần Văn Thư lần đầu tiên bị người khác chỉ trích, có chút không quen nhìn Tà Khinh Hoan. Kỳ thật mỗi người trong lòng đều sẽ có một chút thiên phượng dạ đàm ý tưởng không phải sao? Tần Văn Thư ngụy biện nói. Tần Văn Thư không biết chính mình ý tưởng bị Tà Khinh Hoan nghiêm trọng khinh bỉ.

“Đúng vậy, khá là khoe khoang.” Tà Khinh Hoan nhìn thấy Tần Văn Thư mờ mịt biểu tình, phi thường khẳng định nói.

Tần Văn Thư biểu tình tao nhã trước sau như một lộ ra chút khó hiểu, tựa như một cái quen nghe tán dương hài tử gặp được đột ngột phê bình có chút luống cuống, biểu tình rất mạnh, Tà Khinh Hoan thầm nghĩ.

Tà Khinh Hoan chú ý lực rất nhanh từ cửa sổ hướng về dương cầm, mới trước đây, chính mình ngay cả chạm cũng chưa từng chạm qua. Trong trí nhớ đó là vĩnh viễn không thể đụng tay đến, Tà Khinh Hoan ngón tay chạm nhẹ vào mặt trên, sau đó nâng đầu nhìn về phía Tần Văn Thư.

“Cô biết đàn sao?” Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng hỏi. Nàng biết Hàn Sĩ Bân biết đàn, từ lúc cặp kè với Hàn Sĩ Bân đến nay, hẳn chỉ đánh cho mình nghe một lần, khi đó Hàn Sĩ Bân chính là tao nhã vương tử. Nữ nhân xinh đẹp này nội tâm đều thâm thấu thanh nhã, chỉ sợ đánh đàn càng mê người đi.

Chương 8: Tôi Có Thể Chữa Khỏi Chứng Lạnh Cảm Của Cô

Tần Văn Thư không trả lời, chính là ngồi xuống, mở ra nắp đàn, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua các phím trắng đen, tiếng đàn vang lên.

Tà Khinh Hoan tựa vào bên cạnh tường, lẳng lặng nhìn Tần Văn Thư đàn, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân, chỉ cần biết đánh đàn đều gia tăng thêm khí chất bản thân. Phía trước Tần Văn Thư đã muốn là cực phẩm, huống chi biết đánh đàn Tần Văn Thư lại càng không phải tầm thường. Như vậy điểm tình đoan trang biểu tình, như vậy tao nhã đáng người, như vậy xinh đẹp ngón tay, Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư mang theo rất nhiều phức tạp cảm xúc.

Không có một người giống Tần Văn Thư như vậy có thể làm cho mình theo đáy lòng bội phục, cũng không có một người có thể giống Tần Văn Thư như vậy dễ dàng gọi lên tự ti cất giấu ở đáy lòng mình. Cảm giác cái loại tự ti từ đáy lòng tràn ra là thống khổ. Giờ khắc này, Tà Khinh Hoan không thể không thừa nhận chính mình ghen tị Tần Văn Thư, mọi thứ của Tần Văn Thư đều là chính mình khát vọng mà không thể chạm tới, gia thế cường đại ngạo nhân, dung nhan cùng khí chất tao nhã mê người, hàm dưỡng nội liễm. Thật sự làm cho người ta ghen tị, rõ ràng đều là nữ nhân, lại kém xa như vậy. Thượng đế thật là thiên vị. Bởi vì nàng có chính mình muốn mà không đạt được, cho nên chính mình mới không tự chủ bị nàng thu hút. . .

“Cô có muốn thử hay không?” Tần Văn Thư phát hiện Tà Khinh Hoan thực chuyên chú nhìn mình, cảm xúc trong mắt Tà Khinh Hoan làm cho mình xem không rõ.

“Tôi không biết đàn, từ nhỏ không học qua, nhưng tôi có học vũ thoát y. Những thứ tôi học đều không đáng nhắc tới, cả bản thân mình cũng là.” Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư nhẹ nhàng nói, phần lớn là tự ta trào phúng, mà không phải đổ kị Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư hơi sững sờ, nàng không nghĩ tới Tà Khinh Hoan như vậy thẳng thắn. Quần áo cùng vật phẩm của Tà Khinh Hoan đều thuộc loại đắt tiền. Những thứ này không phải bình thường tuổi trẻ nữ tử có thể mua được, trừ phi gia thế giàu có, bằng không thực dễ dàng liền đoán được những xa xỉ phẩm từ đâu mà có. Dù sao tuổi trẻ và sắc đẹp chính là lợi thế của nữ nhân. Tần Văn Thư đối với những nữ tử dùng thân thể đổi lấy hư vinh không có đặc biệt cảm giác, mỗi người đều có bất đồng theo đuổi. Chính là Tần Văn Thư nghe Tà Khinh Hoan như vậy trực bạch tiết lộ, ngược lại có chút kinh ngạc, nàng trực giác Tà Khinh Hoan cùng những hư vinh nữ nhân khác có chút bất đồng.

“Tôi có thể dạy cô.” Tần Văn Thư không có truy vấn, cũng không có vạch trần, chính là chuyển qua đề tài khác. Tần Văn Thư không phải là người không thực tế. Sự thật thượng, nàng thuộc loại linh hoạt mềm tiếp, sẽ không khó xử người khác, nàng không biết là Tà Khinh Hoan có nguyện ý mình hỏi nàng những việc riêng tư hay không. Đương nhiên, nếu Tà Khinh Hoan nghĩ muốn nói, Tần Văn Thư cũng đồng ý lắng nghe.

Tà Khinh Hoan không biết Tần Văn Thư là không để ý vẫn là nghe không hiểu ám chỉ của mình, nhưng là chuyển khai đề tài tuyệt đối là thức thời phương pháp.

Ngón tay của Tà Khinh Hoan lướt nhẹ trên phím đàn, chính mình cũng có thể học đánh đàn sao? Ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống, âm thanh vang lên trong tai nghe được cảm thấy có chút mới mẻ.

Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan cẩn thận chạm vào từng phím đàn, giống tiểu hài tử nghĩ muốn thân thủ khám phá một món đồ chơi lại có đó sợ hãi bỏ đáng, thật sự là cực kỳ đáng yêu. Tần Văn Thư mỉm cười, bàn tay đặt lên mu bàn tay của Tà Khinh Hoan, dẫn dắt ngón tay nàng ở trên phím đàn nhẹ nhàng đàn lên.

Tà Khinh Hoan có thể cảm giác được độ ấm từ bàn tay của Tần Văn Thư truyền đến, ấm áp mềm mại, cảm giác này thực kỳ diệu, đồng thời, Tần Văn Thư dựa vào gần. Đây là lần thứ hai thân thể của các nàng tiếp xúc gần như vậy, mùi hương đặc hữu trên người Tần Văn Thư tràn ngập, quán quanh chóp mũi, Tà Khinh Hoan cũng không bài xích cảm giác này.

Tần Văn Thư đột nhiên ý thức được, chính mình kỳ thật cũng không dễ dàng cùng người khác thân thiết, chính là lại như thể thân cận một nữ nhân chỉ mới gặp qua ba lần, cảm giác thật bất khả tư nghị. Cũng không chỉ có Tần Văn Thư mới có mùi thơm, trên người Tà Khinh Hoan cũng có một cỗ nhàn nhạt hương vị, Tần Văn Thư cũng chú ý tới. Mùi hương của Tà Khinh Hoan cùng diện mạo của nàng giống nhau, không làm cho người ta chán ghét, Tần Văn Thư thâm nghĩ.

Kỳ thật Tần Văn Thư ở dần lang nhập thất đi, Tà Khinh Hoan nghĩ thầm.

Tà Khinh Hoan liếc trộm hướng Tần Văn Thư, cho dù khoảng cách gần như vậy, luôn luôn để ý đều chọn không ra khuyết điểm. Tần Văn Thư nữ nhân này thật sự hoàn mỹ. Như vậy hoàn mỹ nữ nhân, Tà Khinh Hoan không hy vọng nàng có khuyết hãm, nàng bị lãnh cảm không sao cả, chính mình hội giúp nàng chữa trị, Tà Khinh Hoan cảm thấy Tần Văn Thư như vậy nữ tử trời sinh chính là làm cho người ta sung ái hoặc là thờ cúng, nàng nên có được tất cả hạnh phúc.

Kỳ thật Tà Khinh Hoan cảm thấy đầu óc của mình nhất định là ngập nước rồi, bằng không như thế nào sẽ có ý tưởng như vậy, vạn nhất chữa khỏi Tần

Văn Thư, tiểu tam như mình định chắc thất nghiệp, Tà Khinh Hoan mới sẽ không làm chuyện tổn hại đến lợi ích bản thân. Tà Khinh Hoan khắc chế chột lóe mà qua điên cuồng ý tưởng, vẫn là không cần suy nghĩ tiếp ý tưởng dọa người này, trước không nói Tần Văn Thư thoát nhìn bảo thủ lại khắc chế khó động, hơn nữa vạn nhất bị Hàn Sĩ Bán biết, hẳn tuyệt đối sẽ không tha cho mình, chính mình vẫn là không cần động thổ trên đầu thái tử, này giống như chơi với lửa, bị chết cháy lúc nào không hay.

Chính là, có chút điên cuồng ý tưởng một khi xuất hiện liền không dễ dàng dập tắt. Cố tình ý tưởng này là sinh ra ở đạo đức cảm nông cạn Tà Khinh Hoan, nó liền giống một trái bom hẹn giờ tùy thời tùy khắc bùng nổ.

Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư đậm nhũ nghiêm túc sừng mặt, tà ác suy nghĩ không thể không chế. Nàng không tin nhân sinh có thể thiếu dục vọng, con người chính là bị các loại dục vọng khống chế. Chính là có người hội khắc chế dục vọng bản thân, có người hội phóng túng dục vọng bản thân. Cho nên nàng không tin Tần Văn Thư hội không có ham muốn, chỉ có thể nói Hàn Sĩ Bán không biết cách đột phá. Một cái cảm dục nữ nhân, một khi bị khai phá, lại hội biến thành dạng gì, Tà Khinh Hoan cũng rất muốn biết.

Tần Văn Thư như trước còn thật sự ôn nhu dẫn dắt Tà Khinh Hoan ngón tay di động tới lui, nàng là trên đời tối kiên nhẫn, tối tao nhã lão sư.

Tà Khinh Hoan có dự mưu đột nhiên quay đầu lại, làm cho môi của mình thiếp thượng Tần Văn Thư mềm mại đôi môi, tựa hồ chính là ngoài ý muốn bình thường.

Tần Văn Thư bị tập kích bất ngờ có chút cả kinh phản ứng không kịp, nàng không biết Tà Khinh Hoan vì sao hội đột nhiên quay đầu, mà lại khéo léo làm cho môi của hai người thiếp hợp.

“Thực xin lỗi, tôi chính là đột nhiên nghĩ muốn quay đầu lại nhìn cô.” Tà Khinh Hoan thanh thuần thoát tục vẻ mặt như vậy chân thành, như vậy vô tội, vô tội rồi lại có vẻ như vậy vô thức.

Vốn Tần Văn Thư đang hoài nghi Tà Khinh Hoan có phải hay không cố ý. Hiện tại có thể xác định Tà Khinh Hoan tuyệt đối cố ý, phạm là quá mức diễn xuất tổng lộ ra có chút không thật, có câu hăng quá hóa dở chính là phù hợp với thời khắc này. Giờ phút này Tần Văn Thư trong lòng đều nghĩ muốn hoan hô ủng hộ Tà Khinh Hoan cao siêu diễn kỹ, chỉ có thể thuyết minh nữ nhân này trời sinh có năng lực gạt người. Thượng đế lại có trợ trụ vì ngược hiềm nghi, sinh ra nàng một bộ dáng lừa gạt thiên hạ.

“Chính là ngoài ý muốn, không cần để ý.” Tần Văn Thư thần nhiên nói, làm như không thèm để ý. Nàng cảm thấy được khó hiểu, rõ ràng bình thường bản thân không thích nói dối, lại tiếp tục theo nàng diễn xuất. Kỳ quái là chính mình đối Tà Khinh Hoan cũng không có sinh ra nửa điểm chán ghét. Có lẽ Tà Khinh Hoan hợp ý mình, tuy nhiên hành động của nàng quả thật khó hiểu.

Tà Khinh Hoan không nghĩ tới Tần Văn Thư như thế đậm định, trong lòng có chút không phục. Thật có thể làm được *thái sơn băng vu tiên, mặt không đổi sắc* sao? Chính mình phải huy động không biết nhiều ít dũng khí, mới dám ra tay, mà Tần Văn Thư phản ứng hoàn toàn ngoài ý muốn, làm cho Tà Khinh Hoan không hài lòng. Ít nhất phải có điểm tiểu nữ nhân ngưng ngưng mới đúng!

“Tần Văn Thư, cô thật sự bị lãnh cảm sao?” Tà Khinh Hoan đột nhiên hỏi.

Tần Văn Thư hiển nhiên không thể thích ứng Tà Khinh Hoan đột ngột hỏi vấn đề này. Nàng không biết Tà Khinh Hoan vì sao đối với tư ắc của mình là như thế tò mò. Đối với giao tình của hai người, ba lần bốn lượt hỏi như vậy thực thất lễ, làm cho Tần Văn Thư cảm thấy trả lời cũng không được, không trả lời cũng không xong.

“Thật sự?” Tà Khinh Hoan hỏi lại lần nữa, Tà Khinh Hoan mới mặc kệ chính mình có thể hay không thất lễ, cơ bản thượng, nàng nắm chắc Tần Văn Thư sẽ không trực tiếp chửi mình.

“Cô vì sao đối với vấn đề này có hứng thú như vậy?” Tần Văn Thư hỏi, trong lòng đối với đề tài này phi thường mất tự nhiên kháng cự trả lời.

“Tôi nghĩ mình có thể giúp cô, nói không chừng tôi có thể chữa khỏi chứng lãnh cảm của cô.” Tà Khinh Hoan trực tiếp bộc lộ.

Tần Văn Thư cảm thấy nói không nên lời xúc động khi nhìn thấy khuôn mặt đơn thuần của Tà Khinh Hoan đối chính mình nói tôi có thể chữa khỏi chứng lãnh cảm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tiểu Tiên Nữ

“Tôi đối với việc này không có hứng thú, xin cô không cần nhắc lại.” Tần Văn Thư nghiêm túc nói, loại chuyện này cũng không đáng nhắc tới nhắc lại nhiều lần.

Tà Khinh Hoan nhìn thấy Tần Văn Thụ về mặt nghiêm nghị, mới ý thức tới chính mình giống như náo quá mức phân. Tần Văn Thụ bắt quá chỉ gặp mình ba lần, tuy đối đãi thái độ so với kẻ khác tốt rất nhiều, thậm chí vượt xa quá một người chỉ mới thấy có ba lần, nhưng cũng không có quen thuộc đến trình độ lấy tư ân của nàng đến thảo luận. Tà Khinh Hoan biết quá phận làm cản hội rước lấy phản cảm. Tần Văn Thụ cùng mình không phải một loại người không nên đối với Tần Văn Thụ không chút kiêng nể.

“Tốt thôi, tôi không nhắc đến nữa, cô có thể hay không bởi vậy mà chán ghét tôi?” Tà Khinh Hoan kéo kéo tay Tần Văn Thụ, sợ bị chán ghét giống nhau, cẩn thận nói. Nàng không hy vọng bị Tần Văn Thụ ghét bỏ.

Tần Văn Thụ thấy Tà Khinh Hoan bộ dáng cẩn thận, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn, có lẽ Tà Khinh Hoan không có ác ý, có lẽ mình hơi nhạy cảm.

“Sẽ không.” Tần Văn Thụ thần nhiên lắc đầu, bất quá giờ phút này nàng đã muốn không có tâm tình đàn tiếp, bất động thanh sắc lùi xa Tà Khinh Hoan.

“Vậy tốt.” Tà Khinh Hoan tươi cười phát ra từ nội tâm. Nụ cười của nàng thật thuần khiết; thuần khiết đến mức khiến cho Tần Văn Thụ gỡ bỏ cảnh giới trước đây đối với Tà Khinh Hoan. Có lẽ Tà Khinh Hoan có hai tính cách, một mặt là ma quỷ, mặt khác là thiên sứ, Tần Văn Thụ thất thần thâm nghĩ.

“Còn tiếp tục đàn sao?” Tần Văn Thụ hỏi, nàng làm việc luôn luôn có thủy có chung.

“Không, tôi đối với đàn dương cầm không có hứng thú, tôi chỉ là thích xem người khác đàn, về sau tôi có thể hay không tìm cô, nghe cô đàn?” Tà Khinh Hoan thiết tha nhìn Tần Văn Thụ, làm cho Tần Văn Thụ muốn cự tuyệt cũng nói không nên lời.

“Tốt, tùy thời hoan nghênh.” Tần Văn Thụ nói xong tiện hồi hận, trực giác nói cho mình biết không nên đáp ứng Tà Khinh Hoan quá nhanh, nhưng lại không thể nói ra lời cự tuyệt. Tần Văn Thụ biết mình cũng có lúc cự tuyệt người khác. Có lẽ do Tà Khinh Hoan diện mạo rất khó để người khác cự tuyệt, Tần Văn Thụ đem nguyên nhân đổ lỗi cho tướng mạo của Tà Khinh Hoan.

“Cô thật tốt!” Tà Khinh Hoan vui vẻ ôm chặt Tần Văn Thụ, tựa hồ quá mức vui vẻ. Kỳ thật Tà Khinh Hoan là cố ý, nàng chỉ muốn ôm lấy Tần Văn Thụ, bởi vì nàng cảm thấy được chính mình không chán ghét hương vị trên người Tần Văn Thụ, ngược lại có chút thích. Quan trọng là nàng cảm thấy Tần Văn Thụ bị chính mình ôm lấy thời điểm nhất định sẽ không bình thân như thế, quả nhiên thân thể Tần Văn Thụ trở nên cứng đờ.

Tần Văn Thụ tuy thân thể có chút cứng ngắc, nhưng thật ra không có suy nghĩ khác, chỉ đương Tà Khinh Hoan bẩm sinh nhiệt tình. Tần Văn Thụ không biết Tà Khinh Hoan chân chính đối nhân xử thế tính tình, Tà Khinh Hoan tuyệt đối cùng nhiệt tình từ này không thể đặt chung, nàng là ngoại nhiệt nội lãnh (ngoài nóng trong lạnh). Người khác xem diện mạo của nàng đều hội nghĩ nàng tốt lắm kết giao, kỳ thật không phải vậy, nàng bản tính tự tư, bạc tình quả nghĩa, bằng hữu trừ bỏ Lý hân ở ngoài cũng không có người khác. Tà Khinh Hoan nghĩ mình không có tính hiếu kỳ, ngay cả nàng cũng không hiểu được vì sao duy độc Tần Văn Thụ có thể gọi lên trong nàng vô hạn hứng thú.

“Cho tôi mượn di động của cô một chút được không?” Tà Khinh Hoan đột nhiên hỏi.

Tần Văn Thụ khó hiểu Tà Khinh Hoan bỗng nhiên muốn mượn di động của nàng làm cái gì, thế nhưng vẫn đem điện thoại đưa cho nàng.

Sau khi tiếp nhận Tần Văn Thụ di động, trực tiếp nhập số của mình, lưu trữ lại, tự nhiên sẽ không dùng tên thật của mình. Vạn nhất Tần Văn Thụ không cẩn thận để Hàn Sĩ Bán nhìn đến coi như xong đời, Tà Khinh Hoan suy nghĩ một chút dùng tên nào có thể đại biểu chính mình, hoàn tất công việc đem di động trả lại cho Tần Văn Thụ.

“Tiểu tiên nữ?” Tần Văn Thụ không nhịn được cười lên, tiểu tiên nữ, không nghĩ Tà Khinh Hoan tự kỷ đến mức lấy biệt danh này, ý của nữ nhân này nói mình khinh hoan bạc đức là có thể đương tiên nữ sao? Tuy khuôn mặt có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng là cùng Tà Khinh Hoan gần gũi tiếp xúc, Tần Văn Thụ đã sớm phát hiện Tà Khinh Hoan căn bản không có tính cách của tiên nữ.

“Tuy là hơi thông tục, nhưng mà rất thích hợp không phải sao?” Tà Khinh Hoan có vẻ tự đắc nói ra.

Tần Văn Thụ tiểu ý càng sâu, tiểu tiên nữ, thật bội phục Tà Khinh Hoan có thể lấy tên như vậy, khiến Tần Văn Thụ ngay sau nhìn đến tiểu tiên nữ này ba chữ đã nghĩ phun tào. Đến lúc sau hai người cùng một chỗ, Hàn Sĩ Bán trong lúc vô ý nhìn đến Tần Văn Thụ di động có tên tiểu tiên nữ, hỏi người này là ai, Tần Văn Thụ biểu tình thật sự là phản kích.

“Cô không hiếu kỳ, tôi sẽ đặt ngoại hiệu gì cho cô sao?” Tà Khinh Hoan ở Tần Văn Thụ cười thời điểm, liền đem số của Tần Văn Thụ lưu lại tốt lắm. Nàng có hai cái di động, một cái chuyên nhận những cuộc gọi từ Hàn Sĩ Bán, một cái khác là cho Lý hân và một số ít người quen.

“Là tên gì?” Tần Văn Thụ quả nhiên bị Tà Khinh Hoan gọi lên lòng hiếu kỳ.

“Không nói cho cô biết.” Tà Khinh Hoan ra vẻ thần bí muốn gọi lên tính tò mò của Tần Văn Thụ.

“Như vậy thần bí.” Tần Văn Thụ buồn cười hỏi, nếu là ngoại hiệu, đại khái chính là ấn tượng đầu tiên của Tà Khinh Hoan về mình, Tần Văn Thụ quả thật có chút thắc mắc ấn tượng đầu tiên của Tà Khinh Hoan về mình là gì?

“Mai mốt sẽ nói cho cô biết.” Tà Khinh Hoan nhớ tới ngoại hiệu mình đặt cho Tần Văn Thụ, cảm thấy rất chuẩn xác, phi thường vừa lòng.

Tần Văn Thụ ngược lại không có hỏi tiếp, truy cùng đuổi tận không phải của nàng phong cách.

Tà Khinh Hoan cảm thấy Tần Văn Thụ thật sự không phải người bình thường, lòng hiếu kỳ liền như vậy thấp, người khác không cho hỏi, nàng tuyệt đối không hỏi, này có tính hay không là hảo tính cách a?

Ngay lúc này, điện thoại Tần Văn Thư vang lên.

“Thật có lỗi, tôi phải nghe điện thoại.” Tần Văn Thư nói xong, thấy Tà Khinh Hoan gật đầu sau, mới xoay người ra ban công nghe điện thoại.

Tà Khinh Hoan mất tinh tai thính nhìn đến Tần Văn Thư di động màn hình hiển hiện Sĩ bản hai chữ, xem ra là kim chủ đại nhân cấp phu nhân tình yêu điện thoại, nói nói, nếu kim chủ biết tiêu thiếp ở tổ ấm của hắn cùng phu nhân, không biết hội nghĩ cái gì?

“Lão bà, em đang làm cái gì?” Hàn Sĩ Bản hỏi.

“Em cùng một băng hữu mới quen ở nhà nói chuyện phiếm.”

“Là băng hữu nào?” Hàn Sĩ Bản tò mò hỏi. Nhà mình lão bà có thể mời đến nhà băng hữu cũng không nhiều lắm. Hai người đều quen thuộc giới thượng lưu xã giao, đa phần băng hữu là cộng đồng băng hữu, vị tân băng hữu này gọi lên Hàn Sĩ Bản trí tò mò.

“Nàng là cái rất thú vị tiểu muội muội.” Tần Văn Thư nói tới Tà Khinh Hoan thời điểm, hàm chứa một tia thực nhỏ tiểu ý.

“Vậy sao? Chờ anh trở về, cùng anh giới thiệu đi.” Nghe được là nữ nhân, Hàn Sĩ Bản trong lòng mới hơi yên tâm, đương nhiên hắn rất thích nhận thức băng hữu của thê tử. Hắn cùng Tần Chính có chung một mục đích, đó là tình lọc Tần Văn Thư giao hữu, cho nên Tần Văn Thư bên người sẽ không xuất hiện tam giáo cửu lưu (đủ hạng người) băng hữu, đều là một dạng như bọn hắn có ngạo nhân gia thế, là những nhân vật nổi danh trong xã hội thượng lưu. Kỳ thật Hàn Sĩ Bản trong lòng cũng không thích Tần Văn Thư đi kết giao tân băng hữu, hắn nghĩ Tần Văn Thư vốn ít chú ý đến mình, cho nên không nghĩ cùng những người khác phân hưởng chú ý lực của lão bà, nhưng mà hắn chỉ dám đặt ở trong lòng bá đạo, không dám biểu hiện ra ngoài.

“Àn, khách nhân còn ở đây, nếu không có việc gì trước không nói, buổi tối em gọi lại cho anh.” Tần Văn Thư là người trọng lễ tiết, bỏ qua khách nhân tiếp điện thoại quá lâu là không lễ phép.

“Được.” Hàn Sĩ Bản trong lòng mát mát, hắn cảm thấy Tần Văn Thư đối với mình thiếu điểm gì đó, nhưng là rốt cuộc là cái gì lại nói không ra.

Tà Khinh Hoan trốn ở góc khuất nghe lén, tuy nghe không được Hàn Sĩ Bản nói chuyện, nhưng là theo Tần Văn Thư đối thoại, có thể đoán ra bọn hắn thảo luận đến mình.

“Điện thoại tình yêu của lão công?” Tà Khinh Hoan bát quái hỏi.

“Àn.” Tần Văn Thư gật đầu.

“Cô thật là hạnh phúc.” Tà Khinh Hoan vẽ mặt hâm mộ tán thưởng.

“Còn muốn đi xem các phòng khác không?” Tần Văn Thư thân nhiên cười, lãng sang chuyện khác.

“Không, đã khuya, tôi cần phải trở về, lần sau có cơ hội sẽ tham quan tiếp.” Ngày tháng lâu dài, về sau hội thường xuyên ghé thăm, đương nhiên phải thừa lúc Hàn Sĩ Bản không ở nhà, Tà Khinh Hoan thăm nghĩ.

Tần Văn Thư nghe Tà Khinh Hoan nhắc nhở, mới phát hiện sắc trời không còn sớm. Thời gian trôi qua cũng thật mau, tuy Tà Khinh Hoan gây cho mình cảm giác cùng mọi người bên mình bất đồng, nhưng là không thể phủ nhận cùng Tà Khinh Hoan chung đụng là chuyện vui vẻ, có lẽ mình đem nàng trở thành tiểu cô nương nuông chiều đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nghi Ngờ

Ra khỏi nhà Tần Văn Thư, lên xe sau, Tà Khinh Hoan đóng lại cửa kính, xuất ra một cái di động khác, gọi điện thoại cho Hàn Sĩ Bản.

“Thân ái, khi nào anh mới trở về?” Tà Khinh Hoan giọng điệu rõ ràng đang làm nũng, nhưng là xuyên thấu qua kính xe nhìn đến vẻ mặt của nàng không có gì thay đổi, thậm chí có chút hồ hững. Tà Khinh Hoan cảm thấy công phu diễn trò của mình ngày càng thâm hậu.

“Qua hai tuần nữa sẽ trở về, em muốn quà gì?” Hàn Sĩ Bản nhận được điện thoại của Tà Khinh Hoan tâm tình mới tốt lên. Hắn cuối cùng biết Tần Văn Thư thiếu cái gì, chính mình đi công tác hai tuần, Tần Văn Thư lại cho tới bây giờ không có hỏi qua mình khi nào thì trở về.

“Anh chỉ cần trở về là tốt rồi.” Tà Khinh Hoan nói thật thâm tình, phu diễn, Tà Khinh Hoan luôn luôn làm đến nơi đến chốn. Trời biết đạo nàng kỳ thật càng để ý Hàn Sĩ Bản theo châu Âu trở về hội tặng lễ vật gì. Cũng may Hàn Sĩ Bản là nam nhân rất có phẩm vị, tặng quà cũng không có thể chê trách. Tà Khinh Hoan không biết Hàn Sĩ Bản sẽ tặng quà gì cho Tần Văn Thư, nhưng là hắn luôn tặng cho mình xa xỉ phẩm. Hàn Sĩ Bản có lẽ cho rằng chính mình là một cái hám của nữ nhân, bất quá không sao cả, chi cần là quà tặng đắt tiền, Tà Khinh Hoan đều thích. Tà Khinh Hoan luôn thích ăn ngon mặc

đẹp, tuy nàng cảm thấy nội tâm của mình đang dần dần hủ bại.

Kim chủ không có ý tứ cúp điện thoại, Tà Khinh Hoan tuyệt đối sẽ không cắt ngang, vô thường vô phạt phụ diễn. Tà Khinh Hoan nhìn thấy hình chiếu của mình trong kính, tựa như xem người lạ như vậy thờ ơ, toàn thân cao thấp là hàng hiệu, bất luận cái gì đều có đại giới, Tà Khinh Hoan ngơoi xem như là được bao dưỡng sang quý. Tà Khinh Hoan trào phúng giờ lên khoe miệng, nàng trong lòng quả thật có hai tính cách, một cái cực độ tự tư cùng tự luyến, một cái khác đang ở gào thét chửi bới bản thân. Đúng là cái tâm thần phân liệt bệnh nhân, Tà Khinh Hoan thầm nghĩ.

Đội gọi điện thoại xong, Tà Khinh Hoan mới chậm rãi mở ra cửa kính, ngẩng đầu xem một chút cửa sổ ở lầu ba, từ từ lái xe rời đi.

“Bỏ lại ngo ngẩn chuyện gì nha?” Lý Hâm đẩy một chút đang ngẩn người Tà Khinh Hoan.

“Đang suy nghĩ Tần Văn Thư.” Tà Khinh Hoan thành thật trả lời.

“Bỏ sẽ không thật sự thích nàng đi?” Lý Hâm kinh ngạc hỏi.

“Mình cảm thấy thế nào sẽ có nữ nhân hoàn mỹ như Tần Văn Thư, tức tiện chỉ chung đụng vài lần, vẫn là tìm không ra nàng có khuyết điểm gì.” Tà Khinh Hoan nghĩ đến Tần Văn Thư thời điểm, tâm tình thực phức tạp, nguyên xứng tốt như vậy, làm cho tiểu tam như nàng không có chỗ đứng a!

“Chắc chắn, bỏ cũng biết đổ kị sao, mình nhớ rõ người nào đó từng nói quá, đổ kị là bởi vì chính mình so ra kém người khác mới có thể sinh ra tiêu cực tư tưởng, là thừa nhận chính mình yếu đuối cùng tự ti!” Lý Hâm không khách khí trích nguyên văn lời nói của kẻ không tâm không phể nào đó trả lại cho nàng.

“Nàng là kính chiếu yêu.” Tà Khinh Hoan không thể phủ định nói, nàng thừa nhận chính mình đối diện Tần Văn Thư thời điểm hội sẽ tự ti.

“Hắc hắc, bỏ cuối cùng chịu thừa nhận mình là yếu tính không phải tiên nữ, thật sự là mặt trời mọc ở phía tây nha!” Lý Hâm phi thường khoái trá trêu chọc, nàng chính là không quen kẻ nào đó một bộ giả dạng tiên nữ. Tần Văn Thư quả nhiên lợi hại, thể nhưng có thể làm cho yêu ma quỷ quái đạo hạnh cao thâm chủ động hiện ra nguyên hình.

“Nữ nhân cùng nữ nhân làm yêu như thế nào?” Tà Khinh Hoan chợt hỏi, những câu hỏi của Tà Khinh Hoan luôn toát ra bất ngờ. Tuy bên người vẫn có đối với nữ nhân vô cùng cơ khát Lý Hâm, nàng cũng thường xuyên nhắc đến những nữ-nữ tri thức, nhưng là Tà Khinh Hoan thực không chú ý. Theo Lý Hâm nói, nữ nhân cùng nữ nhân càng làm càng tận hứng, không biết có phải sự thật hay không.

Lý Hâm thiếu chút nữa bị dọa phun tãi, Tà Khinh Hoan khi nào thì đối nữ-nữ chỉ sự có hứng thú đâu?

“Nếu không, đêm nay thử cùng với nữ nhân đi? Còn bằng không, tỷ tỷ hy sinh một chút...” Lý Hâm hưng phấn nói. Tà Khinh Hoan thỉnh linh chuyển biến có hứng thú làm cho Lý Hâm cảm thấy lạ lùng. Nghĩ lại nàng quen biết Tà Khinh Hoan hơn ba năm, bản thân là đại mỹ nhân vô số lần quyến rũ đều thất bại trắng tay không nói, tiếp đó lại cố gắng giới thiệu các loại các dạng nữ nhân khác nhau dẫn dụ Tà Khinh Hoan, đáng tiếc nữ nhân này chính là đây không ngà. Đến thời điểm Lý Hâm hoàn toàn thất vọng cho rằng Tà Khinh Hoan cơ bản là trực nhân (straight), Tà Khinh Hoan bỗng nhiên thông suốt.

“Thôi đi, nhìn thấy bộ dáng là loi của bỏ cùng đám nữ nhân kia, cái gì hứng thú cũng sẽ biến sạch.” Tà Khinh Hoan nhìn thấy liền trực tiếp từ chối. Tà Khinh Hoan thân mình không phải cái gì tam trình cửu liệt nữ nhân, Hàn Sĩ Bán không ở thời điểm, Lý Hâm hồ ly tính này chính mình nghĩ muốn ăn vụng lại không dám làm, lúc nào cũng bên tai xúi giục. Bất quá Tà Khinh Hoan không đụng nam nhân, sợ gây phiền phức, đối với nữ nhân lại không có hứng thú, hiện tại khó được xuất hiện nữ nhân làm cho chính mình có điểm hứng thú lại không thể đụng. Nhưng mà càng không thể chọc vào, nàng càng muốn thử.

Tần Văn Thư càng là kiên kị bảo thủ bộ dáng, càng hấp dẫn Tà Khinh Hoan đam mê, vì thế nàng liền muốn động thủ.

Sau khi Tà Khinh Hoan đi rồi, Tần Văn Thư nhận được điện thoại của Tần gia gọi về nhà ăn cơm tối. Tần Văn Thư liền đến phòng thay y phục, đổi một bộ quần áo, sau đó xuống lầu lái xe quay về Tần gia.

“Đại tiểu thư đã trở lại.” Người gác cổng kính cẩn hướng Tần Văn Thư chào hỏi.

Tần Văn Thư hướng bọn hầu lễ phép mỉm cười, mọi người có cảm giác thụ sủng nhược kinh. Tần gia không chỉ có một tiểu thư là Tần Văn Thư, nhưng là đại tiểu thư cùng các tiểu thư khác bất đồng, nàng không giống các tiểu thư khác đối đãi Tần gia hạ nhân đều là một bộ cao cao tại thượng. Đại tiểu thư mặc kệ đối với ai, đều là cực kỳ lễ phép, còn có khí chất tao nhã, quả thật cùng nữ thần giống nhau.

“Gia gia, người ta rất đói, còn muốn đợi đại tiểu thư trở về sao?” Tần Thiệu San làm nũng hỏi Tần Chính, Tần Thiệu San thật buồn bực. Tần Văn Thư tồn tại làm cho Tần gia ba vị tiểu thư khác đều âm thầm thất sắc. Chính mình so ra kém Tần Văn Thư, lại không cam lòng nguyện kêu Tần Văn Thư một tiếng tỷ tỷ, trước giờ đều gọi nàng là đại tiểu thư, nguyên bản do ghen tị. Bất quá như vậy qua nhiều năm cũng đã cam chịu, nhưng là đại tiểu thư xưng hô lại vẫn tiếp tục sử dụng.

Tần Thiệu San là Tần Văn Thư đường muội, là tiểu thư nhỏ tuổi nhất của Tần gia, kỳ thật cũng hưởng được khá nhiều sủng ái. Bộ dạng giống như công chúa, tính cách cũng là, bất quá là điều ngoa công chúa. Ở trong lòng của Tần Chính, tiểu tôn nữ (cháu gái) này tựa như một con mèo Ba tư, ngẫu nhiên trêu đùa cùng nuông chiều nàng một chút, nhưng Tần Văn Thư mới là Tần gia tối chính thống trưởng tôn nữ, Tần gia ưu tú nhất huyết mạch, là hấn xuất phát từ nội tâm yêu thương tôn nữ.

Tần Chính kỳ thật cốt từ lý cổ chấp cùng bảo thủ, rất giống cổ đại nhân, ưu ái cháu đích tôn. Tuy con cháu đông đảo, yêu thương nhất chỉ có hai người là

trường tôn nữ Tàn Văn Thư, còn lại là kế thừa gia nghiệp tương lai trường tôn Tàn Vũ. Tàn Văn Thư so với Tàn Vũ được Tàn Chính quý mến hơn. Hai người này chính là thập phần ưu tú trong đám con cháu, tự nhiên là Tàn Chính càng thiên tâm hơn nhiều.

“Không có phép tắc, nàng là người đại tỷ, người lại không phải Tàn gia nha hoàn, gọi cái gì đại tiểu thư!” Tàn Chính giáo huấn nói.

“Ồ trong lòng của ngài, tiểu thư như chúng ta cùng nha hoàn đâu có khác nhau...” Tàn Thiếu San bắt mắt xem nhẹ nói, mình không ở nhà thời điểm, bọn họ sẽ không đợi mình.

Đang ngồi gần đó hai vị tiểu thư trẻ tuổi khác trong lòng cũng đồng ý Tàn Thiếu San tố khổ, nhưng là các nàng chỉ dám nghĩ thầm ở trong lòng. Hai nàng mới là tối bị thâm, thứ nhất không có vĩ đại như đại tỷ, thứ hai không có can đảm phóng tứ như Thiếu San, lại không phải nam tôn, ở Tàn gia bị lãnh lạc nhiều nhất.

Tàn Chính nhĩ lực còn tốt, hẳn tự nhiên nghe được Tàn Thiếu San oán hận. Hắn biết bản thân thiên tâm, nhưng là không thể trách cứ hẳn, tôn tử nhiều như vậy, chỉ cần cháu trai cũng có năm người, thêm bốn người cháu gái, làm sao có thể một đám đều đối đãi giống nhau, tự nhiên là muốn thương yêu người ưu tú nhất.

Tàn Chính có bốn nhi tử (con trai), ai cũng xuất sắc, chỉ có con trưởng kém một chút. Hắn là Tàn Văn Thư cùng Tàn Vũ lão ba, bộ dạng trung hậu thành thật, có ba người con, một người so với một người ưu tú, làm cho Tàn Chính cũng cảm thấy được an ủi phần nào.

Tàn Chính không mong gặp nhất là tiểu tôn tử – Tàn Đăng, ngoạn thế bất cung (bất cần đời), trời sinh tính tình phóng đảng bất kham, hữu ngai gia phong, mặc dù thông minh nhạy bén, nhưng lại không nghe lời. Tàn Chính không hiểu con trai trưởng hiền lành như vậy tại sao lại sinh ra liệt chủng (đứa con hư) như Tàn Đăng, chỉ có thể nói gien của hắn có vấn đề, Tàn Vũ cùng Tàn Văn Thư xuất sắc như vậy, Tàn Đăng khác hẳn hoàn toàn.

“Điều ngoa tiểu tỷ thực đồ kị tỷ của ta. Cũng là, tỷ của ta là cỡ nào ưu tú, khiến cho hữu hung vô nãi (ngực to không nãi) bình hoa như người không có chỗ dung thân...” Tàn Đăng khó được xuất hiện ở cơm tối, vẫn là một bộ không lớn không nhỏ. Từ nhỏ hẳn chỉ kính sợ quá một người thì phải là thân tỷ tỷ Tàn Văn Thư, đối với tỷ tỷ nơi nơi duy hộ.

“Tàn Đăng, ai là hữu hung vô nãi? Ai là bình hoa?” Tàn Thiếu San thập phần tức giận. Nàng vốn ghét nhất Tàn Văn Thư, chính là có người so với Tàn Văn Thư càng đáng ghét hơn, thì phải là Tàn Đăng, vĩnh viễn đều là miệng chó không thể phun ngà voi.

“Tàn Đăng, người ít nói lại.” Tàn Vũ quả nhiên rất có đại huynh trưởng phong phạm, ra mặt nói Tàn Đăng hai câu, ngăn chặn trường đấu khẩu của đệ đệ cùng đường muội.

Tàn Đăng bĩu môi, khinh thường ngắm nghía bát lửa trong tay, nếu không đợi tỷ tỷ trở về ăn cơm, hẳn không thèm lưu lại.

“Mọi người đợi lâu, thật là có lỗi, mọi người lần sau đừng đợi, cứ ăn trước đi.” Tàn Văn Thư nhìn thấy một bàn lớn ngồi đầy người ở đợi chính mình, có chút áy náy.

“Không có biện pháp, ở đây mọi người đều phải nể mặt đại tiểu thư!” Tàn Thiếu San xiên xỏ trả lời.

Tàn Văn Thư thần nhiên cười một chút, sau đó tìm chỗ ngồi xuống, đối với đường muội thái độ nàng sớm đã quen thuộc.

Tàn Thiếu San chính là sinh khí, từ nhỏ đến lớn khiêu khích nhiều lần, Tàn Văn Thư đều là một bộ không thèm để ý. Thật sự là tức chết người đi được, nữ nhân này nghĩ đến mình là thánh mẫu a! Dịch nhân càng là không nhìn thấy người, người càng cảm thấy bị dịch nhân xem thường, cho nên Tàn Thiếu San trong lòng đối với Tàn Văn Thư tức giận đến cắn răng.

“Tỷ, Hàn Sĩ Bán không ở, người liền trở về nhà trụ đi.” Tàn Đăng cảm thấy bất luận kẻ nào đều là không xứng với tỷ tỷ của mình.

“Hắn là tỷ phu (anh rể) của người, không được gọi thẳng tên họ như vậy.” Tàn Văn Thư nhìn về phía đệ đệ, đáng vẻ tuần mỹ nhưng lúc nào cũng một bộ bất cần đời, nghiêm túc cảnh cáo.

“Sĩ bán khi nào trở về?” Tàn Chính quan tâm hỏi.

Ở Tàn gia Tàn Văn Thư được sủng ái nhất, cho nên đề tài trên bàn cơm thường xuyên quay quanh Tàn Văn Thư, tất cả mọi người tập mãi thành thói quen.

“Có thể còn muốn một hai tuần nữa.” Tàn Văn Thư trả lời, không biết khi nào thì bắt đầu, đề tài luôn cùng mình có liên quan.

“Tỷ nhớ để ý Hàn Sĩ Bán, đừng thấy hắn giống như trung thành lắm, nam nhân trời sinh chính là đê tiện, thích niêm hoa nhạ thảo (trắng hoa, bay bướm)...” Tàn Đăng nghiêm trang nói, không chỉ nhắc bản thân mình, còn đụng chạm đến tất cả nam nhân đang ngồi ở trên bàn cơm, làm cho bọn họ mất hứng.

“Người nghĩ đến ai cũng đều giống người a, đê tiện như vậy!” Tàn Thiếu San không khách sáo công kích.

Tàn Văn Thư không thể phản bác chỉ biết cười trừ, trong lòng mơ hồ không thoải mái, không biết vì sao, nàng đột nhiên nghĩ đến Tà Khinh Hoan cùng Hàn Sĩ Bán.

“Tiểu Hạ mùa hè này sẽ tốt nghiệp đi, tốt nghiệp xong có gì tính toán?” Tàn Văn Thư nhanh chóng nói sang chuyện khác, ân cần hỏi thăm vẫn im lặng ăn

com đường muối.

Tần Văn Hạ sừng sốt, đại tiểu thư, không, là đại đường tỷ thế nhưng nhớ rõ chính mình năm nay tốt nghiệp. Nàng nghĩ đến chính mình là vô hình, không thông minh chính là quên đi, cũng không xinh đẹp, ở Tần gia đều là một đám IQ cao, tuần nam mỹ nữ, nàng là cỡ nào bị kịch tồn tại.

“Em còn chưa nghĩ đến.” Tần Văn Hạ có chút ngượng ngùng nói, trong lòng có điểm cảm động, cũng chỉ có đại đường tỷ nhớ rõ sinh nhật năm nay của mình.

So với hung hăng nơi nơi gây sự Tần Thiếu San, Tần Văn Thư vẫn là yêu mến Tần Văn Hạ nhiều một ít, thẹn thùng thật giống tiểu lão thư (con chuột nhỏ), rõ ràng cũng là Tần gia đại tiểu thư, nhưng là không biết vì sao tổng hội bị người khác coi nhẹ.

“Có gì phải suy nghĩ, đến công ty đi làm, tùy tiện an bài một cái chức vị là được rồi.” Tam thẩm lên tiếng, nữ nhi người ta như vậy vĩ đại, nữ nhi của mình cố tình là muốn diện mạo không diện mạo, phải thông minh không thông minh.

“Công ty đã có các ca ca lo lắng, nữ hài tử thích cái gì sẽ tùy tiện các nàng làm đi.” Tần Văn Thư thanh âm vẫn là như vậy nhu hòa, nhưng là nghe vào Tần Văn Hạ lỗ tai quả thực chính là âm thanh của thiên sứ.

“Cũng đúng, dù sao cũng không giúp được gì.” Tần tam thẩm suy nghĩ hạ, đồng ý nói.

Ăn xong bữa tối, Tần Văn Thư trong lòng đối với lời nói của Tần Đăng có chút dễ bụng, nàng quyết định tra xét một chút Tả Khinh Hoan chuyện tình.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lật Tẩy

Tần Văn Thư liên tưởng đến quan hệ của Tả Khinh Hoan cùng Hàn Sĩ Bản, không phải không có dấu vết. Lần đầu tiên Tả Khinh Hoan nhìn thấy nàng, cái loại này kinh ngạc ánh mắt, còn có thời gian ngắn chung đụng, Tả Khinh Hoan đối với nàng không có xa lạ cảm, nàng mơ hồ cảm thấy Tả Khinh Hoan hẳn là rất sớm liền nhận thức mình, nhưng bản thân mình rõ ràng không biết nàng. Vậy chỉ có một khả năng, các nàng có cộng đồng nhận thức nhân, nàng thông qua người kia biết tồn tại của mình, cố tình Tả Khinh Hoan hôm trước ám chỉ nàng là loại này thân phận, cho nên Tần Văn Thư mới có thể đem Tả Khinh Hoan cùng Hàn Sĩ Bản liên tưởng cùng nhau.

Tần Văn Thư nhìn thấy trước mặt bản điều tra báo cáo, trong lòng nói không rõ là thất vọng vẫn là phẫn nộ, tay của nàng gắt gao cầm một xấp tư liệu không dày không mỏng, giấy bị Tần Văn Thư nắm chặt có chút nhăn lại. Tần Văn Thư tự nhận chính mình không phải cái gì thánh nhân, lời thể trung thành cả đời khi kết hôn, chính mình hội dùng cả đời tuân thủ giữ gìn, chính là Hàn Sĩ Bản lại đi phản bội nó. Nam nhân kia bình thường đối mình cực kỳ che chở yêu thương nhưng phản bội chính mình, điều này làm cho Tần Văn Thư có chút khó có thể nhận, càng làm Tần Văn Thư trong lòng không thoải mái chính là Tả Khinh Hoan. Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư suy nghĩ đến Tả Khinh Hoan tên này thời điểm, giống như trái tim sẽ khó chịu một chút, không giống thật đau, nhưng là nhói nhói, tràn ngập căm phẫn, ngạnh sinh sinh vướng víu ở nơi này, tựa như xương cá mắc trong cổ họng, nhỏ đều nhỏ không ra. Cho tới bây giờ không ai giống Tả Khinh Hoan như vậy làm cho Tần Văn Thư chán ghét quá. Tưởng tượng đến Tả Khinh Hoan ba lần bốn lượt hỏi mình có phải bị lãnh cảm, Tần Văn Thư không khỏi nắm chặt tay hơn, Tả Khinh Hoan rõ ràng là châm chọc chính mình, từ nhỏ đến lớn còn không có người dám đùa giỡn chính mình như vậy.

Tần Văn Thư theo đại sảnh đi về phòng sách, trong tay vuốt ve những viên thạch châu, cảm giác lạnh lạnh tỏa ra mới làm cho cảm xúc dịu đi một ít. Từ nhỏ đến lớn, gia gia làm cho mình tu sinh dưỡng tính, rốt cuộc là thành công. Tần Văn Thư không phải từ nhỏ liền như vậy, đương người khác nhìn đến tao nhã Tần Văn Thư, làm sao hội nghĩ ra Tần Văn Thư thời niên thiếu thường xuyên bị Tần Chính phạt nhập thiền, tu sinh dưỡng tính. Thiên tài không nỗ lực, đến cuối cùng cũng là vĩnh viễn không thể phát huy. Ở Tần gia, con cháu có tư chất bất đồng sẽ có bất đồng yêu cầu, đối với thiên tư càng cao yêu cầu càng hà khắc, cho nên Tần gia có thể trăm năm không suy yếu là nhờ có nghiêm khắc gia giáo.

Tần Văn Thư bình tĩnh xuống dưới, thôi, chuyện đã xảy ra, mình cũng không nên một người ở trong này phẫn nộ, quan trọng nhất là mình quyết định làm như thế nào. Tần Văn Thư hiện tại không muốn cùng Hàn Sĩ Bản ly hôn, tuy nhiên Hàn Sĩ Bản làm cho nàng thất vọng. Tần Văn Thư tin tưởng Hàn Sĩ Bản chính là quân không được thân thể của hán mà không phải biến tâm, phương pháp giải quyết thông minh nhất của nữ nhân là bất động thanh sắc giải quyết tiểu tam, tiếp tục duy trì nhìn như thiên tác chi hợp (lượng duyên trời định) hôn nhân. Dù sao nàng lúc trước cùng Hàn Sĩ Bản kết hôn nguyên nhân, cũng không là trải qua các loại khảo lượng khác nhau. Lúc ấy kết hôn bởi vì đến tuổi kết hôn, mà Hàn Sĩ Bản vừa vận xuất hiện, gia thế tương xứng, cũng đủ xuất sắc, đối chính mình cũng tốt lắm, chính mình cảm thấy không chán ghét mà có chút thích.

Tả Khinh Hoan, bề ngoài vô hại bên trong phá hư, lại nên như thế nào giải quyết đây? Tần Văn Thư dùng tay trái nhẹ nhàng cọ xát vòng ngọc trên tay, ánh mắt trở nên sâu không lường được. Tả Khinh Hoan, người là người thứ nhất làm cho ta cảm thấy được đáng chết, ta thật tình đối đãi người, người lại đâm sau lưng ta, Tần Văn Thư nghĩ đến liền sinh khí.

Tần Văn Thư không phải là người đem chuyện ngoại tình của trượng phu trút giận lên tiểu tam, nàng biết rõ ruồi bọ sẽ không bu quanh trứng lành. Nàng đối Tả Khinh Hoan thế nhưng một chút phòng ngừa tâm ý đều không có, ba lần bốn lượt bị nàng lừa dối, nghĩ đến đây, Tần Văn Thư giận dữ phản cười. Lần đầu tiên gặp được Tả Khinh Hoan, có lẽ là ngoài ý muốn, lần thứ hai, rồi lần thứ ba đâu? Nếu có lần thứ hai, lần thứ ba, tự nhiên cũng sẽ có lần thứ tư, nếu cả hội hướng chính mình bội tở, chính mình đại khái ngay cả mỗi đều không cần phòng, nàng sẽ mắc câu. Tần Văn Thư thật muốn nhìn

xem Tà Khinh Hoan giờ thủ đoạn gì, đến lúc đó nhất định sẽ *ăn miếng trả miếng*, nàng mới không tin Tà Khinh Hoan có thể cao tay hơn mình, Tàn Văn Thư trên mặt rớt cuộc lộ ra một nụ cười nguy hiểm. Có thể nói, Tà Khinh Hoan gọi lên đầu chỉ ẩn sâu dưới đáy lòng của Tàn Văn Thư.

Tàn Văn Thư sau khi biết Tà Khinh Hoan thân phận, cũng không có lập tức động thủ, mà là ở nhẫn nại chờ đợi, Tà Khinh Hoan nếu biết chính mình địa chỉ, cũng biết chính mình số điện thoại, tự nhiên còn có thể tìm đến mình.

Tà Khinh Hoan nhàn đến nhàn chán thời điểm đã nghĩ đến Tàn Văn Thư, sau đó nhìn số điện thoại của Tàn Văn Thư do dự, chính mình muốn hay không gọi điện thoại cho nàng? Chính mình lại lấy lý do gì gọi điện thoại cho nàng? Tà Khinh Hoan đi tới đi lui, nghĩ trước nghĩ sau, không biết lấy có gì, kỳ thật một nữ nhân hẹn một nữ nhân khác gặp mặt cũng rất bình thường, tựa như hẹn Lý Hâm ra ngoài dạo phố giống nhau, tại sao trong lòng mình hội chán chờ nửa ngày?

Tà Khinh Hoan nghe điện thoại có người tiếp, trong nháy mắt, tim đập nhanh một nhịp, khẩn trương cái gì nha, cũng làm tình phụ của người ta, còn ra vẻ như vậy thuần tình, Tà Khinh Hoan trong lòng tự khinh bỉ một phen.

Tàn Văn Thư một mình hưởng thụ bữa trưa tại một nhà hàng cao cấp, nàng thật yêu thích những lúc nhàn nhã như vậy, chọn lấy vị trí cạnh cửa sổ, nhìn thấy người đến người đi bên ngoài, quan sát các loại các dạng biểu tình của người trên đường, có đôi khi cũng là một loại thú vị. Trên mặt nàng nhìn không ra đến biểu tình là trạng thái ở bên ngoài bao dưỡng tiểu thiếp mang đến bị quan cảm xúc. Thoạt nhìn hòa phong cách bình thường giống nhau, điềm tĩnh, lạnh nhạt, ưu nhã, mê nhân.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, biểu hiện tiểu tiên nữ ba chữ, Tàn Văn Thư mỉm cười nhận lấy.

“Cô đang bận rộn sao?” Tà Khinh Hoan khách khí hỏi.

“Không có.” Tàn Văn Thư thanh âm như trước nhu mì, chính là khoe miệng mỉm cười càng sâu, thoạt nhìn vẫn là tao nhã tươi cười, nhưng là chỉ có Tàn Văn Thư biết, nàng đang hưng phấn, tâm tình giống như người đi câu, chờ được đến lúc cá cắn câu.

Tà Khinh Hoan lắng nghe thanh âm của Tàn Văn Thư, tựa như trước dễ nghe, không có bức bối khi bị quấy rầy. Tà Khinh Hoan khẩn trương cảm xúc mới phóng tung, nàng không biết Tàn Văn Thư thanh âm kỳ thật cũng có thể gạt người.

“Cô ăn trưa chưa?” Tà Khinh Hoan xem một chút đồng hồ, giờ này vừa lúc có thể hẹn đi ra cùng nhau ăn cơm.

“Còn chưa ăn.” Tàn văn thư nói dối thời điểm, ngay cả chớp mắt cũng không chớp, biểu tình cũng chưa thay đổi. Nếu Tà Khinh Hoan nhìn đến Tàn Văn Thư trước mặt bày đầy chén đĩa muốn mau phải ăn xong, đã biết nàng gặp phải người đồng đạo, thậm chí thủ đoạn lừa gạt so với chính mình cao hơn.

“Chúng ta có thể cùng nhau ăn trưa không?” Tà Khinh Hoan tiếp tục hỏi.

“Được thôi.” Tàn Văn Thư không để ý lại ăn thêm một bữa.

“Cô hiện tại ở đâu?” Tà Khinh Hoan nghe Tàn Văn Thư đáp ứng, tâm tình có nhỏ nhỏ khoái trá, ngay cả thanh âm cũng cao hơn một bậc.

“Ở trung ương quảng trường.” Tàn Văn Thư nhìn thấy bên ngoài quảng trường nhẹ nhàng nói.

“Tôi đến đón cô, chờ tôi khoảng 10 phút.” Tà Khinh Hoan tăng tốc, xe chuyển hướng đi trung ương quảng trường.

Tà Khinh Hoan đến thời điểm, tiện rất dễ dàng theo trong đám người tìm được rồi Tàn Văn Thư, Tàn Văn Thư đứng ở quảng trường trung ương, thân ra tay, bỏ câu tiện bay lên đậu ở trên tay của nàng. Tà Khinh Hoan nhìn đến Tàn Văn Thư trên mặt đậm nhã tươi cười, kia cảnh tượng, Tà Khinh Hoan không hiểu cảm thấy được rất đẹp rất đẹp.

Tà Khinh Hoan cũng không có lập tức lên tiếng kêu Tàn Văn Thư, chính là im hơi lặng tiếng tới gần Tàn Văn Thư.

“Này!” Tà Khinh Hoan giống một đứa bé thích đùa, hô to một tiếng, Tàn Văn Thư như vậy trấn định sẽ không bị hù dọa đến đi, Tà Khinh Hoan thầm nghĩ.

Quả nhiên Tàn Văn Thư chỉ kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tà Khinh Hoan, cũng không luống cuống, mà bỏ câu trong tay Tàn Văn Thư lại bị hoảng sợ bay mất.

Tàn Văn Thư đối mặt đó là tươi cười sáng lạn Tà Khinh Hoan, trong lòng kỳ thật có điểm nghĩ muốn đánh nàng, nếu không phải trước đây chăm chỉ luyện tập ứng phó năng lực, thật sẽ bị nàng dọa sợ. Nhưng là Tàn Văn Thư cũng không có nói gì, chính là phui đi toàn bộ thức ăn cho chim bỏ câu nắm trong tay.

“Trước đây, tôi thường nghĩ muốn bắt mấy con chim ở đây về nhà nướng ăn.” Tà ác Tà Khinh Hoan thêm thường nhìn một đám không sợ người bỏ câu nói, kỳ thật nàng bây giờ vẫn còn rất muốn làm chuyện như vậy. Bất quá hiện tại lớn lên, không tốt đem khuôn mặt thần tiên tỷ tỷ này làm chuyện nhân thần cộng phần.

“Chỉ là trong tưởng tượng, cho tới bây giờ tôi cũng không có làm qua.” Tà Khinh Hoan nguy biện nói, Tàn Văn Thư xem chính mình biểu tình thật kỳ quái. Nàng lại chưa bắt được quá, không tính! Thật ra không phải nàng không hành động, chính là từ nhỏ bỏ câu nhìn đến nàng sẽ bỏ chạy, đã bị chụp ếch vài lần, sau này sẽ không nghĩ đến nữa, Tà Khinh Hoan trong lòng vẫn còn tiếc nuối.

Còn hơn vẻ khoan khoái của Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư chỉ mỉm cười, Tả Khinh Hoan hoàn toàn không hiểu chính mình đã sớm bị Tần Văn Thư lật tẩy, bằng không nàng đã biết cái gì gọi là nhạ cực sinh bi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lần Đầu “Ước Hội”

“Tả Khinh Hoan, cô rất thú vị.” Tần Văn Thư nhìn Tả Khinh Hoan bỗng nhiên cười, nhưng Tả Khinh Hoan xem này tươi cười cùng bình thường có chút bất đồng, có phần quỷ dị.

“A a...” Tả Khinh Hoan xấu hổ cười một chút, lớn như vậy vẫn là lần đầu có người nói mình thú vị, Tả Khinh Hoan hậu tri hậu giác phát hiện Tần Văn Thư vẫn là lần đầu tiên gọi tên mình, hơn nữa liền gọi cả họ lẫn tên.

“Cô muốn ăn cái gì?” Tần Văn Thư hỏi.

“Cái gì cũng được, tôi không kén ăn.” Tả Khinh Hoan cảm thấy những thứ Tần đại tiểu thư thích ăn hẳn là sẽ không kém đi.

“Vậy đến nhà hàng kia đi.” Tần Văn Thư chỉ vào nhà hàng mà mình vừa mới ăn trưa lên tiếng.

Tả Khinh Hoan vừa thấy đã có cảm giác muốn ngất xỉu, là nhà hàng Pháp với những lễ nghi cầu kỳ phức tạp, nàng thật hưởng thụ không nổi đồ ăn Pháp, trước kia Hàn Sĩ Bản có đưa mình đi một hai lần, nàng thấy cũng sẽ không ăn.

“Không thích.” Tần Văn Thư nhìn khuôn mặt lộ vẻ khó xử của Tả Khinh Hoan hỏi.

“Không phải không thích, rất phiền toái.” Tả Khinh Hoan tưởng tượng đến một đồng quy củ kiểu cách, liền thấy đau đầu, được rồi, chính mình là người hạ đẳng, hưởng thụ không đến những đồ ăn cao cấp đó.

“Vậy cô quyết định đi.” Tần Văn Thư cũng không nghĩ muốn ăn lại món Pháp, nàng cũng không là thật muốn cùng Tả Khinh Hoan ăn cơm, cho nên ăn cái gì, nàng cũng chưa ý kiến.

“Cô có thử qua đồ ăn bình dân chưa?” Tả Khinh Hoan cảm thấy được Tần Văn Thư hẳn là mỗi ngày ăn sơn trân hải vị lớn lên, đại khái như phim trong TV, không biết đến cơm thường.

“Đương nhiên có.” Tần Văn Thư cảm thấy mình không phải được nuông chiều đến kiêu quý như vậy.

“Vậy tốt, tôi đưa cô đi ăn.” Tả Khinh Hoan tự nhiên vươn tay nắm lấy tay của Tần Văn Thư, lôi kéo Tần Văn Thư hướng xe mình đi đến.

Tần Văn Thư cảm giác rất kỳ quái, này thật không giống bình thường tình huống tiểu tam cùng nguyên xứng gặp mặt, Tả Khinh Hoan đối đãi chính mình nhìn không ra giả dối, này rốt cuộc là trạng huống gì? Tần Văn Thư nhất thời mê muội.

Tả Khinh Hoan lái xe đến khu ăn uống lân cận đại học, dừng xe ở trước một tiệm bán ma lạt năng*.

Tần Văn Thư nhìn thấy cũ kĩ chiếu bài thượng viết ba chữ Ma Lạt Năng, nhìn thấy chỗ này có vẻ không đảm bảo vệ sinh, trong lòng có chút kinh ngạc. Nàng nghĩ đến Tả Khinh Hoan hẳn là ham thích hư vinh, hội không chút khách khí phung phí tiền của Hàn Sĩ Bản, mà không phải đến những hàng quán rẻ tiền. Tả Khinh Hoan quả thật là không chút khách khí vung vãi Hàn Sĩ Bản tiền, Tả Khinh Hoan cảm thấy được chính mình không xài liền xin lỗi nghề nghiệp của mình. Nhưng Tả Khinh Hoan cũng lên lút để dành rất nhiều tiền, trong tiềm ý thức của nàng luôn nghĩ rằng chính mình có một ngày hội trở về cuộc sống bình thường.

“Không đến quá?” Tả Khinh Hoan nhìn thấy sững sờ đứng ở một bên Tần Văn Thư, cảm thấy nàng kéo đại tiểu thư đến chỗ như thế không hậu đạo, nhà hàng Pháp cao cấp cùng quán ven đường chênh lệch quá lớn, giấu lại Tả Khinh Hoan liền cảm thấy được thú vị, không biết Tần Văn Thư có phải hay không có thể đạm định như vậy. Kỳ thật Tả Khinh Hoan thật chán ghét cảm giác chênh lệch này, cái loại ăn quen quán lẻ đường, lại không thể quen thuộc nhà hàng cao cấp. Có những chuyện là được khắc sâu trong khung, cho nên nàng cũng muốn Tần Văn Thư trải qua kinh nghiệm như vậy. (ác thú vị của Tả tỷ lại bộc phát, muốn chính từ Tần tỷ a a)

“Chỗ này sạch sẽ không?” Tần Văn Thư đầu tiên nghĩ đến chính là vấn đề vệ sinh.

“Yên tâm đi, khu này chuyên bán cho học sinh, hàng ngày có vô số đệ tử đến ủng hộ, cũng không thấy vấn đề, trừ phi Tần đại tiểu thư rất kim quý, ăn không được những thứ bình dân.” Tả Khinh Hoan chọn mi trả lời.

Tần Văn Thư khẽ nhủ mày, ở nhà bị gọi là đại tiểu thư nàng cũng sớm quen thuộc đến chết lặng, nhưng từ Tả Khinh Hoan trong miệng nói ra Tần đại

tiểu thư, nghe đến còn có đồ chơi tai.

“Không thường thử qua, nhưng thật ra có chút mới mẻ.” Tần Văn Thư quả nhiên không làm cho Tà Khinh Hoan thất vọng, rất nhanh đạm định lại; ký lai chi, tắc an chi (chuyện gì đến thì sẽ đến, cứ bình tĩnh đương đầu.).

“Cô có thể ăn cay không?”

“Một chút.”

“Vậy cô chờ một chút, lập tức có đồ ăn.” Rất nhanh, Tà Khinh Hoan liền cầm đến hai bát ma lạt nạng còn đang bốc mùi thơm phức trở về.

Tà Khinh Hoan đem đồ ăn đặt trước mặt Tần Văn Thư, ý bảo có thể ăn.

Người nhưng thật ra có chút thơm, Tần Văn Thư thăm ngửi, nâng đo đũa một lát, mới cầm lấy đũa dùng một lần chậm chậm ăn.

Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư ăn, mới cầm lấy đũa ăn theo, bất quá phong cách nhai nhện của Tần Văn Thư với những khách hàng khác thật đúng là cách cách bất nhập (bất xứng), Tà Khinh Hoan nghĩ. Chung quanh có rất nhiều người tò mò nhìn về phía hai người, y phục của Tà Khinh Hoan cùng Tần Văn Thư đều không giống đệ tử nơi đây, lại là hai đại mỹ nữ, một người tao nhã tinh trí, một người siêu trần thoát tục, dễ dàng đưa đến mọi người chú ý, hoàn hảo không phải là lúc đông khách, trong tiệm cũng không phải nhiều khách lắm.

Tần Văn Thư ngoài ý muốn cảm thấy ăn khá ngon, ăn ăn, phân nửa bát đã muốn vào bụng, hoàn toàn quên phía trước đã muốn ăn quá, cũng tạm thời quên mục đích chính cùng Tà Khinh Hoan ăn cơm. Nàng phát hiện mình đã no căng, phải biết rằng Tần Văn Thư dùng bữa cho tới bây giờ đều chỉ ăn đến hơi no một chút sẽ dừng lại. Tần Văn Thư dùng đũa, mới phát hiện Tà Khinh Hoan đã sớm ăn xong, nàng cảm đang nhìn mình.

“Cô vì sao phải nhìn tôi?” Tần Văn Thư từ trong túi xách tay lấy ra khăn giấy nhẹ nhàng lau miệng, động tác như trước tao nhã.

“Cô rất xinh đẹp a!” Tà Khinh Hoan nói chính là lời thật lòng.

Chính mình bộ dáng quả thật không kém, Tần Văn Thư cho tới bây giờ không biết là chính mình đã chai lì với những lời khen ngợi này, nhưng là những lời này từ tiểu tam như Tà Khinh Hoan nói ra, như thế nào cũng nghe cảm thấy không được tự nhiên.

Tần Văn Thư phát hiện mình sau khi biết Tà Khinh Hoan thân phận, còn có thể cùng nàng hòa hảo gặp gỡ, thật sự là bất khả tư nghị chuyện tình, rõ ràng trong lòng nàng rất muốn giáo huấn nữ nhân này.

“Nhà của tôi gần đây, cô có muốn đến chơi một lát không?” Tà Khinh Hoan hỏi, nàng vẫn là rất thích gặp gỡ Tần Văn Thư, loại này cảm giác so với cùng Lý Hâm ra ngoài dạo chơi hoàn toàn thoải mái rất nhiều, cho nên nàng nghĩ muốn tiếp tục duy trì tâm tình này, tiếp tục níu kéo Tần Văn Thư, dù sao chính mình có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

“Được.” Tần Văn Thư gật đầu, nàng đợi chính là lời mời này, đợi cho đến Hàn Sĩ Bân *kim ốc tàng Kiều* là có thể vạch trần thân phận của Tà Khinh Hoan, nàng thật muốn nhìn xem Tà Khinh Hoan ứng đối như thế nào.

Lúc này đổi ngược là Tà Khinh Hoan dẫn lang nhập thất.

Tần Văn Thư lại tiến vào nhà của Tà Khinh Hoan, lần trước đến đi đều thật vội vàng, không có chú ý nhiều lắm, lần này Tần Văn Thư lập tức liền chú ý tới cửa trước có đặt một đôi dép kiêu nam, nghĩ đến đây tất cả thuộc loại đồ dùng nam nhân đều là của Hàn Sĩ Bân, Tần Văn Thư cảm thấy ghen ghét.

“Cô không giống như sống một mình?” Tần Văn Thư tùy ý hỏi.

Tà Khinh Hoan nhìn đến Tần Văn Thư chú ý đến đôi dép ở cửa, gật đầu, “Àn, tôi sống với tình nhân, bất quá hần bình thường đều bề bộn nhiều việc, cũng không thường đến.” Tà Khinh Hoan thành thật nói.

Tần Văn Thư chú ý tới cách dùng từ của Tà Khinh Hoan, không phải trượng phu cũng không phải bạn trai, là tình nhân, Tà Khinh Hoan dùng từ thật đúng là khéo léo.

“Hắn là dạng người như thế nào?” Tần Văn Thư tò mò hỏi, lúc trước Tà Khinh Hoan cũng từng như vậy hỏi qua chính mình.

“Hắn có tiền, anh tuấn, vĩ đại, là tình nhân tốt.” Tà Khinh Hoan suy nghĩ một chút trả lời.

“Cô yêu tiền của hắn? Bởi vì cô nói đến tiền đầu tiên.” Tần Văn Thư tiếp tục hỏi.

Tần Văn Thư thật sự là một nữ nhân thích bói lông tìm vết, Tà Khinh Hoan thăm ngửi.

“Không phải yêu, là thích.” Tà Khinh Hoan cũng không thích ‘yêu’ từ này.

Tần Văn Thư có chút ngoài ý muốn, Tà Khinh Hoan thờ ơ biểu tình thật đúng là nhìn không thấy yêu thương cảm xúc. Có lẽ Tà Khinh Hoan thích nhất đó là tiền của Hàn Sĩ Bân, chính mình lúc trước gả cho Hàn Sĩ Bân cũng chỉ là vì hắn có khả năng cùng mình xứng đôi, đột nhiên nàng cảm thấy đáng

buồn thay cho Hàn Sĩ Bản.

Tần Văn Thư đổi hào dếp lê, đi theo Tả Khinh Hoan bước vào phòng khách, giữa phòng khách đặt một cái bàn hình cung, hai bên đặt hai cái ghế, trang hoàng theo phong cách tiểu tư tình, cùng biệt thự được thiết kế theo phong cách cổ điển của mình có chỗ bất đồng.

“Tôi bình thường rất ít uống trà, cô uống cà phê chứ?” Tả Khinh Hoan hỏi, Hàn Sĩ Bản rất thích uống cà phê, cho nên nơi này chuẩn bị không ít cà phê ngon.

“Àn” Tần Văn Thư gật đầu.

“Kỳ thật tôi pha cà phê không tệ, trước kia tôi từng làm ở quán cà phê.” Đường như, nàng chính là ở quán cà phê quen biết Hàn Sĩ Bản, đương nhiên nàng lúc ấy vì câu được kim chủ, cũng phải sử dụng một chút thủ đoạn.

Tần Văn Thư biết chồng mình thích uống cà phê, bản thân hẳn có thể tự tay pha cà phê, cho tới bây giờ không cần mình pha cho hắn.

Máy pha cà phê đặt ở trên bàn, nhìn thấy Tả Khinh Hoan quen thuộc động tác. Tả Khinh Hoan biểu tình nghiêm túc, loại này được phục vụ cảm giác cũng không tồi, chính là Tần Văn Thư trong lòng có chút phức tạp. Có thể Hàn Sĩ Bản bao dưỡng tình phụ bên ngoài, cũng không đơn giản là bởi vì mình lãnh cảm, hẳn có lẽ là thật thích Tả Khinh Hoan. Tả Khinh Hoan không chỉ có trẻ tuổi cùng bề ngoài xinh đẹp, nàng còn thật am hiểu dụ ngọt nam nhân khiến bọn hắn vui vẻ, tuy nhiên có lẽ sở tác sở vi cũng không phát ra từ nội tâm, nhưng là nàng có thể thỏa mãn nam nhân hư vinh tâm.

“Chồng tôi cũng thực thích uống cà phê, nhưng là tôi cho tới bây giờ cũng không pha cho hắn, tôi nghĩ nếu bản thân mình làm, cùng nhìn thấy người khác vì mình làm cảm giác hội không giống nhau.” Tần Văn Thư đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Tả Khinh Hoan hơi hơi sững người, không biết có phải của mình ảo giác hay không, nàng tổng cảm thấy Tần Văn Thư hôm nay nhắc đến Hàn Sĩ Bản số lần có vẻ nhiều.

“Hắn có thể xá không được cho cô làm những chuyện cô không thích.” Tả Khinh Hoan cảm thấy cười được thê tử như Tần Văn Thư, trượng phu bình thường đều sẽ không muốn yêu cầu nhiều lắm, bằng không hẳn chính là lòng tham không đáy.

“Cô dường như hiểu biết chồng tôi còn nhiều hơn tôi.” Tần Văn Thư tựa tiểu phi tiểu nhìn Tả Khinh Hoan, Tả Khinh Hoan bị nhìn có chút hoảng hốt, nàng cảm thấy hiện tại Tần Văn Thư cùng trước kia có chút bất đồng, rốt cuộc làm sao không giống, nàng còn chưa phát hiện được.

“Tôi chỉ là đoán mò, tốt lắm, cà phê xong rồi, cô uống thử đi.” Mùi cà phê lan tỏa khắp phòng, ngay cả bình thường ít uống cà phê như Tần Văn Thư đều cảm thấy rất thơm, hương vị nồng đậm của cà phê, không giống mùi trà nhàn nhạt.

Tần Văn Thư tiếp nhận cà phê, từ từ uống một ngụm, nồng đậm mùi từ đầu lưỡi tản mát ra, không thể không thừa nhận, Tả Khinh Hoan pha cà phê so với Hàn Sĩ Bản còn muốn tốt hơn nhiều.

“Uống ngon lắm.” Tần Văn Thư phát ra từ nội tâm tán thưởng.

Tả Khinh Hoan thấy khuôn mặt của Tần Văn Thư thư thái hơn trước, tiện vui vẻ cười, pha cà phê cho Hàn Sĩ Bản nhiều như vậy, đều không có giống lần này vui vẻ phát ra từ đáy lòng.

*Ma lạt nãng (麻辣烫): nói chung là đồ cay nóng, món ăn vặt khá phổ biến bên đó, bắt nguồn từ vùng đất nổi tiếng với những món cay – Tứ Xuyên. Nguyên liệu gồm thịt cá rau dưa tùy ý thích được nướng sơ rồi đem nấu cùng tiêu, ớt, thảo quả, quế, rượu,... tất cả trộn lẫn, hoà quyện với nhau tạo thành mỹ vị khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngã Bài

“Tôi có thể đi thăm quan một chút không?” Tần Văn Thư uống xong cà phê, hỏi Tả Khinh Hoan.

Tả Khinh Hoan thăm nghĩ không ổn, Tần Văn Thư lại không phải người nghèo như mình nhìn đến hào trạch đã nghĩ đi tham quan. Tuy Hàn Sĩ Bản mua ngôi nhà này cho mình cũng tính như biệt thự, nhưng ở trong mắt của siêu cấp phú hào như nàng hẳn là tầm thường. Quan trọng nhất là Tả Khinh Hoan không xác định có thể bị lộ ra dấu vết hay không, dù sao Tần Văn Thư là một người cẩn thận kỹ tính. Tả Khinh Hoan đột nhiên không nghĩ Tần Văn Thư biết được thân phận của mình quá sớm, nếu bị nàng vạch trần, có lẽ hai người sẽ không có cơ hội vui vẻ khoái hoạt gặp mặt.

“Nhà tôi nhỏ hơn biệt thự của cô nhiều lắm, không có chỗ nào đáng tham quan hết.” Tả Khinh Hoan khiêm tốn đưa đẩy, lời vừa xuất khẩu nàng cảm thấy bản thân có vẻ keo kiệt, lần trước người ta nhiệt tình đưa mình đi thăm các nơi.

“Đây là phòng sách? Có thể đi vào sao?” Tần Văn Thư chỉ vào một căn phòng bên cạnh hỏi.

“...Có thể...” Tả Khanh Hoan thờ phào nhẹ nhõm, may mắn mình và Hàn Sĩ Bản coi như cẩn thận, hai người không có tâm hình chung nào, chẳng qua Tần Văn Thư đối với nhà mình tò mò như thế nhưng thật ra làm cho Tả Khanh Hoan bất ngờ.

“Bố cục thư phòng của tình nhân cô cùng của chồng tôi rất giống, thói quen bày biện đều thực tương tự, thậm chí sách xem qua đều giống nhau.” Tần Văn Thư cầm trên giá sách một cuốn sách nhẹ nhàng nói, thói quen là sẽ không thay đổi, thậm chí thâm thấu đến trong cuộc sống mỗi một cái chi tiết.

Tả Khanh Hoan trong lòng hồi hộp một chút, nàng lần trước đi Tần Văn Thư trong nhà cũng chú ý vấn đề này, bị Tần Văn Thư nói ra, mới phát hiện bố cục trang trí thật sự giống nhau, ngay cả vị trí đặt đồ đạc cũng giống, Tần Văn Thư quả nhiên là người tinh tế.

“Cô không nói tôi còn không phát hiện, bị cô vừa nói mới nhìn thật sự có điểm giống, thật là trùng hợp nga...” Tả Khanh Hoan che giấu, vừa cười vừa nói.

Tần Văn Thư ánh mắt nhìn đến trên mặt bàn gạt tàn thuốc, còn có bật lửa cùng xì gà, trong lòng có chút phức tạp. Nàng nhớ rõ Hàn Sĩ Bản trước kia có hút thuốc, bởi vì chính mình không thích ngửi mùi thuốc lá, cho nên hắt cai thuốc, không nghĩ tới không phải từ bỏ, mà là chuyển đi địa điểm hút thuốc.

“Xì gà Cuba, chồng tôi cũng thích.” Tần Văn Thư ánh mắt dừng lại ở hộp thuốc lá, xì gà Cuba cao cấp không phải ai cũng có tiền mua được, cấp bậc quản lý còn không có khả năng chạm tới đi, ít nhất cũng là đại lão bản mới đủ tư cách.

“Thực trùng hợp...” Tả Khanh Hoan cái này cười không nổi nữa, quả nhiên không phải ảo giác. Hôm nay Tần Văn Thư vừa vào nhà, liền vẫn nhắc tới Hàn Sĩ Bản, là nàng cố ý, bởi vì Tần Văn Thư tuyệt không phải là người mở miệng một chút liền nhắc đến lão công. Nàng biết thân phận của mình rồi sao? Tả Khanh Hoan trong lòng có chút không xác định đoán chừng, nếu biết rồi trực tiếp vạch trần tốt lắm, vì sao phải quanh co lòng vòng đâu?

“Đúng vậy, thật khéo, ngay cả chỗ làm việc đều giống nhau, đều ở Hàn Thành quốc tế tập đoàn.” Tần Văn Thư nhìn đến trên bàn để cuốn sách thương mại kê hoạch, sau đó nhẹ nhàng nhìn lướt qua mặt Tả Khanh Hoan, tầm mắt đó làm Tả Khanh Hoan cảm thấy chính mình ở Tần Văn Thư trước mặt bại lộ, thật sự là hồng bét.

“Cô biết?” Tả Khanh Hoan dò xét hỏi.

“Biết cái gì?” Tần Văn Thư chọn mi hỏi ngược lại, Tần Văn Thư trên mặt biểu tình làm cho Tả Khanh Hoan đoán không ra cảm xúc, như trước đậm nhả biểu tình, nhưng là ánh mắt không có độ ấm. Nguyên xứng như vậy thật sự sẽ làm tiểu tam cảm giác áp lực rất lớn, ít nhất Tả Khanh Hoan cảm thấy hiện tại mình giống như con chuột bị mèo nhìn trộm, không biết con mèo này muốn ăn tươi nuốt sống hay là phải bùa bốn một trận xong mới xé xác mình, loại này cảm giác thật là không xong.

“Cô hiểu tôi muốn nói đến chuyện gì.” Tả Khanh Hoan trong lòng đã có bảy phần xác định Tần Văn Thư tra ra thân phận của mình, nếu để bị người ta lật tẩy, không bằng tự mình ngã bài đi.

“Tôi không rõ cô đang nói gì.” Bị người khác vạch trần cùng với bản thân nói ra sự thật cảm giác là không giống nhau, bị người lật tẩy, liền thật dễ dàng có lộn chết không sợ nước sôi tâm tình, người không làm gì được nàng, nhưng để nàng tự mình vạch rõ sự thật khiến nội tâm sinh ra cảm giác tự thẹn, Tần Văn Thư đương nhiên không nghĩ tiện nghi cho Tả Khanh Hoan.

Tả Khanh Hoan nhìn Tần Văn Thư, biểu tình trên mặt không thay đổi, trừ bỏ ánh mắt mang theo trào phúng nhìn mình, làm cho trong lòng Tả Khanh Hoan khó chịu.

“Tần Văn Thư, cô là không phải thực xem không vừa mắt loại người như tôi đi?” Tả Khanh Hoan hỏi, trong lòng mơ hồ buồn bực, nàng bị tất cả người coi thường cũng không sao, nhưng là nàng không nghĩ bị Tần Văn Thư coi thường.

“Cô là loại người gì?” Tần Văn Thư chọn mi, ánh mắt nhiều đó hứng thú, nàng thật muốn biết Tả Khanh Hoan tự nhận là loại người gì.

Dựa vào, Tả Khanh Hoan đột nhiên hiểu được Tần Văn Thư tại sao phải quanh co lòng vòng, nữ nhân này muốn làm nhục mình, hơn nữa là mượn miệng của mình tự sỉ nhục bản thân. Tả Khanh Hoan rất miễn cưỡng, một khi cảm giác người khác đối mình không có thiện ý, nàng sẽ tiến vào toàn diện đề phòng cùng phản kích trạng thái, nàng thường thường hội tiền phát chế nhân (đánh đòn phủ đầu), trước kẻ khác một ngụm rồi tính.

“Chúng ta không phải là công dụng (sử dụng chung) một nam nhân sao? Một nam nhân tốt, tự nhiên là có nhiều nữ nhân thích.” Tả Khanh Hoan nói đúng tình hợp lý, nàng cho tới bây giờ không nghĩ mình đương tiểu tam là chuyện có lỗi, cái gọi là ruồi bọ không bu trứng lành, loại chuyện này vốn chính là người tình ta nguyện. Tả Khanh Hoan hơi hơi nâng cao mặt, tiêm tể cảm lộ vẻ ngạo khí, cả người thẳng tắp tùy thời phản kích, không thể cho phép chính mình ở Tần Văn Thư trước mặt trở nên yếu thế, của nàng kiêu ngạo là coi khinh địch nhân. Tuy nhiên, nàng trong lòng vẫn có cảm giác chán ghét tự thân, nhưng là giờ phút này nàng cố gắng nén chặt ở đáy lòng.

Tần Văn Thư không dự định được Tả Khanh Hoan nhanh như vậy liền thừa nhận thân phận, cái loại ngạo khí biểu tình theo lý thường đương nhiên đặt ở tiểu tam trên mặt thật sự là vô cùng châm biếm.

Tần Văn Thư mỉm cười, lạnh lùng trào phúng mỉm cười đâm đến tự tôn của Tả Khanh Hoan, nàng nghĩ đến Tần Văn Thư sẽ có chỗ khác biệt, xem ra chính mình nghĩ nhiều lắm.

“Chuyện của cô và Hàn Sĩ Bản, căn bản không đánh giá nhắc tới, tôi nghĩ cho cô biến mất, so với giết chết một con kiến còn đơn giản hơn nhiều, nhưng là tôi muốn biết, cô tiếp cận tôi với mục đích gì?” Tần Văn Thư cũng không bị Tả Khanh Hoan hù trương thanh thế điệu bộ dọa đến, nàng tới gần Tả Khanh Hoan, khiến Tả Khanh Hoan không tự giác lùi về sau từng bước.

Thanh âm của Tần Văn Thư ôn nhu như vậy, biểu tình tao nhã như vậy, lại nói lên những lời ác độc, Tả Khinh Hoan trừng lớn đôi mắt nhìn kỹ hiện tại Tần Văn Thư. Nguyên lai Tần Văn Thư cũng không vô hại như diện mạo của nàng, giờ phút này Tần Văn Thư mang trên người một loại khí tức nguy hiểm, làm cho Tả Khinh Hoan có đó sợ hãi. Nàng cảm thấy Tần Văn Thư nếu thật sự muốn mình biến mất, có thể so với giết chết một con kiến còn đơn giản hơn.

“Cô khôn ngoan như vậy, chính mình tự đoán không được sao?” Tả Khinh Hoan tiếp tục hư trương thanh thế nói, kỳ thật chính mình cũng không hiểu rõ bản thân tại sao muốn tới gần Tần Văn Thư. Nếu nàng ngay từ đầu liền tiếp xúc đến trước mặt Tần Văn Thư, Tả Khinh Hoan tin tưởng có đánh chết mình cũng không dám đến gây sự với Tần Văn Thư, nữ nhân này rõ ràng không phải tốt lành gì.

“Tả Khinh Hoan, cô có biết sai lầm lớn nhất của cô là gì không?” Tần Văn Thư cách Tả Khinh Hoan thật gần, Tần Văn Thư thanh âm nhẹ nhàng tựa hồ phảng phất ở bên tai Tả Khinh Hoan, cảm giác nàng cách mình thật gần thật gần, lại làm cho Tả Khinh Hoan nổi da gà.

Bất quá Tả Khinh Hoan là người không thấy quan tài không đổ lệ, trong lòng rõ ràng sợ muốn chết, nhưng là miệng lưỡi vẫn còn ngang ngạnh.

“Lỗi lớn nhất, tôi không bị lãnh cảm, mà là cô!” Tả Khinh Hoan nói xong lập tức hối hận, bởi vì nàng thành công làm cho ánh mắt Tần Văn Thư nổi lên lửa giận. Nàng không phải là người không thức thời, ngược lại là tương đối hiểu biết xem sắc mặt người khác, nhưng lúc này đầu óc như thế nào nóng lên liền hồ ngôn loạn ngữ? Chọc giận Tần Văn Thư, đối với mình một chút ưu đãi cũng không có, Tả Khinh Hoan lần đầu tiên nghĩ muốn khâu lại tiện miệng của mình. Hay là trong tiềm ý thức hy vọng, Tần Văn Thư chính là Tần Văn Thư trước kia?

Tần Văn Thư chớp mắt, nàng thật sinh khí, chính mình đối nữ nhân này có thể nói là chân thành nhiệt tình, nàng chẳng những không áy náy, ngược lại còn muốn đối mình lãnh trào nhiệt phúng (khiêu khích châm chọc), quả thật là đáng giận.

Tần Văn Thư đã muốn dồn Tả Khinh Hoan đến góc tường, Tả Khinh Hoan không thể lui được nữa, Tả Khinh Hoan không biết Tần Văn Thư có thể hay không giận quá tát mình hai bàn tay, nguyên xứng đánh tiểu tam, thường thấy tiết mục nhìn chẳng lạ lùng gì, vẫn là...

“Cô liền như vậy muốn biết tôi có bị lãnh cảm hay không?” Tần Văn Thư thâm trầm nhìn Tả Khinh Hoan hỏi.

“Kỳ thật không phải lỗi của cô, lãnh cảm cũng không phải là cô muốn, là tôi cùng Hàn Sĩ Bán không tốt...” Tả Khinh Hoan vội vã làm lành, Tả Khinh Hoan tự nhận tội thái độ phi thường tốt, không nghĩ tới trái một câu lãnh cảm, phải một câu lãnh cảm làm cho Tần Văn Thư giận đến không kiềm chế được, nhất thời hồ đồ nàng hôn lên Tả Khinh Hoan, tựa hồ phải chứng minh cho Tả Khinh Hoan thấy mình không bị lãnh cảm.

Tả Khinh Hoan tuyệt đối không nghĩ tới Tần Văn Thư thế nhưng hội hôn mình, sững sờ một chút không phản ứng kịp, nhưng là rất nhanh nàng liền hồi thần, lập tức cảm thấy Tần Văn Thư phóng chừng bị chính mình chọc tức, bằng không như thế nào hội chính mình tự đưa đến miệng, phải biết rằng Tả Khinh Hoan một chút cũng không bài xích nộ hôn của Tần Văn Thư, ngược lại rất là thích thú.

Rất nhanh Tả Khinh Hoan tuân theo cảm giác thân thể của mình hóa bị động thành chủ động, phản hôn Tần Văn Thư, Tả Khinh Hoan hôn so với Tần Văn Thư sinh sát thị uy môi dán môi phải sắc ~ tình hơn nhiều, đầu lưỡi linh hoạt của nàng tiến vào trong miệng Tần Văn Thư, nhẹ nhàng liếm lộng, trêu đùa tận tình...

Tần Văn Thư trực tiếp đẩy ra Tả Khinh Hoan, nàng cảm thấy chính mình điên rồi, thế nhưng hội làm ra chuyện như vậy, nàng giờ phút này nghĩ muốn đánh Tả Khinh Hoan, đều là lỗi lầm của Tả Khinh Hoan!

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bởi Vì Cô Thích Tôi

Tần Văn Thư lui lại ba bước, lớn như vậy, cho tới bây giờ không có như thế luống cuống, Tần Văn Thư thâm hút một hơi, cực lực nghĩ muốn điều chỉnh cảm xúc bản thân. Tần Văn Thư không dám ngược lên nhìn Tả Khinh Hoan, nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được tầm mắt của Tả Khinh Hoan dán chặt vào mình. Tần Văn Thư cảm thấy mặt mình hơi hơi nóng lên. Tần Văn Thư lúng túng xoay người lại, đưa lưng về phía Tả Khinh Hoan, trong nháy mắt chuyển quá thân, dư quang thấy rõ ràng biểu tình hết sức ái muội của Tả Khinh Hoan.

“Tần Văn Thư, cô thật làm cho tôi bất ngờ.” Tả Khinh Hoan cười đắc dị thường sáng lạn. Tần Văn Thư người như vậy có lẽ lần đầu tiên chủ động thân mật với người khác. Tuy chỉ có đầu khí mà mất đi lý trí nhân tố, nhưng ít nhất chứng minh Tần Văn Thư tiềm ý thức không phải thật sự chán ghét mình. Điều này làm cho tâm lý bất an của Tả Khinh Hoan phóng tung, cảm thấy được về sau còn có thể cùng Tần Văn Thư tiếp tục chung đụng. Điều này khiến cho Tả Khinh Hoan trong lòng rất vui vẻ.

Tần Văn Thư tiếp tục hít sâu vào, tránh cho bản thân bị Tả Khinh Hoan chọc giận. Thật ra gì chỉ Tả Khinh Hoan ngoài ý muốn, Tần Văn Thư cũng hết hồn. Nàng không biết vừa rồi chuyện là như thế nào phát sinh, chính mình như thế nào sẽ làm loại chuyện này, luôn luôn tao nhã, bình tĩnh Tần Văn Thư biến đi đâu rồi? Tần Văn Thư liên tục làm vài lần hít thở, nhắm mắt lại, ép buộc chính mình bình tĩnh lại. Khi Tần Văn Thư mở mắt lần nữa, nàng đã muốn khôi phục trạng thái như thường. Tần Văn Thư cảm thấy đặc ý nhất là năng lực điều tiết cảm xúc của mình. Hơn nữa chính mình không lý do đầu không lại tiểu tam, bằng không Tần đại tiểu thư thể diện để ở đâu. (Tần tỷ thật đáng iu.)

Tà Khinh Hoan phát hiện Tần Văn Thư phỉếm hồng lỗ tai đã nhạt bớt. Tà Khinh Hoan biết Tần Văn Thư đã muốn điều tiết tốt cảm xúc làm cho nàng vô cùng bối rối. Nữ nhân này thật không đơn giản, Tà Khinh Hoan thầm nghĩ.

“Tà Khinh Hoan, tôi không thể không thừa nhận, cô so với trong tưởng tượng của tôi thú vị hơn nhiều.” Tần Văn Thư xoay người lại, tựa tiểu phi tiểu đối Tà Khinh Hoan nói, thần thái đậm định tự nhiên phảng phất chuyện mới xảy ra không hề phát sinh.

Tà Khinh Hoan cảm thấy tâm linh của Tần Văn Thư rất mạnh mẽ, nhanh như vậy có thể dùng tao nhã đậm định biểu tình đến vô trang bản thân. Nếu không phải vừa rồi Tần Văn Thư chân chân chính chính thất khống quá, Tà Khinh Hoan hội khen ngợi nàng kiên bất khả tồi (vững vàng không thể phá vỡ).

“Cô thấy có thú vị thì tốt lắm, tùy thời hoan nghênh cô khám phá. Kỳ thật cô cũng rất có ý tứ, tôi đối với việc tìm hiểu cô cũng hứng thú vô cùng. Nếu có thể làm cho nham thạch trào ra từ núi băng, kia nhất định là việc mỹ diệu nhất trên đời.” Tà Khinh Hoan ái muội nói bóng gió. Kia nham tương nhất định là nóng cháy như lửa, Tà Khinh Hoan nghĩ đến liền cảm thấy chính trái tim đều hưng phấn run rẩy, được rồi, Tà Khinh Hoan cảm thấy được bản thân thật sự hội tụ đủ biến thái tiềm chất. (ân ân, Tà tỷ tỷ là đại thúc đáng khinh quynh rũ con gái nhà lành)

Tần Văn Thư sắc mặt cứng đờ, nhưng chỉ là chột lóe lên trong chột lút, nhã trí tươi cười có chút phỉếm lạnh, trong lòng thầm mắng Tà Khinh Hoan không biết xấu hổ. Tần Văn Thư sâu sắc cảm giác chính mình này nguyên xứng ở tiểu tam trước mặt cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Nàng biết mình là nguyên xứng, lại ngại ngùng không thể nói ra những lời hạ lưu như tiểu tam. Trọng yếu hơn trước mắt nữ nhân thật sự là tùy tiện mà bạc đức, không e dè kiêng nê gì.

“Tà Khinh Hoan, cô dựa vào cái gì có thể không sợ hãi như vậy?” Tần Văn Thư chọn mi hỏi, phải biết rằng Tần Văn Thư cũng không biểu hiện vô hại như trước.

“Bởi vì cô thích tôi.” Tà Khinh Hoan tuyệt đối là nói bừa. Tuy nàng cảm giác Tần Văn Thư không ghét mình, nhưng mà cùng với thích còn *xa tận chân trời* đi. Nàng nói vậy chỉ vì muốn thăm dò phản ứng của Tần Văn Thư, nhất định là rất thú vị.

Khuôn mặt của Tần Văn Thư nhẩn lại, nàng đã gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng là chưa thấy qua *siêu cấp tự kỷ* giống Tà Khinh Hoan, rất mặt mũi!

“Cô vừa mới hôn tôi đúng không? Điều không tính là thích sao?” Tà Khinh Hoan giống như một thiếu nữ ngây thơ, ra vẻ khờ dại hỏi lại. Kỹ thuật biểu diễn khoa trương phối hợp thượng một chút biểu tình ngược ngùng khiến tất cả mọi chuyện vô lý vừa xảy ra trở nên giống như lẽ thường. Tà Khinh Hoan nhanh chóng chuyển đề tài về nụ hôn lúc trước, nàng cảm thấy chuyện phát sinh thật là xảo hợp, không sợ về sau không thể quang minh chính đại quần quít lấy Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư không thể cười nổi, nàng có cảm giác như *chịu đấm ăn xôi*, có khổ mà không chỗ nói, thật sự là hối hận tử. Tần Văn Thư cảm thấy nếu trên thế giới có hối hận được liền tốt lắm, nàng nhất định sẽ không cho loại chuyện này phát sinh lần nữa, nhìn đến những lời *thay trắng đổi đen* của Tà Khinh Hoan, trong lòng đã nghĩ muốn bóp chết nàng.

Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan, không giận phản cười. Nụ cười kia khiến cho Tà Khinh Hoan trong lòng hơi sợ hãi, quả nhiên lão hồ vẫn là lão hồ, không thể xem là bệnh miếu.

“Cô không thích tôi không sao cả, tôi thích cô là được.” Tà Khinh Hoan còn thật sự nói ra. Nàng có ưu điểm, chính là hiểu được dừng lại đúng lúc.

Tần Văn Thư thấy biểu tình nghiêm túc của Tà Khinh Hoan, làm cho người ta đoán không được là thật hay giả, nhưng mình cũng không quan tâm vấn đề này lắm, chẳng qua Tần Văn Thư cảm thấy được chính mình ở trong này nghe Tà Khinh Hoan nói vậy, thật sự là ngu xuẩn.

“Thời gian không còn sớm, tôi cần phải về nhà.” Tuy Tần Văn Thư trong lòng thật không thư thái, nhưng là vẫn rất có lễ phép hướng Tà Khinh Hoan tạm biệt.

“Tôi về sau có thể gặp lại cô không?” Tà Khinh Hoan hỏi. Khi nhìn thấy Tần Văn Thư lạnh nhạt sơ viễn biểu tình, trong lòng có chút thấp thỏm, nàng chưa chắc muốn tái kiến chính mình.

“Tôi cho rằng không cần gặp lại.” Tần Văn Thư liếc Tà Khinh Hoan một cái, lạnh nhạt nói.

“Làm bạn bè bình thường đều không được sao?” Tà Khinh Hoan hỏi, không khỏi hạ thấp thái độ, rõ ràng mình là người xem trọng tự tôn như vậy, Tần Văn Thư trên người thật là có một cỗ ma lực.

“Rồi nói sau.” Tần Văn Thư không nhìn Tà Khinh Hoan, chỉ thần nhiên nói, nói xong, liền ly khai chỗ ở của Tà Khinh Hoan. Nàng tâm tình không tốt lắm, hôm nay tới chơi quá trình thế nhưng cũng dự định nghĩ muốn đã hoàn toàn bất đồng, quan trọng nhất, giờ phút này nàng bức bản thân tu dưỡng chưa đủ, hơn nữa tức giận đối với Tà Khinh Hoan còn chưa tiêu tan.

Tà Khinh Hoan dựa vào cửa, nhìn xe của Tần Văn Thư biến mất khỏi tầm nhìn của mình, trong lòng không hiểu có phần thất vọng, có lẽ chính mình không nên kết giao với người như nàng, cả hai không thuộc về cùng một thế giới.

“Tần đại tiểu thư, như thế nào đây?” Thi Văn Dạng lay động ly rượu đỏ trong tay, tò mò hỏi, luôn hi vọng không lộ Tần Văn Thư trên mặt tuy không có

khác thường, nhưng uống rượu giải sầu không phải phong cách của nàng, trừ phi tâm tình không tốt. Nàng cùng Tần Văn Thư nhận thức hơn 20 năm, gặp qua Tần Văn Thư nổi giận số lần có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Đột nhiên cảm thấy chính mình tu dưỡng còn không đạt, hôm nay thế nhưng bị người chọc giận.” Còn làm ra chuyện nực cười, nghĩ đến, Tần Văn Thư vẫn còn buồn bực.

“Ta có điều tò mò ai có thể chọc giận người nha?” Trong giới thượng lưu, Tần Văn Thư được mọi người công nhận có tu dưỡng tốt nhất, cư xử tao nhã nhất, là toàn thượng lưu xã hội điển phạm nhân vật, cũng là mẫu mực của mình. Tu dưỡng của Tần Văn Thư, chính mình không nghi ngờ, người có thể khiến nàng nổi giận tuyệt đối là đáng báo quai nhân vật.

Tần Văn Thư không có trả lời, chỉ tiếp tục lặng lẽ uống rượu, nàng cũng không dự định khiến Thi Vân Dạng nhận thức Tả Khinh Hoan, dù sao chuyện ngoại tình của Hàn Sĩ Bán là gia sự (chuyện xấu trong nhà), chuyện xấu liên không tất yếu để cho người khác biết, tức đó là giao tình tốt nhất Thi Vân Dạng cũng không được.

Tần Văn Thư làm cho rất nhiều nữ nhân đứng bên cạnh nàng âm thầm thất sắc, nhưng là không bao gồm Thi Vân Dạng vì nàng đương nhiên cũng là siêu cấp mỹ nữ.

Thi Vân Dạng thấy Tần Văn Thư không tính toán nói, liền từ bỏ không hề truy vấn.

“Ta có bí mật nói cho người nghe.” Thi Vân Dạng nói sang chuyện khác.

“À?” Tính hiếu kỳ của Tần Văn Thư không lớn, nhưng người khác muốn lộ ra bí mật thời điểm, tất nhiên cũng phải tỏ vẻ một chút tò mò, miễn cho đáp tất hứng thú của người ta.

“Ta phát sinh tình một đêm với một nữ nhân, phát hiện cảm giác cũng không tệ.” Thi Vân Dạng nhớ tới nữ nhân kia, khóe miệng liền nhếch lên, nữ nhân đó thoát nhìn thật phóng đảng, thể nhưng khác đặc như xử nữ thất thân, nghĩ đến liền cảm thấy thú vị. Tuy lần đầu phát sinh quan hệ với nữ nhân, cảm giác lại đặc biệt tốt.

Tần Văn Thư hơi ngạc nhiên, nàng biết rõ Thi Vân Dạng tuy thích tình một đêm, nhưng là trước kia không cùng nữ nhân, nàng khi nào thì đổi tính? Không biết vì sao, giờ phút này Tần Văn Thư bất chợt nhớ tới chính mình làm chuyện hoang đường, nghĩ đến Tả Khinh Hoan quyến rũ chính mình, trong lòng có chút kích động.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thi Vân Dạng – Kẻ Duy Khủng “Thiên Hạ Bất Loạn”

Thi Vân Dạng không chú ý tới biến hóa rất nhỏ trên khuôn mặt Tần Văn Thư, khóe miệng tiêu ý càng lúc càng đậm, bởi vì sự tình thật là rất trùng hợp.

“Người biết nàng ở trên giường gọi tên nữ nhân nào không?” Thi Vân Dạng xấu xa cười.

“Là ai?” Tần Văn Thư không chút để ý hỏi, nghe giọng điệu của Thi Vân Dạng, hẳn là người quen trong vòng xã giao, hơn nữa chính là người khiến kẻ khác không ngờ tới.

“Nghiêm Nhược Vãn, nữ nhân kia ở trên giường đem ta trở thành Nghiêm Nhược Vãn, ở di động của nàng ta ngoài ý muốn nhìn thấy hình của Nghiêm Nhược Vãn. Ảnh chụp đó rõ ràng là chụp rất gần, theo ta phỏng đoán, các nàng nhất định có vấn đề, chắc chắn, Nghiêm Nhược Vãn thật sự là làm cho kẻ khác *ngã mũ cúi chào*. Nàng thế nhưng cũng bao dưỡng nữ nhân, nàng vẫn là phụ nữ có chồng, so ra còn cao tay hơn ta. Quả nhiên là càng đạo mạo trang nghiêm càng không thể xem nhẹ, nói cho cùng vẫn là không nén được cô đơn hiu quạnh...”

Nghiêm Nhược Vãn là một phụ nữ đặc biệt, nàng cũng không phải đại tiểu thư trong giới thượng lưu, lão công là Tiền gia đại thiếu gia Tiền Thiếu Văn. Tiền gia cũng là phú gia, đáng tiếc Tiền Thiếu Văn lại là cái *siêu sắc thuốc*, thân thể vẫn không tốt, cũng không quản lý việc làm ăn của gia tộc. Nghiêm Nhược Vãn gả cho Tiền Thiếu Văn trong ngắn ngủi vài năm liền dọn dẹp sạch sẽ từ trên xuống dưới phức tạp quan hệ của Tiền gia, độc揽 đại quyền, giải quyết thỏa đáng một đống lớn trở ngại của Tiền thị tập đoàn, Nghiêm Nhược Vãn nếu không có bản lĩnh sẽ không làm được. Nhưng nếu vụ bê bối này lộ ra, đối Nghiêm Nhược Vãn thật sự là trí mạng, chớ trách Thi Vân Dạng vui vẻ như thế, nàng từng bị Nghiêm Nhược Vãn nâng tay trên một vụ làm ăn.

Tần Văn Thư nghe xong, quả nhiên có chút kinh ngạc, nàng cùng Nghiêm Nhược Vãn từng hợp tác vài lần, Nghiêm Nhược Vãn là nữ nhân khiến cho kẻ khác khắc sâu ấn tượng, đối nhân xử thế cẩn thận chặt chẽ, chẳng qua nữ nhân như vậy cũng bất chước đại tiểu thư – quý công tử phù phiếm ăn chơi, không khỏi rất đáng tiếc. Việc này nếu phát sinh ở *tiếng xấu đồn xa* Thi Vân Dạng loại này đại tiểu thư trên người chỉ cung cấp cho xã hội thượng lưu thêm đề tài bàn luận, nhưng là xảy ra ở không có bối cảnh, dựa vào trọng phụ nâng đỡ Nghiêm Nhược Vãn mà nói cũng thật trí mạng.

“Cô bé lợ lem Nghiêm Nhược Vãn cố gắng nhiều năm như vậy, thật vất vả mới leo lên cao, ta chỉ cần xuất một chiêu liền đem nàng đá hồi nguyên hình...” Giờ phút này Nghiêm Nhược Vãn giống như ở trong nước vùng vẫy thật lâu, vất vả trèo lên tới bờ, nhưng mình chỉ cần đá một cước có thể làm

cho nàng tiếp tục ngã xuống nước lần nữa.

“Đừng lấy chuyện này ra đùa.” Tần Văn Thư vì Nghiêm Nhượng Vãn nói một câu, cũng không là tất cả mọi người giống mình cùng Thi Vân Dạng trời sinh ngâm khóa vàng đại tiểu thư, quyền thế cũng không chỉ sử dụng đến hà hiếp người ta, Tần Văn Thư rất hiểu biết Thi Vân Dạng, nàng một khi muốn chọc phá kẻ khác sẽ chẳng phân biệt nặng nhẹ.

“Người đối nàng rất tốt nha, vì nàng cầu tình.” Thi Vân Dạng có phần bất ngờ nói.

“Không đáng kể được không, chính là cảm thấy đáng tiếc, nữ nhân không cần thiết làm khó nữ nhân.” Tần Văn Thư lạnh nhạt nói.

“Nàng hẳn là sẽ không yếu đuối như vậy đi, bị gièm pha đã đảo, ta còn thật chờ mong biểu hiện của nàng đâu, nàng chính là cô đại, thường thường có thể tuyệt chỗ phùng sinh (trong chỗ chết tìm ra đường sống), đừng quên lần trước, ở tình thế bất lợi như vậy, còn có thể đoạt được hợp đồng từ trên tay ta!” Khó được cơ hội hiếm có, không đùa bốn nhiều đáng tiếc.

Điều này cũng đúng, Tần Văn Thư cũng thấy đắc Nghiêm Nhượng Mẫn không phải dễ dàng bị đã bại nữ nhân, nữ nhân kia sở hữu sức bền mà không phải nữ nhân thông thường có được, Tần Văn Thư biết Thi Vân Dạng thật sẽ không ghi hận trước đây bị Nghiêm Nhượng Vãn phỗng tay trên chuyện tình, chẳng qua mình quá hiểu rõ tính nết *lo sợ thiên hạ thái bình* của Thi Vân Dạng, sẽ không buông tha cơ hội quan khán trò hay lần này.

“Vậy tùy người đi, bất quá, đừng đùa quá trớn.” Tần Văn Thư nhắc nhở.

“Ta không phải người không biết phân biệt tốt xấu.” Thi Vân Dạng khinh thường bĩu môi, tuy nàng thích giở trò quấy rối, nhưng không dùng những thủ đoạn hèn hạ vô sỉ.

“Khi nào thì mới xuất hiện người có thể trị ngươi?!” Tần Văn Thư lắc đầu, Thi Vân Dạng chính là khiếm khuyết giáo huấn, cùng với Tần Đăng – thân đệ đệ của mình là một loại người, hai cái đều là vô lại.

Thi Vân Dạng không cho là đúng chọn mi, sau đó nhìn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tần Văn Thư bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, tiện lấy khuỷu tay dùng tư thế cực kỳ ái muội đụng nàng một chút.

“Ta bỗng nhiên cảm thấy chúng ta hợp thành một đôi không tệ nha, trước kia ta như thế nào không nghĩ tới, uống phí tiện nghi Hàn Sĩ Bàn.” Thi Vân Dạng trêu đùa nói, nàng đùa giỡn thường không có chừng mực.

Tần Văn Thư cảm giác từng đợt ớn lạnh từ sau lưng truyền đến, chán ghét tránh né hành động ái muội của Thi Vân Dạng, nàng cảm giác những chỗ bị Thi Vân Dạng đụng giống bị sâu róm bò qua, làm cho người ta nghĩ lập tức muốn vùng vẫy trốn thoát, còn hơn Tả Khinh Hoan – người tự nhận tùy tiện bạc dục, nữ nhân trước mặt nàng vốn không có khái niệm đạo đức. Chính mình vừa tiến nhà trẻ thời điểm, Thi ba ba vì lo lắng con gái rượu nên hẳn bắt lấy tay của mình, về mặt tha thiết khẩn cầu mình hảo chú ý cùng giáo hóa từ nhỏ nghịch ngợm Thi Vân Dạng, Tần Văn Thư phi thường không tình nguyện đáp ứng, không nghĩ tới bị Thi Vân Dạng bám lấy, một lần bám chính là hơn 20 năm, bằng không dựa vào tính khí của Tần Văn Thư nhất định không cùng Thi Vân Dạng giao hảo.

“Này, bản đại tiểu thư nói cho cùng cũng là siêu cấp đại mỹ nữ, người có cái gì thiệt thòi, ta còn không chê người máu lạnh không thú vị!” Thi Vân Dạng chọn mi, nghĩ lại chính mình hảo hoa phong nhã như vậy, so với Tần đại tiểu thư tu dưỡng kém một chút, nhưng cũng là trong muôn người mới chọn ra được một mỹ nhân, Tần đại tiểu thư không nể mặt chút nào.

“Tiêu thụ người, hội giảm thọ mát, hơn nữa ta không có sở thích ưa chuộng nữ nhân.” Tần Văn Thư thần nhiên nói, những người dám đụng vào Thi đại tiểu thư đều bị nàng dẫn vật gần chết, Tần Văn Thư cực kỳ không thích những nữ nhân từ nhỏ chỉ biết làm khổ người khác.

“Đó là hiển nhiên, ta tốt đẹp như vậy không phải ai cũng có thể chạm vào.” Trình độ tự kỷ của Thi Vân Dạng rất tốt, nàng hoàn toàn không đem những lời nói giỡn vừa rồi để ở trong lòng. Hiện tại cơ hội đùa giỡn người khác chờ nàng, nghĩ đến Nghiêm Nhượng Vãn phản ứng, Thi Vân Dạng liền phản kích, còn nữ nhân bộ dáng giống hồ ly tinh kia, phong thái quyến rũ lại có nội tâm thuần tình cũng kích phát sự hứng thú của nàng.

Tần Văn Thư hiện tại tâm tình uống rượu cũng không có, thấy Thi Vân Dạng gọi điện thoại đến các tòa soạn báo, nàng cũng không tham dự vào mấy trò đùa của Thi Vân Dạng, sớm đã rời khỏi hội quán.

“Hôm nay không đi ra chơi sao?” Bình thường đều là Lý Hâm hẹn Tả Khinh Hoan lang thang ở các quán bar, nhưng hôm nay Tả Khinh Hoan tâm tình thật trầm buồn, nàng tưởng tượng đến Tần Văn Thư nói về sau không cần tái kiến thời điểm về mặt lạnh lùng, tâm tình liền xuống thấp.

“Tiểu Hoan, làm sao bây giờ...” Tả Khinh Hoan nghe được thanh âm của Lý Hâm, tuy này cũng không phải lần đầu tiên nhìn đến Lý Hâm khóc, nhưng hiện tại bất lực cùng lúc trước yêu mà không thể chiếm được hoàn cảnh phi thường bất đồng.

“Mình hiện tại đến ngay, bỏ ở nhà chờ mình.” Tả Khinh Hoan lập tức lái xe đến nhà Lý Hâm.

Nàng vừa bước vào cửa đã bị dọa nhảy dựng, nhà cửa chính tề sạch sẽ một cách bất thường. Nền nhà sáng bóng như gương, rất giống nhà của người có khiết phích, trên bàn bày vài món ăn không biết làm bao lâu, xem tình huống so với tưởng tượng còn nghiêm trọng, Lý Hâm tâm tình không tốt sẽ dốc sức làm việc nhà, căn cứ tâm tình không tốt trình độ, làm việc nhà số lần cũng sẽ khác nhau. Đừng nhìn Lý Hâm lớn lên một thân cảm dỗ mê hoặc người bộ dáng, bình thường phong cách cũng phóng khoáng, nhưng mà nội tâm đặc biệt truyền thống, truyền thống làm cho Tả Khinh Hoan đều thấy bất khả tự nghị.

“Bồ như thế nào rồi?” Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng đẩy Lý Hâm đang ngồi ngơ ngẩn trong phòng khách, có chút lo lắng hỏi.

“Mình uống rượu, tỉnh lại mới phát hiện nằm ở trên giường với một nữ nhân khác, làm sao bây giờ, mình lo sợ nàng sẽ ghét bỏ mình...” Lý Hâm bắt lấy tay của Tả Khinh Hoan, nước mắt từng giọt rớt xuống.

“Đây không phải là chuyện lớn, xã hội bây giờ tình một đêm so với ăn bữa cơm còn đơn giản hơn, đừng quá để ý. Bồ cùng lắm chỉ là tình phụ của nàng, nàng bản thân cũng có lão công, nàng đối với bồ lại không thủ thân, bồ cũng không tất yếu vì nàng hy sinh.” Tả Khinh Hoan cảm thấy Lý Hâm rất ngốc, nói thật ra, nếu không phải rất tịch mịch cô đơn, nữ nhân nào hội nghĩ muốn hằng đêm tìm tụy ở quán bar. Lý Hâm miệng tuy nói được phóng đảng, nhưng là cho tới bây giờ sẽ không là hành động phái, nữ nhân này chỉ cần nhìn đến Nghiêm Nhượng Mẫn đều hội đỏ mặt. Kỳ thật về ngoài quyền rũ mê hoặc người, bên trong cất giấu trái tim so với ai khác đều phải thuần tình.

Bởi vì quá yêu người kia, yêu mà không thể có được đau đớn cùng tịch mịch, mới có thể lựa chọn phóng túng bản thân một lần, nếu là Nghiêm Nhượng Vãn đáp lại một ít tình ý của Lý Hâm, nàng hội so với ai khác đều phải đang hoảng chờ đợi ở nhà. Vào thời điểm Lý Hâm mới làm tình phụ của Nghiêm Nhượng Vãn, thật sự là không đi đâu hết, mỗi ngày liền ngây ngốc ở nhà đợi Nghiêm Nhượng Vãn, thật so với cổ đại nữ nhân còn cam chịu an phận hơn nhiều, nhưng là bình thường mười ngày nửa tháng đều đợi không đến nữ nhân kia, như vậy vô tận chờ đợi cùng cô đơn, Lý Hâm rốt cuộc chịu không được, mới có thể thường xuyên đến quán bar chơi bời, đi tìm Tả Khinh Hoan tâm sự, nhưng là cho tới bây giờ không xảy ra chuyện gì, duy độc có lần này.

Nhìn thấy Lý Hâm như vậy, Tả Khinh Hoan trong lòng cũng rất khó chịu, Tả Khinh Hoan cảm thấy được mình tuyệt đối sẽ không giống Lý Hâm như vậy yêu một người yêu đến mất đi tự ngã, bởi vì như vậy thật sự hảo ngốc hảo ngốc, cho nên tốt nhất là không cần động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lý Hâm – Hồ Ly Si Tình Đáng Thương

“Bồ nói, nàng sẽ để ý sao?” Lý Hâm khi hỏi ra vấn đề này, tâm tình lo lắng không yên, như hy vọng đáp án là khẳng định, rồi lại sợ hãi đáp án là khẳng định.

Kỳ thật, Tả Khinh Hoan cảm thấy Nghiêm Nhượng Vãn sẽ không để ý chuyện này. Nàng chỉ từ xa thấy qua Nghiêm Nhượng Vãn, khi đó, Tả Khinh Hoan tiện cảm thấy Nghiêm Nhượng Vãn là người lý trí, nữ nhân như vậy sẽ không thiên về tình yêu, Lý Hâm đối với nàng mà nói có lẽ chỉ là cảm thương thêm hoa (dệt hoa trên gấm), không có cũng không sao. Nhưng lúc này Tả Khinh Hoan không nghĩ nói ra những lời đã kích Lý Hâm, nàng đã đủ muốn thương tâm. Có đôi khi, Tả Khinh Hoan cảm thấy Nghiêm Nhượng Vãn rất tàn nhẫn với Lý Hâm, không thương sẽ không cần giữ lại Lý Hâm, điều này sẽ làm Lý Hâm vạn kiếp bất phục (đời đời kiếp kiếp không quay đầu lại được). Loại người như Lý Hâm, tuy về mặt họa thủy lại nhất định cả đời vì tình khổ sở.

“Có lẽ.” Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng vỗ lưng Lý Hâm an ủi nói.

“Có lẽ sẽ không, nàng tuy nói mình phải an phận một chút, nhưng đó là vì nàng sợ mình gây ra phiền toái mà thôi.” Lý Hâm tự giễu, nàng thấy được bản thân thật đáng thương, nhưng phàm là người đáng thương tất có chỗ đáng giận. Lý Hâm cảm thấy bản thân không biết tự trọng.

Tả Khinh Hoan trong lòng thở dài, tất cả đạo lý Lý Hâm trong lòng đều hiểu, nhưng nàng chính là không thể vượt qua mê chướng của bản thân, người ngoài nhiều lời cũng vô dụng.

“Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, tim mình nhảy lên, mặt trở nên đỏ bừng, mình biết là xong đời rồi. Nàng có tất cả nhân tố mình thích, có mình thích diện mạo, ánh mắt tinh minh, đôi môi mỏng bạc tình mà tinh xảo. Nàng không thích cười, lâu như vậy, mình thấy nàng cười rồi không vượt quá ba lần, ánh mắt vĩnh viễn đều có chút lạnh lùng, có điểm cường thế, lại có điểm kiên quyết, một khi muốn làm cái gì liền nhất định phải làm đến nơi, tính tình hiếu thắng cường đại, tuyệt sẽ không dễ dàng yếu thế. Mình vẫn hy vọng có nữ nhân có thể chinh phục được mình, nàng hoàn toàn hợp tiêu chuẩn, dễ dàng chiếm được trái tim của mình...” Lý Hâm hồi tưởng cảnh tượng lần đầu gặp Nghiêm Nhượng Vãn, một khắc đó, nàng cảm thấy Nghiêm Nhượng Vãn là thượng đế vì mình mà tạo ra người phụ nữ này.

Kỳ thật đây bất quá là phương thức phát tiết cảm xúc của Lý Hâm, Tả Khinh Hoan hiểu cho nên chỉ lắng lắng nghe, Lý Hâm phát tiết đủ, cảm xúc sẽ chậm rãi ổn định lại.

Khi Lý Hâm nói về Nghiêm Nhượng Mẫn, ánh mắt tỏa sáng rạng rỡ, Tả Khinh Hoan cảm thấy Lý Hâm hết thuốc chữa rồi. Nghiêm Nhượng Vãn khí chất tuy cũng được tính là độc đáo, nhưng diện mạo chỉ tính trung đẳng, kém xa so với vẻ xinh đẹp của Tần Văn Thư, quan trọng nhất là trên người Tần Văn Thư có đặc biệt khí chất khiến Tả Khinh Hoan an tâm, cái loại này tự tin, ôn nhu, thể diện, nhân nhã, xử sự bình ổn đạm định đều là những nhân tố mà Tả Khinh Hoan ái mộ, Nghiêm Nhượng Vãn không có chỗ nào để Tả Khinh Hoan yêu thích cả. Trực giác cho nàng biết Nghiêm Nhượng Vãn cùng mình có nhất định tương tự trình độ, trong lòng tự tin không ít, đều là người cố gắng muốn thay đổi xuất thân của bản thân, muốn thay đổi hiện trạng, nguy

trang tiếp tục tồn tại, nhìn như kiên cường, nhưng nội tâm rất mâu thuẫn, cũng sẽ có một mặt yếu đuối không muốn người biết, chẳng qua Nghiêm Nhựt Vấn so với mình lý trí hơn nhiều, muốn đạt đến càng nhiều danh lợi. Tà Khinh Hoan vẫn luôn chán ghét bản thân, cho nên đối Nghiêm Nhựt Vấn càng không có hảo cảm.

Lý Hâm một mực nói, nói gần ba tiếng đồng hồ, trong lời nói toàn bộ đều là Nghiêm Nhựt Vấn, yêu mãnh liệt như vậy, nhưng nghe Lý Hâm miêu tả, Tà Khinh Hoan cảm giác mặc dù Lý Hâm thâm tình trả giá, Nghiêm Nhựt Vấn đôi lại đậm nhạt sơ ly, nhưng mà Chu Du đánh Hoàng Cái*, một người nguyện đánh, một người nguyện theo, ngoại nhân lại có năng lực nói cái gì?

Lý Hâm cảm xúc rất cuộc ổn định, ngủ quá khứ, Tà Khinh Hoan giúp Lý Hâm cẩn thận đắp chăn sau, ly khai nhà của Lý Hâm, trên đường lái xe Tà Khinh Hoan trong lòng trầm buồn. Không thể nghĩ ngợi, trong mắt Tà Khinh Hoan, Lý Hâm tuyệt đối là xuẩn (ngu ngốc) nữ nhân, nhưng lại vì nàng đau lòng, Lý Hâm làm cho nàng nhớ tới một nữ nhân mà nàng không muốn nhớ lại. Nữ nhân kia so với Lý Hâm còn muốn ngốc, cả đời đều theo đuổi hư vô mờ ảo tình yêu, lòng của nữ nhân đó bị tình yêu chiếm cứ toàn bộ, đến mức nữ nhi (con gái) đều không quan trọng, nghĩ đến, Tà Khinh Hoan liền cảm thấy nữ nhân như vậy đúng là đại đột muốn chết.

Tà Khinh Hoan lái xe đến một khu phố cũ kỹ bẩn thỉu, mau muốn tới quen thuộc tái không thể quen thuộc hơn đường hầm, nàng thắng lại, quay đầu xe trở về con đường ban đầu, chạy đến quán bar cùng Lý Hâm thường xuyên gặp mặt, gọi rất nhiều rượu. Tà Khinh Hoan còn đem vài loại rượu pha lẫn với nhau, nàng cũng biết pha rượu, vì trước đây từng làm việc ở quán bar, cơ hồ nàng từng làm qua rất nhiều công việc, cho nên cái gì đều biết một chút. Thật ra Tà Khinh Hoan không thích uống rượu, nhưng khi nhìn thấy màu sắc mê người của rượu, Tà Khinh Hoan không thể không chế một hơi uống cạn, uống nhiều loại rượu trộn lẫn như vậy càng say nhanh hơn, từ lượng của nàng tốt lắm, nhưng liên tục vài ly, đã muốn có năm phần túy ý.

“Mỹ nữ, cùng nhau uống được không?” Không hề ít nam nhân hướng nàng hiến ân cần.

“Tôi có hẹn với bạn, nàng sắp đến.” Tà Khinh Hoan thoái thác nói, nàng so với Lý Hâm càng hiểu được giữ gìn bản thân, tuy nói nàng không tam trinh cửu liệt như Lý Hâm, nhưng nàng tuyệt đối không cho phép 419 (tình một đêm) phát sinh ở trên người mình.

Lúc này điện thoại của Hàn Sĩ Bàn gọi đến, Tà Khinh Hoan một chút cũng không thích nhận điện thoại của hắn, nên đã tắt di động, bỗng nhiên nhớ tới một cái di động khác, trong đó có số của Tần Văn Thư, nghĩ đến nàng, Tà Khinh Hoan liền không hề nghĩ ngợi ấn nút gọi.

Tần Văn Thư về đến nhà, mới vừa thoải mái thư thả tắm rửa đi ra, nghĩ đến hôm nay phiền muộn, chuẩn bị hảo hảo ngủ một giấc, nhìn đến Tà Khinh Hoan điện thoại gọi lại. Tần Văn Thư cơ bản không nghĩ phản ứng, chính là thấy điện thoại vẫn vang, có chút không vui tiếp khởi điện thoại.

“Tần Văn Thư, cô muốn hay không đi ra uống rượu? Tôi pha rượu hảo uống, hảo uống, tôi đã muốn uống thật nhiều...” Tà Khinh Hoan có chút ngà ngà hỏi, có được năm phần túy ý này, Tà Khinh Hoan mới dám gọi Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư xem đồng hồ, đã muốn gần một giờ sáng, nữ nhân kia còn tại quán bar uống rượu, có chút say. Nghe được thanh âm huyền ảo từ đầu dây bên kia truyền đến, Tần Văn Thư hơi nhíu mày, nữ nhân này thật không có chừng mực, nhưng ngẫm lại Tà Khinh Hoan làm tình phụ, lại không phải đảng hoàng phụ nữ, say sưa ở quán bar cũng không có gì không đúng.

“Không đi, tôi không thích những chỗ đó.” Tần Văn Thư cự tuyệt, tình phụ lúc này hẳn là gọi điện thoại cho tình phụ, mà không phải gọi cho mình này nguyên xứng, thật ra Tần Văn Thư rất nhiều thời điểm cũng là bất cận nhân tình (không hợp tình người), nàng ngay từ đầu đối Tà Khinh Hoan thật tốt, xác thực là phi thường hiếm thấy.

“Tần Văn Thư, cô thật sự là cao cao tại thượng đại tiểu thư, cũng đúng, cô là xem không nổi chúng tôi loại này hạ đẳng nhân, ha ha, Tà Khinh Hoan thật con bà nó có bệnh, nghĩ đến Tần Văn Thư cùng bình thường kẻ có tiền sẽ có bất đồng...” Tà Khinh Hoan tự giễu nói.

Tần Văn Thư nhíu mày càng chặt, nàng phi thường không thích giọng điệu của Tà Khinh Hoan, rõ ràng là Tà Khinh Hoan kiểm chuyện trước, đầu tiên không nói nàng thân phận bây giờ là tình phụ của lão công mình, hơn nữa trước kia trêu chọc tới mình, hiện tại mình có thể khách khí cùng nàng nói chuyện đã không thất lễ đi, bị Tà Khinh Hoan vừa nói ngược lại giống như mình mới là người có lỗi.

Tần Văn Thư muốn mở miệng nói gì đó, nhưng nghe đầu dây bên kia đã cúp máy, Tần Văn Thư tự nhủ, không cần quan tâm nữ nhân kia, nàng cùng mình không hề *dây mơ rễ má*, mặc dù có cũng là đối địch quan hệ mà thôi, nhưng tưởng tượng mỹ nữ trẻ trung như nàng đến khuya còn ngồi ở quán bar, lại uống say mềm, ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được.

Tần Văn Thư không tình nguyện từ giường đứng lên, thay một bộ quần áo chuẩn bị ra ngoài, nàng trong lòng muốn chửi đồng, hảo tu dưỡng cổ gắng nhịn xuống, sau đó gọi điện thoại cho Tà Khinh Hoan.

Tà Khinh Hoan cảm thấy bản thân quả nhiên làm chuyện ngu ngốc, mình cùng Tần Văn Thư phi thân phi cổ (không thân không quen), lại có quan hệ xấu hổ như vậy, bằng cái gì Tần Văn Thư phải lo lắng cho mình đâu? Tà Khinh Hoan uống rượu càng lúc càng liều mạng, tuy nàng cảm giác bản thân đã có bảy phần túy nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh. Nhìn đến Tần Văn Thư gọi lại cho mình, trong lòng nhảy lên một chút, khẩn trương tiếp khởi điện thoại.

Tần Văn Thư không có lập tức nói chuyện làm cho Tà Khinh Hoan trong lòng càng thêm khẩn trương.

“Cô ở đâu?” Tần Văn Thư giọng điệu vẫn là trước sau như một ôn nhu, nàng tuy cảm thấy trong lòng không tình nguyện, nhưng đã quyết định làm chuyện gì sẽ không để đối phương có cảm giác bị chận trễ. Đây là lần đầu tiên Tần Văn Thư chán ghét bản thân, phải biết rằng Tần Văn Thư giờ phút này tức muốn ói máu, hơn phân nửa đêm còn muốn quan tâm tiểu tam có thể hay không cấp lão công của mình đội nón xanh (cắm sừng), Tần Văn Thư cảm thấy bản thân thiện lương có thể làm thánh mẫu.

Tà Khinh Hoan cảm thấy Tần Văn Thư quả thật không phải người bình thường, thế nhưng chuẩn bị đến đón mình sao? Hơn nữa nghe giọng điệu của

nàng, không giống là giận dữ, nghĩ đến đây, tâm tình của nàng trở nên sáng sủa.

Chu Du đánh Hoàng Cái*: Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm kẻ khờ nhục. Biết Sái Trung, Sái Hòa (2 nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trả hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt 2 họ Sái, để mượn 2 gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai về. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trả hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chúng Ta Cùng Nhau Ngủ Đi

“Tại sao lâu như vậy mới đến?” Tả Khinh Hoan đứng lên, loạng choạng nện bước về phía Tần Văn Thư mang theo một ít oán trách, còn có một ít không rõ lắm nùng, nàng đợi Tần Văn Thư đợi thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi hoảng sợ.

Tần Văn Thư có điểm im lặng, mình không có nghĩa vụ phải đến đi, Tả Khinh Hoan lại không là gì của mình, có thể đến sẽ không thiếu sót rồi, nàng còn chê trách mình tới muộn.

“Cô thường xuyên chơi khuya như vậy sao?” Tần Văn Thư nhíu mày hỏi, nàng đối với thói *ăn chơi vô độ* của Tả Khinh Hoan rất không tán thành.

“Không có thường xuyên như vậy, bởi vì biết cô muốn đến, cho nên mới uống thêm mấy ly, dù sao cô hội đưa tôi về.” Tả Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư cười rạng rỡ nói.

Tả Khinh Hoan dựa vào cái gì cảm thấy được mình nhất định phải lo lắng cho nàng đâu, Tần Văn Thư thật không thư thả, Tả Khinh Hoan thật chắc chắn tin tưởng mình còn có chút tâm tính thiện lương, chỉ cần một cú điện thoại, hơn phân nửa đêm đem mình đào ra, nữ nhân này rất đáng ghét.

“Được rồi, lần này coi như tôi làm người tốt một lần đưa cô về, sẽ không có lần thứ hai.” Tần Văn Thư đỡ lấy muốn gục trên mặt đất Tả Khinh Hoan, trên người nàng mùi rượu nồng nặc làm cho Tần Văn Thư nhăn nhó.

“Ân.” Tả Khinh Hoan hừ một tiếng, tay tự nhiên đặt ở Tần Văn Thư trên người, vùi đầu vào hõm vai của Tần Văn Thư, giao toàn bộ sức nặng của mình cho Tần Văn Thư.

Bộ dáng hoàn toàn tín nhiệm của Tả Khinh Hoan làm cho Tần Văn Thư trong lòng thở dài, nàng nghĩ mình là thánh mẫu sao? Tần Văn Thư đem đại phiến toái này đỡ lên xe, giúp nàng thắt dây an toàn, chậm rãi lái xe về phía nhà của Tả Khinh Hoan, khoảng cách từ nhà của Tần Văn Thư đến chỗ ở của Tả Khinh Hoan khá xa, đêm nay không biết bị hành hạ đến mấy giờ mới có thể về nhà ngủ.

Tả Khinh Hoan ngồi bên cạnh, do ảnh hưởng của rượu, còn có Tần Văn Thư đặc biệt làm cho nàng có cảm giác an toàn, cho nên rất nhanh đã ngủ mất.

Tần Văn Thư vừa lái xe vừa cảm thấy những ngày gần đây thật sự bất khả tư nghị, hơn phân nửa đêm nàng phải đưa đón tiểu tam, đối với vị này tiểu tam, trong lòng vì sao như thế dung túng nàng đâu? Tần Văn Thư quay đầu nhìn hướng đang ngủ say Tả Khinh Hoan, dung nhan siêu trần thoát tục lúc ngủ, không có ban ngày ngụy trang hoặc bị thế tục lây nhiễm. Lúc này Tả Khinh Hoan có vẻ tịnh lệ, Tả Khinh Hoan khi ngủ so với khi tỉnh càng hợp nhãn Tần Văn Thư. Đêm khuya mát mẻ, sợ Tả Khinh Hoan bị lạnh, Tần Văn Thư cởi áo khoác của mình choàng lên người nàng.

Tần Văn Thư thu hồi tầm mắt, tiếp tục chuyên tâm lái xe, tâm tư có chút phiêu viễn, nàng không biết mình rốt cuộc phải làm như thế nào mới tốt, phía trước còn muốn đối phó vị tiểu tam này, làm cho nàng biến mất ở cuộc sống của mình và trọng phụ, hiện tại giống như lại đối với nàng có điểm hạ thủ không được, có lẽ lưu lại Tả Khinh Hoan không hẳn là chuyện xấu, nàng có thể theo lý thường đương nhiên trốn tránh nguyên bản thuộc loại trách nhiệm của mình, nghĩ đến nhưng là sẽ không công bằng với Tả Khinh Hoan.

“Đến rồi.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng lay động Tả Khinh Hoan thân thể.

Tả Khinh Hoan mơ mơ màng màng mở mắt, “Tối sao?”

“Cô có thể tự mình đi không?” Tần Văn Thư nhẹ giọng hỏi.

Tả Khinh Hoan lắc đầu, kỳ thật nàng tỉnh rượu rất nhanh, chỉ cần ngủ hơn nửa tiếng, có thể thanh tỉnh hơn phân nửa, nhưng là nàng không nghĩ Tần Văn Thư rời đi.

“Tôi đưa cô vậy.” Tần Văn Thư đành phải làm người tốt làm đến cùng, đưa phật đưa đến Tây Thiên.

“Tôi đi rót nước cho cô, uống xong, hảo hảo ngủ một giấc, đầu sẽ không đau nữa.” Tần Văn Thư đi phòng bếp rót nước, nước giúp hòa tan nồng độ rượu trong cơ thể, miễn cho nữ nhân này ngày mai đau đầu.

Tà Khinh Hoan nhìn thấy bóng dáng của Tần Văn Thư, nàng nghĩ được Tần Văn Thư chiếu cố cảm giác tốt lắm, chẳng lẽ vì từ nhỏ khuyết thiếu tình thương của mẹ, cho nên đối Tần Văn Thư loại này nữ nhân mới đặc biệt có hảo cảm, đặc biệt muốn quấn quýt lấy nàng sao? Tà Khinh Hoan cho tới bây giờ sẽ không chủ động tới gần người khác, nàng đối bất luận kẻ nào đều có tâm phòng ngừa, nhưng lại phá lệ ba lần bốn lượt tìm cơ tiếp cận Tần Văn Thư, nghĩ lại Tà Khinh Hoan thấy mình mới không phải loại người làm ra những chuyện ngây thơ này.

“Ồ phát cái gì ngốc?” Tần Văn Thư cầm một ly nước tiểu vào, nhìn đến Tà Khinh Hoan ngồi bên giường ngẩn người, thuận miệng hỏi.

“Không có gì.” Tà Khinh Hoan lấy lại tinh thần đáp.

“Uống nước xong, ngủ một giấc liền hảo, tôi cần phải trở về.” Tần Văn Thư đưa nước cho Tà Khinh Hoan.

Tà Khinh Hoan bắt lấy tay của Tần Văn Thư, không cho nàng rời đi.

“Đã khuya, đừng trở về, sáng mai hãy đi, nơi này lại không phải không có chỗ ngủ.” Tà Khinh Hoan nắm chặt tay của Tần Văn Thư không buông, đã trễ như vậy.

Tần Văn Thư thật do dự, chỗ này là Hàn Sĩ Bân *kim ốc tàng tiểu tam*, mình ở nơi này cảm giác thật không được tự nhiên.

“Lưu lại được không?” Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng lay động tay của Tần Văn Thư, thanh âm mang theo một tia nũng nịu.

Tần Văn Thư cảm thấy tình cảnh này có nói không ra quỷ dị, tuy lúc này Tà Khinh Hoan tựa như tiểu cô nương đối mẹ mẹ làm nũng, nhưng dựa vào thân phận tiểu tam của nàng, làm ra hành động như vậy thật sự làm cho Tần Văn Thư khó thích ứng.

“Chính là...” Tần Văn Thư còn tại do dự.

“Quyết định như vậy đi, tôi đi lấy đồ ngủ cho cô.” Tà Khinh Hoan lập tức đứng dậy tiến đến tủ quần áo lấy đồ ngủ của mình đưa cho Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư nhìn thấy đồ ngủ đặt ở trước mặt mình, cảm giác Tà Khinh Hoan giống như làm khó nàng, thôi, dù sao thời gian không còn sớm, liền ngủ một buổi tối, dù sao Hàn Sĩ Bân sáng mai cũng không lập tức trở về.

“Cô muốn tắm rửa không?” Tà Khinh Hoan tỏ ra là một chủ nhân hiếu khách thân thiết hỏi, xem ra tình rượu không sai biệt lắm, chính là trên mặt vẫn có điểm đỏ ửng.

“Tôi đã tắm rồi.” Tuy Tần Văn Thư yêu thích sạch sẽ, nhưng cũng không phải khiết phích, không tất yếu phải tắm lại lần nữa, quan trọng nhất là ở nhà người khác tắm rửa, Tần Văn Thư hội cảm giác không được tự nhiên.

“Vậy cô ngủ trước đi, tôi đi tắm một chút.” Tà Khinh Hoan ngửi được trên người đầy mùi rượu, rất hôi!

“Àn.” Tần Văn Thư thừa dịp Tà Khinh Hoan đi tắm rửa, thay đồ ngủ, nhìn không ra Tà Khinh Hoan thích màu hồng phấn.

Tần Văn Thư từ lần trước liền phát hiện, nơi này không có phòng khách, chỉ có một phòng ngủ, nghĩ đến trượng phu của mình cùng nữ nhân bên trong ở trên giường từng cầu hoan, chính mình đêm nay còn ngủ trên này, trong lòng thật sự có cảm giác nói không nên lời.

Tà Khinh Hoan đi ra, nhìn thấy Tần Văn Thư đối xong đồ ngủ ngồi ở bên giường, hiểu nàng trong lòng có lẽ không được tự nhiên.

“Hàn Sĩ Bân vừa đi, tôi đã đem khăn trải giường, chăn mềm đổi lại một bộ hoàn toàn mới.” Tà Khinh Hoan dùng khăn lông lau ướt sũng tóc dài cùng Tần Văn Thư giải thích.

“Nga.” Tần Văn Thư không có hứng thú muốn biết chuyện này.

“Giúp tôi sấy tóc được không?” Tà Khinh Hoan vừa cầm máy sấy tóc đến vừa làm nũng hướng Tần Văn Thư nói.

Tần Văn Thư không có cự tuyệt, nàng cầm lấy nó giúp Tà Khinh Hoan sấy khô tóc. Tóc của Tà Khinh Hoan so với mình còn muốn dài hơn nhiều, óng ả mượt mà, thẳng tắp buông xuống thắt lưng, rất có nữ nhân vị, công bằng mà nói, tư chất của tiểu tam như nàng không tồi.

Lúc này, Tà Khinh Hoan híp mắt hưởng thụ Tần Văn Thư phục vụ, nữ nhân quả nhiên so với nam nhân ôn nhu tình tế hơn, nàng cùng Hàn Sĩ Bân ở chung cho tới bây giờ không có cảm giác thoải mái quá như vậy.

“Tốt lắm.” Tần Văn Thư giúp Tà Khinh Hoan sấy khô tóc xong, đem máy trả lại cho nàng.

“Chúng ta ngủ đi.” Tà Khinh Hoan nâng chân lên, ý bảo làm cho Tần Văn Thư tiến vào.

Tần Văn Thư mới từ từ mở chân nằm xuống, Tà Khinh Hoan cũng nằm theo. Tần Văn Thư nằm thẳng một bên, Tà Khinh Hoan nâng người lên ngắm nghĩa mặt của nàng.

“Khuôn mặt của cô hảo tình trí, cái mũi thật sự là xinh đẹp, nhìn gần như vậy cũng không tìm ra khuyết điểm...” Tà Khinh Hoan từ đáy lòng cảm thán nói.

Tần Văn Thư bị Tả Khinh Hoan nhìn chăm chăm như vậy, có chút không tự nhiên, “Cô không mệt sao?” Tần Văn Thư hỏi.

“Không mệt, vừa rồi đã ngủ một giấc ở trên xe, cô nếu mệt ngủ trước đi.” Say rượu lúc sau Tả Khinh Hoan vẫn là sinh lực tràn trề.

Tần Văn Thư không nói gì, cô như vậy nhìn chăm chú, tôi có thể ngủ được sao?

“Tôi có thể sờ mặt cô một chút không?” Tả Khinh Hoan hỏi đã muốn nhắm lại mắt Tần Văn Thư.

“Không tốt.” Tần Văn Thư thẳng thắn cự tuyệt nàng.

“Tốt lắm, không quấy nhiễu cô, tôi cũng ngủ.” Tả Khinh Hoan lại nằm xuống, bất quá Tả Khinh Hoan là nằm nghiêng, lần này đã có kinh nghiệm phía trước, không hỏi Tần Văn Thư mà trực tiếp ôm lấy nàng, đặt tay lên bụng nàng, lúc này không ăn Tần Văn Thư đậu hũ (chiếm tiện nghi), đợi đến khi nào?

Tần Văn Thư mở to mắt, nhìn thấy Tả Khinh Hoan còn đang chăm chú nhìn sườn mặt của mình, khẽ nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Câu Dẫn

“Cô như vậy ôm chặt lấy tôi, tôi ngủ không được.” Tần Văn Thư nhú mày nói, thân thủ bỏ ra Tả Khinh Hoan móng vuốt đang dán tại chính mình bụng.

“Tần Văn Thư!” Tả Khinh Hoan bỗng nhiên lên tiếng gọi tên của Tần Văn Thư.

“Àn?” Tần Văn Thư thấy Tả Khinh Hoan không có tiếp tục đem móng vuốt của nàng đặt tại trên bụng mình, lại tiếp tục nhắm mắt.

“Cô từng cao triều quá sao?” Tả Khinh Hoan tiếp cận Tần Văn Thư bên tai, giống như khêu mặt (bạn thân) vụng trộm nói chuyện thầm kín với nhau.

Tần Văn Thư giả điếc không nghe thấy, không đáp lại Tả Khinh Hoan, nàng đối đề tài này không có hứng thú, tuy lúc này Tần Văn Thư cảm thấy Tả Khinh Hoan thuần túy chính là ở bất quá, mà không phải cố ý muốn làm cho mình khó chịu.

“Cô không muốn thử xem đó là cảm giác gì sao?” Tả Khinh Hoan ngón tay nhẹ nhàng quăn quanh ở Tần Văn Thư tóc, cũng đặt ở chính mình chóp mũi ngửi, thật thơm, Tả Khinh Hoan cuối cùng hiểu biết Lý Hâm vì sao thích nữ nhân.

Tần Văn Thư như trước không có đáp lại, ngay cả hô hấp cũng đều đặn, giống như đang ngủ.

“Cảm giác này thật sự rất tốt đẹp, nếu không từng hưởng qua rất đáng tiếc.” Tả Khinh Hoan tầm mắt theo Tần Văn Thư sườn mặt dò về phía trên cổ, nơi đó cực kỳ gợi cảm, làm cho nàng có xúc động muốn ở Tần Văn Thư trên cổ cắn một ngụm.

Nhắm mắt Tần Văn Thư, khí quan trở nên miễn cảm hơn, nàng nghĩ được Tả Khinh Hoan hơi thở quanh quẩn ở trên mặt mình, còn nghe những lời sắc tình phóng tứ, làm cho Tần Văn Thư không thể không mở to mắt lần nữa, nàng nhìn hướng Tả Khinh Hoan ánh mắt thật phức tạp, làm cho Tả Khinh Hoan nhìn không ra đó là cảm xúc gì.

“Chúng ta muốn hay không thử xem? Biết đâu được tôi có thể chữa lành chứng lãnh cảm của cô.” Đôi môi của Tả Khinh Hoan cơ hồ thiếp thượng Tần Văn Thư trắng nõn cổ, một khắc kia, thân thể buộc chặt lên, Tần Văn Thư đẩy ra Tả Khinh Hoan.

“Tả Khinh Hoan, nếu cô tiếp tục tạo nhiễu, tôi sẽ lập tức trở về.” Tần Văn Thư cảnh cáo Tả Khinh Hoan, lưu lại quả nhiên là một quyết định sai lầm.

“Được rồi, tôi không quấy nữa, chúng ta ngủ đi thôi.” Tả Khinh Hoan đòi bại nói, nàng biết Tần Văn Thư nói thật, nàng không muốn Tần Văn Thư hơn nữa điếm bỏ về, Tả Khinh Hoan không thể không an phận. Nàng thật sự rất muốn quyến rũ Tần Văn Thư phạm cấm, nhưng là Tần Văn Thư dường như là một người rất khó quyến rũ, không thể mãnh liệt công hạ, đành phải chậm rãi từng bước xâm chiếm. Xem Tần Văn Thư bị mình quấy rầy trở như vậy, đêm nay mình tha cho nàng tốt lắm, ngày sau còn thiếu gì cơ hội.

Tả Khinh Hoan suy nghĩ xong thật an phận nằm một bên, nhắm lại mắt, không bao lâu liền ngủ mất, mà vốn sắp ngủ Tần Văn Thư bị Tả Khinh Hoan như vậy quấy rối, trái lại mất đi cảm giác buồn ngủ.

Lãnh cảm, mình thật sự bị lãnh cảm sao? Tần Văn Thư trước khi nhận thức Tả Khinh Hoan cho tới bây giờ không để ý quá vấn đề này, tuy nàng thật sự chưa bao giờ từng có cao triều như Tả Khinh Hoan nói đến, nhưng là chuyện đó trọng yếu sao? Có lẽ quan trọng, bằng không Hàn Sĩ Bản sẽ không ngoại tình, nghĩ đến đây, Tần Văn Thư tâm tình cũng có chút buồn bực. Lần đầu tiên, Tần Văn Thư cảm thấy, có lẽ nàng hẳn là cũng thử xem đó là cảm

giác gì, thế nhưng làm cho hôn nhân cùng tình yêu luôn được Hàn Sĩ Bán bắt bên miệng đều bịt kín một tầng bóng ma, lập tức lại lắc đầu cười, chính mình quả nhiên bị Tả Khinh Hoan ảnh hưởng, bằng không như thế nào có ý tưởng hoang đường như vậy đâu?

Tần Văn Thư nhìn về mặt Tả Khinh Hoan, nghĩ đến nữ nhân này có được khuôn mặt thanh tâm quả dục của tiên nữ, lại từng ở Hàn Sĩ Bán dưới thân thừa hoan quá, Tần Văn Thư tâm tình còn có điểm phức tạp, nàng cũng không thích nghĩ đến cảnh tượng đó. Tần Văn Thư quay đầu, không muốn nhìn thấy Tả Khinh Hoan, mà đưa lưng về phía Tả Khinh Hoan, nàng tắt đi ngọn đèn ở đầu giường, mới nhắm mắt lại.

Tần Văn Thư tỉnh lại trước, phát hiện Tả Khinh Hoan không biết khi nào thì nằm gần mình như vậy, Tả Khinh Hoan khuôn mặt vui vào trên cổ, tay vẫn là đặt ở trên bụng mình, kỳ quái là, chính mình ít khi ngủ trầm như vậy, thế nhưng không có phát giác nàng tới gần.

Tần Văn Thư nhìn đồng hồ, phát hiện đã muộn hơn mười giờ sáng, nàng ít khi tỉnh trễ như vậy, nhẹ nhàng đẩy ra Tả Khinh Hoan.

“Tả Khinh Hoan, nên thức dậy.” Tần Văn Thư mới vừa tỉnh ngủ thời điểm, thanh âm ôn nhu đặc không thể ôn nhu hơn.

Tả Khinh Hoan mở mắt, nhìn đến khuôn mặt xinh xắn đẹp đẽ của Tần Văn Thư, thuận tay lại ôm lấy Tần Văn Thư.

“Theo giúp tôi ngủ thêm một lúc đi...” Tả Khinh Hoan làm nũng nói, cũng hướng Tần Văn Thư trong ngực cọ cọ, giống như một tiểu cô nương làm nũng muốn ngủ nướng, có chút đáng yêu, khiến Tần Văn Thư nhất thời không có ý thức được Tả Khinh Hoan ở ăn chính mình đậu hũ.

“Vậy cô tiếp tục ngủ đi, tôi dậy trước.” Tần Văn Thư nghĩ muốn tránh thoát cả sức nặng của Tả Khinh Hoan đặt trên người mình, nhẹ giọng nói.

“Không muốn, cho tôi ôm một chút nữa.” Tả Khinh Hoan tùy hứng nói.

Tần Văn Thư thôi không thoát vị nào đó bắt chước bạch tuộc giống nhau quấn chặt không tha, đành phải bất đắc dĩ bởi nàng tiếp tục nằm.

“Tần Văn Thư, cô hiện tại muốn làm sao?” Không biết quá bao lâu, đã muộn tình giác Tả Khinh Hoan mở miệng hỏi.

“Cái gì?” Tần Văn Thư không biết Tả Khinh Hoan hỏi cái gì, nàng thật sự không quen Tả Khinh Hoan hay toát ra những câu hỏi bất ngờ.

“Ồ tình huống biết lão công của cô bên ngoài có tình phụ, cô hội làm gì? Cô hội ly hôn sao?” Tả Khinh Hoan liên tục hỏi ra hai vấn đề.

“Sẽ không ly hôn.” Tần Văn Thư thần nhiên trả lời.

“Vì cái gì không ly hôn?” Tả Khinh Hoan hỏi, nữ nhân quá khoan dung đôi khi cũng không là mỹ đức (phẩm chất tốt).

“Ly hôn lại thế nào, người tiếp theo có lẽ cũng là như thế, hưởng chi hán cũng không có biến tâm, chính là không kiềm chế thân thể của hán.” Tần Văn Thư cảm thấy được nàng có lẽ có thể dung nhân Hàn Sĩ Bán bên ngoài ngoại tình.

“Vì cái gì còn muốn tìm người khác?”

“Nữ nhân kết hôn không phải thật bình thường sao?” Theo quan điểm của Tần Văn Thư, kết hôn là hết sức hợp lý, tức tiện lúc trước không phải cùng Hàn Sĩ Bán kết hôn, vẫn hội cùng một nam nhân khác kết hôn, tất cả mọi người đều làm như thế, cho nên Tần Văn Thư cũng không tính toán ngoại lệ. Tần Văn Thư muốn tìm một người chung sống đến già, mặc kệ không tồn tại tình yêu, cùng nhau ở chung nhiều năm sẽ có cảm tình, hơn nữa Hàn Sĩ Bán nhiều năm qua đối đãi mình rất tốt, cũng không thể bởi vì hán đường tình phụ mà toàn bộ hủy diệt.

Không phải tất cả nữ nhân đều hội kết hôn, ít nhất chính mình tính toán độc thân, kỳ thật Tần Văn Thư cũng là người rất truyền thống, Tả Khinh Hoan thâm nghĩ.

“Vậy cô tính toán đối phó với tôi này tiểu tam như thế nào?” Tả Khinh Hoan tò mò hỏi.

“Bây giờ còn không nghĩ ra.” Tần Văn Thư chân thật nói, “Vậy tiểu tam như cô, bị tôi này nguyên xứng biết sau, có gì giác ngộ sao. Cô phải biết rằng, nguyên phối bình thường sẽ không mặc kệ loại này tình trạng tiếp tục.” Tần Văn Thư khó được thoải mái giọng điệu nói.

“Không có giác ngộ gì hết, tôi còn muốn từ trên người kim chủ đào một khoản lớn, để về sau tuổi già nhan sắc phai tàn thời điểm lưu trữ tốt tiền đường lão.” Tả Khinh Hoan tươi cười nói.

“Hàn Sĩ Bán cho cô bao nhiêu tiền, tôi cũng có thể đưa như vậy, cô rời đi Hàn Sĩ Bán như thế nào?” Tần Văn Thư hỏi, có thể sử dụng tiền giải quyết vấn đề, căn bản sẽ không là vấn đề.

“Không giống nhau, tôi xài tiền của Hàn Sĩ Bán là chuyện đương nhiên, đó là mua bán, một người nguyện mua một người nguyện bán, nhưng tôi không nghĩ nhận tiền của cô, tôi không thích của cô bố thí.” Tả Khinh Hoan nhún mày nói.

Tần Văn Thư khẽ nhếch miệng mỉm cười, cách nói này nhưng thật ra khá thú vị.

“Cô cũng có thể xem đây là một cuộc giao dịch, mua cô rời khỏi trạng phụ của tôi.” Tần Văn Thư thần nhiên nói.

Tả Khinh Hoan nghe vậy, đang vui vẻ tâm tình bỗng nhiên trầm xuống, nàng không để ý cùng Hàn Sĩ Bán làm mua bán, vì nàng không để ý bị Hàn Sĩ Bán coi thường, nhưng nàng phi thường để ý cùng Tần Văn Thư giao dịch, vì nàng để ý bị Tần Văn Thư khinh rẻ. Tả Khinh Hoan vẫn cho rằng, chính

mình trong lòng Tần Văn Thư có lẽ có chút bất đồng, hiện tại xem ra, bất quá là tự chỉ đa tình, nghĩ đến Tả Khinh Hoan liền cảm thấy có chút châm chọc, tự ti giấu ở tự bảo hộ ý thức lại bắt đầu nổi lên.

“Chính là tôi không muốn cùng cô giao dịch, tôi phát hiện kỳ thật mình còn rất thích Hàn Sĩ Bản.” Tả Khinh Hoan tươi cười nói, nụ cười kia mang theo nói không nên lời hư ảo cảm, thân thể vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) thoát ly khỏi Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư khe khẽ chọn mì, nữ nhân này dường như có ý thức tự bảo vệ ý thức rất cao, cũng rất miễn cưỡng, nghĩ đến đây, Tần Văn Thư trong lòng có chút phức tạp, đây có lẽ là lý do mình vì cái gì chẳng những không muốn ra tay đối phó nàng, còn đối nàng dung túng vượt xa trong tưởng tượng.

“Thật không?” Tần Văn Thư tựa tiểu phi tiểu nhìn thấy Tả Khinh Hoan hỏi ngược lại.

Tả Khinh Hoan cảm giác chính mình giống như bị Tần Văn Thư nắm được yếu điểm, bị Tần Văn Thư nhìn thấu bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ai Là Kẻ Nói Dối Giỏi Hơn

“Nên rời giường thôi.” Tả Khinh Hoan theo trên giường đứng dậy, tránh đi ánh mắt như mèo rình chuột của Tần Văn Thư.

Tả Khinh Hoan đứng lên tìm một bộ bàn chải và khăn mặt mới đưa cho Tần Văn Thư, sau đó đi trước vào nhà tắm.

“Cô muốn ăn gì?” Tả Khinh Hoan thanh âm từ phòng tắm truyền ra.

“Tùy tiện đi.” Tần Văn Thư không biết nên ăn điểm tâm hay cơm trưa, nàng rất ít dậy trễ như thế, ăn cái gì cũng tùy ý. Tần Văn Thư thấy Tả Khinh Hoan bước vào nhà tắm, liền thay đồ dự định mặc vào y phục của mình.

Đúng lúc này, Tả Khinh Hoan đưa đầu ra, Tả Khinh Hoan thề rằng bản thân mình không phải cố ý nhìn lén, chính là muốn hỏi Tần Văn Thư muốn ăn điểm tâm hay cơm trưa? Nhưng cảnh sắc trước mắt thật sự rất thú vị, Tần Văn Thư khóa thân đưa lưng về phía Tả Khinh Hoan đang thoát hạ đồ ngủ. Không hổ danh là Tần Văn Thư, ngay cả cỡi quần áo động tác đều tao nhã như vậy, quan trọng nhất là hoàn mỹ đường cong của nàng gần như khiến cho kẻ khác lưu máu mũi, da trắng nõn nà, mềm mại nhẵn nhụi, mỹ bối (lưng) không có tí vết, đáng người cân đối ngay đến Tả Khinh Hoan đều cảm thấy không bằng, ánh mắt của Tả Khinh Hoan dán chặt vào thân thể đó không thể dời đi. Nguyên lai, nữ nhân hoàn mỹ sẽ làm người khác vượt qua rào cản giới tính đi yêu thích, bất quá cũng không đúng, nàng cũng không phải là chưa thấy qua thân thể nóng bỏng của Lý Hâm, nhưng khi nhìn Lý Hâm thân thể cân bản khiêu không dậy nổi một tia gọn sóng, hiện tại xem Tần Văn Thư cảm giác khác hẳn.

Tả Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư đổi quần áo xong mới nhớ rút đầu lại, sau đó nặn kem bắt đầu công việc vệ sinh răng miệng, thật ra Tần Văn Thư vóc dáng so với mình đều hoàn hảo hơn nhiều, Tả Khinh Hoan dừng tầm mắt ở phần ngực của mình trong gương. Khuôn mặt của thần tiên tỷ tỷ, ngay cả đáng người cũng giống thần tiên tỷ tỷ, không đủ hùng vĩ, chỉ khoảng cup A, theo Tả Khinh Hoan nhìn ra, Tần Văn Thư ít nhất là cup B, Tần Văn Thư chỉ cần bỏ ngoài là có thể một trăm phần trăm bại mình, Tả Khinh Hoan thầm nghĩ.

Tần Văn Thư làm sao biết, lúc mình đang thay y phục bị Tả Khinh Hoan nhìn lén.

Tần Văn Thư ở bên ngoài đợi một hồi lâu, Tả Khinh Hoan mới từ từ chậm chậm đi ra, nàng thấy Tả Khinh Hoan đem tóc dài đơn giản buộc đứng lên, nhìn qua trẻ trung giống tiểu muội muội ở cách vách.

“Cô thu thập một chút, tôi đi làm đồ ăn.” Tả Khinh Hoan biết làm bếp, tuổi nhỏ cơ cực tôi luyện nàng sớm thành thực biết lo liệu gia vụ, Tả Khinh Hoan có thể lấy nguyên liệu vô cùng đơn sơ làm ra một bữa cơm gia đình nóng sốt. Nhưng Lý Hâm mới chân chính là hàng thật giá thật, Lý Hâm cái gì cũng biết làm, hơn nữa tuyệt đối là đẳng cấp bếp trưởng, không giống Tả Khinh Hoan chỉ dừng lại ở nghiệp dư trình độ. Đây là lý do Tả Khinh Hoan vẫn luôn cho rằng Lý Hâm nội tâm đặc biệt nghiêm trọng bất xứng với diện mạo phóng túng của nàng.

Tần Văn Thư là điển hình đại tiểu thư, mười ngón tay không dính nước, hầu như chưa bao giờ tiến vào nhà bếp.

Tần Văn Thư thu thập xong, Tả Khinh Hoan cũng làm hoàn đơn giản ba món một canh theo phòng bếp đi ra, Tả Khinh Hoan mặc tạp dề bộ dáng thật chuyên nghiệp cũng thật có một chút hơi hướng *con gái nhà lành*, làm cho Tần Văn Thư có chút bất ngờ, nguyên lai làm tình phụ, phải hội kiến thức thật đúng là không ít.

“Cô thường xuyên nấu cho hân ăn sao?” Tần Văn Thư hỏi, chính mình cho tới bây giờ sẽ không làm bếp, Hàn Sĩ Bản nhưng thật ra hạnh phúc, tình tình phụ cũng có thể hỗ trợ bổ xung cho nguyên xứng. Tần Văn Thư phát hiện, chính mình cùng Tả Khinh Hoan nói đến vị này cộng đồng nhận thức nam nhân, một chút đều không để ý.

“Mới không có, tôi chỉ làm tình phụ, lại không phải cho hân đương bà quản gia.” Tả Khinh Hoan cho tới bây giờ chưa từng vì Hàn Sĩ Bản vào bếp quá, cơ bản thượng, Tả Khinh Hoan cho tới bây giờ không vì kẻ khác vào bếp, bình thường đều chỉ làm cho mình ăn.

Tần Văn Thư nhìn trên bàn, xem ra com trưa thật không kém, khởi động mười ngón tay, nằng lần đầu tiên cảm thấy nếu cùng Tà Khinh Hoan kết giao bằng hữu cũng không tệ, trừ bỏ Hàn Sĩ Bản là khúc mắc giữa các nàng.

Tà Khinh Hoan vẫn là nhìn Tần Văn Thư ăn thử đồ ăn mình làm xong, mới bắt đầu động đũa.

“Rất ngon.” Tần Văn Thư thật tình khen.

Tà Khinh Hoan nghe vậy, không khỏi mỉm cười, tâm tình hào chuyển.

“Có cơ hội, tôi lại làm cho cô ăn.” Tà Khinh Hoan liếm một chút nước sốt đọng trên môi, vừa cười vừa nói.

Tần Văn Thư chính là mỉm cười, không có trả lời, bất quá trong lòng cũng không bài xích đề nghị này.

Ngay tại lúc này, Hàn Sĩ Bản điện thoại lại gọi tới.

Tần Văn Thư nhìn thấy là của Hàn Sĩ Bản, tiếp nhận cuộc gọi, cũng không kiêng kị Tà Khinh Hoan ngồi bên cạnh.

“Lão bà, buổi sáng di động của em sao không mở?” Hàn Sĩ Bản lo lắng hỏi, buổi sáng gọi mấy lần, đều là tắt máy trạng thái. Hơn nữa Tà Khinh Hoan cũng tắt máy, do đó Hàn Sĩ Bản tâm tình không khá.

“Quên mất khởi động thôi.” Tần Văn Thư trả lời, nằng tuy nói dối nhưng về mặt lại ung dung thản nhiên.

“Em hiện tại đang làm cái gì?” Hàn Sĩ Bản như bình thường ân cần hỏi han.

“Đang ăn com trưa.” Tần Văn Thư nhìn nét mặt của Tà Khinh Hoan, Tà Khinh Hoan cũng không lộ ra biểu tình gì, chỉ lo gấp đồ ăn, dường như là cố tình không quan tâm.

Tà Khinh Hoan rất nhanh liền đoán ra là điện thoại của Hàn Sĩ Bản, thoáng nhìn nằng giống như không thèm để ý, thật ra nằng cũng đang vênh tai cẩn thận nghe Tần Văn Thư nói chuyện.

“Hôm nay em ăn hơi sớm đó.” Hàn Sĩ Bản nhìn đồng hồ, hẳn đối thói quen trong cuộc sống của Tần Văn Thư rõ như lòng bàn tay, thông thường nằng dùng bữa trưa khoảng từ mười một giờ rưỡi đến mười hai giờ, ít khi nào ăn sớm như hôm nay.

“Em đói nên ăn sớm một chút.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng nói.

“Có thể thứ sáu tuần này anh sẽ trở về.” Hàn Sĩ Bản nghĩ đến qua thêm vài ngày có thể về nhà, tâm tình cũng không tệ lắm.

“Tốt a.” Tần Văn Thư mỉm cười nói, tươi cười thật lạnh nhạt, hôm nay là thứ hai, chỉ còn bốn ngày.

“Em muốn quà gì?” Hàn Sĩ Bản hỏi, tuy Hàn Sĩ Bản cảm giác được đến Tần Văn Thư mỉm cười, nhưng là độ ấm trong nụ cười của nằng như trước giống nhau, chỉ duy trì khoảng 60 độ, mãi mãi cũng không đạt được 100 độ.

“Anh mua cái gì, em đều sẽ thích.” Tần Văn Thư mỉm cười nói ra lời trái lương tâm, chính mình cái gì đều không thiếu, Hàn Sĩ Bản mua quà gì đều không sao.

Hàn Sĩ Bản hơi trầm mặc, vĩnh viễn là đáp án này, nhìn thấy chính mình mua đồng hồ, không biết nằng có thích hay không.

“À, anh không quấy rầy em ăn com nữa, buổi tối anh sẽ gọi lại.” Hàn Sĩ Bản tuy còn nhiều lời muốn nói, nhưng nghĩ đến Tần Văn Thư đang ăn com, liền từ bỏ.

“Tốt.” Tần Văn Thư thật ra rất sớm đã nghĩ cúp máy, trên bàn ăn tiếp điện thoại lâu lắm là không lịch sự, thế nhưng Hàn Sĩ Bản đang cao hứng, không nên cắt ngang hẳn.

“Thật có lỗi.” Tần Văn Thư cúp điện thoại xong, đối Tà Khinh Hoan vì vừa rồi không lễ phép hành động, lên tiếng xin lỗi.

Tà Khinh Hoan còn không kịp trả lời, di động của nằng cũng vang lên. Tà Khinh Hoan thầm nghĩ, Hàn Sĩ Bản sẽ không vừa gọi tự gia lão bà xong, liền gọi cho mình đi?

“Tôi cũng phải nghe điện thoại.” Tà Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư mỉm cười nói.

“Thân ái, như thế nào bỗng nhiên nhớ tới gọi điện thoại cho em đâu? Anh khi nào thì trở về? Người ta rất nhớ anh nga...” Tà Khinh Hoan nói ra những lời ớn lạnh như vậy, trên mặt cũng là không có một tia biểu tình.

Tần Văn Thư nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy được quả thật là quý dị, tình phụ của lão công ở trước mặt mình phụ diễn hẳn, nằng không biết nên cảm thấy mình may mắn, vẫn là thay Hàn Sĩ Bản thương tâm đâu?

“Buổi sáng điện thoại của em như thế nào tắt máy đâu?” Hàn Sĩ Bản hỏi.

“Buổi sáng em ở bên ngoài dạo phố, di động hết pin.” Tà Khinh Hoan mặt không đổi sắc bịa ra một lý do không quan trọng.

“Về sau anh hy vọng di động của em bất cứ lúc nào duy trì trạng thái mở máy, anh không muốn loại tình huống này phát sinh một lần nữa.” Hàn Sĩ Bán bực bội nói, tìm không ra lão bà của mình thì thôi, nữ nhân này làm tình phụ vì chính mình tồn tại cũng mất dạng, rõ là thất trách.

“Được thôi.” Tà Khinh Hoan miễn cưỡng nói.

Hàn Sĩ Bán nhú mày, Tà Khinh Hoan cho tới bây giờ không có dùng như vậy miễn cưỡng thái độ nói chuyện với mình, cảm giác như một con mèo đang ngoan ngoãn nghe lời, bỗng nhiên vươn ra móng vuốt cào mình một cái, khiến Hàn Sĩ Bán trong lòng khó chịu cực kỳ.

“Cô phải nhớ rõ một điểm, tôi tùy thời đều có thể tìm nữ nhân khác thay thế vị trí của cô.” Hàn Sĩ Bán cảnh cáo Tà Khinh Hoan, nhắc cho nàng biết thân phận của mình.

“Tùy tiện anh.” Tà Khinh Hoan cúp điện thoại, Tà Khinh Hoan nghĩ đến đầu dây bên kia Hàn Sĩ Bán có lẽ tức giận phát điên, liền cảm thấy tâm tình tốt lắm. Hàn Sĩ Bán có thể tùy tiện tìm nữ nhân khác thay thế mình, chính mình cũng có thể tùy ý tìm một người khác thay hán, tư sắc và thủ đoạn của mình muốn câu dính một vị ưu chất kim chủ không khó, hay là Hàn Sĩ Bán thật nghĩ mình yêu thương hán.

“Thái độ của cô như vậy, hán hội mất hứng.” Tần Văn Thư nhớ rõ buổi sáng Tà Khinh Hoan còn không có nguyện ý rời khỏi Hàn Sĩ Bán.

“Cô nghe lén tôi nói điện thoại?” Tà Khinh Hoan ra vẻ kinh ngạc nhìn Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư nhất thời không thốt nên lời, nghe người khác nói điện thoại là không đúng, nhưng nàng lại không tránh đi chỗ khác để tiếp điện thoại, đương nhiên là mình cũng sẽ nghe được.

“Cô không phải muốn tôi rời khỏi hán sao?” Tà Khinh Hoan hỏi Tần Văn Thư, nàng nguyện ý vì Tần Văn Thư làm như vậy, nàng càng nguyện ý làm bạn tốt của Tần Văn Thư, dù sao kết giao với Tần Văn Thư so với ở chung với Hàn Sĩ Bán vui vẻ hơn nhiều.

“Buổi sáng không phải là cô không đồng ý sao?” Tần Văn Thư có chút kinh ngạc hỏi ngược lại Tà Khinh Hoan.

“Tôi chỉ không nghĩ cùng cô làm giao dịch, mà không phải không muốn rời đi hán.” Tà Khinh Hoan nhún vai, không đồng ý nói.

Tần Văn Thư nghe vậy có phần sững sốt, chính mình ở trong lòng nàng so với Hàn Sĩ Bán trọng yếu hơn sao? Vẫn là nàng trong lòng coi nhẹ Hàn Sĩ Bán?

Tác giả nhấn lại: Hàn Sĩ Bán nhất định là bên trong tối bị kịch đích nhân vật, bất quá ai làm cho hán muốn làm ngoại ngộ, hiện tại dẫn lang nhập thất đi...

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tần Văn Thư – Cô Là Nữ Nhân Đặc Biệt Nhất!!!

“Tần Văn Thư, cô hội chán ghét tôi sao?” Tà Khinh Hoan hỏi, thật ra Tà Khinh Hoan vẫn cảm thấy bản thân còn không ưa được tính cách của mình.

“Cô thấy như thế nào?” Tần Văn Thư hỏi lại, ngạc nhiên vì Tà Khinh Hoan vẫn rối rắm vấn đề này, người này hôm qua dám lớn tiếng khiêu khích mình đến đón nàng, tự tin đó chạy đi đâu rồi?

“Vậy nói cách khác cô thích tôi.” Nếu không chán ghét, thì phải là thích, Tà Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư phóng điện, đáng tiếc nàng không có bộ dáng hồ ly tinh giống như Lý Hâm. Diện mạo thanh thuần làm chi, mị nhân đều không đủ điện, trừ bỏ ấn tượng hoạt bát không làm người khác *tê liệt* được. Tần Văn Thư nhìn bộ dáng của Tà Khinh Hoan liền buồn cười, cảm giác giống tiểu cô nương bắt chước mẹ học đi giày cao gót, Tà Khinh Hoan thật ra nội tâm vẫn là một tiểu cô nương, Tà Khinh Hoan cất giấu hai linh hồn vô cùng nẫu thuần, một mặt từng trải thối đời, mặt khác lại ngây thơ tinh khiết, thỉnh thoảng thay đổi chuyển hóa, không thể không nói Tần Văn Thư ánh mắt tinh tế, chung đụng một thời gian ngắn liền nhìn thấu bản chất của Tà Khinh Hoan.

“Logic học của cô không tốt, phản nghĩa của không ghét không nhất định là yêu thích, cũng có thể là không ghét cũng không thích nha.” Tần Văn Thư mỉm cười, sửa chữa lại suy luận của Tà Khinh Hoan.

“Chính là, tôi cảm thấy cô yêu thích tôi nga...” Tà Khinh Hoan da mặt dày nói, nàng chính là thích cùng Tần Văn Thư nói ra những lời đùa giỡn không có kiêng kỵ, một lời bịa đặt nói một ngàn lần đều có thể trở thành sự thật, mà loại này cách nói cũng tương tự như ám chỉ tâm lý, biết đâu có một ngày cũng sẽ biến thành thật sự. Được Tần Văn Thư người như vậy thích thương, nghĩ đến liền cảm thấy tuyệt vời, nhất định là tối hư vinh tối tự hào, cho nên Tà Khinh Hoan không ngại da mặt dày thêm một chút nữa.

Tần Văn Thư chỉ cười không nói, Tà Khinh Hoan đều có một bộ lý luận *cường từ đoạt lý*, cùng nàng tranh biện mình chiếm không được bao nhiêu tiện nghi, cũng không nên so đo, tính ra nàng chưa làm chuyện gì quá đáng, ngoại trừ chỉ nộ hôn bất ngờ lúc trước. (chỉ – từ này quan trọng nha, dùng từ này

tức là trong tiềm thức của Tần tỷ đã âm thầm mong muốn nhiều hơn là một nụ hôn, hehehe !!!!)

“Không ăn tiếp, đồ ăn liền nguội.” Tần Văn Thư nhắc nhở, cũng chuẩn bị chấm dứt đề tài vừa rồi.

“Tần Văn Thư, cô là nữ nhân đặc biệt nhất mà tôi từng gặp.” Tả Khinh Hoan nhìn tự thế tao nhã khi ăn uống của Tần Văn Thư, từ thâm tâm cảm thán nói ra.

“Mỗi một người đều đặc biệt, cô cũng là.” Tần Văn Thư lại nghĩ mỗi người là độc lập cá thể tự nhiên cùng với những người khác bất đồng.

Tả Khinh Hoan không có trả lời, nàng hiểu rõ người như mình trên đường đầy rẫy, nhưng Tả Khinh Hoan cho rằng Tần Văn Thư là độc nhất vô nhị.

“Sau này tôi còn có thể hẹn cô không?” Tả Khinh Hoan một lần nữa đưa ra câu hỏi trước kia đã hỏi qua, lần đó Tần Văn Thư đáp án làm cho nàng không thích.

Tần Văn Thư trong lòng khẽ thờ dài, trong đầu thật có chút muốn cự tuyệt, nàng rất muốn trả lời không có tất yếu tận lực không cần tìm đến chính mình, nhưng khi nhìn thấy Tả Khinh Hoan trông chờ ánh mắt, để cho Tần Văn Thư có chút mềm lòng, nàng phát hiện mình đối với một Tả Khinh Hoan ngày thơ thanh thuần là không có khả năng chống cự.

“Nhìn như hoàn mỹ Tần Văn Thư cũng chỉ là một người tầm thường, không có gì khác biệt.” Tần Văn Thư cảm thấy, Tả Khinh Hoan thật sự không cần đối mình hiếu kỳ, Tần Văn Thư cũng là người, không có mọi người đánh giá như vậy hoàn mỹ. Tần Văn Thư cũng có tự tư, cũng sẽ có nhiều ít khuyết điểm, chính là Tần Văn Thư so với bất luận kẻ nào đều am hiểu nguy trang tốt hơn mà thôi.

“Tôi đây khai thác một chút địa phương mà Tần Văn Thư cho là chưa đủ hoàn mỹ cũng không hẳn là không thể đi?” Tần Văn Thư không thể nghĩ ngờ là người có nội tâm mạnh mẽ, Tả Khinh Hoan không ngừng muốn trở thành cường đại như Tần Văn Thư, bởi vì không thể trở thành cho nên đối với người như nàng càng nghĩ muốn tiếp cận.

“Vậy tùy cô đi.” Tần Văn Thư không tính cự tuyệt, cũng không tính đáp ứng.

Tả Khinh Hoan xem Tần Văn Thư không giống lần trước kiên định cự tuyệt, nhưng là thái độ cũng chưa nói tới tha thiết, thật ra Tần Văn Thư cảnh giác vẫn chưa buông xuống được bao nhiêu.

Bữa cơm này rất nhanh liền ăn xong, Tần Văn Thư phải đi về, Tả Khinh Hoan không có lấy cớ lưu nàng, tiễn nàng ra cửa, nhìn thấy Tần Văn Thư lái xe rời khỏi, trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì, chính là trở lại nhà bếp dự định rửa chén, mở ra vòi nước, người không hiểu xuất thần đứng lên, mặc cho bao nhiêu nước phí phạm chảy ra cũng không để ý.

Tả Khinh Hoan thu thập sạch sẽ phòng bếp sau, gọi điện thoại cho Lý Hâm, cũng không biết đạo Lý Hâm cái kia ngọc nữ nhân như thế nào rồi?

Tần Văn Thư vừa vào cửa, Tần Đăng liền xuất hiện.

“Tỷ tối hôm qua không về nhà, đi đâu vậy?” Tần Đăng chính là sáng sớm đã chạy tới, không nghĩ luôn luôn không ở ngoài qua đêm tỷ tỷ thế nhưng không ở nhà, thật đúng là xưa nay hiếm thấy.

Tần Văn Thư lắc đầu, mình dù sao cũng đã lớn tự biết lo, thân đệ đệ nơi này là *lo bò trắng răng*, Tần Văn Thư không để ý câu hỏi của Tần Đăng, cởi giày ra thay vào một đôi dép, vào phòng, Tần Đăng theo sát phía sau.

“Tỷ trên người có hương vị của nữ nhân khác.” Tần Đăng đề mũi sát vào Tần Văn Thư, cùng chó giống nhau ngửi một chút, liền rút ra kết luận. Tần Đăng theo 16 tuổi bắt đầu theo đuôi nữ nhân, nữ nhân dùng nước hoa hiệu gì, hẳn đều ngửi ra được, rõ ràng tỷ tỷ trên người trừ bỏ hương vị của nước hoa nàng vẫn dùng, còn có hương vị của nữ nhân khác, mùi vị này cũng không thuộc về bất cứ người nào trong vòng xã giao của tỷ tỷ. Tần Đăng quả nhiên lợi hại, hẳn tỷ tỷ bên người nữ nhân dùng nước hoa gì, hẳn đều phân biệt được, không hổ danh là đẳng cấp tình thánh.

“Cái mũi của ngươi nhưng thật ra có thể so với mũi chó.” Tần Văn Thư lắc đầu, Tần Đăng cực kỳ thông minh, đáng tiếc trí thông minh đó không sử dụng ở chính đạo, luôn dùng ở bàng môn tả đạo hoặc là những chuyện vớ vẩn khác, không trách được gia gia như thế tiếc nuôi rèn sắt không thành thép.

“Tỷ tỷ có bằng hữu mới?” Tần Đăng tò mò hỏi, tỷ tỷ cũng chưa ở Thi gia qua đêm quá, Thi gia cùng Tần gia là mấy chục năm giao tình, này tân bằng hữu ở tỷ tỷ trong lòng có chút phân lượng, Tần Đăng có chút tò mò nữ nhân không quen biết kia.

“Ngươi kết giao bằng hữu khi nào thì theo ta khai báo quá?” Tần Văn Thư chọn mi hỏi ngược lại, giới giao hữu của Tần Đăng tuyệt đối là tối phức tạp, tam giáo cửu lưu, dạng gì bằng hữu đều có.

“Ta không phải quan tâm tỷ tỷ thôi?” Tần Đăng cười xòa nói, hẳn biết tỷ tỷ không thích mình nhiều chuyện, nhưng nàng là Tần gia nâng niu để ý đặt ở trên cao yêu thương hôn ngọc quý, tự nhiên sẽ càng quan tâm hơn, mặc dù hẳn tỷ tỷ tuyệt đối không phải là người có thể khi dễ, vấn đề là mình cùng ca ca luôn hội không tự giác đi bảo vệ nàng.

“Ngươi không cho gia gia lo lắng đã tốt rồi, chuyện của ta, ngươi cũng đừng vớ vẩn can thiệp, bằng không không tha cho ngươi.” Tần Văn Thư cảnh cáo Tần Đăng.

Tần Đăng thật đúng là vô lại, làm việc không trông trước nhìn sau, tranh giành sinh ý của tỷ phụ loại chuyện như vậy đều làm ra được, chẳng qua, toàn bộ tiền lời đoạt được đều lưu trữ trong tài khoản hân thiết lập cho Tần Văn Thư. Ở trong mắt của Tần Đăng, Hàn Sĩ Bán rốt cuộc là ngoại nhân, tiền bạc tự

nhien là đặt ở tài khoản của tỷ tỷ vẫn tốt hơn. Hàn Sĩ Bản cũng phải cầm nín nuốt phục, đối với Tàn Đằng này tiểu cữu từ (cậu em vợ) chính là giận mà không dám lên tiếng, cho hấn phá rồi một lần, sau này hấn sẽ không quấy phá nữa, làm ăn thua thiệt không bằng tiểu cữu từ loại này mất mặt chuyện tình, hấn tự nhiên cũng sẽ không nói cho Tàn Văn Thư.

Hàn Sĩ Bản không nói, Tàn Văn Thư tự nhiên cũng làm như không biết, sau lưng cũng nói qua Tàn Đằng vài lần, nhưng Tàn Đằng vẫn là nghĩ như thế nào liền làm như thế.

Tất cả mọi người đều biết Tàn Văn Thư không nhúng tay vào việc làm ăn của Tàn gia, cả ngày chỉ quan tâm đến đồ cổ, thật là không nghĩ tới, Tàn Đằng chính là do Tàn Văn Thư dạy dỗ, chẳng qua, ở Tàn Văn Thư xem ra, lúc trước dạy hấn còn không bằng không dạy, bản lĩnh đều học xong, chính là lại không theo quy củ đi làm.

Tàn Văn Thư đối với thân sinh đệ đệ chuyện bé xé to tính tình có chút nhứt đầu, từ nhỏ đến lớn, hễ là chọc giận mình cho dù là người hay vật đều không lâu hội biến mất hoặc có một kết cục thê thảm. Tàn Văn Thư không muốn để Tàn Đằng biết đến Tả Khinh Hoan, Tàn Đằng một khi điều tra Tả Khinh Hoan, tất cả sự tình sẽ bị hấn làm âm ỉ lên, dựa theo tính nết của Tàn Đằng sẽ không tha cho Hàn Sĩ Bản cùng Tả Khinh Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ngặt Đáp

Tả Khinh Hoan cầm trong tay một cuốn tạp chí lá cải, cực lớn tiêu đề hiện ngay trang bìa viết nghi ngờ Tiền thiếu phu nhân Nghiêm Nhượng Vãn là đồng tính luyến ái, là ảnh chụp Nghiêm Nhượng Vãn và Lý Hâm bộ dáng thân mật đang nắm tay nhau dạo phố. Theo trình độ thân mật trong ảnh cũng không tính là cái gì chẳng qua nội dung của bài báo rất phong phú, thật không quá đáng khi nói tạp chí lá cải dùng một ít thủ đoạn bịp bợm. Nghiêm Nhượng Vãn tình sự rất đơn giản không có gì giật gân để đào móc, khai thác cũng là xuất thân như thế nào từ *cô bé Lọ Lem* trở thành Tiền gia thiếu phu nhân, cùng với hào môn quyền lợi tranh đấu nội tình, mà Lý Hâm tình sự chính là trọng điểm miêu thuật (miêu tả – tường thuật) đối tượng. Không thể không nói thực lực của tạp chí lá cải rất cường đại, đem tình sự của Lý Hâm khai thác sạch sẽ đầy đủ, từ sơ lược đến người tình hiện tại Nghiêm Nhượng Vãn đều miêu tả đặc sinh động, điểm mấu chốt là mỗi một mối tình đều có điểm chung: Lý Hâm chỉ cặp kè với nữ nhân.

Phóng viên tạp chí quần lấy Lý Hâm, hỏi Lý Hâm có phải hay không đồng tính, Lý Hâm hào phóng thừa nhận mình quả thật là les, khi hỏi nàng cùng Nghiêm Nhượng Vãn có phải hay không tình nhân, Lý Hâm do dự một chút nói không phải, nhưng nếu câu hỏi là nàng cùng Nghiêm Nhượng Vãn có quan hệ gì, nàng chỉ bảo trì trầm mặc.

Theo Tả Khinh Hoan biết tin tức này qua đi vài ngày, đề tài về Lý Hâm và Nghiêm Nhượng Vãn vẫn rất nóng sốt, trong thời gian dài chiếm cứ phần lớn lượng tiêu thụ vốn không tệ của các tạp chí lá cải. Lý Hâm bộ dáng quyến rũ nói là con gái hàng hoàng không có người tin, nếu là cùng nam nhân có tiền lộ ra phi văn (tai tiếng tình dục), rất nhanh sẽ bị mảnh lời mới đẩy lùi, cổ tình dính dáng với Tiền gia thiếu phu nhân – tân thế kỷ hào môn đồng thoại nữ lang, đủ khiến người khác liên tục chú ý hạo vài ngày. Hơn nữa đa số nữ nhân đều phản cảm với Lý Hâm, bình luận được nghe nhiều nhất là: Đồng tính luyến ái còn như vậy khoa trương, thật sự đáng khinh. Chủ yếu vì Lý Hâm diện mạo không có bề ngoài hàng hoàng, nữ nhân duyên không tốt.

Chẳng qua Nghiêm Nhượng Vãn không hề bày tỏ thái độ gì, còn cùng Tiền Thiếu Vãn xuất hiện ở nhiều nơi công cộng, thoát nhìn ân ái khác thường, Tiền Thiếu Vãn tuy thân thể không khỏe mạnh nhưng diện mạo cũng xem như tuấn mỹ, hai người đứng chung nhìn khá xứng đôi là một cặp vợ chồng tuấn nam mỹ nữ, phù hợp mơ mộng của một ít tiểu nữ sinh đối với cô bé Lọ Lem đồng thoại, dù sao Tiền Thiếu Vãn bộ dạng rất có bạch mã vương tử khí chất nên tạo ra một chút thuyết phục lực đập tắt làn sóng dư luận này.

Tả Khinh Hoan mấy ngày nay không dám đi tìm Lý Hâm vì nàng bị cầu tử (paparazzi) bám theo gắt gao, Tả Khinh Hoan sợ chính mình bị nhắm trúng, nhưng có chút lo lắng Lý Hâm, nàng biết Lý Hâm hiện tại khẳng định không quá tốt. Nàng cũng gọi điện thoại mấy lần cho Lý Hâm, Lý Hâm đều không tiếp, chỉ nhấn lại nói không có việc gì. Tả Khinh Hoan biết loại chuyện này ngoại nhân cũng không giúp được gì. Với lại Tả Khinh Hoan thấy việc này đối với Lý Hâm chưa hẳn không tốt, như vậy Lý Hâm cùng Nghiêm Nhượng Vãn nếu không phải chơi qua đường thì phải là một bước ngoặt tốt, bất quá Tả Khinh Hoan đoán chắc chuyện tình của hai người sẽ nhanh chóng kết thúc, không tiếp tục cũng tốt, bằng không Nghiêm Nhượng Vãn như vậy dây dưa, đối với Lý Hâm càng tàn nhẫn, nhưng mà đối với một nữ nhân sống vì tình như Lý Hâm lại nên như thế nào sống sót quá lần này thất tình thương tâm, nghĩ đến đây, Tả Khinh Hoan không khỏi đi theo thở dài, tuy vậy biết đâu trí đến chết mới có thể hồi sinh.

Vì ưu tâm Lý Hâm, nàng không có tâm tư đi tìm Tàn Văn Thư, hơn nữa tính đến ngày mốt, Hàn Sĩ Bản tùy thời hội trở về, vạn nhất làm cho hấn đụng đến mình đi tìm Tàn Văn Thư, cảnh tượng kia ngẫm lại liền cảm thấy rất có ý tứ, tuy thủ vị về thủ vị, Tả Khinh Hoan thật không dám đi vuốt râu hùm, sẽ chờ Hàn Sĩ Bản trở về tính sau.

“Không nghĩ tới, Tiền Thiếu Vãn bị cấm sừng còn như vậy che chở cho Nghiêm Nhượng Vãn, một người thấp điệu như vậy lại phải làm ra những trò ân ái khoa trương trước mặt công chúng, từ đầu tới cuối cũng chưa nhìn đến Nghiêm Nhượng Vãn ra mặt đối việc này làm ra phản ứng, cô nàng thật biết che giấu bản thân, quá đáng tiếc...” Thi Văn Dạng vạn phần tiếc nuối nói, không có trò hay để xem.

“Nghiêm Nhượng Vãn quả thật là thông minh nữ nhân.” Tàn Văn Thư thán nhiên nói, Nghiêm Nhượng Vãn lựa chọn phương pháp giải quyết thông minh

nhất, nếu Nghiêm Nhực Vẫn không có bất kỳ phản ứng gì là phản kích lớn nhất cho đại bộ phận những kẻ giống như Thi Vân Dạng nghĩ có thể miễn phí xem trò hay.

“Nhưng thật ra đáng tiếc cho tiểu mỹ nhân này, người không ở hiện trường, người cũng không biết vị tiểu mỹ nhân đó nhìn thấy âu yếm nữ nhân cùng trượng phu của nàng diễn ân ái cùng nhau, ánh mắt âm đậm thần thương, lòng ta thấy đau, trái tim của Nghiêm Nhực Vẫn chắc là làm bằng đá, liền như vậy lạnh lùng đi qua, ngay cả nhiều xem liếc mắt một cái đều không có.”

Tần Văn Thư xem hình của Lý Hâm trong tạp chí, nhớ tới nàng lần đầu tiên cùng Tả Khinh Hoan gặp mặt, Tả Khinh Hoan ôm lấy mình vì nhìn lầm mình cùng nữ nhân này, thế giới cũng thật quá nhỏ đi, dạo một vòng, tất cả mọi người đều nhận thức.

Tần Văn Thư chọn mì, Thi Vân Dạng đây là mèo khóc chuột già từ bi nhân ái đi, đem chuyện tình cảm của người ta vạch trần sạch bách, một hồi phiên toái này đều không do nàng khơi mào sao?

“Người vẫn là ít làm một số chuyện hại nhân không ích lợi cho mình đi, miễn cho ngày sau có báo ứng.” Tần Văn Thư chân thành khuyên bảo, Thi Vân Dạng cùng Tần Đăng là một dạng tính tình, thấy đều làm cho người ta muốn lắc đầu, bên người nàng như thế nào như vậy nhiều người không đành lòng đâu? Còn hơn Thi Vân Dạng, Tần Văn Thư cảm thấy được Tả Khinh Hoan đáng tin rất nhiều, cũng đáng yêu hơn nhiều, nghĩ đến Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư mới phát hiện nữ nhân kia có vài ngày không quấy rầy mình, vẫn là Hàn Sĩ Bán sắp về tới, không dám lộ liễu trắng trợn tìm đến mình. Nữ nhân kia không thể nghi ngờ là rất biết xem xét tình thế, Tần Văn Thư không có phát hiện mình nghĩ đến Tả Khinh Hoan thời điểm, trên mặt mang theo rất nhỏ tiểu ý khó có thể cho người khác phát hiện.

“Báo ứng, quý mới tin những thứ mê tín này.” Thi Vân Dạng phản đối lại, cười nói, nàng từ nhỏ đến lớn lúc nào mà không phải muốn gió được gió muốn mưa được mưa, khi nào từng có báo ứng?

Người là không thể cứng miệng nói trước, sau đó Thi Vân Dạng bị tai nạn xe đụng vào đầu một đoạn thời gian trở thành kẻ ngớ ngẩn, bị một lão mẫu kê (gà mái mẹ – này không biết ý của tác giả vì nhân vật chưa xuất hiện, đợi nhân vật ra mắt mình sẽ sửa lại cho phù hợp) cùng nữ nhi nhặt về nhà đương làm đứa ngốc nuôi dưỡng, Thi Vân Dạng có lẽ nằm mơ đều không nghĩ đến, chính mình có ngày hội biến đàn độn, bất quá đó là chuyện về sau.

Thi Vân Dạng nhìn thấy Hàn Sĩ Bán tiến vào, Hàn Sĩ Bán hướng Thi Vân Dạng nháy mắt một cái, làm cho Thi Vân Dạng không cần lên tiếng, hẳn phải cấp tự gia lão bà một cái kinh hi. (Kinh hi thì không biết có không, kinh hách thì được tiểu tam đem tặng trước rồi!!!)

Hàn Sĩ Bán lặng lẽ đi đến sau lưng Tần Văn Thư, thân thủ nhẹ nhàng bịt mắt Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư ngửi được hương vị cologne quen thuộc, lập tức đoán được Hàn Sĩ Bán đã về đến nhà.

“Anh không phải ngày mai mới trở về sao? Như thế nào về sớm hai ngày vậy?” Tần Văn Thư vừa cười vừa hỏi, nói thật sự, nàng một chút cũng chưa cảm thấy kinh hi, trước kia không biết Hàn Sĩ Bán ngoại tình thời điểm, hấn ra ngoài công tác trở về nàng hội có đôi khi cao hứng. Dù sao hai người kết hôn có ba năm, tuy không xem như tình yêu vẫn còn có chút cảm tình, nhưng hiện tại chính là một tia gợn sóng đều không có, ngay cả về điểm này tình cảm đều phai nhạt.

“Nhớ em, nên anh tranh thủ về sớm.” Hàn Sĩ Bán buông ra Tần Văn Thư, ngồi xuống nàng bên cạnh, thân thủ phải ôm lấy Tần Văn Thư, Tần Văn Thư bất động thanh sắc né ra.

“Đây là quà mua tặng em, xem thử có thích hay không?” Hàn Sĩ Bán trong tay xuất hiện một cái hộp cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ.

“Thực ân ái, tỷ tỷ thấy da gà đều phải nổi hết lên, không trở ngại các người âu yếm.” Thi Vân Dạng nói xong, chuẩn bị đứng dậy rồi đi, định bụng chọc ghẹo một chút Hàn Sĩ Bán hoặc là Tần Văn Thư.

“Đây là quà của người.” Hàn Sĩ Bán đem châu Âu mua đến hàng hiệu túi xách hạn lượng sản xuất đưa cho Thi Vân Dạng, Hàn Sĩ Bán thật biết cách lấy lòng, tuy Thi Vân Dạng cũng không có thiếu những thứ này, nhưng rút cuộc xem như là tâm ý của hấn.

“Đại tiểu thư, người gia lão công thật có lòng.” Thi Vân Dạng xem hạ túi xách, không khách sáo cầm lấy, hướng Tần Văn Thư nhìn một cái, xoay người đạp giày cao gót tưng bừng rời đi.

Trước kia Tần Văn Thư đối Hàn Sĩ Bán xem như vừa lòng, chu đáo chú ý mọi mặt, đối với mình hoặc là người chung quanh cũng không sai, có một câu nói, yêu một người không chỉ có đối nàng một người tốt, còn muốn đối bên người nàng mọi người tốt, nhưng bây giờ xem đến cảnh tượng này, Tần Văn Thư trong lòng cũng rất phức tạp. Hàn Sĩ Bán đã ngoại tình, Tần Văn Thư cũng không trách hấn hoàn toàn, dù sao chính mình cũng có trách nhiệm, nhưng là ngật đáp (vướng mắc) loại trừ như thế nào cũng không tiêu tan, kỳ thật mình cũng là một người thích bắt bẻ kẻ khác, Tần Văn Thư nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bi Ai Đích Lão Công

“Em nhìn lễ vật xem, thích hay không?” Hàn Sĩ Bản vẻ mặt chờ mong nói, đúng ra hắn rất giống hảo tửu tượng phu. Hàn Sĩ Bản ở lần đầu tiên nhìn thấy Tần Văn Thư, nghĩ đến mình nhìn thấy nữ thần, hắn cả đời truy đuổi nữ nhân này, mặc dù nàng không thể hảo hảo tần thê tử nghĩa vụ, không việc gì, hắn không lấy tục nhân coi trọng thất tình lục dục đến phiên toái nàng, hắn đều có biện pháp giải quyết. Chính là người có đôi khi thực mâu thuẫn, một khía cạnh, hy vọng nàng là thánh khiết nữ thần, cao cao tại thượng không thể chạm tới, một phương diện khác, hắn lại hy vọng nàng giống những nữ nhân bình thường, nhiệt liệt yêu thương tượng phu của mình, lấy tượng phu vì trung tâm.

Tần Văn Thư mở hòm ra, bên trong đựng một cái giá trị xa xỉ đồng hồ cổ, thật sự rất đẹp mắt.

“Rất tinh tế, em thực thích.” Tần Văn Thư tươi cười nói.

“Vì sao em luôn bình thản như vậy?” Hàn Sĩ Bản có chút thất vọng, hắn vì chiếc đồng hồ này bỏ ra không ít tâm tư, muốn nhìn đến thê tử vui mừng biểu tình như thế nào liền khó khăn như vậy chứ?

Tần Văn Thư sững sốt, tính cách của nàng không phải lạnh nhạt. Chính là những món quà này không thể cho nàng hoan hỉ cảm giác, dù sao nàng dễ dàng có được thứ mình muốn, nàng cũng không phải là người xem trọng tài sản ngoài thân.

Tần Văn Thư khẽ thở dài, trước kia không chú ý quá những chi tiết nhỏ nhặt này, thì ra Hàn Sĩ Bản oán trách mình, vì mình không thể tròn bổn phận của một thê tử, hắn than phiền mình không nhiệt liệt bằng thê tử bình thường đối đãi tượng phu đi. Tần Văn Thư không thể không thừa nhận, chính mình tức tiện không nghĩ truy cứu Hàn Sĩ Bản bên ngoài bao dưỡng tình phụ, thế nhưng đối Hàn Sĩ Bản cũng không thể như trước kia bản tự tại, Tần Văn Thư bỗng nhiên có phần tường niệm thời gian cùng Tả Khinh Hoan gặp mặt thoải mái cùng thanh thản, tất cả cảm xúc đều chân thật, không cần kềm chế đè nén. Có rất nhiều người kết hôn, tượng phu ở trước mặt thê tử hội cảm giác áp lực rất lớn, ở tiểu tam nơi đó hội được đến phóng túng, mà lúc này Tần Văn Thư lại có cảm giác tương đồng, lần đầu tiên nàng cảm giác đối diện tượng phu có chút áp lực, rất muốn cùng tiểu tam đi dạo phố, ăn một bữa cơm.

“Sĩ Bản, anh lúc trước vì sao muốn lấy em?” Tần Văn Thư hỏi.

“Bởi vì anh yêu em” Hàn Sĩ Bản khó hiểu Tần Văn Thư vì sao bỗng nhiên hỏi vấn đề này, hắn cho rằng Tần Văn Thư không nên nghi vấn chuyện này.

“Cho nên anh hội cả đời trung thành với lời thề kết hôn đó sao?” Tần Văn Thư chăm chú nhìn Hàn Sĩ Bản biểu tình, ánh mắt của hắn có rất nhỏ trốn tránh, nếu là ngày thường Tần Văn Thư sẽ không nhìn ra, nhưng là từ lúc biết sự tồn tại của Tả Khinh Hoan Tần Văn Thư vẫn là nắm bắt được.

“Tất nhiên, trong lòng anh chỉ có em” (sén phải chết, tiểu Bản a, chú tưởng đây là ngôn tình tiểu thuyết sao???!!) Hàn Sĩ Bản nói được vô tư thẳng thắn, trong lòng hắn quả thật chỉ có Tần Văn Thư một người, thân thể ngẫu nhiên thỉnh thoảng gặp dịp mua vui cũng không có nghĩa là phản bội, đây chính là giải quyết nhu yếu (sự đòi hỏi) của nam nhân, tựa như một người đối bụng cần ăn cơm thông thường, nam nhân tình yêu là cùng thân thể tách biệt. (ngụy biện... ngụy quân tử...)

Tần Văn Thư trong lòng có cảm giác nói không nên lời, Hàn Sĩ Bản không trở về phía trước, nàng không phải đối mặt hắn, còn không cảm thấy được không thoải mái nên chưa nghĩ đến ly hôn. Chính là hiện tại Tần Văn Thư trở nên do dự, có lẽ Hàn Sĩ Bản không thích hợp cùng mình đi đến hết chặng đường còn lại. Nếu nhu yếu theo quan niệm của Hàn Sĩ Bản như vậy trọng yếu, mà bản thân mình cả đời lãnh cảm, đối Hàn Sĩ Bản cũng không công bằng, mình cũng không phải như thánh mẫu có thể mặc kệ tượng phu đi ngoại tình. Nàng tức tiện không thương, cũng hy vọng cùng một người chính mình có thể kính trọng cả đời chung sống, nhưng nàng cảm giác mình đối Hàn Sĩ Bản phân kính trọng đã không còn, chuyện này phát sinh không phải là hiện tượng tốt.

“Anh có về một, về nhà nghỉ ngơi trước đi, gia gia gọi em về Tần gia một chuyến.” Tần Văn Thư lúc này không muốn nhìn đến Hàn Sĩ Bản, đành phải tìm cớ, làm cho Hàn Sĩ Bản trở về trước.

Hàn Sĩ Bản trong lòng không thoải mái, hắn mới vừa trở về, thê tử liền vứt bỏ mình hồi nương gia, nhưng mà lại không dám phản nản, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác Tần Văn Thư không vui vẻ, lại không nói được làm sao không đúng, trước kia, Tần Văn Thư đối đãi chính mình tuy không tính là nhiệt liệt, nhưng coi như ôn nhu thể thiếp, lúc này Tần Văn Thư dường như quay về thời điểm mình theo đuổi nàng, đó là loại khó có thể tới gần.

“Em làm sao vậy?” Hàn Sĩ Bản đối với Tần Văn Thư cảm xúc vẫn là thật nhạy cảm.

“Không có gì, em chính là suy nghĩ đến đồ cổ hôm qua gia gia chụp hình được là lai lịch gì.” Tần Văn Thư lắc đầu nói.

Hàn Sĩ Bản trong lòng có chút bất an, nhưng là xem biểu tình bình tĩnh không gợn sóng của Tần Văn Thư, quên đi, buổi tối về nhà hỏi lại lần nữa.

Hàn Sĩ Bản một người đi trước, Tần Văn Thư cũng không có trở về Tần gia, nàng lấy đi động, nhìn chăm chăm ba chữ tiểu tiên nữ xem một hồi, mới chậm rãi nhấn hạ nút gọi, Tần Văn Thư cũng không biết đạo bản thân mình giờ phút này tại sao muốn gặp Tả Khinh Hoan.

Tả Khinh Hoan hai cái di động một trước một sau vang lên, một cái là kim chủ điện thoại, một cái khác là của kim chủ lão bà. Kim chủ gọi đến thật ra không có gì ngạc nhiên, nàng ngay cả nghĩ cũng không cần lập tức trực tiếp tắt máy, mà đối với kim chủ lão bà điện thoại lại vô cùng kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên Tần Văn Thư chủ động gọi cho mình, khiến cho Tả Khinh Hoan cảm động đến mức muốn lệ rơi đầy mặt, tiếp nhận ngay tức khắc. Đây một trước một sau hành động, bên nặng bên nhẹ liếc qua đã biết.

Tần Văn Thư hơi chọn mi, Tả Khinh Hoan tiếp điện thoại rất nhanh.

“Bữa trưa cùng nhau ăn cơm được không? Tôi còn thiếu cô một bữa đầu.” Tần Văn Thư cảm thấy mình thật thiếu Tả Khinh Hoan một bữa cơm, ngày đó Tả Khinh Hoan không phải đưa mình đi ăn mà lạt nặng sao?

“Tốt a, như thế nào gặp mặt?” Tà Khinh Hoan thật sáng khoái đáp ứng. Lúc nhìn đến Hàn Sĩ Bân điện thoại, nàng tiện biết Hàn Sĩ Bân đã trở lại, tên kia từ lúc bị mình cắt điện thoại sau tiện không gọi lại nữa, lần này một lần nữa không nghe điện thoại, phỏng chừng kim chủ thật bị chọc tức tới. Bất quá kỳ quái chính là Tần Văn Thư không bởi vừa mới trở về Hàn Sĩ Bân, còn gọi điện thoại hẹn mình ăn cơm, xem ra Hàn Sĩ Bân ở Tần Văn Thư trong lòng cũng không như thế nào trọng yếu, nghĩ đến Tà Khinh Hoan đều cảm thấy Hàn Sĩ Bân thật đỉnh bi thảm, lão bà không quan tâm hắn. Nhưng Tà Khinh Hoan mặc kệ nhiều phiền phức như vậy, Tần Văn Thư mời ăn cơm như thế nào có thể từ chối đâu? Nghĩ muốn lần trước mình nói tìm nàng, nàng còn không tình nguyện, lần này thế nhưng chủ động đến tìm mình, mặt trời quả nhiên mọc ở phía tây.

“Trung ương quảng trường, tôi chờ cô ở đó.” Tần Văn Thư nói xong, tiện cúp điện thoại.

Tần Văn Thư biết mình hành động có chút không ổn, làm sao có đạo lý phiết hạ lão công ước lão công tình phụ cùng nhau ăn cơm, chẳng qua mình hiện tại thật sự không muốn nhìn thấy Hàn Sĩ Bân.

Tà Khinh Hoan mau chóng sửa soạn một phen, sau đó vội vàng ở Hàn Sĩ Bân đến kim ốc phía trước tự xuất môn.

“Như thế nào thỉnh linh hẹn tôi ra ăn cơm vậy?” Tà Khinh Hoan tò mò hỏi đang cho chim bồ câu ăn Tần Văn Thư.

“Cô thích được tôi hẹn không phải sao?” Tần Văn Thư tựa tiểu phi tiểu chọn mi hỏi lại, nhìn thấy Tà Khinh Hoan trên mặt ti mi trang điểm đậm trang, cảm thấy được nhìn thấy Tà Khinh Hoan so với Hàn Sĩ Bân thuận mắt hơn nhiều.

Tà Khinh Hoan miệng trương thành hình chữ O, Tần Văn Thư như thế nào đều không giống loại người sẽ nói những câu như vậy, có điểm giống trêu đùa mình, chính là vẻ mặt rất đứng đắn của Tần Văn Thư lại không giống chọc ghẹo mình. Nhưng nhìn Tần Văn Thư tựa tiểu phi tiểu bộ dáng, Tà Khinh Hoan cảm thấy được kỳ thật Tần Văn Thư ở quyền rũ chính mình đi, bằng không chính mình vì sao trong lòng sẽ có cảm giác run rẩy run rẩy. (Tần tỷ tỷ quả thật rất phúc hắc, chẳng qua là tỷ ấy chôn sâu dấu kỹ mà thôi....)

“Tôi biết rồi, cô là nhớ tôi.” Tà Khinh Hoan một bộ tự nhiên hiểu ra biểu tình, Tà Khinh Hoan âm thầm may mắn chính mình phản ứng rất nhanh.

“Cô nghĩ muốn ăn gì?” Tần Văn Thư nói sang chuyện khác. Nàng tự nhiên sẽ không nói cho Tà Khinh Hoan biết mình bỗng nhiên không nghĩ nhìn thấy trượng phu cho nên tùy tiện muốn tìm bằng hữu cùng đi dạo, nhưng bằng hữu của nàng nhiều như vậy, vì sao cố tình lựa chọn Tà Khinh Hoan đâu? Tần Văn Thư cảm thấy được phỏng chừng là Tà Khinh Hoan tự lấy biệt danh tiểu tiên nữ cùng khuôn mặt thần tiên tỷ tỷ rất có hi cảm hiệu quả.

“Cô là không phải nhớ tôi sao?” Tà Khinh Hoan tới gần Tần Văn Thư, ái muội hỏi.

“Nếu nghĩ như vậy sẽ làm cô vui vẻ, tôi cũng không có ý kiến.” Tần Văn Thư không ngăn cản Tà Khinh Hoan điểm này tự kỷ cảm giác bộc phát.

Hiển nhiên hai người đã quên mất Hàn Sĩ Bân, đáng thương nam nhân bị lão bà vứt bỏ không nói, tình phụ luôn luôn nghe lời hôm nay lại tắt điện thoại mình gọi đến, Hàn Sĩ Bân khá sinh khí. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới thể từ và tình phụ của mình thế nhưng tương thân tương ái ở cùng nhau ăn cơm trưa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thỏ Khôn Có Ba Hang

“Đi thôi, tôi đưa cô đi ăn ở gần đây, chúng ta không đi xe.” Tà Khinh Hoan tự nhiên nắm lấy cổ tay của Tần Văn Thư, thân thể dựa vào gần Tần Văn Thư, nhìn thoáng qua rất giống đôi bạn thân cùng nhau dạo phố.

Tần Văn Thư trong lòng cảm thấy kỳ quái, nàng và Thi Vân Dạng làm bạn nhiều năm như vậy, tựa như cũng chưa từng hành động thân mật như vậy, nhưng mà bản thân mình chẳng những không bài xích cảm giác thân thiết do Tà Khinh Hoan đem đến ngược lại cảm thấy nó khá tốt.

Tần Văn Thư cao hơn Tà Khinh Hoan một chút nhưng không nhiều lắm, hai người đi chung vô cùng hài hòa, quan trọng nhất là hai người thoát nhìn đều xinh đẹp, dọc đường đi luôn đưa tới không ít ánh mắt dõi theo.

“Cô nghĩ tiên nữ tỷ tỷ hấp dẫn hay là khí chất của nữ thần Athena thu hút hơn?” Tà Khinh Hoan chợt hỏi.

Tần Văn Thư cảm thấy Tà Khinh Hoan có suy nghĩ quá lạ lùng, thường xuyên toát ra một ít vấn đề không đầu không đuôi, nhưng nàng vẫn nghiêm túc suy nghĩ một hồi mới nói: “Có thể là Athena.”

“Àn, tôi cũng nghĩ như vậy.” Tà Khinh Hoan cực lực đồng ý, đẳng cấp của nữ thần chắc chắn là cao hơn tiên nữ.

Tà Khinh Hoan cảm thấy đánh giá về diện mạo mình chỉ xứng làm cấp tiên nữ, Lý Hâm là cấp yêu nữ, mà Tần Văn Thư là cấp nữ thần, quả nhiên đại đa

số ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người Tần Văn Thư. Trước kia cùng Lý Hâm dạo phố còn có thể cùng Lý Hâm ngang hàng ngang sức, nhưng hiện tại thực lực chênh lệch liếc qua thôi cũng thấy sự xuất hiện của nữ thần đem đến rất lớn áp lực cho tiền nữ, Tà Khinh Hoan ghen tị thầm nghĩ.

Có điều Tần Văn Thư dùng thái độ nghiêm túc trả lời những câu hỏi vớ vẩn của mình bộ dáng rất đáng yêu, Tần Văn Thư có phải hay không nghĩ chuyện gì cũng đều chăm chú như vậy?

Tần Văn Thư chưa từng biết quẹo qua vài con hẻm nhỏ còn có một khu chợ, cả một con phố bày đầy các quầy hàng, đủ loại thức ăn.

Tần Văn Thư nhú mày, mùi vị gì mà thối quá?

“Ngửi được không? Là hương vị của đậu hũ thối*, thật là thom..” Tà Khinh Hoan lôi kéo Tần Văn Thư tới trước một quầy đậu hũ thối, trong đầu có cảm giác thôi thúc Tần Văn Thư mau chạy nhanh khỏi nơi này.

“Thối quá, đừng ăn mấy thứ này...” Tần Văn Thư giữ lại bàn tay đang lấy tiền ra mua đồ của Tà Khinh Hoan.

“Ngửi thối nhưng mà ăn ngon lắm, thật sự, cô cũng ăn thử một ít xem...” Tà Khinh Hoan nhìn đậu hũ được chiên vàng ươm đều nhanh chảy nước miếng, lúc này làm sao còn có bộ dáng ngụy trang của thần tiên tỷ tỷ.

“Vậy cô từ từ ăn đi, tôi về trước.” Nơi này kín người không có chỗ ngồi không nói, còn có hương vị của đủ loại đồ ăn, có phần làm cho Tần Văn Thư không thể đón nhận.

Tà Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư xoay người bước đi, trong lòng nảy sinh một chút buồn bực.

“Này, cô nói mời tôi ăn cơm bây giờ muốn nuốt lời!” Tà Khinh Hoan hướng về bóng lưng của Tần Văn Thư kêu lên.

Tần Văn Thư nghe vậy, dừng lại, tuy nàng chủ động hẹn Tà Khinh Hoan ăn cơm, nhưng nàng thật sự không chịu được những hương vị này.

“Trừ thứ này ra ăn cái gì đều được.” Tần Văn Thư hiếm hoi đáp ứng nói.

“Cô theo tôi đi chợ, tôi mua đồ ăn làm cơm cho cô ăn như thế nào?” Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư ngại ngùng bộ dáng có chút buồn cười, vị đại tiểu thư này thế nhưng cũng có thời điểm khó xử. Tà Khinh Hoan ngẫm lại mới thấy Tần Văn Thư sinh hoạt bối cảnh so với mình tốt hơn bao nhiêu lần, mấy thứ đồ ăn này quả thật là ăn không quen, lần trước mời Tần Văn Thư ăn mà lạt nặng là âm thầm muốn chinh Tần Văn Thư, nhưng lần này nàng cũng không ác ý muốn trêu chọc, nàng thật tâm muốn làm cơm cho Tần Văn Thư ăn.

Tần Văn Thư suy nghĩ một lúc mới khẽ gật đầu, xem như đáp ứng Tà Khinh Hoan.

“Vậy, chúng ta đi chợ mua đồ ăn được không?” Tà Khinh Hoan chậm rãi chạy đến bên cạnh Tần Văn Thư, kéo lấy cánh tay của Tần Văn Thư.

“Được.” Lúc này Tần Văn Thư thanh âm nhu hòa hơn trước rất nhiều, nàng thích hai người im lặng cùng nhau ăn cơm, với lại Tần Văn Thư lớn như vậy còn không có đi mua đồ ăn, nghĩ đến Tần Văn Thư cũng có chút nhỏ nhỏ hiếu kỳ.

“Cô muốn ăn cái gì?” Tà Khinh Hoan hỏi, không biết tài nấu nướng của nàng có thể thỏa mãn bao tử của vị Tần đại tiểu thư này không nữa?

“Cái gì tôi cũng ăn được.” Tần Văn Thư suy nghĩ một hồi trả lời, nàng nghĩ không ra muốn ăn cái gì, mua nhiều thức ăn như vậy, xem ra thứ gì nàng cũng có thể ăn.

Ngược lại Tà Khinh Hoan rất thành thật, nếu Tần đại tiểu thư không chọn, tự mình chọn mấy thứ đồ ăn mình thích, cũng nắm chắc cách làm, Tà Khinh Hoan thật ra cũng không thường xuyên mua đồ ăn nấu cơm, nàng mua đồ rất nhanh sẽ không lựa chọn quá kỹ càng. Có một lần nàng cùng Lý Hâm đi chợ, Lý Hâm trưng ra bộ mặt hồ ly tinh, đối với nguyên liệu thực phẩm yêu cầu cực kỳ khắt khe, nếu là đại thúc bán hàng còn có thể nhẫn nại Lý Hâm chọn lựa tùy ý, nếu là đại thẩm Lý Hâm sẽ bị tổng cổ ra đường. Sau lần đó, Tà Khinh Hoan thề không bao giờ cùng Lý Hâm đi chợ nữa, Tà Khinh Hoan không muốn lại nếm trải mùi vị xấu hổ khi bị người khác xua đuổi.

Tà Khinh Hoan trên tay cầm đầy đồ ăn, sau đó tiện tay nhét hai túi xách cho Tần Văn Thư, động tác tựa như một đôi vợ chồng chung sống nhiều năm.

Tần Văn Thư hơi sững sốt, hóa ra đại tiểu thư là tới giúp Tà đại trù (đầu bếp) xách đồ, Tần Văn Thư không khỏi mỉm cười.

Mua xong tất cả nguyên liệu, Tà Khinh Hoan cũng không đưa Tần Văn Thư về kim ốc Hàn Sĩ Bán mua cho, nàng sợ Hàn Sĩ Bán ở nơi đó chờ mình, người xưa có câu thỏ khôn có ba hang, Tà Khinh Hoan đem tiền để dành, thậm chí mua một căn chung cư độc thân.

“Nơi này cũng là nhà của cô?” Tần Văn Thư nhìn địa phương xa lạ này hỏi.

“Àn.” Tà Khinh Hoan gật đầu, nàng cho tới bây giờ cũng chưa đưa ai về nơi này.

Tần Văn Thư sau khi vào nhà nhìn thấy được điểm khác biệt với *kim ốc tàng Kiều* của Hàn Sĩ Bán, toàn bộ nơi này không có vết tích của nam nhân, xem ra Hàn Sĩ Bán cũng không hiểu biết tình phụ của hần lắm, nàng có chỗ nương thân khác chứng tỏ nàng dự định bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Hơn hết ở trong này, so với Hàn Sĩ Bán *tàng Kiều kim ốc* khiến Tần Văn Thư thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không nghĩ đến Hàn Sĩ Bán cùng Tà Khinh Hoan ở đây làm chuyện đó.

“Cô đến phòng khách xem TV trước, tôi đi làm cơm.” Tả Khinh Hoan vẫy tay làm cho vị nào đó mười ngón không dính nước đại tiểu thư rồi khỏi phòng bếp, thuận tay lấy tạp dề đeo vào, nàng không thích quần áo dính mùi khói dầu, đó là lý do mỗi lần Tả Khinh Hoan vào bếp nhất định phải đeo tạp dề.

Tần Văn Thư xem Tả Khinh Hoan đeo tạp dề động tác, đặc biệt muốn cười.

“Có cái gì không đúng sao?” Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư xem mình bật cười, có chút khó hiểu.

“Cô lúc này đặc biệt giống *con gái nhà lành*” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói.

“Tần Văn Thư, cô giống với tôi à!” Tả Khinh Hoan nói xong khề hừ nhẹ một tiếng, ngày nào đó cô bị tôi lừa đến trên giường, để xem tôi có phải hay không *nhà lành*, hơn nữa cũng làm cho cô không còn đáng về *nhà lành* nữa.

“Tôi có thể giúp gì không?” Tần Văn Thư ngượng ngùng để Tả Khinh Hoan một mình bận rộn ở phòng bếp.

“Tôi có thể một tay giải quyết, nếu làm Mãn Hán toàn tịch* còn có khó khăn, nhưng nếu làm tám mười món ăn vẫn dư sức qua cầu.” Tả Khinh Hoan tự tin nói.

“Cô khẳng định?”

“Ân, cô cứ yên tâm chờ ăn đi!” Tả Khinh Hoan đẩy Tần Văn Thư ra ngoài, bắt đầu ở trong phòng bếp bận rộn.

Tần Văn Thư đành phải ngồi ở phòng khách, chờ người nào đó làm tốt tám mười món ăn, có điều tám hay mười món có thể hay không quá nhiều?

Tần Văn Thư mở TV lên xem, nhưng chú ý lực không đặt ở màn hình, ánh mắt dư quang luôn không tự giác quét qua hình ảnh bận rộn của Tả Khinh Hoan ở phòng bếp, nàng bỗng nhiên cảm thấy có người vì mình bận rộn cảm giác thật là không tệ.

Tả Khinh Hoan bụng đồ ăn đã làm tốt theo phòng bếp đi ra, nhìn thấy Tần Văn Thư đang ngồi trên sô pha, một chút cũng không giống người bình thường tùy ý dựa vào sô pha, bóng lưng thẳng tắp, tư thế ngồi thực sự là cẩn trọng lại đoan trang, đúng là người kiêng kị đủ điều, mọi lúc đều phải duy trì tao nhã cùng đoan trang. Thật kích thích người ta đi đẩy ngã, hung hăng nhறு lặn, tư tưởng tà ác này trong đầu Tả Khinh Hoan chợt lóe mà qua.

“Làm tốt lắm, có thể ăn.” Tả Khinh Hoan với ra gọi Tần Văn Thư.

“Tôi đến rửa chén.” Tần Văn Thư cảm thấy Tả Khinh Hoan đã bận rộn một buổi trưa, rửa chén việc này hẳn là không khó, liền từ chính mình đến làm.

“Được thôi.” Tả Khinh Hoan cũng không khách sáo nhận lời.

Tần Văn Thư đang rửa chén, Tả Khinh Hoan dựa vào cửa phòng bếp nhìn nàng làm việc, nhìn Tần Văn Thư lung tung rửa ra một đồng đồ, hơi hơi giơ lên khoe miệng, Tần Văn Thư xem ra đúng là một kẻ gia vụ ngu ngốc.

“Cô đi phòng khách xem TV, không cần nhìn chăm chăm tôi rửa chén.” Tần Văn Thư nghĩ chính mình không đến mức rửa một cái chén cũng làm cho người khác lo lắng.

“Tôi thích nhìn bộ dáng chăm chú làm việc của cô, mặc dù chỉ rửa một cái chén đều so với người khác tao nhã.” Tả Khinh Hoan vừa cười vừa nói, tầm mắt trực tiếp chăm chăm dán vào trên người Tần Văn Thư, nhìn từ bên cạnh, Tần Văn Thư vóc dáng rất có đường cong, mảnh khảnh thất lung khiến người ta muốn từ phía sau ôm lấy, tay từ phía sau đặt lên hai khóa mềm mại đầy đặn kia, cảm giác đó chắc hẳn là không tệ, Tả Khinh Hoan chưa từng cùng nữ nhân thân mật quá, nhưng cũng không trở ngại nàng yy ai đó.

Tần Văn Thư làm bộ như không nghe thấy, nhưng ánh mắt của Tả Khinh Hoan lại như thế nào đều không làm cho người ta coi nhẹ.

Đậu hũ thú*: là món đậu hũ lên men có mùi thơm thum, một món ăn vặt được ưa chuộng của người Hoa. Có nguồn gốc bắt đầu từ thời kỳ vua Khang Hy, đến hiện nay nó vẫn chiếm được sự ưa chuộng của mọi người nhờ vào sự bình dân, hương vị độc đáo, cách chế biến đơn giản và rẻ tiền.

Mãn – Hán toàn tịch*: do vua Khang Hy khởi xướng với mục đích giảm bớt sự tranh chấp giữa người Hán và người Mãn. Bữa tiệc này được tổ chức trong 3 ngày với 6 bữa tiệc, bao gồm 108 món ăn độc đáo bao gồm các món ăn của người Mãn và người Hán.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thử Nghiệm

“Tần Văn Thư, cô vì cái gì không ở bên cạnh Hàn Sĩ Bán, tôi nghĩ Hàn Sĩ Bán thực hy vọng cô có thể nhiều quan tâm hắn, dù sao cũng lâu hắn không thấy cô.” Tả Khinh Hoan đột nhiên nói.

Động tác trong tay Tần Văn Thư dừng lại, thật ra Tần Văn Thư thâm tâm cũng không biết được lý do.

“Không biết vì cái gì, đối diện hẳn tôi có cảm giác không thoải mái.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng nói.

“Tần Văn Thư, cô đối với tôi tại sao lại cảm thấy thoải mái?” Tả Khinh Hoan hỏi đến mấu chốt vấn đề.

“Cô với tôi căn bản không tồn tại khúc mắc gì, cô đối với tôi không có trách nhiệm nhưng hẳn vốn là chồng của tôi, nguyên bản hẳn là trung thành với tôi, có lẽ vì thế tôi mới để ý nhiều như vậy.” Tần Văn Thư rửa chén xong, đóng lại vòi nước, xoay người nhìn Tả Khinh Hoan.

“Nguyên nhân là như vậy sao?” Tả Khinh Hoan chống lại ánh mắt của Tần Văn Thư hỏi ngược lại.

“Bằng không cô cảm thấy như thế nào?” Tần Văn Thư nhún mày, nàng cảm thấy giải thích như vậy không còn gì hợp lý hơn.

“Có lẽ vì cô không yêu hẳn, mà đối với tôi cô lại có hảo cảm không thể khống chế.” Tả Khinh Hoan tới gần Tần Văn Thư, bộ dáng ra vẻ cao thâm nói.

“Dựa vào cái gì để khẳng định?” Tần Văn Thư chọn mi, nàng không hiểu được Tả Khinh Hoan tại sao lại có được trình độ tự kỷ siêu cấp như thế?

“Cô có dám hay không thử nghiệm?” Tả Khinh Hoan dựa sát Tần Văn Thư, khoảng cách thật sự rất gần rất gần.

“Thử nghiệm cái gì?” Tần Văn Thư hỏi.

“Cô để tôi hôn một chút, chỉ một chút để xem cô thích Hàn Sĩ Bàn hôn hay là thích tôi hôn cô hơn, có dám hay không?” Tả Khinh Hoan đôi môi ở bên tai Tần Văn Thư nhẹ nhàng hỏi.

“Không có lợi ích gì với tôi cả không phải sao?” Tần Văn Thư nghiêng người đi ra phòng bếp, rồi đi Tả Khinh Hoan cố ý gây ra ái muội hành động.

“Như thế nào không có lợi ích, tôi có thể làm cho cô trở thành bình thường nữ nhân.” Tả Khinh Hoan cực kỳ giống ác ma hết sức dụ hoặc người khác phạm tội, bám riết không tha đi theo sau lưng Tần Văn Thư.

“Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình bất thường.” Tần Văn Thư phản đối lại.

“Cô chính là không dám, sợ hãi cô có hảo cảm với tôi.” Tả Khinh Hoan một mực chắc chắn, dù sao mình cũng không thiệt thòi chỗ nào.

“Cô thật sự muốn hôn tôi?” Tần Văn Thư chọn mi hỏi ngược lại, có lẽ là nên dập tắt một ít nhuệ khí của Tả Khinh Hoan.

“Án.” Tả Khinh Hoan gật đầu, phép kích tướng quả nhiên hữu dụng, Tả Khinh Hoan trong lòng lập tức nở hoa.

“Tốt lắm, tôi cho cô hôn.” Tần Văn Thư mỉm cười nói.

Tả Khinh Hoan nhìn bộ dáng bình tĩnh mỉm cười của Tần Văn Thư, trong lòng bỗng nhiên khẩn trương nàng chậm rãi tới gần Tần Văn Thư, môi nhẹ nhàng dán lấy đôi môi của Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư nhìn càng ngày càng gần Tả Khinh Hoan, không thể không nói thần kinh của nàng hơi hơi buộc chặt, cảm giác này rất thuận nhiên bờ ngõ.

Tay của Tả Khinh Hoan tự nhiên liền ôm lấy thắt lưng của Tần Văn Thư, làm cho Tần Văn Thư cùng thân thể của mình dính vào nhau, linh hoạt đầu lưỡi cố gắng nhiệt tình dụ dỗ Tần Văn Thư cùng phối hợp, nguyên bản nên là nhiệt tình như lửa nộ hôn, gấp phải Tần Văn Thư ương ngạnh chống cự, Tả Khinh Hoan thất bại thảm hại.

“Như thế nào?” Tần Văn Thư tựa tiểu phi tiểu nữ nhìn Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng hỏi, Tần Văn Thư đối với định lực của mình rất có tự tin.

Hay chính mình đúng là nhất trương tình nguyện, Tả Khinh Hoan nhún mày, nữ nhân này đối với nộ hôn của mình thật không có phản ứng.

“Thử lại một lần.” Tả Khinh Hoan không muốn tiếp nhận sự thật, rầu rĩ nói.

Tần Văn Thư cũng không cự tuyệt, nàng chỉ biết Tả Khinh Hoan sẽ không nhanh như vậy khuất phục, Tả Khinh Hoan lại thử thêm một lần, kết quả đều làm cho Tả Khinh Hoan cực kỳ thất vọng.

“Tại sao có thể như vậy?” Tả Khinh Hoan không tin nhìn Tần Văn Thư, nữ nhân này chẳng lẽ thực không có dục vọng sao? Tả Khinh Hoan giống như gà trống bị thua, lập tức ủ rũ.

“Có thể buông tôi ra không?” Tần Văn Thư mỉm cười hỏi còn đang ôm mình Tả Khinh Hoan hỏi.

“Không buông, cô không thích tôi, tại sao làm cho tôi hiểu lầm?” Tả Khinh Hoan như cũ ôm lấy Tần Văn Thư thắt lưng, oán giận hỏi.

Tần Văn Thư cảm thấy cực kỳ vô tội, từ đầu đến cuối đều cùng mình không quan hệ được không?

“Nếu cô không thích tôi, tại sao lại cùng tiểu tam tiếp cận chứ? Tại sao hôn tiểu tam, tại sao còn làm cho tiểu tam hôn chứ?” Tả Khinh Hoan cảm thấy

Tần Văn Thư vượt qua phạm vi lý giải của mình, hoàn toàn phá vỡ logic của mình đối với người bình thường.

Tần Văn Thư thoáng chốc có cảm giác vô lực, như vậy cũng được sao? Tần Văn Thư cảm thấy chính mình quả nhiên là không hiểu Tả Khinh Hoan ngang ngược tư duy.

“Tốt lắm, tôi cần phải về rồi, khi khác mới hẹn cô.” Tần Văn Thư cảm thấy buổi chiều Hàn Sĩ Bân có lẽ sẽ đến Tần gia tìm mình, mình nên quay về Tần gia, nói dối cũng chẳng sao, nhưng là nói dối bị vạch trần sẽ không tốt.

“Nga...” Tả Khinh Hoan một tiếng này kéo thật sự dài.

“Tần Văn Thư, cô rốt cuộc có thích tôi hay không?” Tả Khinh Hoan như trước không tha Tần Văn Thư, không thuận theo bám riết tìm câu trả lời.

Tần Văn Thư có chút nhừ đầu, nữ nhân này thật là chưa tới phút cuối chưa thôi.

“Không xem là chán ghét.” Tần Văn Thư tại chỗ nói ra cam chịu đáp án.

Tả Khinh Hoan đối với trả lời này có phần không hài lòng, nhưng là so với không thích vẫn tốt hơn nhiều.

“Àn, vậy cô về thôi, buổi tối tôi gọi điện thoại cho cô.” Tả Khinh Hoan không muốn buông ra Tần Văn Thư nói.

Tần Văn Thư cũng không quyến luyến lưu lại, lập tức lái xe trở về Tần gia, trên đường lái xe về nhà, Tần Văn Thư nghĩ đến vừa rồi Tả Khinh Hoan đối với chính mình ôm cùng hôn, nhẹ nhàng lắc đầu nở nụ cười, nghĩ như thế nào, đều cảm thấy mình gần đây cùng Tả Khinh Hoan làm một số chuyện hoang đường.

Tả Khinh Hoan nằm ngửa ở sofa nhìn trần nhà, nhớ tới hai nụ hôn vừa rồi, Tần Văn Thư như thế nào một chút phản ứng cũng không có? Nữ nhân này có thể để cho mình hôn hẳn là đối với mình tương đối có hảo cảm, thế nhưng cố tình ngay cả một chút phản ứng đều không có, hay là, nữ nhân này rất giỏi khắc chế dục vọng bản thân? Cảm dục cái gì chứ, thật là đáng ghét, nghĩ đến Tả Khinh Hoan ném một cái gối ôm xuống đất để xả giận.

Quả nhiên, Hàn Sĩ Bân đi tìm ốc tìm Tả Khinh Hoan nhưng không gặp ai, hẳn chờ Tả Khinh Hoan nửa tiếng đồng hồ, Hàn Sĩ Bân tâm tình tương đối không tốt, quyết tâm phế truất Tả Khinh Hoan, sau đó lái xe về nhà tắm rửa một cái, sửa soạn chỉnh chu gọn gàng lái xe đi Tần gia.

Lúc này, Tần Văn Thư sớm đã về tới Tần gia, cùng Tần lão gia tử ở phòng sách.

Hàn Sĩ Bân đến Tần gia không thể đem Tần Văn Thư lập tức đón trở về, chỉ phải cùng nhạc phụ nhạc mẫu tán gẫu, sau đó chờ đến lúc ăn cơm chiều Tần Chính cùng Tần Văn Thư mới từ thư phòng bước ra.

“Sĩ Bân khi nào thì trở lại vậy?” Tần Chính hỏi, bởi vì yêu thích cháu gái cho nên đối với tôn nữ tể (cháu rể) cũng có chút quý mến.

“Cháu vừa về lúc sáng, gia gia ngày hôm qua lại chụp được bảo bối gì trở về vậy?” Hàn Sĩ Bân rất khéo lấy lòng, dùng sở thích của Tần Chính để mở lời.

“Àn, đúng thật là bảo bối.” Tần Chính nói đến đồ cổ thời điểm, sắc mặt nhu hòa không ít.

“Đó là cái gì vậy, có thể làm cho gia gia xem như bảo bối?” Hàn Sĩ Bân tò mò hỏi.

“Là như từ oán (chén sứ thời Tống), chúng ta hoài nghi đây là tàn dư phẩm năm đó không được tiến cung mà lưu lạc dân gian, mặc dù không phải như thế nhưng cũng dị thường trân quý.”

“Dù có gia tài bạc triệu không bằng một mảnh như từ, có lẽ cảm thấy táng gia bại sản cũng đáng.” Tần Chính vừa cười vừa nói.

“Cái chén này có gì đặc biệt như vậy?” Hàn Sĩ Bân hỏi.

“Thanh như thiên, diện như ngọc, thiên dục văn, thần tình hi (sắc xanh như bầu trời, bề mặt nhẵn nhụi như ngọc, hoa văn mông như cánh ve, hiếm hoi như sao sớm), những đường nứt đặc trưng rõ ràng, là đồ sứ nổi tiếng hàng đầu, hiện còn lại không bao nhiêu.” Tần Văn Thư ngắn gọn tóm lược một ít, khi nói đến bảo bối này âm điệu của Tần Văn Thư cũng cao hơn một phần, nhìn ra được nàng cũng rất hài lòng.

“Lát nữa anh cũng muốn xem bảo bối đó.” Hàn Sĩ Bân theo Tần Chính cùng Tần Văn Thư tiếp lời, thật ra Hàn Sĩ Bân chỉ nói cho có.

“Bảo bối này quả thật hiếm có.” Lúc Tần Chính nói về đồ cổ mặt mày rất hớn hờ, đối với Hàn Sĩ Bân biểu hiện càng thêm ôn hòa.

Bữa cơm chiều ngay tại Tần lão gia tử tốt tâm tình đã ăn xong, buổi tối, Tần Văn Thư cùng Hàn Sĩ Bân cũng trở về nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xa Cách

Tần Văn Thư ngồi ở ghế bên cạnh người lái, khi Hàn Sĩ Bản thay nạng cài dây an toàn hôn nhẹ vào má nàng, sau đó ngồi lại trên ghế. Tần Văn Thư ở Hàn Sĩ Bản ngồi lại ghế khi, nhắm mắt lại dường như là muốn nghỉ ngơi, Tần Văn Thư biết mình lúc này không muốn cùng Hàn Sĩ Bản nói chuyện.

Hàn Sĩ Bản muốn mở miệng kiểm chuyện nói, nhưng khi nhìn đến Tần Văn Thư nhắm mắt, liền từ bỏ, hần nhìn Tần Văn Thư tỉnh sảo sùòn mặt suy nghĩ nữ nhân này thật sự là rất giống nữ thần cao cao tại thượng, mặc dù kết hôn hơn ba năm hần vẫn không thể hiểu biết nàng hoàn toàn.

Bên trong xe cực kỳ im lặng, rốt cuộc qua một lúc lâu, Hàn Sĩ Bản kiểm chế không được, hần biết Tần Văn Thư không có ngủ thật.

“Em bây giờ hình như có chút không đúng...” Hàn Sĩ Bản mở miệng nói, hần đối với cảm xúc của Tần Văn Thư khá nhạy cảm.

Một lúc lâu sau còn không nghe được Tần Văn Thư đáp lại, trong lúc Hàn Sĩ Bản cảm thấy Tần Văn Thư sẽ không trả lời nghi vấn của mình, nạng chậm rãi mở mắt.

“Em có gì lạ lung?” Tần Văn Thư thán nhiên hỏi.

Hàn Sĩ Bản lại trầm mặc, bây giờ hần còn không nghĩ ra được rốt cuộc hành động của nàng lạ lung ở chỗ nào.

“Nếu em mệt mỏi vậy tiếp tục ngủ một chút đi, đến nhà anh sẽ gọi em” Hàn Sĩ Bản quan tâm nói, có lẽ là thần kinh của mình hơi bị mất cảm.

“Àn.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng lên tiếng, tiếp tục nhắm mắt lại.

Hàn Sĩ Bản tâm tình đặc biệt bất an, từ lúc trở về bắt đầu trong lòng đã âm ỉ không dễ chịu.

Đến nhà Tần Văn Thư đi vào trước tắm rửa, đúng lúc này di động của nàng vang lên.

Hàn Sĩ Bản nhìn chăm chăm vào túi xách một lúc, do dự thêm một hồi, mới mở túi lấy di động của Tần Văn Thư ra.

Tiểu tiên nữ, Hàn Sĩ Bản nhìn trên màn hình thấy một cái tên xa lạ chưa từng xuất hiện trong vòng giao tế của thê tử, do đó Hàn Sĩ Bản không nghĩ ngợi ần ngay nút nhận.

Hàn Sĩ Bản bắt máy xong cũng không vội lên tiếng, mà người ở đầu dây bên kia cũng không lập tức nói chuyện, hai bên đều giữ im lặng một lúc, Hàn Sĩ Bản mới hỏi: “Xin hỏi là vị nào? Tôi là chồng của Tần Văn Thư, nạng hiện tại đang ở phòng tắm, có chuyện gì không?”

Tả Khinh Hoan nghe Hàn Sĩ Bản giọng nói liền cúp điện thoại, nạng lúc này cảm thấy thực may mắn mình dự đoán trước, không có bộp chộp nói chuyện trước, được rồi, Tả Khinh Hoan thừa nhận mình ác ý muốn tạo thêm phiền phức cho Tần Văn Thư.

Hàn Sĩ Bản gấp đôi phương cúp máy, chân mày cau lại, người này rốt cuộc là ai, gọi điện thoại đến một lúc lâu không nói lời nào đã đủ kỳ quái, vậy mà lúc nghe mình hỏi xong liền cắt đứt, chuyện này thật kỳ lạ, cho nên bây giờ hần rất muốn biết vị tiểu tiên nữ này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Một lúc sau, Tần Văn Thư từ phòng tắm đi ra xem thấy Hàn Sĩ Bản cầm di động của mình ngăn người, nạng khê nhú mày, cho tới bây giờ nạng đều tôn trọng riêng tư của Hàn Sĩ Bản, hần cũng không nên đụng vào di động của nàng.

Hàn Sĩ Bản thấy Tần Văn Thư bước ra, liền lập tức giải thích: “Di động của em vẫn vang lên không ngừng, anh nghe giúp em, cũng rất kỳ lạ, đối phương gọi điện thoại đến không có nói chuyện, vừa nghe tiếng của anh liền cúp máy.” Hàn Sĩ Bản ra vẻ không quan tâm nói.

“Là ai vậy?” Tần Văn Thư tự nhiên biết Hàn Sĩ Bản có ý thử mình, cũng tự nhiên đoán được là điện thoại là của Tả Khinh Hoan gọi đến, nhưng Tần Văn Thư không chút để ý hỏi lại, trong lòng cảm thấy cảnh tượng này có chút buồn cười, tiểu tam gọi tới, Hàn Sĩ Bản hành động như nạng mới là người có ngoại ngộ (ngoại tình).

“Tiểu tiên nữ, tên này nghe thật ngộ nghĩnh, tiểu tiên nữ là ai vậy?” Hàn Sĩ Bản lộ ra tò mò hỏi.

Tần Văn Thư không biết hiện tại mình nên lộ ra biểu tình gì mới tốt, lão công đi ăn vụng quay lại hỏi mình tiểu tam là ai, Tần Văn Thư cảm thấy từ khi mình gặp gỡ Tả Khinh Hoan toàn bộ sự tình đều có vẻ hoang đường quá độ, thế nhưng chính mình là người dung túng những chuyện này tiếp tục phát sinh.

“Chỉ là bằng hữu mới quen của em, có người bà con xa của Tần gia sinh một tiểu cô nương, bộ dạng thực đáng yêu, nạng thích người khác gọi nạng tiểu tiên nữ.” Tần Văn Thư khi nói dối hơi thở không hề rối loạn, chống lại ánh mắt nghi ngờ của Hàn Sĩ Bản không có một tia sợ hãi.

“ Bao nhiêu tuổi?” Hàn Sĩ Bản đã tin hơn phân nửa, Tần gia con cháu đông đúc, cho nên mình không nhận thức hết Tần gia toàn bộ thân thích cũng là có khả năng.

“Khoảng ba tuổi.” Tần Văn Thư thán nhiên nói, lập tức liền giải trừ một đồng nghi vấn của Hàn Sĩ Bản từ khi tiếp điện thoại bắt đầu, là tiểu hài tử, khó trách gọi điện thoại cũng không nói chuyện, có lẽ tiểu hài tử không biết sử dụng di động.

“Là đáng yêu tiểu bằng hữu sao? Lão bà thích trẻ em như vậy, khi nào thì chúng ta cũng có một hài tử đi.” Hàn Sĩ Bản nửa đùa nửa thật nhìn Tần Văn Thư nói.

Nếu không có sự xuất hiện ngoài ý muốn của Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư tính ở mình 30 tuổi sẽ sinh một tiểu hài tử, toàn bộ nhân sinh của nàng đều dựa theo kế hoạch này, nhưng khi biết Hàn Sĩ Bản có tình phụ ở ngoài sau, Tần Văn Thư lập tức đánh mất ý niệm này.

“Chúng ta cần suy tính kỹ hơn.” Tần Văn Thư không có hứng thú nói tiếp đề tài này.

Hàn Sĩ Bản có chút bất ngờ khi nghe Tần Văn Thư cự tuyệt, hắn nghĩ Tần Văn Thư là truyền thống nữ nhân, chắc chắn rất thích tiểu hài tử mới đúng, nhưng nếu Tần Văn Thư không thích tiểu hài tử, hắn cũng không miễn cưỡng nàng. Dù sao nữ thân quả thật không cần thiết vì sinh tiểu hài tử chuyện tình mà phiền lòng, chuyện Hàn gia phải có hậu còn nhiều nữ nhân nguyện ý vì mình sinh con, tuy nguyên bản Hàn Sĩ Bản cảm thấy trừ bỏ Tần Văn Thư ra không ai có từ cách làm mẫu thân của hài tử mình.

Hàn Sĩ Bản nhìn ngồi ở trước bàn trang điểm đang sấy tóc Tần Văn Thư, mọi hành động hết sức tao nhã mỹ lệ hoàn toàn tập trung ở trên người nàng thật khiến cho người khác mê mẩn không thôi, nếu nói Tần Văn Thư có khuyết điểm, đó chính là không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn. Nàng rõ ràng thoát nhìn như vậy quyến rũ mê người, nghĩ đến Hàn Sĩ Bản thực không cam lòng.

“Lão bà, đêm nay anh muốn...” Hàn Sĩ Bản từ phía sau ôm lấy Tần Văn Thư.

“Em mệt quá, em không muốn.” Tần Văn Thư không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt, trước kia Tần Văn Thư ngẫu nhiên còn có thể nhẫn nhịn làm theo yêu cầu của Hàn Sĩ Bản, nhưng bây giờ Tần Văn Thư cảm thấy mình không cần thiết lại phải tiếp tục hy sinh, từ khi Hàn Sĩ Bản phản bội hôn nhân, mình cũng cần phải chịu trách nhiệm với hắn. Tần Văn Thư vẫn cảm thấy mình không phải là thánh mẫu, mà là người đối với người khác cực kỳ hà khắc, đặc biệt là đối với một nửa của mình.

“Chúng ta đều thật lâu không có thân mật quá, anh mới 33 tuổi, thể xác và tinh thần khỏe mạnh tráng niên nam tử, tiếp tục như vậy, em nói anh làm sao bây giờ?” Hàn Sĩ Bản vốn tâm tình cũng không tốt lắm, bây giờ liền có chút tức giận.

“Có lẽ anh có thể tìm một nữ nhân khác.” Tần Văn Thư nhìn Hàn Sĩ Bản, mỉm cười nói, tươi cười lạnh nhạt không thể nhạt hơn.

Hàn Sĩ Bản sùng sốt, lần đầu tiên Tần Văn Thư nói ra đồng ý mình đi tìm nữ nhân khác, điều này khiến Hàn Sĩ Bản nhất thời không kịp phản ứng.

“Em nói thật sao?” Hàn Sĩ Bản không xác định hỏi.

“Àn.” Tần Văn Thư gật đầu.

“Em sẽ không trách anh sao?” Hàn Sĩ Bản tiếp tục dò xét hỏi, nếu Tần Văn Thư là loại nữ nhân nhân nhượng trượng phu, chuyện này không hắn không thể giải quyết, miễn cho mình như thế vất vả chỉ sợ Tần Văn Thư phát hiện ra dấu vết.

“Sẽ không, em sẽ chúc mừng cho anh.” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói.

Hàn Sĩ Bản vừa nghe xong cảm thấy Tần Văn Thư quả nhiên là đang thử mình, một khi nghĩ đến Tần Văn Thư nếu biết mình ngoại tình nhất định cùng mình ly hôn, Hàn Sĩ Bản cảm thấy mình càng phải cẩn thận hơn nữa.

“Tần Văn Thư, em có yêu anh không?” Hàn Sĩ Bản hỏi.

“Anh không phải nói, em yêu anh hay không không quan trọng, anh chỉ cần yêu em là được sao?” Tần Văn Thư hỏi ngược lại, thời điểm kết hôn năm đó, Hàn Sĩ Bản cũng hỏi qua vấn đề này, lúc ấy chính mình liền trả lời là “Em không biết yêu là cái gì, có thể em không yêu anh.”, lúc ấy Hàn Sĩ Bản là như vậy trả lời mình, nên mình mới đồng ý gả cho hắn.

“Nhưng là có đôi khi, anh cũng sẽ mệt mỏi.” Ba năm, còn không có thể làm cho Tần Văn Thư yêu mình sao? Nghĩ đến Hàn Sĩ Bản cảm thấy rất thất vọng.

“Anh vẫn có thể lựa chọn lại.” Tần Văn Thư nhìn Hàn Sĩ Bản ánh mắt nói, có lẽ ngay từ đầu mình chọn hắn là sai lầm.

“Sẽ không, anh sẽ không hối hận với lựa chọn của mình.” Hàn Sĩ Bản kiên định nói, hắn thật sự rất yêu Tần Văn Thư, mặc dù có chút không đủ lý tưởng.

Tần Văn Thư không trả lời, có lẽ có một ngày, mình có thể trả lại tự do cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Nữ Nhân Vì Yêu Mà Sống

Tà Kinh Hoan cúp máy xong, lại cảm di động phát nổ, Hàn Sĩ Bân sẽ khiến Tần Văn Thư tận hết thể tứ nghĩa vụ, dù sao Tần Văn Thư thoát nhìn như vậy mê người, mặc dù nàng bị lãnh cảm, cũng sẽ làm cho người khác có dự vọng muốn chạm vào, bọn họ là vợ chồng, làm chuyện đó không phải rất hợp lý sao? Tần Văn Thư sẽ cự tuyệt sao? Tà Kinh Hoan một khi nghĩ đến Tần Văn Thư ở dưới thân Hàn Sĩ Bân, tâm tình có chút bức bối, nàng không thích nghĩ đến cảnh tượng như vậy.

Tà Kinh Hoan lắc đầu, làm cho mình không cần miên man suy nghĩ, nàng gọi điện thoại cho Lý Hâm.

“Bỏ ở nhà?” Tà Kinh Hoan hỏi.

“Ồ.” Lý Hâm ịu xiu trả lời.

“Bỏ khỏe không?” Tà Kinh Hoan nghe giọng điệu của Lý Hâm cảm giác không thích hợp, chẳng lẽ Lý Hâm bị đá, xem ra lớn chuyện rồi.

“Hoàn hảo, không nói tiếp, mình phải ngủ.” Lý Hâm buồn bã yếu ớt cúp máy, nàng nghĩ làm cho mình ngủ để quên đi mọi chuyện, mỗi lần thất tình đều là như vậy.

Tà Kinh Hoan cầm chìa khóa xe, lái xe đến nhà Lý Hâm, Lý Hâm có đôi khi quên trước quên sau, nên mình có chìa khóa nhà nàng.

Tà Kinh Hoan vào nhà mới phát hiện trong phòng một đồng chai rượu, mọi thứ bị vứt lung tung, cảnh tượng này chưa từng xảy ra, Lý Hâm vốn thích sạch sẽ dường như là đến trình độ khiết phích.

Tà Kinh Hoan vào phòng ngủ cũng không thấy Lý Hâm, lại đảo quanh một vòng, ở gần sofa nhìn thấy Lý Hâm cuộn mình nằm trong góc.

“Đứng lên, muốn ngủ trở về phòng ngủ.” Tà Kinh Hoan nhíu mày, đẩy đẩy thân thể Lý Hâm, nữ nhân này làm gì còn vẻ quyến rũ ngày thường, quả thật tiêu tụy giống như nữ quỷ.

“Mình chết ở đây cũng không có ai phát hiện.” Lý Hâm cảm thấy mìa mai, trong cười có vô tận bi thương.

“Bỏ bao lâu chưa ăn cơm hả?” Tà Kinh Hoan hỏi, nếu mình không đến, nữ nhân này thật không biết muốn dày dò bản thân thành dạng gì.

“Một ngày hay hai ngày, nhớ không nổi...” Lý Hâm đưa lên một ngón tay, vẻ mặt mờ mịt nói.

“Người như vậy hành hạ bản thân cảm thấy thực thoải mái sao? Nghiêm Nhượng Vãn cũng sẽ không thèm nhìn đến, thấy được cũng sẽ không đau lòng, con mẹ nó người có thể hay không cho ta một chút khí thế, không có tình yêu sẽ chết sao?” Tà Kinh Hoan tức giận đối Lý Hâm quát lên, tuy Lý Hâm là nữ nhân vì tình mà sống, có tình yêu thời điểm quả thật mặt mày sáng sủa, yêu mị giống hồ ly tinh, khi không có tình yêu giống như một đóa hoa nhanh chóng héo tàn.

“Mình có đôi khi rất muốn chết...” Lý Hâm không chịu thua kém nói, nàng cũng thực chán ghét bộ dáng hiện tại của mình, ở trước mặt Nghiêm Nhượng Vãn, nàng buông tha tất cả tự tôn van xin nàng, nàng vẫn là không chút lưu luyến ly khai.

“Người chết đi, nàng sẽ nhớ đến người sao? Người xem bộ dáng hiện nay của mình đi, ta nếu là Nghiêm Nhượng Vãn, ta cũng sẽ đá người không thương tiếc!” Tà Kinh Hoan cầm cái gương đặt trước mặt Lý Hâm.

Lý Hâm nhìn bên trong mình cùng nữ quỷ giống nhau mặt mày tái nhợt, tóc tai bù xù, quả thật lời thôi làm cho mình xem lâu một chút đều cảm thấy kinh khủng, Lý Hâm lẳng lẳng nhìn Tà Kinh Hoan.

“Mình phải làm sao bây giờ?” Lý Hâm chính là cảm thấy trong lòng của mình rất khó chịu, rất khó chịu.

“Bỏ hiện tại phải làm là sống tốt hơn nàng, làm cho mình đẹp hơn, tìm một nữ nhân so với nàng tốt hơn ngàn lần, sau đó đưa đến trước mặt nàng khoe ra, khiến nàng đỏ cả mắt ghen tị, để nàng hối hận khi vứt bỏ một người như vậy xinh đẹp như vậy hiền lành, nàng rốt cuộc tìm không ra kẻ khác so với bỏ tốt hơn...” Tà Kinh Hoan cảm thấy mình thực thích hợp đối nghề làm nhà tư vấn tình cảm.

“Àn, mình muốn sống tốt hơn, làm cho mình xinh đẹp hơn, tìm một nữ nhân so với nàng tốt hơn, làm cho nàng hối hận, mình nhất định phải làm cho nàng hối hận đã vứt bỏ mình!” Lý Hâm bình lặng như nước cặp mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng, nháy mắt tràn ngập ý chí chiến đấu.

“Nhưng là có nữ nhân so với nàng càng tốt sao?” Lý Hâm cảm thấy trừ bỏ Nghiêm Nhượng Vãn ra, rốt cuộc không có nữ nhân nào càng khiến nàng động tâm như Nghiêm Nhượng Vãn, nghĩ đến lại như quả bong bóng xi hơi.

“Trên trái đất có 60 triệu người, có phân nửa là nữ nhân. Trong 30 triệu nữ nhân chẳng lẽ tìm không ra một Nghiêm Nhượng Vãn khác sao? Nếu thật sự không có, bỏ cần thay đổi triệt để, không làm một con cừu nhỏ trước mặt Nghiêm Nhượng Vãn nữa, bỏ phải trở nên phong hoa tuyết nguyệt, người gặp người mến Lý Hâm, làm cho Nghiêm Nhượng Vãn quỹ gồi dưới váy của bỏ, chinh phục nàng, mà không phải chờ đợi nàng đến chinh phục bỏ!” Tà Kinh Hoan cho tới bây giờ không cảm thấy Nghiêm Nhượng Vãn tốt ở chỗ nào, Tà Kinh Hoan cảm thấy tìm một người như Tần Văn Thư mới không dễ dàng, nhưng là tìm một Nghiêm Nhượng Vãn khác sẽ không có vấn đề? Chẳng qua Tà Kinh Hoan vì Lý Hâm vẽ ra một viễn cảnh tươi đẹp nhưng không cần thiết phải thực hiện, hiện tại chuyện quan trọng là giúp nàng đứng lên, nhìn bộ dáng giống như bùn nhão của nàng thật thương mắt.

Chinh phục Nghiêm Nhượng Vãn, đây là Lý Hâm nguyên bản ngay cả mơ cũng không dám mơ tưởng, hiện nay Tà Kinh Hoan vừa nói ra, Lý Hâm bỗng nhiên giống như bong bóng xẹp hơi được tiếp thêm khí, đúng vậy, nếu Nghiêm Nhượng Vãn không nghĩ theo đuổi mình, thì đổi lại chính mình đi chinh phục nàng, Lý Hâm liền nhanh chóng từ ủ rũ tàn hoa biến thành cổ đại, tràn ngập sức sống cùng ý chí chiến đấu.

“Ta Lý Hâm, nhất định phải chiếm được đến Nghiêm Nhục Vần!” Lý Hâm thốt lên lời thề kiên định.

Tà Khinh Hoan cảm thấy Lý Hâm chỉ là một con cọp giấy, chỉ cần Nghiêm Nhục Vần vẫy tay một cái, Lý Hâm sẽ không thể chống chế lao đến, Lý Hâm nội tâm nhất định là tiểu nữ nhân, là loại chờ được theo đuổi, nhưng bây giờ Lý Hâm tự lừa dối bản thân cũng tốt, tổng so với không có chút hy vọng nào, người có đôi khi muốn tự lừa gạt bản thân vì mình tìm một lối thoát.

Tà Khinh Hoan nhìn đến Lý Hâm hăng hái biểu tình, yên tâm một phần, “Tốt lắm, bỏ tranh thủ đi thu thập một chút, bộ dáng của bỏ hiện tại thật sự rất thê thảm...” Tà Khinh Hoan không khách khí chê bai, nữ nhân này thực đáng sợ, hiện tại cùng vừa rồi giống như là hai người khác nhau.

Lý Hâm lại nhìn vào gương một lần nữa, hét lên, Tà Khinh Hoan nhanh chóng che lại lỗ tai, nữ nhân này một khi khôi phục liền tràn trề tinh lực.

Lý Hâm lấy nhanh nhất tốc độ vọt vào phòng tắm, một trận tiếng vang, đi ra sau lại trở về hình dạng yêu nữ tàn mất yêu khí, cả người phát ra quầng rùng rợn hoặc khí tức Lý Hâm, tuy vẫn nhìn ra sắc mặt còn thực tái nhợt.

Tà Khinh Hoan nhìn thấy cảm thấy Lý Hâm so với người Tứ Xuyên biến sắc mặt còn nhanh hơn, chẳng qua khiến nàng an tâm không ít.

“Tỷ tỷ cơm tối còn không có ăn, vội vã chạy đến đây xem người đã chết chưa, người đi làm cơm tối đi, ta thật sự đói bụng.” Tà Khinh Hoan không khách sáo sai bảo Lý Hâm, Tà Khinh Hoan cảm thấy Lý Hâm rất có M tiềm chất nên luôn luôn thích sai khiến nàng.

“Không nhớ phòng bếp còn cái gì có thể nấu được...” Ngược lại Lý Hâm tập mãi thành quen thuộc lập tức tiến vào phòng bếp bận rộn, rất nhanh liền đưa ra hai chén cơm chiên trứng sắc hương câu toàn.

Tà Khinh Hoan tuy không thích ăn cơm chiên trứng như vậy sơ sài bữa tối, nhưng nghĩ đến tài nấu nướng tuyệt vời của Lý Hâm, không hề suy nghĩ liền ăn.

“Đừng rồi, bỏ gần đây cũng không thấy bóng dáng, đi đâu vậy?” Khôi phục lại bình thường, Lý Hâm lộ ra tò mò.

“Gần đây mình cùng Tần Văn Thư khá thân cận.” Tà Khinh Hoan cùng Lý Hâm thường không giấu nhau chuyện gì, không thể nghi ngờ trù nghệ của Lý Hâm so với mình tốt nhiều lắm, một chén cơm chiên trứng bình thường đều làm ngon như vậy, thật ra Nghiêm Nhục Vần không cần Lý Hâm là tồn tại lớn nhất của nàng, nói như thế nào, Lý Hâm là xuống được bếp, lên được giường, hai loại công phu đều hạng nhất, như vậy nữ nhân như thế nào tìm đây?

“Bỏ sẽ không thật sự thích Tần Văn Thư đi?” Lý Hâm tuy vẫn đều rất muốn *bê cong* Tà Khinh Hoan, nhưng Tần Văn Thư, nàng có chút lo lắng, một vị hào môn thiên kim hẳn là có rất nhiều cổ kị, không giống như các nàng giang hồ nữ nhân hào sảng, yêu liền yêu.

“Không biết, mình chính là rất thích cùng nàng gặp mặt, cũng rất muốn quầng rùng nữ nhân cấm dục như nàng lên giường.” Tà Khinh Hoan chưa từng thích ai, cho nên không hiểu được như thế nào là yêu thích một người, nhưng nàng biết mình có hứng thú với Tần Văn Thư.

“Vậy Hàn Sĩ Bán thì sao?” Lý Hâm nghĩ rằng Hàn Sĩ Bán cũng không dễ chọc đến, Lý Hâm thấy Tà Khinh Hoan lần này đùa giỡn rất lớn, quả thật có cảm giác đang đùa cảm kị trò chơi, thế nhưng người có ác thú vị như Lý Hâm lại thấy hưng phấn lạ thường.

“Kết thúc.” Tà Khinh Hoan không chút để ý nói.

“Nói, thái độ của Tần Văn Thư là gì?” Lý Hâm đặc biệt hiếu kỳ thái độ của nữ nhân thoát nhìn cực kỳ vĩ đại kia, có thể hay không bị trước mắt vị nguy tiên nữ nữ nhân này đùa giỡn trong tay.

“Không rõ nữa, dường như nàng đang đánh thái cực. Nàng cho mình hôn, hẳn là đối mình có nhất định hảo cảm, nhưng lại cố tình không phản ứng, bỏ nói nàng có ý tứ gì?” Tà Khinh Hoan hỏi Lý Hâm, chuyện yêu đương của Lý Hâm tuy nhìn có vẻ hồngбет nhưng ít nhất nàng đã có vài lần yêu đương kinh nghiệm.

“Oa, nàng cho bỏ hôn, cảm giác như thế nào?” Lý Hâm sôi trào nhiệt huyết hỏi.

“Nàng cũng không có phản ứng, mình còn có thể cảm giác cái gì!” Tà Khinh Hoan ném cho Lý Hâm một cái xem thường.

“Cho dù nàng không phản ứng, bỏ cũng phải cảm giác một ít chứ, rốt cuộc là cảm giác gì?” Lý Hâm hưng phấn hỏi.

“Bỏ trả lời vấn đề của mình trước đi!” Tà Khinh Hoan bất mãn nói, nàng thật vất vả quyết định cùng Lý Hâm chia sẻ tư tưởng, không phải để nàng bát quái, là làm cho nàng giúp mình phân tích.

“Có hai khả năng, nữ nhân kia là người hoàn toàn cấm dục có thể chống chế thân thể, hoặc là nàng thực không có ham muốn, một khả năng nữa, nàng đối với bỏ không có cảm giác, chẳng qua nàng nếu là loại này nữ nhân làm sao để bỏ hôn nàng đâu? Hai người quan hệ là như vậy...” Lý Hâm cảm thấy rất mới mẻ.

Tà Khinh Hoan tiếp tục tròn mắt nhìn Lý Hâm, Lý Hâm nói tương đương như không nói, chính mình sẽ không nên cùng nữ nhân này nói chuyện của Tần Văn Thư.

“Bỏ cảm thấy trên đời thực sự tồn tại người không có dục vọng sao?” Tà Khinh Hoan hỏi Lý Hâm.

“Không có thứ gì đốt không cháy, chỉ sợ lửa không đủ nóng mà thôi.” Lý Hâm hướng Tả Khinh Hoan vô cùng yêu nghiệt cười quynh rũ, hoàn hảo Tả Khinh Hoan sớm đối với yêu nghiệt như nàng miễn dịch, bằng không xương đều phải tê dại.

Ân, nụ cười của nữ thần Athena sẽ làm lu mờ yêu nghiệt, Tả Khinh Hoan trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hoàn Lương

“Sau này bỏ có dự định gì không?” Tả Khinh Hoan hỏi.

“Không biết nữa, làm tình phụ của Nghiêm Nhược Vấn nhiều năm như vậy, mình cảm thấy nhanh trở thành phế nhân, bỏ nghĩ mình có thể làm tốt cái gì?” Lý Hâm tự giễu hỏi ngược lại.

“Mở một quán cà phê như thế nào? Đồ ngọt bỏ làm ăn cũng ngon lắm, mình biết pha cà phê, hơn nữa có bỏ làm chiêu bài sống, mình cảm thấy không tệ...” Tả Khinh Hoan thường có nhiều chủ ý, nàng cảm thấy sắc đẹp của Lý Hâm và tay nghề của mình thu hút một ít khách hàng vẫn là có thể. Tình phụ không thể làm cả đời, đặc biệt gần đây nàng chọc giận kim chủ nên muốn tìm đường khác mới được.

“Chú ý này tốt đấy, chẳng qua vì cái gì mình là chiêu bài sống, mà không phải là bỏ?” Lý Hâm không phục, nàng mới không cần phô trương nhan sắc, Tả Khinh Hoan bộ dáng cũng không kém.

“Bỏ có tiền sao?” Tả Khinh Hoan lạnh lùng hỏi, nàng tin chắc Lý Hâm này ngốc nữ nhân sẽ không lấy chia tay phí của Nghiêm Nhược Vấn. Hơn nữa nữ nhân này không có thói quen để dành tiền, khẳng định là không có tiền, mở quán chẳng lẽ không dùng tiền? Suy nghĩ của nữ nhân này không thực tế chút nào, hừ hừ, có tiền mới là lớn nhất!

Quả nhiên âm thanh của Lý Hâm yếu đi hẳn, ừy khuất nhìn Tả Khinh Hoan, ánh mắt rất giống nhìn mẹ kế, chẳng qua Lý Hâm thực sự hối hận khi tiêu sái vất 100 ngàn chia tay phí vào mặt Nghiêm Nhược Vấn, bằng không lúc này lưng của nàng so với Tả Khinh Hoan phải thẳng hơn nhiều.

“Ân, cụ thể công việc bỏ cứ việc sắp xếp là tốt rồi.” Lý Hâm không ý kiến, nàng cảm thấy Tả Khinh Hoan so với mình có nhiều chủ ý, kinh doanh chuyện tình, Tả Khinh Hoan luôn có vẻ khôn khéo, nàng hiện tại dù sao nghèo rớt mùng tơi.

“Lý Hâm, mình rất ngạc nhiên, bỏ rút cuộc lớn lên ở gia đình như thế nào?” Bây giờ đổi lại Tả Khinh Hoan bát quái Lý Hâm.

“Bỏ như thế nào bỗng nhiên hỏi cái này?” Lý Hâm có chút kinh ngạc, nhà, từ này nghe đến đã có chút xa lạ.

“Bỏ đối với tiền bạc thực sự không có khái niệm, nên mình không khỏi tò mò về xuất thân của bỏ thôi?” Có thể nói hiện tại Lý Hâm nghèo nàn mau không còn gì nhưng nàng vẫn một bộ không hề quan tâm, dựa vào Lý Hâm cuộc sống thói quen có thể thấy ra, Lý Hâm hẳn là sinh ra ở gia đình khá giả, cho dù không phải giống đại gia tộc của Tân Văn Thư đại phú đại quý, ít nhất cũng là dư dả gia đình, có lẽ cùng trong nhà nào loạn xuất quỷ, cho nên không muốn về nhà.

“Nhà của mình a, coi như y sinh (bác sỹ) thế gia đi, gia gia là thầy thuốc trung y, ba ba là bác sỹ khoa ngoại, mẹ mẹ là bác sỹ khoa phụ sản, ca ca là bác sỹ khoa nhi, muội muội là bác sỹ khoa tiêu hóa. Mình ở trong nhà ngoại lệ, trong ba anh em mình có thiên phú học y nhất, đáng tiếc cổ tình không thích cầm dao phẫu thuật, chỉ thích cầm dao làm bếp, tốt nghiệp đại học xong không đến bệnh viện là bác sỹ chạy đi làm tình phụ cho người ta, nhưng lại là tình phụ của nữ nhân, bị đuổi ra khỏi nhà cũng là chuyện đương nhiên.” Lý Hâm không quan tâm nói, dường như đây đều là những chuyện vụn vặt. Khi mọi người trong nhà nghĩ mình là hắc mã, bản thân mình lại sáng khoái lựa chọn làm hắc dương, nhưng nàng thật không thích dao mổ, không nghĩ làm bác sỹ, nếu cho nàng lựa chọn một lần nữa, kết quả vẫn là như vậy.

“Nhìn không ra, bỏ học y nha, quả nhiên người không thể dựa vào tướng mạo đánh giá...” Tả Khinh Hoan tránh nặng tìm nhẹ nói, chẳng qua nàng quả thật không nghĩ tới Lý Hâm dĩ nhiên học y, bất quá nghĩ lại Lý Hâm dùng dao cắt đồ ăn tinh chuẩn như vậy, cũng thực sự có chút bản lĩnh.

“Hừ, lúc học đại học, mình là sinh viên tốt nghiệp hạng nhất của trường y nổi tiếng trong nước, bỏ thật khinh thường mình là ngực lớn ngu ngốc sao?” Lý Hâm nghĩ muốn đánh chết Tả Khinh Hoan, nét mặt không tin gia rõ ràng là xem nhẹ nàng.

Tả Khinh Hoan đựng nhẹ vào ngực Lý Hâm, ngực rất lớn là đúng, nhưng có não hay không thì không biết được.

“Một sinh viên của trường y thấy thế nào cũng là tiền đồ vô lượng, tại sao lại sa sút như vậy?” Tả Khinh Hoan trong đầu hâm mộ vô cùng, nếu mình có Lý Hâm xuất thân như vậy, mình tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ.

“Có lẽ.” Lý Hâm không nghĩ tiếp tục đề tài này, mặc dù cùng nhau làm tình phụ Tả Khinh Hoan cũng sẽ không tán thành lựa chọn của mình đi, chỉ có

mình chấp mê bất hồi.

“Nhưng mà mình rất bội phục dũng khí của bò, đối với bản thân cái gì muốn cái gì không muốn đều hiểu rõ như vậy.” Người bình thường làm không được điểm này, để làm được hắc dương không phải ai cũng có dũng khí.

Lý Hâm nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười kia ít đi về mị ý vốn có.

“Còn bò thì sao, mình cũng chưa bao giờ nghe qua bò nói về người trong nhà.” Lý Hâm hỏi ngược lại, nàng cũng rất tò mò, là hoàn cảnh như thế nào bởi đường ra Tả Khinh Hoan nữ nhân như vậy.

“Có chút người, ngay cả nhắc tới cũng không nghĩ nhắc tới.” Tả Khinh Hoan hồ hững nói.

Lý Hâm cũng không hỏi lại, xem ra hoàn cảnh của Tả Khinh Hoan có lẽ so với mình còn rối rắm hơn nhiều.

Bữa cơm này ở hai người lẫn nhau bắt quai trung kết thúc.

Tuy cảm xúc của Lý Hâm đã tốt hơn nhiều, nhưng rốt cuộc là thất tình, đêm nay, Tả Khinh Hoan ngủ lại với Lý Hâm, chỉ là tâm tư không chịu không thể suy nghĩ về Tần Văn Thư, luôn luôn bức bối đoán vợ chồng hai người họ có hay không làm chuyện đó.

Lý Hâm nghĩ đến Nghiêm Nhược Vãn cũng bắt đầu phát ngốc, cái loại đau khổ này, mơ hồ lại bắt đầu khỏi xương, vô số lần tự mình lừa gạt cùng thời miên, vẫn là không đủ sao?

Rất sớm, Tần Văn Thư liền nhận được điện thoại của Tả Khinh Hoan.

“Cô dậy chưa?” Tần Văn Thư tiếp điện thoại liền nghe được Tả Khinh Hoan mềm mại thanh âm, Tả Khinh Hoan mới 24 tuổi, chính mình gần 30 tuổi, so sánh giữa hai người, Tả Khinh Hoan thật sự khá trẻ, ngay cả thanh âm cũng lộ ra cảm giác trẻ trung, Tần Văn Thư trầm nghĩ.

“Rất sớm, hiện giờ mới sáu giờ rưỡi.” Tả Khinh Hoan gọi điện thoại thời gian vô cùng chuẩn xác, nàng vừa tỉnh ngủ, cũng vừa khởi động máy không lâu, nhưng rốt cuộc vẫn còn quá sớm.

“Àn, tôi cũng biết còn sớm, tôi chưa bao giờ dậy sớm như vậy, cũng chưa từng sớm như vậy gọi điện thoại cho người khác.” Tả Khinh Hoan cũng hiểu được bất khả tư nghị, nàng mở to mắt chuyện thứ nhất chính là nghĩ gọi cho Tần Văn Thư, cũng không quan tâm Hàn Sĩ Bán có ở bên cạnh Tần Văn Thư hay không.

“Hành động của cô có thể coi như đối với tôi tương nhớ tha thiết không?” Tần Văn Thư giỡn chơi hỏi, thật ra Tần Văn Thư bản thân cũng chưa phát hiện trên mặt của mình đã có hơi hơi ý cười.

“Àn.” Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng lên tiếng, nàng phát hiện cảm giác buồn bức ban đêm biến mất. Tần Văn Thư nói những lời này chứng minh Hàn Sĩ Bán không ở bên cạnh, giờ này Hàn Sĩ Bán không ở bên người, vậy thuyết minh tối hôm qua Hàn Sĩ Bán cũng không ngủ bên nàng, nghĩ đến tâm tình liền trở nên vui vẻ.

“Cô không sợ lão công của tôi ở đây sao? Cô nhưng thật ra biết cách gây thêm phiền phức cho tôi.” Tần Văn Thư chọn mi hỏi, cũng may Hàn Sĩ Bán tối qua ở thư phòng ngủ, bằng không sáng sớm tiếp điện thoại, Hàn Sĩ Bán chắc hẳn sẽ nghi ngờ.

“Không phải nói thanh giả tự thanh sao, cô sợ cái gì chứ?” Tả Khinh Hoan vừa nói vừa cười, tiếng cười nghe đến rất thanh thúy.

Tần Văn Thư nghe thấy tiếng Tả Khinh Hoan cười, khẽ lắc đầu cũng cười theo. Thanh giả tự thanh, đúng vậy, nàng có thể nói cho Hàn Sĩ Bán biết tiểu tiên nữ là ai, đến lúc đó cần giải thích là Hàn Sĩ Bán chứ không phải mình, chẳng qua mình vì Tả Khinh Hoan mà đi nói dối, Tần Văn Thư cảm thấy đối với vị này thích đùa dai tiểu cô nương thật sự rất dung túng.

“Hôm nay có thể cùng tôi đi dạo phố không?” Tả Khinh Hoan hỏi, mặc dù nghi ngờ mình có M tiềm chất, biết rõ không có khả năng càng muốn lao vào, đúng là người có tật xấu a!

“Cô mỗi ngày đều nhàn rỗi như vậy sao?” Tần Văn Thư hỏi, vẫn là Tả Khinh Hoan cảm thấy mình cùng nàng giống nhau nhàn nhã, mình nhưng thật ra có rất nhiều việc phải hoàn thành.

“Trước đây đúng là thật dư thời gian, về sau có lẽ sẽ không rảnh nữa, nếu cô không có thời gian thì thôi vậy.” Tả Khinh Hoan nói xong liền cúp máy, nàng biết Tần Văn Thư gián tiếp cự tuyệt mình cho nên cũng không thích dây dưa. Nàng cùng với Lý Hâm mở quán cà phê là làm thật không phải tùy tiện nói ra, sau hôm nay sẽ không còn rảnh rang nữa, lần sau muốn hẹn Tần Văn Thư cũng không biết là lúc nào.

Tần Văn Thư nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi kết thúc, hơi hơi thở dài, hôm nay nàng thật sự không có thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thương Trường Là Nơi Kinh Doanh

Nghiêm Nhựt Vấn nhẹ nhàng xoa bóp hơi hơi phát đau đầu, dùng công việc trên tay, khéo mắt bỗng nhiên nhìn đến cây xương rồng đặt ở trên bàn, hơi hơi xuất thần, đây là Lý Hâm tặng cho nàng. Nữ nhân đó nói mấy tính bức xạ lớn, mình lại là người cuồng việc, thế nào cũng phải mua một cây tặng cho mình. Nghiêm Nhựt Vấn phát hiện mình giống như chưa từng tưới nước cho nó, vậy mà nó vẫn rất xanh tươi.

Tiền Thiếu Văn đem hạ nhân hâm canh bỏ bung vào, hắn nhìn thấy thê tử đang thất thần ngẩn người, trong lòng có chút phức tạp, hắn biết trước đây mấy ngày tin tức có lẽ cũng không phải bịa đặt, Lý Hâm, mình cũng từng gặp qua nữ nhân có diện mạo yêu mị kia, khi đó chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ. Nữ nhân đó nhìn Nhựt Vấn ánh mắt quá mức nhu hòa, dịu dàng giống như là đang làm nũng, mà nhìn về phía mình quá thật mang theo địch ý, lúc ấy cũng không để ý, chỉ cho là ảo giác, nay nghĩ lại mới cảm thấy rất thiếu cảnh giác. Nhưng làm một trọng phu thông minh, Tiền Thiếu Văn lựa chọn im lặng, không hỏi Nghiêm Nhựt Vấn, mặc dù Tiền gia từ trên xuống dưới vô số nghĩ ngờ hoặc giấu đồ bìm leo tiếng gió, hắn đều cố gắng bảo hộ thê tử.

“Em đang lo lắng hạng mục hợp tác với Tần thị sao?” Tiền Thiếu Văn đem thuốc bỏ đặt ở trên bàn, ôn nhu nói.

“Àn.” Nghiêm Nhựt Vấn khẽ gật đầu.

“Tần gia cùng Thi gia giao tình rất tốt, chưa chắc cùng Tiền gia hợp tác.” Tiền Thiếu Văn cảm thấy thân thể mình nếu khỏe mạnh một chút thì thật tốt, nhất định sẽ không làm cho thê tử lao lực vất vả.

“Ồ thương trường chỉ nói chuyện kinh doanh, em không tin Tần gia dựa vào giao tình để làm ăn, miễn là em có thể đưa ra một bản kế hoạch hoàn hảo không có chỗ sai sót, chúng ta vẫn có cơ hội nắm lấy hạng mục này.” Nghiêm Nhựt Vấn không thích cảm giác thua cuộc, năng tin tưởng mình có thể làm được, hơn nữa nàng cũng không đem Thi Văn Dạng đặt ở trong mắt, ở Nghiêm Nhựt Vấn xem xét Thi Văn Dạng cũng chỉ là ăn chơi trác táng nhĩ thế tử.

“Đừng tạo thêm áp lực cho mình, trước hết uống canh đi đã.” Tiền Thiếu Văn biết mình nói cái gì cũng không có tác dụng, nếu Nhựt Vấn một lòng phải hoàn thành một chuyện gì đó nàng nhất định dốc hết tâm sức.

Nghiêm Nhựt Vấn tiếp lấy, nhưng canh này hương vị không ngon như Lý Hâm làm, nữ nhân kia cũng thích hâm canh. Mỗi lần nàng ghé chỗ Lý Hâm, nàng luôn hâm tốt đủ loại canh cho mình uống, hơn nữa mỗi lần đa dạng không giống nhau. Ngày đó, Lý Hâm mới đầu còn quý xuống van xin mình không cần rời đi, sau lại tát mình một cái, quăng tấm chi phiếu vào mặt mình kiêu ngạo bỏ đi, nhưng ở bãi đỗ xe khốc lóc thương tâm, Nghiêm Nhựt Vấn lần đầu tiên phát hiện thật ra mình cũng không hiểu biết nữ nhân cùng mình một chỗ năm năm, tuy các nàng chân chính cùng một chỗ thời gian thật sự không nhiều.

Nàng đồng ý qua lại với Lý Hâm năm năm nguyên nhân là vì nàng vừa tiếp quản Tiền thị, áp lực thật sự rất lớn, Lý Hâm đúng lúc xuất hiện, làm cho nàng có địa phương phóng thích áp lực, ngay từ đầu chính là sai lầm. Lý Hâm là ai, là dạng người gì, Nghiêm Nhựt Vấn chưa từng có chú ý quá, nàng nguyên ý bao dưỡng Lý Hâm xem như nuôi dưỡng sủng vật giống nhau, một con sủng vật tùy thời sẽ ở trong nhà chờ mình. Nhưng xảy ra sự kiện lần này xong Nghiêm Nhựt Vấn ý thức được Lý Hâm có khả năng trở thành nhựt điểm trí mạng của mình, lập tức quyết định chấm dứt sai lầm này, chỉ là không nghĩ tới từ trước đến nay dụ ngoạn Lý Hâm cũng sẽ vuron móng vuốt sắc bén cáo ngược lại mình, một khi nghĩ đến ngày đó bị Lý Hâm tát một cái, cảm giác đau rất dường như vẫn còn trên mặt.

“Anh uống thuốc chưa?” Nghiêm Nhựt Vấn quan tâm hỏi trọng phu, hắn trên người có bệnh tim bẩm sinh và bệnh suyễn, nàng quan tâm Lý Hâm không bằng một phần mười so với Tiền Thiếu Văn, cho nên Lý Hâm mới ghen tị và căm thù Tiền Thiếu Văn.

Lý Hâm không biết, Nghiêm Nhựt Vấn thiếu Tiền Thiếu Văn một phần ân tình rất lớn, đến nỗi Nghiêm Nhựt Vấn tính dùng nửa đời còn lại của mình để báo đáp.

“Uống rồi, anh biết tự chiều cố bản thân, em không cần phải phân tâm lo cho anh.” Tiền Thiếu Văn ôn nhu vừa cười vừa nói, nếu mình có thể khỏe mạnh một chút thì tốt rồi.

“Đã khuya, chúng ta đi ngủ đi.” Nghiêm Nhựt Vấn luôn cường thế lão luyện biểu tình lộ ra một ít dịu dàng. Nghiêm Nhựt Vấn biết nếu mình không ngủ, trọng phu cũng sẽ không ngủ, Tiền Thiếu Văn thân thể yếu đuối, không thể quá mệt mỏi, cho nên Nghiêm Nhựt Vấn ngoạn ngoạn cùng Tiền Thiếu Văn nằm xuống, chờ thêm một lúc, cảm giác Tiền Thiếu Văn ngủ say, nàng lại đến thư phòng tiếp tục hoàn thiện bản kế hoạch trong tay, giống như Tần Văn Thư từng nói, nữ nhân này vẫn rất cố gắng. Tiền Thiếu Văn ở Nghiêm Nhựt Vấn rời đi, lại mở mắt ra, sâu kín thờ dài một hơi, hắn muốn lấy Nhựt Vấn nhưng hắn không nghĩ đem Nhựt Vấn gắn chặt vào Tiền thị, đó không phải trách nhiệm của nàng, chỉ trách thân thể của mình không chịu được sức ép.

“Lần này Thi gia cùng Tiền gia đều có hứng thú cùng chúng ta hợp tác khai thác hạng mục mới, Văn Thư cảm thấy chọn bên nào tốt hơn?” Tần Vũ hỏi Tần Văn Thư, luận thực lực, Thi gia cùng Tiền gia có thể nói là tương đương, nếu về giao tình, Tần gia cùng Thi gia giao tình tốt hơn một ít, nhưng Nghiêm Nhựt Vấn đưa ra phương án thật sự hoàn hảo, còn Thi Văn Dạng phương án tuy không tệ nhưng vẫn kém hơn một ít.

“Trên thương trường chỉ bàn chuyện kinh doanh, đại ca tự mình quyết định đi.” Tần Văn Thư thần nhiên nói, tuy nàng cùng Thi Văn Dạng giao tình không tệ, nhưng mình thật lâu đã không đụng vào việc làm ăn của gia tộc.

“Dù sao Văn Dạng là bạn của em, anh có thể nể mặt muội muội của mình nhân nhượng một chút.” Tần Vũ cười nói, cái gì cũng không quý giá bằng muội muội, Tần Vũ đưa hai bản kế hoạch cho Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư nhìn hai tập hồ sơ lập tức nhận rõ cao thấp, Văn Dạng chỉ được cái khôn vặt không bỏ tâm tư suy nghĩ. Nghiêm Nhựt Vấn thì khác, chỉ

xét ở thái độ nghiêm túc là có thể quyết định hợp tác với Nghiêm Nhựt Vãn.

“Ngày mai em sẽ đưa cho anh hai bản kế hoạch khác mức độ tương xứng hơn cho anh lựa chọn.” Tần Văn Thư lấy đi bản kế hoạch của Nghiêm Nhựt Vãn.

Tần Văn Thư đem bản kế hoạch của Nghiêm Nhựt Vãn ném cho Thi Vân Dạng.

“Ngày mai, nếu người không thể cho ta một bản khác vừa lòng, đừng trách ta chọn Nghiêm Nhựt Vãn là người hợp tác tiếp theo.” Tần Văn Thư thản nhiên nói, cảm tình có thân sơ, Thi Vân Dạng như thế nào không có bản lĩnh cũng là cùng mình lớn lên, nhiều ít thiên vị Thi gia một chút.

Thi Vân Dạng nhìn xong bản kế hoạch của Nghiêm Nhựt Vãn, biến sắc, không so sánh còn không biết, một khi nhìn thấy đã giật mình, Nghiêm Nhựt Vãn nữ nhân này quả nhiên không phải đơn giản.

“Chỉ có một ngày?” Thi Vân Dạng cảm thấy nhức đầu, kế hoạch này Nghiêm Nhựt Vãn tuyệt đối không có khả năng trong một ngày làm ra, mà mình chỉ có một buổi tối để làm chuyện tương tự, khá gay go đây.

“Không thể?” Tần Văn Thư chọn mi hỏi lại.

“Được rồi.” Thi Vân Dạng biết mình nếu ngày mai không đưa ra được một phần kế hoạch cùng của Nghiêm Nhựt Vãn tương xứng, sẽ chờ bị mất mặt.

Thi Vân Dạng lập tức gọi điện thoại cho Tần Đăng.

“Tần Đăng, nhanh lên chạy lại đây cho ta, bồi tỷ tăng ca!” Thi Vân Dạng đem Tần Đăng đang bị quây trong vòng tay của đám nữ nhân đào ra.

Tần Đăng cùng Thi Vân Dạng hai kẻ hỗn đản nhưng xú khí hợp nhau. Có một thời gian chơi bởi cùng nhau, thuận tiện chơi đến trên giường, hai kẻ đều không phải là người an phận, không biết là ai đùa giỡn ai, chẳng qua hình như Tần Đăng có nhọc điểm ở Thi Vân Dạng trong tay, Thi Vân Dạng trừ bỏ Tần Văn Thư là người duy nhất có thể kêu động Tần Đăng.

Thi Vân Dạng không coi vào đâu làm bậy, Tần Văn Thư mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng Tần Văn Thư tuyệt đối sẽ không cùng Thi Vân Dạng tăng ca. Nàng bỗng nhiên nhớ tới nữ nhân kia giống như từ ngày đó buổi sáng cúp điện thoại sau, cũng không có hẹn mình lần nữa, đã qua mười lăm ngày, kỳ lạ là mình thế nhưng có thể rành mạch nhớ rõ thời gian. Tả Kinh Hoan không gọi điện cho Tần Văn Thư, Tần Văn Thư cũng không chủ động gọi lại cho nàng, dường như ở phân cao thấp xem ai có thể kiên nhẫn hơn.

Đáng lẽ hai kẻ hỗn đản có thể sung sướng trải qua cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ lại bị khổ bức tăng ca.

“Ta nói Thi tỷ tỷ, ta như thế hy sinh, có cái gì tưởng thưởng đây?” Tần Đăng ngáp một cái hỏi Thi Vân Dạng. Thi Vân Dạng càng ngày càng quỵn rũ, giờ tay nhắc chân trong lúc đó đều tán mất nữ tính, thật kích thích dục vọng của mình.

“Cút qua một bên đi, tỷ tỷ giống người nhảm chán như vậy sao?” Thi Vân Dạng chọn mi hỏi ngược lại, “người cố gắng phát hiện ra những chỗ không hợp lý cho ta, ngày mai nếu bại bởi Nghiêm Nhựt Vãn, ta cho người biết tay.” Bản kế hoạch trên cơ bản đều là Thi Vân Dạng tự mình một người làm, chẳng qua làm cho Tần Đăng giúp mình tìm những chỗ sai, sau đó một lần một lần cải tiến, Thi Vân Dạng cảm thấy mình đêm nay một đêm không ngủ, còn phải dùng não quá độ, ngày mai khẳng định biến dạng.

“Tỷ tỷ cũng thật ác, một buổi tối bắt người sửa lại cho tốt, nàng cùng đại ca nói một câu, đừng nói là cho người thêm vài ngày, chính là chọn Thi gia hợp tác cũng không có vấn đề.” Tần Đăng cười nói, rõ ràng là ở bỏ đá xuống giếng.

“Tỷ tỷ của người, người còn không hiểu sao?” Tần Văn Thư tuyệt đối là người công tư phân minh, điểm ấy Thi Vân Dạng nhất định không nghi ngờ, nàng có thể đem bản kế hoạch của Nghiêm Nhựt Vãn cho mình tham khảo, xem như đã là trọn tình trọn nghĩa, “nói, tỷ tỷ của người trong tay rút cuộc có bao nhiêu cổ phần của Tần thị?” Thi Vân Dạng rất tò mò Tần lão gia tử yêu thương Tần Văn Thư như vậy sẽ dành ra bao nhiêu tài sản cho nàng?

“Không biết nữa, dù sao cũng đủ cho tỷ tỷ xài mấy đời đều xài không hết.” Chuyện này Tần Đăng không rõ, gia gia rất nghiêm khắc, một phân tiền đều không tính toán chia cho mình, cũng may mình không ham hố. Tỷ tỷ trong tay rút cuộc có bao nhiêu cổ phần của công ty, trừ bỏ gia gia cùng tỷ tỷ, đại khái ai cũng không biết, chẳng qua Tần Đăng cảm thấy tỷ tỷ trong tay nắm cổ phần có lẽ tương đương với đại ca.

“Vậy không phải là tiện nghi cho Hàn Sĩ Bân?” Thi Vân Dạng nghe vậy, quả nhiên Tần Văn Thư mới là chân chính tài đại khí thô, xem ra Hàn Sĩ Bân cười được một lão bà giàu có.

“Hàn Sĩ Bân nghĩ cũng đừng nghĩ đến, người thật coi nhẹ tỷ tỷ của ta vô dụng sao? Ta dám cá Hàn Sĩ Bân đến bây giờ cũng không hiểu biết tỷ tỷ của ta rút cuộc có bao nhiêu tài sản.” Thật ra bản thân Tần Đăng cũng không biết rõ, tư âm của tỷ tỷ thủy chung là một bí ẩn.

Khó trách Tần Văn Thư mặc dù đã lấy chồng, ở Tần gia tiếng nói phân lượng vẫn là như vậy trọng yếu, Tần Văn Thư chỉ cần nói ra một câu so với ai khác đều có tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tái Kiến

“Tà Khinh Hoan, cô không biết thân phận của mình sao?” Hàn Sĩ Bản có vẻ bức bối chất vấn Tà Khinh Hoan, nàng cuối cùng đã chịu lộ diện.

“Tôi suy nghĩ thật lâu, tôi không có khả năng vẫn làm tình phụ.” Tà Khinh Hoan không ngờ mình còn tốt như vậy, pha cà phê cho kim chủ.

“Tại sao?” Hàn Sĩ Bản chọn mi hời ngược lại, hẳn nghĩ Tà Khinh Hoan là một người thông minh, sẽ không giống những ngu xuẩn nữ nhân bám lấy hẳn một lòng muốn bay lên cao biến thành phượng hoàng, vọng tưởng vị trí Hàn phu nhân, địa vị đó không phải thấp kém nữ nhân như các nàng có thể với tới.

“Không có lý do.” Tà Khinh Hoan không muốn trả lời, nàng bây giờ không muốn tiếp tục nhắc lên quan hệ với Hàn Sĩ Bản, trừ bỏ có quan hệ với Hàn Sĩ Bản, nàng và Tần Văn Thư một chút liên kết đều không có. Trước đây cùng Tần Văn Thư cảm thấy như vậy thân cận, dường như chỉ do bản thân mình tự tưởng tượng ra, mình không gọi điện thoại cho nàng, nàng cũng sẽ không gọi lại, có lẽ nàng sớm đem mình tiểu nhân vật này quên mất bỏ rơi ở góc xó xinh nào đó, loại cảm giác này làm Tà Khinh Hoan thấy da mặt của mình rất dày, nếu không có lẽ Tần Văn Thư cùng mình thật đúng là không có điểm chung gì cả.

Hàn Sĩ Bản cảm thấy cực kỳ quái lạ, chỉ mới đi công tác một tháng, thế từ trở nên lạnh nhạt xa cách không nói, liên vị tình phụ này vốn thực hội thích lấy lòng mình bây giờ cũng giống như trở thành người khác, nữ nhân này chưa từng dám vô thị mình, đương nhiên Hàn Sĩ Bản như thế nào cũng sẽ không nghĩ ra thế từ của mình cùng tình phụ hội quen biết với nhau.

“Cô đừng được nước làm tôi, bằng không đừng trách tôi vô tình.” Hàn Sĩ Bản cảnh cáo Tà Khinh Hoan, hẳn còn rất thích Tà Khinh Hoan, bằng không đã hơn một năm đến nay cũng sẽ không chỉ có một mình nàng, cho nên hẳn hội cho phép Tà Khinh Hoan nghịch ý hẳn một lần, nhưng không có nghĩa hẳn sẽ nhân nhượng lần thứ hai.

“Biết.” Tà Khinh Hoan bùng cà phê đưa cho Hàn Sĩ Bản, trong lòng lại thầm nghĩ, ngày nào đó lão bà của người cũng *vượt rào*, lúc đó có trò hay để xem, thế nào cũng phải cho người đội một cái nón xanh thật to mới thỏa mãn.

Hàn Sĩ Bản thấy Tà Khinh Hoan biểu tình không thêm quan tâm, trong lòng cực kỳ tức giận, sắc mặt càng lúc càng lạnh, mặc kệ trước mặt lão bà bị lạnh nhạt đối xử cũng đành chịu, ngay cả tình phụ đều tạo phản, lão hồ không phát uy các nàng xem mình là bệnh miếu sao? Hàn Sĩ Bản lạnh lùng nhìn Tà Khinh Hoan liếc một cái, ngay cả cà phê cũng không uống đã bỏ đi.

Tà Khinh Hoan nhìn ly cà phê, vươn tay cầm lên uống, cà phê mình pha quả nhiên rất ngon. Chẳng qua xem bộ dáng tức giận của Hàn Sĩ Bản, có lẽ những tháng ngày tươi đẹp của mình sắp mau chấm dứt. Quả nhiên rời khỏi kim ốc xong, Hàn Sĩ Bản lập tức gọi điện thoại, Tà Khinh Hoan toàn bộ thế tín dụng đều bị khóa lại, Tà Khinh Hoan âm thầm hỏi hận trước đây không hoang phí cả nhiều một chút, không rút thêm một ít tiền mặt, nhưng chuyện này Tà Khinh Hoan cũng dự đoán được. Hàn Sĩ Bản vốn không phải người coi tiền như rác, hẳn rất khôn khéo, chẳng qua hẳn hành động như vậy cũng không phải thật muốn cùng Tà Khinh Hoan cắt đứt quan hệ, ngược lại là muốn Tà Khinh Hoan khôi phục trước đây dịu ngoan, quay về cầu xin mình. Nhiều tiền, tuổi trẻ anh tuấn lại hào phóng kim chủ cũng không dễ tìm, Hàn Sĩ Bản rất tự tin về điểm này.

Tà Khinh Hoan và Lý Hâm bề bộn nhiều việc, nàng ở khu vực đông đúc nhất của thành phố tìm được một quán cà phê, tiền thuê cực cao, nếu là việc kinh doanh không tốt, Tà Khinh Hoan biết số tiền dành dụm ít ỏi của mình sẽ bị lãng phí nên Tà Khinh Hoan đều phải tự thân làm rất nhiều việc. Vì chỗ này trước kia cũng là quán cà phê, nguyên bản trang hoàng rất khá, chỉ cần hơi cải biến một chút, cho nên rất nhanh, quán cà phê ở đoạn đường sầm uất này một lần nữa khai trương. Tên của quán là LAP, tên này do Lý Hâm kiên trì chọn lựa, Lý Hâm bắt đầu thật ra nghĩ đến Lạp Lạp. Tà Khinh Hoan nghe xong đã nghĩ không ổn, Lý Hâm tuyệt đối hiểu trương quá mức, dường như muốn chiêu cáo khắp thiên hạ tính hướng của mình, Tà Khinh Hoan đương nhiên không cho phép, giằng co mãi Tà Khinh Hoan mới thỏa hiệp chỉ lấy một chữ LAP, không có biện pháp vì sau khi khai trương quán sẽ phải nhò vào tài nghệ khéo léo làm đồ ngọt của Lý Hâm, quan trọng nhất là nhan sắc của Lý Hâm nhiều thu hút nam nhân có tiền nghĩ muốn bao dưỡng nàng đến quán uống cà phê.

Tần thị ở phụ cận, đây thật ra là ngoài ý muốn, nếu để ý kỹ, suy cho cùng khu vực này xem như trung tâm phồn thịnh nhất, các tòa nhà cao tầng thay nhau mọc lên như nấm, mà mục tiêu khách hàng Tà Khinh Hoan nhắm vào đa số là thành phần tri thức làm việc tại nơi này.

Thi Vân Dạng và Nghiêm Nhược Vấn đều mang theo nhóm quản lý của mình xuất hiện ở Tần thị tập đoàn, Tần Văn Thư cũng khó xuất hiện tại Tần thị tập đoàn.

“Tiền phu nhân, đã lâu không gặp.” Thi Vân Dạng đầu tiên hướng Nghiêm Nhược Vấn chào hỏi, tươi cười sáng lạn rực rỡ, cô ý quan sát một chút Nghiêm Nhược Vấn, nữ nhân này vẫn ăn mặc giống như Hắc Quả Phụ*, tóc búi cao, một thân màu đen lão luyện tây trang, đơn điệu, cứng nhắc mà cường thế, ngay cả biểu tình đồng dạng cẩn thận tỉ mỉ, diện mạo không tính xinh đẹp, nhưng cũng coi như có tư sắc, tỏa ra kiên cường khí tràng, ba nữ nhân đứng chung một chỗ mỗi người mỗi vẻ.

Thi Vân Dạng hôm nay đi một đôi đồ rực rỡ giày cao gót kết hợp với tây trang đỏ như lửa, tôn thêm làn da có chút trắng hồng của nàng, vẻ mình diễm rực rỡ khiến người khác ánh mắt muốn dời đi.

“Thi tiểu thư, Hàn phu nhân.” Nghiêm Nhược Vấn hướng đứng chung một chỗ Thi Vân Dạng cùng Tần Văn Thư khẽ gật đầu.

Tần Văn Thư đáp lại Nghiêm Nhược Vấn thân nhiên mỉm cười, tao nhã trước sau như một, nếu nói hôm nay trường hợp, Tần Văn Thư trang phục để cho người khác thoải mái, còn hai người kia một người quá mức nghiêm cẩn, một người lại quá mức mình miễm.

Nghiêm Nhượng Vấn vốn không thể nào xem trọng Thi Vân Dạng, nhưng khi nhìn thấy Thi thị đưa ra bản kế hoạch hạng mục, không thể không một lần nữa đánh giá Thi Vân Dạng, trong tình huống thực lực chênh lệch không lớn, Nghiêm Nhượng Vấn đã không có mười phần tất thắng nắm chắc. Dù sao khi mà thực lực hai bên không sai kém bao nhiêu, Tần gia rất có khả năng hội lựa chọn cùng bọn họ giao tình tốt hơn Thi gia để hợp tác, nhưng trước khi có kết quả Nghiêm Nhượng Vấn tuyệt đối không nhận thua, Nghiêm Nhượng Vấn có dự cảm lần này Tần Văn Thư có lẽ là nhân vật mấu chốt quyết định kết quả cuối cùng.

Tổng thể xem ra, Tiền thị đưa ra điều kiện hợp tác phải vượt trội hơn Thi thị, nhưng cũng không phải thực nổi bật hoàn toàn, Tần thị nội bộ cũng có rất nhiều ý kiến khác nhau, cho nên Tần Vũ nhất thời cũng khó lựa chọn.

“Mọi người đều mệt mỏi, tạm thời ngưng họp một giờ, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục.” hội nghị đã đạt đến điểm căng thẳng, Tần Văn Thư đề nghị tạm ngưng hội nghị.

“Phụ cận mới mở một quán cà phê, nghe nói đồ ngọt và cà phê cũng khá lắm còn có mỹ nữ, muốn hay không chúng ta đến đó uống trà chiều?” Thi Vân Dạng vĩnh viễn không buông tha cho một cơ hội hưởng lạc, đặc biệt khi họp hành cả ngày tù túng, càng muốn đi thả lỏng tâm trí.

“Cũng tốt, mời Tiền phu nhân cũng cùng chúng ta đi.” Tần Văn Thư không quên mời Nghiêm Nhượng Vấn.

Nghiêm Nhượng Vấn đã quen tạo áp lực cho bản thân, sớm chuẩn bị tùy thời lâm vào chiến tranh trạng thái, cho nên căn bản không thấy mệt. Nhưng Tần Văn Thư mở lời mời, nàng cũng không tiện cự tuyệt, dù sao đã biết hiện tại có thể hay không lấy được quyền hợp tác có lẽ phải dựa vào Tần Văn Thư. Từ đầu cuộc họp đến giờ, nữ nhân này đều không phát biểu ý kiến gì, ngược lại chỉ im lặng lắng nghe, nàng nhìn không ra thái độ của Tần Văn Thư, đặc biệt lúc này đơn thuần là mời đi uống cà phê hay có mục đích khác?

Thi Vân Dạng chọn mi thoáng nhìn Tần Văn Thư, đại tiểu thư là đơn thuần mời Nghiêm Nhượng Vấn hay là có thâm ý khác?

Thật trùng hợp, quán cà phê mà Thi Vân Dạng nghe đồn đến chính là quán cà phê của Tà Khinh Hoan và Lý Hâm.

Cho nên khi ba người tiến vào, lập tức thấy được, không có biện pháp, ba nữ nhân này ở trong đám đông thực quá chói mắt. Chẳng qua Tà Khinh Hoan đầu tiên chú ý đến là Tần Văn Thư, còn có một vị cùng Tần Văn Thư đi quá gần, chính là Thi Vân Dạng. Tà Khinh Hoan đặc biệt chú ý đánh giá Thi Vân Dạng, không có cách khác Thi Vân Dạng nắm tay Tần Văn Thư tư thế rất thân mật, nàng xem không vừa mắt, tuy rằng Lý Hâm diện mạo không giống đang hoàng nữ nhân, nhưng nội tâm tốt xấu vẫn có hiện lộ vẻ bảo, nữ nhân này mới là chân chính playgirl, ánh mắt vô cùng suông sã. Không thể không nói ánh mắt của Tà Khinh Hoan vẫn rất tinh tế, vừa thấy liền nhìn thấu Thi Vân Dạng bản chất. Tà Khinh Hoan cảm thấy Thi Vân Dạng cùng Tần Văn Thư đứng chung một chỗ không hề tương xứng, có cảm giác giống như nữ thần Athena đứng bên cạnh vũ nữ Carmen*, cỡ nào phá hỏng nữ thần khí chất, tiểu tiên nữ đứng bên cạnh Athena mới là tuyệt phối, Tà Khinh Hoan thầm nghĩ.

“Lão bản quả nhiên là một tiểu mỹ nhân, thật sự giống tiểu bách hợp (hoa lily) khí chất thanh thuần.” Thi Vân Dạng nhìn thấy Tà Khinh Hoan, nói giỡn, từ lúc phát sinh tình một đêm với nữ nhân sau nàng cũng học xong cách trêu chọc nữ nhân.

Tần Văn Thư nhìn thấy Tà Khinh Hoan có chút ngạc nhiên, nàng giống như có một đoạn thời gian không gặp Tà Khinh Hoan, nàng phát hiện toàn bộ hàng hiệu trên người Tà Khinh Hoan đều biến mất, ngay cả trang điểm cũng không có lộ ra mớ mớ thuần khiết trắng nõn khuôn mặt, thoát nhìn thực sự trẻ trung, thật có điểm giống thanh thuần tiểu bách hợp.

“Tà Khinh Hoan, bỏ vào đây một chút...” Lý Hâm theo bên trong bước ra, nhìn thấy trước mặt Nghiêm Nhượng Vấn, Thi Vân Dạng và Tần Văn Thư cũng ngại ngại cả người.

Nghiêm Nhượng Vấn và Thi Vân Dạng hiển nhiên cũng không dự đoán lại gặp phải Lý Hâm ở đây.

Thi Vân Dạng nhìn thấy Lý Hâm rất hưng phấn, nàng chú ý Lý Hâm nhìn đến Nghiêm Nhượng Vấn cùng mình đứng trước mặt thời điểm nhảy mắt biểu tình biến thành phấn khích, còn Nghiêm Nhượng Vấn kia đồng dạng bằng son thái độ cũng có rất nhỏ thả lỏng.

Tà Khinh Hoan và Tần Văn Thư đồng thời tự hỏi một vấn đề, rốt cuộc nên làm nơ hay tiến lên chào hỏi đây?

Carmen* – nhân vật nữ chính trong một vở opera: Câu chuyện được viết trong bối cảnh tại Seville, Tây Ban Nha, khoảng năm 1830, và liên quan tới Carmen, một phụ nữ Gypsy xinh đẹp với tính khí bốc lửa. Tự do trong tình yêu, cô đã quyến rũ hạ sĩ Don José, một người lính còn chưa có nhiều kinh nghiệm. Quan hệ của họ khiến anh ta chối bỏ tình yêu cũ của mình, nổi loạn chống lại chỉ huy, và gia nhập một nhóm buôn lậu. Anh ta ghen tuông khi cô bỏ mình để quay sang đầu tư đầu bỏ Escamillo khiến anh giết Carmen. (theo nguồn Wikipedia – <http://vi.wikipedia.org/wiki/Carmen>)

Hắc Quả Phụ*: nữ anh hùng, nhân vật hoạt hình trong Marvel Comics Universe.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Buổi Trà Chiều

Thi Vân Dạng là người đầu tiên nói chuyện: “Thế giới này cũng thật nhỏ bé, không nghĩ đến sau đêm hôm đó nhanh như vậy liền gặp lại cô, sau khi cô đi không từ biệt, tôi thực lo lắng.” Thi Vân Dạng lộ vẻ thâm tình nhìn Lý Hâm nói, hoàn toàn không thềm để ý mình cùng nữ nhân khác phát sinh tình một đêm, và lại còn ở nơi công cộng nói ra.

Tần Văn Thư chọn mi, nàng cảm thấy Thi Vân Dạng không đi đóng phim thật uổng phí, nhìn hành động này thật không phân biệt được thật giả.

Nghiêm Nhượng Vấn không có cảm giác gì, chẳng qua cảm thấy người kia trong miệng luôn nói yêu mình lại cùng Thi Vân Dạng lên giường, sinh ra khinh thường.

Lý Hâm mắt tự nhiên nhìn Thi Vân Dạng, sau đó quay đầu nhìn về phía Nghiêm Nhượng Vấn, Nghiêm Nhượng Vấn trước sau vô biểu tình, cũng không vì lời nói của Thi Vân Dạng mà thay đổi, chỉ hồ hững nhìn Lý Hâm, giống như cùng mình không có quan hệ, Lý Hâm trào phúng khẽ cười, người hy vọng xa vời cái gì, nàng căn bản không quan tâm, Lý Hâm tự giễu thầm nghĩ.

“Đúng rồi, nhớ tới Tiền phu nhân cùng cô chắc là có quen biết, một thời gian trước tạp chí còn đăng tin nói hai người là tình nhân, không biết có phải là sự thật không?” Thi Vân Dạng tỏ ra vô tội không biết chuyện, cũng rất hứng thú muốn biết bộ dáng, quả thật là e sợ thiên hạ thái bình, cũng không nghĩ đến hiện tại cảnh tượng có bao nhiêu xấu hổ.

Tà Khinh Hoan không cần cùng Thi Vân Dạng tiếp xúc cũng biết tính cách của nàng xấu xa, Tà Khinh Hoan quay đầu nhìn phía Tần Văn Thư, Tần Văn Thư vừa lúc cũng nhìn về phía nàng, hai người ánh mắt giao nhau cùng một chỗ, Tần Văn Thư hướng Tà Khinh Hoan lễ phép mỉm cười, Tà Khinh Hoan mắt tự nhiên không đáp lại, nàng cảm thấy vẫn là làm ngơ tốt hơn, chuyện này đối với Tần Văn Thư cũng tốt.

Tần Văn Thư có chút bất ngờ khi Tà Khinh Hoan trốn tránh ánh mắt của nàng, nụ cười thân nhiên kia liền biến mất, cũng may vài người khác không để ý đến phản ứng cực nhỏ giữa hai người, dù sao Thi Vân Dạng cảm thấy vấn đề mình nêu lên còn không nhận được giải đáp.

“Người thông minh sẽ không tin vào lời đồn.” Nghiêm Nhượng Vấn thân nhiên nói, chém đinh chặt sắt phủ nhận.

“Là tin đồn sao?” Lý Hâm không thể tin Nghiêm Nhượng Vấn như thế phủ nhận sự thật tồn tại trước đây, chọn mi chăm chọc nhìn Nghiêm Nhượng Vấn hỏi ngược lại.

“Nga, vậy chân tướng rốt cuộc là như thế nào?” Thi Vân Dạng xem Lý Hâm như vậy dừng cảm thừa nhận, Lý Hâm rõ ràng là yêu quá thành hận, Lý Hâm nếu cắn chặt Nghiêm Nhượng Vấn, Nghiêm Nhượng Vấn cũng chạy không thoát được, nghĩ đến Thi Vân Dạng liền càng ra sức ở một bên châm ngòi thổi gió.

Nghiêm Nhượng Vấn nhìn Lý Hâm, nàng trước kia chưa từng có cần thận xem kỹ nữ nhân này, trong mắt của Lý Hâm lộ ra nồng đậm hận ý còn có kiên định quật cường, người này luôn miệng nói yêu mình nhưng đến cuối cùng vẫn vì yêu không được mà nghĩ hủy diệt danh dự của mình, Nghiêm Nhượng Vấn trong lòng cười lạnh.

Lý Hâm nhìn một lòng nghĩ giấu đồ bìm leo Thi Vân Dạng, Nghiêm Nhượng Vấn ở bên cạnh càng ngày càng tỏ ra lạnh lùng, Lý Hâm cũng cười lạnh. Nghiêm Nhượng Vấn rốt cuộc đánh giá mình là loại người nào, bản thân tuy hận nàng, nhưng tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng, Nghiêm Nhượng Vấn chưa bao giờ bỏ thời gian tìm hiểu xem mình là dạng người gì.

“Là tôi ngu ngốc đơn phương tình nguyện, người ta nhưng rất yêu trọng phu của nàng, tôi tính cái gì?” Lý Hâm cười hỏi lại.

Thi Vân Dạng đối với đáp án này có chút thất vọng, nàng tuy thích trêu chọc người khác, thích nơi nơi quấy loạn nhưng vẫn có chừng mực, cho nên cũng không tiếp tục bám vào đề tài này nữa.

“Hào hảo buổi trà chiều, nói cái gì bát quái tin tức của mấy tạp chí lá cải, chúng ta đừng chần ở cửa, vào đi.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng khiển trách Thi Vân Dạng, xem như hòa hoãn lại không khí xấu hổ lúc này.

Nghiêm Nhượng Vấn có chút ngoài ý muốn khi Lý Hâm cũng không có ý định dây dưa với mình, nhìn Lý Hâm thâm đạm cười, trong lòng có phần không thoải mái, nhưng rất nhanh bị nàng ép xuống, chỉ cùng Tần Văn Thư tiến vào trong quán.

Tà Khinh Hoan cảm thấy Thi Vân Dạng không phải người tốt, rõ ràng là ở Lý Hâm miệng vết thương rắc thêm muối, Nghiêm Nhượng Vấn cũng là người xấu, dám làm không dám nhận, tuy rằng lấy Nghiêm Nhượng Vấn thân phận kỳ thật có thể lý giải, nhưng dù nguyên nhân là gì cuối cùng vẫn làm Lý Hâm thương tâm.

“Đây là số di động của tôi, muốn tìm tỷ tỷ nói chuyện phiếm hoặc làm chuyện khác đều có thể, tôi tuyệt đối so với Nghiêm Nhượng Vấn biết thương hương tiếc ngọc hơn.” Thi Vân Dạng đem danh thiếp nhét vào tay Lý Hâm, thuận tiện cũng cầm một tấm khác đưa cho Tà Khinh Hoan, sau đó mới nói gót Tần Văn Thư các nàng đi vào. Xoay người, Lý Hâm liền đem Thi Vân Dạng danh thiếp ném đi, Tà Khinh Hoan vốn cũng muốn làm tương tự nhưng lại do dự một chút rồi đem tấm danh thiếp đó nhét vào túi.

“Bỏ không sao chứ?” Tà Khinh Hoan lấy khuỷu tay huych nhẹ Lý Hâm quan tâm hỏi.

“Không sao.” Lý Hâm hít sâu một hơi, nàng nói cho bản thân không cần yếu đuối như vậy, bằng không như thế nào truy được Nghiêm Nhượng Vấn, trái tim của nàng so với nữ nhân bình thường cứng rắn hơn rất nhiều.

Tà Khinh Hoan thấy vậy cũng không tiếp tục an ủi, Lý Hâm giống như so với trước đây kiên cường hơn nhiều, đây là hiện tượng tốt.

“Nơi này cà phê cùng đồ ngọt đều rất khá, xem ra sau này trà chiều có thể đến đây.” Thi Vân Dạng không tiếc lời khen ngợi.

Tần Văn Thư vừa uống liền biết cà phê này do Tà Khinh Hoan tự tay pha, quả thật rất ngon. Nàng nhìn sơ hoàn cảnh xung quanh một lần, lướt qua lượng khách hàng cùng giá cả trên menu, Tần Văn Thư trong lòng đánh giá sơ bộ, Tà Khinh Hoan mở quán này đại khái sẽ không bị lỗ, xem ra Tà Khinh Hoan đã bỏ nhiều công sức vào việc làm ăn, không phải là nhất thời nổi hứng, điều này làm cho Tần Văn Thư đối Tà Khinh Hoan có thêm một chút hảo cảm.

“Hàn phu nhân chỉ là đơn thuần mời chúng ta đến cùng uống cà phê thôi sao?” Nghiêm Nhựt Vãn uống một ngụm cà phê, liền mở miệng hỏi Tần Văn Thư.

“Gọi tôi là Văn Thư thì được rồi.” Tần Văn Thư hướng Nghiêm Nhựt Vãn vừa cười vừa nói, Nghiêm Nhựt Vãn vẫn là một bộ nghiêm túc đến cứng ngắc.

Tần Văn Thư mỉm cười quả thật làm cho người ta thoải mái, tuy Nghiêm Nhựt Vãn đối Thi Vân Dạng không có hảo cảm, nhưng đối Tần Văn Thư hoàn toàn ngược lại.

“Đại tiểu thư, người thật là đơn thuần uống cà phê sao?” Thi Vân Dạng cũng chọn mi hỏi.

“Thật ra phương án của hai người không tệ, thực lực cũng tương đương, Tần thị nhất thời khó có thể chọn một trong hai, tôi thấy hẳn là có một phương pháp giải quyết hoàn mỹ.” Tần Văn Thư buông ly cà phê trong tay, nhìn Thi Vân Dạng và Nghiêm Nhựt Vãn nói.

“Ý tứ của cô là?” Nghiêm Nhựt Vãn không xác định hỏi.

“Thật ra nguyên tắc hợp tác cũng không quy định chỉ có thể chọn lựa một bên không phải sao?” Tần Văn Thư cười hỏi lại.

“Vậy còn ý nghĩa nhiều người cùng chia một chén canh, ai đều muốn ăn nhiều một chút, không nghĩ phải phân cho người khác.” Thi Vân Dạng ngày thường thoát nhìn luôn tỏ vẻ bất cần đời, nhưng ở thương trường làm ăn cũng là cực kỳ khôn khéo.

“Nếu một cái bánh chỉ có thể làm thành 4 tác, hai người cùng làm cũng chỉ có thể đạt đến mức đó, hợp lực của ba người có thể làm ra một cái bánh 6 tác hoặc là lớn hơn, phần chia của ba người chưa chắc so với của hai người kém, hai người có thể suy nghĩ một chút. Tôi đi toilet.” Tần Văn Thư nói xong liền đứng dậy, lưu lại Thi Vân Dạng và Nghiêm Nhựt Vãn im lặng không nói gì, tự uống cà phê của mình.

Thật ra chú ý lực của Tà Khinh Hoan vẫn đặt ở Tần Văn Thư một bàn ba người, nhìn thấy Tần Văn Thư hướng phía toilet, Tà Khinh Hoan cũng âm thầm theo vào.

Tà Khinh Hoan vào đến buồng vệ sinh, vừa lúc Tần Văn Thư trở ra, Tà Khinh Hoan thực tự nhiên rút ra khăn tay đưa cho Tần Văn Thư, nàng không khách khí nhận lấy.

“Cô cùng nữ nhân bộ dáng giống Carmen kia thực thân thiết?” Tà Khinh Hoan hỏi đang rửa tay Tần Văn Thư.

“Carmen?” Tần Văn Thư hơi sững sốt, lập tức hiểu ý Tà Khinh Hoan nói Carmen là ám chỉ Thi Vân Dạng, Thi Vân Dạng là Carmen, cách so sánh này cũng rất mới mẻ, có chút chuẩn xác.

“Thi Vân Dạng, một thân đỏ chót bộ dáng lẳng lơ nữ nhân, phong tao còn hơn Lý Hâm.” Tà Khinh Hoan bổ sung, nàng nhớ kỹ tên nữ nhân vừa rồi đưa cho mình danh thiếp.

“Hoàn hảo, nàng cùng tôi lớn lên.” Tần Văn Thư nghe vậy không khỏi mỉm cười, “Cô thì sao, như thế nào đột nhiên nghĩ mở quán này?” chớ trách gần đây không tới quấy rầy mình.

Cùng nhau lớn lên, ý tứ là giao tình không tệ, Tà Khinh Hoan trầm nghĩ.

“Lão công của cô, kim chủ của tôi, đã cắt toàn bộ thẻ tín dụng nên tôi đành phải tự lực gánh sinh.” Tà Khinh Hoan cười nói.

“Hắn nhỏ mọn quá.” Tần Văn Thư như nghe chuyện lạ nói, chỉ có điều nào có nguyên phối hội cảm thấy trạng phu đối tình phụ không đủ rộng rãi chứ?

“Tần Văn Thư, hẳn là lão công của cô.” Tà Khinh Hoan cười vui nhắc nhở Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư như có chút đắm chiều nhìn Tà Khinh Hoan liếc mắt một cái, liền đi ra ngoài, Tà Khinh Hoan như thế nào đều đoán không ra tâm tư Tần Văn Thư, trong cách nói chuyện Tà Khinh Hoan cảm giác ra Hàn Sĩ Bán càng ngày càng không tồn tại trong lòng của Tần Văn Thư, nhưng Tần Văn Thư hiện tại cũng không có ý tứ ly hôn, đối với mình cũng là lúc gần lúc xa, hoàn toàn làm cho Tà Khinh Hoan xem không thấu lòng nàng.

Ở thời điểm Tần Văn Thư đi ra, Nghiêm Nhựt Vãn và Thi Vân Dạng hiển nhiên đang cân nhắc phương án của Tần Văn Thư, buổi trà chiều của ba người đạt đến thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tần Mỹ Nhân Là Cực Phẩm

Tần Văn Thư đứng lên trả tiền cho mọi người, Tà Khinh Hoan đứng ở quầy thu ngân, trong lúc hai người không nói lời nào với nhau, Tần Văn Thư theo trong túi lấy tiền đưa cho Tà Khinh Hoan, khi Tà Khinh Hoan chuẩn bị thối tiền, Thi Vân Dạng lại lên tiếng.

“Người xem chúng ta Tần mỹ nhân tư sắc thế nào?” Thi Vân Dạng chỉ vào Tần Văn Thư hỏi Tà Khinh Hoan, Thi Vân Dạng tính tình thích náo nhiệt thật đúng là một khắc đều không ngừng nghỉ, nhưng không thể phủ nhận người này tâm tư đặc biệt tinh tế, nàng phát hiện vị nữ nhân có diện mạo giống như tiểu bách hợp này theo vào cửa bắt đầu không hề để mắt nhìn mình hoặc Nghiêm Nhượng Vãn một cái, ngược lại nàng luôn luôn để ý Tần Văn Thư. Chẳng qua Tần Văn Thư và mình thường xuyên bị người khác ngắm nhìn đã không phải chuyện gì mới mẻ, cho nên Thi Vân Dạng không phát hiện hành động bất thường của Tà Khinh Hoan.

“Nàng là cực phẩm.” Tà Khinh Hoan nghiêm túc suy nghĩ một chút trả lời.

“Vậy là mỹ nhân có được giảm giá không?” Thi Vân Dạng trêu ghẹo hỏi, nàng người này gặp ai cũng có thể nói đùa.

Tà Khinh Hoan liếc Thi Vân Dạng một cái, lại nhìn về phía Tần Văn Thư, nhìn thấy Tần Văn Thư cũng chỉ mỉm cười nhìn mình, dường như chờ đáp án của mình, tựa hồ giống như một người qua đường đứng xem náo nhiệt.

“Tốt, phần nước của nàng ta miễn phí mời nàng.” Tà Khinh Hoan rất sáng khoái đáp ứng, bất quá sự hào phóng của nàng cũng chỉ dành cho Tần Văn Thư, đối với hai nữ nhân còn lại một phần tiền cũng không thể thiếu.

“Còn nhan sắc của ta thế nào?” Thi Vân Dạng không bằng lòng, ngoài Nghiêm Nhượng Vãn nữ nhân cứng nhắc kia không tính, mình dù nhìn thế nào cũng là một đại mỹ nhân, làm sao không miễn phí luôn phần của mình đâu?

“Không phải là loại ta thích.” Ngu ý, sắc đẹp của người muốn ở chỗ của ta ăn free uống free không có cửa đâu.

“Ta không đẹp bằng nàng sao?” Thi Vân Dạng nhăn mày hỏi, nàng bắt đầu cảm thấy bức bối.

“Đó là đương nhiên.” Tà Khinh Hoan cảm thấy như thế.

Thi Vân Dạng lớn bằng tuổi này, tuy nói một số khía cạnh có lẽ so ra thua kém Tần Văn Thư, nàng cũng chấp nhận, nhưng ít nhất mình luôn kiêu ngạo tư sắc nàng chưa bao giờ cho rằng sẽ bại ở Tần Văn Thư trong tay, rõ ràng là Tà Khinh Hoan không có mắt thẩm mỹ.

“Cô cứ tính hết mọi thứ không cần miễn phần của tôi.” Tần Văn Thư thản nhiên cắt ngang càng ngày càng náo loạn cũng đối Tà Khinh Hoan nổi lên một chút hứng thú Thi Vân Dạng. Tần Văn Thư rất hiểu biết con người của Thi Vân Dạng, người này phạm là đối với người không thể chinh phục càng phát ra hứng thú trêu chọc cùng chinh phục, tính tình của nàng thật sự rất xấu.

Thi Vân Dạng còn muốn nói gì đó, nhưng ở trước mặt Nghiêm Nhượng Vãn, sợ bị Nghiêm Nhượng Vãn chê cười nên không tiếp tục chọc ghẹo nữa, thật ra nàng không thêm để ý chút tiền lẻ này, chỉ có điều sắc đẹp của mình như thế nào bị người vô thị, sau đó ai oán nhìn Tần Văn Thư một cái, *đã sinh Thư, sao còn sinh Dạng* (câu này là Thi Vân Dạng bắt chước một câu nói nổi tiếng của Chu Du: “Trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng” trong Tam Quốc Chí)? Bất quá lập tức lòng tự tin lại quay về, cùng Tần Văn Thư học chung bao nhiêu năm người theo đuổi mình nhiều hơn của Tần Văn Thư, thật tình không biết, nữ nhân như Tần Văn Thư đại đa số người đều khao khát có được nhưng dám theo đuổi Tần Văn Thư thật đúng là không có mấy.

Tà Khinh Hoan đưa tiền thối cho Tần Văn Thư, vẫn là không tính tiền phần của nàng, Tần Văn Thư chỉ nhìn một chút nàng không nói thêm gì liền rời đi.

Sau chín giờ tối lượng khách giảm xuống, Tà Khinh Hoan chuẩn bị gọi người làm đóng cửa, Tà Khinh Hoan ở trước quầy thu ngân kiểm tra tiền bán trong ngày, cảm giác đêm tiền thật là thoải mái, Tà Khinh Hoan thầm nghĩ, nếu có thể duy trì trước mắt lưu lượng khách hàng vậy chắc chắn sẽ không bị lỗ vốn, nghĩ đến đây Tà Khinh Hoan an tâm.

Đội Tà Khinh Hoan kết sổ xong, mới phát hiện Lý Hâm một mình đang làm vệ sinh, còn hai người giúp việc đã sớm rời khỏi.

“Bồ cũng là lão bản, việc này không cần bỏ đi làm, kêu bọn họ làm thì được rồi.” Tà Khinh Hoan cảm thấy Lý Hâm có thể lực của ba người cộng lại, bận rộn cả ngày cũng không thấy nàng kêu mệt, không hiểu là đang tự ngược hay là tính lực tràn trề nữa.

“Dù sao tâm tình của mình không tốt, cho bọn họ nghỉ sớm một chút.” Lý Hâm tiếp tục lau sàn nhà, đầu cũng không ngẩng lên.

“Có lão bản như bồ, nhân viên sẽ rất vui vẻ.” Tà Khinh Hoan thấy Lý Hâm tiếp tục chà sàn sớm muộn gì cũng biến thành hoàng kiểm bà (thiếu phụ luống tuổi có chồng), quả nhiên nữ nhân này không có tình yêu thẩm thấu, trở nên khô khan, vẫn nên tranh thủ tìm một mỹ nữ làm dịu một chút trước mặt nữ nhân đi, nàng cũng không nghĩ trong quán xuất hiện một cái hoàng kiểm bà.

“Bồ về trước đi, mình làm xong sẽ đóng cửa.” Lý Hâm quan tâm nói.

“Vậy mình về trước, bỏ lau một lần là được rồi, đừng ở lại khuya quá.” Tà Khinh Hoan nhún nhủ nói, Lý Hâm tâm tình không tốt thời điểm thực thích làm việc nhà, có khi làm đi làm lại đến vài lần, loại này tự hành hạ thật không thể chấp nhận.

Tà Khinh Hoan rời quán thời điểm, một luồng sáng chói mắt từ đèn xe chiếu vào khiến nàng thiếu chút nữa không mở được đôi mắt, Tà Khinh Hoan rất nhanh phát hiện người trên xe là Tần Văn Thư.

Đèn xe được tắt đi, Tà Khinh Hoan lập tức chạy đến bên cạnh xe Tần Văn Thư, gõ vào kính xe, Tần Văn Thư hạ kính xuống.

“Cô như thế nào còn không về nhà?” Tà Khinh Hoan hỏi.

“Tôi mới từ công ty trở về, vừa lúc đi ngang qua, muốn hay không tôi đưa cô về?” Tần Văn Thư nhẹ nhàng hỏi.

Trùng hợp đi qua sao? Khéo như vậy sao, Tà Khinh Hoan hạnh phúc thầm nghĩ. Thật ra Tần Văn Thư ra khỏi công ty khá trễ, nhưng nàng cũng không hiểu là có ý vẫn là tiềm thức lúc chạy qua cửa tiệm của Tà Khinh Hoan, nhìn thấy bên trong còn sáng đèn liền ngừng lại một lát, đang chuẩn bị rời đi Tà Khinh Hoan lại đi ra nên đứng dịp gặp được.

“Tốt lắm.” Tà Khinh Hoan không chút khách khí lập tức đi đến phía cửa bên kia, mở cửa xe, ngồi vào ghế bên cạnh người lái.

Tần Văn Thư thấy Tà Khinh Hoan lại không nhớ thắt dây an toàn, nên chồm người qua thể Tà Khinh Hoan cài dây an toàn, Tà Khinh Hoan giương lên khóe miệng, nàng thực thích những động tác săn sóc nhỏ nhặt của Tần Văn Thư, tổng hội khiến mình trong lòng không biết từ đâu đến ấm áp.

“Vì sao cô cười vui vẻ như vậy?” Tần Văn Thư nhìn đến nụ cười sáng lạn của Tà Khinh Hoan hỏi.

“Nhìn thấy cô, tôi thực vui vẻ a.” Tà Khinh Hoan tự nhiên bày tỏ.

Tần Văn Thư liếc Tà Khinh Hoan một cái, không lập tức mở miệng nói chuyện, sau một lúc lâu mới nói ra: “Cám ơn cô mời tôi uống trà chiều.”

“Không có biện pháp, ai kêu Tần mỹ nhân bộ dáng xinh đẹp như vậy đây?” Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư sừng mặt vừa cười vừa nói, Tần mỹ nhân, thật đúng là Tần mỹ nhân a, Tà Khinh Hoan rất thích từ này.

Tần mỹ nhân, Tần Văn Thư trong lòng cảm thấy cách gọi này có chút không đúng đắn, nghe đến thật không quen, Tần Văn Thư biểu tình như thường có điều hai bên tai lại hơi đỏ lên, may mà trong xe hơi tối nên Tà Khinh Hoan không có phát hiện ra.

“Đi hướng nào đây?” Tần Văn Thư hỏi, là muốn về kim ốc hay là nhà trọ độc thân của nàng.

“Bên trái.” Đã thật lâu mình không có trở về biệt thự Hàn Sĩ Bán mua cho, nhà đó cũng là do mình đứng tên sở hữu, Tà Khinh Hoan suy xét muốn hay không bán nó đi, nhưng hiện nay Tà Khinh Hoan cũng chưa dám hành động miễn cho Hàn Sĩ Bán tức giận đến giậm chân.

Tần Văn Thư quẹo xe về bên trái, lúc biết Tà Khinh Hoan muốn trở về nhà trọ nhỏ của nàng, Tần Văn Thư tâm tình cũng không tệ lắm, thật ra thì cả ngày hôm nay tâm tình vẫn rất tốt.

Rất nhanh hai người đã đến chỗ ở của Tà Khinh Hoan.

“Muốn hay không vào ngồi chơi một chút?” Tà Khinh Hoan chớp đôi mắt được xem là bộ phận xinh đẹp nhất trên khuôn mặt của mình dò hỏi Tần Văn Thư, giống như ánh mắt của một con chó nhỏ nhìn xem chủ nhân.

“Không tiện, đã khuya rồi.” Trước đây không lâu Hàn Sĩ Bán gọi điện thoại nói muốn tới đón mình trở về nhưng bị mình từ chối, thời gian cũng thật không còn sớm, nếu mình không về nhà, Hàn Sĩ Bán có thể nóng ruột đến chết.

“Chỉ một lúc thôi.” Tà Khinh Hoan giữ chặt lấy cổ tay của Tần Văn Thư, không buông cho Tần Văn Thư đi, đã nhiều ngày không gặp nàng, thực luyến tiếc để nàng rời đi.

“Vẫn là không tốt...” Tần Văn Thư lần này cự tuyệt hiển nhiên không còn kiên định, so với về nhà đối mặt ngày càng không nghĩ nhìn đến Hàn Sĩ Bán, cùng Tà Khinh Hoan ở chung vẫn là rất thoải mái và vui vẻ.

“Được rồi, chỉ một lúc thôi.” Tà Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư có xu hướng nhượng bộ, vạn phần nhiệt tình nắm chặt tay nàng, bên nắm bên kéo Tần Văn Thư hướng nhà trọ đi đến.

“Muốn hay không uống ít rượu?” Tà Khinh Hoan thay áo ngủ xong, hỏi nghiêm cẩn ngồi trên sofa Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư lắc đầu, nàng vì cơ thể quan hệ đối với rượu rất miễn cảm, hơi uống một ít rượu liền dễ dàng say, trời sinh cơ thể như vậy nên bình thường nàng rất ít uống.

“Vậy tôi rót cho cô một ly nước trái cây.” Tà Khinh Hoan tự mình mở một chai rượu vang theo kim ốc lên lút lấy về, nàng ở quán bar làm công thời điểm, đối rượu vô cùng quen thuộc, nên nàng pha cho Tần Văn Thư một ly cocktail.

Tần Văn Thư nhìn ly cocktail màu đỏ, nghĩ đến là nước trái cây liền không suy nghĩ uống một hơi, còn cảm thấy rất ngon, cũng uống thêm mấy ngụm.

Được vài hớp, Tà Khinh Hoan phát hiện có điểm không thích hợp, Tần Văn Thư trắng nõn khuôn mặt đỏ bừng lên, Tà Khinh Hoan thầm nghĩ Tần đại tiểu thư không thể uống rượu sao?

“Tư lượng của cô không cao?” Tà Khinh Hoan thuận miệng hỏi, trời biết, nàng hỏi vấn đề này là cỡ nào mưu đồ hiểm ác, vì nàng đã cảm giác được khi mình hỏi vấn đề này trong lòng thực hưng phấn.

“Ân, rất dễ say.” Tần Văn Thư gật đầu, nàng cảm giác mặt mình giống như thực nóng.

Tà Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư ánh mắt tuy cố gắng duy trì thanh minh nhưng ít nhiều đã có chút sưng mù nổi lên, Tần Văn Thư dưới tác dụng của rượu gương mặt đỏ ửng, thoát nhìn cùng bình thường thâm bất khả trắc (sâu không lường được) Tần Văn Thư giống như hai người khác nhau.

Tà Khinh Hoan trong lòng vui sướng có một thanh âm gian ác đang cổ động mình chúc say Tần Văn Thư, trên thực tế, nàng thực chuẩn bị làm như vậy, nàng lập tức pha thêm một ly cocktail, lần này độ cồn so với lần trước nặng hơn nhiều.

“Nước trái cây này hương vị cũng ngon lắm, cô thử uống xem.” Tà Khinh Hoan cười tủm tỉm nói, nụ cười kia cỡ nào giống kẻ xấu dụ dỗ con gái đáng hoàng.

Tần Văn Thư cảm thấy nước trái cây có chút không đúng, nhưng là ngăn không được sự nhiệt tình của Tà Khinh Hoan, nên lại uống vào hai ngụm, lúc này khuôn mặt càng đỏ, ánh mắt càng mơ màng, Tà Khinh Hoan cái này phải biến thân.

“Mặt của cô thật hồng...” Tà Khinh Hoan dựa sát Tần Văn Thư, ngón tay nhẹ nhàng xoa Tần Văn Thư tinh xảo khuôn mặt, ngón tay chạm đến cằm, nhẹ nhàng gọi lên cằm của Tần Văn Thư, điển hình của tư thế đùa giỡn phụ nữ đáng hoàng, còn có tác dụng của rượu làm cho cảnh tượng trở nên ái muội hơn.

Tần Văn Thư mặc dù có chút say, nhưng vẫn có vài phần thanh tỉnh, nàng cảm giác được mặt của Tà Khinh Hoan cách mặt mình càng lúc càng gần, mà trên mặt của mình cũng bắt đầu phát nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Rượu Sau Loạn Tính

Có lẽ nhờ vào cảm giác say Tần Văn Thư thuận theo trong lòng hào cảm đối với Tà Khinh Hoan, hoặc cũng có lẽ lúc này đây cảnh tượng quá mức ái muội, đôi môi của hai người chạm vào thời điểm Tần Văn Thư không hề chống cự, âm thầm đồng ý thuận theo tự nhiên.

Tà Khinh Hoan cảm giác Tần Văn Thư không như lúc trước đề phòng nghiêm mật, thậm chí có chút dung túng hành động của mình, nên cũng không nóng lòng công chiếm lập tức. Tà Khinh Hoan thả chậm tiết tấu, tỏ ra thật ôn nhu, lưỡi nàng nhẹ nhàng liếm lộng Tần Văn Thư đôi môi, dường như cố gắng mở ra Tần Văn Thư nhắm chặt lối vào, nhưng hành động này xa xa không đủ. Tà Khinh Hoan nghĩ câu động Tần Văn Thư dục vọng vốn được giấu kín kỹ càng nhất định giống như rượu ngon được phong tồn nhiều năm, hương thuần mỹ vị cực hạn. Nàng biết đối với nữ nhân như Tần Văn Thư chắc chắn phải có kiên nhẫn như thợ săn bằng không dục tốc bất đạt (nóng vội sẽ thất bại).

Tần Văn Thư không còn đủ cảnh giác đề phòng bị, cảm thấy nụ hôn này rất mềm mại nhẹ nhàng, cùng tất cả nụ hôn trước đây bất đồng, ôn nhu khiến nàng không nghĩ đề phòng, Tần Văn Thư nhẹ nhàng nhắm mắt lại vì bản thân cũng không kháng cự nụ hôn như vậy.

Đầu lưỡi của Tà Khinh Hoan khe khẽ đẩy ra đôi môi của Tần Văn Thư, cảm giác lưỡi mình giống như tự có ý thức, nàng cảm giác trong lòng có một cỗ xao động không thể khắc chế, nguyên lai môi của nữ nhân là mềm mại như vậy, nguyên lai môi của nữ nhân là thơm tho ngọt ngào như vậy, nàng nhẹ nhàng cuốn lấy đầu lưỡi then thung trúc trúc của Tần Văn Thư, nó hăng còn ngượng ngùng né tránh.

Tay của Tà Khinh Hoan ôm lấy thắt lưng Tần Văn Thư, không tự chủ được đem thân thể của nàng cùng mình thiếp lại gần nhau, Tà Khinh Hoan cảm giác thân nhiệt của mình bất chợt tăng cao.

Tay Tà Khinh Hoan khẽ vuốt ve lưng Tần Văn Thư, trong lúc đó một chân chen vào giữa hai chân nàng, môi chậm rãi chuyển qua chiếc cổ trắng nõn, nóng bỏng đôi môi dán lên cổ nàng.

Tần Văn Thư cảm giác được một đôi môi ấm áp chạm vào người trong lòng nảy sinh bất an, thân thể không thể nói rõ là thích hay không, chẳng qua không giống như ngày thường không có phản ứng.

Tà Khinh Hoan di chuyển xuống đôi xương đòn gọi cảm của Tần Văn Thư, thân thủ muốn cỡi y phục trên người nàng nhưng bị Tần Văn Thư dè lại đôi tay có ý đồ xấu xa kia.

“Không được.” Tần Văn Thư trên mặt còn nhiễm thượng một tầng đỏ ửng mê ly, tuy ánh mắt dưới tác dụng của rượu mà có chút mơ màng nhưng giọng điệu rất kiên định, phát ra đúng là khí tức của người cầm dục.

“Không thoải mái sao?” Tà Khinh Hoan hỏi.

Tần Văn Thư lắc lắc đầu, hành động này làm cho Tà Khinh Hoan mừng thầm, không có không thoải mái là dấu hiệu tốt.

“Vậy thoải mái sao?” Tà Khinh Hoan lại hỏi, đây mới là mấu chốt quan hệ để tiến thêm một bước.

Tần Văn Thư vẫn lắc đầu.

Tà Khinh Hoan nhìn thấy biểu tình của Tần Văn Thư không giống nói dối, chẳng lẽ nói Tần Văn Thư thân thể thật sự là bị lạnh cảm?

“Vậy có cảm giác sao?” Tà Khinh Hoan chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

Tần Văn Thư gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Đó là cảm giác gì?” Tà Khinh Hoan không tha hỏi tiếp, nàng cũng rất ngạc nhiên Tần Văn Thư bị mình khiêu khích có cảm giác gì.

Tần Văn Thư vừa không nghĩ trả lời cũng không có tinh thần trả lời, Tần Văn Thư cảm thấy mí mắt của mình càng ngày càng nặng, thể chất của Tần Văn Thư là đụng vào rượu sau liền dễ dàng mệt mỏi chỉ muốn ngủ. “Ta mệt.” Tần Văn Thư nghiêng đầu dựa hướng Tà Khinh Hoan, lẩm bầm nói.

Tà Khinh Hoan trong đầu tràn đầy ý nghĩ đen tối, nghe đến Tần Văn Thư nói “Ta mệt” sau liền không còn một mảnh, nàng đang mong đợi Tần Văn Thư rượu sau loạn tính, ai ngờ Tần Văn Thư rượu sau chỉ muốn đi ngủ. Tà Khinh Hoan cảm thấy thất phần tiếc hận nhưng nghĩ đến đêm nay có thể giữ lại Tần Văn Thư, tâm tình lại vui vẻ hơn. Đặc biệt khi Tần Văn Thư ý lại dựa đầu vào bờ vai của mình, Tà Khinh Hoan cảm thấy trong lòng một mảnh mềm mại, thực tự nhiên thân thủ đỡ lấy thất lưng của Tần Văn Thư, ôm nàng vào lòng.

“Ngaoan, chúng ta lên giường đi ngủ.” Tà Khinh Hoan thừa lúc Tần Văn Thư còn không có hoàn toàn ngủ, tranh thủ giúp nàng nâng nàng lên giường, Tần Văn Thư vừa đặt đầu xuống gối liền ngủ.

Tà Khinh Hoan sợ Tần Văn Thư không thay quần áo, còn có nội y sẽ ngủ không thoải mái, thân thủ cởi áo sơ-mi cho Tần Văn Thư lộ ra màu tím nhạt áo ngực, chặt chẽ ôm lấy hai khóa dây dện cao ngất, còn có trung gian khêu gợi khe rãnh, nữ nhân này đáng người thực không có khuyết điểm, lần trước coi lên thời điểm, Tà Khinh Hoan đã hiểu được không gì sánh bằng trực tiếp nhìn thấy, như vậy hình ảnh thực sự làm cho người khác khâm phục hoàn mỹ đáng người. Nàng chỉ muốn cho Tần Văn Thư ngủ thoải mái một chút, cũng không phải cố ý rình xem, Tà Khinh Hoan tâm lý đang ngại biện cho bản thân. Chẳng qua là muốn giúp Tần Văn Thư cảm thấy thoải mái khi ngủ, có tất yếu ngay cả lớp trong cùng riêng tư nhất cũng coi sao? Tuy Tà Khinh Hoan động tác cẩn thận hết sức nhưng vẫn quấy nhiễu đến Tần Văn Thư, nàng hơi nhú mày nhưng vẫn không mở mắt ra.

Tà Khinh Hoan trong khi cởi ra lớp nội y phía dưới, đôi mắt không thể không chế nhìn xuống đóa hoa màu hồng nhạt như ẩn như hiện ẩn núp trong khu rừng huyền bí, hai cánh hoa chặt chẽ đóng lại, thật sự là cấm kỵ thần bí địa phương. Tà Khinh Hoan cảm thấy mình nếu không phải còn một chút nhân tính, nàng nhất định thân thủ đi sờ vào, đùa nghịch một phen, nàng còn muốn ở Tần Văn Thư trên người từ đầu đến cuối sờ qua một lần.

Tà Khinh Hoan cởi sạch đồ của Tần Văn Thư sau, chính mình chạy tới phòng tắm vội vàng tắm rửa sơ qua liền đi ra, lại ngắm nghía thân thể của Tần Văn Thư một lần nữa mới đứng dậy đi lấy một bộ áo ngủ của mình mặc vào cho nàng, với tính tình của Tần Văn Thư sáng mai nếu phát hiện mình bị quá chén, còn bị cởi sạch sẽ, khả năng rất lớn nàng sẽ sinh khí. Tà Khinh Hoan tuy thích chọc ghẹo Tần Văn Thư nhưng cũng là không dám chạm vào mấu chốt điểm của nàng. Tà Khinh Hoan biết những người thoát nhìn càng ôn hòa đến lúc tức giận càng phát ra đáng sợ.

Lúc này, Tần Văn Thư di động vang lên, Tà Khinh Hoan cầm nó lên, nhìn thấy là số của Hàn Sĩ Bản, Tà Khinh Hoan ngay cả suy nghĩ cũng không cần liền tắt máy. Tà Khinh Hoan khoe miệng hiện lên một tia cười đều, đêm nay đem Tần Văn Thư giữ lại bên người, Hàn Sĩ Bản đợi không thấy lão bà về nhà thế nào cũng lo lắng, ngày mai Tần Văn Thư về nhà, đối mặt Hàn Sĩ Bản, lại nên là cảnh tượng như thế nào? Hàn Sĩ Bản có thể hay không chất vấn đêm không về nhà lão bà đâu? Nghĩ đến, Tà Khinh Hoan cảm thấy rất thú vị.

Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư dung nhan xinh đẹp khi ngủ, nữ nhân này thật đúng là lông mi vừa dài vừa dày, đôi mắt tinh lượng, cái mũi xinh xắn, đôi môi cũng cực mỹ, quả nhiên là một vị mỹ nhân tinh xảo, là nữ nhân sẽ làm cho người khác nổi lên dục vọng chiếm hữu.

Tà Khinh Hoan khẽ hôn nhẹ vào bên môi Tần Văn Thư, lại hôn một cái lên trán, mới an phận nằm xuống bên cạnh Tần Văn Thư, nếu có lần sau cũng sẽ không dễ dàng như vậy buông tha người, Tà Khinh Hoan thầm nghĩ, nàng cũng không phải là mỗi lần đều có khả năng làm quân tử. Tà Khinh Hoan nhanh chóng ôm chặt thân thể Tần Văn Thư. Nàng thích hương vị trên người Tần Văn Thư, khí tức thân nhiên làm cho người ta tràn ngập ý lại cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Biến Tâm

Tần Văn Thư nằm mơ thấy mình bị một con rắn thật to cuốn lấy, nàng cố gắng đẩy dựa thoát thân, lại như thế nào cũng tránh không thoát, bị quấn càng lúc càng chặt cơ hồ làm cho nàng thở không nổi.

Tần Văn Thư bỗng nhiên mở to mắt, hoàn hảo chỉ là ác mộng. Tần Văn Thư hơi hơi thở dài nhẹ nhõm, nằng phát hiện Tả Khinh Hoan cánh tay đặt ở trên ngực của mình, khó trách trong mơ hội cảm giác bị quẩn lầy gắt gao. Tần Văn Thư nhìn đang say giấc Tả Khinh Hoan không khỏi suy nghĩ một lần đêm qua tình cảnh, thật hiển nhiên ly nước trái cây Tả Khinh Hoan pha cho nằng có chứa rượu, nghĩ đến nụ hôn tối hôm qua, Tần Văn Thư hơi hơi nhú mày, khi hất bàn tay đặt trên ngực mình ra lại phát hiện một vấn đề khác, nguyên bản y phục trên người đã bị đổi thành đồ ngủ, thực hiển nhiên quần áo là không phải do mình đổi.

Tả Khinh Hoan vì động tác của Tần Văn Thư mà bị bừng tỉnh, “Buổi sáng tốt lành.” Tả Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư nở rộ một cái tươi cười sáng lạn.

Một chút cũng không tốt, Tần Văn Thư thâm nghĩ, “Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua ta không trở về sao?” Tần Văn Thư làm bộ như không nhớ rõ, miễn cho mình bị xấu hổ.

“Người một chút rượu cũng không uống được sao? Người uống xong cocktail của ta pha liền say.” Tả Khinh Hoan ra vẻ kinh ngạc nói.

“Cocktail lại không phải nước trái cây.” Tuy rằng hơn kém một chữ, nhưng rõ ràng hai thứ là hai thức uống khác nhau.

“Trong mắt của ta, cocktail tương đương với nước trái cây.” Tả Khinh Hoan cãi lại, nằng có thể nói ra như vậy là do đối với tửu lượng tốt như Tả Khinh Hoan, cocktail xác định tương đương nước trái cây, hơn nữa khi Tả Khinh Hoan pha cocktail cho Tần Văn Thư uống, cũng không biết Tần Văn Thư đối rượu mẫn cảm như vậy, chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Hiển nhiên, Tần Văn Thư tìm không ra sơ hở liền chấm dứt đề tài này, đối với nụ hôn tối qua kiên quyết không đề cập tới.

Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư đứng dậy đi vào phòng tắm, cũng đi theo.

“Người nhớ chuyện gì xảy ra tối hôm qua không?” Tần Văn Thư không nghĩ nhắc tới, ngược lại Tả Khinh Hoan rất muốn nói đến.

“Không.” Tần Văn Thư lắc đầu, tiếp tục giả bộ mất trí nhớ.

“Ngày hôm qua người uống say sau hôn ta, còn đem người ta đặt ở dưới thân...” Tả Khinh Hoan ngược ngược nói, Tả Khinh Hoan quả nhiên là người thích hành động, xem biểu tình kia tựa hồ như thật. Nếu Tần Văn Thư nhớ không nổi, mình như thế nào đối trắng thay đen đều có thể đánh lừa nằng.

Quả nhiên, Tần Văn Thư vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh sụp đổ, nằng không nghĩ tới Tả Khinh Hoan có thể vận vẹo sự thật, sau một lúc lâu, Tần Văn Thư mới bình tĩnh lại.

“Thật sao?” Tần Văn Thư chọn mi hỏi ngược lại.

“Án.” Tả Khinh Hoan gật đầu, Tả Khinh Hoan đều nhanh đau bụng, Tần Văn Thư vừa rồi chợt lóe mà qua suy sụp biểu tình thật rất tuyệt.

“Uống rượu xong nhớ không rõ.” Tần Văn Thư đem sở hữu trách nhiệm đổ cho chuyện say rượu, có câu người không biết không có tội.

“Dù sao là người hôn ta, đã hôn rồi, có phải hay không để ta hôn lại đâu?” Tả Khinh Hoan tươi cười dị thường tà ác.

Tần Văn Thư nhìn Tả Khinh Hoan bỗng nhiên có loại vô lực cảm giác, rõ ràng nằng chiếm tiện nghi của mình, hiện tại ngược lại biến thành giống như mình là người được lợi.

“Chuyện phát sinh sau say rượu không thể xem như là thật ỉ?” Tần Văn Thư hỏi ngược lại, nằng tự nhiên là chết cũng không nhận.

“Vì sao không thể là thật đâu?” Tả Khinh Hoan không đồng ý, không buông tha cho đề tài này.

“Tả Khinh Hoan, người nên biết có chừng có mực!” Biểu tình của Tần Văn Thư hơi hơi trở nên lạnh lùng, nằng không nghĩ tiếp tục nói về đề tài này. Một khi nghĩ đến như thế nào đối mặt truy vấn của Hàn Sĩ Bân, nằng đã thấy nhức đầu, Tả Khinh Hoan ngược lại gây thêm phiền phức cho mình.

Trong ấn tượng của Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư vẫn là người phi thường hiểu chuyện, mặc dù không hài lòng cũng rất ít không nể mặt, nên nằng bây giờ không dám thử lại tính kiên nhẫn của Tần Văn Thư nữa.

“Ta muốn tắm, người có thể trước đi ra ngoài không?” Tần Văn Thư thấy Tả Khinh Hoan thu liễm không còn biểu hiện khinh suất, lập tức khôi phục biểu tình luôn luôn ôn nhu như trước.

“Được rồi, ta đi trước làm bữa sáng, người ăn xong hãy đi.” Tả Khinh Hoan rời khỏi phòng tắm, chạy đến phòng bếp chuẩn bị điểm tâm.

Trong phòng tắm, Tần Văn Thư mặc cho nước từ vòi sen chảy qua da thịt của mình, nhắm lại hai mắt, thật ra trong lòng nằng vẫn biết, nằng vừa rồi cũng không phải chân chính sinh khí, chỉ là không thích Tả Khinh Hoan nói tiếp đề tài kia không ngừng. Tối hôm qua, nằng quả thật có chút say, nhưng không phải hoàn toàn bất tỉnh, nằng biết bản thân mình dung túng những hành động của Tả Khinh Hoan, thế nhưng trước khi bản thân còn không làm rõ tâm sự, nằng không thích Tả Khinh Hoan theo đuổi gắt gao, còn rất nhiều chuyện, nằng nhất thời khó có thể lựa chọn.

Tần Văn Thư cũng chỉ vội vàng tắm rửa sau đó đi ra, mở điện thoại lên, mấy chục cuộc gọi chưa tiếp, còn hơn mười tin nhắn, đều của Hàn Sĩ Bân, thật là phiền toái, Tần Văn Thư thâm than không ổn.

Tần Văn Thư gọi điện thoại cho Hàn Sĩ Bán.

“Có chuyện gì sao?” Tần Văn Thư hỏi, đại khái Hàn Sĩ Bán cả một đêm cũng chưa ngủ vẫn tìm kiếm tung tích của mình, điều này làm cho Tần Văn Thư có chút áy náy, tuy Hàn Sĩ Bán bao dưỡng tình phụ bên ngoài, nhưng hẳn đối mình chăm sóc chu đáo lại không một chút giả dối.

“Em đi đâu vậy? Vì cái gì tắt máy không tiếp điện thoại, em có biết anh rất lo lắng không? Anh thiếu chút nữa phải đến sở cảnh sát báo án, em...” Hàn Sĩ Bán nghe được điện thoại Tần Văn Thư gọi lại, liên tục hỏi một đồng câu hỏi, cũng lộ ra một ít chỉ trích, có thể nghe ra Hàn Sĩ Bán lo lắng hấp tấp thái độ.

Lúc này Tả Khinh Hoan theo phòng bếp đi ra, nhìn Tần Văn Thư đang gọi điện thoại, Tần Văn Thư làm một cái thủ thế, ý bảo nàng đừng lên tiếng.

“Em không sao, chờ khi em về sẽ cùng anh giải thích.” Nhiều vấn đề như vậy, Tần Văn Thư nhất thời cũng trả lời không hết, hơn nữa nếu nói dối cùng một lúc cũng không dễ dàng.

“Em ở đâu? Anh đến đón em!” Lần này Hàn Sĩ Bán thực kiên trì, hẳn rất hối hận tối hôm qua không có kiên trì đi đón Tần Văn Thư, đến nỗi dọa mình lo lắng bất an chính một đêm, mất ngủ chính một đêm.

“Không cần đâu, em lập tức trở về liền, di động sắp hết pin, không nói nữa.” Tần Văn Thư cúp máy, Tần Văn Thư một khi nghĩ đến trở về đối mặt một đồng chất vấn từ Hàn Sĩ Bán, lập tức cảm thấy đau đầu.

“Điện thoại của lão công?” Tả Khinh Hoan hỏi.

“Àn.” Tần Văn Thư gạt đầu.

“Ăn điểm tâm đi.” Tả Khinh Hoan nói sang chuyện khác, nàng phát hiện mình ngày càng ngày không thích cùng Tần Văn Thư nhắc tới Hàn Sĩ Bán, nam nhân kia từng là nàng cùng Tần Văn Thư câu nôi, nay giống như trở thành chướng ngại.

Trong thời gian ăn cũng không có nhiều chuyện để nói, bữa sáng rất nhanh kết thúc.

Ăn xong Tần Văn Thư liền lập tức lái xe trở về, trên đường về nhà, Tần Văn Thư gọi điện thoại một người khác.

Tần Văn Thư vào cửa thời điểm, phát hiện Hàn Sĩ Bán ngồi ở sofa trong phòng khách đang hút thuốc chờ mình.

“Em nghĩ anh đã cai thuốc lá.” Tần Văn Thư thần nhiên nói.

Hàn Sĩ Bán biết Tần Văn Thư không thích ngửi mùi thuốc lá, bình thường ở nhà tuyệt đối không hút, nhưng là tìm cả một đêm, tâm tình vô cùng nóng nảy mới nện không được lấy thuốc ra hút.

Hàn Sĩ Bán ngẩng đầu nhìn Tần Văn Thư, vốn là một bụng bất mãn trách cứ, sau khi nhìn thấy Tần Văn Thư liền tiêu hơn phân nửa, Tần Văn Thư chính là có một loại ma lực sẽ làm cho người khác ở trước mặt nàng không thể nổi giận.

“Em tối hôm qua đi đâu vậy?” Hàn Sĩ Bán dập tắt điếu thuốc đang hút dở hỏi, Tần gia hẳn gọi điện thoại đến hỏi, chỉ nhận được một câu nàng không trở về Tần gia, hỏi Thi Vân Dạng, Thi Vân Dạng nói Tần Văn Thư đã lái xe về nhà, Tần Văn Thư bên người toàn bộ người quen, hẳn cơ hồ đều hỏi thăm một lượt, nhưng mà không có ai biết Tần Văn Thư ở nơi nào, khiến cho hắn thiếu chút nữa phải đi báo cảnh sát.

“Tối hôm qua em nhận được điện thoại của Tần Đăng, hẳn nhờ em giúp làm một phần cập nhật đánh giá tài sản để thu mua một doanh nghiệp, em ở chỗ của Tần Đăng nhất thời bận rộn, di động có lẽ là do hắn tắt đi.” Tần Văn Thư dùng Tần Đăng làm lá chắn, ai kêu bình thường Tần Đăng ra vẻ hỗn đản làm chi?

Hàn Sĩ Bán cơ hồ tất cả các số điện thoại đều thử qua, nhưng cố tình bỏ qua Tần Đăng, không có biện pháp tỷ phụ (anh rể) cùng tiểu cữu tử (cậu em vợ) hai người quan hệ không phải rất tốt, hơn nữa Hàn Sĩ Bán tự nhiên sẽ không đem luôn luôn trầm tình đáng tin Tần Văn Thư cùng thường xuyên náo loạn càn quấy Tần Đăng liên hệ cùng nhau.

“Hắn muốn mua doanh nghiệp nào? Cần gì vội vã như vậy chứ?” Hàn Sĩ Bán hỏi, đến nỗi làm cho luôn luôn tâm tư tinh tế tự gia lão bà bận rộn quên luôn mình.

“Là công ty cổ phần Vân Dương.” Tần Văn Thư nói dối lúc nào cũng chuẩn bị kỹ càng, Tần Đăng quả thật nguyên bản muốn mình giúp làm một bản đánh giá tài sản, bất quá trước đây mình đã từ chối, chính là hiện tại muốn nhờ Tần Đăng che giấu mới đáp ứng làm một bản đánh giá tài sản của công ty đó cho hắn.

“Hắn muốn thu mua Vân Dương?” Hàn Sĩ Bán có chút kinh ngạc, phía trước có nghe đồn có một công ty mới chấm trúng cổ phần của Vân Dương, xem ra tin tức quả nhiên không giả, là Tần Đăng muốn thu mua Vân Dương.

“Àn.” Tần Văn Thư gạt đầu, nàng biết Hàn Sĩ Bán đã tin hơn phân nửa, Tần Văn Thư cảm thấy từ khi nhận thức Tả Khinh Hoan, bản thân nói dối số lần trực tiếp nâng cao.

“Về sau, mặc kệ như thế nào, đều phải nhớ rõ trước gọi điện thoại báo anh một tiếng.” Hàn Sĩ Bán dặn dò.

“Lần này là do em sơ sót.” Tần Văn Thư hơi có vẻ áy náy nói. Thế nhưng có rất nhiều việc ở bất tri bất giác trung thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tần Văn Thư Ngoại Tình

“Người có biết tỷ tỷ của ta có bạn bè mới không?” Tần Đăng hỏi Thi Vân Dạng.

“Không có nghe nàng nhắc qua, như thế nào?” Thi Vân Dạng hỏi, Tần Đăng nhiều khi quan tâm Tần Văn Thư một cách thái quá, nàng sớm thấy lại không thể chỉ trích, Thi Vân Dạng hoài nghi hẳn có duyên tỷ tâm tình.

“Tỷ tỷ của ta giống như có hai lần qua đêm bên ngoài, lúc trước là do Hàn Sĩ Bản không ở nhà không nói, bây giờ Hàn Sĩ Bản ở nhà, thế nhưng tối hôm qua cũng không về nhà, chuyện này phát sinh ở tỷ tỷ trên người thật là rất ngoài ý muốn.” Buổi sáng tỷ tỷ còn gọi điện thoại nhờ mình giúp nàng che giấu, thật sự là hiếm thấy.

“Tỷ tỷ của người tối hôm qua không về nhà, hơn nữa còn có tiền lệ?” Thi Vân Dạng vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Tần Đăng, khó trách ngày hôm qua Hàn Sĩ Bản gọi hai ba cú điện thoại hỏi hành tung của Tần Văn Thư. Phải biết rằng, từ nhỏ đến lớn, bản thân mình tổng làm rất nhiều chuyện khác người, đương nhiên cũng không ít giựt giây Tần Văn Thư cùng mình hành động, nhưng Tần Văn Thư trước sau như một là ngoan ngoãn nữ nhi, ít khi làm ra những chuyện quá giới hạn, cho nên nghe được tin tức này, Thi Vân Dạng cảm thấy thật sự rất thần kỳ.

“Người một chút cũng không biết sao?” Tần Đăng nhìn Thi Vân Dạng vẻ mặt không thể tin biểu tình, liền hiểu được ở chỗ của Thi Vân Dạng cũng không hỏi ra vấn đề gì.

“Ta nếu biết rõ chẳng lẽ sẽ dấu diếm người sao? Bất quá, tỷ tỷ của người buổi tối không về nhà thì đi nơi nào? Tỷ tỷ của người có tình phu?” Thi Vân Dạng phát hiện tâm hồn bát quái của mình tự nhiên bốc cháy, trước nay chưa có mạnh mẽ như vậy.

“Không biết nữa, theo ta phỏng đoán, lần trước không về nhà đại khái là cùng nữ nhân một chỗ.” Lần trước theo tỷ tỷ trên người người được nước hoa, rõ ràng là của nữ nhân dùng.

“Oa oa oa! Tần Văn Thư cũng ngoan nữ nhân, má ơi, chuyện này so với chuyện Nghiêm Nhượng Vân ngoan nữ nhân còn hay ho hơn nhiều! Tần Văn Thư cũng rất quá đáng, ta có cái gì bí mật cũng chia sẻ với nàng, nàng lại ản dấu bí mật lớn như vậy cũng không nói cho ta nghe.” Thi Vân Dạng bất bình nói.

“Này, người đừng dung tục như vậy, tỷ tỷ của ta không giống người.” Tần Đăng đánh chết cũng không tin, tỷ tỷ của mình cũng sẽ ngoan nữ nhân.

“Nói cho chính xác, tỷ tỷ của người hoàn mỹ đến đâu thì cũng là người, cũng có thất tình lục dục.” Thi Vân Dạng vui với kết quả dự đoán của mình, nàng chờ đợi thiết nhiều năm, cỡ nào hy vọng xuất hiện một người có thể đảo lộn cuộc sống nhàm chán của Tần Văn Thư, khiến Tần Văn Thư làm ra những chuyện kinh thế hãi tục. Ngày sau Thi Vân Dạng biết được Tần Văn Thư ngoan chính là nữ nhân của lão công khi, hoàn toàn thỏa mãn nguyện vọng xấu xa của nàng, cũng làm cho nàng thần phục không ngớt, đại tiểu thư quả nhiên không lên tiếng thì thôi, một khi ra tay sẽ trở nên nổi tiếng!

“Nói hươu nói vượn.” Tần Đăng vẫn cảm thấy khả năng này không cao.

“Bất quá, nói, tỷ tỷ của người nếu thực ngoan nữ nhân, người còn có thể tôn sùng nàng như nữ thần nữa không?” Thi Vân Dạng tò mò hỏi, trong mắt Tần Đăng, Tần Văn Thư hoàn toàn được thần hóa.

“Ng ngoan nữ nhân cũng không phải chuyện gì lớn lao, nàng nếu thích, ta giới thiệu thêm vài người cho nàng cũng không thành vấn đề?” Tần Đăng không đồng ý nói lại.

Thi Vân Dạng cảm thấy mình hỏi sai người, cuộc sống cá nhân của Tần Đăng không hề có chùng mực, lại càng không hội lấy cuộc sống riêng tư đến đánh giá một người, Tần Đăng chỉ lưu tâm ai mạnh ai yếu, hẳn tôn sùng người mạnh hơn hẳn.

“Đại tiểu thư, có rảnh đi ăn bữa cơm không?” Thi Vân Dạng lập tức đuổi đi Tần Đăng, gọi điện thoại hẹn Tần Văn Thư, không có biện pháp, tin tức bát quái này so với lúc trước ác chinh Nghiêm Nhượng Vân còn làm cho nàng hứng thú hơn.

Tần Văn Thư nghe được thanh âm cao vút của Thi Vân Dạng, liền biết Tần Đăng lăm miệng, Tần Văn Thư khẽ lắc đầu, con nhừc đầu lại kéo đến.

“Ta không có thời gian.” Tần Văn Thư mới không nghĩ bị soi mói, dựa theo tình hình tiếp tục phát triển, khả năng Tả Khinh Hoan bị bại lộ khá lớn, bất quá hiện nay Tả Khinh Hoan thân phận có vi diệu chuyển biến, trước đây là nhân tình của Hàn Sĩ Bản, bây giờ hóa ra làm cho hai người biết chuyện cho rằng nàng là nhân tình của mình.

“Người khi nào mới có thời gian, ta lúc nào cũng rảnh rồi.” Thi Vân Dạng đuổi sát không tha, nàng đối với chuyện này rất có hứng thú, vượt qua trước mắt hết thấy chuyện tình.

“Thì Văn Dạng, lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo.” Tần Văn Thư đối với luôn e sợ thiên hạ thái bình Thì Văn Dạng rất là bất đắc dĩ.

“Ta thà rằng làm một con mèo vì lòng hiếu kỳ bị giết chết, cũng không phải làm một con mèo bị lòng hiếu kỳ ghen ghét. Tần Văn Thư không cần như vậy, ta toàn bộ bí mật người đều được nghe qua, ta có trò đùa hay ho nào đều nói cho người nghe đầu tiên, người gạt ta chuyện lớn như vậy, chính là không đúng!” Nay vị luôn luôn giữ mình trong sạch Tần đại tiểu thư trên người có thể tồn tại ô nhiễm, nàng như thế nào có thể bỏ qua đâu?

Tần Văn Thư ôm trán, cảm thấy thực oan uổng, cái gọi là bí mật thú vị của Thì Văn Dạng đều là chính nàng tự động nói cho mình nghe, mình cho tới bây giờ chưa từng hỏi qua. Mình còn phải giữ vững tinh thần làm bộ như thật sự lắng nghe, trời biết, nàng một chút cũng không muốn biết những chuyện vớ vẩn của Thì Văn Dạng.

“Giữa trưa được không?” Tần Văn Thư thỏa hiệp, Thì Văn Dạng không phải bịa đại hai ba chữ có thể đuổi đi, người này tinh thần bát quái tương đương cường đại.

“Thật tình khai báo, người này hai đêm không về nhà đã đi đâu?” Thì Văn Dạng vừa thấy Tần Văn Thư liền trực tiếp nhập đề.

“Ở chỗ của một người bạn mới quen, trò chuyện hợp ý đến quên thời gian.” Tần Văn Thư tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Mới quen? Ta biết không? Là nữ nhân?” Thì Văn Dạng liên tục đưa ra câu hỏi.

“Là mới quen, người không biết, nhưng có gặp qua, là nữ nhân.” Tần Văn Thư chi tiết trả lời.

“Ta đã thấy, là ai?” Thì Văn Dạng lục soát một lần trong đầu, cũng không tìm được nhân vật tình nghi nào, nàng đối với người này cực kỳ tò mò.

“Không thể tiết lộ.” Tần Văn Thư cự tuyệt trả lời vấn đề này.

“Vậy người cùng nàng chỉ là bằng hữu thôi sao? Không phải cái kia quan hệ.” Chuyện này mới là vấn đề trọng điểm Thì Văn Dạng coi trọng.

“Chỉ có thể nói, nàng với ta mà nói là một người đặc biệt.” Vì Thì Văn Dạng cùng nàng lớn lên, nên Tần Văn Thư mới có thể đối Thì Văn Dạng nói thật.

“Vậy dự định của người?” Xem ra Hàn Sĩ Bán phân lượng còn không trọng yếu như nhân vật này, năm đó khi Hàn Sĩ Bán theo đuổi Tần Văn Thư, mình cũng từng hỏi qua Tần Văn Thư đối với Hàn Sĩ Bán có cảm giác gì, lúc ấy Tần Văn Thư chỉ nói, Hàn Sĩ Bán thích hợp làm trượng phu, không chán ghét. Chẳng qua Tần Văn Thư phải kết hôn mà Hàn Sĩ Bán phù hợp điều kiện, nếu đối là nam nhân khác thích hợp hơn cũng có thể, Hàn Sĩ Bán đối với Tần Văn Thư mà nói có lẽ ngay cả đặc biệt đều chưa chạm tới, nghĩ đến liền cảm thấy Hàn Sĩ Bán thật bị thảm, bất quá Thì Văn Dạng luôn luôn không có đồng tình tâm. Người có thể làm cho Tần Văn Thư cảm thấy đặc biệt càng khiến Thì Văn Dạng thêm tò mò.

“Không có tính toán gì.” Tần Văn Thư quả thật cảm thấy Tả Khinh Hoan đặc biệt, nhưng là còn không đặc biệt đến mức có thể cho mình vì nàng đảo lộn nhân sinh kế hoạch, nàng sở hữu quyết định đều là trải qua nghĩ sâu tính kỹ, một khi quyết định rất ít tùy tiện thay đổi.

“Chỉ là chơi cho vui?” Thì Văn Dạng tự cho là đúng, bên ngoài hoa đại cho dù tốt, cũng không cần thiết thật tình, dù sao cùng một nữ nhân qua lại đối mọi người không tốt công khai.

“Ta không loại người thích vui đùa qua đường, nếu không phải thật lòng chính là buông tha cho, chuyện này còn muốn xem nàng hay không có thể lay động trái tim của ta, xem nàng có đáng giá hay không.” Cùng Thì Văn Dạng tâm sự, ngược lại có loại sáng tỏ thông suốt cảm giác, nàng đối với Tả Khinh Hoan có hảo cảm, có phải hay không thích, Tần Văn Thư tự thân cũng không rõ, nhưng ít nhất trước mắt còn chưa tới mức độ mình vì nàng thay đổi toàn bộ nhân sinh.

“Tình tình của người như vậy thật sự là muốn chết.” Thì Văn Dạng lắc đầu, ngoại là Thì Văn Dạng nhân sinh thái độ, nghiêm túc là Tần Văn Thư nhân sinh thái độ, Thì Văn Dạng không dám chịu bừa. Nhưng Tần Văn Thư tính tình khá lạnh nhạt, phải biết rằng, năm đó mình ở nhà trẻ cùng Tần Văn Thư giao hảo tiêu tốn bao nhiêu thời gian, cái kia không rõ danh tính nữ nhân muốn đoạt được tâm Tần Văn Thư chắc hẳn cũng không dễ dàng.

“Thì đại tiểu thư, còn có vấn đề gì sao?”

“Nữ nhân kia rốt cuộc là ai?” Thì Văn Dạng không bỏ qua hỏi lại lần nữa.

“Tốt lắm, không cần hỏi lại, cái này là bí mật, không cần cùng Tần Văn Thư nói lại, đừng trách ta cũng không giữ được bí mật của người.” Tần Văn Thư bỗng nhiên cảm thấy biết được một ít bí mật của Thì Văn Dạng cũng là không sai, thật ra Thì Văn Dạng lớn nhất bí mật, ở Tần Văn Thư xem ra chỉ lớn bằng hạt mè đậu xanh. Đừng nhìn Thì Văn Dạng hiện nay bộ dáng phong tình vạn chủng, sơ trung có một đoạn thời gian, béo ú, thật ra là rất khả ái, nhưng Thì Văn Dạng đối bề ngoài của mình cực kỳ quan tâm, cho rằng đoạn thời gian kia bản thân vô cùng thâm thúy, mà Tần Văn Thư vừa lúc có được mấy tấm ảnh chụp chung cùng béo ú Thì Văn Dạng, Thì Văn Dạng rất sợ những tấm ảnh này bị lộ ra ngoài.

“Sợ người rồi.” Thì Văn Dạng gặp bộ dáng không có đường thương lượng của Tần Văn Thư, biết rốt cuộc không hỏi được gì, đành từ bỏ, dù sao phải biết bát quái tin tức, đều biết không sai biệt lắm, Tần Văn Thư không nói nữ nhân kia là ai, chẳng lẽ mình không biết đi điều tra sao? Mình đã từng gặp, nàng gặp qua nữ nhân nhiều lắm, rốt cuộc là người nào? Thì Văn Dạng tạm thời không nghĩ ra.

Tả Khinh Hoan rất muốn biết Tần Văn Thư hội nói dối như thế nào để ứng phó Hàn Sĩ Bán, nhưng từ lúc Hàn Sĩ Bán trở về, nàng liền không chủ động gọi điện cho mình, nghĩ đến Tả Khinh Hoan tâm tình lại ỉu xiu, bất quá nhớ đến Tần Văn Thư bị động tính tình cũng cảm thấy chuyện đó bình thường.

“Tần Văn Thư, có thể cùng nhau uống cà phê không? Ta mời.” Tà Khinh Hoan gọi điện thoại cho Tần Văn Thư, mình mở quán cà phê, uống cà phê là lựa chọn tốt nhất.

Vừa thay Tần Đăng làm xong bản đánh giá tài sản Tần Văn Thư, nhìn thấy số của Tà Khinh Hoan hiển thị, ánh mắt không tự giác trở nên nhu hòa hơn, nằng nhẹ nhàng ấn nút tiếp nhận.

“Ta không thích uống cà phê, nhưng chúng ta có thể cùng nhau uống trà.” Tần Văn Thư hồi đáp, ban ngày thời gian, Hàn Sĩ Bán đi làm, nàng có vẻ tự do.

“Vây hện ở chỗ cũ, trung ương quảng trường.” Tà Khinh Hoan nghe vậy, liền nhếch môi nở nụ cười, nàng trong lòng đã có chủ ý.

Tà Khinh Hoan cùng Lý Hâm dặn dò một chút, liền rời khỏi quán lái xe đến trung ương quảng trường.

Tần Văn Thư đến trung ương quảng trường thời điểm, phát hiện Tà Khinh Hoan đã sớm chờ ở đó, nàng khom lưng cùng một tiểu nam hài đang mô phỏng máy bay chơi đùa, tiểu nam hài đại khái chỉ khoảng 4-5 tuổi, thực đáng yêu, hai người tạo thành hình ảnh hài hòa, rất hợp với bộ dáng thần tiên tỷ tỷ của Tà Khinh Hoan. Khi đó Tà Khinh Hoan tươi cười, thực thanh thuần, Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan cùng tiểu nam hài chơi đùa, khẽ cười.

Dường như cảm ứng được Tần Văn Thư xuất hiện, Tà Khinh Hoan ngẩng đầu, nhìn thấy Tần Văn Thư đứng ở cách đó không xa mỉm cười nhìn mình, nàng cùng tiểu nam hài nói vài câu sau liền hướng Tần Văn Thư chạy đến.

“Đến rồi cũng không gọi ta?” Tà Khinh Hoan đi đến trước mặt Tần Văn Thư, liền tự nhiên nắm tay Tần Văn Thư.

“Cũng chỉ mới tới thôi.” Tần Văn Thư đối Tà Khinh Hoan từ trước đến nay hành động sớm đã không còn phản cảm.

“Theo giúp ta cùng nhau mua trà cụ, người về sau có thể dạy ta trà đạo được không?” Tà Khinh Hoan quyết định mua một bộ trà cụ, hảo hảo nghiên cứu một chút trà đạo, ai kêu Tần Văn Thư thích uống trà, về sau uống trà số lần có lẽ không ít, cho nên Tà Khinh Hoan quyết định lợi dụng tốt khía cạnh này.

“Người mở quán cà phê học trà đạo hữu dụng sao?” Tần Văn Thư hỏi, coi như không biết mưu đồ chọn trà đạo của Tà Khinh Hoan.

“Nhiều học hỏi luôn là chuyện tốt.” Tà Khinh Hoan vừa cười vừa nói, trên thực tế, nàng quả thật vẫn là rất hứng thú với học tập, huống chi có thể mượn chuyện học hành càng thêm tiếp cận Tần Văn Thư, tự nhiên là không thể tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Cự Thúc

“Tần Văn Thư, người thích uống trà gì?” Tà Khinh Hoan hỏi Tần Văn Thư khi hai người đang cùng mua trà cụ.

“Trà chia ra các loại như: hạ âm lục (trà xanh uống mùa hè), đông âm hồng (hồng trà uống mùa đông), còn có Ô Long trà có thể uống quanh năm suốt tháng. Lục trà (trà xanh) vì không lên men, tính hàn vị đắng không thích hợp nữ nhân; hồng trà (trà đen) là loại lên men hoàn toàn, tính ôn vị ngọt mùa hè dùng để uống dễ dàng thượng hỏa, Ô Long trà ở trung gian, là loại bán lên men, không hàn không nhiệt đồng thời có tác dụng trừ hỏa giải nhiệt, có tác dụng khôi phục tân dịch (nước miếng).” Tần Văn Thư nghiêm túc cùng Tà Khinh Hoan giải thích tính chất các loại trà, nhìn thấy được Tần Văn Thư ngày thường rất chú trọng vấn đề sức khỏe.

“Người giúp ta chọn trà cụ đi, ta đối với những dụng cụ này một chút cũng không hiểu biết.” Tà Khinh Hoan xem xét đủ loại trà cụ, đầu một mảnh choáng váng quay cuồng.

Tần Văn Thư ngược lại đối với các loại kiểu dáng của ly trà và khay trà dường như rất hứng thú, đi dạo hồi lâu mới tỉ mỉ chọn lựa một bộ tinh xảo từ sa hồ. Ở chợ, hàng nhái của từ sa hồ có rất nhiều, chẳng qua Tà Khinh Hoan tìm Tần Văn Thư cùng nhau đến mua xem như là nhờ đúng người, Tần Văn Thư là chuyên gia đánh giá cổ vật, một cái nho nhỏ từ sa hồ không thể làm khó ánh mắt nhà nghề của nàng.

Đến lúc tính tiền, Tà Khinh Hoan suýt lú lẫm, một cái ấm trà thêm sáu cái ly trà giá gần mười ngàn nhân dân tệ, Tà Khinh Hoan trộm ngấm liếc mắt đứng bên cạnh mặt không đổi sắc Tần Văn Thư, trong lòng âm thầm cảm thán, quả nhiên là phẩm vị, khí chất gì đó đều là dùng tiền nặn ra.

Thật ra Tần Văn Thư đã cân nhắc về tài lực kinh tế của Tà Khinh Hoan, đồ rẻ hơn một chút bản thân mình sợ không tốt, mua cũng vô dụng, giá mắc một chút lại là hàng quý không thích hợp Tà Khinh Hoan, cho nên Tần Văn Thư chọn chính tông Nghi Hưng từ sa hồ tuy giá cả tương đối hơi cao nhưng phẩm chất khá tốt.

Tà Khinh Hoan suy nghĩ, đáng tiếc không phải cả thẻ của kim chủ mà là dùng thẻ tiết kiệm của mình, phải biết rằng từ sau khi mở quán cà phê, thẻ tiết kiệm của nàng giảm hơn phân nửa, nghĩ đến Tà Khinh Hoan cảm thấy có chút đau lòng. Tà Khinh Hoan cho rằng ấm trà ly trà mấy trăm đồng cũng xài tốt, không nghĩ tới nó mắc như vậy.

“Ngươi là Tả Khinh Hoan?” Bỗng nhiên có một nữ nhân xa lạ xuất hiện ở trước mặt Tả Khinh Hoan, nàng vẫn đi theo Tả Khinh Hoan và Tần Văn Thư thật lâu, nhưng Tả Khinh Hoan thay đổi quá nhiều khiến nàng không khẳng định được trước mắt nữ nhân có phải hay không là Tả Khinh Hoan, cuối cùng nhìn không được tiến lên hỏi thử.

“Ngươi nhận sai người rồi.” Tả Khinh Hoan về mặt hồ hững trả lời, nàng không nghĩ tới ở đây có người còn nhận ra mình.

“Thanh âm cũng giống, ngươi chắc chắn là Tả Khinh Hoan!” Nguyên bản không xác định nữ nhân, nghe được giọng nói của Tả Khinh Hoan lúc sau, liền chắc chắn khẳng định.

Tần Văn Thư chỉ yên lặng đứng nhìn hiện tại đột biến tình huống, rất rõ ràng nữ nhân này quen biết Tả Khinh Hoan nhưng nàng không tính toán nhận thức nữ nhân trước mặt.

“Ngươi nhận sai người rồi.” Tả Khinh Hoan lời kéo Tần Văn Thư bước đi, Tả Khinh Hoan nghĩ đến mình sớm bị lãng quên, không có ai nhận được hiện tại Tả Khinh Hoan.

Nữ nhân kia đuổi theo không rời, Tả Khinh Hoan và Tần Văn Thư lên xe sau, mới bỏ rơi sự đeo bám của nữ nhân kia.

Tả Khinh Hoan vội trộm liếc mắt quan sát người bên cạnh, Tần Văn Thư vẫn chăm chú lái xe không hề lên tiếng, là nữ nhân Tần Văn Thư thực sự không biết tò mò, người bình thường không phải đều mở miệng hỏi sao?

“Ngươi như thế nào không hỏi một chút, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tả Khinh Hoan ngược lại kiểm chế không được hỏi Tần Văn Thư.

“Mỗi người đều có bí mật không muốn tiết lộ, không phải bình thường sao? Ngươi muốn nói tự nhiên sẽ nói với ta.” Tần Văn Thư thản nhiên nói, trước đây muốn thám tử điều tra Tả Khinh Hoan thời điểm, nàng sớm đã đem tất cả thông tin của Tả Khinh Hoan nắm rõ từ đầu đến chân, cho nên bây giờ không có đặc biệt tò mò.

“Ngươi là người rất tế nhị.” Đối với sự thể thiết của Tần Văn Thư, Tả Khinh Hoan trong lòng khá phức tạp, nàng cảm thấy thực may mắn Tần Văn Thư không truy vấn những chuyện quá khứ, nhưng một mặt khác lại cảm thấy mất mát, nàng biết mình đối với Tần Văn Thư còn không quá quan trọng, bằng không chỉ cần hơi chút để ý một người đều sẽ tò mò mọi chuyện có liên quan đến nàng.

“Nếu không muốn bị người khác nhận ra hẳn là ngay cả họ tên cũng đổi luôn.” Tần Văn Thư vì chuyện vừa rồi nói lên quan điểm của mình.

“Nàng để lại cho ta, duy độc tên và khuôn mặt dễ nhìn này...” Tả Khinh Hoan khẽ cười đáp lại, trong tươi cười tồn tại thản nhiên trào phúng.

“Thật ra ta lớn lên một chút cũng không giống nàng, bộ dạng của nàng cùng Lý Hâm là cùng một loại, điểm mị, nhưng nàng so với khí chất của Lý Hâm kém xa, nàng xinh đẹp nhưng dung tục, Lý Hâm ngược lại phong tình vạn chủng giống yêu nghiệt. Trước đây tôi nhiều hy vọng tôi không phải do nàng sinh ra. Ngươi nhất định không hiểu lớn lên trong gia cảnh bản hàn, khi tiểu hài tử hỏi cha mẹ con từ đâu tới đây, cha mẹ đều nói là nhặt được ở ngoài đường, ta rất hy vọng đó là sự thật, ta được nàng nhặt về...” Như vậy, mình sẽ không hối hận nàng, buồn cười nhất là bản thân thực cố gắng muốn thay đổi vận mệnh, nhưng đến cuối cùng phát hiện bản chất của mình cùng nàng không có gì khác biệt.

Tần Văn Thư không lên tiếng bình luận, im lặng lái xe, nàng biết Tả Khinh Hoan có lẽ cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng người khác nói ra những chuyện này. Nàng có chút bất ngờ khi Tả Khinh Hoan hội cùng mình tâm sự về quá khứ của nàng, Tần Văn Thư biết quá khứ đen tối này cũng không phải đơn giản như Tả Khinh Hoan khinh miêu đàm thuật vài từ có thể nói rõ. Nàng đối Tả Khinh Hoan có chút hảo cảm bởi vì Tả Khinh Hoan thực thông minh, cũng rất cố gắng, Tả Khinh Hoan trên người có một loại sức bền, loại sức bền này cũng xuất hiện ở trên người Nghiêm Nhực Vãn, nhưng Tả Khinh Hoan so với Nghiêm Nhực Vãn càng biết cái gọi là thức thời, càng biết sát ngôn quan sắc (tùy mặt đặt lời) cùng nịnh nọt, chẳng qua ở bên dưới lớp vỏ quy lụy đó lại giữ được một phần kiên định bất khuất.

“Đó là quá khứ không thể quên sao?” Tần Văn Thư đột nhiên mở miệng hỏi, mỗi người đều nhiều hoặc ít có những chuyện không bỏ xuống được, bị chấp niệm ảnh hưởng cả đời, không thể sáng suốt coi bỏ nó.

Tả Khinh Hoan kinh ngạc nhìn về phía Tần Văn Thư, không bỏ xuống được, quá khứ mà nàng không muốn nhắc tới như thế nào sẽ không bỏ được?

“Ngươi từng có thứ muốn mà không thể đạt được?” Tần Văn Thư hỏi, rất nhiều người đều vì cầu mong không thể mà không bỏ xuống được.

“Có nhưng hiện nay đã không còn trọng yếu, không nói những chuyện mất hứng nữa, chúng ta trở về dùng thử trà cụ mới mua này đi.” Tả Khinh Hoan chấm dứt đề tài này, có lẽ điều nàng muốn đã ở trên người Tần Văn Thư tìm được.

“Ân.” Tần Văn Thư gật đầu, nàng thực không thích nhìn thấy Tả Khinh Hoan bộ dáng chán nản, nàng vẫn có thói quen nhìn đến một Tả Khinh Hoan trong bụng thích đánh tiểu bản tính, vận vẹo thị phi, tràn ngập sức sống.

“Kỳ tỷ, ngươi đoán ta hôm nay gặp được ai?” Đổ Tiểu Ly đối mặt Vương Kỳ hưng phấn khoe khoang, nàng biết Kỳ tỷ tìm Tả Khinh Hoan rất lâu.

“Ai?” Vương Kỳ không có hứng thú hỏi cho có lệ, trong tay vuốt ve con mèo Ba tư.

“Tả Khinh Hoan, thật là Tả Khinh Hoan, nàng thay đổi rất nhiều, lúc đầu ta nhận không ra, nàng hôm nay không trang điểm, khuôn mặt thực ngây thơ, cùng trước đây lúc nào cũng trát một đồng son phấn trên mặt khác xa hoàn toàn...” Đổ Tiểu Ly một hơi nói ra.

“Thật là nàng? Nàng ở đâu?” Vương Kỳ không tự giác đứng lên, giọng điệu trở nên kích động, nàng tìm Tả Khinh Hoan thật lâu, cơ hồ đều chuẩn bị

quên đi nữ nhân này, nàng lại xuất hiện lần nữa. Nữ nhân kia ban đầu làm cho mình chán ghét, sau lại trở thành tỷ tỷ trên danh nghĩa hư tình giả ý lừa gạt mình, cuối cùng không nói một tiếng biến mất, Vương Kỳ đối Tả Kinh Hoan tràn ngập phần nộ.

“Nàng làm bộ như không biết ta, nhưng mà ta cảm thấy chắc chắn là nàng, nàng cùng một nữ nhân thoát nhìn rất có khí chất rất xinh đẹp đi chung, dường như nàng cùng một chỗ với nữ nhân rất có tiền kia, đúng rồi, ta có ghi lại biển số xe của các nàng.” Đỗ Tiểu Ly lấy lòng nói thêm.

Bảy năm trước, nàng 17 tuổi, Tả Kinh Hoan cũng 17 tuổi, khi đó Vương Kỳ còn không phải bây giờ Vương Kỳ, mà Tả Kinh Hoan khi đó cũng không phải bây giờ Tả Kinh Hoan.

Lúc 13 tuổi, Vương Kỳ cùng Tả Kinh Hoan học chung một lớp. Khi đó Vương Kỳ, theo Tả Kinh Hoan nhớ lại thì phải là não tàn mắc thêm bệnh thần kinh, nàng thích mọi thứ có màu hồng nhạt, trang phục từ đầu đến chân toàn một màu hồng, tự cho mình lớn lên thực khả ái, trên thực tế lại ngu ngốc muốn chết, lớp học có 50 đồng học, tất cả các kỳ thi đều xếp hạng 5 từ dưới đếm lên, Tả Kinh Hoan xem ra chính là đầu người óc heo. Nhưng cố tình trong nhà bối cảnh liên quan đến hắc đạo (xã hội đen), trong lớp đồng học lẫn lộn sư rất sợ nàng, vĩnh viễn đều có một đám tiểu muội theo đuổi, thường thường thích tìm mình gây phiền toái, cũng không biết dây thần kinh nào của nàng bị chạm phải.

Vương Kỳ thấy Tả Kinh Hoan cũng rất chướng mắt, khi mọi người còn không biết trang điểm, nàng đã trang điểm đi học, cùng những nữ đồng học không giống, ghét nhất là nam sinh mình thích vĩnh viễn vây quanh nàng câu đáp, chính mình ý thể hiệp người khi dễ Tả Kinh Hoan 3 năm. Vương Kỳ sau mới phát hiện, không biết khi nào thì nàng bắt đầu thay đổi cảm giác về Tả Kinh Hoan, lúc mình bắt đầu đối xử tốt với Tả Kinh Hoan thì nàng biến mất. Sau đó Vương gia xảy ra hàng loạt biến cố, những chuyện đổi tàn khốc này làm cho Vương Kỳ trong một đêm lột xác lớn lên, Vương Kỳ không bao giờ nữa là nguyên lai Vương Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Trở Về

Thật ra Tần Văn Thư cùng Tả Kinh Hoan gặp mặt số lần không nhiều, Tần Văn Thư tuy thời gian khá thoải mái linh hoạt nhưng rốt cuộc nàng không phải người rảnh rỗi, mà Tả Kinh Hoan cũng bận rộn với quán cà phê mới mở, trải qua hơn hai tháng vận tác Tả Kinh Hoan và Lý Hâm hợp tác quán cà phê đã tiến nhập quỹ đạo, bảo trì tương đối ổn định lợi nhuận, làm cho Tả Kinh Hoan và Lý Hâm cảm thấy mỹ mãn.

“Thật muốn có một ngày rảnh rỗi.” Lý Hâm làm cao điểm bụng ra, từ khi đảm đương chức vụ bánh ngọt sư giống như nàng không có ngày thành thoi, tựa hồ cùng quá khứ sa đọa hoàn toàn tách biệt, từ lúc mở quán cà phê này đã không còn là cá ở các quán bar hàng đêm nữa.

“Thời gian sau có lẽ nên tuyển thêm một người làm bánh nữa đi.” Minh có khi ngẫu nhiên còn nhàn hạ một ít, pha cà phê không phải rất khó, chỉ cần hướng dẫn một chút người giúp việc là có thể. Lý Hâm hơn hai tháng nay ngay cả một ngày nghỉ cũng không có, Lý Hâm vất vả như vậy, nói như thế nào nàng cũng là nửa lão bản nên Tả Kinh Hoan cảm thấy cần thiết phải mướn thêm một người phụ giúp nàng.

Tối hôm qua Tả Kinh Hoan ở nhà Lý Hâm ngủ lại, Tả Kinh Hoan trong lòng nghĩ đến nhà Lý Hâm ăn cơm nhò, đặc biệt lúc trước khi cả hai còn làm tình phụ, không có việc gì làm liền thường xuyên cùng một chỗ giết thời gian, nói ra thực kỳ quái, có những người vô luận như thế nào thân mật cũng không vượt quá giới hạn tình bạn.

“Bỏ cùng Tần Văn Thư, Hàn Sĩ Bản vợ chồng họ thế nào rồi?” Lý Hâm hỏi.

“Hàn Sĩ Bản từ sau lần trở mặt đó không đến tìm mình nữa. Tần Văn Thư, có hẹn nàng, lúc nàng có thời gian đều đồng ý ra phở với mình, nếu không rảnh sẽ dứt khoát từ chối, có đôi khi nghĩ lại, nàng vẫn còn vô tình lắm, chẳng qua có đôi khi, nàng ôn nhu sẵn sốc đến bất khả tư nghị. Minh cùng nàng hiện tại trạng thái có thể so với bằng hữu thân mật hơn một chút, so với người yêu lại chưa tới, Tần Văn Thư thật sự là người không dễ dàng đeo đuổi.” Tần Văn Thư không phải là người dễ dàng bộc bạch tâm sự của mình với người khác, ít nhất bây giờ nàng còn giữ khoảng cách mà mình ngược lại ngẫu nhiên động kinh cùng nàng tâm sự, nàng cũng chỉ lẳng lặng lắng nghe, rất ít cho ý kiến. Nhưng trà đạo của mình có tiến bộ, pha trà càng ngày càng ngon.

Lý Hâm vẫn cảm giác khẩu vị của Tả Kinh Hoan rất đặc biệt, dám khiêu chiến khó khăn, Tần Văn Thư nhìn qua rất hoàn mỹ, trái lại khiến người ta sinh ra cảm giác không thể nắm bắt. Lý Hâm cảm thấy Tần Văn Thư nữ nhân như vậy để ngắm nhìn thưởng thức là đủ rồi, thật sự làm cho mình không dám có ý nghĩ đến gần.

“Bỏ không nóng lòng sao?” Lý Hâm chọn mi hời, nữ nhân có tính lãnh cảm, đối với dục vọng cực lực khắc chế, Tả Kinh Hoan thuộc về cập thời hành lạc phái (tận hưởng lạc thú trước mắt), thế nhưng một chút cũng không sốt ruột.

“Đối với Tần Văn Thư, nóng vội sẽ hỏng chuyện.” Tả Kinh Hoan thần nhiên nói, “Bỏ đâu, gần nhất còn nhớ Nghiêm Nhượng Vãn không?”

“Gần đây theo trong quán trở về, đặt đầu xuống gối là ngủ ngay, làm gì có thời gian suy nghĩ về nàng. Chỉ là ngẫu nhiên nghĩ đến tìm vấn đề mơ hồ đau đớn, nhưng mà so với trước đây đã tốt rất nhiều, mình hiện tại học hiểu tự điều tiết bản thân.” Lý Hâm vừa cười vừa nói, nguyên lai thế giới này thật sự không phải ai thiếu ai sẽ không thể sống, tâm tình khổ sở như thế nào vẫn có thể từ từ điều chỉnh lại.

“Đây là chuyện tốt.” Tả Kinh Hoan vui vẻ nói, nàng thật lòng thay Lý Hâm cao hứng.

Lý Hâm cũng cười, trong lòng nàng thực cảm tạ Tả Khinh Hoan, nếu Tả Khinh Hoan không đề nghị mở quán cà phê này, cuộc sống của họ còn không tìm ra trọng tâm, nói như thế nào cũng là bắt đầu tốt.

Nhưng cuộc sống như vậy vẫn bị đánh vỡ.

“Tỷ tỷ, là tỷ sao?” Lý Dao nhìn nhiều năm không gặp tỷ tỷ, cực kỳ kinh ngạc, từ tỷ tỷ cùng trong nhà cắt đứt quan hệ, nàng vẫn không tái kiến Lý Hâm, không nghĩ tới tỷ tỷ thật sự buông tha cho nghiệp bác sỹ, ở trong này làm bánh ngọt sư, Lý Dao trong lòng cảm thấy đáng tiếc.

“Lý Dao?” Lý Hâm cũng có chút kinh ngạc, nhiều năm không thấy, nhiều năm không gặp đứa nhỏ mới trước đây hay đi theo mình phía sau đã trở thành một thiếu nữ.

Tả Khinh Hoan quen Lý Hâm hơn 2 năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy người thân của Lý Hâm, bỗng nhiên xuất hiện một vị muội muội, Tả Khinh Hoan có chút tò mò, Tả Khinh Hoan quan sát Lý Dao lớn lên có vài phần giống Lý Hâm, nhưng không xinh đẹp bằng nàng, kém hơn khoảng 3 phần, không có vẻ mỹ hoặc yêu nghiệt, nhưng cũng là muội muội của Lý Hâm sẽ không quá kém.

Tả Khinh Hoan không hiểu các nàng tỷ muội nói chuyện gì, sau đó không bao lâu, lại tới thêm 3 người nữa: một người tuổi trẻ không anh tuấn lắm nhưng rất có cá tính đeo kính nam nhân, còn có một đôi vợ chồng thoát nhìn bảo dưỡng khá tốt, diện mạo phúc hậu, gương mặt nghiêm nghị, nhìn vào dường như tất cả đều là phần tử trí thức, thực hiện nhiên đây là gia đình của Lý Hâm. Mọi người đứng chung một chỗ Lý Hâm ngược lại có vẻ lạc loài, không biết họ nói chuyện gì, cặp vợ chồng kia sắc mặt lộ vẻ khó chịu, Lý Hâm biểu tình cũng như vậy, hình như là đôi bên đang đàm phán.

Tả Khinh Hoan nhìn tư thái của bọn họ, chắc sẽ không kết thúc nhanh chóng, vì không có người làm bánh, Tả Khinh Hoan quyết định đóng tiệm.

Bọn họ đàm đạo suốt một buổi trưa, Lý Hâm mới cất bước mọi người, Lý Hâm có chút uể oải nhìn Tả Khinh Hoan, nàng pha một ly cà phê nóng hổi đưa cho Lý Hâm.

“Như thế nào?” Tả Khinh Hoan hỏi.

“Xem ra, chúng ta cần phải mời thêm một người làm bánh rồi.” Lý Hâm yếu ớt nói.

“Bọn họ muốn bỏ trở về?” Tả Khinh Hoan nhìn bộ dáng của Lý Hâm, đại khái đoán được nội dung của cuộc thảo luận.

“Àn.” Lý Hâm gật đầu.

“Bỏ chuẩn bị trở về?” Tả Khinh Hoan tâm lý có chút phức tạp, cùng nhau hoang đường bằng hữu, cùng nhau hoàn lương bằng hữu, rốt cuộc phải về nhà mà mình lại không có nhà để về.

“Mình đặt ra điều kiện, nếu muốn mình trở về một lần nữa tiếp nhận thủ thuật đao thì bọn họ không được can thiệp vào đời sống riêng tư của mình.” Lý Hâm cảm thấy trên trời thật kỳ quái, trong 3 anh em, muội muội là người thích học y nhất lại không có thiên phú, còn mình không thích học y nhất lại có thiên phú nhất. Cha mẹ tuy nói sẽ suy xét nhưng Lý Hâm biết bọn họ hội thảo hiệp với điều kiện của mình, việc trở về là tất nhiên.

“Như vậy rất tốt, trong tiệm chỉ cần mướn một vị bánh ngọt sư là được.” Tả Khinh Hoan cảm thấy kỳ thật Lý Hâm nói lại quan hệ với người thân cũng rất tốt, làm bác sỹ tổng so với làm thợ làm bánh có tiền đồ hơn. Nàng có thể tưởng tượng khi Lý Hâm làm bác sỹ nam bệnh nhân hội bạo tăng, nghĩ đến Tả Khinh Hoan lập tức thấy thú vị.

“Mình trước kia học làm bánh có vị sư muội tay nghề so với mình còn tốt hơn, mình hỏi nàng xem có thể đảm nhiệm công việc này không, khi chưa tìm được người thay thế mình sẽ không trở về.”

Tả Khinh Hoan nhún vai, tìm bánh ngọt sư việc này giao cho Lý Hâm là đáng tin nhất, nàng đối mỹ thực có yêu cầu khắt khe, chắc chắn sẽ tìm một người có tay nghề còn tốt hơn đến làm.

“Bỏ trở về nhanh chóng trở thành bác sỹ, thật sự là hâm mộ chết đi được !” Tả Khinh Hoan cảm thán nói, Lý Hâm yêu nghiệt này, nguyên tưởng rằng ngực lớn ngốc nghếch nữ nhân, không nghĩ đến nàng là bác sỹ, quả nhiên người không thể dựa vào tướng mạo mà đánh giá.

“Xí, mình lâu rồi không có cầm đến đao phẫu thuật, còn phải một lần nữa từ thực tập sinh học lại.” Lý Hâm cũng không chắc mình có thể hay không cầm dao mổ, ngày thường cắt đồ ăn lưu loát như vậy, hẳn là không có vấn đề đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Vị Khách Không Mời Mà Tới

Lý Hâm sau khi tìm được thợ làm bánh thay thế đã trở về nghề bác sỹ của nàng, một thời gian sau nàng chỉ gọi điện thoại báo Tả Khinh Hoan một tiếng

là trong nhà an bày cho nàng đi Mỹ tu nghiệp 3 tháng rồi gấp gấp xuất ngoại. Tuy có thể thường xuyên gọi điện thoại hỏi thăm Tả Kinh Hoan, nhưng chỉ vội vàng nói vài câu, Lý Hâm dường như bề bộn nhiều việc, giọng điệu luôn lộ ra mệt mỏi. Một Lý Hâm lúc nào cũng tràn trề tinh lực mà biết mệt, Tả Kinh Hoan nghĩ Lý Hâm về nhà cũng không tự do thoải mái lắm. Nàng ở phương diện học y thật có thiên phú, nhưng rốt cuộc lãng phí nhiều năm như vậy, cho nên bắt đầu học bù lại một chút cũng không dễ dàng, cơ hồ mỗi ngày ngủ không đến năm tiếng, lịch học mỗi ngày đều được sắp xếp chặt chẽ, bận đến mức làm cho Lý Hâm không có thời gian suy nghĩ tới Nghiêm Nhược Vãn, đây đại khái là chuyện duy nhất khiến Lý Hâm cảm thấy được an ủi.

Quen thuộc với việc Lý Hâm làm bạn, khi Lý Hâm rời đi quá nhanh ngược lại khiến Tả Kinh Hoan tâm lý có chút mất mát, cũng may nàng rất nhanh tự điều tiết bản thân, Tả Kinh Hoan vẫn luôn là người có khả năng nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh xung quanh.

Một buổi tối, Tả Kinh Hoan kết sổ xong, nhìn thấy giờ này đã muộn không có khách hàng nữa nên gọi người giúp việc chuẩn bị đóng cửa, đêm nay nghỉ sớm, lúc cửa sắp kéo xuống có hai ba nữ nhân xông vào.

“Chúng tôi đóng cửa rồi.” Tả Kinh Hoan nhìn ba nữ nhân, sắc mặt khế biến, sau đó lạnh lùng nói.

“Tả Kinh Hoan, cuối cùng ta tìm được ngươi, Kỳ tỷ muốn gặp ngươi.” Đỗ Tiểu Ly là người lên tiếng đầu tiên, mình tìm hơn một tháng cuối cùng cũng tìm ra tung tích Tả Kinh Hoan.

Xem ra, các nàng sẽ không từ bỏ ý đồ, Tả Kinh Hoan không hiểu được Vương Kỳ tìm mình rốt cuộc để làm gì? Nàng không nghĩ gặp lại cô nhân một chút nào.

“Tôi ra ngoài một lát, mọi người đóng cửa xong có thể về trước.” Tả Kinh Hoan thấy thái độ của đám người này, nàng không muốn làm cho mấy người này ồn ào ở trong tiệm, nên dẫn dò người làm vài câu rồi cùng Đỗ Tiểu Ly đi khỏi.

Đỗ Tiểu Ly đưa Tả Kinh Hoan đến bãi đỗ xe phụ cận, Vương Kỳ từ trên xe bước xuống.

Vương Kỳ đánh giá Tả Kinh Hoan, nàng trang điểm nhẹ không giống bôi son trát phấn như trước đây làm cho bản thân trở nên thành thực cơ hồ nhìn không tuổi, hiện tại Tả Kinh Hoan ngây thơ giống tiên nữ, chênh lệch xa như vậy khiến Vương Kỳ cảm thấy Tả Kinh Hoan thực xa lạ.

Tả Kinh Hoan nhìn muội muội trên danh nghĩa của nàng, Vương Kỳ từng thích chặn đường kiếm chuyện với mình, trừ bỏ thói quen chặn đường người khác không thay đổi, Vương Kỳ đã không giống ngày xưa. Kỳ thật nhiều năm như vậy Tả Kinh Hoan đã nhanh quên đi bộ dáng của Vương Kỳ ra sao, chỉ nhớ rõ cô nàng thích ăn mặc như con ngó toàn thân hồng phấn, hôm nay Vương Kỳ thoát nhìn thực lão luyện, ánh mắt sắc bén, từ đầu đến chân y phục một sắc đen khiến Tả Kinh Hoan không dám khẳng định người trước mặt là Vương Kỳ.

“Ngươi thay đổi rất nhiều.” Vương Kỳ đến gần Tả Kinh Hoan như có điểm đắm chiêu nói.

“Bản thân ngươi cũng không thay đổi sao?” Tả Kinh Hoan phản đối hỏi lại, ai không thay đổi, nàng không thể làm cho bản thân vẫn sống ở thế giới trước kia.

“Ngươi bộ dáng này nhìn rất thanh thuần, thanh thuần giống như tiên nữ...” Vương Kỳ vươn tay nắm lấy cằm Tả Kinh Hoan, nâng khuôn mặt của Tả Kinh Hoan để nàng nhìn vào mắt mình.

Tả Kinh Hoan không hài lòng quay mặt đi, chán ghét những đụng chạm của Vương Kỳ, hiện tại Vương Kỳ so với năm đó thích đi theo sau lưng mình làm cái đuôi càng đáng ghét hơn.

“Ngươi lúc trước tốt với ta, tất cả là giả?” Vương Kỳ hỏi.

“Không thể nói là giả hay không, ta chỉ muốn bản thân sống được an lành mà thôi.” Tả Kinh Hoan lạnh nhạt nói, ở trong lòng Tả Kinh Hoan Vương Kỳ chính là kẻ điên, tìm mọi cách ép buộc mình thuận theo, nên sau đó Tả Kinh Hoan có kinh nghiệm ngoan ngoãn nghe lời, cùng những người khác giống nhau lấy lòng nàng, không nghĩ tới Vương Kỳ thật đúng đắn như vậy, sau lưng liền trăm y trăm thuận mình.

“Tả Kinh Hoan, ngươi đúng là đáng ghét!” Nàng quả nhiên đối mình hư tình giả ý, mà bản thân mình lại chân thành đối đãi nàng, nghĩ đến Vương Kỳ có chút phần nộ.

“Ngươi rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?” Tả Kinh Hoan hỏi.

“Ta muốn ngươi theo ta trở về.” Vương Kỳ thật vất vả tìm được Tả Kinh Hoan, tự nhiên là hy vọng nàng cùng mình trở về.

“Không thể, ta đã muốn thoát ly quá khứ, nhất định không trở về.” Tả Kinh Hoan quả quyết cự tuyệt.

“Ngươi thực sự nghĩ ngươi trở thành bộ dáng khác thì thật sự thay da đổi thịt sao?” Vương Kỳ bắt lấy tay Tả Kinh Hoan, chăm chăm hỏi.

Tả Kinh Hoan muốn hất ra nhưng bị Vương Kỳ nắm chặt hơn, Tả Kinh Hoan cũng tức lên.

“Buông tay, ta muốn thế nào không cần ngươi trông nom!” Tả Kinh Hoan hướng phía Vương Kỳ quát to.

“Ha ha, ngươi do *gà* sinh ra còn muốn biến thành phượng hoàng sao?” Vương Kỳ cười khẩy hỏi.

Những lời này kích thích đến nỗi đau thâm kín của Tả Kinh Hoan, nàng giận dữ, “Ngươi có ngon lặp lại lần nữa!” Tả Kinh Hoan ánh mắt trở nên hung

hăng.

“Người là con của gái ~ điểm, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, cho nên *gà mẹ* đương nhiên sinh ra *gà con*...” Vương Kỳ tiếp tục khiêu khích, năng thích nhất bộ dáng hung hăng dữ tợn của Tả Kinh Hoan.

“Chát!” Tả Kinh Hoan giận dữ quăng một cái tát cho Vương Kỳ, Vương Kỳ sớm đã không phải là Vương Kỳ trước đây, vài năm thói quen chửi lộn đánh nhau, phản xạ có điều kiện trở tay đánh lại một bàn tay, một cái tát của Vương Kỳ so với Tả Kinh Hoan nặng hơn rất nhiều, Vương Kỳ trên mặt chỉ có dấu ấn của năm ngón tay, nhưng trên mặt Tả Kinh Hoan chẳng nhưng sưng đỏ còn có tơ máu chảy ra từ khóe miệng.

Vương Kỳ nhìn thấy máu chảy trên mặt Tả Kinh Hoan có chút hối hận, năng thực không muốn đánh Tả Kinh Hoan nhưng thân thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ.

Đám tiểu muội theo đuôi Vương Kỳ, gặp Vương Kỳ bị đánh, nắm chặt tóc của Tả Kinh Hoan muốn giáo huấn năng một phen, Tả Kinh Hoan cũng không phải người dễ bị bắt nạt, một tay nắm tóc Vương Kỳ, giống như cách đánh trước kia bị một nhóm vây đánh thời điểm năng chỉ tấn công kẻ cầm đầu là Vương Kỳ, mặc dù mình sẽ bị những người khác đánh cho bầm dập, thế nhưng có thể gây tổn thương cho kẻ đầu sỏ là được. Nhưng hiện tại Vương Kỳ ngược lại ung dung nắm tay Tả Kinh Hoan, Tả Kinh Hoan đau đến nỗi phải buông ra tóc của Vương Kỳ.

Vương Kỳ nhìn vẻ mặt phẫn nộ lại không thể tránh được Tả Kinh Hoan như một con thú giẫy dụa khi bị thợ săn bao vây, khóe miệng dương lên, năng muốn chứng kiến một Tả Kinh Hoan thật sự, đây mới chính là Tả Kinh Hoan mà mình quen thuộc.

“Người xem bộ dáng của mình bây giờ, người cảm thấy cùng quá khứ có khác nhau sao? Người cùng ta có cái gì bất đồng...” Vương Kỳ lại trào phúng hỏi.

“Đi uống ly cà phê rồi hãy về nhà.” Thi Văn Dạng cảm thấy cà phê và bánh ngọt lần trước khá ngon, năng còn rất muốn gặp lại Lý Hâm nữ nhân yêu điểm kia, dù sao cách công ty khá gần, ghé qua đùa giỡn năng một chút, giảm bớt áp lực một ngày bận rộn cũng tốt.

Tần Văn Thụ bởi vì trong tay có hạng mục khác, nên thường xuyên để Tần Văn Thụ thay mặt làm chủ cùng Thi gia và Tiền gia họp tác, vì vậy gần đây Tần Văn Thụ đều bận rộn chuyện này, Thi Văn Dạng gần đây cũng làm khách thường xuyên ở Tần thị, đêm nay bận rộn đến tận khuya, giờ này mới ra khỏi công ty.

“Cũng tốt.” Tần Văn Thụ gần đây quá bận rộn, vội vàng đến nỗi mấy lần Tả Kinh Hoan hẹn gặp năng đều từ chối. Sau đó Tả Kinh Hoan hình như giận lấy, cũng không còn gọi điện đến hẹn mình nữa. Do đó khi Thi Văn Dạng đề nghị đến quán cà phê của Tả Kinh Hoan, Tần Văn Thụ rất vui vẻ đáp ứng.

Tần Văn Thụ và Thi Văn Dạng chạy đến bãi đỗ xe bên cạnh tiệm cà phê.

“A, người kia không phải chủ quán cà phê tiểu bách hợp sao? Giống như đang cãi vã thì phải.” Thi Văn Dạng mắt tinh thấy cách đó không xa Tả Kinh Hoan và Vương Kỳ, liền cảm nhận được có kịch hay nên tới gần.

Tần Văn Thụ đi ngang qua vừa thấy, quả nhiên là Tả Kinh Hoan cho nên cũng theo Thi Văn Dạng tiến tới gần chỗ các nàng, vừa lúc có thể nghe được cuộc đối thoại ở khoảng cách gần, hiển nhiên bên kia đang đến hồi *nước sôi lửa bỏng*, thậm chí các nàng cũng không phát hiện Tần Văn Thụ và Thi Văn Dạng đến gần.

Thi Văn Dạng có chút ngạc nhiên nhìn Tần Văn Thụ, Tần Văn Thụ là người không thích tò mò thọc mạch chuyện người khác, chưa bao giờ thích xem náo nhiệt, thế nhưng bây giờ năng lại tự mình tiến lên trước bỏ lại kẻ thích xem náo nhiệt là mình, hôm nay đại tiểu thư thật có hứng thú xem náo nhiệt.

Tần Văn Thụ mặt không thay đổi nghe các nàng nói chuyện, nghe ra được nữ nhân kia đối Tả Kinh Hoan tồn tại mãnh liệt chiếm giữ dục vọng.

“Không nghĩ đến tiểu bách hợp thoát nhìn đơn giản như vậy dĩ nhiên là con gái của kỹ nữ, tiểu bách hợp xem như thân ở trong nước bùn mà không nhiễm bẩn phải không?” Thi Văn Dạng không quan tâm nói, năng tuyệt đối là một kẻ qua đường không có lương tâm, trong lời nói còn mang theo một chút miệt thị.

Tần Văn Thụ trong ngực nhói lên cảm thấy có chút khó chịu, theo năng quan sát Tả Kinh Hoan nghe đến những lời sỉ nhục đó ánh mắt không tự chủ được đỏ lên.

Một âm thanh vang lên trong bãi xe vắng vẻ phá lệ rõ ràng, Tần Văn Thụ trở mắt chứng kiến Tả Kinh Hoan bị đánh, năng nguyên tưởng nữ nhân kia sẽ không thương tổn Tả Kinh Hoan, chẳng qua nhìn đến Tả Kinh Hoan khóe miệng chảy ra máu sau, ánh mắt của Tần Văn Thụ híp lại.

“Nhìn không ra tiểu bách hợp đáo để như vậy, có điều một người đấu với bốn người nhất định sẽ bị thiệt.” Thi Văn Dạng tuy miệng nói như vậy nhưng không có ý định tiến lên ngăn cản, thuận tay một bộ ngoài cuộc xem náo nhiệt.

Ngược lại Tần Văn Thụ lại bước đến gần, Thi Văn Dạng nhìn bóng lưng của Tần Văn Thụ không nói nên lời, đừng tưởng Tần đại tiểu thư nhìn như người tốt nhưng khi thấy những đám lưu manh tranh chấp ấu đả, Tần Văn Thụ so với ai khác đều thờ ơ hờ hững, lúc thường ngay cả liếc mắt cũng sẽ không làm, như thế nào hôm nay đi lên hỗ trợ chứ? Tần Văn Thụ hành động quá mức khác thường.

“Buông năng ra.” Tần Văn Thụ thanh âm có chút lạnh lùng.

Tà Khinh Hoan nghe thấy giọng nói của Tần Văn Thư thời điểm, ngây ngẩn cả người, dừng lại cú đấm đang chuẩn bị tung ra, toàn thân giống như bị mất sức, sở hữu ý chí chiến đấu đều tiêu thất. Tà Khinh Hoan lớn như vậy từng có vô số lần cảm thấy bối rối nhưng vẫn không bằng một phần vạn của giây phút này. Nàng không dám nhìn thẳng Tần Văn Thư, nàng sợ hãi trong ánh mắt của Tần Văn Thư nhìn thấy khinh thường, bởi vì nàng hiểu mình không chấp nhận được toàn bộ tôn nghiêm trong nháy mắt sụp đổ, thời khắc tối tăm vật tối kinh khủng nàng không hy vọng Tần Văn Thư nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Gần Thêm Một Bước

“Không liên quan đến ngươi, bớt lo chuyện bao đồng đi.” Vương Kỳ thoáng nhìn Tần Văn Thư, là một nữ nhân mặc trang phục lịch sự tao nhã, diện mạo cũng khá tinh xảo, vừa thấy đã biết khí chất bất phàm nhà giàu tiểu thư, Vương Kỳ cơ bản không cho rằng nàng cùng Tà Khinh Hoan nhận thức.

“Kỳ tỷ, nàng chính là nữ nhân lần trước cùng Tà Khinh Hoan đi chung.” Đỗ Tiểu Ly nói thầm vào tai Vương Kỳ.

Vương Kỳ có chút kinh ngạc nhìn Tần Văn Thư, nàng quay đầu lại nhìn Tà Khinh Hoan, Tà Khinh Hoan quay mặt đi rõ ràng trốn tránh Tần Văn Thư tựa hồ không dám đối mặt nữ nhân này, trên người hung ác khí tức đã sớm biến mất, điều này làm cho Vương Kỳ có chút minh bạch nhưng phần nhiều là phần nộ. Nàng thích bộ dáng cừu con của Tà Khinh Hoan nhưng điều kiện tiên quyết là Tà Khinh Hoan chỉ được thể hiện ở trước mặt nàng.

“Ta muốn các ngươi buông nàng ra.” Tần Văn Thư nhắc lại lần nữa, sự khẩn trương thể hiện trong mắt càng lúc càng rõ rệt.

“Nguyên lai là câu trúng thượng đẳng nhân, thấy người sang bắt quàng làm họ, Tà Khinh Hoan ngươi quả nhiên so với mẹ ngươi có tiền đồ hơn.” Vương Kỳ nựng mặt Tà Khinh Hoan, biểu tình thân mật lại cực kỳ châm chọc nói ra.

Tà Khinh Hoan nghiêng mặt qua một bên, nàng không thích Vương Kỳ chạm vào mình, nàng muốn biết biểu tình hiện giờ của Tần Văn Thư nhưng không đủ dũng cảm đi đối mặt.

Thi Vân Dạng hiển nhiên có chút phản ứng không kịp, nhưng nhìn đến Tần Văn Thư thực tức giận, nàng có chút hiểu ra nữ nhân từng gặp qua mà không quen, nàng suy nghĩ bao nhiêu lần vẫn không nghĩ ra nữ nhân đó là ai, nàng lại không dám thuê người theo dõi và điều tra Tần Văn Thư, cho nên lòng hiếu kỳ mãi cũng không được thỏa mãn, hôm nay tận mắt chứng kiến cảnh tượng này đúng là có vài phần ẩn tình ở bên trong.

Tần Văn Thư thấy trước mặt nữ nhân không có ý tứ buông tay, nàng lấy ra điện thoại di động, “Ta là Tần Văn Thư, đem theo vài người trong vòng 5 phút phải có mặt tại bãi đỗ xxx.”

Tần Văn Thư, Vương Kỳ sững sờ, thực hiển nhiên, nàng biết nữ nhân này là nhân vật nào, Tần gia tại thành phố này thế lực to lớn hùng hậu mình không thể trâu vào, nàng đương nhiên nghe qua danh tiếng của Tần Văn Thư là đại tiểu thư ở Tần thị được sủng ái nhất.

“Tà Khinh Hoan, ngươi quả thực có bản lĩnh, Tần thị đại tiểu thư cũng có thể câu tới tay, chúng ta đi.” Vương Kỳ tuy trong lòng cực kỳ không cam tâm buông tha Tà Khinh Hoan, nhưng tình thế đã xoay chuyển, nàng quả thật không dám đắc tội với Tần đại tiểu thư, đặc biệt là Tần Đăng – một kẻ làm việc hoàn toàn không theo quy tắc. Tần gia ở thương trường kinh doanh thế lực to lớn không nói, Tần Đăng còn móc nối với nhiều hắc đạo thế lực, là một kẻ thù đoạn độc ác khó lường.

Thi Vân Dạng lần thứ hai kinh ngạc, Tần Văn Thư thế nhưng vì tiểu bách hợp không tiếc lộ ra thân phận, xem ra nàng thật lòng muốn bảo vệ tiểu bách hợp này.

Những người đó đi rồi Tần Văn Thư mới đến gần Tà Khinh Hoan, Tà Khinh Hoan không tự chủ lui về phía sau, lúc lui đến góc tường không còn đường trốn nàng vẫn không dám nhìn thẳng Tần Văn Thư.

“Tà Khinh Hoan mà ta biết không yếu đuối như vậy.” Tần Văn Thư mỉm cười nói.

Tà Khinh Hoan nghe câu này xong mới ngẩng đầu nhìn Tần Văn Thư, nàng không biết hay giả vờ không biết, lần đầu tiên Tà Khinh Hoan chán ghét Tần Văn Thư nhiều chuyện.

“Đúng, chính là ánh mắt này, phần nộ không thỏa hiệp với hiện trạng mà không phải tránh ở góc tường tự ti.” Tần Văn Thư thực không phải người tốt, biết rõ Tà Khinh Hoan thương tích còn tiếp tục sát muối vào vết thương đang chảy máu của nàng, đau đến Tà Khinh Hoan muốn nổi nóng với Tần Văn Thư. Nàng không nên xuất hiện, cũng không nên bỏ đá xuống giếng, Tà Khinh Hoan tự nhận bản thân tự ti, dựa vào cái gì mình sẽ không thể tự ti, Tần Văn Thư vĩnh viễn là một nữ nhân cao cao tại thượng, vĩnh viễn cũng không biết loại người quen sống trong tối sợ ra ngoài sáng như nàng, phải chịu cảm giác bị người sỉ nhục cùng khinh thường.

“Tốt lắm, mặt đều sưng lên, một chút cũng không giống thần tiên tỷ tỷ, trở về chườm đá đi.” Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan căm tức ánh mắt, thần nhiên nở nụ cười sau đó vươn tay ra sờ Tà Khinh Hoan nắm lấy.

Tà Khinh Hoan nhìn tay của Tần Văn Thư, tuy hai câu trước Tần Văn Thư nói ra rất vô tình thậm chí có chút lãnh khốc, nhưng nàng xác định không có một tia khinh thị ở trên mặt Tần Văn Thư, điều này khiến nàng trong lòng hơi hơi bình tĩnh lại, Tà Khinh Hoan do dự một lúc vẫn không ngăn được mong muốn sự ấm áp của nàng mà nắm lấy tay Tần Văn Thư.

Thi Vân Dạng miệng trương thật to, đêm nay nhiều bất ngờ liên tiếp xảy ra sinh khiến nàng vô phương cho ý kiến, khoa trương nhất là cảnh Tần Văn Thư đưa tay ra, thực con mẹ nó ớn lạnh muốn chết, nhưng mà không thể không nói lúc này Tần Văn Thư đúng là giống như đóng vai nữ thần cứu vớt một thiếu nữ đang giãy dụa trong địa ngục.

“Ta đêm nay không về nhà, chuyện khác người giúp ta giải quyết cho thỏa đáng.” Tần Văn Thư nhấn nhủ Thi Vân Dạng xong, chờ Tà Khinh Hoan rời bãi xe, chỉ để lại Thi Vân Dạng một người ở đó, còn có một đám bảo an vắng lời không lâu sau chạy đến, Thi Vân Dạng không thể không tìm đại một cái lý do đuổi bọn họ trở về. Các nhân viên an ninh nhìn thấy một mình Thi Vân Dạng hiển nhiên thực mất hứng, giận mà không dám nói, đều cho rằng bọn họ bị không đáng tin Thi đại tiểu thư đùa giỡn, khiến Thi Vân Dạng không thể mở miệng giải thích, việc này rõ ràng do vị đại tiểu thư nào đó họ Tần có vẻ mặt nhìn như đứng đắn hiện tại giấu dốt công ngoại tình làm ra, bản thân mình là cỡ nào vô tội.

Sau đó Thi Vân Dạng gọi điện thoại cho Hàn Sĩ Bản tiếp tục nói dối mình không cần thận cho Tần Văn Thư uống một ly rượu, đang ngủ, hiện tại ở nhà mình không thể quay về. Hàn Sĩ Bản dĩ nhiên không vui lòng, nhưng hấn cũng chỉ tức giận trong bụng chứ không dám nói gì. Thi Vân Dạng không nghĩ tới, đêm nay thay Tần Văn Thư giải quyết hậu quả bị nhiều người oán giận như vậy, chỉ đồ thừa nàng ngày thường quá nhiều tai tiếng trong khi thanh danh của Tần Văn Thư quá tốt.

Tà Khinh Hoan và Tần Văn Thư dọc đường đi đều không nói chuyện, bên trong xe quá mức im lặng, Tần Văn Thư chỉ lo lái xe, Tà Khinh Hoan thì nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nàng suy nghĩ Tần Văn Thư ở đó bao lâu, nghe được bao nhiêu?

“Mọi chuyện người đều nghe được sao?” Đột nhiên trong xe vang lên âm thanh của Tà Khinh Hoan, Tần Văn Thư nhìn về phía Tà Khinh Hoan, phát hiện Tà Khinh Hoan như trước đối mặt với cửa kính.

“Không nhiều không ít.” Trên thực tế là nghe được từ đầu đến cuối, nhưng Tần Văn Thư lựa chọn nói ra một cách uyển chuyển.

“Vậy là bao nhiêu?” Tà Khinh Hoan không thích cách Tần Văn Thư úp úp mở mở.

“Không nhiều lắm cũng không ít lắm” Tần Văn Thư cảm thấy cách nói này hẳn là thích hợp.

“Tần Văn Thư!” Tà Khinh Hoan quay đầu, có chút tức giận hướng Tần Văn Thư gầm nhẹ.

“Àn?” Tần Văn Thư vô tình nhìn Tà Khinh Hoan, giọng điệu nhẹ nhàng đáp.

“Người rốt cuộc nghe được bao nhiêu?” Tà Khinh Hoan giọng điệu không tốt, quát nhẹ lên.

“Người để ý sao? Miệng là của người khác mặc kệ các nàng nói gì, người càng để ý, các nàng càng đắc ý, coi thường là phản kích lớn nhất đối với địch nhân.” Tần Văn Thư thản nhiên nói.

Tà Khinh Hoan không trả lời, rất nhiều năm trước nàng đã hiểu được đạo lý này, nhưng lâu lắm không bị công kích quá như vậy đến nỗi quên như thế nào ngày trang coi thường địch nhân.

“Rất nhiều chuyện biết và làm được là hai việc khác nhau.” Tà Khinh Hoan bối rối quay đầu tiếp tục nhìn ra bên ngoài, Tần Văn Thư còn không trả lời vấn đề của mình, chẳng qua nghe lời nói của Tần Văn Thư đại khái chắc đã nghe hết cả câu chuyện, nghĩ đến đây Tà Khinh Hoan trong lòng lại thấy khó chịu.

“Đến nơi rồi, ta muốn một mình yên lặng.” Tà Khinh Hoan lúc này một chút cũng không nghĩ đối mặt Tần Văn Thư, cảm giác khó xử này còn chưa tiêu hóa kịp, nàng muốn một người trốn vào một góc, xây dựng lại tự tôn yếu ớt của mình.

“Đưa chìa khóa cho ta.” Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan nghiêm túc nói, không để ý đến lệnh đuổi khách của Tà Khinh Hoan.

Tà Khinh Hoan không chịu, hai người giằng co trước cửa.

Tần Văn Thư khẽ lắc đầu, xem ra không áp dụng thủ đoạn đặc biệt là không xong, Tần Văn Thư tới gần Tà Khinh Hoan.

Tần Văn Thư khuôn mặt cách Tà Khinh Hoan ngày càng gần, khoảng cách này làm cho Tà Khinh Hoan bỗng nhiên thấy tay chân dư thừa, không biết làm sao.

Tần Văn Thư nhanh chóng thân thủ ôm lấy Tà Khinh Hoan, thừa dịp Tà Khinh Hoan còn đang sững sốt, bàn tay thò vào túi áo khoác của Tà Khinh Hoan lấy ra chìa khóa. Nàng tới nơi này không phải lần đầu tiên, biết Tà Khinh Hoan có thói quen hay bỏ chìa khóa vào túi áo khoác.

Thời điểm Tà Khinh Hoan hoàn hồn, Tần Văn Thư đã cách xa thân thể của mình, tự mở cửa vào nhà.

Tần Văn Thư vào cửa sau, đi thẳng vào phòng bếp luộc mấy trái trứng, đến lúc đi ra nhìn thấy Tà Khinh Hoan chạy vào phòng ngủ, cô nàng này không phải bị kích thích liền trốn vào trong chăn đi?

Tần Văn Thư đẩy cửa vào phát hiện Tà Khinh Hoan đang tắm trong phòng tắm, khoa trương nhất là cửa của phòng tắm làm bằng thủy tinh trong suốt,

hơi nước như sương mù dày đặc bao chung quanh Tả Khinh Hoan thân thể, nhưng Tả Khinh Hoan người không mảnh vải vẫn làm cho Tần Văn Thư nhìn không sót. Tần Văn Thư nhìn thoáng qua lập tức mắc cỡ lui ra, sau khi ra ngoài cảm thấy không đúng năng và Tả Khinh Hoan đều là nữ nhân, thân thể không có gì khác biệt, cảm giác xem Tả Khinh Hoan thân thể không phải cũng xem thân thể của mình giống nhau sao?

Khi tâm tình khó chịu, Tả Khinh Hoan sẽ dành nhiều thời gian cho việc tắm rửa; giống như trong tôn giáo có một loại kiến giải, tắm rửa không đơn giản chỉ tẩy đi thân thể những chất bẩn trên người mà còn là tẩy đi tội nghiệt, cho nên Tả Khinh Hoan vẫn thực thích tắm. Tả Khinh Hoan để mặc cho dòng nước chảy qua thân thể, cảm giác ấm áp này làm cho mình thư thái rất nhiều.

Tần Văn Thư ngồi ở sô pha trong phòng khách đợi, nàng xem đồng hồ, Tả Khinh Hoan tắm đã hơn một tiếng đồng hồ, nàng cảm thấy Tả Khinh Hoan tắm rửa đại khái trở thành một loại tự thân ép buộc, nàng đành phải đứng lên, có chút lo lắng lại đẩy cửa phòng ngủ ra, lúc này Tả Khinh Hoan lỏa thể theo phòng tắm bước ra, trực tiếp nhảy lên giường sau đó dùng chăn che kín toàn thân.

Tần Văn Thư không tự giác lắc đầu, Tả Khinh Hoan đang làm đà điều sao?

“Đứng lên chườm mặt một chút, bằng không ngày mai ngươi không có biện pháp gặp người khác.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng đẩy một chút Tả Khinh Hoan nói.

“Ngày mai không ra đường gặp ai cả.” Rầu rĩ thanh âm theo trong chăn truyền ra.

“Vậy cũng phải chườm mặt chứ.” Tả Khinh Hoan trên mặt bị sưng rất lớn, không lẫn qua trứng gà, mình không thể yên tâm.

“Tần Văn Thư, ngươi biết không, ta thực không muốn ngươi nhìn thấy bộ dáng đêm nay của ta, ta nhiều hy vọng ngươi nhìn thấy là những lúc ta đẹp nhất.” Tả Khinh Hoan trong lòng thấy rất khó chịu, nàng đột nhiên có thể lý giải Lý phu nhân lớn tuổi nhan sắc phai tàn thời điểm, không muốn làm cho Hân Vũ để nhìn thấy, mặc dù hai người khác nhau nhưng bản chất thượng là một dạng.

“Vi sao?” Tần Văn Thư có lẽ hiểu được nhưng nàng vẫn lựa chọn hỏi ra, có chút chuyện nghe được cùng bản thân tự hiểu là không giống nhau.

“Ngươi không biết sao?” Tần Văn Thư không phải không hiểu, chỉ là không muốn hiểu.

“Ngươi không nói ta làm sao hiểu được?” Tần Văn Thư nhẹ nhàng vuốt lưng Tả Khinh Hoan, cách một lớp chăn bông thật dày, Tả Khinh Hoan căn bản không cảm giác được hành động thân mật của Tần Văn Thư vào lúc này.

“Không hiểu thì thôi.” Tả Khinh Hoan giận lấy nói ra, đem chăn che càng kín hơn.

“Có lẽ ta có thể thử làm cho mình hiểu được.” Tần Văn Thư nhìn thấy Tả Khinh Hoan muốn đem mình bịt kín trong chăn, vui vẻ nói.

Tả Khinh Hoan nghe vậy, đột nhiên ngẩn ngơ cả người, tuy nàng nhìn không thấy biểu tình bây giờ của Tần Văn Thư, nhưng nàng biết khi Tần Văn Thư nói những lời này chắc chắn biểu tình rất nghiêm túc chân thành.

“Thật vậy sao?” Tả Khinh Hoan toàn thân bọc trong chăn nhẹ nhàng hé ra một khe hở.

“Àn.” Tần Văn Thư cảm thấy buồn cười, bộ dáng của Tả Khinh Hoan lúc này giống một quả trứng bị nứt vỏ, nhìn rất tức cười.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nhất Sương Tình Nguyệt

“Đi ra chườm mặt đi, bằng không khuôn mặt thần tiên tỷ tỷ sẽ bị hủy, rất đáng tiếc.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng đẩy con đà điều còn tránh trong chăn tên Tả Khinh Hoan.

“Ta tự làm.” Tả Khinh Hoan không muốn Tần Văn Thư nhìn thấy bộ mặt sưng đỏ của mình, nhất định xấu chết người.

“Thực khó chịu.” Tần Văn Thư lắc đầu, Tả Khinh Hoan thật sĩ diện quá mức tương tượng!

Tần Văn Thư nhắc chăn lên chẳng qua nàng tựa như quên mất người ở bên trong không có mảnh vải che thân. Lưng của Tả Khinh Hoan quay về phía nàng, cong lại thành một khối ở trên giường, thân thể trơn bóng nhẵn nhụi y như trứng gà bóc làm khi Tần Văn Thư nhìn thấy có chút mất tự nhiên, nhanh chóng đem chăn đắp lại cho Tả Khinh Hoan, chỉ dám để lộ ra phần đầu.

Tả Khinh Hoan bị đoạt lấy chăn, phản ứng đầu tiên lấy hai tay che đi không phải những bộ vị quan trọng trên người, mà là bộ mặt bị đánh sưng đỏ, thì ra thích đẹp là bệnh chung của nữ nhân.

“Ngươi có chịu đứng lên chườm mặt hay không, không làm thì nói, ta về.” Tần Văn Thư nhũn mỳ nói.

Tà Khinh Hoan nghĩ đến Tần Văn Thư thật sự phải đi, trong lòng gấp gáp thân thù bắt lấy y phục của nàng không buông. “Không cần đi!” Tầm chân theo động tác ngồi lên của Tà Khinh Hoan trượt xuống bên thất lưng, cảnh tượng này thấy thế nào đều mê người. Tần Văn Thư cố gắng thực hiện câu châm ngôn ‘phi lễ chớ thị’, không nhìn vào những chỗ không nên nhìn. Thật ra Tà Khinh Hoan đáng người so với mình phải mảnh mai hơn một ít, tỷ lệ cũng thực cân đối, da dẻ lại nhẵn nhụi, thân thể của nữ nhân so với nam nhân thật sự đẹp hơn rất nhiều, Tần Văn Thư thầm nghĩ.

“Người ngoan ngoãn đắp mặt đi, ta sẽ không đi.” Tần Văn Thư ngồi trở lại mép giường, theo chiếc bàn bên giường lấy ra trứng gà đã bóc vỏ trong chén nhẹ nhàng đặt lên mặt Tà Khinh Hoan.

Tà Khinh Hoan vốn không cảm thấy đau, nay lực chú ý đều bị Tần Văn Thư chuyển ngược về hai má mới cảm thấy trên mặt bị đau rất.

“Đau không?” Tần Văn Thư nhìn má trái sưng tấy của Tà Khinh Hoan, khuôn mặt vốn ngây thơ thuần khiết khiến người ngắm cảm thấy thoải mái hôm nay lại xuất hiện năm dấu tay, nữ nhân kia dùng sức không nhẹ, nghĩ đến Tần Văn Thư có chút tự trách, nàng kỳ thật có thể ngăn cản sớm hơn không cho nữ nhân kia thương tổn Tà Khinh Hoan. Tần Văn Thư quả thật không giống bề ngoài tốt bụng như vậy, nếu hôm nay người bị đánh không phải Tà Khinh Hoan, nàng căn bản sẽ không trông nom việc vợ vẫn như vậy. Mặc dù người bị hại là Tà Khinh Hoan, ban đầu nàng vẫn do dự, chứng kiến Tà Khinh Hoan bị đánh sau nàng mới biết, Tà Khinh Hoan ở trong tim mình quả thật đã chiếm được vị trí đặc biệt, ít nhất ngoài chuyện có hảo cảm còn có một tia đau lòng.

“Àn.” Tà Khinh Hoan gật đầu, thuận thế đem nửa người còn quần trong chăn dựa sát vào Tần Văn Thư, im lặng làm cho Tần Văn Thư dùng trứng gà luộc nhẹ xoa gò má mình. Nàng thích hương thơm trên người Tần Văn Thư vây quanh bản thân, nó như là thuốc an thần khiến Tà Khinh Hoan an tâm thư thích. Bởi vì có cảm giác áy náy khiến Tần Văn Thư không giống bình thường đẩy Tà Khinh Hoan ra, chỉ tùy nàng dựa vào, chẳng qua khi Tà Khinh Hoan lộ ra trắng nõn tiêm gây bả vai, cảnh đẹp này khiến Tần Văn Thư nhìn không được ghé mắt thương thức, không hề có một tia dục vọng bên trong phần nhiều là sự tán thưởng đối với những thứ xinh đẹp.

“Tần Văn Thư, ta càng ngày càng thích người, làm sao bây giờ?” Tà Khinh Hoan úp mặt vào ngực Tần Văn Thư, nhẹ nhàng hỏi.

Không biết có phải do Tà Khinh Hoan cách trái tim của mình quá gần Tần Văn Thư cảm giác khi nghe đến những lời này trong ngực giống như bị lông chim vuốt qua, khe khẽ, nhẹ nhàng, có chút ngứa ngáy. Chỉ là Tần Văn Thư không lên tiếng trả lời, như trước chăm chú dùng trứng gà khe khẽ xát má trái bị sưng đỏ của Tà Khinh Hoan.

“Người nói làm sao bây giờ đây? Cổ tình người lại làm ta tự ti, ta thật chán ghét cảm giác này.” Tà Khinh Hoan nhỏ giọng oán giận nói, càng nhiều giống như than thở.

“Vậy người lúc trước nghĩ như thế nào thích đến trêu chọc ta?” Tần Văn Thư vừa cười vừa hỏi, kỳ thật bên người mình đứng là ít có người giống Tà Khinh Hoan cả gan dám chọc vào mình, trừ phi thân thể của người kia ưu tú không kém mình, mặc dù có Thi Vân Dạng, trừ bỏ tính tình không đáng tin Thi Vân Dạng quả thật là người cực kỳ xuất sắc, rất hiển nhiên Tà Khinh Hoan không thuộc loại trong phạm vi định nghĩa xuất sắc của mình.

“Người rất giống nữ thần, người không giống những người mà ta tiếp xúc qua, khiến người ta không tự chủ tiếp cận, đến gần rồi mới phát hiện, nữ thần muôn thuở là nữ thần, không phải phẩm phụ tục tử như chúng ta có thể lay động...” Tà Khinh Hoan nửa đùa nửa thật nói, nhưng mà càng không thể lay động, càng muốn thử vận may của mình.

“Trên đời nào có nữ thần chứ.” Tần Văn Thư thu liễm tươi cười, thản nhiên nói. “Có lẽ không sai biệt lắm, người sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ một giấc, ngày mai sẽ tốt hơn.”

Tà Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư muốn đứng dậy, liền ôm lấy thất lưng nàng, phòng ngừa nàng bỏ đi, “Đêm nay người không đi đứng hay không?”

Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan do dự một lát mới gật đầu, “Ta chỉ đem trứng gà đi vắt thôi.” Tà Khinh Hoan thế này mới tin tưởng Tần Văn Thư yên tâm buông tay, nếu nàng nói ở lại, sẽ không bỏ đi.

Tà Khinh Hoan ngồi ở trên giường đợi không lâu, Tần Văn Thư đã đẩy cửa trở lại.

“Người có muốn tắm rửa một chút không?” Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư tiến vào, nở rộ nụ cười đầu tiên trong đêm nay, đem áo ngủ đã chuẩn bị tốt đưa cho Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư nhìn phòng tắm làm bằng thủy tinh trong suốt kia, có chút do dự, lần trước mình tắm rửa, Tà Khinh Hoan ở trong phòng bếp nên cũng không quá lo lắng, nhưng vừa rồi nhìn thấy Tà Khinh Hoan ở bên trong tắm rửa, toàn bộ cảnh sắc bị nàng thấy rõ không sót thứ gì, cảm giác thật kỳ lạ.

“Người có thể ra phòng khách một lát không?” Tần Văn Thư hỏi.

“Ta cam đoan, ta trùm kín chắn lại, không nhìn.” Tà Khinh Hoan vẻ mặt đứng đắn thề thốt, đợi lúc sau Tần Văn Thư mới biết lời cam kết của Tà Khinh Hoan không đáng một xu.

Tần Văn Thư do dự một hồi mới từ Tà Khinh Hoan trong tay tiếp nhận áo ngủ rồi, ngoan ngoãn tự mình chui vào trong chăn. Tần Văn Thư nhìn động tác muốn đem người quần thành cá hộp của Tà Khinh Hoan, thấy thế nào giống như Tà Khinh Hoan đang bị tai trộm chuông, nhưng mà nghĩ đến lần trước bị say rượu, Tà Khinh Hoan giúp mình thay quần áo, đại khái khi đó đã bị Tà Khinh Hoan xem qua một lần, nhớ lại chuyện lúc đó Tần Văn Thư có tâm lý muốn đập đồ cho hả

giận.

Tần Văn Thư vào phòng tắm, đưa lưng về phía cửa, Tả Khinh Hoan sau khi nghe được tiếng nước chảy liền khẽ kéo chăn lên, ánh mắt như trộm lộ ra, đây cũng không phải lần đầu tiên Tả Khinh Hoan nhìn coi cho nên một chút cũng không chột dạ.

Tả Khinh Hoan nhìn thân hình ẩn đằng sau hơi nước của Tần Văn Thư, những giọt nước từ gáy chảy dọc theo xương sống thẳng kéo dài đến bắp đùi, lượn qua vòng eo mảnh khảnh, cặp mông đầy đặn khiến người ta chảy máu mũi, làm sao bây giờ, nàng muốn đối Tần Văn Thư làm chút gì đó, bằng không hội cảm thấy rất đáng tiếc. Dáng người của nàng thật sự rất mê người, cùng Lý Hâm yêu nghiệt kia quả thực không thể phân biệt cao thấp, không đúng, so với Lý Hâm còn muốn quyến rũ hơn. Trước đây Tả Khinh Hoan cũng ngẫu nhiên trộm ngắm Lý Hâm một chút, ăn một ít đậu hũ, nhưng chỉ thuần túy là đùa giỡn, còn Tần Văn Thư cơ hồ làm cho mạch máu của Tả Khinh Hoan phun trào, Tả Khinh Hoan biết mình đối Tần Văn Thư có mãnh liệt ham muốn, vì nàng trong lòng đang yy Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư dùng cực nhanh tốc độ tắm một chút liền trở ra, bởi vì nàng cảm thấy sau lưng có một đạo ánh mắt làm cho lỗ chân lông của nàng dựng đứng lên, khiến bản thân như thế nào cũng không thể bình tĩnh.

Tần Văn Thư tắm quá nhanh, không đủ thời gian để Tả Khinh Hoan yy, cảm giác này cũng giống như khi đói bụng mà không được ăn no, chẳng qua Tả Khinh Hoan càng mong chờ Tần Văn Thư cùng mình nằm trên một chiếc giường, mặc dù không làm gì cả, cùng nhau ngủ đã là một hành động ái muội, nghĩ đến làm Tả Khinh Hoan phấn khởi không thôi.

Tần Văn Thư vừa lau tóc vừa nhìn thấy có một khe hở từ chăn lộ ra, mi mắt của nàng có chút run rẩy, ai đều biết nói ăn vụng chùi mép, nhìn lên xong ít nhất cũng phải che lại, nhưng khi nghĩ đến Tả Khinh Hoan vừa rồi thấy mình từ đầu đến chân, thân thể hoàn toàn bại lộ trước mặt Tả Khinh Hoan, trong lòng nàng nổi lên một chút ngại ngùng.

“Người tắm nhanh như vậy sao?” Tả Khinh Hoan ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Àn.” Tần Văn Thư gật đầu.

“Đến đây đi, ta giúp người lau tóc.” Tả Khinh Hoan thực quan tâm nói.

Tần Văn Thư không cự tuyệt đem khăn lông đưa cho Tả Khinh Hoan, ngồi ở bên giường để Tả Khinh Hoan thay mình lau tóc.

Tả Khinh Hoan nửa quỳ nửa ngồi ở Tần Văn Thư phía sau thay nàng nhẹ nhàng lau tóc, tóc của Tần Văn Thư cũng khá dài, so với mình chỉ ngắn một ít, cũng thuộc loại mượt mà óng ả, vừa thấy đã biết được tỉ mỉ bảo dưỡng. Tần Văn Thư lớn hơn mình 6 tuổi nhưng có được thiên sinh lệ chất và khả năng bảo dưỡng tốt, làn da của nàng vẫn mịn màng khiến người ta thán phục, Tả Khinh Hoan cảm thấy khi mình đến 30 tuổi sợ là không thể bảo trì tốt như nàng.

Sau khi lau khô tóc cho Tần Văn Thư, Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng chạm mũi vào bên cổ nàng, hành động vô cùng thân thiết này giống một ít tiểu động vật đối bạn đời biểu lộ hảo cảm, Tần Văn Thư không phản đối hành động này tiếp tục dung túng Tả Khinh Hoan.

Tả Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư cũng không cự tuyệt mình thân thiết, càng thêm quá phận thừa lúc Tần Văn Thư không chú ý, hơi hơi sử dụng đem nàng đẩy ngã xuống giường.

Tần Văn Thư nghĩ vùng vẫy nhưng không kịp nữa rồi, bởi vì Tả Khinh Hoan đem toàn bộ sức nặng đặt trên người nàng, làm cho nàng gãy không ra. Tả Khinh Hoan tron bóng thân thể dán chặt vào người Tần Văn Thư, mà Tả Khinh Hoan tóc dài như có như không chạm vào mặt nàng khiến hai bên má và cổ có chút ngứa ngáy, tư thế của hai người rất ái muội.

“Tần Văn Thư, chúng ta phát sinh quan hệ đi!” Tả Khinh Hoan nói đến chuyện không đàng hoàng bằng một loại giọng điệu đứng đắn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tiểu Cô Nương – Tả Khinh Hoan

Tần Văn Thư sùng sốt, vì sao khi nàng nghe Tả Khinh Hoan nói ra những lời này, cảm giác như là nói chúng ta ăn cơm đi.

“Đừng nói vậy.” Tần Văn Thư lấy tay chặn lại khuôn mặt muốn dán chặt vào phần ngực của mình, tránh cho Tả Khinh Hoan hành động càng lúc càng thân mật, dù vậy do khoảng cách hiện nay khá gần không khí ái muội vây quanh hai người vẫn không thể bị tiêu giảm.

“Ta là thật lòng.” Tả Khinh Hoan lấy phi thường nghiêm túc biểu tình và giọng điệu nói với Tần Văn Thư, ánh mắt nhìn thẳng nàng. Đôi mắt đen láy của Tả Khinh Hoan tỏa sáng giống như trân châu đen chiếu vào Tần Văn Thư trong mắt, nàng tại Tả Khinh Hoan trong mắt thấy được sự chân thành trước nay chưa từng có.

Tần Văn Thư ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán của Tả Khinh Hoan, nhanh chóng chạm vào liền rời đi, “Trong một thời gian ngắn nhiều chuyện cùng lúc

xảy ra, ta khó lòng chấp nhận ngay, có lẽ có một ngày, ta sẽ cho người một cơ hội, nhưng hiện tại còn chưa phải lúc.” Tần Văn Thư cảm thấy nàng thật lòng thích Tả Khinh Hoan, nhưng còn chưa đến mức độ gọi là yêu, cho nên nàng không nghĩ để Tả Khinh Hoan tiếp tục những hành động quá sức thân mật, hơn nữa cho dù có một ngày nàng nguyện ý cùng Tả Khinh Hoan phát sinh quan hệ, nàng nhất định phải là người độc thân.

Tả Khinh Hoan cảm thấy trong lòng có chút chua xót, rõ ràng là bị Tần Văn Thư từ chối, nhưng Tả Khinh Hoan vẫn rất cảm động, nụ hôn nhẹ kia khiến Tả Khinh Hoan cảm thấy mình được trân trọng thương yêu. Tả Khinh Hoan vẫn cho rằng mình là người coi trọng dự vọng xem nhẹ cảm tình, hôm nay mới phát hiện kỳ thật không có ham muốn, cảm tình càng thêm thuần túy.

“Tần Văn Thư, ta càng ngày càng thích người làm sao bây giờ, cho dù người bị lãnh cảm ta cũng nguyện ý cùng người làm ni cô.” Tả Khinh Hoan nói xong, không tiếp tục đề ở trên người Tần Văn Thư nữa mà ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh nàng.

Tần Văn Thư nhìn Tả Khinh Hoan nghe lời nằm xuống bên cạnh mình, tại Tả Khinh Hoan không phát hiện thời điểm, nàng khẽ nở một nụ cười, cùng nhau làm ni cô, một Tả Khinh Hoan nghĩ đến chuyện đó, bất quá khi nói ra những lời này Tả Khinh Hoan không lộ ra ủy khuất biểu tình là tốt rồi.

“Vậy ngủ đi, không còn sớm nữa.” Tần Văn Thư nhìn đồng hồ trên tay, phát hiện hai người giằng co đến trễ như vậy.

“Ta ngủ không được, người kể chuyện xưa cho ta nghe đi.” Tả Khinh Hoan ngắm khuôn mặt Tần Văn Thư, phát hiện mình nhìn như thế nào đều không đủ, không nở nhắm mắt lại.

“Người muốn nghe chuyện xưa gì?” Tần Văn Thư cảm thấy hiện tại Tả Khinh Hoan rõ ràng là một tiểu cô nương đang làm nũng, khả ái đến mức khiến nàng nghĩ muốn nuông chiều Tả Khinh Hoan, thì ra mình là người rất có mẫu tính (bản năng làm mẹ), Tần Văn Thư thầm nghĩ.

“Cổ tích của Công chúa Bạch Tuyết và Cô bé Lọ Lem.” Tả Khinh Hoan suy nghĩ một chút nói.

Tần Văn Thư sùng sốt, Tả Khinh Hoan chẳng lẽ nghĩ ở trên người mình tìm lại mẫu ái (tình thương của mẹ) sao? Nhưng nàng không kể cổ tích Công chúa Bạch Tuyết và Cô bé Lọ Lem mà kể cho Tả Khinh Hoan một vài thành ngữ chuyện xưa hiếm có.

Tả Khinh Hoan im lặng nghe Tần Văn Thư kể chuyện, lúc nàng kể chuyện biểu tình thực nhu hòa, thanh âm thần kỳ dịu dàng dễ nghe, tuy Tần Văn Thư kể chuyện xưa rất thú vị, nhưng Tả Khinh Hoan cũng không quá để ý nội dung của nó, mà trực tiếp ngắm Tần Văn Thư, cảm giác hạnh phúc bây giờ thực không chân thật.

“Như thế nào vậy?” Tần Văn Thư hỏi Tả Khinh Hoan – người vẫn nhìn mình không chớp mắt.

“Người ôm ta một cái được không?” Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư khẩn cầu nói, rất giống tiểu cô nương làm nũng muốn được mẫu thân ôm lấy.

Lúc này Tả Khinh Hoan thật đúng là tiểu cô nương, Tần Văn Thư khẽ cười, vươn tay ôm Tả Khinh Hoan vào trong ngực, tuy kẻ nào đó trần truồng như nhộng, nhưng nàng đột nhiên phát hiện mình rất thích tiểu cô nương khả ái này.

“Người biết không, chưa từng có người kể chuyện xưa cho ta nghe, trước đây ta nhiều hy vọng mẹ ta có thể giống mẹ của người khác, mặc dù không tốt như mẹ người ta, ít nhất cũng không lạnh lùng như vậy.” Tả Khinh Hoan dúi đầu vào ngực Tần Văn Thư rầu rĩ nói.

“Người quả nhiên khuyết thiếu tình thương của mẹ, ấn tâm lý học lý luận mà nói, trước đây chịu tổn thương hải tử, sau khi lớn lên dễ dàng bị di chứng, xem ra không giả.” Tần Văn Thư xem như chuyện lạ nói, khó được nàng cũng sẽ chọc ghẹo Tả Khinh Hoan.

“Ta vắn vẹo chỗ nào?” Tả Khinh Hoan không phục ngẩng đầu hỏi nàng, Tả Khinh Hoan cảm thấy mình diện mạo xinh đẹp không nói, tính cách cũng tốt, làm sao bị chứng bệnh lệch lạc tâm lý.

“Ta còn chưa nói là ai người còn chính miệng tự nhận.” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói, nàng phát hiện tâm tình tốt hơn khi chọc ghẹo được Tả Khinh Hoan.

“Tần Văn Thư, người thế nhưng cũng biết nói móc người khác, thực nhìn không ra, nữ thần của ta mới sẽ không chế giễu người khác, Tần Văn Thư trả lại nữ thần cho ta!” Tả Khinh Hoan làm bộ tức giận nói, lấy tay chọt vào eo Tần Văn Thư, lại bị thăm phát hiện nàng thế nhưng không biết nhột.

“A, người như thế nào không sợ nhột nha?” Tả Khinh Hoan chưa từ bỏ ý đồ, như thế nào sẽ có người không sợ ngứa đâu?

Tần Văn Thư thấy bộ dáng không phục của Tả Khinh Hoan, xem ra kẻ nào đó hẳn là cực kỳ nhạy cảm, vì chứng minh phán đoán của mình đúng, nàng vươn tay về hướng cạnh sườn non mềm của Tả Khinh Hoan, nhẹ nhàng sờ một cái, lập tức cảm giác Tả Khinh Hoan thân thể lùi ra xa, quả nhiên là người sợ nhột.

Tả Khinh Hoan thấy thân thể phản ứng, nhanh chóng bắt lấy tay của Tần Văn Thư, “Đừng sờ soạng lung tung, ta sợ ngứa.” Tả Khinh Hoan không tiền đồ đầu hàng, mình sợ nhất bị ngứa, tuy lúc nàng sờ vào, trừ bỏ cảm thấy ngứa ngứa còn mang theo một luồng điện, nhưng nếu tiếp tục sờ nữa sẽ ra vắn đề. Tả Khinh Hoan cũng không nghĩ bị một nữ nhân cầm dục khiêu khích ra một thân hỏa, sau đó lại không có nơi giải quyết, đến lúc đó mình thật sự nghẹn tử.

“Ngủ đi, sắp hai giờ sáng rồi.” Tần Văn Thư thu tay lại, nàng hoàn toàn không biết hành động lơ đãng của mình cỡ nào ảnh hưởng đến Tả Khinh Hoan. Đối với một người luôn luôn làm việc và nghỉ ngơi có quy luật như Tần Văn Thư, lúc này thực sự mệt mỏi.

“Ân, đi ngủ.” Tả Khinh Hoan tuy vẫn còn hưng phấn nhưng thấy Tần Văn Thư mệt mỏi cũng không đành lòng tiếp tục quấy nhiễu nàng.

“Ngươi muốn hay không mặc áo ngủ vào?” Tần Văn Thư hỏi, tuy xúc cảm thực không tệ, nhưng cặp kia mềm mại của nàng đặt tại trên người mình có điểm kỳ quái không quen.

“Ngẫu nhiên khóa thân ngủ cũng tốt.” Kỳ thật Tả Khinh Hoan hy vọng Tần Văn Thư cũng làm như mình, cảm giác ôm thân thể mềm mại không mảnh vải của nàng chắc sẽ rất tuyệt. Thực tế Tả Khinh Hoan vốn không thích lỏa ngủ (, bởi vì khi ngủ sẽ nảy sinh cảm giác không an toàn, cũng may có Tần Văn Thư bên người, hơi thở và độ ẩm của nàng sẽ làm cho mình an tâm.

Tần Văn Thư thấy vậy, cũng không nói thêm gì nữa, liền nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Tả Khinh Hoan ở trên trán Tần Văn Thư nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó chui vào trong lòng Tần Văn Thư, cũng ngủ theo.

Sáng sớm, Tả Khinh Hoan ở phòng bếp làm điểm tâm, Tần Văn Thư ở phòng khách mở TV đợi bữa sáng.

Lúc này di động của Tả Khinh Hoan vang lên, Tần Văn Thư không tự tiện nghe điện thoại của người khác, nàng cầm máy đưa vào phòng bếp cho Tả Khinh Hoan, ngay cả màn hình hiển thị cũng không nhìn qua.

“Di động của ngươi vẫn reo này giờ.” Tần Văn Thư cầm máy đến phòng bếp.

“Có lẽ là Lý Hâm, ngươi giúp ta nghe đi.” Tả Khinh Hoan đang làm hà bao đàn (trứng luộc), tay không tiện cầm máy.

Tần Văn Thư lúc này mới nhìn máy, màn hình hiển thị là Lý yêu nghiệt, xác định không phải là Hàn Sĩ Bân sau mới ấn nút nhận cuộc gọi, Tần Văn Thư hình dung sự tồn tại của Lý Hâm có ý nghĩa với Tả Khinh Hoan giống như của Thi Vân Dạng đối với mình.

“Tả Khinh Hoan, nhớ mình không? Tỷ tỷ cuối tuần về nước, chờ tỷ tỷ trở về làm hạnh ngươi...” Tâm tình của Lý Hâm dường như thực không tệ, còn đùa giỡn nói.

“Nàng đang bận làm hà bao đàn, ta kêu nàng gọi cô sau.” Tần Văn Thư cắt ngang lời nói càng ngày càng phóng đảng của Lý Hâm, xem ra vật hợp theo loài không phải không có đạo lý.

Ở đầu dây còn lại miệng của Lý Hâm thiếu chút nữa không khép lại được, thanh âm kia rõ ràng là của Tần Văn Thư, các nàng đã muốn thân mật đến nỗi có thể giúp nhau tiếp điện thoại sao? Quan trọng nhất là giờ này, Tần Văn Thư và Tả Khinh Hoan cùng một chỗ có thể hay không quá sớm, còn làm điểm tâm, chẳng lẽ tới hôm qua các nàng ở chung. Lý Hâm đã muốn miên mạn bất định, can tha thứ Lý Hâm không thuần khiết đầu óc bắt đầu trình diễn vô hạn hình ảnh không lành mạnh, trong lòng bội phục Tả Khinh Hoan sát đất, cảm thấy Tả Khinh Hoan tiền đồ nhất định rạng rỡ.

Tần Văn Thư thấy đầu dây bên kia hồi lâu không có thanh âm, liền cúp máy.

Lý Hâm tại Tả Khinh Hoan trong di động là Lý yêu nghiệt, vậy nàng tại Tả Khinh Hoan trong di động là tên gì? Tần Văn Thư khó được nổi lên một chút hiếu kỳ, thử kiểm tra danh mục ghi lại các cuộc gọi, kéo xuống dưới thấy được ba chữ Athena*, nàng còn không dám khẳng định, mò ra vừa thấy quả nhiên là dãy số di động của bản thân.

Athena, Tần Văn Thư nhất thời có chút không biết nói gì, cái mũ này vừa lớn vừa nặng, ép tới đau cả đầu, được rồi, ít nhất hình tượng này rất vĩ đại xuất chúng, Tần Văn Thư bắt đầu dĩ nghĩ thầm.

Athena*: Trong thần thoại Hy Lạp, nữ thần Athena là vị thần của nghề thủ công mỹ nghệ, trí tuệ và đồng thời cũng là vị thần chiến tranh chính nghĩa. Athena là vị thần bảo hộ của thủ đô Athena của Hy Lạp. Nguyên hình của vị nữ thần này xuất phát từ hình dạng của loài chim với dấu hiệu chính là con cú. Athena là một nữ thần rất mực thông minh, xinh đẹp, một nữ thần vừa hiếu chiến vừa chủ hoà, vì chỉ có sau khi chiến thắng thì mới có hoà bình. Thần khuyến khích tinh thần chiến đấu của các dũng sĩ, cho họ sức mạnh, sự quyết tâm, lòng kiên định và lời khuyên lúc nguy nan. Athena cũng dạy cho dân chúng các kiến thức khoa học, dạy họ nghệ thuật và các nghề thủ công. Vì thế Athena được nhiều người yêu mến và kính trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Che Giấu

Tần Văn Thư làm việc luôn luôn cẩn thận, nàng từ trong nhà Tả Khinh Hoan đi ra, không phải lập tức quay về nhà mà lái xe đến biệt thự riêng của Thi Vân Dạng. Cuộc sống của Thi Vân Dạng thường xuyên bữa bãi phóng túng, tự nhiên sẽ không cùng người trong nhà ở chung mà có biệt thự riêng.

“Ta đã biết, ngươi hội tới nơi này trước.” Thi Vân Dạng nhìn Tần Văn Thư, bộ dáng của nàng giống như cái gì cũng biết rõ.

“Ngươi thật là thần cơ diệu toán.” Tần Văn Thư thần nhiên nói, đậu xe vào garage trong biệt thự.

Thi Vân Dạng lập tức bước đến phía trước Tần Văn Thư, nhìn trước nhìn sau đánh giá Tần Văn Thư một lần.

“Không có hôn ngân, tinh thần không tệ, ngày hôm qua không phải đi yêu đương vụng trộm sao? Như thế nào không có chuyện gì phát sinh đâu?” Thi Vân Dạng cười một cách vừa tiếc nuối vừa ái muội nói.

“Thê tử *chán com thèm phở*, trọng phu vĩnh viễn đều là người cuối cùng biết được, ta nghĩ Hàn Sĩ Bân cũng rơi vào tình trạng như thế, đáng thương nam nhân bị phản bội, còn là do lão bà trong lòng hằn trước giờ giống như nữ thần. . .” Thi Vân Dạng khoa trương nói.

Tần Văn Thư không thèm để ý về mặt cười đều của Thi Vân Dạng. Hàn Sĩ Bân không phải như Thi Vân Dạng suy nghĩ là người vô tội đáng thương, Tả Khinh Hoan không phải do Hàn Sĩ Bân thay mình rước về hay sao?

“Người rớt cuộc nhìn trúng tiểu bách hợp ở điểm nào nha? Tuy khuôn mặt xem như đạt tiêu chuẩn, nhưng so với ta kém xa, đại tiểu thư nếu tò mò về nữ nhân có thể tìm ta thôi, phi thủy bất lưu ngoại nhân diện (ý nghĩa giống như là ‘Trầu ta ăn cỏ làng ta’/‘Ta về ta tắm ao ta’), hơn nữa, ta còn là nữ nhân trong nữ nhân. . .” Thi Vân Dạng thử qua rất nhiều loại người, duy độc nữ nhân như Tần Văn Thư chưa có cơ hội đụng vào quá, thế nhưng bị người khác nâng đi mất, thật sự rất tiếc nuối.

“Người này đức hạnh, ta từ nhỏ xem đến lớn, thật sự không biết làm sao để thích ứng.” Tần Văn Thư ăn ngay nói thật, nàng thật không có phúc để hưởng đến bộ dạng phong tao của Thi Vân Dạng, vẫn là Tả Khinh Hoan đáng yêu hơn một chút.

“Đại tiểu thư, ta không chê người không thú vị thì thôi, ngược lại người còn chỉ trích ta, , cẩn thận ta chạy đi mật báo!” Ở Tần Văn Thư trước mặt Thi Vân Dạng chỉ là một con cọp giấy.

“Người hoàn toàn có thể ghét ta, ta không ngại.” Tần Văn Thư phản đối nói lại.

“Đại tiểu thư, tỷ tỷ ta thăm mền người, người không biết sao?” Thi Vân Dạng biểu tình nghiêm túc đáp lại, cũng không biết là thật hay giả.

“Vậy người tiếp tục thăm mền đi, ta già bộ như không biết.” Tần Văn Thư ngay cả mày cũng chưa nhăn một chút, tiếp tục vô thị Thi Vân Dạng.

“Ta khiêu khích người như vậy một chút phản ứng cũng không có, nàng thế nhưng có thể đánh động người, thật sự không có thiên lý!” Thi Vân Dạng ra vẻ oán giận nói, nghĩ lại, tiểu bách hợp kia rớt cuộc có bao nhiêu sức quyến rũ thế nhưng hội phá được Tần Văn Thư *tường đồng vách sắt* này, lòng hiếu kỳ của Thi Vân Dạng đối Tả Khinh Hoan tăng lên một tầng nữa.

“Tiểu bách hợp rớt cuộc là thần thánh phương nào nha?” Thi Vân Dạng vô cùng tò mò hỏi, khó trách lần trước miễn phí mời nước Tần Văn Thư, khi đó các nàng đã có dấu hiệu *liếc mắt đưa tình*, chỉ có mình mắt kém không phát hiện được.

“Nàng tên là Tả Khinh Hoan.” Tần Văn Thư sửa Thi Vân Dạng, nàng cảm thấy hình ảnh tiểu bách hợp không hợp với Tả Khinh Hoan chút nào, hoa bách hợp thoạt nhìn thuần khiết lại có chút yếu ớt nhưng Tả Khinh Hoan hoàn toàn không phù hợp với so sánh này.

“Tên này không tệ, vừa nghe đã biết là người đồng đạo, nàng lai lịch như thế nào?” Khinh Hoan, tùy tiện phóng khoáng mới tốt, Thi Vân Dạng nghĩ như thế.

Tần Văn Thư đã biết Thi Vân Dạng sẽ nói như vậy, Thi Vân Dạng hết thuốc chữa rồi, Tần Văn Thư cảm thấy cả đời này cuộc sống của Thi Vân Dạng có lẽ đều bừa bãi hoang đường như vậy.

“Nàng trước đây là tình phụ của Hàn Sĩ Bân.” Tần Văn Thư biết với trình độ hiếu kỳ của Thi Vân Dạng, thay vì để Thi Vân Dạng moi ra thân phận xấu hổ của Tả Khinh Hoan không bằng sớm chút thỏa mãn trí tò mò của nàng.

Thi Vân Dạng không nghĩ thân phận của Tả Khinh Hoan đặc thù như thế, tình phụ trước đây của Hàn Sĩ Bân, Tần Văn Thư quả nhiên trọng khẩu vị hơn mình, cho tới bây giờ mình đều không nghĩ đến về sau vạn nhất kết hôn còn muốn dành nữ nhân với lão công, nghĩ đến Thi Vân Dạng muốn lập tức kết hôn.

“Đại tiểu thư, người có ý đúng hay không? Người muốn trả thù Hàn Sĩ Bân, cố ý đoạt nữ nhân của hắn, làm cho hắn khó xử đúng hay không?” Thi Vân Dạng về mặt hưng phấn nói, nàng chỉ biết dựa theo trình độ phức tạp của Tần Văn Thư nhất định còn có nội tình.

“Ta không có nhàm chán như vậy, hơn nữa ta nói rồi, ta không thích trêu chọc người khác.” Tần Văn Thư cảm thấy đầu óc của mình và của Thi Vân Dạng có bất đồng cấu tạo, Thi Vân Dạng vĩnh viễn là một loại sinh vật mà mình không thể lý giải, như thế nào có người cả đời đều chỉ nghĩ đến chơi đùa trêu chọc người khác đâu?

Thi Vân Dạng đồng dạng không hiểu Tần Văn Thư, như thế nào có người đối với chuyện gì cũng nghiêm túc thật tình đâu, nhân sinh như vậy thật buồn tẻ. Bất quá hai người đều tôn trọng nhân sinh quan, giá trị quan của đối phương, cho nên song phương vẫn bảo trì thái độ trung hòa, không can thiệp quá sâu vào cuộc sống cá nhân của nhau.

“Không thể tưởng tượng Hàn Sĩ Bân cũng bao dưỡng tình phụ, người không tính phế hắn sao?” Thi Vân Dạng hỏi.

“Chuyện này tính sau.” Tần Văn Thư bản thân còn đang do dự.

“Tình yêu là một định nghĩa thực hư vô mờ mịt, rất dễ dàng tiêu thất.” Thi Vân Dạng tự nghĩ không thể trách mình hoa tâm vì cảm giác biến mất quá nhanh, nàng cũng từng nghĩ đối một người bảo trì cảm giác này, nhưng không có cách nào khác, cảm giác mất đi chính là mất đi, nàng tự nhiên không thích miễn cưỡng bản thân tiếp tục chung sống với người không có cảm tình.

“Tình yêu sao?” Tần Văn Thư cảm thấy từ này rất xa lạ.

“Tần Văn Thư, người nếu động tâm thực phiền toái, người là loại nhất kiến chung tình, nhưng đối phương không nhất định cũng vậy.” Thi Vân Dạng cảm thấy trong tình yêu không có ai có thể suốt đời chỉ yêu duy nhất một người, nếu có, chẳng qua hấp dẫn bên ngoài không đủ lớn. Có lẽ Tần Văn Thư sẽ là ngoại lệ, bởi vì nàng không thiếu thứ gì, cho nên hết thảy cảm dỗ đều có thể xem nhẹ không so đo. Tần Văn Thư không dễ dàng động tâm, nhưng một khi nàng yêu ai sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ.

Tần Văn Thư không đồng ý nở nụ cười, chỉ xem là Thi Vân Dạng đang nói chuyện đùa, nàng biết tính tình của mình vừa lạnh lùng vừa bị động, cho dù thích một người cũng không dễ bản thân mất đi lý trí, ít nhất hiện tại cảm giác đối Tả Khinh Hoan còn nằm trong phạm vi khống chế.

Lúc này Hàn Sĩ Bàn quả nhiên gọi điện thoại đến.

“Lão bà, em còn ở biệt thự của Thi Vân Dạng sao?” Hàn Sĩ Bàn hỏi.

“Àn, em vừa cùng Vân Dạng ăn xong điểm tâm” Tần Văn Thư mặt không đổi sắc nói dối.

“Anh đến đón em.” Hàn Sĩ Bàn chăm sóc nói.

“Được.” Đây là lý do Tần Văn Thư sáng sớm chạy đến chỗ ở của Thi Vân Dạng, nàng biết Hàn Sĩ Bàn nhất định đòi đến đón mình, hơn nữa lựa chọn thời điểm thích đáng, không quá sớm cũng không quá trễ, ở trình độ nào đó Hàn Sĩ Bàn coi như thể thiết tình tề.

“Ta trước đây vẫn cho rằng Tần Văn Thư không biết nói dối, không nghĩ tới công phu nói dối của người vượt xa tưởng tượng của ta, khó trách người ta nói hài tử thoát nhìn càng ngoan càng hợp lòng người kỳ thật càng biết nói dối, xem ra không sai.” Thi Vân Dạng càng nói càng cảm thấy có đạo lý, nàng đang nhớ lại quá khứ có hay không bị Tần Văn Thư gạt quá.

Tần Văn Thư như thế nào cảm thấy Thi Vân Dạng hiện tại rất hứng thú phân tích tính cách của mình còn không quên bỏ nhọ nhân cách của mình.

“Thi Vân Dạng, nếu tính cách của ta như vậy, người thực vui vẻ sao?” Tần Văn Thư hỏi.

“Đương nhiên! Người cuối cùng giống một người bình thường, người trước đây thật sự rất đáng ghét, người không biết rằng ba của ta tổng thích lấy chúng ta ra so sánh sao...” Bản thân mình từng là hài tử đáng thương sống dưới danh tiếng của Tần Văn Thư, một mực dựa theo tiêu chuẩn của nàng phấn đấu, thật là tìm đúng người rồi, mọi thứ so với nàng thua, trong lòng vẫn rất ảm ức. Người quá vĩ đại sẽ khiến người khác đổ kỵ và thù hận, đặc biệt là kẻ tiểu nhân nào đó tính tình xấu xa hay đề ý.

“Chuyện đó không phải lâu lắm rồi sao?” Tần Văn Thư cảm thấy thực vô tội, nàng biết trước đây Thi ba ba quả thật thích làm như vậy.

Thi ba ba yêu thương Tần Văn Thư còn hơn khuê nữ thân sinh của mình, Thư Thư, biệt danh ón lạnh này là do Thi ba ba độc quyền gọi nàng.

“Tháng trước ba ta nhắc tới chuyện lập gia đình, phiền chết người, ta trong lúc nóng giận nói kết hôn cái quái gì, tỷ hiện tại thay đổi thích nữ nhân, người đoán hẳn nói gì?”

Trên thương trường Thi ba ba được gọi là sư tử, nhưng đối nữ nhi kỳ thực yêu thương chiều chuộng nên có một số quy củ luật lệ hẩn hẩn nhảm nhảm mở bỏ qua.

“Sao?” Tần Văn Thư ngồi ở sofa trong phòng khách, từ trên bàn cầm một trái táo được rửa sạch, coi như tán gẫu với Thi Vân Dạng. Thi ba ba thường xuyên oán giận cùng mình nói, Vân Dạng một chút cũng không có trước đây đáng yêu, quanh năm suốt tháng không có mấy lần thấy mặt mũi nàng, giọng điệu kia ai oán đáng thương, kỳ thật nuông chiều Thi Vân Dạng thành dạng người như bây giờ Thi ba ba là người có trách nhiệm lớn nhất.

“Hắn nói, người nếu cùng Thư Thư thành một đôi là tốt nhất, nhưng mà nàng đã kết hôn, ân, đoạt lại cũng được!” Thi ba ba lúc nói đến chuyện này biểu tình còn thật sự nghiêm chỉnh.

“Ách...” Tần Văn Thư thiếu chút nữa bị mắc miếng táo trong cổ, nguyên lai đại tiểu thư tính tình của Thi Vân Dạng không phải tự nhiên bộc phát, đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn (bề trên không nghiêm, bên dưới ắt loạn).

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Vận Mệnh Thú Vị

“Thân ái tiểu Hoan Hoan, bỏ nhớ mình không?” Lý Hâm bước vào quán cà phê, thân thủ ôm Tả Khinh Hoan một cái thật chặt, đôi môi mọng đỏ kêu gọi không sợ chết cổ hôn Tả Khinh Hoan, khiến nàng không kịp tránh. Sự nhiệt tình của Lý Hâm làm cho Tả Khinh Hoan tiêu hóa không nổi, hai người cũng không để ý quán cà phê có khách hay không.

“Minh biết bỏ gần đây thực thiếu nữ nhân, nhưng không thể dối bụng ăn quàng đi!” Tả Kinh Hoan đẩy Lý Hâm ra, lập tức móc chiếc gương nhỏ nhanh chóng lau sạch dấu son môi đỏ chót của Lý Hâm.

“Không phải có câu nói chân chính huynh đệ trong lúc huynh đệ thiếu nữ nhân, đem hân làm nữ nhân, cùng lý thuyết, chúng ta hai người quan hệ thân thiết như vậy, tỷ tỷ đang thiếu nữ nhân, người ngẫu nhiên làm nữ nhân tạm thời của ta đi.” Lý Hâm khi nói chuyện còn không quên phóng điện quyến rũ Tả Kinh Hoan.

“Người là ai, ta không quen người.” Tả Kinh Hoan xác định trên mặt mình sạch sẽ sau cất gương vào giỏ, nàng mới không quen nữ nhân yêu nghiệt này.

“Tặng bỏ.” Lý Hâm đưa cho Tả Kinh Hoan một bó hoa hồng.

Tả Kinh Hoan không vươn tay ra nhận, Lý Hâm thích tặng hoa cho nữ nhân mình còn không biết sao, nhưng mà cho tới bây giờ chưa từng đưa mình một nhánh cỏ dại. Nàng nhớ rõ Lý Hâm trước kia thường xuyên tặng hoa cho Nghiêm Nhực Vắn, nhưng nữ nhân kia vừa thấy đã biết là người không có tế bào lãng mạn, sự lãng mạn của Lý Hâm thường thường bị Nghiêm Nhực Vắn xem nhẹ. Tả Kinh Hoan dám khẳng định khi Lý Hâm mua bó hồng này nghĩ đến tặng cho Nghiêm Nhực Vắn, không có cơ hội mới đến lượt kẻ thế thân là mình.

“Nàng không thích hoa hồng.” Lý Hâm mới là người thích hoa hồng, Nghiêm Nhực Vắn thích xương rồng, trước đây hoa đem tặng cho Nghiêm Nhực Vắn luôn tránh không được số mệnh bị ném vào thùng rác, duy độc chậu xương rồng kia Nghiêm Nhực Vắn vẫn để tại bàn làm việc, nó cũng chỉ là tặng phẩm kèm theo khi mua hoa mà thôi. Kỳ thật Lý Hâm trong lòng hy vọng Nghiêm Nhực Vắn tặng hoa hồng cho mình, hoa hồng là đại biểu cho tình yêu, ai cũng không biết nguyện vọng *phạm phu tục tử* của Lý Hâm, tự mình mua hoa tặng bản thân không có ý nghĩa mới chuyển cho Tả Kinh Hoan.

“Dung tục hoa hồng, lòng trước Nghiêm Nhực Vắn sẽ không thích.” Là một bó lớn tổng cộng có 99 đóa hoa, Tả Kinh Hoan không giữ lại mà thân thủ tháo lớp giấy kiếng ra.

“Bỏ để làm chi mờ nó ra?” Lý Hâm mắt hứng hỏi, vẫn là để nguyên một bó đẹp mắt hơn.

“Để bó lớn quá mức khoa trương, vừa lúc hiện nay khách hàng không nhiều, đem hoa tặng cho từng nữ khách hàng...” Tả Kinh Hoan cảm thấy mình rất biết cách tận dụng tài nguyên, một bên tự khen một bên nhanh tay hành động, nàng lập tức đem từng đóa hoa tươi đẹp mềm mại đưa cho các nữ nhân đang uống cà phê trong quán, vừa tặng vừa giải thích là món quà nhỏ do quán chuẩn bị, rất nhiều nữ khách hàng vui vẻ khi nhận được hoa.

Lòng trước Tả Kinh Hoan nữ nhân nông cạn này sẽ không biết thương thức, Lý Hâm trong lòng vạn phần khinh bỉ nàng, nhờ nhìn đến một ít nữ khách hàng đối với việc nhận hoa hồng mà trở nên cao hứng, trong lòng của Lý Hâm mới thư sướng thoải mái, nàng biết là còn có nhiều nữ nhân giống mình thích thương thức sự xinh đẹp của hoa hồng.

“Nói, lần trước gọi điện thoại cho bỏ, vì sao là Tần Văn Thư nghe, hai người *qua đêm* rồi sao?” Lý Hâm hỏi Tả Kinh Hoan khi nàng đã hoàn thành nhiệm vụ tặng hoa, nàng vô cùng tò mò gian ~ tình của Tả Kinh Hoan và Tần Văn Thư.

“Chúng ta thực trong sáng, chỉ có quan hệ hữu nghị trên tinh thần.” Tả Kinh Hoan thần nhiên nói.

“Phốc...” Lý Hâm may mắn mình không có uống cà phê, bằng không khẳng định phun ra hết.

“Các người thực thuần khiết, thượng đế sẽ cười đến rụng răng nha.” Đều cùng nhau ăn điểm tâm, khẳng định là Tần Văn Thư ngủ lại đêm trước, một đêm không phát sinh cái gì, đánh chết Lý Hâm cũng không tin.

“Minh đã muốn ăn chay vài tháng, cũng nghĩ đổi sang ăn mặn, nhưng bỏ cảm thấy Tần Văn Thư là người thích món mặn sao?” Tả Kinh Hoan thờ dài, ai làm cho mình đụng phải người theo chủ nghĩa ăn chay đâu?

“Bỏ quả thật là đáng xin lỗi Đảng, xin lỗi quốc gia, đặc biệt xin lỗi người xem là mình!” Lý Hâm về mặt khinh bỉ nhìn Tả Kinh Hoan, nguyên tưởng rằng nàng câu được *phụ nữ nhà lành*, ai ngờ Tả Kinh Hoan theo Tần Văn Thư hoàn lương.

“Lý đại thầy thuốc, bỏ hiện tại rốt cuộc là một bác sỹ, có điểm tu dưỡng được không, đừng theo mình cả ngày chỉ nói đến những chuyện không dinh dưỡng này.” Tả Kinh Hoan nghiêm trang giáo dục nữ nhân nào đó có tư tưởng xấu xa, kiêu ngạo vì bản thân mình làm người đứng đắn thật lâu.

“Muốn kết hợp giữa chơi và làm a, mình trận này đều nhanh một thở không nổi, khó có thời điểm ghé quán thả lỏng một chút.” Mỗi ngày đều bị kín lịch, một ngày muốn quan sát vài ca phẫu thuật, cả ngày đều nhìn đến những ca mổ bụng mổ ruột, không một chết cũng ghê tởm chết, rời phòng giải phẫu còn phải nhồi nhét thêm y học tri thức mới nhất. Lý Hâm đều cảm thấy mau biến thành siêu nhân, cũng may mình rốt cuộc không phải người bình thường, ở trong thời gian ngắn nhất có thể khôi phục kỹ thuật phẫu thuật như trước.

Nghe Lý Hâm nói như vậy, Tả Kinh Hoan nhìn kỹ Lý Hâm mới phát hiện nàng quả thật gầy không ít, bất quá cơ hồ so với trước càng tàn nát ra thành thực khí chất, quả nhiên nữ nhân có sự nghiệp sẽ trở nên bất đồng.

“Gầy hơn, so với trước hấp dẫn hơn.” Tả Kinh Hoan không keo kiệt khen ngợi nàng.

“Minh vẫn đều xinh đẹp được không!” Lý Hâm tròn mắt nhìn Tả Kinh Hoan, nàng ngược lại thấy mình càng ngày càng héo hon.

Bởi vì hạng mục hợp tác lần này khá lớn, mỗi hai tuần đều phải tổ chức một buổi hội nghị thường kỳ.

“Nghiêm tổng, cô cảm thấy thế nào?” Tần Văn Thư hỏi ý kiến của Nghiêm Nhượng Vãn, phải gia tăng lượng lớn dự trữ tài chính, số tiền này không phải nhỏ.

Lúc này một trợ lý khác của Nghiêm Nhượng Vãn tiến vào, kẻ bên tai nàng nói nhỏ gì đó, Nghiêm Nhượng Vãn sắc mặt đại biến.

“Thật xin lỗi, mọi người tiếp tục, tôi muốn đi trước.” Nghiêm Nhượng Vãn vội vội vàng vàng nói xong liền đi, tiếng giày cao gót dồn dập ly khai phòng họp.

“Nghiêm Nhượng Vãn là một trong những người phụ trách hạng mục đều đi rồi, tan họp đi.” Thi Văn Dạng không cao hứng lắm, hội nghị quan trọng như vậy, Nghiêm Nhượng Vãn phụ trách một phần, không ở, họp tiếp cũng vô ích, hôm nay xem ra là không công bận rộn.

“Sao lại thế này?” Tần Văn Thư hỏi trợ lý còn lại của Nghiêm Nhượng Vãn.

“Nghiêm tổng chưa bao giờ như vậy, nàng đối công tác rất nghiêm túc, có thể là Tiền tiên sinh thân thể...” Trợ lý tranh thủ thay thủ trưởng của mình giải thích.

Tiền Thiếu Văn thân thể không tốt là chuyện mọi người đều biết, lần này có lẽ không nhẹ, bằng không Nghiêm Nhượng Vãn cũng sẽ không ly khai hội nghị trọng yếu như vậy.

“Tan họp đi.” Đại khái Nghiêm Nhượng Vãn sẽ không nhanh như vậy trở về, Tần Văn Thư tuyên bố tan họp.

“Tiền Thiếu Văn là cái ám sắc thuốc, khó trách Nghiêm Nhượng Vãn cùng Lý Hâm cặp kè, bằng không thật muốn làm quả phụ sống.” Thi Văn Dạng châm chọc nói.

“Mỗi người đều có khó xử của bản thân, chúng ta không phải họ, cũng nên đặt mình vào hoàn cảnh của họ để cảm thông.” Tần Văn Thư cảm thấy Nghiêm Nhượng Vãn đối với Tiền Thiếu Văn rất tốt, vì hấn chống đỡ cả một tập đoàn Tiền thị to lớn như vậy, cũng không có tư tâm bên trong, điểm ấy thôi cũng khiến Tần Văn Thư bội phục.

“Muốn hay không đến chỗ tiểu tình nhân của người uống ly cà phê?” Thi Văn Dạng nói sang chuyện khác, khó được có dịp đến Tần thị, tự nhiên là muốn đến quán cà phê nhìn xem Tả Khinh Hoan vị kia có cái gì ba đầu sáu tay, có thể đem đại tiểu thư cấp câu đi.

“Không được, ta trong tay còn có chút chuyện cần xử lý.” Tần Văn Thư một chút cũng không muốn cho Thi Văn Dạng đi theo quấy rầy, nàng chờ trận này bận rộn xong mới một mình hẹn Tả Khinh Hoan.

Thi Văn Dạng có chút thất vọng, bất quá nàng lập tức lại có phương án khác, khi nào cũng kêu Hàn Sĩ Bản, lão công, lão bà còn có tiểu tình phụ trước đây của lão công kiêm tiểu tình phụ hiện tại của lão bà. Cảnh tượng kia nhất định thú vị, nghĩ đến Thi Văn Dạng liền cảm thấy phấn khởi, càng nghĩ càng thấy khả thi, nhưng không thể để Tần Văn Thư phát hiện, bằng không nàng sẽ sinh khí. Tần Văn Thư phát hỏa, hậu quả hội thực nghiêm trọng, cho nên tốt nhất chuẩn bị một cái cơ hội tình cờ không hẹn mà gặp. Thi Văn Dạng người ăn gì mà có thể biến não thành thông minh như vậy, Thi đại tiểu thư vừa nghĩ vừa âm thầm bội phục bản thân.(bệnh tự kỷ của Thi tỷ không thua gì Tả tỷ... có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân)

Bệnh tim của Tiền Thiếu Văn phát tác, lúc này đang ở trong phòng cấp cứu của bệnh viện tốt nhất thành phố, Nghiêm Nhượng Vãn nhận được tin sau lập tức đuổi tới bệnh viện. Sắc mặt của nàng tái nhợt, không biết trạng thái của mình có thể sống bao lâu, nàng thực sợ hãi nam nhân kia ngày nào đó vào bệnh viện không còn ra được nữa, Tiền Thiếu Văn không đơn giản chỉ là trạng thái của nàng, mà còn là thân nhân duy nhất trên đời này.

Nghiêm Nhượng Vãn ở cửa phòng cấp cứu vừa chờ vừa chấp tay lên ngực cầu nguyện, Tiền Thiếu Văn không thể có việc gì, trời cao nhất định phù hộ vì hấn là người tốt, vì hấn là thân nhân duy nhất của mình.

Ngay tại Nghiêm Nhượng Vãn vạn phần lo âu bất an thời điểm, đèn của phòng giải phẫu tắt đi, cửa bên trong mở ra.

Bác sỹ chủ trì bước ra, thực rõ ràng là một vị nữ bác sỹ còn trẻ, nàng trẻ đến mức khiến người ta lo lắng.

Đến khi bác sỹ chủ trì tháo khẩu trang xuống, Nghiêm Nhượng Vãn ngây ngẩn cả người, thì ra là Lý Hâm, đương nhiên lúc này nàng không dám tin người này là Lý Hâm, hấn là một nữ nhân có bộ dạng giống Lý Hâm mà thôi.

Lý Hâm cũng thực bất ngờ, mình mới cầm dao lại không lâu lập tức đụng phải Tiền Thiếu Văn, hơn nữa nhìn Nghiêm Nhượng Vãn sưng sọt biểu tình xem mình, nàng hơi hơi giọng lên khóe miệng, bàn tay của vận mệnh thật thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Lực Bất Tòng Tâm

“Chồng của tôi như thế nào rồi?” Nghiêm Nhựt Vãn khấn trương hỏi.

“Tạm thời còn sống không chết được, nhưng nếu còn có lần sau thì tôi không đảm bảo.” Lý Hâm thần nhiên trả lời, trước đây nàng chỉ biết sức khỏe Tiền Thiếu Vãn vốn không tốt, hoàn toàn không nghĩ tới bên trong thân thể kém như vậy, theo tình huống trước mắt mà nói, tình trạng của hắn không lạc quan lắm.

“Mở cũng không được sao?” Nghiêm Nhựt Vãn không tha tiếp tục hỏi.

“Kỳ thật tình hình của Tiền tiên sinh phi thường kém, không thể thực hiện phẫu thuật, hơn nữa nếu làm tỷ lệ thành công cũng rất thấp, bình thường chúng tôi sẽ không đề nghị mở, nhưng nếu không phẫu thuật, thân thể của Tiền tiên sinh cũng không chống đỡ được bao lâu. Chẳng qua tôi nhớ rõ vài năm trước bác sỹ Lý có tiếp nhận một ca tương tự, nàng đã thực hiện một cuộc giải phẫu tương đối thành công, có lẽ nếu do bác sỹ Lý mở cho Tiền tiên sinh xác suất thành công hội cao hơn một ít...” Bác sỹ Trương đứng bên cạnh mở miệng giải thích.

“Là bác sỹ Lý Viễn Đông sao?” Nghiêm Nhựt Vãn hoàn toàn không nghĩ bác sỹ Lý và Lý Hâm là một người, mà nhớ đến vị bác sỹ khoa ngoại quyền uy tối cao ở bệnh viện này bác sỹ Lý Viễn Đông, cũng là phụ thân của Lý Hâm.

“Ha ha, không phải viện trưởng Lý, là thiên kim của viện trưởng Lý, chính là vị nữ bác sỹ xinh đẹp trước mặt chúng ta đây.” Bác sỹ Trương vừa cười vừa nói, từ sau khi Lý Hâm trở về bệnh viện, nam bác sỹ và nam bệnh nhân ở chỗ này có vẻ tràn đầy sức sống.

Nghiêm Nhựt Vãn quả nhiên ngây ngẩn cả người, nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới Lý Hâm dĩ nhiên là nữ nhi của Lý Viễn Đông, càng không nghĩ tới trước mắt vị nữ bác sỹ này là Lý Hâm mà mình nhận thức. Nghiêm Nhựt Vãn một lần nữa đánh giá Lý Hâm, mái tóc dài gọn sóng thường xuyên xỏa ra hôm nay được buộc cao lên, nàng trang điểm nhạt, mặc áo khoác trắng bên ngoài cùng trước đây giống như hai người khác nhau, nhưng khóe mắt vẫn mang theo chút yêu mị, nhắc nhở mình quả thật là cùng một người.

Năm đó, Lý Hâm dựa vào tự thân thực lực còn có thân phận phó viện trưởng của phụ thân, nàng vừa tốt nghiệp không bao lâu đã có khả năng một mình phụ trách một khoa, độc lập hoàn thành rất nhiều ca giải phẫu đòi hỏi có kỹ thuật cao. Chuyện này có thể xem là điển hình tài liệu thực tế trong giới y học, chính giải phẫu khiến Lý Hâm bộc lộ tài năng, đáng tiếc ngôi sao sáng này ở thời điểm được người trong nghề coi trọng đột nhiên biến mất khỏi giới y học. Hiện nay phụ thân từ phó viện trưởng trở thành viện trưởng, Lý Hâm khôi phục thân phận bác sỹ chủ trì cũng không thiếu nhận được các loại chê trách, nhưng nhờ vài ca giải phẫu gần đây từ từ ngăn chặn đàm tiếu của mọi người, không thể không nói Lý Hâm quả thật là một thiên tài.

Lý Hâm từ nhỏ đã tiếp xúc y học, thời tiểu học, hài tử khác còn đang xem đồng thoại (truyện cổ tích) Lý ba ba đã mượn nhân thể giải phẫu đồ (bản đồ giải phẫu thân thể người) cho nàng xem; lên đến sơ trung, lại tập cho nàng giải phẫu các loại động vật; thời điểm trung học, phụ thân Lý Viễn Đông đã thường xuyên giữ Lý Hâm ở bên cạnh quan sát giải phẫu. Lý Hâm cảm thấy mình quá sớm đã phải tiếp xúc những thứ máu me như vậy hiện tại có thể trưởng thành với thể xác và tinh thần khỏe mạnh là cỡ nào không dễ dàng, sau đó nàng bỏ trốn và trở thành tình phụ cho Nghiêm Nhựt Vãn cũng không phải không có nguyên nhân, có lẽ là tâm lý phản nghịch đối với sự giáo dục từ nhỏ của phụ thân.

Lý Viễn Đông có xuất thân hàn lâm, thời trai trẻ hấn cực kỳ cố gắng cần cù, thành danh xem như sớm, bây giờ là nhân vật quyền uy trong giới y học, nhạc phụ là cổ đông trọng yếu của bệnh viện, danh lợi kiêm thu, đối ba đứa con luôn có yêu cầu nghiêm khắc. Trưởng nữ Lý Hâm có thiên phú nhất, là đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm, nhưng Lý Viễn Đông không hiểu như thế nào nữ nhi mình đặt nhiều kỳ vọng nhất có ngày chạy về nhà, nói với mình nàng thích nữ nhân, chuyện này chưa đủ, nàng còn nói muốn trở thành tình phụ của nữ nhân kia không muốn làm bác sỹ, lúc ấy Lý Viễn Đông thiếu chút nữa tức giận đến chảy máu não, nữ nhi bại hoại gia phong này bị Lý Viễn Đông trong cơn giận dữ đuổi khỏi nhà. Bất hiếu nữ Lý Hâm vừa tiêu thất chính là suốt 5 năm, Lý Viễn Đông mỗi lần nghĩ đến y học thiên phú hi hữu của nàng đều thờ dài, cảm thấy bị Lý Hâm lãng phí vô ích.

“Bác sỹ Trương, tôi nhiều năm không cầm dao mổ, còn nhiều bỡ ngỡ, làm một chút tiểu phẫu có thể châm chước, đại thủ thuật liền thức thủ vô sách (bó tay không biện pháp), Tiền phu nhân quả thật có thể tìm phụ thân của ta thử xem.” Lý Hâm mỉm cười nói, nhưng nhấn mạnh ở ba chữ “Tiền phu nhân”.

Nghiêm Nhựt Vãn tự nhiên sẽ không tin lời một mình bác sỹ Trương tùy tiện đề Lý Hâm phụ trách ca mổ.

“Viện trưởng Lý ở văn phòng sao? Tôi muốn gặp ông ta.” Nghiêm Nhựt Vãn hỏi bác sỹ Trương.

Lý Hâm thấy vậy, không quan tâm xoay người đi đến các phòng bệnh kiểm tra bệnh nhân khác, lão ba của nàng đã già, đặc biệt hiện tại đang nghĩ đến chuyện về hưu, tư tưởng của hắn khá bảo thủ đến mức không thích tiếp nhận những ca phẫu thuật xác suất quá thấp, càng là không thích càng là né tránh không làm.

“Bác sỹ Lý, tôi muốn ngài phẫu thuật cho chồng tôi.” Nghiêm Nhựt Vãn gấp được Lý Viễn Đông trực tiếp đề cập vấn đề chính, kỳ thật Lý Viễn Đông hiện tại có thâm niên cao nhất và nắm đại quyền trong khoa ngoại, rất ít tự mình động thủ, từ sau khi Lý Hâm trở về, tâm nguyện của hắn là về hưu cùng thể từ du lịch vòng quanh thế giới.

Lý Viễn Đông có chút đâm chiêu nhìn Nghiêm Nhựt Vãn liếc mắt một cái, mới mở miệng nói chuyện.

“Thật ra, tôi không đề nghị giải phẫu, bởi vì xác suất thành công quá thấp.” Tiền Thiếu Vãn là khách quen của bệnh viện mình, cho nên Lý Viễn Đông đối hình trạng sức khỏe của Tiền Thiếu Vãn có hiểu biết nhất định.

“Đại khái có mấy phần thành công?” Nghiêm Nhựt Vãn kỳ thật trước đây đã hỏi rất nhiều bác sỹ, bình thường bác sỹ cũng không đề nghị mở, nhưng bây giờ Tiền Thiếu Vãn thân thể chuyển biến càng ngày càng xấu, Nghiêm Nhựt Vãn cảm thấy cần phải liều thử một phen, tổng không thể làm cho hắn

nằm chờ chết.

“Một phần đều không đảm bảo.” Tiền Thiếu Văn hiện tại thân thể tình huống quả thật không thích hợp động dao, hẳn không hy vọng bản thân mình gần về hưu còn nhận chữa trị cho bệnh nhân cuối cùng mà không nắm chắc kết quả.

“Không có thành công án lệ sao?” Nghiêm Nhựt Văn chưa từ bỏ ý định, chỉ cần có một tia hy vọng, nàng cũng không bỏ qua.

“Trong nước án lệ loại này cũng không gặp nhiều, nữ nhi của tôi Lý Hâm vài năm trước có thực hiện một ca giải phẫu coi như thành công, tuy có chút may mắn, nhưng nói thật nàng chủ trì xác suất thành công hội cao hơn tôi hai ba phần, nàng có thiên phú hiếm có, điểm ấy tôi tuyệt đối không phải mèo khen mèo dài đuôi.” Lý Viễn Đông nghiêm nghị giải thích, Lý Hâm thiên phú có thể làm được chuyện mà người khác không thể làm, điểm ấy chính là duyên cớ vì sao Lý Viễn Đông hội thỏa hiệp với nàng, thiên phú như vậy thực là vạn dặm mới tìm được một.

“Nàng?” Nghiêm Nhựt Văn đột nhiên cảm thấy thế giới này quá đảo điên, nữ nhân kia cả ngày chỉ biết ăn mặc như yêu nghiệt, thoát nhìn cực kỳ nông cạn, tự xưng có người nói cho mình biết nàng là cứu thế chủ của mình, nghĩ lại, Nghiêm Nhựt Văn có cảm giác thế giới này hình như bị méo mó rồi.

“Trên thế giới còn có rất nhiều bác sỹ có lẽ sẽ có người càng thích hợp hơn.” Lý Viễn Đông ý tứ chính là từ chối bản thân tiếp nhận ca phẫu thuật của Tiền Thiếu Văn.

Lý Viễn Đông với thân phận địa vị như vậy, lời nói nói ra tuyệt đối là chân thật đáng tin, Nghiêm Nhựt Văn chuẩn bị đi tìm Lý Hâm, thực hiển nhiên nữ nhân kia đã muốn không phải đối mình ngàn y trăm thuận.

“Cô quen biết nữ nhi của tôi sao?” Lý Viễn Đông kỳ thật muốn hỏi là nữ nhi của tôi mấy năm nay có phải là tình phụ của cô không, nhưng nói như vậy Lý Viễn Đông không thể xuất khẩu. Lý Hâm và Nghiêm Nhựt Văn huyền não dư luận, hẳn có nghe sơ qua, nữ nhi tuy chỉ lo chạy theo tình yêu không có tiền đồ, nhưng làm phụ thân vẫn muốn biết nữ nhi mấy năm nay rốt cuộc sống như thế nào.

Thân thể của Nghiêm Nhựt Văn khẽ cương một chút, giả bộ như không có nghe được câu hỏi của Lý Viễn Đông, tiếp tục đi ra ngoài, quan hệ khiến người khác xấu hổ này làm sao cũng không tiện giải thích.

Nghiêm Nhựt Văn theo văn phòng của Lý Viễn Đông đi ra, ở hành lang bệnh viện gặp lại Lý Hâm vừa hoàn tất việc kiểm tra đang từ một phòng bệnh bước ra, mặt đối mặt, lần đầu tiên Nghiêm Nhựt Văn cảm thấy Lý Hâm xa lạ, xa lạ tựa như mình chưa bao giờ nhận thức nàng, thật ra mình cũng chưa từng dụng tâm đi tìm hiểu nàng.

Hai người đối mặt tới gần, Lý Hâm nhìn thấy sắc mặt của Nghiêm Nhựt Văn hơi tái, hiện rõ sự lo âu cộng thêm mệt mỏi, nữ nhân này luôn thích ôm đồm công việc, không biết đối xử tử tế với bản thân, lại thích ý vào sức khỏe. Trái tim của Lý Hâm khẽ run rẩy một chút, có điểm đau, nàng vẫn không thể không chút nào động dung đối diện nữ nhân này, chẳng qua Lý Hâm ra về hồ hững chuẩn bị cùng Nghiêm Nhựt Văn kể vai mà qua.

“Lý Hâm!” Nghiêm Nhựt Văn gọi nàng lại.

Lý Hâm dừng chân, “Tiền phu nhân có gì dặn dò?” Lý Hâm tràn đầy trào phúng hỏi lại

“Thu thuật của hẳn, nếu là nguoi chính mình động thủ, đại khái có mấy phần nắm chắc?” Nghiêm Nhựt Văn hỏi.

“Khoảng bốn năm phần đi.” Lý Hâm không chút để ý, nàng quả nhiên vẫn là vì Tiền Thiếu Văn, cái ám sắc thuốc kia có tài đức gì mà được Nghiêm Nhựt Văn quan tâm đối đãi, thật sự làm cho người ta ghen tị muốn chết.

“Vậy nguoi có thể phẫu thuật cho hẳn không?” Nghiêm Nhựt Văn nhìn biểu tình thờ ơ của Lý Hâm, nàng chưa bao giờ đối xử với mình như vậy.

“Không thể!” Lý Hâm quả quyết cự tuyệt, vì tình địch làm phẫu thuật, lòng dạ của nàng không rộng rãi như vậy, “Nguoi vì hẳn bỏ ta, nguoi cảm thấy ta có khả năng giúp nam nhân kia sao? Tiền phu nhân, thân thể của lệnh phu, ta bất lực.” Lý Hâm cười lạnh nói xong, chuẩn bị rời đi, nàng đang đợi con cá mắc câu. (hắc hắc... Lý yêu nghiệt cũng không phải hung đại vô não... cũng biết thả dây dài câu cá lớn...)

“Vậy nguoi muốn thế nào, nguoi có điều kiện gì, ta đều có thể đáp ứng.” Nghiêm Nhựt Văn hướng bóng lưng của Lý Hâm, nhẹ nhàng gọi.

“Điều kiện gì?” Lý Hâm ngừng bước, khẽ giọng lên khóe miệng.

“Chỉ cần nguoi nói ra điều kiện, ta đều chấp nhận.” Nghiêm Nhựt Văn cực kỳ nghiêm túc khẳng định lại một lần nữa.

“Nguoi thật có thể vì Tiền Thiếu Văn hy sinh sao?” Lý Hâm hỏi, thật ra hiện tại trong lòng nàng chưa xót muốn chết.

Nghiêm Nhựt Văn gật đầu, nếu không có Tiền Thiếu Văn vốn sẽ không có hiện tại Nghiêm Nhựt Văn, nàng vì trả lại ân tình của Tiền Thiếu Văn chuyện gì cũng chấp nhận đánh đổi.

Thấy Nghiêm Nhựt Văn gật đầu, Lý Hâm có chút phẫn nộ, vì sao nàng đối đãi Tiền Thiếu Văn ôn nhu thể thiết như thế, đối mình lại vô tình, mình thật đúng là một chút phân lượng đều không có, nghĩ đến Lý Hâm rất sinh khí.

“Tốt lắm, ta vì Tiền Thiếu Văn mổ không phải là không được, ta muốn nguoi cùng Tiền Thiếu Văn ly hôn, sau đó trở thành tình phụ của ta, còn phải mở hợp báo công khai quan hệ của chúng ta, như thế nào?” Lý Hâm quay đầu chọn mi hỏi Nghiêm Nhựt Văn.

Chương 44: Bài Loan *bẻ Cong*

Tà Khinh Hoan cảm thấy Lý Hâm từ lúc tiến vào quán vẫn giữ nguyên nụ cười dâm-đăng của nàng, còn thường thường hướng nữ nhân hơi có chút nhan sắc đang ngồi trong quán phao mị nhãn, nhưng thực hiển nhiên bị trúng điện toàn là công, không có mẫu.

“Bỏ đừng cười nữa, mình nổi hết da gà da vịt lên rồi nè.” Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng vỗ vào mặt Lý Hâm, chuẩn bị đánh tan nụ cười quấy rối yêu nghiệt của nàng.

“Tiểu Hoan Hoan, tỷ tỷ chưa từng được đặc ý như vậy!” Nghĩ đến biểu tình của Nghiêm Nhược Vãn, Lý Hâm vẫn nhin không được cười thành tiếng.

“Bỏ thu phục được Nghiêm Nhược Vãn rồi sao?” Tà Khinh Hoan chọn mi hỏi.

“So với việc đó càng lợi hại hơn!” Lý Hâm trong đầu vẽ ra cảnh sắc tươi đẹp, Nghiêm Nhược Vãn và Tiền Thiếu Vãn ly hôn, nàng làm tình phụ của mình, ở nhà chờ mình làm hạnh, nghĩ đến Lý Hâm phản kích không thôi.

“Ân?” Tà Khinh Hoan nổi lên trí tò mò, Lý Hâm tại trước mặt Nghiêm Nhược Vãn luôn luôn yếu thế, như thế đặc ý thời điểm thật đúng là không gặp được.

Lý Hâm lấy cực nhanh tốc độ kể sơ một lần tình cảnh của Nghiêm Nhược Vãn, Tà Khinh Hoan vừa nghe, cảm thấy thế giới này thật sự rất kỳ diệu, Tiền Thiếu Vãn âm sắc thuộc kia thế nhưng ở Lý Hâm trong tay, quả nhiên ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây (30 năm nước chảy về hướng đông, 30 năm sau lại chảy về hướng tây – ý chỉ thời thế thay đổi thất thường), chẳng trách Lý Hâm đặc ý như thế.

“Tiền gia không thiếu tiền, chẳng lẽ tìm không ra bác sỹ khác mổ cho hắn?” Tà Khinh Hoan khó hiểu hỏi, không muốn làm cho Lý Hâm vui quá hóa buồn.

“Nếu là ai cũng có thể mổ cho hắn, Tiền Thiếu Vãn tới hiện tại vẫn phải nhập viện điều trị sao?” Lý Hâm chọn mi hỏi ngược lại.

“Nhưng bỏ thật muốn buộc nàng mở hộp báo mời phóng viên thừa nhận quan hệ của hai người sao?” Tà Khinh Hoan cảm thấy làm như vậy có chút ác độc.

Lý Hâm không trả lời, thu liễm tươi cười, nàng tuy muốn chiêu cáo thiên hạ, công khai quan hệ của cả hai với mọi người, chuyện này đối mình mà nói ảnh hưởng không lớn, nhưng đối Nghiêm Nhược Vãn quả thật trí mạng.

Tà Khinh Hoan nhìn thấy bộ dáng của Lý Hâm, trong lòng đã có đáp án, miệng lưỡi tàn nhẫn, nhưng Tà Khinh Hoan biết Lý Hâm so với ai khác đều mềm lòng.

“Nhưng cũng chẳng sao, nếu Nghiêm Nhược Vãn có thể đáp ứng cùng Tiền Thiếu Vãn ly hôn, lại chịu làm tình phụ, trên cơ bản bỏ nên thỏa mãn.” Tà Khinh Hoan cảm thấy Nghiêm Nhược Vãn là người coi trọng chữ tín, hơn nữa, lấy thái độ Nghiêm Nhược Vãn đối đãi Tiền Thiếu Vãn mà xem, Nghiêm Nhược Vãn cũng không phải là người đặc biệt máu lạnh, đối Lý Hâm lãnh huyết như thế thật ra có chút kỳ lạ.

“Lý Hâm, hai người lúc trước rốt cuộc như thế nào nhận thức?” Tà Khinh Hoan tò mò hỏi, Nghiêm Nhược Vãn thấy thế nào cũng không giống người nuôi dưỡng tình phụ bên ngoài, chỉ nghe Lý Hâm nói qua nàng đối Nghiêm Nhược Vãn nhất kiến chung tình.

Lý Hâm bị hỏi có chút chột dạ, nàng vẫn đối với những nữ nhân thoát nhìn giới giang, khôn khéo, cường thế cùng lạnh lùng đặc biệt có hảo cảm, mà Nghiêm Nhược Vãn là người khiến mình liếc mắt một cái liền khác ở trong lòng.

Khi đó Nghiêm Nhược Vãn một mình ở quán bar uống rượu giải sầu, khuôn mặt trắng nõn tuy không tính xinh đẹp, nhưng lại thu hút ánh mắt của mình, một thân âu phục nữ trang chuyên nghiệp lão luyện, áo sơ-mi trắng, cúc áo được cài kín kẽ. Nàng mặc tiểu tây trang cắt xén khéo léo, thoát nhìn cực kỳ cân trọng nghiêm khắc, đôi môi mỏng giương lên một độ cong vừa phải, thực bất đồng với những nữ nhân khác trong quán bar, Lý Hâm thầm nghĩ, vẫn âm thầm quan sát nữ nhân này. Đôi môi hơi mở kia là cặp môi khiến Lý Hâm mê muội mong được chạm vào, tóc dài được búi cao gọn gàng nếu thả ra nhất định hội quấy rối cực kỳ, Lý Hâm liếc mắt một cái liền nhìn ra cất giấu bên dưới bộ dáng bảo thủ của Nghiêm Nhược Vãn là một cơ thể xinh đẹp, nhất định trắng nõn tinh trí, Lý Hâm trong đầu không khỏi hiện ra cảnh tượng hai nữ nhân thân thể gát giao triển cùng một chỗ...

Lý Hâm lắc đầu, phát hiện miệng lưỡi của mình hơi khô nóng, nàng chưa từng vì một nữ nhân xa lạ mà nảy sinh ảo tưởng ham muốn, nghĩ đến Lý Hâm đều cảm thấy mình rất dâm-đăng. Lý Hâm biết mình xong đời rồi, nàng đối nữ nhân này có cảm giác thật mãnh liệt, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Lý Hâm bước đến gần, trời biết, mình khi đó cỡ nào khẩn trương, trong lòng bàn tay đều đổ mồ hôi.

Sở với cảm giác mãnh liệt của Lý Hâm, Nghiêm Nhượng Vấn có ấn tượng không tốt về nàng, phải biết Lý Hâm trời sinh diện mạo giống như hồ ly tinh, lại hoàn toàn không kiềm chế, phong cách tương đối nóng bỏng, vừa nhìn đã cảm thấy không phải nữ nhân đứng đắn. Nghiêm Nhượng Vấn vốn không để ý Lý Hâm, trên thực tế, nàng chưa bao giờ đi quán bar, hôm nay tâm tình thật sự rất tệ, nghĩ đến uống rượu, ven đường vừa lúc nhìn thấy một quán mới vào, nàng không nghĩ quan tâm bất luận kẻ nào.

Lý Hâm bị vô thị, trực giác nói cho bản thân, nàng là một trực nữ, thẳng như một mũi tên, bình thường trực nữ sẽ không thích mình, ngay cả làm bằng hữu cũng không lựa chọn mình.

Lý Hâm chán nản quay lại chỗ ngồi, nhưng tầm mắt vô tình vẫn đảo quanh trên người Nghiêm Nhượng Vấn, càng nhìn càng thấy hứng thú, trong lòng có một thanh âm tà ác đang cổ vũ bản thân, muốn *bê cong* nàng, nhưng chàm nàng.

Lý Hâm cố tình ngồi ngắm Nghiêm Nhượng Vấn uống rượu, phi thường kiên nhẫn, thậm chí còn kêu người pha rượu pha trộn một ít rượu mạnh đưa đến bàn Nghiêm Nhượng Vấn, quả nhiên không bao lâu ý thức của nàng bắt đầu có chút mê mẩn.

“Ta đưa người về nhà được không?” Lý Hâm giả mù sa mưa hỏi, tay đã ôm lấy Nghiêm Nhượng Vấn.

Nghiêm Nhượng Vấn nghĩ cự tuyệt, nhưng thân thể không có sức lực, nàng muốn gọi điện thoại kêu tài xế đến đón, nhưng lại sợ bộ dáng của mình bị người khác bắt gặp, nên đành từ bỏ, chẳng qua là một nữ nhân, nhưng Nghiêm Nhượng Vấn đã đánh giá sai tính nguy hại của Lý Hâm, nàng có lẽ nằm mơ cũng không ngờ nữ nhân và nữ nhân cũng có thể phát sinh quan hệ, đặc biệt do Lý Hâm cố ý tạo ra tình huống.

Lý Hâm nhìn trên giường một đạo hồng sắc, có chút lo lắng phản ứng của người kia sau khi tỉnh lại, nữ nhân đang nằm trên giường là một trực nhân, còn là xử ~ nữ, nghĩ đến Lý Hâm cảm thấy mình quả thật đáng hận, thế nhưng giàu đồ bím leo, Lý Hâm hung hăng khinh bỉ bản thân.

“Người đang làm cái gì?” Hiện tại không có khách hàng, nàng muốn gặp Tần Văn Thư, nên gọi điện hẹn Tần Văn Thư.

“Ta đang nghiên cứu một cái tệ yên hồ (lọ thuốc hít).” Tần Văn Thư tiếp điện thoại di động thời điểm, trong tay đang cầm một lọ thuốc hít cũ kỹ đặt lên bàn.

“Một lát có rảnh không?” Tả Khinh Hoan hỏi.

Tần Văn Thư nhìn đồng hồ một chút, “Có khoảng 3 tiếng rảnh rồi.” Buổi tối tám giờ có một cái vũ hội từ thiện, bây giờ phải về nhà.

“Đủ thời gian, ta ở chỗ cũ chờ người.” Tả Khinh Hoan cúp máy, hướng người giúp việc công đạo vài câu, lập tức nhanh chóng thay đổi y phục khác, ngắm mình trong gương một chút sau đó lái xe đến trung ương quảng trường.

“Chỉ còn lại 2 tiếng 40 phút, chúng ta nhanh một chút cho kịp thời gian nga.” Tả Khinh Hoan nhìn thấy Tần Văn Thư xuất hiện, liền chậm chậm chạy đến.

“Àn?” Tần Văn Thư hỏi, vội vàng đi theo, mới phát hiện quên hỏi Tả Khinh Hoan muốn làm cái gì.

“Theo giúp ta đi bấm lỗ tai.” Tả Khinh Hoan nắm tay Tần Văn Thư, Tần Văn Thư nghiêng mặt xem lỗ tai của Tả Khinh Hoan, phát hiện trên lỗ tai nàng thực không có nhĩ động, lỗ tai nho nhỏ bộ dáng rất khả ái.

“Như thế nào đột nhiên nghĩ muốn bấm lỗ tai vậy?” Tần Văn Thư hỏi.

“Bởi vì muốn đeo bông tai, ta cảm thấy nữ nhân đeo bông tai càng đẹp mắt hơn.” Tả Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư cười thực sáng lạn, trước đây xem Lý Hâm đeo khuyên tai liền vẫn có ý niệm này trong đầu, chẳng qua nàng không có can đảm hành động.

Tần Văn Thư cũng cười, Tả Khinh Hoan hôm nay giống như tiểu nữ sinh thích làm đẹp, Tần Văn Thư tươi cười cùng Tả Khinh Hoan bất đồng, luôn thực nội liễm, thân nhiên, như gió xuân bình thường khác với nụ cười như mặt trời sáng sớm của Tả Khinh Hoan.

“Trước đây không nghĩ bấm lỗ tai, nghe nói nữ nhân bấm lỗ tai rồi kiếp sau vẫn là nữ nhân, ta cảm thấy làm nữ nhân thực khó, nếu có kiếp sau, nhất định không muốn làm nữ nhân, nhưng hiện tại ta thay đổi ý tưởng, kiếp sau, ta vẫn muốn làm nữ nhân.” Tả Khinh Hoan chân thành nói.

“Ngốc tử, chuyện đời này còn không lo xong, đã nghĩ đến kiếp sau làm gì?” Tần Văn Thư nhẹ nhàng sờ đầu Tả Khinh Hoan, trong nụ cười lại mang theo một chút sùng nịch.

“Có đau hay không?” Tần Văn Thư hỏi vừa bấm lỗ tai Tả Khinh Hoan.

“Không đau, chúng ta hiện tại đi mua bông tai đi.” Tả Khinh Hoan lôi kéo Tần Văn Thư vào một cửa tiệm tên Tiffany’s chuyên về trang sức các loại.

“Người bây giờ không thể đeo được.” Tần Văn Thư nhắc nhở nói.

“Mua cho người, lỗ tai của người không phải có nhĩ động sao? Ta nghĩ nhìn người đeo.” Tả Khinh Hoan cảm thấy với ngũ quan xinh xắn của Tần Văn Thư đeo khuyên tai nhất định rất đẹp.

Tần Văn Thư trong nhà thật ra có rất nhiều loại bông tai khác nhau, nhưng nhìn đến bộ dáng hưng trí bừng bừng của Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư đành

phải theo Tả Khanh Hoan bước vào tiệm.

Tả Khanh Hoan chọn một bộ tinh xảo xinh xắn khuyên tai quay đầu lại hỏi Tần Văn Thư: “Bộ này đẹp không?”

“Đẹp lắm” Tần Văn Thư gật đầu.

“Ta đeo cho ngươi được không?” Tả Khanh Hoan thấy Tần Văn Thư đồng ý, lập tức muốn giúp Tần Văn Thư đeo vào, vẻ mặt hào hứng muốn xem bộ dáng Tần Văn Thư khi đeo đôi bông tai này, chẳng qua nàng cảm thấy Tần Văn Thư đeo cái gì cũng hợp mắt cả.

“Ân.” Tần Văn Thư không có cự tuyệt, Tả Khanh Hoan thật cẩn thận giúp nàng đeo, lúc này hai người cách nhau thật gần, khoảng cách quá gần làm cho Tần Văn Thư có thể cảm nhận Tả Khanh Hoan thở ra nhiệt khí, còn có lỗ tai hơi hơi nóng lên, Tần Văn Thư nhìn biểu tình chăm chú của nàng, trong lòng có loại khác thường cảm giác.

“Tần Văn Thư, ngươi thật đẹp!” Tả Khanh Hoan nhìn khuôn mặt của Tần Văn Thư đeo vào khuyên tai sau càng tăng thêm vẻ tinh xảo thanh lịch cho ngũ quan của nàng, Tả Khanh Hoan nhìn xem không thể dời đi tầm mắt.

Tần Văn Thư nhìn trong gương bản thân, tổng cảm thấy người bên trong quen thuộc rồi lại xa lạ, có lẽ do Tả Khanh Hoan, nàng thường đem lại một ít cảm giác xa lạ cho mình, nhưng Tần Văn Thư không chán ghét cảm giác này, đây rốt cuộc là tốt vẫn là xấu đâu? Tần Văn Thư bản thân cũng không hiểu được.

Đối với lời khen của Tả Khanh Hoan, Tần Văn Thư chỉ mỉm cười đáp lại.

“Thời gian không sai biệt lắm, buổi tối ngươi còn có chuyện sao?” Thời gian như thế nào qua nhanh như vậy, Tả Khanh Hoan không tha lời kéo Tần Văn Thư tay áo.

“Buổi tối ta có một buổi từ thiện vũ hội đã đáp ứng Hàn Sĩ Bân cùng đi.” Tần Văn Thư nhìn vẻ mặt không tha của Tả Khanh Hoan, như là còn chưa dứt sữa hài tử giống nhau, thật sự đáng yêu.

Tả Khanh Hoan vừa nghe đã nhú mày, vũ hội, vậy là phải khiêu vũ với Hàn Sĩ Bân, tâm tình của Tả Khanh Hoan đang tốt lập tức tiêu thất.

“Ngà.” Tả Khanh Hoan miễn cưỡng nở ra nụ cười đáp lại.

Tần Văn Thư nhìn nụ cười miễn cưỡng của Tả Khanh Hoan, nhưng cũng không biết nói cái gì cho phải, liền ngừng lại đề tài này.

“Đêm nay trước khi đi, phải nhớ âm thầm điện thoại cho ta.” Được rồi, ai làm cho mình ngay cả tình phụ chính thức còn chưa làm được, tiếp tục yêu đương vụng trộm thôi, năng lực tự điều tiết của Tả Khanh Hoan vẫn rất cường đại.

“Ân.” Tần Văn Thư gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Mầm Họa

Trước khi Tần Văn Thư đi vũ hội, vốn định thay khuyên tai mà Tả Khanh Hoan mua cho mình, nhưng Tần Văn Thư ngắm bản thân trong gương, do dự một chút, quên đi, đeo nó cũng được. Tần Văn Thư cầm lấy túi xách rồi đi ra ngoài, Hàn Sĩ Bân đã đậu xe chờ sẵn.

Hàn Sĩ Bân thấy Tần Văn Thư bước ra liền mỉm cười, một thân váy dài màu bạc lễ phục dạ hội, tóc cao cao búi lên, lộ ra trắng nõn khiêu gợi cần cổ, tinh tế trang dung tăng thêm vẻ xinh đẹp khéo léo của ngũ quan, Tần Văn Thư vĩnh viễn đều cao quý tao nhã, không thẹn là lão bà do mình lấy về. (Hàn Sĩ Bân ngươi coi Tần tỷ là cái gì, giải thưởng sao... nông cạn nam nhân!!!!)

“Vô luận là bao nhiêu lần đi nữa thì từ ánh mắt đầu tiên em đã làm cho anh rung động.” Hàn Sĩ Bân bước đến, thân sĩ mở cửa xe cho Tần Văn Thư.

“Khuyên tai của đại tiểu thư hôm nay đẹp lắm.” Nữ nhân đối nữ nhân có bề ngoài mang tính uy hiếp mỹ mạo của mình luôn đặc biệt miễn cảm, chẳng qua thay đổi khuyên tai nhỏ nhất chi tiết như vậy cũng bị Thi Vân Dạng liếc mắt một cái đã phát hiện.

“Ta cũng thấy vậy.” Tần Văn Thư mỉm cười hồi đáp, nàng biết không thể trốn thoát hỏa nhãn của Thi Vân Dạng.

“Thế nhưng phong cách này không phải của đại tiểu thư, hình như nó càng tôn thêm vẻ hoạt bát của ngươi.” Thi Vân Dạng chọn mi nói, đôi khuyên tai này chắc chắn không phải của Tần Văn Thư mua, nàng luôn chọn những kiểu thanh lịch nội liễm.

“Có đôi khi thay đổi khẩu vị một chút cũng không sai.” Tần Văn Thư thản nhiên nói.

“Ân, ta cũng thấy đôi khuyên tai này rất đẹp.” Hàn Sĩ Bân vốn chú ý không đến chi tiết này, hắn cảm thấy tự gia lão bà mặc cái gì mà chẳng đẹp.

“Khẩu vị thường xuyên thay đổi cũng tốt, bằng không cuộc sống sẽ nhàm chán.” Tựa như có đôi khi nên thử làm một ít chuyện trọng khẩu vị, nhân sinh trước đây của Tần Văn Thư rất tẻ nhạt.

Tần Văn Thư tự nhiên là nghe ra ám chỉ của Thi Vân Dạng. Nàng bắt động thanh sắc, chỉ có không rõ chân tướng Hàn Sĩ Bân còn chưa hiểu thâm ý của Thi Vân Dạng, hắn chỉ cảm thấy tán gẫu mấy chuyện của phụ nữ không có thú vị.

Thi Vân Dạng luôn là hoàng hậu vũ hội, nàng rất nhanh đã chọn được một vị ứng cử viên tương đối xuất sắc ở trong đám đông, giống như bướm lượn quanh hoa nhẹ nhàng bắt đầu điệu vũ đầu tiên. Thi Vân Dạng là trời sinh phát quang thể (vật phát sáng), chỉ cần địa phương nào có nàng sẽ luôn có một đám người giống như thiêu thân vây quanh. Trái lại chung quanh Tần Văn Thư so ra có vẻ vắng lặng, không ai dám mời nàng khiêu vũ, tuy hiện tại bên người nàng có một vị Hàn Sĩ Bân canh giữ chặt chẽ, nhưng ngay cả trước kia khi chưa kết hôn, nàng vẫn tỏ ra lạnh lùng, không phải ai đều có can đảm tiếp cận nàng.

“Tỷ tỷ xinh đẹp có thể theo giúp ta nhảy bài đầu tiên không?” Tần Đăng hướng Tần Văn Thư nghiêng mình cúi người, thân sĩ hỏi.

Hàn Sĩ Bân không cao hứng cho lắm, điệu nhảy đầu tiên của Tần Văn Thư đáng lẽ nên thuộc về mình.

“Tỷ phu sẽ không nhỏ mọn, hẳn là không chấp nhất đúng không?” Tần Đăng nhìn Hàn Sĩ Bân vừa cười vừa hỏi, kỳ thật Tần Đăng rất ít kêu Hàn Sĩ Bân là tỷ phu, một tiếng tỷ phu này nữ đã chụp lên đầu, Hàn Sĩ Bân nghĩ cự tuyệt đều khó.

“Sẽ không.” Hàn Sĩ Bân miễn cưỡng cười đáp lại.

Nếu hai vị nam sĩ đạt thành nhất trí, Tần Văn Thư cũng không có ý kiến gì.

“Tỷ, sắc mặt của tỷ phu thật khó coi, hẳn keo kiệt quá.” Tần Đăng là loại người chiếm được tiện nghi còn thích khoe mẽ.

Tần Văn Thư đưa lưng về phía Hàn Sĩ Bân, cho nên không nhìn thấy biểu tình của hắn, chẳng qua nàng cũng lờ mờ trước Hàn Sĩ Bân sẽ so đo chuyện này. Trước đây nàng vẫn che chở cho hắn, sẽ không mặc kệ Tần Đăng làm ra những chuyện quá đáng, bây giờ nàng đối hành vi của Tần Đăng có phản dung tưng, đệ đệ vĩnh viễn là đệ đệ, mà trượng phu không nhất định vĩnh viễn là trượng phu. Lúc trước Tần Văn Thư không có loại ý tưởng này, nhưng hiện tại trong tiềm thức đã hình thành nó, có thể nói, nữ nhân một khi thay đổi, sẽ trở nên thực vô tình, Tần Văn Thư cũng không là ngoại lệ.

“Trước đây cũng không thấy ngươi gọi hắn là tỷ phu.” Tần Văn Thư chọn mi hỏi.

“Nói như thế nào, muốn lấy tỷ tỷ ít nhất phải có điểm năng lực, hắn ngay cả ta còn đấu không lại, làm sao xứng với tỷ tỷ?” Tần Đăng không đồng ý nói, hắn luôn khinh thường kẻ yếu.

“Hắn chỉ là nhượng nhện người thôi.” Tuy Hàn Sĩ Bân trong lòng đối Tần Đăng phi thường bất mãn, ít nhất ngoài mặt công phu giả trang không tệ lắm, cho tới bây giờ không bao giờ lộ ra.

“Không có chuyện này.” Ban đầu có lẽ hắn còn nhân nhượng mình, sau bị phá rồi mấy lần, không phải cũng trở nên nghiêm túc sao, chẳng qua là đấu không lại, bây giờ biết tâm của tỷ tỷ không còn ở trên người Hàn Sĩ Bân, Tần Đăng càng không đem hắn để vào mắt.

“Tỷ, ta phát hiện Thi tỷ tỷ càng ngày càng hấp dẫn.” Ánh mắt của Tần Đăng đảo quanh trên người Thi Vân Dạng, nàng thật sự là vu vật câu nhân, mặc dù hắn từng được ném qua nhưng đến bây giờ vẫn không quên tư vị đó. Đây là lần đầu tiên Tần Đăng thật lòng muốn theo đuổi một người, khi hắn nhìn thấy Thi Vân Dạng cùng người khác tán tỉnh sẽ cảm thấy bản thân sinh khí, nhưng khi nàng nói: “Tần Đăng, người thật sự muốn theo đuổi ta, nếu người đồng ý tâm chứng cho người thôi.” trong nháy mắt Tần Đăng thấy mình thật ngốc, hắn tuyệt đối không thừa nhận mình yêu nàng. Kỳ thật Tần Đăng biết mình sợ thua, cho nên tự nói với bản thân không thể để Thi Vân Dạng coi thường, từ đó về sau, hắn lại *ngựa quen đường cũ*. Tần Đăng mơ hồ nhận ra Thi Vân Dạng biết tâm tư lúc ấy của mình thế nhưng nàng tàn nhẫn bóp chết một tia tình ái ngây ngô thuần khiết duy nhất đó, nghĩ đến Tần Đăng cảm thấy nữ nhân này còn vô tình hơn mình.

Tần Văn Thư chợt nhớ đến mười năm trước, Thi Vân Dạng cùng mình bàn về Tần Đăng.

“Đại tiểu thư, đệ đệ của người hình như thật tình thích ta, phiền phức nga...” Thi Vân Dạng tuy nói như vậy nhưng Tần Văn Thư cũng không thấy nàng có bộ dáng khó xử, ngược lại là biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

“Thì sao?” Tần Văn Thư chọn mi hỏi lại, nàng muốn xem hai kẻ thích đùa giỡn người khác bị trừng phạt.

“Người không biết hắn rất giống ta sao?” Thi Vân Dạng tuy thường thức Tần Đăng, nhưng nàng thích hắn chỉ vì đơn giản y như chuyện thấy bản thân trong gương, hình phản chiếu đột nhiên biến dạng sẽ không tốt, nàng không muốn mất nó.

“Có một người hoang đường giống ngươi, cho người trên thế giới này có cảm giác đồng cảm, cho nên người không muốn nó biến mất.” Tần Văn Thư đã sớm biết đến bản chất ác liệt của Thi Vân Dạng, đáng tiếc trái tim của Tần Đăng nhất định bị nữ nhân này giam cầm. Thi Vân Dạng chính là đóa hoa thủy tiên, bản chất của nàng không những tự tư tự lợi mà còn cực kỳ tự kỷ, đáng tiếc người bình thường đều bị sắc đẹp của nàng mê hoặc.

“Cho nên không phải không có đạo lý khi ta bội phục và thích nhất là đại tiểu thư, người vĩnh viễn là người hiểu biết ta.” Nhân không nhất định hiểu rõ bản thân, do đó Tần Đăng vĩnh viễn cũng không hiểu rõ Thi Văn Dạng.

“Giảm thiểu thương tổn đến mức thấp nhất, hẳn dù sao cũng là đệ đệ của ta.” Tần Văn Thư làm tỷ tỷ, tài cán vì đệ đệ tranh thủ chỉ đến đó. Thi Văn Dạng am hiểu nhất là giết người không thấy máu, làm người khác đau mà họ lại không thể nói vì cái gì đau như vậy.

“Điểm ấy đại tiểu thư có thể yên tâm.” Minh vẫn thực thích cái bóng này.

Tần Văn Thư không nghĩ tới, Tần Đăng đến bây giờ còn đối Thi Văn Dạng tình cũ không quên. Tần Đăng ở Thi Văn Dạng thất bại một lần, không biết Thi Văn Dạng khi nào thì mới bị té ngã, nằng thực chờ mong người có thể trị được Thi Văn Dạng xuất hiện.

“Thi Văn Dạng và ngươi là cùng một loại người, trước sau như một chỉ thích nhận mà không thích cho, các người không hợp.” Tần Văn Thư nhìn Thi Văn Dạng liếc mắt một cái nói, Tần Đăng có nghe hay không là chuyện của hắn, nhưng nằng thiện ý khuyên đệ đệ một câu.

Tần Đăng không đồng ý nhún nhún vai, khi hắn 18 tuổi mới có thể ngây thơ nhiệt huyết, bây giờ 28 tuổi hắn cũng không có ngu ngốc *chui đầu vào rọ* nữa.

Cùng Tần Đăng khiêu vũ xong, Tần Văn Thư lấy cớ đi vệ sinh, tránh ra ngoài hít thở một ít không khí trong lành.

Nàng lấy ra di động, phát hiện trong di động có một tin nhắn.

“20:51, nhớ ngươi.” Một câu thực đơn giản lại làm khoe miệng của Tần Văn Thư hơi hơi giương lên, khi nữ nhân muốn thể hiện sự lãng mạn của mình so với nam nhân tình tế hơn nhiều, có lẽ do xuất phát từ nội tâm mà không phải chỉ coi trọng hình thức bên ngoài.

“21.13, đã thấy.” Tần Văn Thư nhấn lại cho Tà Khinh Hoan, mặc dù có chút không nỡ nhưng nàng vẫn xóa sạch hai tin nhắn này.

Tà Khinh Hoan nhận được tin nhắn, tươi cười giống như hoa nở mùa xuân, quên mất cả đêm buồn bã không vui.

“Lão bà, em như thế nào không vào bên trong?” Hàn Sĩ Bản nhìn không thấy Tần Văn Thư quay lại, đi ra tìm, không biết có phải mình suy nghĩ quá nhiều. Hắn tổng cảm thấy gần đây cùng Tần Văn Thư một chỗ thời gian càng ngày càng ít, hơn nữa Tần Văn Thư dường như càng ngày càng lạnh lạc mình, loại cảm giác này khiến Hàn Sĩ Bản bất an.

“Chỉ ra ngoài hít thở không khí.” Tần Văn Thư thu lại điện thoại.

“Có điện thoại sao? Là ai gọi vậy?” Hàn Sĩ Bản sớm nhìn đến Tần Văn Thư cầm di động trong tay chưa kịp cất.

“Không có.” Tần Văn Thư mặc kệ ánh mắt nghi ngờ của Hàn Sĩ Bản, giọng điệu không thay đổi nói.

Hàn Sĩ Bản hiển nhiên không tin, nhưng hắn là người thông minh sẽ không trực tiếp chất vấn Tần Văn Thư, chẳng qua trong lòng đã hạ một mầm mống nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trọng Phu Đa Nghi

Về đến nhà, lúc Tần Văn Thư tiến phòng tắm, Hàn Sĩ Bản mở di động của nàng ra, hắn xem lại danh sách các cuộc gọi và tin nhắn nhưng không phát hiện điểm khả nghi nào, chẳng lẽ do mình đa nghi sao? Không thể nào, Hàn Sĩ Bản chưa dám xác định, dù sao Tần Văn Thư làm việc sẽ không dễ dàng để người nắm được nhược điểm.

Hàn Sĩ Bản thả lại di động của nàng vào túi xách, bản thân đi đến một phòng tắm khác. Từ khi đi công tác trở về nàng đã không còn cho mình chạm vào, nàng là thê tử của mình, theo lý nên tận hết nghĩa vụ thê tử.

Hàn Sĩ Bản tùy tiện tắm sơ qua, sau đó ngồi ở sô pha đợi Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư đi ra, nhìn thấy Hàn Sĩ Bản vẫn đợi mình, nàng đã biết ý đồ của hắn, chẳng qua hiện tại nàng giống như càng ngày càng bài xích sự đụng chạm từ hắn.

“Sĩ Bản, chúng ta nói chuyện đi.” Tần Văn Thư đi qua, ngồi vào sô pha đối diện Hàn Sĩ Bản.

“Nói chuyện gì?” Hàn Sĩ Bản chọn mi hỏi ngược lại.

“Có lẽ em thật sự bị lãnh cảm, em luôn chán ghét chuyện vợ chồng hoan ái, cho nên không nghĩ...” Tần Văn Thư chưa nói xong đã bị Hàn Sĩ Bản cắt

ngang, bởi vì nàng rất ít khi dùng những từ ngữ quyết liệt như lúc này, nàng thường nói ‘không thích’, nhưng là cơ hồ chưa từng có nói qua từ ‘chán ghét’. Chỉ là trước đây Tần Văn Thư quả thật không thích, nhưng từ khi biết Hàn Sĩ Bán ngoại tình sau, cảm giác này chậm rãi biến thành chán ghét, bây giờ thậm chí đến trình độ cực kỳ chán ghét.

“Em là thê tử của anh, anh không cần mỗi ngày em phải tần ngửa vụ thê tử, nhưng ít nhất cũng giống trước đây, một tuần hoặc là mười ngày nửa tháng làm chuyện đó một lần cũng tốt rồi.” Thái độ của Hàn Sĩ Bán đối Tần Văn Thư cũng trở nên cường ngạnh hơn.

“Thực xin lỗi, em nghĩ mình làm không được.” Tần Văn Thư quyết đoán cự tuyệt.

“Trước đây có thể, vì sao hiện tại không thể? Hay là?” Hàn Sĩ Bán bắt mãi hỏi.

“Hay là cái gì?” Tần Văn Thư vừa cười vừa hỏi.

“Là em trong lòng có người khác?” Hàn Sĩ Bán một chút cũng không muốn nghĩ đến chiều hướng đó, nhưng trên thực tế, thái độ của nàng đối mình tuy rằng chưa đến mức độ quyết tuyệt, nhưng hẳn vẫn cảm giác được Tần Văn Thư đang chậm rãi xa lánh.

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, quên đi, qua một thời gian em cho anh một cái công đạo.” Tần Văn Thư cảm thấy như vậy tiếp tục chịu đựng cũng không phải biện pháp, nàng không thích bị ép buộc gò bó.

“Công đạo gì?” Hàn Sĩ Bán hỏi, trực giác của hắn, công đạo này không phải thứ gì tốt lành.

Lúc này di động của Tần Văn Thư vang lên, là Tần Đăng gọi.

“Tỷ, Thi Vân Dạng kêu ta gọi điện thoại, hẹn tỷ ra ngoài, nàng nói tỷ sẽ hiểu.” Tần Đăng nói.

“Vậy phần đánh giá xảy ra vấn đề sao?” Tần Văn Thư đương nhiên biết dụng ý của Thi Vân Dạng, cô nàng kia e sợ thiên hạ bắt loạn, đương nhiên là kêu Tần Đăng tạo ra cơ hội yêu đương vụng trộm cho mình, bởi vì buổi tối mình không có nhiều cơ hội đi ra ngoài. Tần Văn Thư khó được một lần tán thưởng sự quấy phá của Thi Vân Dạng, nàng hiện tại không nghĩ xích mích với Hàn Sĩ Bán, mình bây giờ còn chưa xác định con đường phía trước, nhưng Tần Văn Thư cảm thấy đáp án này rất nhanh sẽ xuất hiện.

Tần Đăng nghe tỷ tỷ nói như vậy, biết được tỷ tỷ bị Thi Vân Dạng đoán trúng, nàng quả thật muốn đi ra ngoài.

“Vừa lúc ta ở phụ cận, ta hiện tại đi qua tiếp tỷ.” Tần Đăng thức thời nói.

“Tốt.” Tần Văn Thư nói xong liền cúp điện thoại.

“Bán đánh giá trong tay Tần Đăng nảy sinh một ít vấn đề, hắn muốn em đi ra ngoài một chuyến.” Tần Văn Thư nói dối Hàn Sĩ Bán.

“Hắn như thế nào không thể tự thân giải quyết?” Hàn Sĩ Bán lần này đã muốn không thể che dấu bất mãn đối với Tần Đăng.

“Phần này là do em sơ sẩy, tự nhiên do em sửa lại!” Từ lần đầu tiên nói dối sau, những lần tiếp theo càng ngày càng dễ dàng.

“Sai sót gì lớn như vậy? Phải nhất định đi vào đêm hôm khuya khoắt, ngày mai không được sao?” Hàn Sĩ Bán không nghĩ chấm dứt cuộc nói chuyện với Tần Văn Thư, hơn nữa gần nhất số lần buổi tối không ở nhà của nàng rõ ràng gia tăng.

“Sáng mai sẽ tiến hành đấu thầu số cổ phần được bán...” Tần Văn Thư vẻ mặt khó xử nói.

“Vậy được rồi, xong việc gọi cho anh, anh sẽ đi tiếp em về.” Hàn Sĩ Bán tuy không cam lòng, nhưng cũng đành phải thỏa hiệp, dù sao chuyện này không phải chuyện nhỏ.

“Không cần, phòng chừng sẽ làm đến khuya, anh sáng mai đến đón em là được.” Tần Văn Thư hôn nhẹ hai má Hàn Sĩ Bán, xem như trấn an hắn.

Tần Văn Thư thỉnh thoảng chủ động thân mật, Hàn Sĩ Bán quả thực sung sướng tận tâm, mỗi lần mình đi công tác, nàng đều hôn lên mặt xem như từ biệt, cảm giác thật giống như quay về thời điểm trước đây khi cả hai còn tương kính như tân, làm cho Hàn Sĩ Bán yên tâm không ít, nhưng lại không có biện pháp hoàn toàn yên tâm.

“Tần Đăng, đừng làm cho tỷ tỷ của người bạn rận khuya quá.” Hàn Sĩ Bán nhìn thấy Tần Đăng đến đón Tần Văn Thư, ân cần dặn dò.

“Đương nhiên, nàng không chỉ là lão bà của người, mà còn là tỷ tỷ của ta, như thế nào sẽ để nàng mệt mỏi chứ?” Tỷ tỷ yêu đương vụng trộm mệt hay không sẽ không đến phiên mình quản, Tần Đăng mở cửa xe, giúp Tần Văn Thư ngồi vào ghế bên cạnh người lái.

Hàn Sĩ Bán nhìn Tần Văn Thư bị Tần Đăng chở đi, nhìn theo một chút, liền đi đến garage, hắn đã muốn hơn một tháng không chạm qua nữ nhân. Trước đây khi Tần Văn Thư không chiều mình, hắn còn có thể đi tìm Tả Kinh Hoan giải quyết, bây giờ Tả Kinh Hoan cũng biệt tung biệt tích, thực khiến hắn bất ngờ. Tuy rốt cuộc tìm không ra tình phụ làm cho hắn thỏa mãn như Tả Kinh Hoan, nhưng là mình vẫn sống tốt khi không có Tả Kinh Hoan, thiếu gì nữ nhân chờ mình làm hạnh, Hàn Sĩ Bán phần nộ thầm nghĩ.

Tả Kinh Hoan đang đợi điện thoại của Tần Văn Thư, mất thấy đêm nay nhanh trôi qua, Tả Kinh Hoan không đợi được điện thoại của nàng, rõ ràng Tần Văn Thư đáp ứng mình buổi tối âm thầm gọi điện thoại cho mình, nàng không phải là người nuốt lời chẳng lẽ là bị Hàn Sĩ Bán gắt gao cuốn lấy, mà

không thể rút ra thời gian gọi cho mình sao?

Tà Khinh Hoan tiếp tục nhìn di động đặt trước mặt, chỉ sợ mình bỏ lỡ một cuộc gọi từ ai đó.

Rốt cuộc làm cho Tà Khinh Hoan đợi được điện thoại của Tần Văn Thư.

“Ngươi ra mở cửa, có lẽ vật.” Tần Văn Thư nói xong liền cúp máy.

Tà Khinh Hoan nhanh chóng chạy ra cửa, nàng khẩn cấp muốn biết Tần Văn Thư đưa lễ vật gì cho mình.

Tà Khinh Hoan mở cửa ra, nhìn thấy Tần Văn Thư ngay tại cửa nhà mình đang mỉm cười, nàng ngây ngẩn cả người, chưa từng có người cho mình kinh hi như vậy, trong lòng tràn ngập cảm giác vui sướng, nàng khắc chế không được ôm lấy Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư thấy Tà Khinh Hoan đôi chân trần không xỏ dép trên người mỏng manh một kiện áo ngủ, đã biết Tà Khinh Hoan gấp gáp đến độ không kịp mặc áo khoác bỏ chạy ra mở cửa, xem ra nàng thật sự chờ mong lễ vật của mình.

“Tần Văn Thư, làm sao bây giờ, ta thật sự rất thích, rất thích ngươi.” Tà Khinh Hoan ở Tần Văn Thư bên tai nhẹ nhàng nỉ non.

Tần Văn Thư khẽ cười, trời biết, chuyện hoang đường như nửa đêm nói dối chạy đến tìm Tà Khinh Hoan nếu là Tần Văn Thư trước đây tuyệt đối sẽ không xảy ra, nhưng là mình bây giờ đứng ở đây lại cảm giác hết thấy đều tự nhiên.

“Vào nhà đi.” Tần Văn Thư nhắc nhở nói, nàng cũng không nghĩ đứng ở cửa ôm ấp áp áp.

“Vân Dạng, ngày mai giữa trưa có thời gian không?” Hàn Sĩ Bán ở trên xe gọi điện thoại hỏi Thi Vân Dạng.

“Có chuyện gì?” Thi Vân Dạng hỏi, Hàn Sĩ Bán gọi điện thoại cho mình tám chín phần là có liên quan đến Tần Văn Thư.

“Ở gần đường xx mới mở một nhà hàng Pháp đồ ăn khá ngon, có hứng thú đến thử không?”

“Gần đây đối với đồ ăn Pháp không còn hứng thú nữa, Tần thị phụ cận có một quán cà phê, nơi đó cà phê và đồ ngọt rất khá, nếu không, chúng ta đi quán cà phê đó như thế nào?” Trong đầu Thi Vân Dạng xoay chuyển rất nhanh, lập tức đem địa điểm ước hẹn với Hàn Sĩ Bán chuyển đến quán cà phê của Tà Khinh Hoan. Không hiểu được Hàn Sĩ Bán ở mình trước mặt nhìn thấy Tà Khinh Hoan có thể hay không giả vờ như không quen biết? Tà Khinh Hoan sẽ có phản ứng như thế nào? Nếu đại tiểu thư cũng đến, vậy nhất định là chuyện thú vị.

“Quyết định như vậy đi.” Hàn Sĩ Bán có dụng ý khác, hắn chủ yếu muốn từ Thi Vân Dạng nơi đó thăm dò điểm tin tức, không nghĩ tới mình ngược lại bị Thi Vân Dạng sau lưng đâm lén.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sập Bẫy

“Tần Văn Thư, ta vừa nghĩ đến ngươi, ngươi liền xuất hiện, như thế nào thần kỳ đến vậy?” Tà Khinh Hoan sau khi đóng cửa, ôm lấy Tần Văn Thư, vẻ mặt ngọt ngào hỏi.

Tần Văn Thư không trả lời, chỉ thân thủ sờ đầu Tà Khinh Hoan một chút, nàng phát hiện Tà Khinh Hoan càng ngày càng thích dính chặt lấy mình.

“Ngươi có nhớ ta hay không?” Tà Khinh Hoan hỏi lại.

“Ngươi nghĩ sao?” Tần Văn Thư tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“Không được, người ta muốn nghe ngươi nói.” Tà Khinh Hoan cọt cọt thân thể Tần Văn Thư làm nũng nói, chuyện làm nũng này bản thân Tà Khinh Hoan cho tới bây giờ chưa từng làm qua, nhưng đối diện Tần Văn Thư tự nhiên nàng lại hành động như vậy, chưa bao giờ có người giống như Tần Văn Thư có thể khiến mình tình nguyện ý lại.

“Tiểu cô nương đang làm nũng phải không?” Tần Văn Thư vừa cười vừa hỏi, nàng phát hiện mình và Tà Khinh Hoan ở chung càng lâu bản thân càng phát ra bản năng làm mẹ, bằng không như thế nào cảm thấy Tà Khinh Hoan vị tiểu nữ nhân này càng ngày càng đáng yêu.

Mặt của Tà Khinh Hoan đỏ lên, vốn cảm thấy mình làm nũng là chuyện bình thường, do một câu trêu chọc của Tần Văn Thư khiến trong lòng trở nên lúng túng.

“Kỳ lạ lắm sao?” Tả Kinh Hoan ngai ngừng hỏi lại, hơi hơi lùi xa Tần Văn Thư.

“Không có, khá ái như một tiểu nha đầu.” Tần Văn Thư cảm giác Tả Kinh Hoan thân thể lùi xa, thân thủ đặt vào sau lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ về, xem như trấn an, nữ nhân này thực hẳn cảm.

Tả Kinh Hoan nghe Tần Văn Thư an ủi mới hơi yên tâm, Tả Kinh Hoan người này rất kỳ quái, lúc giả bộ so với ai khác đều bình tĩnh thể nhưng đến lúc đụng chạm thực tế lại trở nên dè dặt.

“Ta đã 24 tuổi rồi, mới không phải là tiểu nha đầu.” Tả Kinh Hoan phản đối lại.

“Ước chừng nhỏ hơn ta 6 tuổi.” Nàng mới 24 tuổi, thật sự còn rất trẻ, nhìn khuôn mặt không một vết nhăn của Tả Kinh Hoan, Tần Văn Thư có thể lý giải tâm tính ưa thích tìm nữ nhân trẻ tuổi của nam nhân.

Nữ nhân là rượu, càng lâu càng thuần, nhưng mà nếu không ủ kỹ sẽ trở nên chua chát, chẳng qua Tần Văn Thư là loại nữ nhân càng dưỡng lâu càng ngon.

“Ngươi 30 tuổi sao?” Tần Văn Thư nhìn thoáng qua chỉ khoảng 26 – 27 tuổi, làm sao giống như nữ nhân ở tuổi 30 đâu?

“Ân.” Tần Văn Thư gật đầu, qua một tháng nữa là tròn 30 tuổi.

“Đã đến sinh nhật chưa?” Tả Kinh Hoan rất muốn biết lúc nào là sinh nhật của Tần Văn Thư.

“Ngày 24 tháng 12.”

“Ngay đêm giáng sinh sao?” Tần Văn Thư là nữ nhân đặc biệt, ngay cả sinh nhật cũng là ngày đặc biệt.

“Ân.” Cho nên Tần gia vốn không ăn mừng năm mới theo dương lịch lại vì sinh nhật của Tần đại tiểu thư mà tổ chức tiệc mừng trong lễ giáng sinh.

“Ngày đó có thể dành cho ta được không?” Còn có một tháng, không hiểu được có thể hay không *bất cóc* Tần đại tiểu thư vào ngày trọng đại đó.

“Có lẽ không được.” Tần Văn Thư chắc chắn phải cùng người trong nhà ăn mừng sinh nhật không có thời gian dành cho Tả Kinh Hoan, cùng với đưa cho Tả Kinh Hoan một đáp án không xác định, khiến nàng mong chờ, ngộ nhờ không thực hiện được, nàng sẽ bị thất vọng buồn rầu, còn không bằng đoạn hẳn hy vọng ngay từ đầu, sẽ không khiến nàng thất vọng, ngược lại nếu có thời gian dành cho nàng, chắc chắn sẽ tạo thành kinh hi.

Tả Kinh Hoan thấy chuyện này rất hợp lý, Tần Văn Thư và mình không giống nhau, đến lúc đó nàng sẽ bề bộn nhiều việc, còn có một đồng người xếp hàng chờ làm sinh nhật cho Tần Văn Thư.

“Mặc kệ chuyện sau này, hôm nay ngươi nhất định phải ở đây với ta.” Cùng lắm thì đến lúc đó hẹn lại thời gian khác, chẳng qua hiện tại quan trọng nhất là *ngày hoàng đạo* như hôm nay, đêm nay phải hảo hảo chiếm cứ Tần Văn Thư.

Tả Kinh Hoan ngửi được mùi thơm của dầu gội đầu lưu lại trên tóc Tần Văn Thư, nàng biết Tần Văn Thư đã tắm trước khi đến đây, đáng tiếc, bằng không có thể nhìn lên được cảnh mỹ nhân mộc dục (người đẹp tắm gội), trong lòng Tả Kinh Hoan tiếc nuối vô cùng vô tận.

“Tần Văn Thư, ngươi là lễ vật đêm nay của ta, có phải ta sẽ được toàn quyền xử lý không?” Tay của Tả Kinh Hoan ôm lấy thắt lưng Tần Văn Thư, nhẹ nhàng hỏi, mặt nàng vui vào căn cổ của Tần Văn Thư khẽ dụi dụi.

Tần Văn Thư nhìn thấy Tả Kinh Hoan tỏ ra thân mật, trầm nghĩ không ổn, vừa mới ở nhà khước từ trượng phu cầu hoan, đến đây gặp bộ dáng của Tả Kinh Hoan rõ ràng cũng là một dạng.

“Đêm nay ta không phải lễ vật, ta thực sự có quà tặng ngươi.” Tần Văn Thư phản ứng rất nhanh, nàng đem đồng hồ hiệu đeo nhiều năm trên tay tháo xuống, trực tiếp đeo vào cổ tay mảnh khảnh của Tả Kinh Hoan. Nàng bất ngờ phát hiện ra nó thực xứng với Tả Kinh Hoan, cổ tay trắng ngần thanh tú, rất thích hợp với kiểu dáng của đồng hồ.

Tả Kinh Hoan xem Tần Văn Thư vội vàng tháo đồng hồ, rõ ràng là đối phó tạm thời, thực tế lại cự tuyệt mình, nữ nhân này thực sự rất khó đẩy ngã, ánh mắt của Tả Kinh Hoan nhìn Tần Văn Thư có chút ai oán.

“Thích không?” Tần Văn Thư ngẩng đầu hỏi.

Tả Kinh Hoan nguyên bản không để ý đến đồng hồ kia, lúc này mới chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy đó là một cái đồng hồ cực kỳ đắt tiền, nhưng chuyện này không phải mấu chốt, quan trọng là đồng hồ này hình như Tần Văn Thư đã đeo rất lâu, chắc chắn là vật yêu thích của nàng, Tả Kinh Hoan muốn nhận lại ngại ngùng không dám.

“Ngươi đeo nó đẹp hơn ta.” Tả Kinh Hoan cười nó xuống, chuẩn bị đeo lại cho Tần Văn Thư.

“Ta còn có một cái, nhưng mà cái này ta đeo lâu rồi nên ý nghĩa bất đồng.” Đối với những thứ đã tặng ra Tần Văn Thư không nghĩ đến chuyện thu hồi, cho nên tìm một cái cớ, mình sẽ tìm một cái khác y đúc thế vào, cũng không phải việc khó, tuy chiếc này là bản bán hạn chế cực kỳ quý giá.

Nếu Tần Văn Thư nói nàng còn có một cái khác, vậy chẳng khác nào đeo đồng hồ cặp? Hơn nữa ý nghĩa của nó quả thật bất đồng, Tả Kinh Hoan

cũng không tiện từ chối thêm, để yên cho Tần Văn Thư giúp mình đeo vào tay.

“Tà Khinh Hoan, cùng ta uống một ly cà phê đi.” Thi Vân Dạng đến tiệm cà phê trước giờ hẹn, lập tức bước đến trêu chọc Tà Khinh Hoan, tự nhiên muốn Tà Khinh Hoan ngồi ở một bên, chờ Hàn Sĩ Bán đến mới có trò hay để xem.

“Không được, ta còn việc phải làm.” Tà Khinh Hoan nhìn Thi Vân Dạng tới gần cảm thấy nàng rất giống hồ ly tinh luôn thích tính kế người khác cho nên Tà Khinh Hoan không nghĩ ngồi uống cà phê với Thi Vân Dạng.

“Tà Khinh Hoan, ngươi không muốn biết Tần đại tiểu thư tối hôm qua như thế nào có thể ra ngoài cùng ngươi vùng trộm yêu đương sao?” Thi Vân Dạng cười tủm tỉm hỏi.

“Không muốn.” Bởi vì Thi Vân Dạng trên mặt viết ngươi mắc câu đi.

“Ta và Tần đại tiểu thư là cùng nhau lớn lên! Biết rất nhiều rất nhiều chuyện của Tần đại tiểu thư, ngươi cũng không muốn tìm hiểu sao?” Thi Vân Dạng mới không tin Tà Khinh Hoan không mắc câu.

Quả nhiên Tà Khinh Hoan đang chuẩn bị xoay người rời đi lại vòng về, được rồi, cho dù là cạm bẫy, mình cũng nguyện ý nhảy xuống, ai kêu miếng mồi này rất hấp dẫn.

Thi Vân Dạng nhìn qua đồng hồ, khoảng 10 phút sau Hàn Sĩ Bán sẽ có mặt, ừ, chờ Hàn Sĩ Bán đến, lại lừa đại tiểu thư đến, nghĩ đến đây Thi Vân Dạng đã thấy háng háo hức lên.

“Đồng hồ trên tay ngươi là Tần đại tiểu thư tặng sao?” Thi Vân Dạng ánh mắt sắc bén lập tức nhìn thấy đồng hồ trên tay Tà Khinh Hoan là cỡ nào quen thuộc, xem ra Tần Văn Thư thực để ý Tà Khinh Hoan, vật bên người đều có thể đem tặng.

“Ừn.” Tà Khinh Hoan gật đầu.

“Ngươi cùng Tần Văn Thư quan hệ rồi phải không?” Thi Vân Dạng quả nhiên không kiêng nể, vừa mở miệng ra là nhập thẳng chủ đề, kỳ thật nàng khẳng định hai người này tám phần đã làm qua chuyện kia.

Tà Khinh Hoan ngược lại không bị dọa sợ, bởi vì bên cạnh nàng cũng có một vị Lý Hâm ăn nói không e dè giống hệt Thi Vân Dạng cho nên sớm tập thành thói quen. Chẳng qua, nàng lưu lại là muốn tìm tòi thông tin của Tần Văn Thư, mà không phải để Thi Vân Dạng lợi dụng đào ra chuyện riêng của mình, Thi Vân Dạng có phải hay không quên đi trọng điểm đâu?

“Tần đại tiểu thư ở trên giường biểu tình lạnh nhạt như mọi khi sao? Hay là kỳ thật rất lẳng lơ?” Đây mới là vấn đề Thi Vân Dạng quan tâm nhất.

Kỳ thật Tà Khinh Hoan cũng rất ngạc nhiên, khi Tần Văn Thư làm chuyện kia bộ dạng của nàng sẽ như thế nào, thậm chí Tà Khinh Hoan so với Thi Vân Dạng càng hiểu kỳ hơn.

“Ngươi không phải có hẹn với ai sao?” Tà Khinh Hoan hỏi, nàng mới không muốn bị Thi Vân Dạng soi mói.

“Hẹn chứ, hán tới rồi.” Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện, Thi Vân Dạng tinh mắt nhìn thấy Hàn Sĩ Bán bước vào cửa quán.

“Ồ trong này.” Thi Vân Dạng hướng Hàn Sĩ Bán ngoắc ngoắc.

Vì Tà Khinh Hoan xoay lưng về phía Hàn Sĩ Bán, cho nên hán chỉ nhận ra Thi Vân Dạng không nhìn thấy được Tà Khinh Hoan, mà nàng cũng không nhìn thấy người tiến vào là Hàn Sĩ Bán.

Hàn Sĩ Bán đi đến bên bàn, hai người chạm mặt, sau khi nhìn thấy đối phương, cả hai nhất thời ngây ngẩn không nói được tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đồng Hồ Đôi

“Ừn? Các ngươi quen biết sao?” Thi Vân Dạng biết rõ còn có hỏi.

“Không quen.” Tà Khinh Hoan đột nhiên xuất hiện ở đây khiến Hàn Sĩ Bán có chút hoảng loạn, nhưng hán cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

So với sự lúng túng của Hàn Sĩ Bán, Tà Khinh Hoan một chút cũng không để ý, Thi Vân Dạng rõ ràng cố ý nhưng nàng tin tưởng Thi Vân Dạng đùa giỡn như thế nào cũng không dám đem quan hệ của mình và Tần Văn Thư vạch trần, nếu Hàn Sĩ Bán nói không biết nàng cũng thuận theo hán.

Phản ứng của Hàn Sĩ Bàn tuy coi như bình thường nhưng vẫn lộ ra một ít sơ hở, ngược lại Tả Khinh Hoan cực kỳ thận trọng, xem ra nữ nhân này so với trong tưởng tượng của mình phải thông minh hơn nhiều.

“Không biết, Thi tiểu thư, người người hẹn đã đến, ta đang bận rộn đi trước.” Tả Khinh Hoan vốn không muốn cùng Thi Vân Dạng, kẻ bất lương có ý đồ xấu xa và tình phụ bị mình bỏ rơi uống cà phê tán gẫu.

“Sĩ Bàn, không ngại nàng cùng uống cà phê với chúng ta chứ?” Thi Vân Dạng cười đến vẻ mặt phong tình vạn chủng hỏi, nàng làm sao có thể cho phép người quan trọng như Tả Khinh Hoan bỏ trốn?

Hàn Sĩ Bàn ngần lẩn lẩn không hy vọng Tả Khinh Hoan ngồi lại, nhưng ngại yêu cầu của Thi Vân Dạng, hần đành miễn cưỡng gật đầu.

Ở lại liền ở lại, ai sợ ai, người khó xử nhất chắc chắn không phải mình, mà là vị Hàn tiên sinh này, nghĩ như vậy, Tả Khinh Hoan liền ung dung tự tại ngồi ở một bên uống cà phê.

Hàn Sĩ Bàn hy vọng Tả Khinh Hoan thức thối một chút, sẽ tìm lý do bỏ đi, ai ngờ Tả Khinh Hoan thể nhưng giả ngốc lưu lại.

“Đúng rồi, người tới hôm qua không phải nói hẹn ta đến hỏi chuyện của Tần đại tiểu thư sao? Người nói đi, tiểu Hoan không phải người ngoài.” Thi Vân Dạng kêu tiểu Hoan đặc biệt thân thiết giống như hai người quen biết đã lâu, Tả Khinh Hoan cảm thấy Thi Vân Dạng đặc biệt xấu xa, khiến Hàn tiên sinh ở trước mặt tiền tình phụ thảo luận về lão bà, rõ ràng khiến hần càng thêm bức dọc.

Trên thực tế, Hàn Sĩ Bàn đúng là đang khó chịu, hần biết Thi Vân Dạng không phải kẻ ngốc, hôm nay tại sao không thấy nàng thông minh một chút, hiện tại hần hoàn toàn không hy vọng có người thứ ba ở đây.

“Đúng vậy a, ta cùng Hàn tiên sinh cũng rất quen thuộc...” Tả Khinh Hoan bỗng nhiên nảy ra một câu như vậy, khiến tim Hàn Sĩ Bàn thót lên một chút, ánh mắt hần trở nên lạnh lùng nhìn Tả Khinh Hoan, giống như đôi mắt lạnh băng của rắn độc.

“Ngà? Như thế nào mà quen được chứ?” Thi Vân Dạng chọn mì, từ giờ trở đi vở kịch mới trở nên thú vị, xem đáng về khả năng của Hàn Sĩ Bàn, thực đúng là không thường xuyên gặp được.

Tả Khinh Hoan bị cặp mắt băng lãnh của Hàn Sĩ Bàn chiếu tướng sau lưng một trận lạnh run, thực mất phong độ, chỉ đùa một chút cũng không được sao?

“Ta ở trên tạp chí thường xuyên nhìn thấy Hàn tiên sinh, ta phát hiện tiên sinh ở ngoài nhìn càng đẹp trai...” Lời nói của Tả Khinh Hoan khiến Hàn Sĩ Bàn thả lỏng, hần biết Tả Khinh Hoan không phải là nữ nhân ngu ngốc.

Thi Vân Dạng thâm ý nhìn phía Tả Khinh Hoan, nữ nhân này thật có ý tứ, quyến rũ xong trượng phu không nói, còn cảm dỗ cả thế tử người ta, bây giờ quay ngược chiều đùa Hàn Sĩ Bàn, rồi lại hiểu được nguyên tắc ‘điểm đến liền dừng’, chớ trách cả phê hôm nay đặc biệt thom ngon.

“Cám ơn.” Hàn Sĩ Bàn lạnh nhạt đáp lại, ánh mắt sắc bén nhìn thoáng qua Tả Khinh Hoan, rõ ràng lộ ra ý tứ cảnh cáo. Hàn Sĩ Bàn bây giờ mới cẩn thận đánh giá một chút nữ nhân đã lâu không xuất hiện này, nàng hiện tại và khi làm tình phụ có chút bất đồng, trang điểm nhạt càng tôn thêm sự trẻ trung và ngây thơ, rõ ràng hiện nay Tả Khinh Hoan so với trước đây càng khiến người ta yêu thích, chẳng qua tầm mắt của hần rất nhanh bị chiếc đồng hồ ở trên tay Tả Khinh Hoan hấp dẫn, vì sao đồng hồ của nàng giống y như của Tần Văn Thư.

“Đồng hồ của người thực tinh xảo, có thể tháo xuống cho ta mượn xem thử không?” Hàn Sĩ Bàn vừa cười vừa hỏi Tả Khinh Hoan, biểu hiện giống như chưa bao giờ nhận thức, vô cùng thân thiện lễ phép.

“Thật có lỗi, ta muốn đi toilet.” Tả Khinh Hoan hoảng sợ, đồng hồ này hôm qua Tần Văn Thư mới đưa cho mình, nếu đưa cho Hàn Sĩ Bàn xem chắc chắn lộ tẩy, cho nên Tả Khinh Hoan kiếm cớ tránh đi.

Thi Vân Dạng ở một bên xem náo nhiệt thực vui vẻ, đồng hồ kia là loại sản xuất với số lượng hạn chế trên toàn thế giới, mỗi cái đều có ký hiệu riêng biệt độc nhất vô nhị, một khi đưa cho Hàn Sĩ Bàn xem, coi như xong đời, nhưng mà Tả Khinh Hoan phản ứng khá nhanh, tìm cớ phải vào phòng vệ sinh, vở kịch hôm nay quả nhiên đáng xem.

“Mời tự nhiên.” Thi Vân Dạng vừa cười vừa nói, nếu Tả Khinh Hoan trở lại mà trên tay thiếu mất đồng hồ chẳng phải rất kỳ lạ sao? Nàng thật muốn xem Tả Khinh Hoan rốt cuộc có thể hay không bước ra mà trên tay trống không.

Tả Khinh Hoan vừa ly khai, Hàn Sĩ Bàn và Thi Vân Dạng mới có cơ hội nói chuyện riêng: “Văn Thư gần đây có bạn mới rất thân thiết phải không?” Hàn Sĩ Bàn ra vẻ tùy ý hỏi, rất giống hảo trượng phu quan tâm đến bạn bè của thế tử.

“Thế nào mới xem như thân thiết?” Thi Vân Dạng giả bộ ngờ ngẩn để lừa hần, tuy bình thường Hàn Sĩ Bàn thường ở trước mặt mình che giấu giả bộ, nhưng với giao tình của mình và Tần đại tiểu thư không chỉ đơn giản là tình bạn bình thường a, tự nhiên là vô điều kiện che giấu chuyện yêu đương vụng trộm của nàng.

“Chính là gọi một vài cuộc điện thoại, hẹn nhau ra ngoài dạo phố như vậy...” Hàn Sĩ Bàn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

“Còn không phải là ta thường xuyên hẹn nàng sao? Tần đại tiểu thư cùng ta quen thuộc nhất, như thế nào?” Thi Vân Dạng lộ ra vẻ khó hiểu hỏi.

“Không có gì, ta cũng đi toilet một lát.” Hàn Sĩ Bán nghe Thi Vân Dạng nói vậy, có chút yên tâm, nếu Tần Văn Thư không có cùng những người khác tiếp xúc, có lẽ do mình đa tâm.

“Dựa vào!” Hàn Sĩ Bán lá gan của người cũng quá lớn đi, trước mặt lão nương không coi vào đâu âm thầm gấp mặt tiền tình phụ (tình nhân trước đây), xem lão nương không chơi chết người sẽ không mang họ Thi. Thi Vân Dạng nhìn bóng dáng rời đi của Hàn Sĩ Bán thầm nghĩ, rõ ràng là nàng muốn trêu chọc người khác, hiện tại lại nhiều ra một lý do chứng minh bản thân nàng không đơn giản chỉ biết quấy phá mà còn rất giỏi đồ thừa người khác.

“Đại tiểu thư, ta và lão công của người hiện tại cùng nhau uống cà phê.” Thi Vân Dạng gọi điện thoại cho Tần Văn Thư đang làm việc ở Tần thị.

“Thì sao?” Ngữ khí của Tần Văn Thư lạnh nhạt hỏi lại, nếu nàng có ý gọi đến nhất định không phải chuyện tốt.

“Ở quán cà phê gần Tần thị nha, thực vừa vặn hai người cùng nhau vào toilet, đã thật lâu, người nói bọn họ có thể hay không ở bên trong làm chút việc gì đó nha? Nhưng mà người thật sự bất công, cái đồng hồ kia ta nắn nỉ vài lần người cũng không cho, vậy mà đem đi tặng nàng, không phải muốn chọc tức ta sao?” Thi Vân Dạng bắt nắn hỏi, một bộ ác nhân cáo trạng trước.

Tần Văn Thư hơi nhíu mày, ngừng trong tay công việc, bắt đầu dĩ quyết định tham gia vào vở kịch do Thi Vân Dạng đạo diễn.

“Người gần đây ở đâu?” Hàn Sĩ Bán ngăn lại Tả Khinh Hoan ở chỗ rẽ giao giữa nhà vệ sinh nam và nhà vệ sinh nữ.

“Không đi đâu cả, mở tiệm cà phê này, luôn tại nơi này làm hầu bàn.” Tả Khinh Hoan thần nhiên hỏi đáp.

“Người như thế nào quen biết Thi Vân Dạng?” Tả Khinh Hoan và Thi Vân Dạng nhận thức, điểm ấy khiến Hàn Sĩ Bán cảm thấy bị uy hiếp, hay là Tả Khinh Hoan đang giờ trò, cố ý tiếp cận làm quen Thi Vân Dạng.

“Nàng thường xuyên đến uống cà phê, nên quen thuộc.” Lời này là nói thật, nếu không có Tần Văn Thư ở trung gian làm cầu nối, các nàng căn bản không tính quen biết.

“Đồng hồ của người từ đâu mà có?” Hàn Sĩ Bán nắm lấy cổ tay Tả Khinh Hoan, muốn xem đồng hồ trên tay nàng, chiếc đồng hồ này không phải có tiền là mua được, hiển nhiên không phải là thứ Tả Khinh Hoan có thể mua nổi.

“Có kẻ ngốc khác tặng không được sao?” Thái độ hùng hổ hăm dọa của Hàn Sĩ Bán còn có từng đợt đau đớn từ cổ tay bị hán nắm chặt khiến Tả Khinh Hoan tức giận hỏi lại, Hàn Sĩ Bán nghĩ hán là ai a, hai người hiện tại một cộng lông cũng không quan hệ, hán để ý quá nhiều đi!

“Con ~ điểm!” Hàn Sĩ Bán giờ bàn tay lên muốn tát Tả Khinh Hoan một cái, nhưng gắng gượng nhìn xuống, nguyên bản hán chỉ nghĩ Tả Khinh Hoan làm mình làm mẩy, nghĩ rằng sớm hay muộn nàng sẽ trở lại bên người mình, Tả Khinh Hoan tuy chỉ là tình phụ nhưng cũng là nữ nhân của hán, lúc này Hàn Sĩ Bán có cảm giác như bị vợ cấm sùng khiến hán phần nộ cực điểm.

“Ta là điểm, người nhiều lắm cũng chỉ là khách làng chơi, người cao quý chỗ nào?” Tả Khinh Hoan cười lạnh hỏi ngược lại.

“Tả Khinh Hoan, nếu người biết điều cầu xin ta có thể suy nghĩ cho người thêm một cơ hội, bỏ qua lần này sẽ không còn nữa.” Hàn Sĩ Bán cố gắng kiềm chế tính tình nóng nảy của mình, đây là một tia nhân nãi cuối cùng dành cho Tả Khinh Hoan.

“Kim chủ khai ân, tiểu nhân vạn phần vinh hạnh, nhưng mà ta hiện tại không hứng thú!” Tả Khinh Hoan châm chọc đáp lại.

Hàn Sĩ Bán giận dữ phản cười: “Tùy người thôi, ta tùy thời đều có thể kiếm nữ nhân khác thay thế vị trí đó, chỉ là người cho ta ngậm miệng lại, không cần cùng Thi Vân Dạng nói bậy nói bạ, bằng không người sẽ biết tay.” Hàn Sĩ Bán cuối cùng hung dữ cảnh cáo xong Tả Khinh Hoan, xoay người rời đi, hán vẫn thực bản khoản lo lắng chỉ sợ tùy thời có người tiến vào.

Khi Hàn Sĩ Bán trở lại, phát hiện Tần Văn Thư đã ngồi nơi đó.

“Thư Thư vừa lúc ở Tần thị, tiện thể ta gọi nàng đến uống cà phê, thế nào, thấy lão bà cao hứng không?” Khuôn mặt của Thi Vân Dạng hiện lên ‘người nhanh khen ngợi ta’ biểu tình, khiến Hàn Sĩ Bán cố nén khóe miệng run rẩy, miễn cưỡng xả ra một nụ cười. Chẳng qua Hàn Sĩ Bán phát hiện trên tay Tần Văn Thư đang đeo đồng hồ, xem ra chiếc đồng hồ trên tay Tả Khinh Hoan quả nhiên là do kẻ ngốc nào đó tặng, có thể hào phóng tặng nó cho nàng, nam nhân này tài lực cũng không kém, hèn chi nữ nhân kia không hề sợ hãi!

“Ta muốn đi toilet trước.” Tần Văn Thư không để ý Hàn Sĩ Bán, cũng đứng lên hướng nhà vệ sinh bước vội.

“Hôm nay mọi người như thế nào đều thích đi toilet nha?” Thi Vân Dạng lộ ra vẻ nghi hoặc băng quơ hỏi, nếu không sợ bị phát hiện nàng cũng nghĩ đến gần toilet nghe lén.

Hàn Sĩ Bán miễn cưỡng nở ra một nụ cười, đáng lẽ không nên chọn quán cà phê này.

Tả Khinh Hoan vốn đang định đi ra ngoài, phát hiện Tần Văn Thư bất thành linh hiện ra trước mặt mình, nàng chủ động lôi Tả Khinh Hoan vào nhà vệ sinh nữ.

“Tại sao người xuất hiện ở đây?” Tả Khinh Hoan nhìn thấy Tần Văn Thư, vừa bất ngờ vừa vui mừng.

“Hắn có làm khó dễ người hay không?” Tần Văn Thư lo lắng hỏi, sắc mặt của Tả Khinh Hoan thoát nhìn không tốt lắm.

Tả Khinh Hoan lắc đầu, chỉ có hai câu khó nghe, những câu khó nghe hơn đều nghe qua, điểm ấy tính cái gì, Tả Khinh Hoan nhất định so với tiểu cường (con gián) mạnh mẽ hơn nhiều.

“Tay người bị bỏng là do hắn làm phải không?” Tần Văn Thư nhìn thấy một vòng ửng thanh trên cổ tay của Tả Khinh Hoan, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt hơi hiện lên một tia khó chịu.

“Không có việc gì, qua hai ngày sẽ hết, hắn không làm gì ta cả.” Tả Khinh Hoan ôm lấy Tần Văn Thư, khi nàng thấy Tần Văn Thư xuất hiện, hệ thống phòng bị trên người đều được tiêu trừ.

“Đồng hồ đâu?” Tần Văn Thư chủ động ôm lại Tả Khinh Hoan, làm cho nàng dựa vào mình gần hơn.

“Cất rồi, ở trong túi, ta không muốn hắn nhìn thấy.” Tả Khinh Hoan không muốn khiến Tần Văn Thư khó xử.

“Không sao, có ta ở đây.” Tần Văn Thư mềm mại nhưng nghiêm túc trấn an nàng, lấy đồng hồ từ trong túi Tả Khinh Hoan giúp nàng đeo lên tay vừa lúc che khuất phần lớn vết bỏng.

Không biết vì sao, sau khi Tả Khinh Hoan nghe được Tần Văn Thư an ủi, trong lòng yên tâm rất nhiều, trên người của Tần Văn Thư có một cỗ lực lượng nhu hòa lại kiên định khiến người ta tin phục và yên lại.

“Chúng ta đi ra ngoài đi.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng cùng Tả Khinh Hoan nói, Tần Văn Thư cũng sợ có người đột nhiên tiến vào, hơn nữa chỗ này không thể ở lại lâu hơn.

“Àn.” Tả Khinh Hoan gật đầu, Hàn Sĩ Bân nhìn thấy mình và Tần Văn Thư cùng đi ra không biết sẽ có biểu tình gì, Tả Khinh Hoan có chút tò mò phản ứng sắp tới của nàng. Tần Văn Thư nhìn như bình thường không có bất đồng, nhưng Tả Khinh Hoan vẫn cảm thấy nàng không bình tĩnh như ngày thường, không biết có phải là ảo giác của mình không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chủ Quyền

Hàn Sĩ Bân nhìn thấy Tả Khinh Hoan và Tần Văn Thư cùng nhau đi ra, trong lòng có chút khẩn trương lại cố gắng giả bộ bình tĩnh, hắn không nắm chắc Tả Khinh Hoan có thể giống như trước đây nghe lời hay không, sẽ không đem chuyện quá khứ nói ra khiến mình khó xử.

, hai người đi ra đến nơi, Thi Vân Dạng nhìn Hàn Sĩ Bân ngồi bên cạnh mình, sắp có chuyện náo nhiệt xảy ra đây.

“Hai người cũng quen biết?” Hàn Sĩ Bân là người đầu tiên đặt câu hỏi, nếu Tả Khinh Hoan ngay cả Tần Văn Thư đều biết, vậy nàng là một người khó lường.

“Cà phê và bánh ngọt của tiệm này khá ngon, em tới vài lần gặp qua Tả tiểu thư hai ba lần.” những lời này của Tần Văn Thư gợi ý hai người không tính chân chính nhận thức, nàng không nghĩ Hàn Sĩ Bân làm phiền Tả Khinh Hoan.

Hàn Sĩ Bân nghe thê từ giải thích xong, trong lòng có chút yên tâm, nhưng không hiểu sao vẫn mơ hồ bất an, hắn liếc Tả Khinh Hoan một cái, trong mắt ánh lên sự cảnh cáo, nhưng Tả Khinh Hoan cũng không chịu thua kém tránh đi ánh mắt đó.

“Nói đến, tôi thực thích Tần tiểu thư nha, nàng xinh đẹp thanh lịch, nếu tôi là nam nhân nhất định đối Tần tiểu thư nhất kiến chung tình.” Tả Khinh Hoan tựa tiểu phi tiểu nói, câu này chính là lời tâm huyết trong lòng.

“Là nữ nhân cũng có thể, chúng ta Tần đại tiểu thư có sức quyến rũ như vậy, nam nữ đều thông ăn.” Thi Vân Dạng nhìn Tả Khinh Hoan, như có chút thâm ý nói.

Hàn Sĩ Bân không hiểu Tả Khinh Hoan vì sao phải nói như vậy, nhưng nàng biết điều là tốt rồi, chuyện khác hắn chẳng cần nhọc lòng để ý. Hàn Sĩ Bân nào biết Tả Khinh Hoan đang bày tỏ lòng mình, chỉ nghĩ nàng tăng bốc Tần Văn Thư nên mới nói những lời đó. Còn Thi Vân Dạng luôn luôn thích trêu chọc người khác, Hàn Sĩ Bân lại càng không đem những lời vớ vẩn của Thi Vân Dạng để vào lòng.

Tần Văn Thư trước sau như một bình tĩnh, đối với chuyện mình là trung tâm của câu chuyện nàng không hề tỏ thái độ gì, chỉ đơn giản thân nhiên mỉm cười, lặng lẽ uống cà phê.

Thi Vân Dạng không nghĩ thái độ của Tần Văn Thư điềm tĩnh như vậy, nói thế nào Tần Văn Thư đều là ngoại tình đương sự, hôm nay tiểu tam ngang

nhìn trước mặt tình nhân dụ dỗ lão bà của hắn, đây là tình cảnh thú vị hiếm hoi mà tình phụ gốc gác không biết chân tướng nghĩ đó là chuyện đùa.

“Tần đại tiểu thư, đối với chuyện có nữ ái mộ già, có cảm tưởng gì không? Người cảm thấy chúng ta tiểu Hoan mỹ nữ như thế nào?” Thi Vân Dạng vừa cười vừa hỏi.

“Đây là vinh hạnh của ta, nàng thực đáng yêu.” Tần Văn Thư dường như nghiêm túc tự hỏi một chút, sau đó cười trả lời.

Thi Vân Dạng không nghĩ tới Tần Văn Thư nghiêm túc trả lời vấn đề này, hơn nữa cảnh tượng này hắn xem như là hai người đang công khai tán tỉnh nhau. Tần Văn Thư nữ nhân nhảm chán này mà cũng biết tán tỉnh, còn ở trước mặt nhiều người, thật sự làm cho người ta đại khai nhãn giới, hôm nay quả nhiên không phải vô ích được xem náo nhiệt.

Tả Khinh Hoan nghe được Tần Văn Thư trả lời, vui vẻ mỉm cười, nàng tin tưởng đây là ý tưởng xuất phát từ nội tâm của Tần Văn Thư. Chuyện hạnh phúc nhất là chính diện lão công của người ta ve vãn lão bà của hắn.

“Tần tiểu thư bây giờ là Hàn phu nhân mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân đều không có cơ hội.” Hàn Sĩ Bân lên tiếng tuyên thệ quyền sở hữu, tránh cho mình bị ba nữ nhân vô thị, ngành sinh sinh nghĩ tham dự chuyện đùa của ba nữ nhân này, đương nhiên ở đây chỉ có hắn một người xem chuyện này là trò đùa.

Đáng thương không rõ chân tướng nam nhân, lão bà người đã muốn cầm sừng cho người, Thi Vân Dạng có một chút đồng tình với Hàn Sĩ Bân, nhưng phần nhiều là cười trên nỗi đau của người khác.

Không có tường không thể phá bỏ, chỉ có không đủ cố gắng tiểu tam, ! Tả Khinh Hoan trong lòng vui vẻ thầm nghĩ, nàng phải kiên trì nỗ lực, phá bỏ bức tường này.

Tần Văn Thư mỉm cười, tiểu ý chột lóe mà qua.

“Ta bây giờ mới phát hiện các người đeo cùng kiểu đồng hồ nha!” Thi Vân Dạng ra vẻ kinh ngạc nói, vì sao bây giờ mới phát hiện đâu, rõ ràng sớm đã biết chuyện này.

“Oa, chứ không phải là cùng một nam nhân tặng sao, có nam nhân thực ngu ngốc, đã ngoại tình còn mua lễ vật giống nhau như đúc để tặng cho tình phụ và lão bà, sau đó có một ngày tình nhân và lão bà chạm mặt mới phát hiện mình và một nữ nhân khác như thế nào có cùng đồ vật giống nhau...” Thi Vân Dạng tiếp tục châm dầu vào lửa.

Về mặt của Hàn Sĩ Bân trở nên cứng đờ, nhưng hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, sau đó thầm mắng Thi Vân Dạng như thế nào hồ đồ, cho dù bây giờ cảnh tượng chính là lão bà và tình nhân gặp phải, nhưng bản thân mình như thế nào có khả năng phạm sai lầm tệ hại như vậy, huống chi hai cái đồng hồ kia, không có cái nào là mình tặng cả, nếu căn bản vì một cái đồng hồ không liên quan mà bại lộ chuyện có quan hệ với Tả Khinh Hoan, thật sự là oan uổng.

Tả Khinh Hoan liếc nhìn Thi Vân Dạng, cảm thấy chiều này của Thi Vân Dạng quả nhiên đủ độc ác, có chút hả hê nhìn Hàn Sĩ Bân, bỗng nhiên nàng cảm thấy Thi Vân Dạng không hẳn là người xấu.

Tần Văn Thư cảm thấy tình cảnh này cực kỳ thú vị, đồng hồ kia là mình tặng, hôm nay bị Thi Vân Dạng đảo lộn, ngược lại có cảm giác như làm cướp lại hồ bất trộm, rất hiển nhiên bắt được đích xác cũng là kẻ trộm.

“Đồng hồ này của ta không phải Sĩ Bân tặng, chỉ có thể nói ta và Tả tiểu thư có cùng sở thích.” Tần Văn Thư thấy vẻ mặt xấu hổ của Hàn Sĩ Bân, xem như quan tâm giải vây cho hắn, nhưng còn có một tầng ẩn dụ nữa là đồng hồ của Tả Khinh Hoan do ai tặng nàng cũng không biết.

“Đồng hồ của tôi quả thật là tình nhân tặng.” Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư, cười đến vẻ mặt ái muội nói.

Tình nhân không phải là mình sao, Tần Văn Thư rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt trêu chọc của Thi Vân Dạng, còn có ánh mắt lộ liễu của Tả Khinh Hoan, nàng cảm thấy khuôn mặt của mình bắt đầu hơi tỏa nhiệt nên nhanh chóng kiềm chế cảm giác này.

May mắn tiếng Hoa hắn và nàng phát âm giống nhau, nên Hàn Sĩ Bân chỉ nghĩ đồng hồ của Tả Khinh Hoan do kẻ gốc nào đó tặng, hiện tại nàng muốn dùng nó hãm hại mình, hắn lại trừng mắt liếc Tả Khinh Hoan một cái. Lúc này lực chú ý của Hàn Sĩ Bân đều đặt ở trên người Tả Khinh Hoan, chỉ sợ nàng tiết lộ mấy chuyện xấu của hắn, cho nên không có phát hiện phản ứng khác thường chột lóe mà qua của Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư cho Thi Vân Dạng một cái ánh mắt, ra dấu trò vui nên kết thúc, tuy Thi Vân Dạng còn muốn tiếp tục nhưng sợ chọc giận Tần Văn Thư, cảm thấy đủ hãy thu tay, hơn hết hôm nay náo nhiệt cũng nhìn xem không sai biệt lắm, trở về với một tâm tình khoái trá.

“Ai nha, thiếu chút nữa quên công ty còn việc cần ta, phải về trước, chúng ta hẹn lại lần sau, vẫn là bốn người nga...” Thi Vân Dạng nói xong, cầm túi xách của mình đi đến trước mặt Tần Văn Thư, ở trên mặt nàng hôn một cái mới vô hạn phong tao đập giấy cao gót màu vàng đi mất.

“Em cũng trở về công ty, trong tay còn có một ít chuyện phải giải quyết.” Tần Văn Thư cũng dự định cầm lấy túi xách quay về công ty.

“Buổi tối anh đến đón em.” Hàn Sĩ Bân đứng dậy, quan tâm nói.

“Không cần, hôm nay em có lái xe đến.” Tần Văn Thư thản nhiên từ chối.

Hàn Sĩ Bân còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến buổi tối bản thân còn có một buổi tiệc tùng xã giao nên không tiếp tục hỏi.

Hàn Sĩ Bân lo lắng để Tần Văn Thư và Tà Khinh Hoan có cơ hội ở chung một chỗ, phải đợi Tần Văn Thư đi rồi mới yên tâm.

“Ngươi thức thòi một chút, để lộ ra chuyện ai cũng không có lợi.” Hàn Sĩ Bân cảnh cáo Tà Khinh Hoan một lần nữa, thấy Tà Khinh Hoan ngoan ngoãn gật đầu sau, mới chỉnh lại cà vạt, áo quần bảnh bao ly khai quán cà phê làm cho hai người bán hàng còn thực sự để mắt ngắm hân.

Hàn Sĩ Bân đi không bao lâu, Tà Khinh Hoan đã nhận được tin nhắn của Tần Văn Thư.

“Nhớ bôi thuốc vào cổ tay, đêm nay ta đến nhà ngươi.” Chỉ đơn giản một câu lại làm cho Tà Khinh Hoan cảm giác thực thân thiết, Tần Văn Thư nữ nhân này, bản thân mình nếu phải làm tình nhân của nàng suốt đời cũng sẵn lòng.

“Ân, nhớ sớm một chút đến nga!” Tà Khinh Hoan trả lời lại, tràn ngập giọng điệu làm nũng.

Tần Văn Thư nhìn thấy tin nhắn được gửi lại trong thời gian ngắn nhất, khẽ gờ lên khóe miệng, sau đó cất di động, tiếp tục chuyên tâm làm việc.

Lúc tối Tần Văn Thư rất sớm đã xuất hiện trước tiệm của Tà Khinh Hoan.

“Còn vội sao?” Kỳ thật Tần Văn Thư ngay tại cửa sổ thủy tinh nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Tà Khinh Hoan, trong lòng có loại cảm giác khác thường.

Tà Khinh Hoan vẫn đều chú ý đến điện thoại, cho nên di động có một động tĩnh liền lập tức lấy ra.

Tần Văn Thư nhìn thấy nụ cười của Tà Khinh Hoan khi chăm chú nhìn di động, cảm giác được rõ ràng mình ảnh hưởng đến nàng rất nhiều, trong lòng rất thỏa mãn.

“Không vội, ngươi thì sao? Ngươi làm việc xong chưa?” Tà Khinh Hoan dùng tốc độ của ánh sáng trả lời.

“Ân, xong rồi, ta muốn ăn đồ ăn của ngươi làm.” Tần Văn Thư nhìn thấy Tà Khinh Hoan sau khi nhận được tin nhắn càng phát ra rục rờ tươi cười, khóe miệng tiêu ý cũng nhiều hơn.

“Ngươi đến đi, chúng ta lập tức đi chợ mua đồ ăn, buổi tối ta làm cho ngươi ăn.” Tà Khinh Hoan một khi nghĩ đến có thể nhìn thấy Tần Văn Thư, tâm tình tốt hơn nhiều, tươi cười càng không thể kiềm chế.

“Xoay đầu lại 180 độ.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng nói.

Tà Khinh Hoan phản ứng rất nhanh, chuyển đầu liền nhìn thấy Tần Văn Thư, nàng chính hướng mình âm áp mỉm cười, nữ nhân này, xinh đẹp tao nhã, hoàn mỹ giống như nữ thần, đang đứng ở bên ngoài, cách một lớp thủy tinh, khoảng cách gần trong gang tấc, cảm giác cách mình như vậy khi gần khi xa. Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư, lúc này đột nhiên có loại cảm giác, chỉ cách biệt vốn vẹn một tầng thủy tinh, nhưng giống như hai thế giới khác nhau, cảm giác này làm cho Tà Khinh Hoan sợ hãi, nàng chạy nhanh về phía cửa, hướng Tần Văn Thư.

“Ngươi đến lúc nào vậy? Như thế nào không vào đây?” Tà Khinh Hoan đi đến trước mặt Tần Văn Thư thân thiết hỏi, bên ngoài tuy chưa tới mùa đông nhưng vẫn có chút lạnh lẽo.

“Vừa tới thôi.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng trả lời.

“Tần Văn Thư, ngươi nhất định là một người lãng mạn.” Tà Khinh Hoan vừa cười vừa nói.

“Ân?” Tần Văn Thư nhún mày, vẻ mặt nghi hoặc, nàng vẫn cho mình là người lý trí.

“Hai lần ngươi xuất hiện đều thực lãng mạn, giống như kỳ sĩ, không là công chúa mới đúng, cũng không phải, là nữ thần...” Sẽ làm mình có cảm giác được nữ thần sủng hạnh, không thể trách Tà Khinh Hoan có suy nghĩ như vậy, Tần Văn Thư rất ít chủ động đến kiếm mình, cho nên hai lần chủ động này đều làm Tà Khinh Hoan thực kinh hỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Giáo Dục Giới Tính

“Ngươi mặc ít quá.” Tần Văn Thư thấy Tà Khinh Hoan chỉ mặc một lớp áo mỏng manh bỏ chạy ra ngoài, sợ nàng bị cảm lạnh.

“Ngươi ở đây chờ một chút, ta lập tức trở lại.” Tà Khinh Hoan nói xong nhanh chóng chạy ngược về quán cà phê, cùng mấy người giúp việc nhón nhủ vài câu, cầm xách tay và áo khoác bỏ chạy ra ngoài.

“Không cần vội.” Tần Văn Thư thân thủ giúp Tả Khinh Hoan mở áo khoác giúp nàng mặc vào.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?” Tả Khinh Hoan vừa nói vừa vờn cánh tay phối hợp với động tác của nàng.

“Những món đơn giản là được rồi.” Tần Văn Thư không bao giờ đòi hỏi cầu kỳ về chuyện ăn uống.

Tả Khinh Hoan từ phía sau ôm lấy Tần Văn Thư đang rửa chén, lần trước khi Tần Văn Thư rửa chén nàng vẫn muốn làm việc này, lần này cuối cùng có thể danh chính ngôn thuận thực hiện.

Thân thể của Tần Văn Thư đột nhiên bị ôm trụ, nàng ngừng trong tay mọi động tác, nàng nhận ra Tả Khinh Hoan thực thích làm kẹo cao su dán trên người mình.

“Người như thế nào thích dính lấy người khác vậy?” Tần Văn Thư nhẹ giọng hỏi.

“Bởi vì là người, ta mới muốn làm vậy.” Những người khác, mình mới không thêm dính vào, Tả Khinh Hoan kiêu ngạo nói.

“Người trở về phòng khách đi, người ôm làm ta không thuận tiện rửa bát.” Tần Văn Thư phát hiện mình bị Tả Khinh Hoan ôm quá chặt.

“Ta rửa cũng được mà, tay của người không thích hợp làm việc nhà.” Bàn tay của Tần Văn Thư là cỡ nào quý giá? Quan trọng nhất là Tần Văn Thư có một đôi tay cực kỳ xinh đẹp, nhỏ dài trắng nõn dùng để rửa chén thật là phí phạm.

“Không có gì không thích hợp cả.” Tần Văn Thư không ngừng lại động tác rửa chén.

“Ngón tay của người thực xinh đẹp, ta rất thích, phải tiếp tục hảo hảo giữ gìn.” Tả Khinh Hoan đoạt lấy cái chén trong tay Tần Văn Thư, nàng không nghĩ lãng phí một đôi mỹ thủ (bàn tay đẹp) của Tần Văn Thư, bằng không lương tâm mình sẽ bất an, lần trước không nên để Tần Văn Thư rửa chén, lần trước mình cũng không giống như hiện tại yêu nàng nhiều như vậy.

“Những thứ này không phải là bì ngoại chi tương (da thịt bên ngoài) thôi sao?” Tần Văn Thư phản đối lại.

“Tần Văn Thư, người thích bộ dáng bên ngoài của ta không?” Tả Khinh Hoan đem khuôn mặt của mình tiến sát mặt của Tần Văn Thư, làm cho nàng có thể đáng giá mình cẩn thận.

Tần Văn Thư thấy Tả Khinh Hoan ghé sát vào mặt mình, diện mạo của Tả Khinh Hoan rất thanh thuần khả ái, quả thật làm cho người ta yêu thích, Tần Văn Thư không thể phủ nhận gật đầu.

“Người ở chung lâu mới có thể biết tính cách hợp hay không, ngược lại ở thời điểm bắt đầu, ánh mắt đầu tiên ta liền thích diện mạo của người, tâm sinh hảo cảm nên nghĩ chủ động tiếp cận, sau đó nhân cách của Tần Văn Thư toàn bộ đều thu hút ta.” Càng ở chung với Tần Văn Thư, nàng lại càng hấp dẫn người.

Tần Văn Thư không phủ nhận lời này của Tả Khinh Hoan, bởi vì lúc trước hai lần gặp mặt tuy không thích hành động của Tả Khinh Hoan nhưng bởi vì đối diện mạo có thể gạt người của Tả Khinh Hoan có chút hảo cảm, cho nên nàng cũng không quá chán ghét, vì Tần Văn Thư tin tưởng tương tự tâm sinh.

“Bề ngoài xinh đẹp hơn thì sao, đều có một ngày phải già đi.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng thờ dãi nói.

“Tần Văn Thư, người lo lắng bản thân mau già hơn ta sao?” Tả Khinh Hoan hỏi, lần đầu tiên nàng phát hiện, ưu thế duy nhất của mình so với Tần Văn Thư là trẻ hơn nàng vài tuổi, loại ưu thế này so với nữ nhân vĩ đại ở tất cả các phương diện và điều kiện như Tần Văn Thư cơ hồ không có gì đáng kể.

Tần Văn Thư không trả lời mà chỉ nhìn Tả Khinh Hoan, so tuổi lớn nhỏ không phải tác phong của nàng, đối với những chuyện không thể thay đổi chỉ có một cách là tự nhiên chấp nhận. Chẳng qua mấy cái chén sớm bị Tả Khinh Hoan đoạt mất, Tần Văn Thư cũng tùy ý Tả Khinh Hoan, chỉ ở một bên đợi.

“Tần Văn Thư, mặc kệ người một ngày nào đó biến thành lão thái thái (bà cụ già), cũng nhất định là một lão thái thái có khí chất nhất và xinh đẹp nhất.” Tả Khinh Hoan nghiêng đầu đối diện Tần Văn Thư nói, nàng cảm thấy như vậy.

Tần Văn Thư nghe vậy chỉ cười không nói, nàng cho tới bây giờ không nghĩ xa như vậy, bị Tả Khinh Hoan nhắc tới, lão thái thái, khi đó mặc dù trẻ hơn 6 tuổi Tả Khinh Hoan cũng đã trở thành lão thái thái, cùng Tả Khinh Hoan cùng nhau biến lão, có lẽ là chủ ý không tệ, chỉ có điều dường như thật là nghĩ quá xa.

“Tần Văn Thư, tính cách của người có chút trầm buồn, không thích nói chuyện, ta nói ba câu, người mới trả lại được một câu.” Tả Khinh Hoan bắt mắt kháng nghị nói.

“Ta nghe người nói là được rồi.” Tần Văn Thư ôn nhu nói.

“Cũng kỳ quái, đối với người khác ta không có nói nhiều như vậy.” Tả Khinh Hoan cảm thấy Tần Văn Thư làm cho mình trở nên không giống trước kia.

Bởi vì người kia có thể dễ dàng tin tưởng đỡ bỏ tất cả đề phòng, đến nỗi toàn bộ suy nghĩ trong lòng đều nguyện ý cùng nàng chia sẻ, cho nên đối với người kia mới có thể càng ngày càng có nhiều chuyện để nói.

“Ta không ngại người *mở nhẹn*.” Tần Văn Thư chọc ghẹo nói, cùng Tà Khinh Hoan ở chung sẽ làm mình cảm thấy thực nhẹ nhàng thoải mái.

“Ta mới không phải là bà tám!” Tà Khinh Hoan cãi lại.

Tà Khinh Hoan rất nhanh đã rửa xong chồng bát, sau đó cùng Tần Văn Thư quay về phòng khách.

“Muốn xem phim hay không?” Tà Khinh Hoan thấy thời gian còn khá sớm, hoàn toàn có thời gian làm những chuyện khác.

“Ừ.” Tần Văn Thư không cự tuyệt, nàng kỳ thật rất ít xem phim, ngẫu nhiên cũng xem một ít, nhưng luôn ưu tiên các loại phim phóng sự, phim truyền hình hay phim Hàn Quốc gì đó nàng cơ hồ chưa từng thử qua.

Trong tủ của Tà Khinh Hoan có rất nhiều thể loại để lựa chọn, phim kinh dị, phim truyền hình, phim khoa học viễn tưởng, cái gì cũng có, còn có một loại là phim xxx đồng tính nữ, thời điểm đó Lý Hâm cực lực *bê con* mình nên cố ý chọn vài bộ phim mà nàng cảm thấy chất lượng cao cùng mình xem thử, nhưng mà Tà Khinh Hoan không có hứng thú, bắt Lý Hâm đổi lại phim khác.

“Tần Văn Thư, chúng ta thử phim xxx đi!”

Biểu tình của Tần Văn Thư cứng đờ, lời này của Tà Khinh Hoan cùng câu “Tần Văn Thư, chúng ta phát sinh quan hệ đi”, thật sự có hiệu quả như nhau.

“Có thể xem loại khác không?” Tần Văn Thư bối rối hỏi.

“Không thể, Tần Văn Thư, người không nên bài xích mấy thứ này, đây đều là bản năng của con người, Freud từng nói tình dục là bản năng thứ nhất của con người.” Tà Khinh Hoan trịnh trọng đối với vị nữ nhân cổ hủ nào đó tiến hành thuyết giáo.

“Nhưng mà...” Tần Văn Thư bối rối ngập ngừng nói.

“Tần Văn Thư, người từng xem thử?” Tà Khinh Hoan tò mò hỏi.

Tần Văn Thư lắc đầu, nàng tiếp xúc giáo dục đều là chính thống, chiếm đa số là tinh hoa truyền thống văn hóa của Trung Quốc bao gồm cả triết học của Trình – Chu, rất nhiều kiến thức đều là tri thức trụ cột để giám định cổ vật, cho nên kiến thức của Tần Văn Thư tuy vững chắc và rộng rãi nhưng mấy dạng thương phong bại tục phim ảnh này Thi Văn Dạng không phải chưa từng đưa cho nàng, chẳng qua Tần Văn Thư cho tới bây giờ vẫn cảnh giác tránh xa.

“Người một chút cũng không tò mò sao?” Tà Khinh Hoan tiếp tục hỏi, Tần Văn Thư thật ngoan ngoãn đến trong cốt tủy đi.

Tần Văn Thư lắc đầu, nàng chưa bao giờ tò mò.

“Người là nữ nhân ngoan như vậy, nhưng ban đầu lại không bài xích nữ nhân như ta dụ dỗ người, đây là vì cái gì chứ?” Nữ nhân này thế nhưng không có một chút sợ hãi tiếp nhận tình cảm của một nữ nhân khác, Tà Khinh Hoan cảm thấy thực vô cùng kỳ diệu.

“Cổ đại có những chuyện như đoạn tỵ, long dương*, phân đào* không hiếm thấy, để vương vì nam sủng cắt tay áo, thuyết mình là thật lòng yêu thích, không quan hệ đến giới tính. Hơn nữa thời Minh – Thanh, vùng Quảng Đông – Thuận Đức có nhiều tằm nữ (người phụ nữ nuôi tằm) thịnh hành phong tục không lấy chồng, nguyện cả đời làm xử nữ. Những tằm nữ này kết mình với nhau, lấy máu hứa hẹn, vĩnh viễn không gả, các nàng kết bái làm tỷ muội, thân mật như vợ chồng, họa phúc suốt đời không đổi, ta cảm thấy cảm tình như vậy thực chân thành tha thiết.” Tần Văn Thư nhận thấy cảm tình và giới tính không có quan hệ, quan trọng là có thể nương tựa vào nhau không phân ly.

Tình cảm, kỳ thật Tần Văn Thư là hy vọng cùng mình bảo trì thuần khiết quan hệ, kết bái làm tỷ muội, giống như những tằm nữ trước đây sao? Nhưng mình một chút cũng không muốn cùng Tần Văn Thư bảo trì loại quan hệ trong sáng này.

“Tần Văn Thư, người không phải là muốn làm tỷ muội với ta chứ?” Tà Khinh Hoan không xác định hỏi.

Tần Văn Thư lắc đầu, nàng có muội muội, nàng và muội muội sẽ không nghĩ đến có những hành động quá mức thân mật, có lẽ mình muốn một loại cảm tình xen lẫn thân tình và tình yêu, vừa có thể thân mật như người yêu lại có thể giống như thân nhân.

“Vậy là tốt rồi.” Tà Khinh Hoan cảm thấy nếu Tần Văn Thư chỉ muốn làm tỷ muội với mình, nàng quả thực có thể đập đầu vào tường tự sát, phải biết rằng mình đối Tần Văn Thư có trần ngập vô đạo đức và bất thuần khiết ý tưởng.

“Chuyện này rất quan trọng sao?” Theo quan điểm của Tần Văn Thư, cảm tình là thiêng liêng hơn tất cả.

“Tình cảm rất trọng yếu nhưng thân thể đồng thời có thể được thỏa mãn, nếu có thể kết hợp cả hai vì cái gì muốn bỏ qua trong đó một loại phúc lợi chứ?” Tà Khinh Hoan hỏi ngược lại.

Tần Văn Thư suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút đạo lý.

Long dương*: Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng

sàng cộng chằm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Phân đảo*: Thời Xuân Thu Chiến Quốc, vua Vệ Linh Công đã từng say mê và sủng ái Di Từ Hà, một thanh niên thông minh, khôi ngô, tuấn tú. Di Từ Hà đã từng lấy xe của vua đi thăm mẹ bệnh mà chưa được sự đồng ý của vua và từng mời vua ăn quả đào do mình đã cắn. Vua không những phạt anh ta mà còn khen hiếu thuận với mẹ và yêu quý vua. Mỗi tình chia đảo vì thế mà hay được nhắc trong dân gian bằng câu thành ngữ dư đảo đoạn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nữ Nhi Và Tình Nhân

“Tà Khinh Hoan, không ngờ ngươi nguỵ biện cũng giỏi quá.” Tần Văn Thư nghĩ xong, cười rộ lên, Tà Khinh Hoan có thể chuyển từ chuyện không đứng đắn thành đứng đắn, đứng là một nhân tài.

“Ngươi thấy rằng không có đạo lý sao?” Tà Khinh Hoan hỏi ngược lại.

“A...” âm thanh ái muội khoa trương từ trong TV truyền tới, hấp dẫn chú ý của hai người.

Tà Khinh Hoan tự nhiên quay đầu lại nhìn, lấy ánh mắt tinh tế *kén cá chọn canh* của nàng mà nói, bộ phim này không phải thực hài lòng, vóc dáng của hai nữ diễn viên xem như thông qua, khuôn mặt tạm chấp nhận, nhưng chỉ là loại phim miễn cưỡng có thể xem, lực chú ý của Tà Khinh Hoan nhanh chóng từ bộ phim đang chiếu chuyển đi, nàng đối với phản ứng của Tần Văn Thư có hứng thú nhiều hơn.

Tần Văn Thư chăm chú nhìn bên trong TV hai nữ nhân trần như nhộng, cực kỳ xấu hổ quay đầu sang một bên không nhìn vào màn hình, nhưng là những âm thanh trần ngập ái muội vẫn truyền tới khiến Tần Văn Thư rất muốn dùng hai cục bông gòn nhét vào lỗ tai, quả nhiên, bản thân nàng vẫn không thích những thứ này.

Tà Khinh Hoan nhìn bộ dáng khẽ nhú mày của Tần Văn Thư, đã biết nàng thật sự không thích, Tà Khinh Hoan liền cầm điều khiển từ xa tắt TV đi.

Thanh âm đột nhiên đình chỉ, Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan tắt đi TV, phát hiện ra nàng đang nhìn mình.

“Như thế nào mà ngươi không xem tiếp?” Tần Văn Thư hỏi, chẳng qua sau khi màn hình trở nên tối đen, không còn phát tán những âm thanh ái muội khiến Tần Văn Thư dễ chịu hơn nhiều.

“Ngươi còn muốn tiếp tục coi sao?” Tà Khinh Hoan ra vẻ ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Tần Văn Thư vội vã lắc đầu: “Không xem... không xem...” Tần Văn Thư giọng điệu kích động hẳn lên, chỉ sợ Tà Khinh Hoan mở lại TV.

“Phốc!” Tà Khinh Hoan không khỏi bật cười, bộ dáng lúng túng như gà mắc dây thun của Tần Văn Thư thật là đáng yêu.

Tần Văn Thư khẽ tức giận, tự thân làm gì chưa từng chứng kiến các loại thể diện (các mặt của xã hội) khác nhau, vậy mà bị một bộ phim nhỏ nhò làm cho bối rối thế này, đều do Tà Khinh Hoan không tốt, Tần Văn Thư âm thầm trút giận sang Tà Khinh Hoan. (Tần tỷ ngạo kiều thật khá ái!!!!)

“Ngươi không thích xem, chúng ta sẽ không xem, nói thật, ta cũng biết được là nó khó coi.” Tà Khinh Hoan lấy đĩa phim ra trực tiếp ném vào thùng rác, sau đó đổi một đĩa khác vào.

“Tà Khinh Hoan, ngươi một mình vẫn có thể xem.” Tần Văn Thư thấy Tà Khinh Hoan ném đĩa phim kia đi còn nghiêm túc ngăn lại.

“...” Tà Khinh Hoan trong chốc lát thốt không nên lời, mình thật là chịu oan uổng, ngày thường bản thân thế nào có khả năng một mình xem mấy thứ này chứ, đáng thương hình tượng của bản thân lập tức ở trong lòng Tần đại tiểu thư trở nên đáng khinh, một mình lớn lên có được một khuôn mặt đoan trang đứng đắn, Tần đại tiểu thư như thế nào không thương tiếc nghĩ mình dung tục như thế? Rõ là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo. (Tần tỷ nghĩ đúng rồi... Tà tỷ là đáng khinh đại thúc...)

“Tần Văn Thư, ngày thường ta thực sự không thích xem những phim loại này.” Tà Khinh Hoan cực kỳ nghĩa chính ngôn từ (lời lẽ chính đáng) lập lại một lần nữa, nàng vẫn lưu tâm hình tượng của mình trong mắt Tần Văn Thư.

“Ta biết.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng nói, biểu tình của Tà Khinh Hoan bây giờ đặc biệt nghiêm trang, Tà Khinh Hoan có đôi khi thực chân thành như một tiểu hài tử.

Tần Văn Thư luôn ôn nhu kiên định, một câu ‘ta biết’ đại biểu cho tín nhiệm và lý giải của nàng, chưa từng có người có thể giống Tần Văn Thư, dễ dàng nắm gọn trái tim Tà Khinh Hoan.

Tần Văn Thư phát hiện Tà Khinh Hoan so với lúc nãy càng nghiêm túc nhìn mình, ánh mắt sâu không thấy đáy kia trần ngập tình cảm mãnh liệt nóng rực, con ngươi ánh lên nồng đậm ý lại hòa quyền luyện si mê, cảm giác này khiến trong lòng Tần Văn Thư hơi căng thẳng, nàng cảm giác bản thân bị hấp dẫn,

không tự giác hướng gần tới nó.

Khuôn mặt của Tả Khinh Hoan cách Tần Văn Thư càng lúc càng gần, Tả Khinh Hoan nhìn ngũ quan tinh xảo của nàng, còn có cặp môi gợi cảm mê người kia, bản thân không thể kiềm chế nhẹ nhàng che lại hai cánh hoa đang khép hờ, lý khai trong chốc lát lập tức dán lên, Tả Khinh Hoan hoàn toàn không thể kháng cự dụ hoặc này.

Trái tim của Tần Văn Thư tại thời điểm đôi môi hai người chạm vào nhau, bắt đầu khe khẽ nhảy lên sau đó càng lúc càng dồn dập, Tả Khinh Hoan kết thúc quá nhanh, quay lại cũng có chút gấp gáp, đến lần tấn công thứ hai của Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư rốt cuộc nhắm mắt lại, không còn kháng cự nụ hôn dè dặt đó nữa.

Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư nhắm lại ánh mắt, trong lòng vạn phần vui mừng. Lần đó, lúc Tần Văn Thư chấp nhận nụ hôn của mình, ánh mắt vốn không có nhắm lại, con ngươi trong suốt dị thường bình tĩnh lạnh lùng, thái độ lãnh thanh như vậy đủ để tiêu trừ sở hữu dục vọng của mình, khi đó mình thật sự không thể khiến trong lòng Tần Văn Thư nổi lên một tia ngọn sóng, cảm giác thất bại này bây giờ hãy còn mới mẻ trong ký ức, mà hiện tại nhìn thấy đôi mắt nhắm chặt của Tần Văn Thư, làm sao không cho Tả Khinh Hoan mừng rỡ như điên chứ?

Nụ hôn của Tả Khinh Hoan, ban đầu vô cùng ôn nhu và dè dặt, tràn đầy cảm giác tôn thờ, sau đó dần dần phát ra nhiệt tình và thiết tha, Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng mở ra đôi môi của Tần Văn Thư, mềm mại đầu lưỡi mời nàng cùng mình cộng vũ. So với sự nhiệt tình của Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư có vẻ quá mức thụ động và nhút nhát, nàng luôn né tránh, hai tay của Tả Khinh Hoan đặt lên lưng Tần Văn Thư, khiến cho thân thể của hai người dán chặt vào nhau. Tả Khinh Hoan luyến tiếc buông nàng ra, khi nụ hôn nồng nhiệt đó cơ hồ khiến Tần Văn Thư không thở nổi nữa Tả Khinh Hoan mới chịu tách ra. Tuy Tả Khinh Hoan đối với phản ứng của Tần Văn Thư không phải cực kỳ hài lòng, nhưng so với trước đây, đã có tiến bộ vượt bậc, bằng dây ba thước, La Mã cũng không phải dựng lên trong một ngày. Tả Khinh Hoan hoàn toàn thấu triệt đạo lý này, công chiếm Tần Văn Thư không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

“Có cảm giác chán ghét khi hôn ta không?” Tả Khinh Hoan nhẹ giọng hỏi.

Tần Văn Thư lắc đầu, nếu là không thích, sẽ không cho Tả Khinh Hoan làm càn, kỳ thật lần đó đồng ý để Tả Khinh Hoan hôn cũng đã không có cảm giác chán ghét, chẳng qua khi đó chưa được tính là thích mà thôi.

“Vậy là thích sao?” Tả Khinh Hoan lại hỏi, hiện tại nàng đã biết logic của Tần Văn Thư, không chán ghét không có nghĩa là yêu thích, cho nên đây là một vấn đề trọng yếu.

Tần Văn Thư nhìn biểu tình mong chờ của Tả Khinh Hoan, khẽ gật đầu, nguyên nhân có lẽ là do nàng đã biến tâm, cảm thụ lần này so với trước đây quả nhiên có điểm bất đồng, nụ hôn mềm mại mang theo thoang thoảng hương thơm khiến nàng có chút say mê.

Sự khẳng định của Tần Văn Thư làm cho Tả Khinh Hoan vô cùng vui vẻ, nàng nhẹ nhàng dựa vào người Tần Văn Thư, không tiếp tục thân mật nữa, bởi vì nàng đã thực thỏa mãn với tình cảnh hiện tại.

Tần Văn Thư nhìn Tả Khinh Hoan đơn thuần dựa vào người mình, cũng không giống trước đây liều mạng tiến công dồn dập, điều này làm cho nàng thờ phào nhẹ nhõm.

“Tần Văn Thư, ngươi có thể ôm ta một cái được không?” Tả Khinh Hoan hỏi, nàng thích Tần Văn Thư ôm mình.

Tần Văn Thư không có cự tuyệt, nàng thân thủ ôm chặt thân thể của Tả Khinh Hoan, còn Tả Khinh Hoan thuận thế dựa vào trong lòng nàng. Tần Văn Thư phát hiện Tả Khinh Hoan dường như thực thích được người ta ôm vào lòng, tựa như đứa nhỏ khuyết thiếu cảm giác an toàn.

Tả Khinh Hoan thích cái cảm giác có được hơi thở của Tần Văn Thư vây quanh bản thân, đó là cảm giác khiến người ta an tâm, Tần Văn Thư là một nữ nhân tràn đầy mẫu tính, Tả Khinh Hoan thầm nghĩ.

“Tần Văn Thư, nếu ngươi là mẹ của ta thì thật là tốt.” Tả Khinh Hoan bất thành linh này ra ý tưởng kỳ lạ này.

“Ta sinh không ra nữ nhi lớn như ngươi vậy.” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói, kỳ thật có nữ nhi xinh đẹp như Tả Khinh Hoan cũng không tệ.

“Tần Văn Thư, ngươi thích tiểu hài tử không?” Tả Khinh Hoan hỏi, nếu Tần Văn Thư và mình cùng một chỗ, sẽ không có được tiểu hài tử. Làm mẫu thân có đôi khi là nhu cầu tâm sinh lý của nữ nhân.

“Hoàn hảo.” Tần Văn Thư nghĩ mình hình như đã có nửa hài tử rồi, vị này trước mặt không phải có luyện mẫu tình ý rất mạnh mẽ sao, mặc dù Tả Khinh Hoan không hẳn là luyện mẫu thì phải là hài tử khuyết thiếu mẫu ái, Tần Văn Thư thầm nghĩ.

“Tần Văn Thư, ta không ngại ngươi xem ta như nữ nhi và tình nhân cùng chiều ta.” Tả Khinh Hoan đột nhiên cảm thấy được làm nữ nhi và tình nhân để Tần Văn Thư nuông chiều cũng là một việc không tệ.

Ta chỉ biết, Tần Văn Thư có cảm giác đủ loại hắc tuyến (=!=!) trên trán thì nhau nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nhất Kiến Chung Tình

Nghiêm Nhựt Vấn không có lập tức y theo điều kiện của Lý Hâm, nàng đang ra sức tìm tòi các bệnh án tương tự với trường hợp của Tiền Thiếu Văn, sau đó bị quan phát hiện, bệnh trạng loại này xác suất phẫu thuật thành công cực kỳ thấp, mà năm đó ca giải phẫu của Lý Hâm quả thật được đánh giá thành công nhất, người bệnh kia đến hiện nay vẫn còn sống. Nghiêm Nhựt Vấn thật sự khó hình dung Lý Hâm mà mình từng nhận thức và Lý Hâm được giới y học ca tụng là hắc mã là cùng một người, nhân loại là một loại thành kiến động vật, trong suy nghĩ của Nghiêm Nhựt Vấn hình tượng của Lý Hâm sớm đã dùng lại vào lúc ban đầu hai người mới nhận thức.

Lý Hâm lo sợ bất an nhìn Nghiêm Nhựt Vấn từ từ tỉnh lại, nàng không nói một tiếng nào khiến cho Lý Hâm càng thêm bất an.

“Thực xin lỗi.” Lý Hâm lộ ra vẻ áy náy nói, nàng cũng biết mình là một kẻ cực kỳ vô lại.

Nghiêm Nhựt Vấn chậm chạp quay đầu, nhìn về phía Lý Hâm, nàng hoàn toàn không nghĩ đến mình thế nhưng bị một nữ nhân chiếm mất tâm thần xử ~ nữ, nghĩ đến nàng cảm thấy cực kỳ vô vắn.

“Người thích nữ nhân?” Thực hiển nhiên đây là lý do duy nhất mà Nghiêm Nhựt Vấn nghĩ ra để giải thích cho sự kiện hoang đường này.

Lý Hâm gật đầu, hơn nữa nàng thích nữ nhân trước mặt mình, theo một khắc bối rối sau khi tỉnh lại đến hiện tại hoàn toàn thanh tỉnh và lý trí.

“Người làm như vậy xem như là cưỡng ~ hiếp.” Nghiêm Nhựt Vấn lạnh lùng nói.

“Ta chỉ là thích người, ta đối với người nhất kiến chung tình, không thể khống chế bản thân.” Lý Hâm giải thích, nàng cũng không biết bản thân như thế nào bị ma quỷ dẫn lối, làm ra chuyện hỗn đản như vậy.

“Rất nhiều người phạm tội đều là do không nén nổi tình cảm, nhưng phạm tội chính là phạm tội!” Nghiêm Nhựt Vấn đôi mắt này cũng chưa từng nghĩ mình sẽ bị một kẻ đồng tính ngấm trúng, nhưng thực hiển nhiên chuyện này không hề đáng vui mừng.

“Thực xin lỗi...” Lý Hâm cúi đầu càng lúc càng thấp.

“Không cần.” Nghiêm Nhựt Vấn thấy rằng bản thân đáng bị như vậy, tuy nàng cảm giận hành động của Lý Hâm, nhưng phần lớn là tự trách bản thân, nếu mình không đến địa phương xa lạ uống rượu giải sầu sẽ không phát sinh chuyện này. Có lẽ ít nhất hẳn là cảm thấy may mắn vì trước mặt mình hiện tại không phải một nam nhân, sẽ không lo hậu hoạn.

“Ta sẽ phụ trách.” Lý Hâm nghiêm túc nói.

“Không cần.” Nghiêm Nhựt Vấn đứng lên mặc quần áo, nàng một chút cũng không nghĩ cùng nữ nhân trước mặt tiếp tục dây dưa.

“Ta thật sự thích người.” Lý Hâm nhìn Nghiêm Nhựt Vấn về mặt thành khẩn nói.

“Ta không thích nữ nhân.” Nghiêm Nhựt Vấn lạnh lùng đáp lại, tiếp tục mặc vào y phục, cẩn thận tỉ mỉ sửa sang bộ tây trang của mình, nàng muốn nhanh chóng kết thúc ác mộng này.

“Nam nhân hay nữ nhân thì có gì quan hệ chứ? Ta cảm thấy người không chán ghét cảm giác của đêm hôm qua, chứng minh người có khả năng chấp nhận nữ nhân, ta sẽ theo đuổi người.” Lý Hâm không buông tha tiếp tục nói.

“Ta đã kết hôn, xin người không cần tạo thêm phiền toái.” Nghiêm Nhựt Vấn không phủ nhận chuyện phát sinh đêm qua, tuy ngay từ đầu Lý Hâm không đề ý mình vô lực chống cự, mạnh mẽ đoạt lấy, nhưng sau đó nàng không phải không đạt được khoái ~ cảm, chỉ là một khi nghĩ đến cảm giác xấu hổ đó, Nghiêm Nhựt Vấn càng thêm căm hận Lý Hâm.

“Ta có thể làm tình nhân của người, sẽ không tạo ra phiền toái cho người.” Lý Hâm cảm thấy giới tính không phải là vấn đề, hôn nhân cũng không phải vấn đề gì to tát, hiện tại Lý Hâm hoàn toàn bị tình yêu che mờ lý trí.

“Người chẳng lẽ không quan tâm đến luân thường đạo lý sao?” Nghiêm Nhựt Vấn hỏi, muốn làm tình nhân của nữ nhân đã có chồng, về mặt phẩm hạnh hay luân lý đều sai, mà nữ nhân này căn bản một chút cũng không để vào mắt.

“Tình yêu so với đạo đức không có tồn tại mâu thuẫn.” Lý Hâm vẫn cho rằng mình là người vì yêu mà sống, nàng có thể vì tình yêu buông tha cho tự tôn.

“Ta là Lý Hâm, ta sẽ theo đuổi người, cho đến khi người nguyện ý làm tình nhân của ta mới thôi.” Lý Hâm ở lần đầu nhìn thấy Nghiêm Nhựt Vấn, đã biết nàng nhất định rất khó truy đuổi, nhưng Lý Hâm sẽ không bỏ qua, bởi vì Lý Hâm có dự cảm nàng tuyệt đối không phải là một người đi ngang qua cuộc đời mình. Lý Hâm luôn dựa vào khả năng phán đoán của nữ nhân, dự cảm của nàng luôn chuẩn xác.

“Ta vĩnh viễn sẽ không thích người, người đừng vọng tưởng.” Nghiêm Nhựt Ván cảm thấy mình mãi mãi cũng không thích những nữ nhân nông cạn vô sỉ giống nàng.

Lý Hâm đột nhiên tỉnh giấc, trái tim khô co rút, nàng mơ thấy trong mộng Nghiêm Nhựt Ván nói rất nhiều lần: “Ta vĩnh viễn sẽ không thích người”, nàng nhớ đến cảnh tượng trước đây, mình có phải làm sai rồi không, ngay từ đầu đã sai, đều là mình miễn cưỡng Nghiêm Nhựt Ván, nhưng đến hoàn cảnh như ngày hôm nay, mình muốn hối hận đã không còn kịp, Lý Hâm cũng không nghĩ đến chuyện *cải tài quy chính*, nếu đã sai khiến cho nó tiếp tục sai đi.

Một khi đã tỉnh táo Lý Hâm rút cuộc không thể nằm thêm, xem đồng hồ, khoảng sáu giờ sáng, nàng chuẩn bị rời giường, bởi vì cách giờ đi làm còn khá sớm nên Lý Hâm quyết định chạy bộ buổi sáng. Trước kia không làm tình phụ của Nghiêm Nhựt Ván, nàng vẫn có thói quen này, từ khi trở thành tình phụ đã không còn kiên trì, nghĩ đến, vài năm làm tình phụ cho Nghiêm Nhựt Ván đã làm cho bản thân phóng túng bất kham. Ngay cả chuyện làm tình phụ cũng là do mình miễn cưỡng ép buộc Nghiêm Nhựt Ván.

Lý Hâm đến kiểm tra phòng của Tiền Thiếu Ván, nhẹ nhàng đẩy cửa đã thấy Nghiêm Nhựt Ván đang ngồi bên cạnh giường, Lý Hâm không cần nghĩ cũng biết Nghiêm Nhựt Ván chắc chắn đã ở trong này chăm sóc cho hắn suốt một đêm, nghĩ đến khiến nàng vừa đau lòng vừa ghen tị.

“Người tìm ta có việc sao?” Lý Hâm giả vờ như không để ý, hỏi.

“Hôm nay người có ca phẫu thuật nào không?” Nghiêm Nhựt Ván đối với thái độ lạnh nhạt của Lý Hâm cũng không để ý.

“Ba giờ buổi chiều có một ca tiểu phẫu.” Lý Hâm thành thật trả lời, vẻ mặt vốn luôn trắng bệch của Nghiêm Nhựt Ván có lẽ do một đêm không ngủ càng có vẻ tái nhợt, hiện tại Lý Hâm thật sự hận không thể lập tức làm cho Tiền Thiếu Ván chết sớm hơn, sẽ không làm Nghiêm Nhựt Ván vất vả như vậy.

“Ta có thể đến quan sát được không?” Nghiêm Nhựt Ván vẫn không hoàn toàn tin nhiệm tay nghề của Lý Hâm, nhĩ thính vi hư nhãn kiến vi thực (tai nghe chưa chắc đúng, phải dùng mắt nhìn mới tin), nàng phải đích thân xác định lại.

“Nếu người không sợ thì cứ tự nhiên.” Khóe miệng của Lý Hâm cong lên, có chút trào phúng, nàng biết Nghiêm Nhựt Ván chưa chấp nhận được chuyện nàng từ tình phụ trở thành bác sĩ, ấn tượng của Nghiêm Nhựt Ván về nàng vẫn không tốt, nữ nhân này chưa từng chân chính nhận thức và tìm hiểu mình, ngay cả quá khứ của mình cho tới bây giờ đều mù mờ không rõ.

Nghiêm Nhựt Ván và một số bác sĩ thực tập nhìn vào màn hình HD (high definition – có độ phân giải cao), Lý Hâm đang tiến hành mổ bụng bệnh nhân chuẩn bị phẫu thuật dạ dày, tuy Nghiêm Nhựt Ván không biết Lý Hâm giải phẫu cái gì, nhưng nhìn những động tác thuần thục, biểu tình bình tĩnh, lúc này nàng tựa như thay đổi thành một người khác, tàn mất ra khí thế của một người lãnh đạo, Nghiêm Nhựt Ván nhận thức Lý Hâm 5 năm chưa từng gặp qua nàng biểu hiện như vậy, nếu đã từng thấy có lẽ Nghiêm Nhựt Ván sẽ không gán danh hiệu *bình hoa nông cạn* cho Lý Hâm.

“Không sợ sao?” Lý Hâm hỏi Nghiêm Nhựt Ván, trong lòng vẫn không thể che dấu sự quan tâm đối với Nghiêm Nhựt Ván.

Nghiêm Nhựt Ván lắc đầu, tuy cảnh tượng máu me kia làm cho người ta thấy có phần buồn nôn, nhưng mà vẫn còn trong phạm vi có thể chấp nhận.

“Không tệ, lần đầu tiên ta chứng kiến mổ bụng giải phẫu dạ dày đã ỏi rất nhiều, ngay cả hiện tại tuy đã quá quen thuộc vẫn có cảm giác chán ghét.” Ngữ khí của Lý Hâm khó được thoải mái nói, thiên tài cũng không phải tạo thành trong một ngày, nàng đã phải trải qua bao nhiêu huấn luyện và mồ hôi.

“Người không thích làm bác sĩ?” Bằng không như thế nào sẽ buông tha cho nghề nghiệp có tiền đồ vô hạn này, chạy đến làm tình phụ cho mình chứ? Lý Hâm truy lục nhiều năm chỉ vì yêu mình sao? Nghiêm Nhựt Ván không hiểu tình yêu nên nàng không tán thành lựa chọn của Lý Hâm.

“Ân, đến bây giờ ta cũng không thể không thừa nhận chuyện mà ta am hiểu nhất lại là chuyện ta không thích làm nhất.” Lý Hâm có chút ngạc nhiên, Nghiêm Nhựt Ván tự nhiên hỏi vấn đề này, nàng nghĩ Nghiêm Nhựt Ván đối với mọi chuyện liên quan đến mình hoàn toàn không có hứng thú.

“Không phải tất cả mọi người đều có thể lý giải, người quả thật không nên mai một tài năng thiên phú của mình.” Nghiêm Nhựt Ván thật lòng khuyên nhủ.

“Người quan tâm sao?” Lý Hâm trong lòng nóng lên, lập tức thốt ra.

“Cũng đúng, đó là lựa chọn của người, vốn cùng ta không có quan hệ.” Nghiêm Nhựt Ván thân nhiên nói.

Lý Hâm trong lòng lập tức trở nên nguội lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Bờ Vực Hôn Nhân

“Tiền phu nhân nếu không còn gì, ta có chuyện cần đi trước.” Lý Hâm buồn bực bản thân để làm chi không tự trọng dính chặt lấy nàng, người ta hơi chút tỏ vẻ quan tâm, đầu óc của mình lập tức đình chỉ hoạt động.

“Đợi chút, vô luận ngươi muốn bao nhiêu tiền đều có thể, chỉ cần ngươi đồng ý mở cho hân, chữa khỏi cho hân.” Nghiêm Nhược Vãn cao giọng với theo bóng lưng của Lý Hâm.

Lý Hâm nghe vậy, khẽ gợn lên khóe miệng, cực kỳ trào phúng, nếu mình yêu tiền vậy đã không coi thường vứt một trăm ngàn phí chia tay vào mặt nàng.

Nghiêm Nhược Vãn thấy Lý Hâm không có ý định quay đầu lại, có chút hoảng loạn, nàng biết yêu cầu hoang đường Lý Hâm đưa ra ngày hôm qua là thật.

“Lý Hâm, ngươi thật sự có thể chữa khỏi cho hân chứ?” Nghiêm Nhược Vãn muốn có được đáp án khẳng định của Lý Hâm.

Lý Hâm dừng chân, nàng biết Nghiêm Nhược Vãn trong lòng đã có quyết định, nàng chính là thích tác phong của nữ nhân này, rất quả quyết, luôn kiên định với lựa chọn của bản thân.

“Ta không nắm chắc mười phần, nhưng ước chừng có bốn năm phần hy vọng, đương nhiên chuyện ngươi đáp ứng ta có thể chờ ta giải phẫu thành công cho Tiền Thiếu Vãn sau, theo phòng giải phẫu đi ra mới bắt đầu có hiệu lực.” Lý Hâm thế này mới quay đầu lại nhìn Nghiêm Nhược Vãn.

“Tốt lắm, quyết định như vậy đi.” Nghiêm Nhược Vãn đồng ý giao dịch với Lý Hâm, nợ nần luôn cần trả dứt, nàng thiếu Tiền Thiếu Vãn ân tình cũng nên đến thời điểm báo đáp, thiếu Lý Hâm tình cảm cũng cần phải chịu trách nhiệm.

Lý Hâm thấy Nghiêm Nhược Vãn đã đồng ý yêu cầu của mình, trong lòng có chút phức tạp, một phần mất hứng vì Nghiêm Nhược Vãn có thể vì Tiền Thiếu Vãn hy sinh đến tận cùng, một phần cao hứng là nếu giải phẫu thành công, Nghiêm Nhược Vãn sẽ chấp nhận ly hôn với Tiền Thiếu Vãn, trở thành tình phụ của mình, khi đó Nghiêm Nhược Vãn không còn là Tiền thiếu phu nhân mà thuộc về Lý Hâm, mình liền danh chính ngôn thuận làm người yêu của nàng.

“Nghiêm Nhược Vãn ta nói rồi, ta sẽ đợi có một ngày nào đó ngươi chỉ thuộc về một mình ta.” Lý Hâm đi đến trước mặt Nghiêm Nhược Vãn, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của nàng, ghé vào bên tai nàng vô cùng ôn nhu nói, nhìn thoáng qua như hành động thân thiết giành cho người yêu, càng nhiều là Lý Hâm đang tuyên thệ quyền sở hữu.

Nghiêm Nhược Vãn về mặt không thay đổi khi nghe Lý Hâm nói những lời này, trong lòng lại sinh ra cảm giác mờ mịt, Nghiêm Nhược Vãn không hiểu Lý Hâm, nàng không hiểu vì sao Lý Hâm chấp nhất theo đuổi mình, phải biết rằng dưa hái xanh sẽ không ngọt (ý là cái gì cũng nên thuận theo tự nhiên, không nên miễn cưỡng).

Đêm đó Tần Văn Thư ngủ ở nhà Tả Kinh Hoan, tuy rằng hai người không phát sinh chuyện gì trọng khẩu vị, chẳng qua cuối cùng là ngọt ngào thân mật cùng nhau trải qua một đêm. Tần Văn Thư không có tìm cơ ở bên ngoài, chỉ âm thầm tắt máy di động, nàng cố ý không cho bất luận kẻ nào tìm được tung tích của mình.

“Tối hôm qua em không có về nhà, cũng không có ở chỗ của Tần Đăng và Thi Văn Dạng, di động lại tắt máy, anh hy vọng em có thể cho anh một giải thích hợp lý?” Nói ra thật trùng hợp, tối hôm qua Hàn Sĩ Bàn cùng mấy người bạn đến hội sở nhìn thấy Tần Đăng và Thi Văn Dạng đang quấn lấy nhau, thực hiện nhiên thê tử không thể ở chỗ bọn họ, hân về nhà mới phát hiện Tần Văn Thư không có ở nhà, lại không trở về Tần gia, vậy chứng minh Tần Văn Thư đã qua đêm với một nam nhân không danh không tính nào đó, Hàn Sĩ Bàn dần xuống giọng điệu chất vấn, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh tra hỏi.

“Đúng lúc đấy, em cũng nghĩ cho chúng ta một cái công đạo.” Giấy không thể gói được lửa, nói dối chung quy chính là nói dối, sẽ có một ngày bị phát hiện, Tần Văn Thư không tính cùng Hàn Sĩ Bàn tiếp tục kéo dài, nàng không phải loại người có thể yên tâm thoải mái *hồng hạnh xuất tòng* (ngoại tình), kỳ thật ngày hôm qua nhìn thấy cổ tay bị bầm của Tả Kinh Hoan, trong lòng nàng đã quyết định nhưng tuyệt đối sẽ không ở trước mặt Tả Kinh Hoan và Thi Văn Dạng cùng Hàn Sĩ Bàn ngả bài.

“Quên đi, anh tin tưởng em sẽ không làm ra chuyện có lỗi, anh đi trước tắm rửa một chút, lát nữa còn phải đi làm.” Hàn Sĩ Bàn nhìn thấy vẻ mặt dừng đọng lạnh lùng của Tần Văn Thư, hân đột nhiên cảm thấy bất an, không dám khẳng định kết quả cuối cùng mình truy vấn là thứ bản thân muốn nghe.

“Sĩ Bàn, chúng ta ly hôn đi.” Tần Văn Thư thực bình tĩnh khi nói ra câu này.

“Cái gì?” Hàn Sĩ Bàn không xác định hỏi ngược lại, vì lúc Tần Văn Thư nói ra câu này quá mức bình tĩnh, làm cho hân có cảm giác nghe lầm. Tuy gần đây hành động của Tần Văn Thư có chút kỳ lạ, nhưng cho tới bây giờ Hàn Sĩ Bàn chưa từng nghĩ tình trạng hôn nhân của mình sẽ đến trình độ không thể cứu vãn.

“Chúng ta ly hôn đi.” Tần Văn Thư lặp lại một lần nữa, khẳng định Hàn Sĩ Bàn quả thật không có nghe lầm.

“Tại sao?” Hàn Sĩ Bản không tin hỏi lại.

“Chúng ta không hợp.” không thích hợp luôn là nguyên nhân chia tay hoặc là ly hôn vô cùng thực dụng và chính đáng nhất, nhưng cũng không có sức thuyết phục nhất.

“Trước đây như thế nào vốn không tồn tại vấn đề, vì sao hiện tại em mới nói không thích hợp, có phải trong lòng em đã có người khác, hẳn là ai? Tôi hôm qua có phải em cùng người đó ở chung một chỗ...” Hàn Sĩ Bản đi đến trước mặt Tần Văn Thư, kích động nắm chặt hai vai nàng, liên tục truy vấn.

“Chúng ta thỏa thuận ly hôn, đây là em trải qua suy nghĩ thật lâu mới quyết định, nếu phải tìm lý do thì đó là do em không yêu anh.” Tần Văn Thư không trực tiếp trả lời vấn đề Hàn Sĩ Bản đưa ra, chỉ nghiêm túc khẳng định một lần nữa, làm cho Hàn Sĩ Bản biết quyết định vững chắc của mình.

“Anh không để ý chuyện đó, trước đây đã không quan tâm, sau này cũng sẽ như thế, người kia rốt cuộc là ai?” Hàn Sĩ Bản muốn biết kẻ nào có thể khiến cho Tần Văn Thư làm ra quyết định hoang đường này.

“Không có ai cả, em chỉ muốn nói rõ quyết định của mình, hơn nữa em sẽ không thay đổi nó.” Tần Văn Thư tự nhiên sẽ không lộ ra một chút dấu vết của Tả Khinh Hoan, nàng sẽ không để Hàn Sĩ Bản thương tổn Tả Khinh Hoan.

“Ha ha, Tần Văn Thư cô thay đổi, trước đây cô sẽ không có thái độ kịch liệt như vậy, kìa thật sự có sức ảnh hưởng rất lớn. Tốt, tôi cũng nói cho cô biết, tôi không đồng ý ly hôn, tuyệt đối sẽ không cho cô và tên nam nhân chết tiết kia yên thân!” Sự ghen tị của Hàn Sĩ Bản khiến hắn gần như phát cuồng, phải nhất định tìm ra kẻ đã làm cho Tần Văn Thư thay lòng đổi dạ, nhất định sẽ không làm cho kẻ kia sống yên ổn, dám cùng Hàn Sĩ Bản này giành nữ nhân, quả thực là tự chui đầu vào rọ!

“Tôi không nghĩ làm lớn chuyện, một khi sự tình vượt ra khỏi tầm kiểm soát, đối với ai đều không có lợi.” Tần Văn Thư cảm thấy xung đột này khó tránh khỏi, xem biểu tình của Hàn Sĩ Bản là sẽ không dễ dàng bỏ qua, giọng điệu của Tần Văn Thư trở nên mềm mại hơn nhưng thái độ vẫn kiên định như trước.

“Vậy thì không cần ly hôn, em chỉ là bị mê hoặc nhất thời, em sẽ không buông tha cho cảm tình nhiều năm của chúng ta.” Hàn Sĩ Bản nắm tay Tần Văn Thư, khẩn thiết nói.

“Sĩ Bản không cần lừa mình dối người, nhiều năm như vậy cũng không thể làm tôi yêu anh, chúng ta sớm hay muộn sẽ xuất hiện vấn đề, anh là một nam nhân xuất sắc, sẽ có rất nhiều nữ nhân yêu anh thật lòng, thay vì níu kéo anh cả đời, không bằng sớm trả lại tự do cho anh, mà tôi cũng có lại tự do cho bản thân.” Tần Văn Thư dùng chân tình cảm động đối phương.

“Anh có chỗ nào không tốt chứ?” Hàn Sĩ Bản không cam lòng hỏi.

Tần Văn Thư cảm thấy hiện tại nói như thế nào, Hàn Sĩ Bản cũng nghe không lọt tai, nên nàng không tiếp tục giải thích.

“Tôi lên lầu đổi bộ quần áo khác sau đó trở về Tần gia, buổi tối sẽ gọi người đến dọn dẹp những thứ còn lại, chúng ta chính thức tách ra.” Tần Văn Thư biểu tình lạnh lùng như trước nói, bây giờ, Hàn Sĩ Bản mới chính thức lãnh hội đến sự tuyệt tình của Tần Văn Thư, nữ nhân này một khi quyết định chuyện gì sẽ rất khó vặn hỏi, kìa như thế nào có thể hấp dẫn nàng chứ?

“Tần Văn Thư, rốt cuộc kẻ kia có chỗ nào có thể thu hút em?” Hàn Sĩ Bản hướng bóng lưng của Tần Văn Thư quát lớn.

Tần Văn Thư hơi kéo dài bước chân nhưng không có dừng lại trả lời nghi vấn của Hàn Sĩ Bản, chỗ nào của Tả Khinh Hoan thu hút mình, nói thật ra, mình cũng không rõ, Tả Khinh Hoan không có chỗ nào đặc biệt ưu tú, nhưng cùng nàng chung đụng lại luôn cảm thấy thoải mái, cảm giác được thả lỏng cả về thể xác lẫn tinh thần, đây là điều mà Hàn Sĩ Bản không thể cho mình.

Tần Văn Thư trở về Tần gia, Hàn Sĩ Bản vẫn cứ muốn cùng nàng trở về.

“Các con đang giận nhau?” Tần Chính có phần bất ngờ, tôn nữ và Hàn Sĩ Bản từ lúc kết hôn đến nay cảm tình luôn tốt, cho tới bây giờ cũng không hề xích mích, bầu không khí giữa hai người có điểm không thích hợp.

“Gia gia, con quyết định ly hôn với Hàn Sĩ Bản.” Tần Văn Thư chỉ bình tĩnh nói ra một câu, thế nhưng câu nói này khiến cả Tần gia lâm vào rung động, so với tiếng nổ của bom còn muốn vang dội hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Mâu Thuẫn Nội Tại

“Có chuyện gì cãi nhau không thông suốt đến mức phải ly hôn chứ?” Tần Chính không cho là thật, chẳng qua đối Hàn Sĩ Bản có chút không hài lòng, nếu Tần Văn Thư kiên định nhất định là Hàn Sĩ Bản không tốt, bởi vì Tần Chính rất hiểu tôn nữ của mình, Văn Thư tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ gây chuyện.

“Gia gia, con cũng không biết Văn Thư rốt cuộc sao lại hành động như vậy, hôm qua cả đêm không về nhà, một hồi trở về đã đôi ly hôn...” Hàn Sĩ Bán lộ ra vẻ oan ức nói, gian trá hướng Tần lão gia tử khổng tổ, hoàn toàn đổ lỗi cho Tần Văn Thư cố tình gây sự.

Tần Văn Thư khẽ liếc mắt về phía hấn, lần đầu tiên nàng phát hiện Hàn Sĩ Bán bây giờ và Hàn Sĩ Bán mà mình nhận thức có phần khác biệt.

“Đêm qua con không về nhà sao?” Tần Chính hỏi Tần Văn Thư, hấn đối với tôn nữ hoàn toàn tin tưởng, cho nên nhất định chuyện này có nguyên nhân.

“Dạ.” Tần Văn Thư nhẹ giọng đáp.

“Đi đâu vậy? Tại sao không về nhà?” Tần Chính hỏi.

“Gia gia, con luôn luôn làm việc có chừng mực, lần này cũng là như vậy, cho nên gia gia mời ngài tin tưởng con, chuyện này để cho con tự mình giải quyết được không?” Tần Văn Thư nhìn Tần Chính nghiêm trang hỏi.

“Hôn nhân là đại sự, không phải trò đùa.” Tần Chính cảm thấy ở Tần gia ly hôn là một chuyện rất ít xảy ra, đặc biệt nảy sinh trên người tôn nữ mà mình hiểu biết nhất, càng không thể được.

“Con biết rõ.” Tần Văn Thư gật đầu.

“Hàn Sĩ Bán, người đi về trước.” Tần Chính trước tiên đuổi Hàn Sĩ Bán đi, tôn nữ chung quy là tôn nữ, Hàn Sĩ Bán cuối cùng vẫn là nửa ngoại nhân (người dưng), không lý do gì mà không thiên vị tôn nữ ngoan của mình.

“Gia gia...” Hàn Sĩ Bán không cam tâm lên tiếng gọi Tần Chính, hiện tại hấn không nghĩ một mình trở về.

“Về đi!” Tần Chính lộ ra vẻ nghiêm khắc, giọng điệu không gian tự uy khiến Hàn Sĩ Bán không thể không đứng dậy rời khỏi Tần gia.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tần Chính chờ Hàn Sĩ Bán đi rồi, mới hỏi Tần Văn Thư.

“Hấn ở bên ngoài có nữ nhân khác, tình cảm của chúng con rạn nứt.” Tần Văn Thư không hề đề cập đến Tả Khinh Hoan, khinh miếu đàm thuật một câu tóm tắt mọi chuyện.

“Hấn dám bao dưỡng tình phụ?” Tần Chính nhú mày, tôn nữ bảo bối của mình gả cho hấn, thế nhưng hấn không hiểu quý trọng, thật sự là vô liêm sỉ!

“Thật ra cũng không thể hoàn toàn trách hấn, rất nhiều chuyện nhất định là lỗi của cả hai bên, con tự nhiên có một số phương diện không hợp với hấn.” Từ đầu tới cuối, Tần Văn Thư cũng không đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu Hàn Sĩ Bán, lãnh cảm là trách nhiệm của mình.

“Văn Thư, nam nhân ngẫu nhiên ở bên ngoài thỉnh thoảng gặp dịp mua vui, nếu như không tạo ra sai lầm trầm trọng, rất nhiều thời điểm là không thể quá cực đoan, thời trai trẻ gia gia cũng đã từng phong lưu, nhưng suy cho cùng vẫn yêu nãi nãi (bà nội) người nhất, nữ nhân thông minh đôi khi phải biết nhắm mắt làm ngơ...” Tần Chính thấy Tần Văn Thư còn giúp Hàn Sĩ Bán giải thích, chỉ cho là nàng nhất thời không thông suốt.

“Gia gia, con nghĩ có được tình cảm không có chút tí vết, giống như đồ cổ vậy, một khi có nửa điểm tí vết sẽ không còn hoàn mỹ nữa, cũng sẽ không quý giá như trước.”

“Văn Thư, trước đây con không có kỹ tính như vậy...” Tần Chính nhẹ nhàng thở dài, trên đời làm gì có nhiều thứ hoàn mỹ như vậy.

“Con muốn cái gì, không muốn cái gì, trong lòng luôn tự hiểu, gia gia không cần thay con lo lắng.” Tần Văn Thư ôn nhu kiên định nói.

“Con luôn thông minh, như thế nào lần này không thể chuyển một chút chứ?” Tần Chính có chút ngạc nhiên, với tấm lòng khoan dung của tôn nữ như thế nào không thể bỏ qua điểm ấy tý vết đâu?

“Chuyện này ngài để cho con tự tay xử lý được không?” Tần Văn Thư xin phép Tần Chính.

Tần Chính biết tôn nữ tuy bề ngoài có vẻ dễ tính, nhưng thật ra rất bướng bỉnh, một khi nàng quyết định chuyện gì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Tần Chính miễn cưỡng gật đầu, hấn không hy vọng chuyện ly hôn trở thành một vết nhơ trong cuộc đời Tần Văn Thư, chỉ có điều tôn nữ quả thật xứng đáng với nam nhân tốt hơn.

“Người đang làm gì?” Tả Khinh Hoan vô cùng thân thiết hỏi.

“Đang xử lý một số chuyện.” Tần Văn Thư nhận được điện thoại của Tả Khinh Hoan, ngừng công việc trong tay, thật đúng lúc, mình đang muốn gọi cho nàng.

“Nếu đang bận rộn, ta gọi lại cho người sau.” Tả Khinh Hoan thể thấp nói.

“Không bận, vừa lúc ta cũng có chuyện muốn nói.” Chẳng trách được Hàn Sĩ Bán thích tình phụ như Tả Khinh Hoan, nàng có đôi khi quả thực thiện giải

nhân ý (am hiểu lòng người).

“Àn?” Tà Kinh Hoan tò mò nhướn mày.

“Chúng ta gần nhất tạm thời không cần gặp mặt.” Tần Văn Thư không tin Hàn Sĩ Bân hội dễ dàng bỏ qua.

Tà Kinh Hoan sững sờ, tạm thời không cần gặp mặt, lúc nàng nghe đến câu này cảm giác giống như trước ngực bị vũ khí sắc bén đâm trúng, mới bị đâm thì không thấy đau nhưng sau một hồi sẽ đau trầy tâm thứ cốt (đập vào tim, đâm vào xương).

“Vì sao?” Dừng lại một lúc, Tà Kinh Hoan khó khăn lên tiếng hỏi.

“Ta đề nghị ly hôn với Hàn Sĩ Bân, hẳn có thể sẽ không dễ yên, ta không muốn hẳn tìm ra manh mối bất lợi cho ngươi, toàn bộ kỷ lục cuộc gọi trong số di động này ta sẽ kiểm người xóa sạch, đến lúc đó ta cho ngươi số khác dùng để liên hệ.” Tần Văn Thư lo lắng nhiều chuyện rất là chu đáo.

“Ngươi phải ly hôn?” Tà Kinh Hoan không dám tin hỏi lại, tuy trong lòng xuất hiện một chút khó chịu nhưng có được một tia mừng rỡ như điện nhanh chóng chiếm lấy. Sau khi vui vẻ lại nảy sinh bất an, nàng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới Tần Văn Thư sẽ ly hôn, mình cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý quyết định cả đời làm tình nhân bí mật của nàng, Tần Văn Thư so với trong dự đoán của mình thật sự rất khác biệt.

“Àn.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng lên tiếng trả lời.

“Vì ta sao?” Tà Kinh Hoan cảm giác bản thân khi hỏi câu này có chút run rẩy.

“Không hoàn toàn.” Thật ra một phần vì Tà Kinh Hoan, một phần vì bản thân, nam nhân kia đã không thể tạo cảm giác an tâm cho mình, chung sống chẳng qua do miễn cưỡng, mà bản thân mình cũng đích xác vì làm vui lòng Tà Kinh Hoan, Hàn Sĩ Bân có thể yên tâm thoải mái *hồng hạnh xuất tường*, mình không làm được.

“Tần Văn Thư, ta không cần ngươi làm ra bất cứ hy sinh gì, cả đời này ta cũng không để ý đến việc không thể công khai đứng bên cạnh ngươi, ta có được ưu ái của ngươi đã cảm thấy thực hạnh phúc...” Tà Kinh Hoan có chút bất an lên tiếng, nàng có cảm giác mọi chuyện không chân thực chút nào.

“Ta không cho rằng chuyện này là một loại hy sinh, đây là tôn trọng ngươi, cũng là tôn trọng bản thân ta.” Tần Văn Thư không ủng hộ ý tưởng của Tà Kinh Hoan, mình và Hàn Sĩ Bân không cùng một loại người.

Tà Kinh Hoan thực cảm động, nhưng lại không biết nói gì mới đúng, nhiều lời đều có vẻ sáo rỗng không chân thành, so với sự dũng cảm của Tần Văn Thư, Tà Kinh Hoan đột nhiên cảm thấy mình rất giống một vết bản bám ở trên người nàng.

“Hiện tại không nói, sau này ta sẽ dùng số khác liên hệ với ngươi.” Tần Văn Thư nhanh chóng cúp máy, nàng sợ Hàn Sĩ Bân điều tra mình.

“Tần Đăng, làm phiền ngươi cho người lập tức xóa bỏ toàn bộ kỷ lục các cuộc gọi và tin nhắn trong mấy tháng nay của ta với số máy x này.” Tần Văn Thư lập tức tìm Tần Đăng nhờ vả, hẳn luôn luôn thần thông quảng đại, chuyện nhỏ này chắc chắn không làm khó được hẳn.

“Nghe nói tỷ và Hàn Sĩ Bân ly hôn, tỷ đối với nữ nhân kia thật sự nghiêm túc sao?” Tần Đăng có chút kinh ngạc hỏi.

“Chuyện này nói sau, trước tiên giúp ta giải quyết thỏa đáng chuyện của di động đi.” Tần Văn Thư cảm thấy với đầu óc của Hàn Sĩ Bân rất nhanh sẽ nghĩ đến tìm người điều tra di động của mình.

“Được rồi, chỉ cần một cú điện thoại là xong xuôi.” Tần Đăng gọi một chút điện thoại đã giải quyết êm đẹp mọi sự, chẳng qua hẳn ghi lại dãy số này, xem ra nữ nhân mà tỷ tỷ vẫn giấu kỹ rất nhanh sẽ lộ diện, Tần Đăng đối với người này đặc biệt hiếu kỳ.

Trên đường về nhà Hàn Sĩ Bân đã nghĩ đến chuyện thuê người kiểm tra một chút Tần Văn Thư, người của hẳn làm việc không có được tốc độ nhanh chóng như người của Tần Đăng, tự nhiên là tìm không ra dấu vết gì cả.

Ngược lại Tần Đăng điều tra được toàn bộ thân thế của Tà Kinh Hoan, hẳn nhìn hình của Tà Kinh Hoan, kinh thường cười khẩy, nữ nhi của kỹ nữ thật là không phải tầm thường, quả nhiên thủ đoạn không tồi, trước đây là tình phụ của Hàn Sĩ Bân, trong nháy mắt liền biến thành nữ nhân của tỷ tỷ, hai mối quan hệ trước sau cũng đều vớ được kim chủ giàu có, chẳng qua một nhân vật lợi hại như tỷ tỷ như thế nào sẽ bị tiểu nhân vật này mê hoặc chứ? Tà Kinh Hoan, người tốt nhất không có bất cả hai tay, nếu không đừng trách ta không khách khí.

“Thân phận của nữ nhân kia tỷ tỷ có cho người điều tra chưa?” Tần Đăng về tới Tần gia, lập tức tìm Tần Văn Thư hỏi chuyện.

“Chuyện của ta, tự mình biết chừng mực, ngươi cũng đừng xen vào.” Tần Văn Thư thờ dãi, nàng chỉ biết Tà Kinh Hoan sớm muộn gì cũng bị lộ diện.

“Tỷ, Tà Kinh Hoan này không đáng tin, ta gặp qua vô số nữ nhân giống người kia, nàng nhất định không giống như bề ngoài thoát nhìn ngây thơ đơn giản.” Tần Đăng chỉ sợ tỷ tỷ nhất thời bị tình yêu che mắt, phạm vào lỗi lầm không đáng.

“Nàng tự nhiên không giống đơn giản như bộ dáng bên ngoài, nữ nhân quá đơn giản, tỷ tỷ thấy không vừa mắt.” Tần Văn Thư không cho là đúng vừa cười vừa nói, mọi chuyện Tần Đăng nghĩ đến, mình tự nhiên đều đã lường trước.

“Một khi như vậy, tỷ không có khả năng nhìn không ra dụng ý của nàng a!” Nữ nhân này rõ ràng là châm trúng tài sản của tỷ tỷ.

“Nhân yêu thích nhiều thứ cũng không kỳ lạ, ta có chút gì để hấp dẫn nàng thì thật là tốt.” Tần Văn Thư chưa bao giờ cho rằng đó là vấn đề, hơn nữa nàng cảm thấy mình sẽ không nhìn lầm người.

“Tỷ...” Tần Đăng cảm thấy tỷ tỷ dung túng nữ nhân kia đã vượt xa tưởng tượng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chuyển Vị

“Lý Hâm, ra ngoài với mình không?” Tả Khinh Hoan gọi điện thoại rủ Lý Hâm.

“Đúng lúc, mình đang nghĩ kiếm bò, buổi tối 8 giờ mình xong việc, 9 giờ hẹn ở chỗ cũ.” Lý Hâm cũng muốn ra ngoài với Tả Khinh Hoan.

“Đã lâu không có tới quán bar uống rượu.” Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng cảm thán.

“Có chuyện gì?” Lý Hâm chọn mi hỏi.

“Tần Văn Thư muốn ly hôn.” Sau khi uống một ngụm rượu Tả Khinh Hoan mở miệng nói.

“Nhìn không ra Tần Văn Thư là một nữ nhân quyết đoán nga.” Lý Hâm có chút ngạc nhiên, nữ nhân này quả nhiên không giống những người trong xã hội thượng lưu.

“Cho tới bây giờ mình vẫn không nghĩ nàng sẵn lòng vì đoạn tình cảm này mà ly hôn, bỏ cảm thấy mình đáng giá để nàng làm vậy sao?” Tả Khinh Hoan mở miệng hỏi Lý Hâm.

“Không quan trọng, theo quan điểm của nàng thấy đáng giá thì nó đáng giá thôi, yên tâm đi, Tần Văn Thư không phải loại nữ nhân nhất thời bị tình cảm che mờ lý trí, nàng làm như vậy nhất định đã trải qua suy nghĩ kỹ càng.” Lý Hâm cho rằng Tả Khinh Hoan suy nghĩ quá nhiều.

“Thật ra động cơ tiếp cận ban đầu của mình đối với nàng không đơn thuần...” Nhưng mà sau đó xảy ra nhiều chuyện đến ngay cả bản thân cũng vô pháp không chế, nếu không phải mang theo động cơ Tả Khinh Hoan cảm thấy mình không dám tiếp cận nàng, nhưng Tần Văn Thư quả thật là nữ nhân dễ dàng khiến người ta yêu mến.

“Hiện tại thì sao?” Lý Hâm chọn mi hỏi, khởi đầu không trọng yếu hiện tại mới là vấn đề chính.

“Mình cảm giác bản thân thật sự yêu nàng.” Tả Khinh Hoan cảm thấy bản thân đối với Tần Văn Thư giống như tiểu nữ sinh vừa biết đến hương vị của mỗi tình đầu, hoàn toàn trở thành một người khác.

“Vậy tốt, bỏ cũng đừng nghĩ nhiều về chuyện này nữa, Nghiêm Nhượng Vãn đã đáp ứng, nếu mình có thể trị khỏi bệnh của Tiền Thiếu Văn, nàng sẽ ly hôn. Vãn là bỏ có bản lĩnh, khiến Tần Văn Thư chủ động ly hôn vì bỏ, mình còn phải nhờ vào điều kiện trao đổi mới làm cho nàng đáp ứng ly hôn, chẳng qua bỏ không thấy thật trùng hợp sao, chúng ta cùng làm tình phụ, bây giờ cùng được nâng lên chính vị, xem ra vận mệnh của đôi ta tương tự nhau...” Lý Hâm cười quyền rũ nói, một bộ hồ ly tinh đặc ý.

“Bỏ đối với cuộc phẫu thuật cho Tiền Thiếu Văn nắm chắc không?” Tả Khinh Hoan hỏi, Lý Hâm mới đảm nhiệm vị trí bác sỹ không lâu, Tả Khinh Hoan có chút lo lắng cho nàng.

“Chỉ có thể thành công không được thất bại, đây là cơ hội tốt để mình kéo gần khoảng cách với nàng, nếu thất bại thật sự sẽ không có đường quay lại.” Lý Hâm thần nhiên nói.

“Nhưng bỏ đừng tạo cho mình áp lực quá lớn.” Tả Khinh Hoan khẽ vỗ bả vai của Lý Hâm.

“Đương nhiên là không, bốn tiểu thư còn chờ Nghiêm Nhượng Vãn hầu hạ ở trên giường, trước đây đều do bốn tiểu thư *lấy lòng* nàng lâu như vậy, đến lúc nàng nên báo đáp mình...” Lý Hâm lại bắt đầu nói giỡn.

“Bộ dáng trên giường của Nghiêm Nhượng Vãn như thế nào?” Tả Khinh Hoan rất tò mò nữ nhân nết nết như Nghiêm Nhượng Vãn ở trên giường sẽ là dạng gì.

“Tần Văn Thư ở trên giường có biểu hiện ra sao?” Lý Hâm tò mò hơn chuyện trên giường của Tần Văn Thư.

“Mình và nàng trước mắt chỉ mới phát triển đến mức độ thỉnh thoảng ôm hoặc hôn một cái, nhưng mình thật thỏa mãn với hiện trạng này.” Tả Kinh Hoan háng hái bày tỏ.

“Bồ chưa từng cùng nàng phát sinh quá chuyện gì, nàng đã vì bồ chuẩn bị ly hôn, nữ nhân tốt như vậy thật sự là bông hoa hi hữu trên đời, động vật sắp bị tuyệt chủng.” Lý Hâm hâm mộ nói.

“Nữ nhân là động vật cảm tính, cảm xúc so với dục vọng trọng yếu hơn.” Đây là lời nói đứng đắn nhất mà Tả Kinh Hoan từng thốt ra.

Lý Hâm suy nghĩ một chút, có đạo lý, vấn đề là nàng làm nhiều chuyện như vậy cũng chưa từng thấy Nghiêm Nhượng Vãn cảm động, chẳng qua là lúc ở trên giường Nghiêm Nhượng Vãn hưng phấn lắm mới có thể lộ ra một ít phản ứng, điều này sao không khiến Lý Hâm cảm thấy thất bại a?

“Bồ làm sao khiến nàng cảm động?” Lý Hâm muốn học hỏi kinh nghiệm của Tả Kinh Hoan.

“Thời điểm nàng làm ta cảm động có vẻ nhiều hơn...” Tả Kinh Hoan suy nghĩ trong chốc lát thành thật thú nhận.

Hóa ra Tả Kinh Hoan bẩm sinh là dụ thụ (đa tình, biết quyến rũ mục tiêu), không có thiên lý a, bản thân mình rõ ràng cũng là dụ thụ, thoát nhìn so với Tả Kinh Hoan càng giống thụ, vì cái gì mà mình không thể làm thụ? Lý Hâm vừa hâm mộ vừa ghen tị Tả Kinh Hoan.

“Tả Kinh Hoan, bồ nói mình có nhiều ưu điểm nhưng rốt cuộc Nghiêm Nhượng Vãn không vừa mắt điểm nào nha?” Lý Hâm ám ức hỏi lại.

“Mình thấy nếu bồ chịu khó thu liễm bộ dáng chiêu phong dẫn điệp (trêu hoa gẹo bướm), trở thành con gái đang hoàng hoặc ít nhất phải là một phụ nữ có nghề nghiệp ổn định, có lẽ nàng sẽ đánh giá bồ với cặp mắt khác.” Tả Kinh Hoan đánh giá qua Lý Hâm sau đó chân thành khuyên nhủ, bộ dạng quyến rũ này của Lý Hâm giống như mọi lúc mọi nơi trêu hoa gẹo nguyệt, những nữ nhân đoan trang nghiêm chỉnh bình thường nhìn vào đã thấy phản cảm, Nghiêm Nhượng Vãn dĩ nhiên là nữ nhân nghiêm túc nhất trong đám nữ nhân đó.

“Thật sao?” Lý Hâm không rõ hỏi.

Tả Kinh Hoan gật đầu.

“Như thế nào để làm được *phụ nữ nhà lành*?” Lý Hâm lộ ra vẻ nhức đầu hỏi, thực hiển nhiên nàng không biết bản thân tiềm ẩn mọi tố chất của phụ nữ lương thiện.

“Ách...” Tả Kinh Hoan tức khắc nghẹn lời, Lý Hâm trừ bỏ bề ngoài kỳ thật chính là lương gia phụ nữ (con gái đang hoàng).

“Để mình theo giúp bồ mua một ít quần áo mà nữ nhân đang hoàng hay mặc hoặc là một ít đồ công sở, những y phục lộ đùi và lộ ngực tạm thời bỏ qua một bên.” Tả Kinh Hoan đánh giá Lý Hâm một chút, cảm thấy có thể thực hiện được, nàng rất muốn nhìn thấy một Lý Hâm với trang phục đứng đắn trên người.

“Bồ thường xuyên hãm canh cho Nghiêm Nhượng Vãn mà, vậy nàng có từng thấy qua bồ làm bếp bao giờ chưa?” Tả Kinh Hoan lại hỏi.

Lý Hâm lắc đầu, bận rộn trong phòng bếp không phải sự kiện đẹp để gì, như thế nào nàng dám để Nghiêm Nhượng Vãn nhìn thấy?

“Chuyện này quan trọng vậy sao?” Lý Hâm hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên, bồ không cho nàng chứng kiến bồ tự tay làm, nàng còn tưởng rằng bồ dùng tiền đi mua, không tận mắt thấy nàng làm sao biết bồ dùng tình yêu làm ra các món đồ ăn đó chứ, ý nghĩa của 2 chuyện hoàn toàn bất đồng.” Tả Kinh Hoan mỗi lần sử chiêu này Tần Văn Thư đều rất vui vẻ, nàng mỗi lần đều chủ động yêu cầu giúp mình, có thể thấy được nàng yêu mình đến cỡ nào.

“Thì ra là như thế.” Lý Hâm đã hiểu ra, khó trách cho tới bây giờ Nghiêm Nhượng Vãn không hề để ý mình làm gì, rõ ràng mình làm cho người khác ăn thế nào cũng được khen ngợi hai câu.

“Còn nữa Nghiêm Nhượng Vãn vừa thoáng nhìn là một nữ nhân nghiêm cẩn, cẩn mẫn, lại không biết tự chăm sóc bản thân, thực hiển nhiên là kinh thường những nữ nhân nông cạn chỉ biết suốt ngày mua sắm chung diện, bồ muốn phung phí tiền bạc cũng không cần ở trước mặt của nàng làm...” Tả Kinh Hoan tựa như thầy bói xem voi, chỉ điểm loạn xạ nhưng không ngờ lại bị nàng nói đúng trọng tâm.

“Người ta chung diện ăn mặc đẹp cũng vì hấp dẫn sự chú ý của nàng thôi, hơn nữa có rất nhiều y phục cũng không phải mình tự mua cho bản thân, là mua cho nàng, rõ ràng đáng người lớn lên hoàn mỹ như vậy cố tình một chút cũng không để ý bản thân, chỉ biết mặc những bộ đồ bảo thủ...” Lý Hâm có vẻ mắc cỡ mà giải thích, nàng nhớ có một lần Nghiêm Nhượng Vãn cùng mình đi mua quần áo, khi đó ánh mắt của nàng nhìn mình không chút kiên nhẫn, có vẻ như mình đang gây phiền phức cho nàng, chẳng lẽ thực bị nàng nhìn thành nông cạn nữ nhân, hèn chi cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng mặc qua y phục mình lựa chọn hoặc mua cho, những bộ quần áo này là do Lý Hâm cảm thấy Nghiêm Nhượng Vãn mặc vào nhất định rất đẹp.

“Lý Hâm, bồ biết quá khứ của Nghiêm Nhượng Vãn không?” Tả Kinh Hoan hỏi.

“Nàng chưa từng nói qua những chuyện này cho mình nghe.” Lý Hâm lắc đầu, Nghiêm Nhượng Vãn làm sao sẽ chia sẻ những chuyện này? Nếu Nghiêm Nhượng Vãn chịu cùng mình tâm sự, vậy thì quan hệ hiện tại của hai người tuyệt đối không ngưng ngừng như bây giờ.

“Nữ nhân đều có điểm yếu đuối, quá khứ của một người có thể là nhược điểm của nàng, nếu bồ có thể chạm vào chỗ đó, có lẽ, nàng sẽ tin tưởng bồ

hon.” Tả Khinh Hoan dựa vào cảm giác của bản thân nói ra, nếu không phải khiến Tần Văn Thư nhìn thấy thời điểm chặt vật nhất của bản thân, nếu không phải Tần Văn Thư lộ ra biểu tình không chấp nhất quá khứ đó, có lẽ bản thân mình sẽ không tại thời điểm đó chân chính yêu nàng.

Lý Hâm là hài tử sinh ra trong gia đình hạnh phúc, không thể cảm thụ được tâm lý vô gia đình của những hài tử như Tả Khinh Hoan và Nghiêm Nhựt Vấn, cho nên Tả Khinh Hoan nghĩ sâu xa như vậy nhưng Lý Hâm nghĩ không ra, Lý Hâm thậm chí không biết Nghiêm Nhựt Vấn là cô nhi.

Lý Hâm suy nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, bản thân mình đối với quá khứ của Nghiêm Nhựt Vấn hoàn toàn không hề biết, nàng thậm chí không biết Nghiêm Nhựt Vấn tại sao có thể vì Tiền Thiếu Văn hy sinh đến nỗi khuất thân cầu lụy mình, những chuyện này bản thân rất muốn biết nhưng không cách nào moi được thông tin gì từ Nghiêm Nhựt Vấn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bẫy Rập

“Nhị vị xinh đẹp tiểu thư, tiên sinh ở đối diện mời hai người uống rượu.” người pha rượu đặt hai ly cocktail đến trước mặt của Tả Khinh Hoan và Lý Hâm.

Tả Khinh Hoan và Lý Hâm quay đầu nhìn, một nam nhân trẻ tuổi cực kỳ anh tuấn hướng các nàng gật đầu, nam nhân này trẻ hơn Hàn Sĩ Bân, so với hắn anh tuấn hơn, mang theo khí tức của một quý công tử ăn chơi, nhưng là kiểu mẫu nam nhân sẽ khiến nữ nhân muốn bỏ nài vào lòng, Lý Hâm bẩm sinh đối nam nhân vô cảm chỉ nhìn lướt qua một cái đã thu hồi tầm mắt.

Ngược lại Tả Khinh Hoan nhìn lâu hơn một lát, nàng cảm nhận hình dáng của nam nhân này có chút quen thuộc, nhưng nàng khẳng định bản thân chưa từng gặp hắn. Nam nhân kia hiển nhiên biết Tả Khinh Hoan đang ngắm nghía mình, rất có thâm ý nhìn lại nàng, ánh mắt khiêu khích xăm xoi của hắn khiến Tả Khinh Hoan bực bội.

“Bồ nghê là hán ngấm trúng ai?” Lý Hâm thờ ơ hỏi.

“Chắc là bồ, vì bồ luôn có khả năng kích thích hormone của phái nam.” Tả Khinh Hoan nói giỡn, thật ra, Tả Khinh Hoan hấp dẫn đa số là thanh niên tuổi trẻ chưa có kinh nghiệm tình trường, còn Lý Hâm thì loại hình nam nhân nào cũng bị thu hút.

“Hắn đang nhìn bồ, người này thoát nhìn cũng là kẻ ngốc, không thua gì Hàn Sĩ Bân, hắn muốn lại đây bắt chuyện đó...” Lý Hâm nhìn Tả Khinh Hoan, lộ ra bộ dáng vui vẻ khi được xem kịch miễn phí.

Ánh mắt của Tần Đăng đặt ở trên người hai nữ nhân này, hắn càng thích phát sinh một đêm tình với Lý Hâm, nữ nhân có dáng người nóng bỏng ngồi bên cạnh Tả Khinh Hoan, mà không phải người còn lại, hắn rất ngạc nhiên rốt cuộc Tả Khinh Hoan có chỗ nào hấp dẫn được tỷ tỷ.

“Rượu này không hợp khẩu vị sao?” Tần Đăng chọn mi trực tiếp nhắm vào Tả Khinh Hoan.

“Ân, ta và nàng là một cặp.” Tả Khinh Hoan chỉ về phía Lý Hâm, cự tuyệt ý đồ tiếp cận của Tần Đăng.

“Nữ nhân với nữ nhân có gì hay ho, đi với ta đảm bảo ngươi sẽ chơi được tận hứng.” Tần Đăng căn bản không để ý đến thái độ cự tuyệt của Tả Khinh Hoan, càng ngày càng tiến đến gần.

“Xin lỗi, ta chỉ thích nữ nhân.” Tả Khinh Hoan không tự chủ lùi về phía sau, nam nhân này tỏa ra áp lực vô hình khiến người ta e dè, vừa thấy đã biết không phải là nhân vật đơn giản tầm thường.

“Một buổi tối một trăm ngàn như thế nào?” Tần Đăng thấu gần lỗ tai của Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng nói, hai tay đặt lên eo của nàng.

Tả Khinh Hoan muốn đẩy Tần Đăng ra, nhưng nàng phát hiện bản thân căn bản không thể làm gì hắn, nàng phát giác mình gặp được nhân vật khó chơi.

“Ta không muốn!” Tả Khinh Hoan hoảng hốt la lên, nàng sợ hãi nam nhân mang theo khí tức u ám đứng trước mặt mình.

“Bạn gái của ta không thích ngươi đến gần nàng, chúng ta ghét nam nhân.” Lý Hâm nhìn Tần Đăng khiêu khích nói.

“Mỹ nữ, ta không ngại chúng ta ba người cùng ngoạn.” Tần Đăng biểu tình không đứng đắn trả lời Lý Hâm.

Lão nương ngươi cũng dám đùa, quả thực là chán sống, Lý Hâm hướng Tần Đăng nở một nụ cười quyến rũ, nhưng dưới chân gót giày vừa cao vừa nhọn

lại nhắm hướng Tàn Đằng, gần lúc có thể đập vào chân Tàn Đằng, hấn đột nhiên buông Tà Khinh Hoan ra, không khó khăn tránh được lợi khí của Lý Hâm.

“Người có thể suy nghĩ lại.” Tàn Đằng bộ dáng thân mật như trước ghé sát vào lỗ tai Tà Khinh Hoan, thừa lúc không ai chú ý lên bỏ số điện thoại liên hệ của mình vào túi áo khoác của nàng, hấn tin tưởng phần đông nữ nhân sẽ không cự tuyệt được lực hấp dẫn của mình.

Tàn Đằng đi rồi, thần kinh bị buộc chặt của Tà Khinh Hoan mới thả lỏng một chút, nàng không thích nam nhân này, thực không thích.

“Hắn nói cái gì với bồ vậy?” Lý Hâm hỏi.

“Một trăm ngàn một đêm” Tà Khinh Hoan thành thật trả lời.

“Vậy không phải là hào phóng hơn Hàn Sĩ Bản nhiều, Tà tiểu thư quả nhiên sức quyến rũ bất phàm.” Lý Hâm giễu cợt nói.

“Nhân vật khó chọc như vậy mình mới không muốn trêu vào, huống chi hiện tại mình hoàn lương rồi.” Tà Khinh Hoan không nghĩ mình là mỹ nữ tuyệt sắc, thế nhưng có thể đáng giá một trăm ngàn một buổi tối, cái giá trên trời này khiến người ta không thể không nghi ngờ. Đến quán bar là một quyết định sai lầm, Tà Khinh Hoan đôi tình huống vừa phát sinh cảm thấy phiền. Nàng thích nhất là ở chung với Tàn Văn Thư, không biết Tàn Văn Thư hiện tại đang làm gì, nghĩ đến sẽ có một đoạn thời gian không được gặp Tàn Văn Thư, Tà Khinh Hoan đã cảm thấy buồn bực.

“Mình về trước, bồ tiếp tục ở lại hay cùng mình về?” Tà Khinh Hoan hỏi.

“Bồ không phải nói giúp mình đi mua y phục sao?” Lý Hâm cũng không quên chuyện Tà Khinh Hoan từng đề cập giúp nàng thay đổi hình tượng.

“Các cửa hàng sắp đóng cửa rồi.” Tà Khinh Hoan nhìn đồng hồ, sắp 10 giờ đêm, nhìn đồng hồ đeo trên tay Tà Khinh Hoan nhớ tới nó là của Tàn Văn Thư tặng, nàng không kiềm chế nở nụ cười, cảm giác thật hạnh phúc.

“Để làm chi cười đến ngọt ngào như vậy?” Lý Hâm nhìn không quen bộ dáng ngây ngô của Tà Khinh Hoan.

“Nhớ đến Tàn đại tiểu thư của ta không được sao?” Tà Khinh Hoan đắc ý nói.

“Cẩn thận ta cắn ngươi!” Lý Hâm hừ lạnh nói, giả vờ ân ái thật đáng xấu hổ!

Bởi vì gần đến lễ giáng sinh, các cửa hàng đóng cửa trễ hơn ngày thường một hai tiếng, Tà Khinh Hoan nhìn đến khắp nơi bắt đầu trang trí cho dịp lễ sắp tới, đột nhiên nhớ tới sinh nhật Tàn Văn Thư trùng với đêm giáng sinh, chỉ còn hai ba ngày nữa, sinh nhật đầu tiên kể từ khi hai người quen biết có lẽ không thể cùng nhau ăn mừng, Tà Khinh Hoan trong lòng mất mát trầm nghĩ.

Nàng vào thương xá dùng nhanh nhất tốc độ chọn hai bộ quần áo đưa cho Lý Hâm đi tính tiền.

Lý Hâm nhìn những y phục này, vẻ mặt đau đớn không tình nguyện lộ rõ.

“Mình phải mặc thật sao?” Lý Hâm không xác định hỏi Tà Khinh Hoan.

“Tùy tiện bồ, mình cảm thấy Nghiêm Nhượng Vấn không thích bồ ăn mặc quá mức giống yêu nghiệt!” Tà Khinh Hoan phản đối nhún vai, dù sao nàng hiện tại không có cái gì để phiền não bản thân, Tàn Văn Thư dường như rất thích mình ăn mặc đơn giản như tiểu tiên nữ.

Lý Hâm vừa nghe đến ba chữ Nghiêm Nhượng Vấn, lập tức lấy tiền trong túi xách đem cả hai bộ đều mua.

“Đêm nay đến nhà mình ngủ không?” Tà Khinh Hoan hỏi Lý Hâm, các nàng trước đây lúc rảnh rỗi một mình, thường xuyên ngốc cùng nhau để giết thời gian.

“Không được, mình còn có việc.” Lý Hâm nghĩ quay lại bệnh viện một chuyến, nàng biết Nghiêm Nhượng Vấn còn ở bệnh viện.

Hai người chia tay mỗi người một ngã, Lý Hâm lái xe đi chợ đêm mua đồ ăn khuya mới quay lại bệnh viện.

“Nhượng Vấn, em trở về nghỉ ngơi đi, nơi này đã có hộ sỹ trông nom...” Tiền Thiếu Văn nhìn bộ dáng mệt mỏi của Nghiêm Nhượng Vấn, lại nhìn đến máy tính và văn kiện bày đầy trên bàn, thực đau lòng.

“Không sao, em nghỉ ở lại đây với anh.” Nghiêm Nhượng Vấn vừa cười vừa an ủi Tiền Thiếu Văn.

“Nhượng Vấn, vạn nhất phẫu thuật thất bại, em nên tìm một người toàn tâm toàn ý đối với em, hảo hảo chiều cô em, anh sợ bỏ em lại đây không ai để dựa vào.” Tiền Thiếu Văn đối với tình trạng của thân thể hiểu biết rõ ràng, vạn nhất không thể sống sót sau khi vào phòng mổ, người mà hấn luyện tiếc nhất chính là Nhượng Vấn.

“Em sẽ không để anh có chuyện.” Nghiêm Nhượng Vấn nghiêm túc nói, hấn là trượng phu của mình, cũng là thân nhân duy nhất trên đời.

“Ngốc tử, sinh tử đều do thiên mệnh (số trời).” Tiền Thiếu Văn nhẹ nhàng sờ Nghiêm Nhượng Vấn đầu, sinh tử sớm đã bị mình nhìn thấu, nhưng chỉ sợ liên lụy đến Nhượng Vấn.

Lý Hâm nghe xong không hiểu sao cảm thấy thực hoảng hốt, nàng không có dũng khí gõ cửa, Lý Hâm mang theo thức ăn lùi lại, hoàn toàn không phát hiện bản thân vô ý đụng phải cánh cửa, kinh động hai người ở bên trong.

Nghiêm Nhựt Vấn quay đầu, là nàng, nàng không phải rời khỏi bệnh viện rồi sao, như thế nào còn ở đây?

“Anh nghỉ ngơi một chút, em đi ra ngoài trong chốc lát.” Nghiêm Nhựt Vấn hướng Tiền Thiếu Văn ôn nhu nói.

Nghiêm Nhựt Vấn nhìn bóng dáng của Lý Hâm, do dự một lát mới lên tiếng kêu nàng.

“Lý Hâm.” Nghe đến tên của mình Lý Hâm mới dừng lại bước chân.

“À?” Lý Hâm xoay người nhìn thấy Nghiêm Nhựt Vấn ngay sau lưng.

“Người như thế nào ở đây, đêm nay người không có ca trực?” Nghiêm Nhựt Vấn khó hiểu hỏi.

“Ta thích đến thì đến!” Lý Hâm ra vẻ bốc đồng trả lời.

“Cuộc phẫu thuật của hân lúc nào mới thực hiện?” Nghiêm Nhựt Vấn thân thiết hỏi.

Nghiêm Nhựt Vấn quan tâm nhất quả nhiên vẫn là phẫu thuật của Tiền Thiếu Văn.

“Cuối tuần 3 giờ chiều, không có việc gì, ta đi trước.” Lý Hâm nhét đồng hồ ăn đang cầm trong tay vào người Nghiêm Nhựt Vấn sau, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Cái này?” Nghiêm Nhựt Vấn nhìn Lý Hâm có chút khó hiểu hỏi.

“Thuận tiện mua, người có lẽ chưa ăn bữa tối...” Lý Hâm lúng túng không dám nhìn thẳng Nghiêm Nhựt Vấn, nàng biết bản thân không có lòng tự trọng, bị người ta vứt bỏ xong vẫn khắc chế không được đối xử tốt với nàng.

Nghiêm Nhựt Vấn nhìn vẻ mặt bối rối của Lý Hâm, thật đúng là chưa từng thấy qua bộ dáng này của nàng, nhưng Nghiêm Nhựt Vấn lập tức hiểu ý, Lý Hâm quay lại bệnh viện có lẽ là cố tình mua bữa tối cho mình.

“Những thứ này không phải ta làm, chỉ là thuận tiện thì mua, không phải đặc biệt đến đây, chỉ là bệnh viện cách chỗ ta ở rất gần...” Lý Hâm càng giải thích càng lộ ra nàng muốn che giấu, càng làm cho Nghiêm Nhựt Vấn xác định nghi ngờ của mình là đúng.

“Ta sẽ ăn.” Vừa rời lúc Tiền Thiếu Văn tỉnh lại, có gọi người đưa bữa tối lại đây, tuy rằng đã ăn xong, nhưng khi biết Lý Hâm trở về bệnh viện để tặng đồ ăn cho mình, trong lòng nàng bỗng nổi lên cảm giác khác thường.

Sắc mặt của Lý Hâm khẽ biến, nàng chỉ biết bản thân tự đa tình, cảm thấy có chút khó xử.

“Là ta bao đồng.” Lý Hâm tự giễu nói, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Nghiêm Nhựt Vấn, bản thân mình ở trước mặt Nghiêm Nhựt Vấn là thấp kém tầm thường tựa như hạt bụi.

“Lý Hâm, cảm ơn người.” Nghiêm Nhựt Vấn thấy Lý Hâm xoay người rời đi, có chút không đành lòng nói ra lời cảm ơn, nàng cảm giác Lý Hâm nghe được lời này thân thể khẽ cương cứng.

Trước đây bản thân vì Nghiêm Nhựt Vấn làm nhiều chuyện, chưa bao giờ nàng nói qua cảm ơn, Lý Hâm không hiểu, hiện tại câu cảm ơn này đại biểu cái gì?

“Ta không nghĩ bỏ đời tình phụ tương lai của mình.” Lý Hâm che giấu nói.

“Nếu người thật có thể chữa khỏi bệnh của hân, ta sẽ thật tình cảm tạ người, sở hữu chuyện hứa với người, ta sẽ cố gắng thực hiện.” Nghiêm Nhựt Vấn chân thành nói, nàng luôn là người hết lòng tuân thủ lời hứa.

“Người vì sao có thể vì hân hy sinh lớn lao như vậy?” Lý Hâm hỏi, lần này nàng không phải đơn thuần ghen tuông mà là thật sự muốn biết nguyên nhân sâu xa.

“Hân là thân nhân của ta.” Có lẽ do giọng điệu không giống bình thường vừa phần nộ vừa đố kỵ của Lý Hâm, cũng thiếu đi địch ý nhắm vào Tiền Thiếu Văn, Nghiêm Nhựt Vấn chăm chú nhìn biểu tình của Lý Hâm, mới chậm rãi mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: An Toàn Cảm

Không phải chồng mà là thân nhân, Lý Hâm lập tức bắt được trọng điểm, lúc này trong lòng nàng vạn phần sung sướng, nếu chỉ là thân nhân vậy rất dễ giải quyết.

“Ta sẽ chữa khỏi cho hân.” Lý Hâm trịnh trọng tuyên bố, lần này là thật tình phát ra từ nội tâm.

“Cám ơn ngươi.” Nghiêm Nhựt Vãn nhìn thấy bộ dáng khân trương của nàng, cảm thấy Lý Hâm trước mặt và Lý Hâm mà mình từng nhận thức quả nhiên có điểm bất đồng.

“Ngươi trừ bỏ nói cám ơn, còn có thể nói gì khác không?” Lý Hâm cũng không thích nghe cám ơn hoài.

Nghiêm Nhựt Vãn sửng sốt, nàng thật không biết còn muốn nói gì nữa.

“Ngươi phải nói, ta sẽ dùng cả đời để đền đáp.” Lý Hâm nói giỡn.

Nghĩ đến lời hứa hẹn phải thực hiện, Nghiêm Nhựt Vãn cười không nổi, đành phải đi từng bước tính từng bước.

“Lý Hâm, rốt cuộc ngươi thích ta ở điểm nào?” Nghiêm Nhựt Vãn đều không rõ trên người có cái gì hay ho đáng giá Lý Hâm như thế chấp nhất.

“Tất cả thuộc về ngươi, ta đều thích.” Thích Nghiêm Nhựt Vãn có ý thức trách nhiệm cao, thích Nghiêm Nhựt Vãn đứng đắn quá mức, thích Nghiêm Nhựt Vãn kiên cường, thích Nghiêm Nhựt Vãn sở hữu tính cách độc đáo, mặc dù là khuyết điểm của Nghiêm Nhựt Vãn mình vẫn thích, Lý Hâm đã biết, trình độ đó không chỉ dừng lại ở thích mà chính là yêu.

Những lời mà Lý Hâm nói ra luôn vượt xa phạm vi tưởng tượng của nàng, Nghiêm Nhựt Vãn không biết thế nào là yêu, nhưng đây là lần đầu tiên nàng đối diện với tình cảm của Lý Hâm.

“Cám ơn đồ ăn của ngươi, có lẽ ta sẽ để dành ăn khuya.” Nghiêm Nhựt Vãn cảm thấy bản thân hẳn là sẽ bận rộn đến khuya.

“Ngươi tính chuẩn bị thức đêm xử lý công việc sao?” Lý Hâm có chút đau lòng, nàng hy vọng Nghiêm Nhựt Vãn thất nghiệp, bằng không nữ nhân cuồng công tác này sớm hay muộn cũng lao lực mà chết, cho nên nàng thực hy vọng Tiền thị phá sản, tốt nhất khiến cho Nghiêm Nhựt Vãn một thân không còn đồng xu dính túi để mình bao dưỡng nàng.

“Àn, có chút chuyện cần phải giải quyết cho xong.” Nghiêm Nhựt Vãn gật đầu, nàng sớm quen thuộc với nhịp độ vội vàng và bận rộn của cuộc sống hiện tại.

“Không cần làm việc quá khuya, không được, ngươi nhất định không nghe lời ta nói, để ta đi pha sẵn trà sâm cho ngươi.” Lý Hâm nói xong lập tức chạy đến văn phòng của mình tìm một ít tốt nhất nhân sâm cắt miếng, lão ba luôn dữ trữ rất nhiều, nhân tiện thường đưa qua văn phòng cho mình.

Nghiêm Nhựt Vãn không kịp ngăn lại, người này thật đúng là nói hành động là hành động tức thì, Nghiêm Nhựt Vãn thầm nghĩ.

Lý Hâm rất nhanh đã đem một ly trà sâm nóng hổi đưa đến phòng bệnh của Tiền Thiếu Vãn, hẳn đã muốn ngủ, Nghiêm Nhựt Vãn ngồi ngay bên cạnh im lặng gõ bàn phím.

Lý Hâm đem ly trà đặt trên bàn, Nghiêm Nhựt Vãn ngẩng đầu nhìn phía nàng.

“Khuya rồi, ngươi về nghỉ ngơi đi.” Nghiêm Nhựt Vãn nhìn đồng hồ một chút liền nói.

“Ngươi bận rộn chuyện của ngươi, ta ngồi bên cạnh là tốt rồi.” Lý Hâm cười với Nghiêm Nhựt Vãn, nàng thích cùng Nghiêm Nhựt Vãn ở cùng một chỗ, mặc dù cái gì cũng không nói.

“Hiện tại ngươi là bác sỹ, không thể để xảy ra sai sót gì, cho nên nhất định phải bảo trì trạng thái tinh thần tốt nhất.” Nghiêm Nhựt Vãn xem bác sỹ giống một nghề nghiệp thiêng liêng cao cả, đó là liên quan đến sinh tử, cho nên càng phải cẩn thận hơn so với những nghề nghiệp khác, hơn nữa Nghiêm Nhựt Vãn cũng không thích Lý Hâm ngồi bên cạnh, cái gì cũng không làm chỉ chăm chăm nhìn mình.

Lý Hâm nhìn thấy Nghiêm Nhựt Vãn nghiêm mặt thuyết giáo, trong lòng biết bản thân nếu không nghe lời trở về, Nghiêm Nhựt Vãn có lẽ sẽ đánh giá mình không có tinh thần chuyên nghiệp.

“Ta về trước, ngươi cũng đừng bận rộn đến khuya.” Lý Hâm giống như lão gà mái, lo lắng dạn dò trước khi rời đi.

Nghiêm Nhựt Vãn gật đầu, Lý Hâm có lẽ thực sự quan tâm mình.

Tà Khinh Hoan ghé vào trên giường nhìn chằm chằm di động, Tần Văn Thư nói sẽ dùng số di động mới gọi điện thoại cho mình, nhưng là đến giờ máy vẫn chưa nhúc nhích, Tà Khinh Hoan ở trên giường lăn qua lộn lại, cảm thấy trong lòng như bị vật gì đó đè nặng, như thế nào đều thấy bất an.

Tần Văn Thư tắm rửa xong đi ra, thân thủ lấy di động mới và sim mới đặt ở trên bàn, nàng chắc chắn Tả Kinh Hoan lúc này nhất định đang chờ điện thoại của mình.

Tần Văn Thư chậm rãi đem sim gắn vào di động mới, sau đó tìm dãy số quen thuộc kia, đầu dây còn lại lập tức có người nhận, Tần Văn Thư khẽ giương lên khóe miệng, mình quả nhiên đoán đúng rồi.

“Ngươi vì sao đến bây giờ mới gọi đến, người ta chờ thật lâu.” Tả Kinh Hoan ủy khuất oán hận nói, nhưng là giọng điệu mềm nhẹ nhu mì kia nghe giống như đang làm nũng.

“Tiểu cô nương lại làm nũng.” Tần Văn Thư chọc ghẹo nói, nội tâm của Tả Kinh Hoan kỳ thật rất yếu ớt.

“Tần Văn Thư, hiện tại ta đặc biệt muốn cắn ngươi một cái.” Tả Kinh Hoan rất muốn hung hăng ở trên người Tần Văn Thư cắn một cái, làm cho nàng khắc cốt铭心 nhớ kỹ mình, nghĩ mình, miễn cho chỉ có mình một người ở đây lo lắng băn khoăn. Tả Kinh Hoan biết Tần Văn Thư thích mình, nhưng thích đến trình độ nào Tả Kinh Hoan thật không nắm chắc.

“Vì sao?” Tần Văn Thư thản nhiên tươi cười nhưng trong giọng nói lại lộ ra một ít lo lắng.

“Muốn ngươi nhớ kỹ ta.” Tả Kinh Hoan nghiêm túc nói. “Tần Văn Thư, ta có chút sợ hãi.” Ngữ điệu của Tả Kinh Hoan có chút trầm trọng.

“Như thế nào?” Tần Văn Thư hỏi.

“Ta sợ càng ngày càng thích ngươi, thích đến nỗi làm cho bản thân không thể khống chế, thì ra ta là người sợ hãi tình yêu.” Tả Kinh Hoan bất an nói.

“Ngốc tử, hết thảy thuận theo tự nhiên là tốt rồi.” Tần Văn Thư nhẹ giọng ôn nhu an ủi, Tả Kinh Hoan chẳng hề để ý tỏ tình chứng tỏ nàng là người khuyết thiếu cảm giác an toàn.

“Tần Văn Thư, ta thật sự có thể yêu ngươi sao?” Tả Kinh Hoan cảm thấy yêu Tần Văn Thư cần có rất nhiều dũng khí, mình không có xuất thân đủ xứng với nàng, cũng không có phẩm chất ưu tú để đứng bên cạnh nàng.

“Vấn đề này không nên hỏi ta, hẳn là ngươi phải tự hỏi bản thân.” Tần Văn Thư thản nhiên nói.

Tả Kinh Hoan nghe ra một tia không vui trong giọng điệu của Tần Văn Thư vội vàng chuyển sang đề tài khác.

“Sinh nhật của ngươi sắp đến rồi.” giọng nói của Tả Kinh Hoan trở nên vui hẳn lên, rất nhanh đã phá vỡ không khí cứng nhắc lúc này.

“Àn.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng lên tiếng trả lời, kỳ thật Tả Kinh Hoan có một loại thiên phú, nàng biết xem sắc mặt người ta và đọc được cảm xúc của họ, Tần Văn Thư biết cảm xúc của mình ít khi nào bị người nắm được, Tả Kinh Hoan lại có thể dễ dàng nhận ra, vừa mới nhận thức khi, mỗi lần nàng khiêu khích đều có chừng có mực, mỗi lần yêu cầu và nói chuyện luôn có thể ở trong lòng mình kỷ diệu bất giữ đúng nhược điểm của mình, rốt cuộc là hoàn cảnh gì có thể dưỡng ra tâm hồn sâu sắc như của Tả Kinh Hoan? Tần Văn Thư sớm biết quá khứ của Tả Kinh Hoan, nhưng hiển nhiên không phải mọi chi tiết vụn vặt đều được ghi rõ trong bản điều tra báo cáo, mà những chi tiết nhỏ nhặt này rất có thể là mấu chốt hình thành tính cách hiện nay của Tả Kinh Hoan.

“Ta đang suy nghĩ phải tặng cho ngươi lễ vật nào mới tốt...” Tả Kinh Hoan hao tâm tổn trí suy tư, dường như Tần Văn Thư không thiếu thứ gì.

“Không cần hao tổn tâm tư vào những chuyện này, tặng quà gì cũng được.” Giống như từ nhỏ đến lớn đã không có gì làm cho mình cảm thấy đặc biệt kinh hỉ, cho nên Tần Văn Thư đối với những lễ vật sớm không có tâm trạng mong chờ.

“Hay ta đây lấy bản thân làm quà tặng cho ngươi được không?” Tả Kinh Hoan nói giỡn.

“Được.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng đáp lại, Tả Kinh Hoan người này quả thật so với các lễ vật khác đều thú vị hơn nhiều lắm.

“Ta nói thật nga, ngươi thật nghĩ đến thân thể của ta?” Tả Kinh Hoan không tin Tần Văn Thư nghe hiểu được ý tứ của mình.

“...” Tần Văn Thư nhất thời hết lời, nàng lúc này mới hiểu được ý tứ của Tả Kinh Hoan, nàng có thể hay không không cần lễ vật này, nếu nói không cần, Tả Kinh Hoan có lẽ sẽ không vui, nhưng mà nói muốn Tần Văn Thư cảm thấy áp lực rất lớn, nàng thật sự không quá để ý phương diện này, nhưng vấn đề là Tả Kinh Hoan đối với chuyện này có trình độ chấp nhất nhất định.

“Ta chỉ nói đùa với ngươi.” Tả Kinh Hoan tin tưởng Tần Văn Thư lúc này biểu tình nhất định rất thú vị, Tả Kinh Hoan mới không tin Tần Văn Thư có thể chưa biết tư vị làm thụ đã trở mình thành công, mục tiêu của Tả Kinh Hoan cũng không phải là thụ, mà là công chiếm nữ thân, chỉ cần nghĩ nữ thân ở dưới thân đề mình hầu hạ, Tả Kinh Hoan nghĩ đến đã cảm thấy hưng phấn bội phần. Thật ra Tả Kinh Hoan đối việc này không hề quan tâm, nhưng là cùng Tần Văn Thư có quan hệ nên nàng mới có chấp đến mức khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Xâm Nhập *hồ Khẩu*

Hàn Sĩ Bán thuê người điều tra Tần Văn Thụ, nhưng không phát hiện được ai khác khiến nàng thay lòng đổi dạ, một khi đã như vậy, vì sao Tần Văn Thụ kiên quyết ly hôn, hẳn như thế nào suy nghĩ cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Mấy ngày nay hắn đến Tần gia thật nhiều lần, không nói đến Tần Văn Thụ tránh mặt không gặp, ngay cả Tần lão gia từ chối mình đã lạnh nhạt rất nhiều, điều này làm cho Hàn Sĩ Bán cực kỳ buồn bực. Hôm nay là sinh nhật Tần Văn Thụ, Hàn Sĩ Bán không bỏ lỡ dịp may đi một chuyến đến Tần gia, lần này nàng không tránh né nữa làm cho Hàn Sĩ Bán có chút vui vẻ.

“Văn Thụ, em vì sao kiên quyết muốn ly hôn, phạm phạm nhân từ hình cũng phải cấp phạm nhân một tội danh mới được chứ.” Hàn Sĩ Bán muốn biết rõ nguồn gốc của vấn đề.

“Em không yêu anh, càng không thích bị anh đụng vào, cho nên không nghĩ miễn cưỡng bản thân, em không có biện pháp làm tròn nghĩa vụ của một thê tử nên làm, mà em cũng không nghĩ níu kéo anh, chuyện này đối với anh không công bằng, buổi tối em không về nhà vì nghĩ không muốn đối mặt với anh, đối diện với anh trong lòng em áp lực rất lớn, em nghĩ cứ kéo dài tình trạng này sớm hay muộn chúng ta cũng đổ vỡ.” Tần Văn Thụ nửa thật nửa giả nghiêm túc thổ lộ, tránh đề cập đến vấn đề ngoại tình của Hàn Sĩ Bán, Tần Văn Thụ là một nữ nhân thông minh, nàng biết cần dựa vào lý do gì để Hàn Sĩ Bán dễ dàng chấp nhận.

“Em không cần yêu anh, chỉ anh yêu em là đủ, em không thích anh đụng chạm đến em, sau này anh sẽ không đòi hỏi nữa, chỉ cần không ly hôn, bất cứ yêu cầu nào anh đều có thể đồng ý với em.” Hàn Sĩ Bán thấy mình đã nhượng bộ đến mức thấp nhất, chẳng qua so với việc Tần Văn Thụ có người khác ở ngoài, chuyện Tần Văn Thụ bị lĩnh cảm sẽ làm cho Hàn Sĩ Bán dễ nhận hơn, dù sao nàng không thích những giây phút vợ chồng thân mật đó không phải là chuyện của ngày một ngày hai.

“Sĩ Bán, anh tự hỏi bản thân thật sự anh không để ý sao? Anh cưới vợ chẳng lẽ chỉ vì đem về nhà chung cho đẹp sao? Em không muốn sinh con, nhưng tư tâm em không nghĩ có tiểu hài tử của người khác gọi anh là ba, trong gia đình anh là nhất mạch đơn truyền (con trai một), anh cảm thấy cha mẹ sẽ đồng ý với quyết định đó sao? Cho dù bọn họ không truy cứu, bản thân em cũng không thể ích kỷ, bởi vì em sẽ cảm thấy thẹn với anh, cho nên chúng ta ly hôn đối cả hai đều có lợi.”

Hàn Sĩ Bán nghe xong, trầm mặc một lát, bản thân làm sao không buồn bực chuyện Tần Văn Thụ không thích mình đụng vào nàng, nếu Tần Văn Thụ không muốn sinh hài tử, lại không nhận con do người khác và mình sinh hạ, mình là con trai một đối với cha mẹ quả thật rất khó công đạo. Thật ra mình thiếu Tần Văn Thụ hay không cũng không sao? Nhưng mà thật luyến tiếc buông tha cho Tần Văn Thụ, nàng là nữ nhân hoàn mỹ nhất mà mình từng gặp qua, nàng giống như là tinh nhân trong mộng, làm cho mình nhất kiến chung tình, Hàn Sĩ Bán do dự.

“Chúng ta đã kết hôn ba năm, anh cảm thấy hạnh phúc không?” Tần Văn Thụ hỏi, tuy rằng bản thân hy vọng có thể làm tròn vai trò của một người vợ hiền, nhưng giả vờ chung quy bất đồng với thân tâm nguyện ý thực hiện.

Hàn Sĩ Bán vẫn giữ im lặng, trong 3 năm nay, Hàn Sĩ Bán cảm thấy hạnh phúc nhất là thời điểm lấy được Tần Văn Thụ, sau đó trong cuộc sống hôn nhân thật không thể nói là hạnh phúc hay không.

“Vậy còn em?” Hàn Sĩ Bán hỏi ngược lại, nếu Tần Văn Thụ không thể đem lại hạnh phúc cho mình, vậy mình có làm nàng hạnh phúc không?

“Cảm thụ của anh là cảm giác của em.” Tần Văn Thụ thản nhiên nói, câu trả lời này thật sự cao minh, Hàn Sĩ Bán tuyệt đối không muốn nghe đến đáp án phủ định, nhưng Tần Văn Thụ cũng không nghĩ đưa ra một câu trả lời khẳng định.

“Anh sẽ về nhà suy nghĩ kỹ lại.” Tần Văn Thụ trước sau vẫn là không thể khiến bản thân yêu mình, trong lòng Hàn Sĩ Bán có cảm giác thất bại, hẳn trầm mặc một lúc lâu mới thở dài nói.

“Àn.” Tần Văn Thụ rất vừa lòng với chuyện Hàn Sĩ Bán buông tha cho việc tiếp tục truy cứu, nàng mất nhiều tâm tư vì muốn được ly hôn trong hòa bình, nàng cố ý làm cho Hàn Sĩ Bán dùng thời gian vài ngày để điều tra mình, khiến Hàn Sĩ Bán cho rằng mình vì có người khác mà đòi ly hôn, mà là do mâu thuẫn từ bên trong tạo thành, như vậy sẽ làm Hàn Sĩ Bán chấp nhận dễ hơn.

“Sinh nhật vui vẻ.” Hàn Sĩ Bán bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là sinh nhật của Tần Văn Thụ.

“Cám ơn.” Tần Văn Thụ nở nụ cười nhẹ đáp lễ, Hàn Sĩ Bán nhìn thấy Tần Văn Thụ giống như nữ thần mỉm cười với mình, có chút hoảng hốt, hắn có ảo giác Tần Văn Thụ dường như cho tới bây giờ chưa từng thuộc loại nữ nhân của hắn, nàng vẫn đều vượt xa tâm với không thể chạm tới.

Hôm nay là sinh nhật Tần Văn Thụ, trong lòng Tả Kinh Hoan có chút xao động, nàng biết hôm nay khả năng gặp được Tần Văn Thụ rất thấp, nghĩ đến Tả Kinh Hoan thất vọng cực kỳ, tình yêu khiến người ta trở nên cô đơn.

“Tần Văn Thụ, sinh nhật vui vẻ.” Tả Kinh Hoan đối với di động nhẹ giọng chúc mừng.

“Àn.” Tần Văn Thụ mỉm cười hạnh phúc, có lẽ hôm nay mọi người đều đối mình nói những lời chúc mừng hoa mỹ, nhưng cũng không bằng một lời đơn giản của Tả Kinh Hoan.

“Thật ra ta muốn ở bên tai của người thì thầm cho người nghe, mà không phải thông qua di động lạnh như băng này.” Tả Khinh Hoan rất muốn gặp Tàn Văn Thư, rõ ràng mới vài ngày không gặp đã khiến nàng có cảm giác thật lâu không thấy mặt nhau.

“Thực xin lỗi, hôm nay không thể cùng người ăn mừng.” Tàn Văn Thư nghe được sự mất mát trong ngữ điệu của Tả Khinh Hoan, có chút tự trách nói.

“Không có việc gì, chờ khi chúng ta gặp mặt, ta cùng người tổ chức lại một lần nữa, ta sẽ chuẩn bị quà tặng cho người nga.” Tả Khinh Hoan giả bộ ung dung không thêm đề ý.

“Lẽ vật?” Tàn Văn Thư nghĩ đến mấy ngày hôm trước Tả Khinh Hoan giống như nửa đùa nửa thật nói đến quà tặng, cảm thấy có chút may mắn hoàn hảo hôm nay không phải nàng cùng mình ở chung một chỗ.

“Người đang hiểu sai ý của ta có phải hay không?” Tả Khinh Hoan cười rộ lên mang theo vài phần gian tà hỏi.

“Không có.” Tàn Văn Thư nói dối so với người khác đều bình tĩnh hơn nhiều, giọng điệu như trước không hề lộ ra mảy may dao động.

“Tàn Văn Thư nói không có nhất định là không có.” Tả Khinh Hoan y theo lời của Tàn Văn Thư khẳng định lần nữa, nhưng mà nghe vào trong tai Tàn Văn Thư lại có cảm giác là lạ.

“Buổi tối mới cùng người nói tiếp, bọn họ đang gọi ta ra ngoài.” Tàn Văn Thư thấy mẹ mình bước vào nên cúp điện thoại. Bởi vì phát sinh chuyện ly hôn giữa Tàn Văn Thư và Hàn Sĩ Bàn, cho nên lần này tiệc sinh nhật cũng không tổ chức rình rang, làm đơn giản một chút, chỉ mở tiệc chiêu đãi các thành viên của Tàn gia. Nói ra có vẻ đơn giản, nhưng là Tàn gia chỉ phồn điệp mậu (cánh nhánh xum xuê), chỉ cần tính thành viên trong gia tộc thôi số lượng đã không ít.

Tả Khinh Hoan cúp máy xong bỗng *tức cảnh sinh tình* nghĩ đến một câu nói: , nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi. Đột nhiên nghị lực của Tả Khinh Hoan bộc phát, núi không di chuyển được thì ta tự mình tìm đến, nếu Tàn Văn Thư không thể ra ngoài tìm mình, bản thân mình có thể đi kiếm nàng, vấn đề là mình không thể vượt qua cổng của Tàn gia, nghĩ đến Tả Khinh Hoan lập tức giống bong bóng bị thoát hơi, uể oải chán nản.

Đột nhiên, Tả Khinh Hoan nghĩ đến một người, Thi Vân Dạng. Tả Khinh Hoan nhớ trước đây là Thi Vân Dạng cứng rắn nhét danh thiếp của nàng vào tay mình, Tả Khinh Hoan tranh thủ đi kiểm lại, nhìn danh thiếp bắt đầu lại do dự. Thi Vân Dạng tuy là bạn nối khố của Tàn Văn Thư, nhưng thực rõ ràng nàng và Tàn Văn Thư không phải cùng một loại người, trực giác nhìn người của Tả Khinh Hoan vẫn còn rất chuẩn. Thi Vân Dạng thực rõ ràng là loại người tự tư tự lợi, đối với chuyện không có lợi cho nàng, nàng chỉ đứng xem náo nhiệt, nếu không phải nể mặt Tàn Văn Thư, mình và Thi Vân Dạng không có chút quan hệ, mặc dù Tàn Văn Thư có tác dụng như sợi dây liên kết hai người, Thi Vân Dạng trong lòng vẫn là khinh thường mình, đó là sự ngạo mạn tồn tại trong cốt tủy lý của giới thượng lưu, đây là bản chất khác biệt lớn nhất của Tàn Văn Thư và Thi Vân Dạng, mặc dù Thi Vân Dạng che dấu rất khéo, nhưng vẫn bị Tả Khinh Hoan nắm cảm nhận ra.

Cho dù Thi Vân Dạng khẳng định có thể hỗ trợ, mà bản thân mình lấy cái gì trả lại nhân tình này cho nàng, Tả Khinh Hoan không dám nhờ vả chuyện mà mình không có khả năng trả lại. Trong lòng Thi Vân Dạng quả thật còn gai mắt Tả Khinh Hoan, nhưng do Tàn Văn Thư yêu thích nàng, Thi Vân Dạng đối với Tàn Văn Thư từ bé đã có tiềm chất lấy lòng, lấy lòng Tàn Văn Thư đối với Thi Vân Dạng mà nói, cho tới bây giờ đều là trăm lợi mà không có một hại, hơn nữa Thi Vân Dạng bẩm sinh sợ thiên hạ không đại loạn, điểm ấy không thể nghi ngờ.

Còn có một cái một kẻ thích làm lớn chuyện là Tàn Đăng, hẳn hẹn Thi Vân Dạng đến uống cà phê ở quán của Tả Khinh Hoan, hẳn thật bất ngờ khi nhiều ngày trôi qua mà Tả Khinh Hoan vẫn không có động tĩnh gì, trên thực tế danh thiếp của hắn đã bị Tả Khinh Hoan ném mất từ lâu.

“Người sớm đã biết tỷ tỷ coi trọng nữ nhân kia?” Tàn Đăng chuyển ánh mắt hướng về Tả Khinh Hoan, hẳn không cao hứng, tỷ tỷ và Thi Vân Dạng đều gạt mình.

“Đại tiểu thư giấu nàng rất kỹ, ta cũng vừa biết không bao lâu.” Thi Vân Dạng giải thích qua loa cho xong chuyện.

“Nữ nhân này trừ bỏ khuôn mặt dễ nhìn, mọi mặt đều rất bình thường.” Tàn Đăng khinh thường đánh giá, nghe Thi Vân Dạng nói nàng cũng vừa biết không lâu, trong lòng hẳn mới có chút thoải mái.

“Đại tiểu thư thích ai tự nhiên có lý do riêng của nàng, lại không phải tuyển bạn gái cho người, người bắt bẻ cái gì nha?” Thi Vân Dạng tuy cảm thấy Tả Khinh Hoan thú vị, nhưng cũng không đặt tới trình độ để người ta kính trọng, chẳng qua Tàn đại tiểu thư thích là được rồi, dù sao mỗi người một sở thích, có người thích củ cải có người thích cải xanh thôi.

“Tàn gia có gia huấn, kỹ nữ và diễn viên không được nhập môn (vào cửa – ý đây là chỉ không được sự chấp nhận và chúc phúc của mọi người).” Tàn gia là thế gia vọng tộc nổi tiếng, tuy không đặc biệt chú ý môn đăng hộ đối nhưng Tàn gia theo Minh triều phát triển tới nay đối với việc hôn nhân của con cháu có một cái gia huấn, có thể không ngại người xuất thân bản hàn (nghèo khổ), điều kiện tiên quyết là gia thế trong sạch.

“Đại tiểu thư là nữ nhân, chỉ là bao dưỡng một tình nhân, không phải lấy lão bà, không cần khoa trương đến trình độ đó.” Thi Vân Dạng cho rằng Tàn Văn Thư tuy đối với Tả Khinh Hoan nghiêm túc đến cách mấy cũng sẽ không dám công khai quan hệ với Tả Khinh Hoan, cho dù Tàn Văn Thư không đề ý mặt mũi của bản thân, nhưng cũng muốn giữ lại thể diện cho Tàn gia, điểm ấy có chừng có mực Tàn Văn Thư đương nhiên là phải biết.

“Tỷ tỷ và Hàn Sĩ Bàn ly hôn.” Tàn Đăng nhàn nhả tung ra một câu, hơn nữa sự tồn tại của tỷ tỷ ở Tàn gia rất đặc biệt, vị trí của nàng vĩnh viễn vượt qua bất cứ một nam tôn nào, cho dù gia gia có thể chấp nhận chuyện tỷ tỷ ly hôn, cũng không đại biểu gia gia có thể chấp nhận chuyện tỷ tỷ yêu nữ nhân, mà còn là nữ nhân có xuất thân hạ cấp cảm như Tả Khinh Hoan.

Thi Vân Dạng nghe xong có chút sững sờ, chẳng qua lập tức cảm thấy Tần Văn Thư là người vững vàng đáng tin, không cần mình lo cho nàng.

“Cho dù như vậy, cũng chỉ thuyết minh, tỷ của ngươi không yêu Hàn Sĩ Bân.” Thi Vân Dạng dù sao cũng chơi với Tần Văn Thư từ nhỏ, vẫn là người hiểu rõ Tần Văn Thư.

“Đúng rồi, hôm nay không biết là sinh nhật của tỷ tỷ ngươi a, ngươi như thế nào còn chưa trở về chuẩn bị?” Thi Vân Dạng hỏi.

“Lát nữa cũng không muộn, ngươi cùng ta đi chứ?” Tần Đăng hỏi.

“Đương nhiên, sinh nhật đại tiểu thư làm sao ta dám không đến, nhưng mà đưa nàng cùng trở về thế nào, ngươi nói đại tiểu thư có thể cảm tạ ta hay không?” Thi Vân Dạng vừa chỉ vào Tả Khinh Hoan vừa hỏi Tần Đăng.

“Thi Vân Dạng, chuyện này ngươi đừng làm bậy đó!” Tần Đăng lần đầu tiên nghiêm mặt, ngay cả họ tên của Thi Vân Dạng cũng kêu ra.

Thi Vân Dạng nghe xong không khỏi phá lên cười.

“Tần Đăng, ta không có nghe lộn đi, người luôn thích gây sự như ngươi thế nhưng sẽ nói ra lời như vậy, kẻ không sợ trời không sợ đất như Tần Đăng lại sợ chuyện nhỏ nhoi này?” Thi Vân Dạng chọn mi hời, trong trí nhớ của nàng Tần Đăng mới là người thích trêu chọc người khác nhất.

Tả Khinh Hoan đánh giá nam nhân đi cùng Thi Vân Dạng, là nam nhân ở quán bar ngày nọ muốn đùa giỡn với mình, hần và Thi Vân Dạng quen biết, vậy hần hần là cũng biết Tần Văn Thư, nghĩ đến người yêu, Tả Khinh Hoan mới phát hiện những nét quen thuộc của nam nhân này là ngũ quan có chút tương tự với Tần Văn Thư, tuy có ngũ quan tương đồng nhưng bởi vì lớn lên ở hoàn cảnh bất đồng nên khí tức thể hiện ra ngoài cũng khác nhau, làm cho người ta không thể liên hệ hai người là tỷ đệ.

Thực hiển nhiên không phải mình nhìn lầm, nam nhân đó thường hướng chỗ của mình nhìn chăm chú, ánh mắt soi mói của hần đem lại cảm giác quen thuộc là miệt thị và khinh thường, làm cho Tả Khinh Hoan rất khó chịu.

“Ta sẽ thần không biết quỷ không hay tặng nữ nhân này đến trước mặt đại tiểu thư.” Thi Vân Dạng khiêu khích Tần Đăng, tỷ tỷ chính là thích chọc phá cho thiên hạ không thể thái bình, lại như thế nào? Vốn chỉ là thuận miệng nói chơi, hiện tại bị Tần Đăng ngăn chặn, ngược lại càng kích thích nàng.

“Tỷ tỷ cũng không thích ngươi dính vào chuyện này,” Tần Đăng nhún nhún nói.

“Ngươi lại hiểu?” Thi Vân Dạng không cho rằng Tần Đăng nói đúng, nói không chừng đại tiểu thư có thể thích mình tặng đến quà sinh nhật đúng ý như vậy.

“Hôm nay là sinh nhật đại tiểu thư, ngươi biết không?” Thi Vân Dạng hỏi Tả Khinh Hoan.

Tả Khinh Hoan gật đầu, nàng đương nhiên là biết.

“Muốn hay không cùng đến Tần gia chúc mừng cho nàng?” Thi Vân Dạng khiêu khích hỏi, mà Tần Đăng đứng ở nàng bên cạnh sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Nhưng mà...” Tuy đề nghị của Thi Vân Dạng vừa lòng hợp ý mình, nhưng Tả Khinh Hoan không muốn tạo thêm phiền toái cho Tần Văn Thư.

“Yên tâm, tỷ tỷ có thể thần không biết quỷ không hay giúp ngươi che giấu thân phận.” Nếu ngay cả bản sự nhỏ nhoi đó cũng không có, bản thân mình sẽ không dám đi chọc người.

“Vậy làm phiền ngươi.” Thi Vân Dạng chủ động mở miệng, và do mình lên tiếng nhờ vả là hai chuyện khác nhau, Tả Khinh Hoan tự nhiên là không thể vui mừng hơn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Dũng Khí Ngụ Xuân

Thi Vân Dạng yêu cầu người hóa trang làm cho Tả Khinh Hoan trở nên bình thường một chút, kỹ xảo của chuyên gia hóa trang quả nhiên thần kỳ, Tả Khinh Hoan rất nhanh liền từ tiểu tiên nữ biến thành một người hầu trông chẳng có gì đặc biệt.

Thi Vân Dạng chỉ cần hơi chưng diện lên đã đủ làm đui mù ánh mắt của nhiều người, đặc biệt ở trải qua trang điểm tỉ mỉ xong, càng xinh đẹp đến câu hồn, sử chiêu thủ tiêu bi trường (được cái này mất cái kia) này, khiến cho ánh mắt của người khác sẽ chỉ dừng lại ở trên người Thi Vân Dạng, còn Tả Khinh Hoan có thể đạt đến hiệu quả ẩn thân. Tả Khinh Hoan tuy rằng không nghĩ trở thành *vịt con xấu xí* đi bên cạnh làm nền cho con thiên nga khoe mẽ này, nhưng không có cách khác, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Tả Khinh Hoan nhìn khuôn mặt bị làm xấu đi hiện lên trong gương kích động đến nỗi đã nghĩ đến chuyện đập nát gương này. Tuy rằng chỉ so sánh về tư sắc thì bản thân mình so ra vẫn kém Thi Vân Dạng một chút, nhưng

tuyệt đối không cách xa như trời với đất, mà hiện tại Tả Khinh Hoan mang theo tâm trạng của tiểu cung nữ đi theo công chúa tiền cung.

Thi Vân Dạng thực hài lòng với kết quả này, nàng đem theo Tả Khinh Hoan quang minh chính đại ung dung bước vào đại môn của Tần gia, Thi đại tiểu thư luôn khoa trương, tham gia tiệc tùng đem theo người hầu căn bản không phải là chuyện ngạc nhiên, ngược lại Tả Khinh Hoan có chút khấn trương, chỉ sợ bị người nhận ra sẽ tạo phiền toái cho Tần Văn Thư, chẳng qua Tần gia ngoài Tần Đằng những người khác cơ bản không chú ý tới nàng, cho dù chú ý tới cũng không phải chuyện gì to tát.

Tả Khinh Hoan là người thông minh, nàng biết rõ ràng nhân vật mà mình đang giả trang, thật cẩn thận sắm vai người hầu của Thi Vân Dạng, đi theo bên cạnh Thi Vân Dạng, bất quá ánh mắt không thể không chế đánh giá cơ ngơi tráng lệ của Tần gia, kiến trúc của biệt thự này xen lẫn hơi thở hiện đại và bóng dáng cổ kính của một đại gia tộc có lịch sử lâu đời, quả nhiên là đại gia tộc giàu sang phú quý, chỉ nội kiến trúc của nó đã đủ làm cho Tả Khinh Hoan than thở, cũng chỉ có gia tộc giàu sang từ đời này sang đời khác mới có thể dường như người như Tần Văn Thư.

Tần lão gia tử thuộc dòng chính, ở Tần thị gia tộc là người có thực lực và danh vọng nhất, ngoài ra còn có 4 người huynh đệ thân sinh, hai vị muội muội, chưa kể đến huynh đệ và tỷ muội ở các dòng phụ, mỗi nhánh tự mở rộng thêm nữa, số lượng con cháu tương đối nhiều, có thể thấy được Tần gia khổng lồ ra sao. Mà yến hội lần này chỉ mở tiệc chiêu đãi một mình dòng chính, cũng chính là người thuộc bốn gia, năm rồi còn mở tiệc chiêu đãi không ít các vị có uy vọng và thực lực ở các chi phụ.

Vào đại đường của Tần gia, Tả Khinh Hoan thực dễ dàng tìm thấy bóng dáng của Tần Văn Thư trong một đám người, Tần Văn Thư mặc một bộ sườn xám đỏ thắm, càng tôn thêm vẻ cao quý và thanh lịch của nàng, Tả Khinh Hoan vốn không thích sườn xám nhưng vì nó được mặc ở trên người Tần Văn Thư lại trở nên hồn nhiên thiên thành (trời sinh hoàn mỹ, khí chất tự nhiên như bầu trời), có lẽ chỉ có Tần Văn Thư mới có khả năng đem sườn xám mặc lên đạt tới hiệu quả này, lắng đọng vẻ đẹp tao nhã tĩnh lặng của nữ tử phương đông, xinh đẹp đến nỗi cần phải đứng từ xa mà nhìn mới không xúc phạm đến nàng, chớ trách những khách mời trong bữa tiệc không dám mặc sườn xám ở trước mặt Tần Văn Thư. Tay của Tần Văn Thư vịn vào một lão nhân tinh thần thập phần sáng láng, lão nhân đó mặc một thân y phục theo kiểu áo Tôn Trung Sơn, tỏa ra khí thế không gian tự uy, lão nhân kia có lẽ là gia gia của Tần Văn Thư.

Bởi vì trong đám nữ quyến (nữ thân nhân) đông đảo thì Thi Vân Dạng có chút nổi bật cho nên Tần Văn Thư rất nhanh đã thấy Thi Vân Dạng, thực tế ngay khi liếc mắt nhìn lướt qua người hầu đứng bên cạnh Thi Vân Dạng xong, trái tim trong ngực liền nhảy lên một chút, Thi Vân Dạng đem nàng đến đây, cô nàng này làm chuyện gì cũng bốc đồng tùy hứng, tuy nói lấy ngọc quý giả làm đá tảng, nhưng Tần Văn Thư chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra người hầu kia chính là Tả Khinh Hoan. Nhưng mà bên người Tần Văn Thư còn có mấy người thúc công (chú ruột) vây chung quanh, các vị này đều là thân huynh đệ của gia gia, Tần Văn Thư tự nhiên phải kiên nhẫn chịu đựng chào hỏi bọn họ.

Bởi vì Tả Khinh Hoan nhìn chăm chăm vào Tần Văn Thư, vừa lúc tầm mắt của nàng quét qua hướng mình, bản thân tự biết, chỉ có điều tầm mắt kia nhìn lướt qua liền rời đi, trong lòng Tả Khinh Hoan cảm thấy có phần mất mát, nhưng cũng nhanh chóng tiêu thất, hiện tại nàng rất cuộc có nhiều khách mời đến dự như vậy. Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư nở nụ cười nịnh thần khiến người ta thỏa mái với mọi người chung quanh, tựa như một lớp mặt nạ hoàn mỹ.

Thi Vân Dạng đem theo người hầu bước về phía Tần Văn Thư.

“Tần gia gia, thân thể người càng ngày càng khỏe mạnh, vĩnh viễn đều trẻ trung, những người không biết còn tưởng người là ba ba của đại tiểu thư nha!” Thi Vân Dạng tiến lên, lập tức *phách mã thi* (vỗ mông ngựa – nịnh hót) Tần lão gia, tính tình bốc đồng của Thi Vân Dạng không những không bị Tần lão gia tử chán ghét, ngược lại còn có chút thích thú, Thi Vân Dạng miệng lưỡi ngọt ngào làm cho người được khen không phân biệt được phải trái, Tần lão gia cho dù hơn 80 tuổi lại vẫn như trước không chịu thừa nhận mình đã già.

“Tiểu Thi cũng càng ngày càng xinh đẹp, miệng vẫn ngọt như vậy.” Chính là Tần lão gia không chịu nhận mệnh cũng không được, Thi gia nha đầu bộ dáng càng lúc càng đẹp, nếu nàng sống ở cổ đại sợ là một mỹ nhân họa thủy ương dân, chẳng qua so với tôn nữ tự gia vẫn còn kém xa, nhưng mà nha đầu kia thắng thế ở miệng lưỡi lanh lẹ ngọt ngào.

“Nói đến nét đặc trưng, đại tiểu thư mà đứng thứ hai thì ai dám giành vị trí thứ nhất?” Thi Vân Dạng chuyển đề tài đến trên người Tần Văn Thư, nàng cũng không quên hôm nay Tần Văn Thư mới là nhân vật chính, ghé vào bên tai Tần Văn Thư dùng âm thanh chỉ có nàng có thể nghe thấy, Thi Vân Dạng lặng lẽ nói: “Đại tiểu thư, quả sinh nhật của ta người có thích không?”

Tần Văn Thư duy trì nụ cười tao nhã trước sau như một, bất quá tầm mắt của nàng đã hướng về nữ nhân bị mọi người vô thị Tả Khinh Hoan, khẽ nở nụ cười ôn với Tả Khinh Hoan, cảm thấy Thi Vân Dạng thực can quấy mà, nàng biết Tả Khinh Hoan sẽ không thích những yến tiệc như vậy.

Tả Khinh Hoan nhìn thấy Tần Văn Thư mỉm cười với mình, trong lòng giật mình hoảng hốt có cảm giác như ở cách hai thế giới khác nhau vậy, kỳ thật nàng vẫn rất đề ý, tại thời điểm sinh nhật của Tần Văn Thư, không thể để nàng nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp nhất của mình.

“Diện mạo của Văn Thư rất giống với nãi nãi của nàng, tất nhiên phải xinh đẹp rồi, năm đó đại tẩu là nữ nhân mà toàn bộ nam nhân đều muốn lấy làm thê tử.” Từ thúc công của Tần Văn Thư nhắc lại chuyện xưa, năm đó đại ca cưới đại tẩu đã chặt đứt ao ước của rất nhiều người.

Tần Chính không khỏi hồi tưởng lại thê tử của mình năm đó, không kèm chế lộ ra nụ cười hiếm hoi, mà ngày nay Văn Thư càng là thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam (đại khái ý nghĩa ở đây là cháu gái đẹp hơn bà nội).

“Chúng ta Tần gia trải qua nhiều đời chỉ có thể nuôi dưỡng nên một vị quý tộc như Văn Thư, nha đầu của nhà ta giống như khi con, một ngày cũng không chịu ngồi yên.” Tam thúc công cảm thán nói, nhà hắn bị rơi vào trường hợp dương thịnh âm suy (nam nhiều hơn nữ), không có nữ nhi, thật vất vả sinh được một tôn nữ, người này được yêu thương sủng ái cực kỳ, nhưng mà nha đầu kia lúc nào cũng ồn ào ầm ĩ, không giống Tần Văn Thư một chút nào, đại tiểu thư chỉ có danh gia đại tộc chân chính là mới có thể bồi dưỡng được.

Đó là tự nhiên, cũng không nhìn xem tôn nữ này từ nhỏ do ai bồi dưỡng thành, Tần Chính thâm kiêu ngạo trong lòng.

“Tam thức công, tiểu Tinh tinh tinh hoạt bát, nếu giống như Văn Thư sẽ rất nhàm chán.” Tần Văn Thư khiêm tốn nói ra.

“Ha ha, khó trách tiểu Tinh lúc nào cũng nói đại đường tỷ tốt nhất...”

“Đúng vậy, con thích Văn Thư tỷ tỷ nhất...” Đột nhiên một nữ tử trẻ tuổi xuất hiện đứng bên cạnh Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư cười, sờ đầu thiếu nữ kia, nhìn thấy động tác sùng nịch của nàng đối với người khác, trong lòng Tả Kinh Hoan khẽ nhíu mày, thì ra nàng không phải chỉ ôn nhu sùng nịch một mình mình.

.....

Sau đó bọn họ còn nói thêm nhiều chuyện, Tả Kinh Hoan cũng không để ý, chỉ là số lượng người vây quanh bên cạnh Tần Văn Thư càng lúc càng nhiều, mà đám người vây quanh Thi Vân Dạng cũng không ít, Tả Kinh Hoan im lặng rời khỏi Thi Vân Dạng, đi khắp nơi tìm một vị trí kín đáo, từ xa xa đứng nhìn Tần Văn Thư. Tả Kinh Hoan phát hiện mình và Tần Văn Thư không thể gặp riêng được, cho dù không nói đến thân phận của Tần Văn Thư thì chỉ mỗi việc nàng là tiêu điểm cũng đủ khiến cho Tần Văn Thư trò chuyện cùng ai đều bị chú ý, cho nên căn bản Tả Kinh Hoan không tìm ra được một cơ hội, Tả Kinh Hoan có chút hối hận bản thân không chịu suy nghĩ chu đáo đã chạy đến đây. Ở nơi này, nàng thấy được một lần ranh ngăn cách, là giới tuyến của bản thân và Tần Văn Thư, điều này làm cho Tả Kinh Hoan bất an, Tần Văn Thư thuộc về thế giới khác, khoảng cách đó là xa không thể với tới.

“Người cảm thấy mình nên tham dự bữa tiệc này sao?” Tần Đằng dựa vào một bên cột, trào phúng hỏi.

“Ta biết bản thân mình không hợp với nơi này, nhưng ít nhất ta có được dũng khí không biết tự lượng sức mình.” Tả Kinh Hoan nhìn thẳng Tần Đằng trả lời, cho dù kỷ thật trong lòng đang sắp sụp đổ nhưng nàng tuyệt đối không cho phép mình yếu thế ở trước mặt người ngoài.

“Là thứ dũng khí ngu xuẩn, hay là do lòng tham?” Tần Đằng nhếch mày hỏi ngược lại, xem ra nữ nhân này không yếu đuối như vẻ bề ngoài, như vậy mới có điểm ý tứ.

“Hiện tại ngươi rõ ràng là cô bé lọ lem bị bỏ rơi lại còn phải chịu công kích của đệ đệ ác độc.” Thi Vân Dạng không biết khi nào thì dứt ra khỏi đám người hâm mộ, xuất hiện ở một bên, đứng xem náo nhiệt.

Cô bé lọ lem, Tả Kinh Hoan không thích cô bé lọ lem một chút nào, đó là câu chuyện cổ tích ngu ngốc, tuyệt đối không xuất hiện ở hiện thực, mà nàng càng chán ghét bản thân mình hiện tại bị người ta coi như cô bé lọ lem.

“Cô bé lọ lem phải đợi hoàng tử tìm kiếm, dựa vào hắc đế thay đổi hiện trạng, nhưng ta sẽ dùng sức lực của chính bản thân để thay đổi hiện trạng.” Tả Kinh Hoan lạnh nhạt nói, mình tuyệt đối không phải nữ nhân thụ động yếu đuối.

“Cách nói này rất thú vị.” Thi Vân Dạng quét ánh mắt tinh nghịch về phía Tả Kinh Hoan, nữ nhân này quả nhiên có chỗ bất đồng, thứ mà đại tiểu thư coi trọng quả nhiên là có chỗ đặc biệt.

“Không muốn làm cô bé lọ lem cũng không sao, đại tiểu thư bảo ta âm thầm đưa ngươi đến phòng của nàng, chờ đợi cơ hội yêu đương vùng vẫy, nàng vốn nói là sợ ngươi không thích không khí nơi này, làm cho ta đưa ngươi về phòng nàng nghỉ ngơi.” Thi Vân Dạng không thể không nói, đại tiểu thư thật sự là sẵn sàng chu đáo, ngay cả tâm tình của Tả Kinh Hoan cũng lo lắng chu toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Trộm *tình*

Đại bộ phận người hầu ở Tần gia đều bận túi bụi do tổ chức bữa tiệc, hơn nữa Thi Vân Dạng xem như là khách quen của Tần gia, cho nên nàng âm thầm đưa Tả Kinh Hoan đến phòng của Tần Văn Thư cũng không bị ai chú ý.

Sau khi vào phòng Tần Văn Thư, Tả Kinh Hoan lập tức đến phòng tắm rửa sạch toàn bộ son phấn trên mặt, nhìn thấy hình ảnh mình thanh nhã thoát tục trong gương mới hơi hài lòng mà khóe miệng khẽ cong lên. Không thể không thừa nhận, Tần Văn Thư còn chu đáo hơn so với những gì mình nghĩ, biết mình sẽ không thích không khí tiệc tùng như vậy. Nghĩ đến Tần Văn Thư, lòng Tả Kinh Hoan trở nên ấm áp, nữ nhân này thật sự là hoàn mỹ vô khuyết đến bất khả tư nghị.

Lúc này Tả Kinh Hoan mới phát hiện phòng tắm của Tần Văn Thư thực rộng rãi, mà giữa phòng đặt một cái bồn tắm cũng rất lớn. Tả Kinh Hoan nghĩ rằng nếu tắm rửa ở trong này chắc chắn sẽ rất thoải mái. Do nghĩ đến bữa tiệc sẽ không kết thúc nhanh như vậy nên Tả Kinh Hoan quyết định tắm rửa sạch sẽ một phen trong lúc chờ đợi Tần Văn Thư trở về.

Đây là dầu gội của Tần Văn Thư, đây là sữa tắm được nàng dùng hàng ngày, ngửi thấy hương vị quen thuộc dễ chịu khiến cho Tả Kinh Hoan có ảo

giác như bản thân và Tần Văn Thư được tiếp xúc da thịt với nhau ở khoảng cách thật gần vậy.

Tà Khinh Hoan tắm rửa xong, lấy khăn lông được đặt sẵn chỉnh tề ở góc tủ quần quanh thân hình xinh đẹp của mình, ra khỏi phòng tắm. Phòng ngủ của Tần Văn Thư không lớn lắm, diện tích có lẽ tương đương với phòng tắm, một bên vách tường tựa hồ được làm bằng giấy, chính xác là một cánh cửa lùa, Tà Khinh Hoan có chút tò mò lấy tay nhẹ nhàng đẩy ra, quả nhiên có thể xê dịch, thì ra phòng ngủ và thư phòng thông với nhau. Nhưng Tà Khinh Hoan không đi vào mà chỉ nhẹ nhàng đóng nó lại. Tà Khinh Hoan thích chiếc giường của Tần Văn Thư hơn, khăn trải giường và chăn cùng một màu vàng nhạt, cách phối màu nhu hòa ấm áp. Tà Khinh Hoan ngã người lên trên giường vui mặt vào gối đầu của Tần Văn Thư, trên gối còn vương lại hương vị đặc biệt của nàng, đó là loại hơi thở làm cho Tà Khinh Hoan an tâm và mê luyến. Người được mùi hương của Tần Văn Thư, Tà Khinh Hoan bất tri bất giác ngủ thiếp đi, ở trong mộng, Tà Khinh Hoan mơ thấy Tần Văn Thư ôm mình vào lòng, bởi vì vây quanh thân thể nàng đều là hơi thở của Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư quay về phòng, nhìn thấy cảnh tượng Tà Khinh Hoan nằm ngủ trên giường của mình, trên người chỉ bọc một cái khăn tắm mỏng manh, mái tóc dài suông thẳng phân tán buông lơi một bên, phía dưới cần cổ kêu gọi lộ ra xương vai và da thịt trắng nõn, cặp đùi thon dài cũng lộ ra ngoài, sự pha trộn của thiếu nữ ngây thơ khả ái và nữ nhân thành thục gợi cảm làm cho cặp mắt của người ta không thể rời khỏi.

Tần Văn Thư nhìn thân thể Tà Khinh Hoan triển lộ ra ngoài, trong phòng mặc dù máy điều hòa vẫn chạy nhưng nàng chỉ quần mỗi một cái khăn tắm. Tần Văn Thư sợ Tà Khinh Hoan cảm lạnh nên đi đến bên giường nhắc lên một góc chăn đắp lên người nàng. Cảm giác được Tần Văn Thư đến gần, Tà Khinh Hoan mơ màng mở mắt, vừa nhìn thấy Tần Văn Thư lập tức tỉnh táo.

“Rốt cuộc ngươi đã trở lại.” Tà Khinh Hoan cao hứng lập tức ngồi bật dậy.

“Àn, đợi lâu lắm sao?” Tần Văn Thư nở nụ cười ôn nhu hàm ý xin lỗi với Tà Khinh Hoan.

“Không lâu lắm.” Ngủ một giấc, chỉ biết tỉnh dậy gặp được Tần Văn Thư cảm giác tâm tình tốt lên nhiều.

Tần Văn Thư thân thủ nhẹ nhàng sờ đầu Tà Khinh Hoan, nàng sợ tối nay Tà Khinh Hoan phải chịu ủy khuất rồi, cả đêm thấy nàng cũng không thể cùng nàng trò chuyện, trong lòng của mình cũng không chịu nổi.

“Tần Văn Thư, sinh nhật vui vẻ.” Tà Khinh Hoan ôm Tần Văn Thư, đem mặt vui vào cần cổ Tần Văn Thư, nhẹ nhàng chúc mừng.

“Ngốc tử.” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói, lần này không cần chờ mà ôm lại Tà Khinh Hoan.

“Tần Văn Thư, hôm nay ngươi thật xinh đẹp, chưa từng có nữ nhân nào có thể mặc sườn xám hợp như vậy.” Tà Khinh Hoan thực lòng tán thưởng, muốn eo có eo, muốn ngực có ngực, muốn mông có mông, là loại S-line điển hình, vừa quý phái vừa gợi cảm.

Tiểu ý trên mặt Tần Văn Thư càng đậm, Tần Văn Thư nghĩ được hương vị của chính mình trên người Tà Khinh Hoan.

“Giúp ta cởi áo được không, ta muốn tắm rửa một cái.” Tần Văn Thư nhẹ giọng nói, nàng nghĩ đi tắm trước.

“Được.” Tà Khinh Hoan đi đến sau lưng Tần Văn Thư, do bản thân khăn trang nên các ngón tay cũng có chút vụng về, cứ không cẩn thận chạm phải phần lưng trần của Tần Văn Thư, loay hoay một lúc mới có thể nhẹ nhàng kéo dây khóa xuống cho nàng. Dáng người của Tần Văn Thư rất đẹp, Tà Khinh Hoan đã sớm nhìn coi và *ăn đậu hũ* (chiếm tiện nghi) qua, nhưng những lần đó đều do Tần Văn Thư không biết chuyện, hiện tại Tần Văn Thư ngay tại trước mặt, trong lòng càng khó kiềm chế, lúc vừa cởi sườn xám xong nàng thuận thể từ sau lưng ôm lấy Tần Văn Thư, hai bàn tay cũng đặt lên cặp nhũ phong đầy đặn của Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư cảm nhận vùng da ở lưng bị Tà Khinh Hoan chạm vào trở nên mẫn cảm, có chút ngứa ngáy, có chút tê dại, làm cho bản thân khó có thể bỏ qua. Hơn nữa hai bàn tay của Tà Khinh Hoan tự nhiên đặt lên đôi bông đào mềm mại cách áo ngực nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn hai đóa hoa, khiến mình có thể cảm giác hai điểm trước ngực bắt đầu phản ứng, tựa hồ trở nên cứng lại, cảm giác xa lạ này làm cho Tần Văn Thư có chút hoảng hốt.

“Đừng nghịch.” Tần Văn Thư bắt lấy đôi tay xấu xa của Tà Khinh Hoan, ra vẻ trấn định từ từ cởi bỏ sườn xám, bước vào phòng tắm.

Tà Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư như là hoảng sợ bỏ chạy liền mỉm cười, Tần Văn Thư đối với những việc thân mật thật sự rất khắt khe và bảo thủ, Tà Khinh Hoan nhìn bàn tay vừa mới chiếm được tiện nghi của Tần Văn Thư, xúc cảm mềm mại mơ hồ còn lưu lại nơi đầu ngón tay, cảm giác tuyệt vời làm cho người ta không nói nên lời, Tà Khinh Hoan nhìn cửa phòng tắm chỉ được khép hờ, trong lòng có một ý tưởng điên cuồng, nàng *muốn* Tần Văn Thư, *muốn* đến điên cuồng, đó là thứ ý niệm mãnh liệt chưa từng có cùng dục vọng tràn ra không thể khống chế, bởi vì lo lắng sợ mất đi nên càng trở nên điên cuồng.

Tần Văn Thư mơ vùi sen, nàng nhìn hai hạt đậu nho nhỏ trước ngực vì động tác của người kia mà vẫn còn hơi cương cứng, cái này gọi là dục vọng sao? Lần đầu tiên Tần Văn Thư cảm thấy bản thân mình cũng có dục vọng, là một nữ nhân bình thường nhưng thứ dục vọng mặc danh kỳ diệu này làm cho Tần Văn Thư có ít nhiều sợ hãi. Con người có rất nhiều thứ lo sợ, mà đa số đều do họ không hiểu biết hoặc cảm thấy xa lạ, thực hiện nhiên Tần Văn Thư cũng rất xa lạ với dục vọng của bản thân, Tần Văn Thư nhắm mắt lại, mặc cho những tia nước rửa sạch dục vọng âm ỉ cháy do Tà Khinh Hoan gợi lên. Tuy hiện tại chỉ một đám lửa nhỏ, nhưng nó đã có xu hướng càng cháy càng lớn lan ra cả cánh đồng.

Đột nhiên, Tần Văn Thư cảm giác có người ôm lấy mình từ phía sau, làn da mịn màng mềm mại tiếp xúc với thân thể, Tần Văn Thư mở to mắt nhìn thấy Tà Khinh Hoan không một mảnh vải đang gât gao dán chặt lấy mình.

Để ngăn cản Tần Văn Thư cự tuyệt, Tà Khinh Hoan nhanh chóng dùng môi che lại đôi môi quyến rũ kia, cùng lúc đó dùng chân xâm nhập vào giữa hai chân Tần Văn Thư. Mặc dù cho tới bây giờ Tà Khinh Hoan chưa từng thử qua với bất kỳ một nữ nhân nào, nhưng nàng là nữ nhân, nữ nhân đối với cấu tạo của cơ thể mình dĩ nhiên hết sức quen thuộc, cho nên đối với chuyện chiều chuộng một nữ nhân khác có lẽ cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Tần Văn Thư hiển nhiên không dự đoán được Tả Khinh Hoan hôm nay lại nhiệt tình chủ động đến vậy, dục vọng trong ánh mắt hoàn toàn thể hiện ra không hề che giấu, cảm giác nóng rực cơ hồ muốn đem mình thiêu cháy thành tro, Tần Văn Thư nhất thời quên kháng cự, nàng bị động thừa nhận nụ hôn nóng bỏng của Tả Khinh Hoan, ngón tay của Tả Khinh Hoan ở trên người nàng chạy loạn vuốt ve, có vẻ giống như không theo quy luật âu yếm gì nhưng kỳ thực là đang cực lực thăm dò khoi nguồn *hồng thủy* cho Tần Văn Thư.

“Tần Văn Thư, ta muốn *ăn* ngươi.” Những nụ hôn rời rạc dừng ở căn cổ của Tần Văn Thư, sau đó Tả Khinh Hoan dán sát vào bên tai nàng, dùng âm thanh cực kỳ ái muội hòa dịu hoặc nhẹ nhàng nói.

Tần Văn Thư nghe được lời nói trắng trợn của Tả Khinh Hoan, trái tim hơi nhảy lên, dự định mở miệng cự tuyệt Tả Khinh Hoan thân mật, nhưng mà thanh âm đến cổ họng lại không phát ra được. Nàng có cảm giác cực kỳ xa lạ khi chân của Tả Khinh Hoan xâm nhập nhẹ nhàng qua lại ma sát phần giữa hai chân mình, thân thể trở nên không giống bình thường, lý trí bắt đầu không thể khống chế khoái cảm cuộn cuộn tuôn ra.

“Không cần kháng cự cảm giác này, sẽ không khó chịu chút nào đâu, rất thoải mái, cảm thụ và thuận theo đi, ngươi sẽ thích thôi.” Tả Khinh Hoan nhận thấy thân thể của đối phương trở nên cứng nhắc, nàng nhẹ nhàng vuốt ve lưng Tần Văn Thư, lừa gạt cùng trấn an khuyên nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: *lễ Vật* Sinh Nhật

Không biết có phải do nước ảm hay do những hành động càn rỡ của Tả Khinh Hoan, thân thể Tần Văn Thư mỗi lúc một nóng hơn, nàng cảm giác trên người không có sức lực, toàn thân như nhũn ra.

“Không được, cảm giác thật kỳ lạ.” Tần Văn Thư theo bản năng dựa vào thân thể mảnh mai của Tả Khinh Hoan để giữ thăng bằng, nàng chưa bao giờ biết thân thể mình tiềm ẩn những cảm giác này, giống như thoải mái, rồi lại có chút không thoải mái, lại hình như là không thoải mái lẫn lộn một ít thoải mái.

“Không cần suy nghĩ chuyện khác, chỉ cần nghĩ đến ta, thả lỏng thân thể tin tưởng ta là tốt rồi.” Tả Khinh Hoan ở bên tai Tần Văn Thư tiếp tục dụ dỗ, nàng nhẹ nhàng hôn lên cặp xương đòn gầy gò của Tần Văn Thư, sau đó chậm rãi di chuyển xuống dưới, tham lam hàm trụ hai đóa hoa đỉnh lập trên cặp phong nhũ đầy đặn, tham lam nhẹ nhàng liếm mát tựa như trẻ con bú sữa mẹ.

Tần Văn Thư tại thời điểm Tả Khinh Hoan hàm trụ nụ hoa trước ngực, thân thể khẽ run rẩy, hai hạt hồng đậu nho nhỏ trở nên cực kỳ mẫn cảm, nàng quay đầu sang một bên không dám nhìn Tả Khinh Hoan, nhưng tầm mắt lại vô tình nhìn vào chiếc gương lớn treo đối diện. Bên trong gương phản chiếu hai nữ nhân đồng dạng khóa thân, hai cổ thân thể mềm mại trắng nõn bại lộ trong không khí. Tả Khinh Hoan vui mắt vào trước ngực mình, đang làm chuyện khiến mình vừa cảm thấy thân mật mà vừa thẹn thùng. Tần Văn Thư không tin được khuôn mặt của mình đỏ ửng lên, tuy nhìn như kháng cự nhưng càng giống dục cự hoàn nghênh (muốn mà còn ngại), ảnh chiếu trong gương của mình thật xa lạ, xa lạ làm cho Tần Văn Thư không dám xem lâu.

Tả Khinh Hoan đột nhiên quỳ gối trước người Tần Văn Thư, dùng tay đẩy ra đám cây cỏ trên bình nguyên bằng phẳng đó, bên dưới lộ ra nụ tâm xuân xinh đẹp thần bí, khi đóa hoa bại lộ tại trước mắt Tả Khinh Hoan, nàng liền nhìn thấy cảnh sắc mê người, hai cánh hoa đáng yêu gầy gao nhắm chặt, mặc kệ bị khiêu khích như thế nào vẫn im lặng không một chút phản ứng, nhưng nó càng khắc chế bảo thủ càng làm Tả Khinh Hoan có dục vọng muốn chiếm được, làm cho nàng vì mình mà nở rộ, ánh mắt của Tả Khinh Hoan càng lúc càng nóng rực. Nếu mình dùng lưỡi thỏa mãn nàng, nàng sẽ có cảm giác gì? Tả Khinh Hoan rất tò mò muốn biết Tần Văn Thư được mình *chiều chuộng* sẽ có cảm giác gì, nàng là người thích hành động, trong lòng muốn làm gì tự đi làm ngay lập tức, Tả Khinh Hoan vui đầu vào giữa hai chân của Tần Văn Thư, đầu lưỡi vươn ra khẽ liếm.

“Không được, bản...” Tần Văn Thư kháng cự không cho, theo phản ứng tự nhiên muốn khép lại hai chân, nhưng Tả Khinh Hoan dùng tay ôm lấy đùi nàng, ngăn chặn hành động của Tần Văn Thư.

Tả Khinh Hoan bỏ ngoài tay lời cự tuyệt của Tần Văn Thư, nàng cũng là nữ nhân, nàng biết nữ nhân rất nhiều thời điểm đều là khẩu thị tâm phi.

Tần Văn Thư cảm giác chiếc lưỡi linh hoạt của Tả Khinh Hoan càng lúc càng càn rỡ, tham lam liếm ~ lộng hoa hạc của mình, cảm giác tê dại đánh úp về phía thân thể, nàng chưa từng chịu qua kích thích như vậy, bởi vì chưa bao giờ thích chuyện vợ chồng, chuyện thân mật đối nàng mà nói lại vạn phần câu nệ, bị *chiều chuộng* như vậy vẫn là lần đầu tiên, nhưng là không thể phủ nhận, thị giác bị chấn động cùng kích thích quá nhanh quá thật tạo cho Tần Văn Thư cảm thụ những cảm giác trước giờ chưa từng có, nguyên bản có chút khô khốc giữa hai chân tràn ra ướt đầm ái dịch, Tần Văn Thư cảm thấy thân thể của mình càng lúc càng trở nên yếu ớt vô lực, theo bản năng dựa vào tường tìm kiếm chống đỡ, chính là bề mặt lạnh băng của tường khiến thân thể Tần Văn Thư khẽ run lên, làm cho nàng khôi phục một tia lý trí.

“Không thể ở nơi này...” Nếu không thể trốn tránh chuyện sắp sửa xảy ra, Tần Văn Thư không hy vọng ở trong phòng tắm, trong này còn có chiếc gương chiếu thấy toàn thân làm cho Tần Văn Thư như thế nào đều không thể tự nhiên đối mặt, rất thẹn thùng khi nhìn thấy bản thân và Tả Khinh Hoan trong gương.

“Được, chúng ta đến trên giường.” Tả Khinh Hoan lần này thực nghe lời đứng lên, mặc dù ở phòng tắm có một loại tình thú khác, nhưng đây là lần đầu tiên của hai người, nàng cũng muốn nó được thực hiện trên giường của Tần Văn Thư.

Bởi vì vội vàng nôn nóng, Tả Kinh Hoan cầm lấy khăn tắm bên cạnh, lung tung lau đi những giọt nước đọng lại trên người mình và trên người Tần Văn Thư, sau khi bước từ phòng tắm ra thân thể của hai người quấn quýt lấy nhau, Tả Kinh Hoan thật khấn trương. Nàng có cảm giác hưng phấn đến phát run, có thể đem nữ thân đặt ở dưới thân muốn làm gì thì làm, trong tình huống này, mỗi một dây thần kinh đều ở độ cao hưng phấn và nôn nóng.

Cảm thụ được sự nhiệt tình của Tả Kinh Hoan, Tần Văn Thư biết mình đêm nay có lẽ là tránh không thoát, cảm giác tâm tình bình lặng có chút dao động không khiến Tần Văn Thư khó chịu, ngược lại có chút tò mò, bản thân mình cũng sẽ bị khơi gợi lên cảm giác như vậy, làm cho Tần Văn Thư có chút ngưng ngừng đồng thời cũng có chút phức tạp, có lẽ bản thân không hoàn toàn lãnh cảm, chuyện này rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây? Tần Văn Thư không hiểu được, nhưng Tả Kinh Hoan cũng không cho Tần Văn Thư thời gian để tự hỏi, Tả Kinh Hoan hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của Tần Văn Thư, nụ hôn nhiệt tình nóng bỏng cơ hồ muốn làm cho Tần Văn Thư thở không nổi.

Đến trên giường, Tả Kinh Hoan khẩn cấp dùng cơ thể của mình dán chặt vào Tần Văn Thư, hai cổ thân thể quấn lấy nhau, mềm mại đè ép mềm mại, cảm giác tuyệt vời này làm cho Tả Kinh Hoan thỏa mãn nhẹ nhàng thờ dài một tiếng.

“Từ lâu ta đã muốn làm như vậy.” Tả Kinh Hoan nhìn khuôn mặt của Tần Văn Thư, vô cùng thân thiết chân thành thổ lộ.

“Người là nữ hài (cô gái) xấu xa.” Tần Văn Thư ôn nhu vỗ về hai má Tả Kinh Hoan, bộ dáng của nàng rõ ràng giống tiểu tiên nữ thanh tâm quả dục, nhưng nàng lại lợi dụng khuôn mặt đáng hoàng đứng đắn này để làm mấy chuyện không đứng đắn.

“Ta là nữ nhân, chân chính nữ nhân, nữ nhân có thể cùng người giao ~ hoan.” Tả Kinh Hoan ái muội cùng Tần Văn Thư chỉnh lại cho đúng.

Tả Kinh Hoan nói ra những câu làm cho người ta đỏ mặt tim rung, làm cho Tần Văn Thư không biết trả lời như thế nào, chỉ còn cách im lặng mà đỏ mặt.

Bàn tay của Tả Kinh Hoan đột nhiên đặt lên đôi tiểu bạch thỏ căng tròn của Tần Văn Thư, ở trên đó nhẹ nhàng vuốt ve, đóa hoa trước ngực do động tác của mình mà trở nên sưng trướng, so với vừa rồi vội vàng xung động, lần này Tả Kinh Hoan ngược lại từ từ hưởng thụ quá trình, một bàn tay khác của Tả Kinh Hoan cũng không nhàn rỗi, nàng vén những sợi tóc có chút hỗn độn của Tần Văn Thư sang một bên, để lộ ra chiếc cổ trắng mịn gợi cảm, Tả Kinh Hoan vẫn luôn cho rằng cổ của Tần Văn Thư rất gợi cảm, nhìn không được đặt môi vào nơi đó, nếu không phải sợ gây phiền toái cho Tần Văn Thư, nàng nhất định lưu lại ấn ký của mình trên đó.

Hiện tại Tả Kinh Hoan cũng không giống như trước nôn nóng, nàng muốn từ từ hành động, nàng muốn tạo cho Tần Văn Thư một cảm thụ hoàn mỹ, nàng ôn nhu tình tế hôn khắp người Tần Văn Thư, ôn nhu như nước ngọt ngào như mật, so với vừa rồi khẩn cấp và quá phận nhiệt tình, ngược lại làm cho Tần Văn Thư dễ dàng chấp nhận. Vốn thân thể của Tần Văn Thư còn có chút cứng nhắc cũng chậm chậm thả lỏng, toàn bộ cảm giác bài xích hoàn toàn biến mất, vì Tần Văn Thư cảm giác được bản thân được nữ nhân trước mắt này cẩn thận che chở.

Tả Kinh Hoan thực vừa lòng khi thân thể của Tần Văn Thư dưới cô gắng của mình chậm rãi thả lỏng, tuy rằng Tần Văn Thư ở trong phòng tắm nhờ mình kịch liệt khiêu khích đã muốn có phản ứng, nhưng một chút cứng nhắc và kháng cự cũng bị Tả Kinh Hoan cẩn thận nhận ra.

“Tần Văn Thư, ta rất thích người.” Tả Kinh Hoan ở bên tai Tần Văn Thư ní non nói, nàng hy vọng Tần Văn Thư thân tâm tự nguyện dâng hiến, một chút kháng cự cũng không được.

Tần Văn Thư cũng không phải lần đầu tiên nghe Tả Kinh Hoan nói qua những lời này, nhưng nó luôn làm cho trong lòng nàng ấm áp hơn, những lời này làm cho Tần Văn Thư mặc danh kỳ diệu an tâm, Tần Văn Thư thân thủ ôm đầu Tả Kinh Hoan, so với mọi khi bị động chịu đựng, đây là lần đầu Tần Văn Thư chủ động đáp lại, ngầm đồng ý cho phép Tả Kinh Hoan tiếp tục, điều này làm cho trong lòng Tả Kinh Hoan vạn phần vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: *lễ Vật* Sinh Nhật (Tt)

“Tần Văn Thư, ta có thể sao?” ánh mắt của Tả Kinh Hoan nhìn Tần Văn Thư tỏa sáng nghi ngờ hỏi lại.

Vừa rồi tại sao không thấy Tả Kinh Hoan trưng cầu ý kiến, đến bây giờ nàng mới tượng trưng hỏi thử, tuyệt đối là cố ý muốn bức bách mình trả lời đồng ý, tính tình của nữ nhân này một chút cũng không an phận.

“Vậy chúng ta đi ngủ đi.” Tần Văn Thư hơi hột nói, việc này rõ ràng là Tả Kinh Hoan so với mình có hứng thú hơn.

“Chúng ta nên tiếp tục thì hơn.” Tả Kinh Hoan như thế nào có khả năng buông tha cơ hội ngàn năm một thuở đâu, tuy thực hy vọng Tần Văn Thư mở miệng yêu cầu mình muốn nàng chẳng qua Tần đại tiểu thư là người cấm dục, so với người khác rụt rè, cho nên bản thân hy vọng hay là muốn chờ trước công hạ đại tiểu thư về sau mới nói, không phải có câu nói “thực tùy tri vị” (lần đầu tiên nếm thử thì cảm thấy rất thỏa mãn, sau đó thành thói quen, cứ muốn tiếp tục, không ngừng), nhất định phải để cho Tần Văn Thư yêu thích tư vị này trước.

Môi của Tả Kinh Hoan theo cần cổ Tần Văn Thư chậm rãi dôi xuống, nhẹ nhàng hôn lên cặp xương đòn của Tần Văn Thư, môi của nàng đi đến đâu làm cho Tần Văn Thư mang đến cảm giác âm i khó nhin đến đó, Tần Văn Thư không khỏi vận vẹo thân thể hồng thoát khỏi cảm giác này, nhưng không quy luật vận vẹo lại ma sát cơ thể của cả hai, chẳng những không thoát khỏi cảm giác nóng bức này, thậm chí ngay cả thân thể Tả Kinh Hoan đều bị khiêu khích đến phát hỏa.

“Đem người giao cho ta, để ta yêu người.” Tả Kinh Hoan ngẩng đầu đối Tần Văn Thư thâm tình nói, Tần Văn Thư giờ phút này như một xử nữ mang theo ngượng ngùng và bất an, cùng với ngày thường bình tĩnh ưu nhã như hai người khác nhau, thể hiện được một loại phong tình khác, nhưng điều này còn chưa đủ, Tả Kinh Hoan nghĩ khơi gợi lên ngọn lửa mãnh liệt đang được che giấu ở dưới băng sơn, nàng muốn đem đến khoái cảm cực hạn cho Tần Văn Thư, càng muốn xem đến bộ dáng nở rộ của Tần Văn Thư.

Tả Kinh Hoan nhẹ tay vuốt ve cặp song nhũ trắng đứng của Tần Văn Thư, hình thái hoàn mỹ kia, ngay cả Tả Kinh Hoan là nữ nhân đều cảm thấy không bằng, vật này bây giờ thuộc về mình, nghĩ đến Tả Kinh Hoan liền khẩn cấp muốn thờ cúng và nhắm nháp chúng nó, đầu của Tả Kinh Hoan vùi vào ngực Tần Văn Thư, chớp mũi nhẹ nhàng cọ xát hai khóa đầy đặn, mềm mại mang theo mùi thơm nhân nhát, tỏa ra tràn ngập dụ hoặc, môi Tả Kinh Hoan ngậm một hạt hồng đậu, nhẹ nhàng cắn, liếm ~ lỏng, tay phải cũng không rảnh đưa lên xoa nắn một bên còn lại, vuốt ve, nhu niết, rất nhanh, Tả Kinh Hoan cảm giác khóa bên đó do mình trâu chọc mà trở nên cứng rắn.

Cảm giác hỗn tạp giữa ngượng ngùng và khoái cảm xa lạ này khiến Tần Văn Thư không biết làm sao, bản năng ôm cổ Tả Kinh Hoan, tựa như người chết đuối tìm được một khúc gỗ cứu mạng, hơn nữa nàng cực lực khắc chế thanh âm sẽ làm cho bản thân thẹn thùng đang muốn tràn ra.

Tả Kinh Hoan nhìn ánh mắt Tần Văn Thư không giống ngày thường còn giữ được thanh minh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi nổi lên một tầng đỏ ửng khả ái, với tư thái dục khai vị khai khiến trong lòng người ta cực kỳ ngứa ngáy. Tay của Tả Kinh Hoan lặng yên không một tiếng động tiến vào động khẩu thần bí của nàng, đó là hoa viên bí mật ẩn tàng bên dưới, như có như không vuốt ve chỗ cực kỳ mẫn cảm đó.

Tần Văn Thư cảm giác chân tâm bị dị vật xâm nhập bản năng nghĩ khép chân lại, nhưng Tả Kinh Hoan lại dùng thân thể của mình chen vào giữa hai chân nàng, thậm chí nghĩ đến việc mở rộng khoảng cách giữa hai chân ra, nhưng sợ Tần Văn Thư thẹn thùng nên không dám quá phạm làm cản.

Đầu của Tả Kinh Hoan không biết khi nào thì đã muốn chuyển qua chỗ tư mật của Tần Văn Thư, tầm mắt nóng rực chăm chú nhìn bên trong hoa tâm hơi ướt át, hồng hồng, cực kỳ xinh đẹp, Tần Văn Thư xấu hổ nhắm lại hai mắt, hiện tại nàng thật hy vọng Tả Kinh Hoan tốc chiến tốc thắng, sớm làm xong, sớm một chút chấm dứt cảm giác giày vò khổ sở này, nhưng Tả Kinh Hoan cố tình không giống như lúc trước vội vàng xao động, chậm rãi ở trên người Tần Văn Thư từ từ đốt lửa, muốn quyến rũ ra đại hỏa của Tần Văn Thư.

Tả Kinh Hoan kiên nhẫn thăm dò và tìm kiếm toàn bộ những vị trí mẫn cảm trên người nàng, do đều là nữ nhân nên Tả Kinh Hoan không khó khăn gì để tìm ra những chỗ đó, trọng điểm công kích tới những bộ vị mẫn cảm của Tần Văn Thư, thân thể của nàng tại Tả Kinh Hoan trâu chọc tới lui bắt đầu chậm rãi hòa tan buông lỏng, tựa như ngủ say nhiều năm bị gọi tỉnh lại, làm cho Tả Kinh Hoan cực kỳ cao hứng, dịch thể ướt át ở đầu ngón tay cũng tiết ra càng lúc càng nhiều.

Tần Văn Thư cảm giác thân thể càng ngày càng nóng, lực chú ý cũng càng ngày càng khó tập trung, từng sợi dây thần kinh trên người trở nên dị thường mẫn cảm, cảm giác khó nhin mang theo một chút hư không, cảm giác được ngón tay của Tả Kinh Hoan qua lại vuốt ve vùng tư mật mẫn cảm của mình, cảm giác này như có một dòng điện di chuyển quá nhanh đánh úp toàn thân, một dòng nước ấm theo bụng đi xuống phía dưới, Tần Văn Thư tuy đối dục vọng của bản thân thường khô khan nguội lạnh nhưng không đại biểu nàng hoàn toàn không biết gì về nó, khi biết cơ thể của mình đã xảy ra biến hóa, mà biến hóa như vậy làm cho nàng không biết làm thế nào và sợ hãi.

“Tả... Kinh Hoan...” Tần Văn Thư gọi tên của Tả Kinh Hoan, cảm giác thân thể càng ngày càng khó khống chế, khó chịu mà không thể được đến cảm giác giải thoát cơ hồ muốn làm cho Tần Văn Thư nổi điên...

Tả Kinh Hoan nhìn khuôn mặt tình xảo mê người của Tần Văn Thư vì nhiễm thượng tình ~ dục mà ửng hồng làm cho người ta không thể rời đi tầm mắt, nữ nhân sau khi động tình luôn có vẻ càng thêm kiều nry dụ hoặc, Tần Văn Thư của hiện tại liên càng thêm câu nhân tâm phách, xinh đẹp cơ hồ làm cho người ta hô hấp không thông, làm cho Tả Kinh Hoan hận không thể đem nàng biến thành một phần cơ thể của mình.

“Hiểu rõ cảm giác của mình lập tức sẽ không thấy khó chịu nữa.” Tả Kinh Hoan ngẩng đầu hôn lấy Tần Văn Thư, nụ hôn ướt áp nóng bỏng quán quít làm cho ngọn lửa càng cháy càng mạnh, Tả Kinh Hoan còn đang bồi hồi ở trước động khẩu đột nhiên đem ngón tay giữa sáp nhập vào, bên trong vẫn còn khép kín nhưng là xúc cảm ẩm ướt mềm mại làm cho Tả Kinh Hoan cảm thán không thôi.

Thân thể bị dị vật xâm nhập làm cho Tần Văn Thư khê cương cứng, nhưng sau khi thích ứng được, càng nhiều là khoái cảm đánh úp tới, Tần Văn Thư cảm giác được ngón tay kia ở trong cơ thể làm cản quấy phá, càng ngày càng nhiều khoái cảm làm cho Tần Văn Thư không khỏi gắt gao nắm chặt sàng đan dưới thân, môi gắt gao cắn chặt, chỉ sợ thanh âm của mình tràn ra, từng đối dục vọng không có hứng thú Tần Văn Thư mặc dù tại thời điểm thân thể bắt đầu nở rộ, như trước kia giống bị chuyện gì đó chế trụ không dám kêu thành tiếng. Dục khai nan khai, tựa như con bướm giấy dựa trước khi phá kén, giống như con tằm sáng sớm gắng gượng thoát khỏi vỏ sẽ giương cánh bay cao

Tả Kinh Hoan không thuận theo nàng, không muốn Tần Văn Thư còn có ý tứ giữ kễ, muốn nàng hô to: “Không cần đè nén bản thân, ta muốn nghe giọng của người, nhất định là thanh âm tuyệt diệu nhất trên thế giới...” Tả Kinh Hoan ngậm lấy vành tai của Tần Văn Thư tiếp tục dụ dỗ, ngón tay cái nhẹ nhàng để lại hoa để đã muốn cực kỳ mẫn cảm, khoái cảm kịch liệt đánh úp lại, rốt cuộc thanh âm của Tần Văn Thư cũng tràn ra, thanh âm dễ nghe này là thuốc kích thích tốt nhất làm cho Tả Kinh Hoan càng thêm hưng phấn, Tả Kinh Hoan thậm chí cảm giác được bản thân mình khi nghe đến thanh âm của Tần Văn Thư xong giữa hai chân cũng không ngừng trào ra mật dịch, nhưng Tả Kinh Hoan cố gắng không để ý bản thân, hiện nay nàng thăm nghĩ làm cho Tần Văn Thư thỏa mãn, đặt Tần Văn Thư lên khoái cảm cực hạn, tốc độ càng phát ra nhanh hơn.

Tại Tả Kinh Hoan cố gắng, thân thể Tần Văn Thư rất nhanh đã được được khoái cảm cao nhất, lần đầu tiên cao ~ triều hưng mãnh như vậy, cơ hồ làm cho thân thể của Tần Văn Thư không thể thừa nhận, cơ thể nàng xụi lơ, thật lâu không thể khôi phục...

Tà Khinh Hoan ở thời điểm Tần Văn Thư co rút đã biết nàng đến, nhưng không có rút ngón tay ra mà để nó lại trong động khẩu...

Tà Khinh Hoan không cần xem đã biết bản thân khẳng định cũng ướt át, không biết Tần Văn Thư khi nào mới có thể *nằm trên* đây? Tà Khinh Hoan có chút nghĩ đến dục cầu bất mãn, nhưng nghĩ đến vừa rồi bộ dáng cực kỳ quyến rũ của Tần Văn Thư ở dưới thân mình nở rộ, Tà Khinh Hoan cảm thấy Tần Văn Thư quả nhiên là nhân gian cực phẩm, làm cho người ta ý do vị tần (ý chưa thỏa mãn). Nữ thần, rốt cuộc thuộc về mình, nghĩ đến đây Tà Khinh Hoan trong lòng có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: *bảo Vật* Gia Truyền

“Thân ái, thoải mái không?” Tà Khinh Hoan không giống như lúc trước trực tiếp gọi tên Tần Văn Thư mà dùng cách xưng hô mật thiết hơn, nàng cảm thấy Tần Văn Thư hiện giờ mới chân chính là nữ nhân của mình, hai người sau khi xảy ra những *hoạt động thân mật* sau mới chân chính là tình nhân, những ngón tay của Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng khẽ chạm vào đôi môi gọi cảm của Tần Văn Thư, nhẹ giọng hỏi.

Tần Văn Thư nhớ lại cảm giác vừa rồi mà thân thể có được, không dám nhìn thẳng Tà Khinh Hoan, nàng vui mặt vào căn cổ Tà Khinh Hoan, không nghĩ trả lời vấn đề xấu hổ mà Tà Khinh Hoan đề cập.

Đầu ngón tay của Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng lướt qua da thịt mềm mại của Tần Văn Thư, sau đó vô ý chạm đến hai đóa hồng vẫn còn mẫn cảm, hành động đó làm cho Tần Văn Thư cảm thấy tê dại, thân thể của nàng dưới sự vuốt ve của Tà Khinh Hoan hình như trở nên không còn là của bản thân, chỉ cần Tà Khinh Hoan khẽ trêu chọc, cả người đều phản ứng kịch liệt, Tần Văn Thư không thích cảm giác này.

Tần Văn Thư vội đề lại bàn tay đang phóng hỏa trên người mình, vừa mới nếm thử tư vị mới mẻ này, nàng sợ nếu còn tiếp tục bản thân sẽ chịu không nổi.

“Mệt rồi sao?” Tà Khinh Hoan vén lên một bên tóc dài bị tán loạn của Tần Văn Thư, ôn nhu hỏi, nàng biết Tần Văn Thư khắc chế quá mức, mặc dù đã hưởng qua tư vị tuyệt vời vẫn như trước kiềm nén bản thân, chỉ là có lẽ sau này sẽ không còn bài xích, đây có thể xem như là một bước tiến lớn.

“Ấn.” Tần Văn Thư gật đầu, toàn bộ sức lực của cơ thể giống như bị hút cạn, nàng chưa từng một khi quá như vậy.

“Vậy chúng ta ngủ thôi.” Tà Khinh Hoan không vội vàng nhất thời, nàng tin tưởng ngày sau Tần Văn Thư được mình *khai phá* sẽ yêu thích loại *vận động trên giường* này, không phải người ta thường nói sao, Tần Văn Thư vừa đúng 30 tuổi. Tay của Tà Khinh Hoan đặt lên vòng eo mảnh khảnh của Tần Văn Thư, thuận tiện ôm chặt nàng, vui mặt vào chiếc gáy cao cao đó, nàng thực thích cảm giác có Tần Văn Thư trong tay, cảm thụ được thân thể mềm mại của Tần Văn Thư dựa vào mình, mặc dù cái gì cũng không làm chỉ cần được ôm Tần Văn Thư cũng đủ khiến Tà Khinh Hoan hạnh phúc.

Tần Văn Thư xoay mặt về phía Tà Khinh Hoan, ở khoảng cách rất gần ngắm nghía nàng, ngón tay tự động xoa lên vùng giữa lông mày, nàng thích nhất lông mày của Tà Khinh Hoan, vừa mảnh vừa dài, hàm chứa vẻ đẹp cổ điển, vẻ ngoài nhìn như thanh tâm quả dục mà bản chất thì lại một chút cũng không hề trong sáng.

“Khinh Hoan, cái tên này thực không tốt.” Đầu ngón tay của Tần Văn Thư vuốt ve mi gian Tà Khinh Hoan, ôn nhu nói.

“Có gì không tốt, nhân sinh khổ đoản, tự nhiên muốn tận hưởng lạc thú trước mắt.” Tà Khinh Hoan ngậm lấy ngón trỏ thon dài xinh đẹp của Tần Văn Thư, khẽ gặm cắn, tiếm mút, có cảm giác thân thiết và khiêu khích nói không nên lời khiến Tần Văn Thư đỏ mặt, đang muốn rút lại ngón tay nhưng bị Tà Khinh Hoan bắt được, không cho rút về, vì thế tình cảnh lúc này khiến Tần Văn Thư cực kỳ bối rối, bối từ lý của nàng vẫn thực cẩn trọng và bảo thủ.

“Không phải nói là có lẽ vật sao?” Tần Văn Thư nhanh chóng nói sang chuyện khác, nàng thực ra không để ý chuyện Tà Khinh Hoan có chuẩn bị lễ vật hay không, chẳng qua tình cảnh lúc này vẫn làm nàng không tiêu hóa nổi sự nhiệt tình như lửa của Tà Khinh Hoan.

“Lễ vật vừa rồi chẳng lẽ còn chưa vừa lòng?” Tà Khinh Hoan vui vẻ cười với vẻ mặt ái muội hỏi lại, tuy rằng Tần Văn Thư cũng không phải chưa từng trải qua chuyện này, nhưng Tà Khinh Hoan cảm thấy tối hôm qua mới được xem như là lễ trưởng thành chính thức của Tần Văn Thư, lễ trưởng thành ở tuổi 30, tuy nói lễ vật đến chậm một chút nhưng lại có một phần tư vị khác.

“Không đứng đắn gì hết.” Tần Văn Thư thừa lúc Tà Khinh Hoan mở miệng nói chuyện, tranh thủ rút lại ngón tay, đưa tay ôm lại thân thể Tà Khinh Hoan, không thể phủ nhận sau đêm hôm qua, nàng cảm giác có sự biến hóa trong mối quan hệ của hai người, bất luận là địa vị của Tà Khinh Hoan đối với mình hay là mình ở trong lòng Tà Khinh Hoan, sự thân mật vô hình dường như càng sâu sắc rõ rệt hơn. Chớ trách chuyện đó được gọi là phát sinh quan hệ, sau khi phát sinh, quan hệ mới có thể tăng thêm một tầng.

“Ta thật sự có chuẩn bị quà tặng nga.” Tà Khinh Hoan trước đây chỉ lo những chuyện không đứng đắn, lúc này mới phát hiện chuyện dang hoàng còn chưa làm xong, mắt thấy kim đồng hồ sắp vượt qua số 12, lễ vật sinh nhật còn chưa đem tặng người ta.

“Là gì vậy?” Tần Văn Thư bỗng nhiên nổi lên một chút hào hứng, tuy rằng hôm nay lễ vật thu được đếm không xuể, nhưng nàng chờ mong nhất vẫn là

quả sinh nhật của Tà Khinh Hoan.

“Chờ chút nga.” Tà Khinh Hoan lập tức bò xuống giường, cũng chẳng thèm để ý thân thể trần truồng không một mảnh vải.

Tần Văn Thư nhìn thân thể *trần như nhộng* của Tà Khinh Hoan, nói thật tuy nàng gầy nhưng thân hình cũng rất tương xứng, vòng eo so với mình còn muốn mảnh hơn rất nhiều, từ phía sau nhìn thấy càng có vẻ mỏng manh, rất có cảm giác nhược liễu phù phong (cây liễu trước gió), tóc dài suông thẳng rối tung tán loạn ở sau lưng, lại có một phiên tư vị khác. Tần Văn Thư vẫn cảm thấy nữ nhân để tóc dài so với tóc ngắn càng thêm dịu dàng, Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan trên mặt mỉm cười mà bản thân nàng cũng không hề phát hiện được, không biết vì sao, lòng của nàng đối với Tà Khinh Hoan luôn mềm mại một cách khó có thể lý giải được.

“Đột nhiên ta phát hiện, thân hình của ngươi so với nữ nhân khác cân xứng hơn nhiều, có học qua khiêu vũ sao?” Đây là lần đầu tiên Tần Văn Thư nhìn đến cơ thể *không mảnh vải* của Tà Khinh Hoan mà không có ý định né tránh, ngược lại còn nghiêm túc dùng ánh mắt đánh giá.

Tà Khinh Hoan thấy được Tần Văn Thư chăm chú nhìn mình ngược lại có chút xấu hổ.

“Không có học chính quy, chẳng qua là từng được học qua khiêu vũ ổng.” Tà Khinh Hoan dùng vài từ đơn giản đáp lại, những chuyện này cũng không phải ký ức về vang gì.

“Còn ngươi, có từng học không?” Tà Khinh Hoan tò mò hỏi, Waltz là điệu nhảy bắt buộc dành cho đại tiểu thư và công tử ca của xã hội thượng lưu. Hân Sĩ Bàn khiêu vũ không tệ, cho nên chắc hẳn Tần đại tiểu thư trước đây có lẽ không thể không học những môn này.

“Có biết một chút, nhưng không thể xem là tinh thông.” Trước đây Tần Văn Thư có từng học qua múa ba-lê, nhưng chỉ học một thời gian ngắn, cho nên không thể xem là giỏi, nhưng thật ra điệu nhảy Latin thì còn biết một ít, có một thời gian Thi Văn Dạng rất thích những vũ điệu sôi động này, nên thường xuyên kéo mình đi theo tập cùng, vì thế nàng cũng xem như biết sơ sơ, nhưng chỉ dừng lại ở trình độ nghiệp dư, không dám so sánh với vũ công chuyên nghiệp.

“Nghe nói những người biết khiêu vũ, cơ thể dẻo dai hơn nhiều...” Tà Khinh Hoan ái muội vừa cười vừa nói, trong đầu Tà Khinh Hoan hiện lên các loại tư thế khác nhau, chuẩn bị về sau cùng Tần Văn Thư nghiên cứu nghiên cứu.

Tần Văn Thư nhẹ nhàng vỗ vào cái đầu chứa toàn những chuyện không đứng đắn của Tà Khinh Hoan, nữ nhân này đối với chuyện này thật sự là đặc biệt chấp nhất.

Tà Khinh Hoan bị Tần Văn Thư nhẹ nhàng vỗ mới nhớ tới chuyện đứng đắn thiếu chút xíu quên mất, Tà Khinh Hoan từ trong hộp lấy ra một chiếc vòng ngọc, chuẩn bị đeo lên cho Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư vừa thấy chiếc vòng ngọc này đã có chút kinh ngạc, đây là ngọc cổ, còn là loại từ thời Minh triều, vật quý trọng như vậy không giống là sở hữu của Tà Khinh Hoan.

“Ngươi làm sao có được vật này?” Tần Văn Thư kinh ngạc hỏi.

“Bà ngoại của ta để lại cho mẹ ta, vào sinh nhật thứ 15 mẹ ta ném lại cho ta, có thể nào nó là đồ cổ không?” Tà Khinh Hoan nói giỡn, nàng chỉ biết là bà ngoại mà nàng chưa bao giờ gặp mặt để lại cho nữ nhân sinh ra nàng, đây là quả sinh nhật duy nhất mà nữ nhân kia để lại cho mình, Tà Khinh Hoan cảm thấy nữ nhân đó tám phần là cảm thấy thứ này cũ kỹ, nhìn không hợp nhãn mới cho mình, hơn nữa Tà Khinh Hoan chưa bao giờ cho nó là đồ cổ, dù sao nếu là đồ cổ sớm đã bị nữ nhân kia đem bán. Ngày hôm qua không nghĩ ra được quả gì cho Tần Văn Thư, bỗng nhiên nhớ tới bản thân còn có một món đồ gia truyền, xem như tạm được, lập tức tính toán đưa cho Tần Văn Thư, nàng nhớ rõ Tần Văn Thư có thói quen đeo vòng ngọc, tuy rằng cảm thấy thứ này cũng không quý giá gì mấy nhưng rất cuộc coi như là thứ mà mình trân quý nhất, dù sao đây là món quà sinh nhật đầu tiên và duy nhất mà mình từ trong tay người nọ nhận được.

“Là đồ cổ, rất quý trọng, nếu là lễ vật của mẹ ngươi cho, ta nhất định không thể lấy.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng vuốt ve nó, nàng rất thích màu sắc và hình dáng của vòng ngọc này, chẳng qua nếu nó là quả sinh nhật do mẹ nàng tặng tự nhiên là trân quý, và lại đồ này có giá trị xa xỉ, ít nhất đối với Tà Khinh Hoan là một món tiền không nhỏ, tuy rằng xem ra Tà Khinh Hoan cũng không biết giá trị thật sự của nó nhưng mà bản thân cũng không thể mặt dày thu nhận.

“Đồ cổ sao? Có thể được bao nhiêu tiền?” Tà Khinh Hoan có chút kinh ngạc, nàng chưa từng phát hiện nhà mình cũng có đồ cổ, quan trọng nhất là nữ nhân kia thế nhưng không lấy bán đi, nàng có chút khó hiểu, dù sao có một khoảng thời gian mẹ con các nàng trải qua những ngày tương đối gian nan, nếu nữ nhân kia ngay cả thân sinh nữ nhi còn dám bán, như thế nào sẽ giữ lại kỷ vật đáng giá như vậy? Kỳ thật Tà Diễm không phải không nghĩ đến chuyện bán đi, chẳng qua những kẻ mua gian manh không có kiến thức, đã ép giá tới mức cực thấp, Tà Diễm nghĩ thấy thứ này thế nhưng không cao hơn bao nhiêu so với chuyện mình dùng thân thể trao đổi mua bán, ngẫm lại vẫn là kỷ vật của mẫu thân lưu lại, đi khách liền đi khách thôi, cho nên nàng không còn tâm tư bán nó đi nữa, vừa đúng lúc sinh nhật của nữ nhi nên thuận tay ném cho Tà Khinh Hoan.

“Theo giá thị trường hiện nay, có lẽ là khoảng từ 500 đến 800 ngàn.” Tần Văn Thư tính tề đánh giá vòng ngọc xong, mở miệng nói.

Tà Khinh Hoan há hốc miệng, 500 – 800 ngàn có thể mua được một nhà trọ độc thân mới toanh, cái vòng tay xấu xí cũ xỉ này vậy mà còn đáng giá quá, Tà Khinh Hoan cảm thấy có chút choáng váng, nhưng nàng cũng không nghĩ đến chuyện thu hồi nó, khó được một lần quả sinh nhật do bản thân lựa chọn lại đắc ý thế.

“Ngươi không thích sao?” Tà Khinh Hoan hỏi.

“Không phải, mà là nó rất trân quý.” Quả sinh nhật do mẹ người ta để lại, nhận lấy thật không tốt chút nào.

“Người thích là được rồi, đây là quả sinh nhật duy nhất mà nữ nhân kia đưa cho ta, nó từng là thứ ta quý trọng nhất, đồ ta trân quý nhất đương nhiên là muốn tặng cho người yêu nhất, hơn nữa ta lại không đeo vòng ngọc, có giữ lại cũng cất kỹ trong tủ, vĩnh viễn thiên nhật (không thấy ánh mặt trời), trừ phi người coi thường nó cũ kỹ.” Tà Khinh Hoan không chịu, quả sinh nhật đã tặng đi làm sao có thể thu hồi lại, trừ phi Tàn Văn Thư không vừa mắt thứ này, Tà Khinh Hoan vẫn không quên trong thư phòng của nàng trưng bày không biết bao nhiêu đồ có trị giá hàng triệu trở lên, thứ này đối với nàng mà nói không đáng kể, nhưng lại là một mảnh tâm ý của mình.

Tàn Văn Thư vẫn đang do dự.

“Bất tích ca giả khô, đần thương tri âm hĩ* (không tiếc người hát khó nhọc, chỉ đau đớn người tri âm ít mà thôi), thứ này ta không biết thương thức, cần phải tìm một người biết giá trị để bảo quản. Tựa như nguyện vọng của ta, ao ước được người nâng niu chiều chuộng, an bày thỏa đáng, chu đáo bảo vệ. Không đề ta sợ, không kệt ta khô, không cho ta lang bạt khắp nơi, mặc ta không chôn nương tựa.” Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng bày tỏ, vừa nói vừa giúp Tàn Văn Thư đeo vòng tay, nói xong nguyện vọng cất giấu dưới đáy lòng chưa từng thổ lộ cho ai biết.

Tàn Văn Thư nghe xong, có chút cảm động, nàng đại khái biết được quá khứ của Tà Khinh Hoan vốn không đẹp đẽ gì, nghĩ đến lập tức đau lòng cho Tà Khinh Hoan, bề ngoài của nàng có vẻ lạc quan nhưng thật ra nội tâm là một nữ nhân khuyết thiếu cảm giác an toàn.

“Về sau có ta ở đây.” Tàn Văn Thư nhẹ nhàng an ủi, thanh âm ôn nhu luôn có tác dụng trấn an lòng người, chỉ cần một câu đơn giản đã khiến cho Tà Khinh Hoan cảm động đến nỗi ánh mắt đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

“Nếu sớm một chút để cho ta gặp người như ngươi thì tốt rồi.” Tà Khinh Hoan ôm chặt lấy thân thể Tàn Văn Thư, tựa hồ muốn mình và Tàn Văn Thư hợp thành một thể.

“Ngốc tử, hiện tại cũng không trễ.” Tàn Văn Thư nhẹ nhàng vừa hạ xuống vài nụ hôn trên trán Tà Khinh Hoan vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chuyện Hay Không Miễn Phí

Tà Khinh Hoan vừa mừng vừa tủi, nàng khắc chế hai dòng nước mắt cứ chực trào ra, bản thân vẫn luôn không thích rơi lệ, lại càng không nghĩ ở trước mặt Tàn Văn Thư khóc lóc ỉ ôi. Nàng bỏ nhào vào trong lòng Tàn Văn Thư, vùi mặt vào gàn vị trí ngực của Tàn Văn Thư, nghe nhịp đập đều đặn của trái tim nàng, cả đời này chỉ sợ bản thân mình sẽ không đủ dũng khí mà buông ra ôm ấp ấm áp như thế.

“Tàn Văn Thư, ngươi thật tốt.” Thanh âm nhẹ nhàng của Tà Khinh Hoan theo ngực Tàn Văn Thư truyền tới.

“Ngủ đi.” Tàn Văn Thư vuốt ve đầu Tà Khinh Hoan một chút nhẹ nhàng nói.

“Àn.” Tà Khinh Hoan lên tiếng, nàng dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ vào ngực Tàn Văn Thư một chút, sau đó tìm một vị trí thoải mái nhất, nhắm lại hai mắt, bởi vì có được tràn ngập cảm giác an toàn nên nàng nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Tàn Văn Thư thấy Tà Khinh Hoan đã im lặng, đặt tay lên lưng Tà Khinh Hoan, thân thể cũng mệt mỏi vì thế không bao lâu liền ngủ mất.

Buổi sáng Tàn Văn Thư luôn là người đứng giờ, cho nên vào giờ thường tỉnh Tàn Văn Thư tự động mở mắt ra, phát hiện hai cổ thân thể ái muội ôm chặt lấy nhau, quấn quít cùng một chỗ. Đầu của Tà Khinh Hoan chôn ở trong ngực mình, giống như tiểu hài tử y lại vào mẫu thân, trong lòng có cổ cảm xúc nói không nên lời, Tàn Văn Thư đưa tay khẽ vén lại mái tóc do ngủ có chút tán loạn của Tà Khinh Hoan. Tóc của nàng tuy rất dài nhưng óng ả mượt mà, các sợi tóc không hề bị phân nhánh ở ngọn, không có dấu vết từng uốn hoặc nhuộm qua, xúc cảm giống y như tơ tằm khiến cho người ta yêu thích không buông tay. Khuôn mặt tinh xảo non nớt lộ ra khí chất siêu trần thoát tục, thật ra lúc Tà Khinh Hoan ngủ mới chính thức giống một tiểu tiên nữ, Tàn Văn Thư thầm nghĩ. Thật sự là khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhân trẻ trung, lúc trước khi chưa thật sự thích Tà Khinh Hoan đối với phở túi da này vẫn không thể ngăn cảm ghét mắt ngắm nhiều hai lần. Nói ra cũng kỳ quái, vây quanh mình một đám trai gái, bọn họ đều là tuấn nam mỹ nữ, hẳn đã sớm làm cho thẩm mỹ của mình bị *chai* mới đúng, hay là diện mạo của Tà Khinh Hoan cổ tình lọt vào mắt xanh của mình. Bỗng nhiên, Tàn Văn Thư có chút tò mò, nữ tử với diện mạo như vậy nếu là ở trên giường lại là dạng gì? Có phải sẽ có cảm giác bất đồng hay không? Sự hiếu kỳ nổi tiếng lạnh nhạt của Tàn Văn Thư rốt cuộc được gọi lên một ít.

Dường như cảm giác được có người chăm chú nhìn mình, khuôn mặt của Tà Khinh Hoan hơi nhú lên một chút, sau đó nàng chậm rãi mở ra hai mắt, khi nhìn thấy Tàn Văn Thư chính diện mỉm cười nhìn mình, Tà Khinh Hoan cũng cười lại, nụ cười ấy sáng lạn giống như đóa hoa sen vừa nở rộ vào sáng sớm, tựa hồ còn mang theo cảm giác tươi mát của những giọt sương ban mai, Tà Khinh Hoan cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất đó là sáng sớm tỉnh lại có thể lập tức nhìn thấy nụ cười hòa nhã như nữ thần của Tàn Văn Thư, đủ để tâm tình của mình tươi vui cả ngày.

“Thân ái, buổi sáng rồi, chúng ta tiếp tục yêu đương vụng trộm nữa đi.” Tà Khinh Hoan nửa đùa nửa thật đề nghị.

Quả nhiên, Tà Khinh Hoan vừa mở miệng liền phá vỡ hình tượng tiểu tiên nữ, khuôn mặt ngày thơ kia lại có thể nói ra những lời lẽ không đứng đắn khiến

cho Tần Văn Thư có cảm giác ôm trán lắc đầu.

“Người không quan tâm đến việc bản thân không ra khỏi cửa được sao?” Tần Văn Thư nhíu mày hỏi.

“Tần Văn Thư sẽ có cách an bài thỏa đáng.” Tả Khinh Hoan cũng không quá để tâm mà nói, nàng trở mình nằm đè lên trên người Tần Văn Thư, các ngón tay di động không mục đích ở trên người nàng. Tả Khinh Hoan tin tưởng nếu Tần Văn Thư dám đưa mình đến phòng nàng yêu đương vùng trộm thì tự nhiên sẽ có năng lực tiến bước mình, mặc dù không đưa mình ra mà ở lại phòng ngủ của Tần Văn Thư, thay Tần Văn Thư sưởi ấm giường Tả Khinh Hoan cũng nguyện ý.

Tần Văn Thư vẫn cảm thấy bị người khác coi trọng không phải là chuyện tốt, quả nhiên bị Tả Khinh Hoan đánh giá cao, áp lực càng lớn hơn. Kỳ thật Tần Văn Thư cảm thấy bản thân hoàn toàn mất đi lý trí khi để cho Tả Khinh Hoan đến phòng ngủ của mình vào đêm qua. Ngày hôm qua ra ra vào vào Tần gia có rất nhiều người, Tả Khinh Hoan có được lớp nguy trang sẽ không để cho nhiều người chú ý, nhưng hôm nay Tả Khinh Hoan đi ra ngoài tất nhiên sẽ không dễ dàng, quả nhiên là thỉnh thần dung dịch tổng thần nan (mời đến thì dễ, đuổi đi thì khó).

“Chúng ta nên dậy thôi, bữa sáng ta muốn ăn chung cùng gia gia và mọi người, bằng không người làm sẽ tới gõ cửa, chờ ta ăn xong bữa sáng, còn phải nghĩ biện pháp đưa người ra ngoài.” Tần Văn Thư đè lại đôi tay xấu xa của Tả Khinh Hoan, bữa sáng ở Tần gia luôn có thời gian cố định, mà mình thì luôn đều có thói quen xuất hiện đúng giờ để ăn điểm tâm, cho nên nếu bỏ bữa sáng gia gia sẽ nghĩ thân thể của mình không thoải mái, thế nào cũng cho đường muội hoặc là người làm đến gõ cửa hỏi thăm.

“Ân, vậy người đi ăn điểm tâm đi, chờ chút nữa ta sẽ dậy.” Tả Khinh Hoan gật đầu, nàng rất biết phân biệt nặng nhẹ, ở Tần gia rốt cuộc không giống như ở bên ngoài, nàng cũng không nghĩ đem đến phiền toái cho Tần Văn Thư, những đại gia tộc như Tần gia chú ý nhiều lắm, tình cảm của mình và Tần Văn Thư nhất định không thể ngang nhiên công khai, mặc dù Tần Văn Thư có thể chịu vì mình mà nói ra, bản thân cũng không nguyện ý để nàng làm vậy, cũng may Tần Văn Thư luôn là người đúng mực, sẽ không xử sự theo cảm tính.

“Người có thể ngủ tiếp, để ta lấy điểm tâm mang vào cho người ăn, trong phòng không có sẵn bàn chải mới, nếu không ngại có thể dùng trước bàn chải của ta.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng hôn lên trán Tả Khinh Hoan, lập tức đứng dậy đi vào phòng tắm, sửa soạn xong, nàng thay một bộ quần áo mới ra khỏi phòng.

Tả Khinh Hoan vốn định ngủ tiếp một chút, nhưng sau khi Tần Văn Thư đi rồi, nàng ghé vào gối đầu của Tần Văn Thư lăn qua lộn lại, như thế nào cũng ngủ không được, liền đứng lên đi vào phòng tắm. Ánh mắt nhìn đến bàn chải đánh răng của Tần Văn Thư, Tả Khinh Hoan cảm thấy chuyện dùng chung một cái bàn chải đánh răng là việc cực kỳ thân mật, dựa theo tính cách của Tần Văn Thư tuyệt đối không có khả năng đưa bàn chải của mình cho người khác dùng, quả nhiên sau tối hôm qua quan hệ của hai người càng gần thêm một bước, nghĩ đến Tả Khinh Hoan liền khẽ cười, nàng thực thích cảm giác thân mật với Tần Văn Thư.

“Gia gia, con nghĩ qua vài ngày sẽ chuyển đến biệt thự Thiên Ngự bên kia ở một khoảng thời gian.” Tần Văn Thư bỗng nhiên mở miệng đề nghị, nàng cảm thấy nếu hiện tại trở lại Tần gia, về sau sẽ rất khó có cơ hội chuyển ra ngoài, không bằng thừa dịp ly hôn lúc này lấy cớ dọn ra.

“Chỗ này ở không phải rất tốt sao, vì sao phải đến Thiên Ngự?” Mặc dù Tần Văn Thư muốn ly hôn nhưng Tần Chính vẫn mong tôn nữ có thể ở lại chù trạch (nhà tổ) với mình.

“Hoàn cảnh ở biệt thự Thiên Ngự rất tốt, con nghĩ chuyển đi thay đổi hoàn cảnh một chút, cũng tiện thể thay đổi tâm tình luôn.” Biểu hiện của Tần Văn Thư có phần ưu thương, tỏ vẻ bản thân mình không giống một người thờ ơ với chuyện ly hôn.

“Được rồi, qua một thời gian, chờ tâm tình của con đỡ hơn hãy trở về đây sống đi.” Tần Chính rất thương Tần Văn Thư, từ nhỏ đến lớn, yêu cầu của nàng không nhiều, nhưng là gặp chuyện nàng muốn Tần Chính luôn đều thuận theo, trong lòng Tần lão gia tử nghĩ thấy Hàn Sĩ Bán càng thêm đáng giận, nhưng hân hy vọng Tần Văn Thư một mình yên tĩnh suy nghĩ kỹ xong, tốt nhất là đánh nát ý niệm ly hôn trong đầu. Cho tới bây giờ chuyện Tần Văn Thư muốn ly hôn, trước mắt Tần Chính còn chưa cho người thông báo ra bên ngoài, hân hy vọng tôn nữ nhất thời tức giận suy nghĩ không thông, nhưng nếu Tần Văn Thư vẫn không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này, Tần Chính cũng tùy ý nàng mà thôi, dù sao hạnh phúc của tôn nữ mới là quan trọng nhất.

“Ân.” Tần Văn Thư nhu thuận gật đầu.

Ăn xong điểm tâm, Tần Văn Thư sai người làm chuẩn bị một phần sandwich và một ly sữa, sau đó đem theo chúng trở về phòng ngủ.

“Người chuẩn bị làm thế nào để đưa ta ra ngoài?” Tả Khinh Hoan vừa ăn vừa hỏi, lúc này nàng mới quan tâm đến chuyện mình có thể ra ngoài hay không.

Tần Văn Thư cười mà không đáp, việc này nếu do Thi Vân Dạng bày đầu tự nhiên là để cho nàng đến *dọn dẹp*, trong lúc nói chuyện với Tả Khinh Hoan, nàng lấy ra di động gọi cho còn đang say giấc nồng Thi Vân Dạng.

Thi Vân Dạng buổi sáng bị đánh thức sớm rất bức bối, nếu không phải ở trên mặt di động hiển thị là Tần Văn Thư, nàng tuyệt đối sẽ không tiếp nhận cuộc gọi này.

“Đại tiểu thư, người phải biết giờ này ta còn đang ngủ, còn gọi điện thoại tới quấy nhiễu giấc mộng người ta, rốt cuộc là có chuyện gì?” Ngờ kị của Thi Vân Dạng mang đầy bất mãn than phiền.

“Lát nữa người đến Tần gia, làm sao để thần không biết quỷ không hay phụ trách đưa Tả Khinh Hoan trở về, không thể xảy ra sai sót.” Tần Văn Thư đơn giản nói ra.

Chương 65: Mụ Mụ

“Đại tiểu thư, người không phúc hậu nha, đã ăn vụng còn gọi ta đến chùi mép, sau này các người không đẻ ra cái trứng chẳng lẽ cũng muốn ta hỗ trợ?” Thi Vân Dạng cực kỳ bất mãn hỏi.

“Ta không ngại nếu người tình nguyện đẻ trứng cho chúng ta.” Tần Văn Thư thản nhiên nói, kịch vui này không phải để cho Thi Vân Dạng xem miễn phí, mọi việc đều có cái giá của nó: “Tiền phạt tiền đến Tây Thiên, việc này phiền phức người giúp ta.” Tuy rằng giọng điệu của Tần Văn Thư rất khách khí, nhưng vừa nói xong nàng lập tức tắt máy, không để cho Thi Vân Dạng có cơ hội cự tuyệt.

Đáng ghét, đừng nhìn bộ dáng hiền lành dễ đối phó của Tần Văn Thư mà lầm, trên thực tế, nữ nhân này lúc ép người một điểm cũng không chịu thiệt.

Thi Vân Dạng rất bức bối, nàng tức giận quá thẳng chân đạp người nằm bên cạnh xuống giường, nàng không thể ngủ, người khác cũng đừng mong ngủ được.

Từ nhỏ Thi Vân Dạng đã có nhiều ý tưởng quỷ quyết, muốn đưa Tả Khinh Hoan từ Tần gia ra ngoài êm thấm, hơi chút động não nàng đã nghĩ ra biện pháp, tự nhiên là mọi chuyện phải dựa vào thiếu gia có *tiếng xấu đồn xa* Tần Đăng, may mà hắn vốn chẳng đáng hoàng tử tể gì, chuyện tùy tiện tìm một nữ nhân về Tần gia qua đêm như cơm bữa, không phải không có khả năng.

“Tần Đăng, người lập tức thức dậy.” Thi Vân Dạng không kiên nhẫn gọi điện thoại cho Tần Đăng, kẻ cũng như nàng đang say giấc nồng.

“Thi tỷ tỷ, nam nhân theo người lên giường tối qua không thỏa mãn người sao, mới sáng sớm đã làm phiền người ta không nói, còn dùng dằng dặc tức giận như vậy?” Tần Đăng vừa ngáp vừa hỏi, giờ này, trên giường của Tần Đăng cũng có một nữ nhân nằm bên cạnh.

“Người lập tức đưa Tả Khinh Hoan ra ngoài, đây là mệnh lệnh của đại tiểu thư.” Thi Vân Dạng giả truyền thánh chỉ.

“Là mệnh lệnh của tỷ tỷ cần gì người thông truyền chứ?” Tần Đăng không ngốc, hắn đoán được tám phần là tỷ tỷ bắt nàng phụ trách chuyện đó, nay nàng lại muốn đẩy trách nhiệm lên đầu mình.

“Người có chịu làm hay không?” Ngực khí của Thi Vân Dạng không nóng nảy như lúc này, ngược lại dịu dàng làm cho Tần Đăng kinh hãi một phen, nữ nhân này tuy phong tình vạn chủng nhưng không thể đánh đồng với ôn nhu, đây chính là điềm báo nàng chuẩn bị uy hiếp người khác.

“Do người bao đồng, nay còn kéo cả ta xuống nước...” Tần Đăng bất mãn tố khổ, tối qua hắn vốn không tán thành việc Tả Khinh Hoan *đột nhập* Tần gia, bản thân Thi Vân Dạng muốn quấy phá, bây giờ còn làm cho mình cấp nàng đoạn hậu, nghĩ đến, tâm tình của Tần Đăng bắt đầu khó chịu.

“Tần Đăng, nhược điểm của người nằm trong tay ta, người suy xét cho kỹ rồi làm nha.” Ngực khí của Thi Vân Dạng không tốt, nàng lập tức cúp máy, sau khi kết thúc cuộc gọi cho Tần Đăng, trong lòng Thi Vân Dạng thoải mái không ít, nàng có nhược điểm trong tay Tần Văn Thư, ngược lại Tần Đăng có nhược điểm trong tay mình, chỉ cần có vị vạn năng tiểu đệ đệ này thay mình *chạy vật*, không có chuyện gì không thể giải quyết.

Tâm tình Thi Vân Dạng vui hẳn lên, nhưng mà Tần Đăng lại cảm thấy phiền não, nếu hắn có thể lựa chọn một lần nữa, tuyệt đối không muốn có quan hệ gì với Thi Vân Dạng, bằng không sẽ không có nhược điểm rơi vào trong tay nữ nhân đáng ghét này.

“Tần công tử...” Nữ nhân nằm cạnh Tần Đăng đưa tay sờ lên ngực Tần Đăng nhưng bị hắn đẩy ra.

“Cút!” Tần Đăng không chút khách khí đẩy nữ nhân đang dính chặt trên người mình xuống, chấp nhận số phận đứng lên mặc quần áo, thần không biết quỷ không hay âm thầm trở về Tần gia.

“Đây là phòng sách của người?” Tả Khinh Hoan chỉ vào căn phòng sau vách tường giấy hỏi.

“Àn, muốn đi tham quan một vòng không?” Tần Văn Thư gật đầu.

“Được.” Dù sao đang nhàn rỗi, Tả Khinh Hoan bước vào phát hiện thư phòng này và thư phòng trong nhà Hàn Sĩ Bản có chút bất đồng, bên trong không trưng bày nhiều đồ cổ, phần lớn đều là sách báo, toàn bộ cách bài trí lịch sự tao nhã mang đậm phong cách của tầng lớp trí thức, chẳng qua trên tường treo một bức họa mỹ nữ khiến Tả Khinh Hoan chú ý, nàng nhìn vào người trong tranh cảm giác quen thuộc ủa về, thực hiện nhiên mỹ nữ này và mình có nhiều điểm tương đồng.

“Cái này do người vẽ?” Tả Khinh Hoan tò mò hỏi.

Tần Văn Thư gật đầu.

“Người thích người trong tranh? Có phải là người thật không?” Ngỡ khí của Tả Khinh Hoan có phần chua xót, đừng nói bản thân mình chỉ là kẻ thay thế. (ò, có người ghen rồi!!)

“Tranh này vốn được treo trong thư phòng của gia gia, cách đây không lâu ta mượn về làm mẫu để vẽ thử, do cảm thấy không tệ nên vẫn treo ở đây, còn có phải là người thật hay không chỉ có gia gia mới biết.” Tần Văn Thư thành thật trả lời.

“Người đem bức tranh này tháo xuống đi, sau khi vẽ ta để treo lên đây.” Nếu nàng thích treo tranh mỹ nữ, treo tranh của mình được rồi, dù sao tướng mạo của mình cũng không tệ.

Tần Văn Thư nghe xong, phản ứng đầu tiên là sững sốt, sau đó mới hiểu nguyên nhân là do Tả Khinh Hoan ghen tị, nàng cảm thấy có chút buồn cười, nhưng mà cũng theo ý Tả Khinh Hoan đem tranh tháo xuống.

“Người thực sự sẽ vẽ chân dung của ta sau đó treo lên sao?” Tả Khinh Hoan hiếu kỳ hỏi.

“Không.” Tần Văn Thư không cảm thấy vẽ chân dung Tả Khinh Hoan sau đó treo trên tường là một đề nghị hay.

“Vì sao?” Tả Khinh Hoan không bằng lòng hỏi, chẳng lẽ bản thân không đạt yêu cầu?

“Tranh vẽ không sinh động bằng người thật.” Tần Văn Thư nghiêm túc trả lời, đáp án này làm cho Tả Khinh Hoan rất hài lòng. (ôi, Tần tỷ thực biết cách nói ngon nói ngọt... thế này thì Tả tỷ chết đứ đừ...)

Tần Đăng thân thiết ôm một nữ nhân bước ra đại môn của Tần gia, bởi vì khuôn mặt của nữ nhân này vùi vào lòng ngực hắn mà mái tóc của nàng còn bị rối tung tán loạn cho nên không ai thấy rõ bộ mặt của nàng, cũng không có gì kỳ quái, dù sao sự tích lãng nhãng của Tần công tử hàng hà sa số, chỉ là nghĩ nếu để lão gia tử bắt gặp, Tần công tử thế nào cũng bị giáo huấn một lúc, dù sao Tần lão gia tử mỗi lần gặp Tần Đăng đều phải mắng hắn một trận.

Tuy nói là dùng Tần Đăng làm bình phong che chắn, nhưng khi Tần Văn Thư nhìn thấy bộ dáng thân mật dựa sát vào nhau của Tần Đăng và Tả Khinh Hoan, biết rõ là giả thể mà trong lòng nàng vẫn nổi lên một tia khó chịu, chẳng qua cảm giác này nhanh chóng bị Tần Văn Thư nén lại.

Tả Khinh Hoan càng bức bối hơn, nàng cố gắng kéo rộng khoảng cách giữa mình và Tần Đăng, nàng không muốn nhìn thấy hắn lại càng không muốn cùng hắn tiếp xúc gần như vậy.

Tần Đăng vốn đã không thích bị ép làm việc này, đối với Tả Khinh Hoan cũng không tỏ ra tôn trọng, chỉ là một con *gà rừng* mà thôi, cần tỷ tỷ vì nàng dụng tâm đến vậy sao?

Tả Khinh Hoan cảm thấy như bị tra tấn khi đi chung với Tần Đăng, cũng may sau khi ra khỏi Tần gia, Tần Đăng vì một cuộc điện thoại đã bỏ đi trước, cũng không có thời gian châm chọc mình, điều này làm cho Tả Khinh Hoan cảm thấy vạn phần may mắn.

Tả Khinh Hoan trở về nhà thay quần áo xong liền đến quán cà phê, vừa nghĩ đến tối hôm qua cùng Tần Văn Thư trải qua một đêm ngọt ngào, nàng không thể kiềm chế mà giương lên khoe miệng, một ngày mới bắt đầu với tâm trạng vui vẻ.

Đúng lúc này, di động đột nhiên vang lên, Tả Khinh Hoan nghĩ là điện thoại của Tần Văn Thư, cũng không cần xem tên hiển thị lập tức bắt máy, không phát hiện số điện thoại gọi đến hoàn toàn xa lạ.

“Có phải tiểu Hoan không?” Thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ làm cho Tả Khinh Hoan bất ngờ, nhất thời không biết trả lời thế nào, Tiêu di quả nhiên thân thông quảng đại, ngay cả di động của mình đều có điều tra ra được.

“Mẹ của người hiện tại nằm trong bệnh viện, bị ung thư từ cuối thời kỳ cuối, không còn nhiều thời gian, người có thời gian hãy đến thăm nàng đi.”

“Bà ta ở bệnh viện nào?” Đôi môi của Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng run lên, qua một lúc nàng mới khó khăn mở miệng hỏi.

“Tiêu di.” Trong cuộc đời từ trước đến nay của Tả Khinh Hoan chỉ có hai nữ nhân làm cho nàng rung động, một người là Tần Văn Thư, người còn lại chính là nữ nhân trước mặt với tên gọi Tiêu di, nữ nhân này và Tần Văn Thư hoàn toàn không giống nhau, trong nét quyến rũ của nàng còn pha lẫn cơ trí và sự thành thực tích lũy sau nhiều sóng gió gấp ghe. Đó là kinh nghiệm qua nhiều năm thăng trầm trở thành phong cách rất riêng, là ở trong phong trần lộn lộn hơn mười năm kết tinh lại giống như yên chi (son phấn), nhiều năm qua mình vẫn không biết khuê danh thật sự của nàng mà chỉ gọi là Tiêu di. Mụ mụ là một trong những người đầu quân dưới trướng của nàng sớm nhất, còn mình đã từng gia nhập dưới tay nàng vũ thoát y, hai năm được nàng chiếu cố mới có khả năng thoát khỏi số mệnh vốn định sẵn dành cho bản thân.

“Người thay đổi không ít, hiện tại xem ra lựa chọn năm xưa hoàn toàn chính xác.” Tiêu di vừa đánh giá Tả Khinh Hoan vừa nói, Tả Khinh Hoan lớn lên trái ngược hoàn toàn với bộ dáng của Tả Diễm, diện mạo Tả Diễm quá diễm quá mỹ, khuôn mặt tràn ngập dụ dỗ mỹ hoặc, dường như nàng sinh ra là để lưu lạc hồng trần, bộ dáng siêu trần thoát tục của Tả Khinh Hoan không giống mẹ nàng chút nào. Nàng là một hài tử kiên cường lại khôn ngoan, không cam lòng đầu hàng số mệnh, không uống phí công sức năm đó của mình trong nhiều nữ hài tử như vậy luôn chiếu cố nàng.

“Tiêu di một chút cũng không đổi, năm tháng không lưu lại dấu vết nào trên người Tiêu di cả.” Tả Khinh Hoan cảm thán ca ngợi, hoàn toàn không phải là

nịnh hót.

“Ngươi và mẹ ngươi đúng là bất đồng.” Nữ nhân kia mỉm cười, nói.

“Cũng may là không giống.” Chuyện may mắn nhất trong cuộc đời của Tả Khinh Hoan đó là không giống Tả Diễm.

“Nàng giống một hải tử vĩnh viễn không trưởng thành, đối với cuộc đời của bản thân còn không có trách nhiệm, làm sao có thể quan tâm đến cuộc đời của ngươi?” Tiêu di thân nhiên nói, rất nhiều thời điểm nàng luôn vô tâm đến lãnh khốc, nhưng trong lòng rất mâu thuẫn, giống như tuy rằng Tả Diễm từ lâu đã không có giá trị đối với mình, sự nhân từ của bản thân với nàng vẫn vô thức nổi lên.

Tả Khinh Hoan im lặng.

“Ngươi vào thăm nàng đi, ta có việc, đi trước.” Tiêu di nói xong, lập tức rời bệnh viện, trên thực tế nàng có nhiều công chuyện cần giải quyết, có thể giành chút thời gian eo hẹp đó đã là rất hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Lần Gặp Cuối Cùng

Tả Khinh Hoan đẩy cửa bước vào.

Tả Diễm nhìn thấy nàng xong, không dám khẳng định người vừa bước vào là nữ nhi của mình.

“Là tiểu Hoan phải không?” Tả Diễm không xác định hỏi dò, nàng dường như không bao giờ nhìn thấy những khi Tả Khinh Hoan không trang điểm. Từ sau khi nữ nhi lớn lên, đều giống mình thích trang điểm, phấn son quá dày đến nỗi nhìn không ra mặt thật. Khuôn mặt ngây thơ thuần khiết của nữ nhi nàng rất hiếm khi thấy qua, thậm chí nhìn không ra, nhưng mà khuôn mặt này lại có phần tương tự với nam nhân vẫn luôn tồn tại trong trí nhớ của mình, hải tử này thích bắt chước mình, nhưng tính cách đặc biệt giống như hải tử được sinh trưởng trong những gia đình đảng hoàng, nếu nam nhân kia đồng ý kết hôn với mình.

Thực châm chọc khi xuất thân của Tả Diễm rất tốt nhưng nàng lại trầm luân, trong khi Tả Khinh Hoan mong ước có được một xuất thân đảng hoàng lại cố tình có một người mẹ như vậy.

Tả Khinh Hoan không muốn trả lời, người ngoài đều có thể nhận ra mình, mà mẹ ruột lại nhận không ra, thật sự là mỉa mai làm sao. Tả Khinh Hoan ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nàng xem sắc mặt nhợt nhạt của Tả Diễm, trong lòng đột nhiên quặn đau, cho tới bây giờ nàng không nghĩ tới vài năm sau gặp mặt lần thứ hai lại là lần gặp gỡ cuối cùng.

“Con thay đổi thật nhiều, được như bây giờ vậy tốt lắm.” Tả Diễm nhìn Tả Khinh Hoan đột nhiên nhớ tới nữ nhi trước đây, kỳ thật, tiểu Hoan từ khi còn nhỏ đã biết chăm sóc người khác, có một mẫu thân vô trách nhiệm đôi khi sẽ có một nữ nhi ngoan, bản thân mình không nấu cơm, mười tuổi tiểu Hoan đã có thể tự nấu cơm ăn, đến mười một mười hai tuổi đã biết khuyên mình đừng cứ mãi đắm chìm trong cuộc sống thác loạn đó, so với hải tử bình thường tiểu Hoan trưởng thành sớm hơn, so với mình càng có chủ ý hơn.

“Bà cũng thay đổi rất nhiều.” Tả Khinh Hoan nhìn khuôn mặt không chút khí sắc của Tả Diễm, hoàn toàn không còn vẻ diễm lệ mỹ tục như trước đây, giống như hoa hồng sau khi nở rộ rực rỡ bắt đầu héo tàn, xơ xác yếu ớt làm cho người ta đau xót.

Tả Diễm và Lý Hâm có vẻ như cùng loại, nhưng lại không giống nhau, Tả Diễm là quyền rũ và xinh đẹp, còn Lý Hâm là quyền rũ mang theo tà khí, khuôn mặt của Tả Diễm luôn lộ ra vẻ dễ dãi không thể trầm lắng, trong khi khuôn mặt của Lý Hâm hoàn toàn không chút tùy tiện mà còn có vẻ chính trực.

Hiện tại Tả Diễm tiêu tụy như hoa tàn nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy được vẻ quyền rũ xinh đẹp của nàng, có thể tưởng tượng năm đó Tả Diễm là như thế nào làm cho người ta điêu đứng, một chút cũng không kém hơn Lý Hâm của hiện nay.

“Thực xin lỗi.” Tả Diễm nhìn Tả Khinh Hoan vẫn giữ im lặng từ lúc vào đến giờ, đột nhiên lên tiếng, đời này có rất nhiều người làm chuyện có lỗi với mình, nhưng người chân chính để mình cảm thấy có lỗi chính là thân sinh nữ nhi, nếu đổi lại mẫu thân khác nhất định nhân sinh của nữ nhi sẽ không có nhiều khó khăn như thế.

Cho tới bây giờ Tả Khinh Hoan đều biết nữ nhân này luôn buông thả và ngây thơ, đến nỗi làm cho mình nghĩ hận nàng, nhưng mà sau khi nàng nói xin lỗi xong, Tả Khinh Hoan phát hiện mình không hy vọng nghe được lời giải thích từ nàng.

“Bà không có gì phải xin lỗi tôi, tôi là do bà sinh ra, cho nên mọi chuyện bà đã làm tôi không có quyền trách móc, người mà bà cần xin lỗi là bản thân mình.” Tả Khinh Hoan nhìn Tả Diễm, đột nhiên cảm thấy bị thương, có lẽ Tiêu di nói đúng, nữ nhân này đối với cuộc đời của mình còn không định hướng được, như thế nào sẽ chịu trách nhiệm với cuộc đời của người khác?

“Đúng vậy, cả đời ta đều là tự chuốc khổ vào thân.” Từng bước, từng bước sai lầm không thể quay đầu.

“Khi đó ánh mắt của con nhìn ta, ta biết con rất hận ta, lúc đó ta thật sự hối hận, đã nghĩ đi tìm con trở về, không ngờ tìm khắp nơi cũng không gặp được...” Tả Diễm nhắc tới sự kiện châm ngòi cho việc Tả Khinh Hoan trốn nhà ra đi.

“Quá khứ chính là quá khứ, không cần nhắc lại, bà chịu khó dưỡng bệnh sẽ từ từ tốt hơn...” Tả Khinh Hoan nghe lời bộc bạch của Tả Diễm, hốc mắt không nhìn được đồ lên, nàng không nghĩ nhìn đến Tả Diễm không chút sinh khí nằm trên giường bệnh, mặc dù nghề nghiệp của nàng khiến mình xấu hổ, nhưng bản thân mình không hề trách nàng, chỉ cần nàng khỏe mạnh còn sống là được, dù sao đây cũng là thân nhân duy nhất còn sót lại.

“Có chút chuyện hiện giờ không nói, về sau sợ không có cơ hội...” Tả Diễm cảm thấy mệt mỏi quá, chưa từng mệt như vậy, mệt đến nỗi làm cho nàng nghĩ nhầm lại ánh mắt, nhưng nếu không nói, nàng sợ mình sẽ vĩnh viễn ngủ mất.

“Nhìn bộ dáng hiện tại của con, ta lại nhớ tới nam nhân kia, có lẽ hẳn là cha của con, nam nhân đó đầu nghĩ đến chuyện lấy ta làm vợ, đào mắt đã cười người khác, con từ nhỏ đã sợ cô đơn, có lẽ nên đi tìm hắn...” Tả Diễm cảm giác càng lúc càng mệt, nói chuyện cũng trở nên ngày càng gian nan hơn.

Trước đây Tả Khinh Hoan từng hỏi qua ba ba là ai, câu trả lời của Tả Diễm chỉ có một, nhiều nam nhân như vậy làm sao biết được người là của người nào, lâu ngày, Tả Khinh Hoan cũng tin rằng bản thân là con hoang.

“Hắn ... tên là Tạ...” Tả Diễm rốt cuộc nói không hết lời, thanh âm đã bị cắt đứt, hoàn toàn ngủ đi, vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Tả Khinh Hoan từ bệnh viện chạy ra ngoài, nàng không muốn làm bất cứ thủ tục nào, cảm giác trong lòng như bị đá đè nặng, mặc dù nữ nhân kia có trăm sai ngàn sai, nhưng nàng thủy chung vẫn là người sinh ra mình, là thân nhân duy nhất trên đời này, Tả Khinh Hoan hy vọng nàng có thể khỏe mạnh mà sống, không mong nàng chết đi, nhưng nàng cứ như vậy không chịu trách nhiệm đã chết đi, vẫn vô trách nhiệm y như lúc còn sống.

Tần Văn Thư nghĩ đến Tả Khinh Hoan trở về xong sẽ gọi điện thoại cho mình, nhưng là cả ngày trôi qua số điện thoại quen thuộc vẫn chưa hiện đến, điều này làm cho Tần Văn Thư có chút lo lắng nên nàng chủ động gọi cho Tả Khinh Hoan.

Tả Khinh Hoan nhìn 3 chữ Tần Văn Thư nhấp nháy trên màn hình, đột nhiên rất muốn gặp Tần Văn Thư.

“Đang làm gì vậy?” Tần Văn Thư hỏi.

“Mẹ ta vừa mất...” Ngữ khí của Tả Khinh Hoan tràn ngập bi thương.

Tần Văn Thư vừa nghe, trong lòng nhói lên một chút, hận không thể lập tức bay đến bên người Tả Khinh Hoan.

“Bây giờ người ở đâu?” Tần Văn Thư hỏi, nàng muốn gặp Tả Khinh Hoan ngay bây giờ.

Khi Tần Văn Thư nhìn thấy Tả Khinh Hoan, phát hiện nàng đang rúc vào một góc tường ở quảng trường, đôi tay ôm lấy đầu gối, đầu gục vào giữa hai chân, cuộn thành một đoàn, tư thế này thoạt nhìn làm cho người ta cực kỳ đau lòng.

Tần Văn Thư đi tới, ngồi xuống bên cạnh, kéo Tả Khinh Hoan ôm vào trong lòng, Tả Khinh Hoan nhìn thấy nàng, nhào vào trong lòng Tần Văn Thư, cảm xúc của nàng cuối cùng cũng phát tiết.

“Ta từng nghĩ là mình rất hận nàng, hận không thể cả đời không cần nhìn đến nàng, nhưng là khi nàng thật sự chết đi, ta cảm thấy thật là khó chịu, thật là khó chịu...” Tả Khinh Hoan nói xong, nước mắt rơi xuống như mưa.

“Nàng luôn đem nhiều nam nhân khác nhau về nhà để qua đêm, hoặc là cùng những người đó ra ngoài, vừa đi chính là vài ngày, để ta một người cô độc và sợ hãi ở lại căn phòng cũ nát bẩn thỉu kia. Mỗi lần bị người bỏ nàng sẽ uống rượu, vừa uống ra đánh ta, có một lần thậm chí lấy tàn thuốc chích vào lưng ta, loại cảm giác tổn thương này hiện tại ta nhớ rất rõ, nhưng ta không hận nàng, chỉ cảm thấy nàng đáng thương, nàng luôn bị một ít nam nhân thói tha lừa tài lừa sắc, nhưng không biết học khôn, vẫn ngu như vậy, vậy mà số phận cổ tình sắp đặt nàng là mẹ ta, ta khuyên thế nào cũng không nghe, ta cực kỳ thất vọng. Sau đó, có một nam nhân chịu cưới nàng, nam nhân đó là phụ thân của Vương Kỳ, hẳn tuy thoạt nhìn không phải người tốt lành gì, nhưng ta thật tình cao hứng cho nàng, chính là vào một buổi tối, nam nhân kia muốn hiếp ta, nàng thế nhưng không ngăn cản, chỉ trơ mắt đứng nhìn, mặc dù ở thời điểm mấu chốt, nàng mới quý xuống cầu xin nam nhân kia buông tha cho ta, nhưng ta tuyệt đối không tha thứ cho hành động dùng nữ nhi để giữ chân nam nhân của nàng. Lần đầu tiên ta thấy nàng thực bẩn thỉu, ta hận nàng, nếu không phải do nàng ta tuyệt đối sẽ không phải trải qua cuộc sống như vậy. Nam nhân đó làm ta sợ hãi, may mà ưu điểm duy nhất của hắn là rất yêu thương nữ nhi, vì thế ta bắt đầu lấy lòng Vương Kỳ, có sự bảo hộ của Vương Kỳ, ta mới tránh được nguy cơ bị nam nhân kia chiếm đoạt. Ta biết, ta phải thay đổi cuộc sống hiện tại, ta không nghĩ phải sống cuộc đời ăn nhờ ở đậu và lo lắng chịu đựng, ta đi tìm Tiêu di, nữ nhân đó vốn là lão bản của mẹ ta, tuy chỉ gặp mặt vài lần nhưng nàng là nữ nhân lợi hại nhất mà ta từng gặp qua. Ta muốn có nhiều tiền, thật nhiều tiền, chỉ cần có tiền, ta mới có thể rời đi nơi đó, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Ta tiết kiệm đủ tiền xong, cùng Tiêu di nói ta muốn rời đi nơi đó, không nghĩ sống cuộc sống như vậy, nàng nói với ta, xuất thân của ta mãi mãi đều không thể làm cho ta đổi đời, nếu ta ở lại nàng có thể bồi dưỡng ta thành một người bán linh như nàng. Tuy ta rất ngưỡng mộ Tiêu di nhưng ta không nghĩ trở thành người như nàng, cho nên đã chọn lựa ra đi. Một khởi đầu mới không hề đơn giản như ta suy nghĩ, không có bằng cấp, không có xuất thân đẳng hoàng, thậm chí sợ hãi có người nhận ra, vạch trần gốc gác của ta, cũng may trước đây ta luôn hóa trang rất đậm, sau khi bỏ đi lớp phấn son thực không có mấy người nhận ra. Ta từng làm qua rất nhiều việc đứng đắn, thẳng đến khi làm việc ở quán cà phê gặp Hàn Sĩ Bản, hẳn thoạt nhìn vừa anh tuấn vừa giàu có, lại có hảo cảm với ta, ta đã nghĩ mình vất vả như vậy làm cái gì, nếu thay đổi không được xuất thân còn giả vờ thanh cao làm gì, lập tức quyết định dụ dỗ nam nhân này, đào một khoản tiền lớn, người ta ai chẳng thiên vị bản thân, đây là toàn bộ cuộc đời trước đây của Tả Khinh Hoan. Nhưng là nữ nhân làm cho cuộc sống của ta chìm nổi đã chết, cứ như vậy nhắm mắt xuôi tay, trước đây khi chúng ta cãi nhau, ta thường nói nàng sớm hay muộn sẽ mắc bệnh mà chết, không ngờ

nhất ngữ thành sấm (một lời nói trước mà đúng y như thật)...” Tả Khanh Hoan nói xong, nước mắt chảy ra càng nhiều.

“Đều là quá khứ, mẹ của ngươi khi còn sống cũng rất khổ, có lẽ xem như là giải thoát.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng vỗ lưng Tả Khanh Hoan an ủi, rất nhiều chuyện của nàng lúc trước đã nằm sẵn trong bản điều tra báo cáo của mình, nhưng mà không nghĩ tới còn có nhiều chuyện bản thân không biết, Tần Văn Thư bây giờ mới hiểu Tả Khanh Hoan vì sao nói nếu sớm một chút gặp được ngươi thì tốt rồi, những ngày trong quá khứ của Tả Khanh Hoan thật khiến mình khó có thể tưởng tượng được.

“Tần Văn Thư, ngươi có ghét bỏ người xấu xa như ta không?” Tả Khanh Hoan bất an nhìn Tần Văn Thư hỏi, nàng chưa bao giờ chủ động hỏi quá khứ của mình, nhưng Tả Khanh Hoan biết quá khứ đó giống như bóng ma bao phủ bản thân mình, quá khứ như vậy, nàng không xác định Tần Văn Thư có chấp nhận được hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Của Ngươi Thích Trở Thành Gánh Nặng

“Ngươi biết tại sao ta thích ngươi không?” Ngón tay của Tần Văn Thư nhẹ nhàng lướt qua gò má của Tả Khanh Hoan, ôn nhu hỏi.

Tả Khanh Hoan lắc đầu, nàng thật sự không biết Tần Văn Thư thích mình ở điểm nào.

“Ngươi mãi cảm thông mình, bền bỉ và kiên cường, không muốn cam chịu, cũng không hối hận, luôn rất cố gắng thay đổi hiện trạng, ngươi rất giống loạn thế giai nhân (người đẹp sống vào thời loạn lạc) Hách Tư Gia là nữ nhân thông minh xinh đẹp, đúng là loại người ta thích. Thật ra lúc mới tiếp xúc với ngươi, ta đã đoán ra nghề nghiệp của ngươi, lúc biết được ngươi có tư tình với Hàn Sĩ Bản, ta đã từng điều tra quá khứ của ngươi, nhưng mà ta không đề ý, ngươi là loại người gì, bản thân ta có thể cảm nhận được, ta rất tin tưởng ánh mắt của mình.” Tần Văn Thư nhìn Tả Khanh Hoan nghiêm túc mà nói, hoàn toàn là do hoàn cảnh khắc nghiệt đã tạo thành Tả Khanh Hoan của hiện tại, hoàn cảnh đó làm cho Tả Khanh Hoan so với người khác càng biết được tùy mặt gửi lời, càng biết cân nhắc tâm tư của người khác, bởi vì ít khi có được cho nên nhất định càng hiểu được quý trọng so với người bình thường. Hoàn cảnh như vậy làm cho nàng luyện thành độ ngạnh không thể bào mòn, cùng lúc có thể phóng tứ tùy tiện, về phương diện khác lại cực lực khắc chế, mâu thuẫn đến mức có phần khả ái. Kỹ thực năng lực thích ứng của nàng rất cao, nếu được dạy dỗ cẩn thận nhất định trở nên xuất sắc, nhưng nếu Tả Khanh Hoan là người như vậy, Tần Văn Thư sẽ không chắc bản thân mình có thể yêu nàng, cho nên có nhiều chuyện giả thiết là thừa.

“Tần Văn Thư, bất kỳ thời điểm gì ngươi không được vứt bỏ ta, ta sợ nhất là bị bỏ rơi, trước đây nàng luôn bỏ ta mà đi, ta suốt cuộc chờ nàng trở về, không biết bị lãng quên đến lần thứ mấy, ta mới không còn đặt hy vọng vào nàng. Ta nói cho bản thân rằng không thể mong đợi vào bất cứ kẻ nào, nhưng nữ nhân tốt đẹp như Tần Văn Thư đã xuất hiện trước mặt ta, tựa như nữ thần tản ra hào quang ấm áp...” Thân nhân duy nhất đã mất đi, Tả Khanh Hoan theo bản năng bám vào cái phao hiện tại có thể cung cấp ấm áp cho mình, nếu Tần Văn Thư không thể giúp nàng vượt qua thì phải là phá hủy.

“Ngươi không buông tay, ta cũng sẽ không.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt Tả Khanh Hoan, miễn cưỡng, là hương vị của nước mắt.

“Ngươi tại sao lại đến đây? Có thể có chuyện hay không?” Tả Khanh Hoan hỏi, Tần Văn Thư vội vàng chạy tới, mái tóc luôn chỉnh tề của nàng có chút hỗn độn.

“Không có gì, việc này ta có thể xử lý được.” Tần Văn Thư làm việc rất cẩn thận, cho dù nóng vội cũng chuẩn bị kỹ phương pháp đề phòng đề đến gặp Tả Khanh Hoan.

Tả Khanh Hoan nghe Tần Văn Thư nói vậy, trong lòng mới an tâm.

“Ngươi có thể cùng ta trở lại bệnh viện làm thủ tục không?” Tả Khanh Hoan hỏi Tần Văn Thư, ánh mắt của nàng vẫn còn đỏ ửng, trên lông mi còn dính nước mắt, thoạt nhìn cực kỳ điềm đạm khả ái, Tần Văn Thư nhìn thấy cũng không khỏi cảm động.

“Được, ta chờ ngươi về bệnh viện.” Tần Văn Thư đứng lên muốn nâng Tả Khanh Hoan dậy, nhưng vì do ngồi lâu, cặp chân bị tê, thân thể của nàng không tự chủ ngã về phía trước, may mắn có Tần Văn Thư đỡ lại mới không té xuống đất.

“Có phải chân bị tê không?” Tần Văn Thư hỏi.

Tả Khanh Hoan gật đầu.

“Ngươi ngồi xuống đây, ta giúp ngươi xoa bóp.” Tần Văn Thư giúp Tả Khanh Hoan ngồi xuống bậc thang, còn mình thì ngồi trước mặt Tả Khanh Hoan, ngón tay ra sức xoa nắn cặp đùi của Tả Khanh Hoan, nhẹ nhàng nắn bóp một chút, Tả Khanh Hoan nhìn biểu tình nghiêm túc của Tần Văn Thư vì đầu giúp mình, nước mắt lại rơi xuống, có lẽ là trời cao bồi thường cho mình, hoặc có lẽ là kiếp trước nữ nhân này thiếu mình rất nhiều cho nên kiếp này làm cho mình gặp được nàng.

“Đau sao?” Tần Văn Thư thấy Tả Khanh Hoan lại khóc, nghĩ là mình làm đau nàng, có chút đau lòng hỏi.

Tà Khinh Hoan lắc đầu, vờn tay lung tung lau đi nước mắt.

“Hết tê rồi.” Tà Khinh Hoan không nỡ để đại tiểu thư tôn quý xoa chân cho mình.

Tần Văn Thư lấy khăn giấy từ trong túi xách đưa cho Tà Khinh Hoan.

Tại bệnh viện, Tà Khinh Hoan đụng phải Vương Kỳ, Vương Kỳ đã muốn làm xong mọi thủ tục, phí trị liệu đều do nàng trả, điều này làm cho Tà Khinh Hoan có phần kinh ngạc.

“Những ngày này đều là ngươì chiếu cố mẹ ta sao?” Tà Khinh Hoan nhìn Vương Kỳ, trong lòng có chút phức tạp hỏi.

“Ngẫu nhiên cũng đến thăm vài lần.” Vương Kỳ nhìn thấy Tà Khinh Hoan, cũng nhìn Tần Văn Thư đứng cạnh nàng, Vương Kỳ không thể không thừa nhận, bản thân và Tần Văn Thư căn bản không thể đánh đồng, bất luận là diện mạo, gia thế vẫn là khí chất đều thua nàng rất xa, hai người bọn họ đứng chung một chỗ cực kỳ xứng đôi.

“Các ngươì tự nhiên trò chuyện, ta ở bên ngoài chờ ngươì.” Tần Văn Thư tinh ý để hai người có khoảng riêng tư mà trò chuyện, Tần Văn Thư biết các nàng có rất nhiều vấn đề sẽ không ở trước mặt mình nói ra. Tuy lần trước hai người gặp mặt cãi nhau trở mặt thành thù, thế nhưng nói như thế nào, cả hai là cô nhân, chưa kể dựa vào pháp luật còn có quan hệ tỷ muội, chỉ với việc Vương Kỳ chiếu cố Tà Diễm, Tần Văn Thư thấy được quan hệ của các nàng không có như mình tưởng tượng không thể chung đụng.

Vương Kỳ đắm chiêu nhìn Tần Văn Thư chủ động rời đi, bình thường tâm tư của phụ nữ vốn tinh tế, thái độ hào phóng như Tần Văn Thư rất hi hữu, nữ nhân này so với trong tưởng tượng của mình còn tuyệt vời hơn, có giáo dưỡng lại ôn nhu biết tiến biết lùi, người như vậy rất khó bị người khác ghét.

“Nàng quả thật có chút không giống người bình thường nhưng không có nghĩa nàng hợp với loại người như chúng ta.” Vương Kỳ nhắc nhở Tà Khinh Hoan, thật thiên nga không phải dễ dàng có thể tiêu hóa, Tần Văn Thư là người thuộc về thế giới khác.

“Mẹ ta đã chết, ta sẽ triệt để cắt đứt với quá khứ đen tối đó.” Tà Khinh Hoan không thích người khác luôn mãi nhắc về xuất thân thấp hèn của mình, rất nhiều chuyện trong lòng nàng đều hiểu, nếu muốn có được Tần Văn Thư nhất định phải chống đỡ được toàn bộ áp lực, trên đời chưa từng có chuyện được ăn cơm chùa.

“Ý tưởng của ngươì thật ngây thơ!” Vương Kỳ cười nhạo.

“Ngươì chiếu cố cho mẹ ta, rất cảm ơn ngươì, phí chữa bệnh ta sẽ trả lại cho ngươì, nhưng ta không cần phải nghe những lời khích bác của ngươì.” Biểu tình của Tà Khinh Hoan cực kỳ nghiêm túc nhìn Vương Kỳ mà nói, đối với chuyện quan tâm săn sóc mẹ mình nàng chân thành cảm tạ Vương Kỳ, Tà Khinh Hoan luôn là một người ân oán phân minh.

“Tà Khinh Hoan, năm đó ta đối xử tốt với ngươì lắm, ngươì ngay cả một câu cảm ơn cũng chưa nói, câu cảm ơn hôm nay quả thật rất hiếm có.” Vương Kỳ ngạc nhiên khi nghe được lời biết ơn từ miệng Tà Khinh Hoan tuôn ra, thật ra Vương Kỳ cũng không muốn khắc khẩu với Tà Khinh Hoan, chẳng qua nàng chất chứa rất nhiều uất ức không cam lòng.

“Hoàn cảnh bây giờ và trước đây hoàn toàn không giống nhau, nếu là ngươì ở vào tình trạng của ta, ta nghĩ ngươì cũng sẽ cảm ơn không nổi.” Lúc bấy giờ Tà Khinh Hoan thâm nghĩ bảo vệ bản thân, làm sao có thể sinh ra nửa điểm cảm kích đối với người ngoài như Vương Kỳ.

“Cũng vậy, ngươì hận mẹ ngươì, càng hận ba ta hơn, nhân tiện cũng không ưa gì ta, nhưng mà ba của ta không có đối xử tệ bạc với mẹ ngươì.” Vương Kỳ cảm thấy ba ba của nàng không có làm chuyện gì phải xin lỗi mẹ con Tà Khinh Hoan, ngoại trừ tai nạn lần đó ra.

“Đều trở thành dĩ vãng.” Tà Khinh Hoan không muốn tiếp tục đề tài này.

“Vài năm nay mẹ ta sống thế nào?” Tà Khinh Hoan hỏi, trong lòng vẫn hy vọng mấy năm cuối đời nàng có thể sống sung sướng một ít.

“Ba của ta hai năm trước đã mất, nàng không có *ngựa quen đường cũ* làm lại nghề cũ, nàng rất muốn đi tìm ngươì, nhưng mà ngươì lại trốn biệt tăm biệt tích.” Vương Kỳ nhìn Tà Khinh Hoan, tính tình của nữ nhân này rất ngoan cường, vừa bỏ trốn là đi biệt biệt mấy năm không tin tức, chẳng quan tâm cảm thụ của người khác.

Tà Khinh Hoan im lặng, không nghĩ khi nàng chịu thay đổi, bản thân mình lại chấp nhất không trở về, không ngờ lần này trở về lại là lần gặp mặt cuối cùng, trong lòng Tà Khinh Hoan có chút đau đớn, nếu bản thân có thể sớm một chút tìm lại nàng, trên đời nhiều nhất chính là “nếu” mà thực tế tàn khốc lại không tồn tại “nếu”. Nam nhân kia đã chết, có lẽ đó là nguyên nhân làm cho Vương Kỳ thay đổi, những người nàng hận người thì chết, người thì thay đổi, đúng là cảnh còn người mất, đến thời điểm nên buông xuống mọi hận thù.

“Nếu trước đây hư tình giả ý làm cho ngươì nhớ mãi không quên, ta nhận lỗi, thật xin lỗi.” Tà Khinh Hoan nghiêm túc cúi đầu tạ tội, nàng thật tâm không hề cảm thấy làm gì có lỗi với Vương Kỳ, chẳng qua là nghĩ một câu chặt đứt một phần ký ức, cắt đi toàn bộ những phần tồi tệ trong quá khứ.

Vương Kỳ nhìn Tà Khinh Hoan chằm chằm, nàng luôn đợi một câu xin lỗi nhưng khi Tà Khinh Hoan cẩn trọng xin lỗi mình xong, đây là kết quả mà nàng không mong đợi nhất, bởi vì trong lòng trở nên trống không, nàng biết, lúc này Tà Khinh Hoan muốn cùng mình phân rõ giới hạn, Tà Khinh Hoan muốn đi đến những chỗ có ánh nắng tươi sáng chói chang, còn bản thân mình ở trong bóng đêm âm u, vĩnh viễn không thể thoát khỏi, cũng tìm không ra người đồng hành.

“Tà Khinh Hoan, ta rất thích ngươi.” Ánh mắt của Vương Kỳ hồng hồng nhìn Tà Khinh Hoan hô lên, hoàn toàn không còn hình tượng lão luyện già đời.

Tà Khinh Hoan nhìn hành động của Vương Kỳ, cảm giác gặp lại nữ hài từ năm đó mặc áo đầm hồng, đơn thuần vô tư, ánh mắt đồ bưng nói chuyện với mình, thật ra nàng một chút cũng không thích ba ba là lão đại của hắc bang (xã hội đen), nàng chán ghét chuyện suốt ngày chém giết, mẹ của nàng chính là bị bắn chết trong một cuộc ẩu đả giữa các bang phái. Khi đó Tà Khinh Hoan nhớ rất rõ, bản thân nhìn nàng có cảm giác thật bất đắc dĩ, mà chính mình còn không cách nào cứu giúp bản thân làm sao có thể ra tay tương trợ kẻ khác, cũng chỉ có thể thờ ơ lạnh nhạt.

Hiện tại Tà Khinh Hoan bỗng nảy sinh cảm giác thương hại Vương Kỳ, nhưng rất nhanh cảm giác đó liền biến mất, trên đời rất nhiều chuyện đều không công bằng, ngươi thích ta, ta thích nàng, vì thế sự yêu thích của ngươi trở thành gánh nặng, hoàn cảnh làm cho Tà Khinh Hoan rất sớm đã nhận biết những chuyện bất công, cũng rất sớm học làm cho ý chí mình trở nên cứng rắn hơn.

“Trước đây ta không thích ngươi, sau này cũng sẽ không thích.” Tà Khinh Hoan thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đánh Cuộc

Vương Kỳ buồn bã, mình quả nhiên vĩnh viễn không thể so với Tần Văn Thư, nhưng nàng không cảm thấy Tần Văn Thư thích hợp với Tà Khinh Hoan, đừng nói các nàng không môn đăng hộ đối, cả hai đều là nữ nhân, Tà Khinh Hoan là cô nhi không quyền không thế, mà sau lưng Tần Văn Thư là cả một gia tộc khổng lồ.

“Nàng không giống chúng ta, Tần gia là thế gia vọng tộc, tuyệt đối sẽ không cho phép xuất hiện tai tiếng, hơn nữa theo ta biết nàng đã kết hôn...”

“Đây là chuyện của chúng ta, không cần ngươi quan tâm” Sự chênh lệch này, lần trước đi Tần gia Tà Khinh Hoan đã chú ý nhưng nàng lựa chọn xem nhẹ nó.

“A, ta muốn nhìn xem các ngươi có kết quả tốt như thế nào.” Vương Kỳ cười lạnh, nàng sẽ kiên nhẫn chống mắt chờ xem.

Tà Khinh Hoan vẫn bảo trì im lặng, kết quả sao, nàng vốn không nghĩ tới, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

“Tần Văn Thư, ngươi nói chúng ta sẽ luôn luôn ở bên nhau sao?” Tà Khinh Hoan bất an hỏi Tần Văn Thư.

“Thành sự tại nhân, mọi chuyện đều có khả năng xảy ra không phải sao?” Bản thân không phải thần thánh, đương nhiên không có biện pháp trở lại chuyện tương lai, nàng chỉ ôm Tà Khinh Hoan vào lòng, trấn an nói.

Lý Hâm nhìn phong cảnh bên ngoài, đầu ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên cửa sổ thủy tinh, không biết nàng đang vẽ cái gì, đây là động tác quen thuộc trước những ca phẫu thuật của nàng. Từ lần đầu tiên cầm dao mổ nàng chưa bao giờ khẩn trương như lúc này.

“Bác sỹ Lý, Tiền phu nhân kiểm cô.” Y tá gõ cửa phòng Lý Hâm nói.

“Mời nàng vào đi.” Lý Hâm ngồi ở sô pha.

“Cà phê?” Nghiêm Nhược Vấn đưa cà phê mới mua cho Lý Hâm.

“Không cần lấy lòng ta, về công, làm bác sỹ, ta sẽ không lấy sinh mệnh của bệnh nhân ra đùa giỡn, về tư, nếu ta có khả năng chữa khỏi cho hắn mới có thể được đến thứ ta muốn, cho nên ngươi không cần quá lo lắng, ca giải phẫu này chỉ được thành công, không có thất bại.” Lý Hâm cầm ly cà phê Nghiêm Nhược Vấn đưa, vừa lắc nhẹ vừa trả lời.

“Tần nhân sự nhi tri thiên mệnh (tương đương với câu ‘Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên’: mọi việc con người cứ cố gắng làm hết sức trong khả năng có thể, còn thành công hay không thì còn do số phận, trời định), ta không muốn tạo thêm áp lực cho ngươi, nếu thất bại ta vẫn thực hiện lời hứa đó.” Nghiêm Nhược Vấn nghiêm túc nói, nàng tin cách đối nhân xử thế của Lý Hâm.

“Nói như vậy, ta chỉ lời chứ không lỗ?” Lý Hâm giả vờ tùy tiện hỏi, thật ra nàng rất bất ngờ khi Nghiêm Nhược Vấn thốt lên lời đó. Mặc dù nguyên nhân của hành động này là vì nàng không muốn tạo áp lực quá lớn cho bản thân, nhưng Nghiêm Nhược Vấn nói ra được làm được, cho dù cuộc phẫu thuật thật sự thất bại, nữ nhân này cũng tuân thủ lời hứa.

Nghiêm Nhược Vấn gật đầu.

“Được, vậy ngươi khích lệ ta một chút đi.” Tuy Lý Hâm thực hy vọng Tiền Thiếu Vấn hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của Nghiêm Nhược Vấn, nhưng nàng nhất định phải làm cho Nghiêm Nhược Vấn cam tâm tình nguyện cùng mình một chỗ, cho nên giải phẫu lần này không thể thất bại, nếu sớm

hay muốn Nghiêm Nhựt Văn cũng thuộc về mình, trước hết mình phải giành một chút lợi ích.

“Àn?” Nghiêm Nhựt Văn không hiểu Lý Hâm muốn thưởng cái gì.

“Hôn ta.” Lý Hâm cười cực kỳ quyến rũ nói, đưa mặt gần lại, mình và Nghiêm Nhựt Văn cặp kè thời gian lâu như vậy, nàng chưa từng chủ động quá, có thể khiến Nghiêm Nhựt Văn chủ động là mong chờ của Lý Hâm.

Nghiêm Nhựt Văn nhìn vào đôi môi gợi cảm của Lý Hâm, nhẹ nhàng chạm vào lập tức vội vàng tách ra, trong lòng có chút ngượng ngịu.

“Hôn sâu.” Lý Hâm không hài lòng, được một tác tiến thêm một thước yêu cầu, muốn dùng lưỡi hôn mới chịu.

Nghiêm Nhựt Văn nhìn khuôn mặt lạnh lẽo không chút đứng đắn kia, quả thật bản thân vẫn không thích nữ nhân có diện mạo quá yêu nghiệt, nhưng Lý Hâm dường như không có ý tứ bỏ qua, Nghiêm Nhựt Văn do dự hồi lâu, nghĩ đến Tiền Thiếu Văn, trong lòng kiên quyết, mới nhắm mắt lại, môi chạm rã hướng Lý Hâm.

Nụ hôn đó cực kỳ cứng nhắc, nhưng như trước đây dễ dàng khơi mao nhiệt tình của Lý Hâm, nàng thực bất mãn, rất nhanh đảo khách thành chủ đáp lại Nghiêm Nhựt Văn. Cái lưỡi linh động quán quít lấy đầu lưỡi ngốc nghếch của Nghiêm Nhựt Văn, cùng nàng cộng vũ, nhanh chóng đảo khách thành chủ, đôi tay không biết khi nào thì ôm lấy lưng Nghiêm Nhựt Văn, dùng một chút lực, kéo thân thể Nghiêm Nhựt Văn vào sát mình, mềm mại kề sát mềm mại, mà ngón tay càng giống có ý thức bình thường, nhẹ nhàng theo eo nơi nơi vuốt ve.

Trước đây Nghiêm Nhựt Văn không thích cùng Lý Hâm hôn, càng không thích hôn sâu, cho nên với những nụ hôn nồng nhiệt đó có thể đếm trên đầu ngón tay, trong tổng số những nụ hôn nồng nhiệt kia duy độc khi này cảm giác không giống trước đây, nàng cảm giác thân thể có chút khô nóng, thậm chí có loại cảm giác kỳ quái, đầu óc luôn luôn bình tĩnh của nàng bắt đầu có cảm giác thiếu oxy, trống rỗng.

Tuy Nghiêm Nhựt Văn đối với nụ hôn của mình không tích cực lắm, nhưng ít nhất không phản cảm và chống cự, điều này làm cho trong lòng Lý Hâm âm thầm vui sướng, Lý Hâm càng thêm ra sức trên người Nghiêm Nhựt Văn đốt lửa, căn cứ kinh nghiệm trong dĩ vãng, nàng hiểu được thể nào có thể khơi mào dục vọng Nghiêm Nhựt Văn, các ngón tay của nàng lặng lẽ tiến vào bên trong quần áo, chậm rãi hướng lên trên...

Nghiêm Nhựt Văn cảm giác được đôi tay xấu xa của Lý Hâm ở trên người chạy loạn, lúc này đầu óc mới khôi phục một ít thanh tĩnh, để lại tay nàng, kết thúc nụ hôn này. Những hành động thân mật rõ ràng trước đây đã đều làm qua, nhưng cảm giác hiện tại đã có chút không giống, nhưng làm sao không giống, Nghiêm Nhựt Văn nhất thời không phân biệt được.

“Có tâm tình đi làm những chuyện này, không bằng đặt tập trung vào ca mổ sắp tới.” Nghiêm Nhựt Văn nói xong liền rời khỏi văn phòng Lý Hâm, quả nhiên nàng vẫn không thích nổi tính tình tùy thời tùy lúc động tình của Lý Hâm, người bảo thủ như Nghiêm Nhựt Văn không chịu được tác phong phóng khoáng của Lý Hâm, lại càng không thích cảm giác mà bản thân có được.

Lý Hâm rất quen thuộc với thân thể của Nghiêm Nhựt Văn, nàng biết Nghiêm Nhựt Văn không phải không có cảm giác, chẳng qua nữ nhân này luôn thích nửa đường dừng lại, trước đây đã từng phát sinh quá chuyện như vậy, đang làm được một nửa, nữ nhân kia nhận điện thoại xong liền bỏ rơi mình, chạy đi xử lý công vụ, bỏ mặc dục vọng như hỏa thiêu đốt mình, bản thân nàng không biết dục cầu bất đắc, Lý Hâm thực thương tiếc thay cho nàng. Sau này, Nghiêm Nhựt Văn làm tình phụ của mình, chuyện đầu tiên cần làm là ngăn chặn những tình huống như vậy. Chẳng qua lần này có thể khiến Nghiêm Nhựt Văn chủ động hôn mình, đó không phải có ý nghĩa ngày mình được làm *thụ* không còn xa vời nữa? Lý Hâm vô cùng mong ngóng những ngày tháng huy hoàng làm *thụ* sau này.

Nhưng bị đụng vào một chút như vậy, cảm xúc vốn khản trương của Lý Hâm quả nhiên giảm xuống không ít.

“Nhựt Văn, anh không muốn làm phẫu thuật.” Tiền Thiếu Văn tuy biết ca mổ này đối với bản thân chưa chắc tốt hơn, hoặc chết hoặc sống vô cùng đơn giản lựa một cái là được, hẳn cũng không nghĩ kéo dài thêm, nhưng nếu một khi thất bại đối Nhựt Văn thật không công bằng.

Thật ra Nghiêm Nhựt Văn chịu áp lực rất lớn, Tiền gia không đồng ý với cuộc phẫu thuật này, dù sao với xác suất thành công cực thấp đó không bằng có thể kéo dài được bao lâu hay bấy lâu, nhưng Nghiêm Nhựt Văn không để ý sự phản đối từ trên xuống dưới của Tiền gia, khẳng khái làm theo ý mình, nếu thành công thì không có chuyện gì phải bàn cãi, nếu thất bại Nghiêm Nhựt Văn nhất định chịu mọi chỉ trích của Tiền gia. Nàng ở Tiền gia cơ hồ là một kẻ độc tài, không được hoan nghênh, đa số người trong gia tộc luôn tìm một cơ hội bỏ đá xuống giếng.

“Lúc trước anh đã đồng ý, bây giờ lại muốn thay đổi sao?” Nghiêm Nhựt Văn nhíu mày, nàng biết trong lòng Tiền Thiếu Văn lo lắng cái gì, nhưng nàng càng hiểu hẳn thật tâm muốn làm phẫu thuật lần này, cho nên áp lực có lớn hơn nữa bản thân cũng sẽ kiên cường chống đỡ.

“Anh sẽ không ký tên.” Tiền Thiếu Văn kiên định nói ra, hẳn không thể ích kỷ như vậy.

Nghiêm Nhựt Văn nhíu mày, người của Tiền gia không đồng ý, nếu Tiền Thiếu Văn cũng không chịu vậy ca giải phẫu này không thể thực hiện.

“Bất luận như thế nào, cuộc phẫu thuật ngày mai như trước ấn định tiến hành.” Sự cố chấp của Nghiêm Nhựt Văn không phải người bình thường có thể sánh bằng.

“Khi không có sự đồng ý của người bệnh, không có bác sỹ nào dám vi phạm quy định cả.” Tiền Thiếu Văn không tin Lý Hâm dám liều lĩnh đem tấm bằng hành nghề ra đùa giỡn và mạo hiểm đối diện quan tòa.

“Nàng nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho anh.” Không biết làm sao nhưng Nghiêm Nhựt Văn lại có cảm giác này.

“Anh không đồng ý, anh sẽ gọi điện thoại về nhà, nhắn mọi người đến làm thủ tục xuất viện.” Nghiêm Nhựt Vãn nắm chặt điện thoại không cho Tiền Thiếu Văn có cơ hội đựng đến điện thoại.

“Anh biết chuyện em đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi.” Nghiêm Nhựt Vãn giống như trước đây kiên trì khuyên nhủ, nàng vẫn luôn hiểu tâm trạng của Tiền Thiếu Văn.

“Lý Hâm, nếu hân không đồng ý ký tên, mà ta vẫn muốn mổ cho hân, ngươi có thể tiến hành không?” Nghiêm Nhựt Vãn hỏi Lý Hâm.

Lý Hâm kinh ngạc nhìn Nghiêm Nhựt Vãn, nếu Tiền Thiếu Văn không đồng ý, mình và Nghiêm Nhựt Vãn tự tiện quyết định, đừng nói nghiệp cảm dao của mình coi như xong đời, bản thân hai người sẽ gặp phải phiền toái. Tiền gia không phải dễ chọc vào, Lý Hâm có thể dùng nghề nghiệp của bản thân đánh đổ một lần, nhưng nàng không muốn Nghiêm Nhựt Vãn tự rước họa vào thân.

“Mọi trách nhiệm ta sẽ tự mình gánh vác.” Nghiêm Nhựt Vãn nghiêm túc lên tiếng.

“Một mình ngươi không thể chịu được hết mọi trách nhiệm.” Lý Hâm thật muốn mổ não Nghiêm Nhựt Vãn ra xem trong đầu nàng suy nghĩ như thế nào.

Nghiêm Nhựt Vãn chỉ im lặng, vô luận kết quả như thế nào, chỉ sợ đều liên lụy đến Lý Hâm, bản thân mình không thể ích kỷ không nên lôi kéo nàng dính vào.

“Được, ta giúp ngươi đánh cuộc.” Lý Hâm nhìn bộ dáng của Nghiêm Nhựt Vãn liền hiểu, mặc dù nàng không tìm mình cũng sẽ tìm người khác.

Nghiêm Nhựt Vãn kinh ngạc nhìn Lý Hâm, nàng không nghĩ Lý Hâm sẽ vì mình đi tới bước này.

“Vi sao? Ngươi biết rõ hậu quả nghiêm trọng cỡ nào.” Nghiêm Nhựt Vãn chất vấn, bỗng nhiên nàng cảm thấy tức giận, rõ ràng trước đây mình đối xử nàng không tốt tí nào, nàng rốt cuộc có đầu óc hay không, như thế nào có thể tùy hứng làm vậy.

“Ngươi cũng biết hậu quả nghiêm trọng nhưng mà vẫn muốn làm, ta không thể bỏ mặc ngươi một mình đương đầu.” Lý Hâm đáp lại, nàng biết bản thân là loại người gì, nếu sinh ra ở cổ đại có lẽ mình và Chu U vương là cùng một loại.

Nghiêm Nhựt Vãn ngay cả một câu cũng không thể nói ra, nàng chưa bao giờ biết Lý Hâm có thể vì mình làm được như vậy. Thật ra Nghiêm Nhựt Vãn chỉ muốn biết cho dù Tiền Thiếu Văn không ký tên, Lý Hâm cũng sẽ mổ cho hân, vô luận tình huống như thế nào cũng không thể thay đổi quyết định của mình, hân nhất định sẽ phải thỏa hiệp, bản thân thật sự không nghĩ đến việc làm phiền Lý Hâm, chẳng qua không nghĩ tới, từ trong miệng Lý Hâm lấy được đáp án ngoài ý muốn này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hảo Chuyển

“Cô thật sự rất thích Nhựt Vãn.” Lúc này phòng bệnh chỉ còn Tiền Thiếu Văn và bác sỹ kiểm tra phòng Lý Hâm, hân nhìn nàng đặt câu hỏi. Thật ra từ lâu hân đã kiểm người điều tra bối cảnh thân phận của Lý Hâm, cho nên khi biết nàng là bác sỹ chịu trách nhiệm chữa trị cho mình, Tiền Thiếu Văn cũng không quá kinh ngạc.

“Không phải thích mà là ta yêu nàng.” Lý Hâm nhìn thẳng Tiền Thiếu Văn nghiêm túc trả lời, nếu chỉ là thích bản thân sẽ không tiêu tốn nhiều thời gian tranh thủ tình cảm của Nghiêm Nhựt Vãn, bỏ ra nhiều tâm tư sức lực như vậy, thậm chí bỏ cả tôn, tự làm bản thân đau đớn vô số lần.

“Cô không chán ghét sự hiện diện của tôi sao?” Tiền Thiếu Văn nhíu mày hỏi.

“Là rất ghét mới đúng, nàng đối xử với ngươi tốt hơn ta nhiều lắm.” Lý Hâm thẳng thắn trả lời, mặc dù là bây giờ nàng vẫn rất ghét Tiền Thiếu Văn.

“Đó là vì thân thể của tôi không tốt, có rất nhiều người có thiên hướng thích chiều cổ cho kẻ yếu đuối.” Tiền Thiếu Văn yếu ớt vừa cười vừa nói, giọng điệu cũng trở nên bất đắc dĩ, hân là nam nhân không thích bị xem như bệnh nhân, nếu được lựa chọn hân rất muốn làm một người bình thường khỏe mạnh để chiều cổ cho thê tử.

Nếu chỉ đơn giản như Tiền Thiếu Văn nói thì không còn gì tốt hơn.

“Cho nên ta mới cần chữa khỏi bệnh cho ngươi, ta không muốn ngươi liên lụy cả đời của nàng.” Lý Hâm có chút lạnh khốc nói thẳng ra mục đích cả mình, hoàn toàn không quan tâm đến cảm thụ của người nghe.

“Nếu ta không qua được ngày mai, hy vọng ngươi có thể chiều cổ nàng thật tốt, mấy năm nay nàng đã giúp ta chịu đựng rất nhiều.” Ngữ khí của Tiền Thiếu Văn lúc đề cập đến Nghiêm Nhựt Vãn thực mềm mòng.

“Mặc kệ người ngày mai ra sao, sau này nàng đều là nữ nhân của ta, nữ nhân của ta sẽ không cần người lo lắng, tự nhiên ta biết cách đối tốt với nàng.” Lý Hâm không đồng ý lên tiếng phản bác, thực hiển nhiên Nghiêm Nhựt Vãn không nói cho Tiền Thiếu Vãn nghe quy ước ngầm của 2 người, chẳng qua không cần lo, chờ đưa cái âm sắc thuốc này ra khỏi phòng phẫu thuật rồi nói cũng không muộn.

Tiền Thiếu Vãn khẽ nhủ mảy, tuy hẳn hy vọng sau khi mình chết đi, Nghiêm Nhựt Vãn có người mới có cuộc sống mới, nhưng hiện tại mình còn chưa chết mà nữ nhân này đã thề sống thề chết công khai chủ quyền phi pháp, điều này làm cho trong lòng Tiền Thiếu Vãn không được thoải mái.

Lý Hâm ngủ một giấc thẳng đến rạng sáng, giống như trước đây tỉnh dậy rất đúng giờ, nàng ngắm bản thân trong gương, cẩn thận tỉ mỉ cột lại mái tóc cuộn sóng, thay đổi một bộ biểu tình nghiêm nghị, bộ dáng này làm cho mị ý ở khóe mắt giảm được một chút, thoát nhìn thiếu đi một chút tùy tiện, hơn một phần đúng đắn. Hình tượng như vậy sẽ làm Nghiêm Nhựt Vãn an tâm hơn nhiều, Lý Hâm biết tuy Nghiêm Nhựt Vãn kiên quyết nhờ mình mổ cho Tiền Thiếu Vãn nhưng nàng đối với mình vẫn tồn tại lo lắng, tuy nàng không nói ra nhưng bản thân mình có thể cảm giác được.

Nghiêm Nhựt Vãn so với Lý Hâm càng khấn trương hơn, tuy một đêm chấp chờ không đủ giấc, nàng vẫn đến bệnh viện chờ Lý Hâm từ sớm.

Lý Hâm vừa đựng mặt Nghiêm Nhựt Vãn liền biết nàng sáng sớm đã ở đây chờ mình.

“Người đã đến.” Nghiêm Nhựt Vãn chậm chậm lên tiếng, kỳ thật nàng không biết nên nói gì với Lý Hâm nữa, chỉ sợ bản thân gia tăng áp lực cho Lý Hâm, nhưng nàng lại không biết cách nói chuyện phiếm, cho nên chỉ có thể đơn giản chào hỏi. Lúc này Nghiêm Nhựt Vãn mới phát hiện Lý Hâm ăn mặc so với ngày thường đơn giản hơn, nhìn kỹ thật sự có phong phạm chuyên nghiệp của bác sỹ, mặc dù nàng trang điểm đơn giản vẫn không dấu được mị sắc ở khóe mắt.

“Nhìn người so với ta còn khấn trương hơn.” Lý Hâm nở nụ cười chào Nghiêm Nhựt Vãn, kéo nàng đến văn phòng của mình, pha một ly trà nóng đưa cho Nghiêm Nhựt Vãn.

“Tối qua ngủ không ngon?” Lý Hâm cẩn thận hỏi.

“Một chút.” Nghiêm Nhựt Vãn gật đầu, bộ dáng thân nhiên của Lý Hâm nổi lên tác dụng trấn an cho Nghiêm Nhựt Vãn.

“Chuẩn bị tinh thần cho tình huống tệ nhất, đồng thời cũng phải hy vọng đến kết quả khả quan, giống như người nói, cứ tận hết sức mình phần còn lại thì dựa theo ý trời.” Lý Hâm cảm thấy tâm trạng quyết định số phận, nếu tâm trạng tốt đã là thành công một nửa, cho nên vô luận ca giải phẫu quan trọng đến đâu, nàng cũng không để bản thân quá mức khấn trương.

“Lý Hâm.” Nghiêm Nhựt Vãn muốn nói lại thôi.

“À?” Lý Hâm nhíu mày.

“Không có việc gì.” Nghiêm Nhựt Vãn cũng không biết bản thân rốt cuộc muốn nói gì với Lý Hâm, giờ phút này tâm tình của nàng có phần phức tạp.

Lý Hâm thấy bộ dáng rụt rè ấp úng của Nghiêm Nhựt Vãn cũng không quá để ý, chỉ cho là tâm trạng của thân nhân trước lúc người bệnh trải qua phẫu thuật thôi.

“Sau khi kết thúc phẫu thuật, cùng ta ăn cơm được không?” Lý Hâm hỏi.

Nghiêm Nhựt Vãn gật đầu.

Lý Hâm thấy nàng đồng ý, khóe mắt lập tức nâng lên.

“Bây giờ ta cần an bày và thảo luận một số chi tiết với các bác sỹ khác.” Lý Hâm nhìn đồng hồ, các bác sỹ phụ trách ca mổ có lẽ đã có mặt đầy đủ.

“Người đi làm chuyện của mình đi.” Nghiêm Nhựt Vãn chuẩn bị bước ra khỏi phòng, nhưng Lý Hâm phải hôn lên má nàng hai cái mới chịu để nàng đi.

Trước khi Lý Hâm bước vào phòng phẫu thuật, hướng về phía Nghiêm Nhựt Vãn nở nụ cười, mà nụ cười này lại khắc sâu ở trong đầu Nghiêm Nhựt Vãn.

Nghiêm Nhựt Vãn nhìn thấy cửa đóng lại, nguyên bản chờ đợi mòn mỏi chính là ở trước cửa phòng phẫu thuật.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, ca mổ này kéo dài tới 4 tiếng đồng hồ, khi đèn của phòng mổ vừa tắt, Nghiêm Nhựt Vãn lập tức bật dậy.

Người đầu tiên bước ra là Lý Hâm, nàng đã tháo khẩu trang đeo trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, nàng mỉm cười nhìn Nghiêm Nhựt Vãn, nụ cười này làm cho Nghiêm Nhựt Vãn an tâm không ít, thần kinh buộc chặt suốt thời gian chờ đợi cuối cùng được thả lỏng.

“Ca mổ thế nào?” Người của Tiền gia lập tức bao quanh tra hỏi.

“Bác sỹ Lý không hổ danh là ngôi sao tương lai của giới y học, ca phẫu thuật lần này so với trước đây còn muốn thành công gấp bội, Tiền tiên sinh chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian, trái tim trong vòng vài năm chắc chắn không xảy ra vấn đề, tuy còn mắc bệnh suyễn nhưng chỉ cần chú ý một chút, trên cơ bản coi như có thể trải qua cuộc sống của một người bình thường...” Bác sỹ Trương là một trong số bác sỹ bước ra sau, tâm trạng của hắn hưng phấn nên luôn miệng giải thích, cuộc giải phẫu 5 năm trước tuy không thể tận mắt chứng kiến, lần này may mắn được tham gia, hoàn toàn làm cho người ta khen ngợi không tiếc lời, đừng nhìn bộ dáng đẹp hơn bình hoa của Lý Hâm mà coi thường, nàng hoàn toàn không chỉ là một mỹ nhân với ngoại hiệu *bình

hoa di động*.

Lý Hâm từ lúc bước ra đến giờ vẫn chưa lên tiếng, ngược lại đều là người của Tiền gia và các bác sỹ khác trao đổi, ngay cả Nghiêm Nhựt Văn cũng không hé răng, chỉ lẳng lặng đứng một bên lắng nghe, nằng thật tâm vui vẻ thay cho Tiền Thiếu Văn.

Lý Hâm nhìn Nghiêm Nhựt Văn có rất nhiều ý tứ ái muội ẩn dấu, sau khi nàng cảm kích nhìn thoáng qua Lý Hâm rất nhanh đã dời tầm mắt đi chỗ khác, dù sao ở đây có rất nhiều người, Nghiêm Nhựt Văn có nhiều chuyện phải bận khoản hơn Lý Hâm, may mà mọi người còn đang chú ý đến sự thành công của ca mổ, bằng không thực dễ dàng phát hiện ánh mắt quá mức ái muội của Lý Hâm.

“Bác sỹ Lý, viện trưởng gọi cô và các bác sỹ tham gia thủ thuật đến phòng họp.” Y tá đứng bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở các vị bác sỹ.

“Chúng ta đi họp thôi.” Lý Hâm thực ra không thích, sau khi trải qua cuộc phẫu thuật tốn thời gian như vậy đã mệt muốn chết đi, còn muốn họp hành theo thủ tục, nhưng mà không thể không đi.

Bởi vì có quá nhiều người ở đây, Lý Hâm và Nghiêm Nhựt Văn không thể nói chuyện, nhưng là trước khi Lý Hâm bỏ đi, ở thời điểm hai người thoáng chạm mặt, nàng ngừng lại dùng âm thanh chỉ có Nghiêm Nhựt Văn có thể nghe được nói: “Ngươi đã đáp ứng buổi tối cùng ta ăn cơm, hiện tại ngươi đi xem Tiền Thiếu Văn đi.” Lý Hâm cũng không quên, sau khi ca mổ kết thúc, nữ nhân này chính là người của mình, nghĩ đến trong lòng nàng rất đặc ý, tâm tình tốt nên phá lệ hào phóng.

Bây giờ Nghiêm Nhựt Văn mới từ trong vui mừng tỉnh lại, nhớ đến bản thân đáp ứng Lý Hâm, lúc trước khi Tiền Thiếu Văn tiến hành mổ, được ăn cả ngã về không, bản thân không nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng như vậy, chỉ thăm nghĩ chữa khỏi bệnh cho Tiền Thiếu Văn, nhưng mà hiện tại suy nghĩ lại, nàng cảm thấy có chút khó xử, nhưng mà chính mình đã hứa hẹn nhất định phải thực hiện, chẳng qua nàng cần thời gian để xử lý hoàn mọi chuyện trong tay.

Nhưng may mắn ở một chuyện đó là quan điểm của Nghiêm Nhựt Văn đối Lý Hâm đã có chuyển biến rất tốt, chuyện này đối Lý Hâm mà nói là hiện tượng tốt đến không ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thế Giới Đại Đồng

Lý Hâm dùng chiếc xe thể thao màu đỏ mới toanh đến đón Nghiêm Nhựt Văn, xe này do Lý Viễn Đông tặng nàng xem như lễ vật mừng nàng quay về.

Nghiêm Nhựt Văn nhìn đến chiếc xe thể thao màu đỏ chói chang này, lông mày không khỏi nhăn lại, Nghiêm Nhựt Văn thích đơn giản, nhưng Lý Hâm lại thích khoe khoang, nàng đứng trước cổng bệnh viện thật sự gây chú ý, nếu bị người của Tiền gia nhìn thấy, mình có thể sẽ bị nước miếng của những người đó nhấn chết chìm, lần trước chuyện ngoại tình với Lý Hâm đã gây không ít sóng gió.

“Thế nào?” Lý Hâm không muốn nhìn thấy biểu hiện khó chịu của Nghiêm Nhựt Văn.

“Không có gì?” Nghiêm Nhựt Văn tuy rằng không thích một ít hành động của Lý Hâm nhưng luôn không đề cập đến chúng, hoàn toàn bởi vì như thế, từng chút từng chút tế tiết nhỏ nhặt bị bỏ qua dần trở thành ấn tượng không tốt của Nghiêm Nhựt Văn đối với Lý Hâm.

“Ngươi thích màu đỏ?” Nghiêm Nhựt Văn đột nhiên hỏi, trong ấn tượng của nàng Lý Hâm thường xuyên mặc màu đỏ, cơ hồ không có ai giống Nghiêm Nhựt Văn có thể bỏ qua vẻ xinh đẹp rạng ngời của Lý Hâm.

“Ngươi không thích màu của xe này?” Hiện nay Lý Hâm nhớ tới màu nổi bật nhất chính là xe thể thao của mình.

“Không sao, chỉ là có chút nổi quá.” Nghiêm Nhựt Văn uyển chuyển trả lời, nhưng Lý Hâm lập tức biết nàng không thích màu của nó.

“Ngày mai ta đi sơn lại màu khác.” Nếu Nhựt Văn không thích màu đỏ, nàng đi sơn lại màu khác thôi.

“Không cần phiền phức, ngươi thích là được rồi.” Xe là do Lý Hâm lái, nàng thích màu gì cứ để nguyên là được rồi.

“Người luôn thích hợp với một màu sắc nhất định, giống như Tà Khinh Hoan già vờ ngây thơ thuần khiết, hợp với màu trắng; Tần Văn Thư cao quý thích hợp với màu vàng; ngươi cô độc cao ngạo, thích hợp với màu xanh dương mà không phải màu đen.” Lý Hâm rất chịu khó nghiên cứu về thẩm mỹ, rõ ràng mạch lạc giải thích.

“Nga.” Nghiêm Nhựt Văn thần nhiên đáp lại, tủ quần áo của nàng vĩnh viễn chỉ có hai màu là đen và trắng, dường như hầu hết trang phục là tây trang để đi làm, ngay cả y phục ngày thường cũng thiếu đến đáng thương, nàng thực không chú ý đến phải mặc cái gì cho hợp, miễn chỉ cần không thất lễ là được.

Tà Khinh Hoan, Nghiêm Nhựt Văn có chút ấn tượng, Lý Hâm trước đây có nhắc qua vài lần, mình cũng từng gặp mặt một hay hai lần gì đó, diện mạo

ngày thơ của nàng dễ gây thiện cảm hơn so với Lý Hâm, khuôn mặt thoát nhìn thực thanh thuần, Nghiêm Nhựt Vãn rất bất ngờ khi Lý Hâm nhận thức Tần Văn Thư.

“Thật ra ta mua cho ngươi rất nhiều y phục, đó là những đồ ta cảm thấy rất hợp với ngươi...” Lý Hâm vẫn muốn thay đổi phong cách ăn mặc của Nghiêm Nhựt Vãn, nàng cảm thấy y phục có thể thay đổi tâm trạng, phong cách Nghiêm Nhựt Vãn quá mức già dặn mới cả ngày tạo áp lực cho bản thân, một chút sức sống đều không có.

“Ngươi như thế nào nhận thức Tần Văn Thư?” Nghiêm Nhựt Vãn không có hứng thú nói đến chuyện ăn mặc với Lý Hâm, mà chuyển hướng hỏi người làm cho nàng hứng thú là Tần Văn Thư.

“Ngươi có ấn tượng tốt với nàng?” Bộ dáng của Lý Hâm y như gặp phải đại địch hỏi, Nghiêm Nhựt Vãn chưa bao giờ tỏ ra hứng thú hỏi thăm một người, mà hôm nay nàng lại chủ động hỏi về Tần Văn Thư, chuyện này là một hiện tượng xấu.

Nghiêm Nhựt Vãn gật đầu, hảo cảm của nàng thực ra rất đơn giản, thuần túy là thưởng thức phong cách đối nhân xử thế của Tần Văn Thư, nữ nhân đó là một trong số ít người làm cho mình thật tâm bội phục, hoàn toàn bất đồng với Thi Văn Dạng, một người là tiểu thư cao quý từ trong tâm hồn, một người là kẻ ăn chơi trác táng. Nhưng hảo cảm đơn thuần của Nghiêm Nhựt Vãn nghe vào tai Lý Hâm đã bị biến dạng, nàng không nghĩ tới loại nữ nhân mà Nghiêm Nhựt Vãn đề ý là loại như Tần Văn Thư, điều này làm cho Lý Hâm có cảm giác bị đe dọa, dù sao Tần Văn Thư là một đối thủ nặng ký.

“Ngươi cũng đừng mơ tới Tần Văn Thư, nàng là một đôi với Tà Khinh Hoan.” Lý Hâm cảm thấy bản thân phải lập tức ngăn chặn hảo cảm còn trong trứng nước của Nghiêm Nhựt Vãn.

Nghiêm Nhựt Vãn vừa nghe đã biết nàng hiểu lầm ý mình, Nghiêm Nhựt Vãn cảm thấy chuyện nữ nhân và nữ nhân ở chung một chỗ thật bất thường, nhưng nghe giọng điệu của Lý Hâm thì chuyện này giống như là tất nhiên, đây là điểm khác nhau của một kẻ bẩm sinh bị *cong* và một người *thẳng*. Nhưng khi Nghiêm Nhựt Vãn nghe được Tà Khinh Hoan và Tần Văn Thư là một đôi, nàng vẫn kinh ngạc ngay ngắn cả người, nếu nàng không làm Tần Văn Thư là phụ nữ đã kết hôn, hơn nữa nhìn bộ dáng của Tần Văn Thư như thế nào cũng không giống dạng phụ nữ sau lưng trượng phu bên ngoài ngoại tình, điều này làm cho ấn tượng tốt về Tần Văn Thư của Nghiêm Nhựt Vãn bị ảnh hưởng không ít, nhưng một khi nghĩ đến nghiệp duyên của bản thân và Lý Hâm, nàng lại có phần thoải mái, có lẽ Tần Văn Thư có nỗi khổ khó nói.

“Kỳ thật Tà Khinh Hoan vốn là tình phụ của Hàn Sĩ Bân, sau đó bị Tần Văn Thư phát hiện, đoán chừng là nàng thất vọng về Hàn Sĩ Bân, không biết như thế nào liền đi đến cùng Tà Khinh Hoan.” Tuy được xem là tình địch nặng ký nhưng Lý Hâm tuyệt đối sẽ không nói xấu sau lưng người khác, do đó nàng thay Tần Văn Thư giải thích rõ ràng.

“Thực phức tạp.” Nghiêm Nhựt Vãn nói 3 chữ đó sau lập tức không hề nhắc đến chuyện đó nữa, nàng không phải người thích bàn chuyện thị phi, nhưng ai có thể đoán được, cặp đôi Kim Đồng – Ngọc Nữ điển hình nhất của giới thượng lưu lại không giống bề ngoài ân ái như vậy.

“Tần Văn Thư hình như đã ly hôn với Hàn Sĩ Bân.” Lý Hâm nhận được tin tức từ nguồn trực tiếp là Tà Khinh Hoan, nhân tiện chia sẻ tin này cho một nửa của mình, thực hiển nhiên Nghiêm Nhựt Vãn bị choáng không nhẹ.

Nghiêm Nhựt Vãn đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, nàng biết xã hội thượng lưu có rất nhiều cặp vợ chồng ra về đạo mạo, nhưng là rất nhiều cặp tự kiếm *giải trí* riêng cho bản thân, nhưng chân chính ly hôn không nhiều, bởi vì quan hệ đến lợi ích của hai gia tộc. Được xem như hình mẫu lý tưởng trong xã hội thượng lưu, nếu Tần đại tiểu thư công bố chuyện ly hôn không biết sẽ làm bao nhiêu người phải rớt mắt kính đây, nàng cũng không nghĩ tới Tần Văn Thư là người như vậy, thế nhưng sẽ vì một mối quan hệ bất chính mà ly hôn, làm cho Nghiêm Nhựt Vãn không biết bình luận như thế nào.

“Tình yêu quan trọng như vậy sao?” Nghiêm Nhựt Vãn hỏi, quan trọng đến mức có thể vì người kia hy sinh nhiều như vậy sao? Nghiêm Nhựt Vãn vẫn cảm thấy Tần Văn Thư không phải nữ nhân bị tình yêu làm cho mờ mắt, khi nàng nghĩ đến vẫn cảm thấy nói không nên lời, Nghiêm Nhựt Vãn cũng là người đồng cảnh ngộ, biết là có rất nhiều cổ kị.

“Có người cảm thấy tình yêu là gia vị, có thì đậm đà hơn, không có cũng không sao, nhưng theo quan điểm của ta, tình yêu là thuốc phiện, không dễ dàng từ bỏ. Ngươi không phải cũng vì Tiền Thiếu Vãn mới ly hôn, làm tình phụ của ta sao?” Lý Hâm nhún mày hỏi ngược lại, giọng điệu mang theo vài phần chua chát, những gì nàng làm cho Tiền Thiếu Vãn, làm sao so với Tần Văn Thư vì Tà Khinh Hoan làm ít hơn, huống chi Lý Hâm cũng hiểu Tần Văn Thư tuy một phần vì Tà Khinh Hoan, một phần khác là vì bản thân nàng, dù sao chung sống với một người không thích thậm chí có chút phản cảm không phải chuyện dễ dàng có thể chịu đựng.

“Hai chuyện đó không giống nhau.” Nghiêm Nhựt Vãn lập tức phản bác, nàng không thích chuyện bị đánh đồng với người khác.

“Làm sao không giống?” Lý Hâm nghe Nghiêm Nhựt Vãn phản đối lại, tâm trạng ghen tức mới giảm đi một ít.

Nghiêm Nhựt Vãn hé miệng nhưng không có câu trả lời.

“Ngươi lúc nào mới ly hôn với Tiền Thiếu Vãn?” Đây mới là vấn đề chính mà Lý Hâm quan tâm hàng đầu.

“Chờ xuất viện, ta sẽ nói chuyện với hắn, yên tâm, những chuyện ta đồng ý với ngươi đều làm được, bao gồm cả chuyện mở hợp báo công khai mối quan hệ của chúng ta, chẳng qua ta cần thời gian để an bày.” Nghiêm Nhựt Vãn không tránh né trả lời, mọi cố gắng và vất vả của mình có lẽ là nước chảy về biển Đông, không tiếc nuôi là gạt người gạt mình.

“Tốt, ta cho ngươi thời gian, ta chờ ngươi.” 5 năm còn chờ được, đợi thêm một thời gian ngắn lại có gì khó khăn đâu?

“Cám ơn.” Nghiêm Nhựt Vãn khách sáo nói.

Lý Hâm nhủ mảy, nàng không thích nghe 2 chữ cảm ơn này, cảm giác xa lạ làm cho tâm tình người ta không tốt, quả nhiên mình đắc ý còn quá sớm. Lý Hâm mặc kệ hành động của mình có phải là giấu đồ bìm leo hay không, cũng không phải lần đầu tiên, dù sao nàng không có ấn tượng tốt với mình, không thể kém đi chỗ nào nữa.

Bữa tối này Lý Hâm ăn mà không vui vẻ gì, còn Nghiêm Nhược Vãn vẫn thực trầm mặc.

Tang lễ của Tả Diễm cực kỳ quanh què, không có thân thích, chỉ có vài tỷ muội trước đây có qua lại với nàng, Vương Kỳ đứng ở bên ngoài, đến cũng chỉ có Tiêu di và một nữ tử trẻ tuổi khác.

“Đừng quá đau buồn.” Tiêu Khởi Nam đối với khuôn mặt bi thương của Tả Kinh Hoan an ủi.

“Cảm ơn Tiêu di.” Kỳ thật tâm trạng của Tả Kinh Hoan đã bình phục không ít, nàng nhìn nữ tử xấp xỉ tuổi mình đứng bên cạnh Tiêu di thấy có chút quen mắt, nhưng không xác định là người quen cũ, dù sao Kim Hoa nhút nhát trước đây hoàn toàn không giống với nữ nhân tin ưu nhã này.

“Kinh Hoan, tôi là Kim Hoa, nhưng mà Tiêu di đã đổi lại tên khác, hiện tại tôi tên là Tiêu Viễn Đạo.” Tuy tên họ có chút trùng tính nhưng nàng rất thích.

“Thiếu chút nữa không nhận ra cô.” Tả Kinh Hoan khách khí thành thật thừa nhận.

“Tả di là một người tốt, ra đi thật là đáng tiếc.” Tiêu Viễn Đạo kỳ thật không quen biết Tả Diễm, nhưng vì đi theo Tiêu Khởi Nam đến dự tang lễ nên tự nhiên phải nói ra một ít lời hợp với hình tình hiện tại.

Tần Văn Thư nhìn thấy Tiêu Khởi Nam có chút ngoài ý muốn, Tiêu Khởi Nam và Tần Văn Thư từng có giao tình, nàng là một nhân vật lợi hại, 2 người từng có cơ hội gặp mặt. Tần Văn Thư cũng không xa lạ gì với Tiêu Viễn Đạo, nữ nhân này hiện tại đang rất nổi danh trong giới ăn chơi thượng lưu, đề tài về nàng cũng nóng bỏng như những chuyện đồn thổi về Thi Văn Dạng. Tiêu Viễn Đạo thường xuyên chuyện quanh các công tử của giới tài phiệt, là nữ tử phong trần có thể *danh chính ngôn thuận* đi với các đại gia, nếu có thể so sánh thì phải giống như hoa khôi nhất đẳng ở cổ đại, nghe nói đêm đầu tiên vẫn còn đang treo giá.

Diện mạo của Tiêu Viễn Đạo thuộc loại hàm súc dễ nhìn, thực phù hợp với thẩm mỹ của người phương đông, nếu thật có Nhan Như Ngọc, có lẽ chính là hình tượng này, đây là đánh giá của nhiều người sau khi nhìn thấy Tiêu Viễn Đạo.

Tả Kinh Hoan chấn động trước sự lột xác của Tiêu Viễn Đạo, đây là nữ nhân do Tiêu di bồi dưỡng ra, quả nhiên không phải tầm thường, lúc trước nếu mình tiếp tục ở lại theo Tiêu di không biết sẽ được dạy dỗ thành dạng gì? Tả Kinh Hoan có chút tò mò, nhưng chắc chắn một điều bản thân sẽ trở thành một món *hàng* nổi tiếng không gì sánh bằng, nữ nhân trải qua nhiều sóng gió như Tiêu di, tâm địa đã trở nên cứng cỏi không giống nữ nhân bình thường. Tả Kinh Hoan vẫn cảm thấy lựa chọn của mình thực sáng suốt.

Khởi điểm Tiêu Viễn Đạo có lẽ không biết chân giá trị của bản thân, nhưng hiện tại có lẽ nào còn không biết, thì phải là làm bộ không biết, không phải trước đây Tiêu di luôn luôn nhắc nhở bản thân mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Tang lễ rất nhanh liền kết thúc, Tả Kinh Hoan phát giác, bắt đầu từ hôm nay, mình chính là cô nhi, nếu là một ngày kia mình cũng chết, có thể tang lễ so với mẫu thân mình càng vắng lạnh? Nghĩ tới đây, Tả Kinh Hoan trong lòng có chút bi thương.

“Không sao chứ?” Tả Kinh Hoan tâm tình vẫn rất kém, điều này làm cho Tần Văn Thư có chút không yên tâm.

“Không có chuyện gì, mấy ngày nữa sẽ tốt hơn.” Tả Kinh Hoan giấu đi gương mặt buồn bã, mỉm cười nhìn Tần Văn Thư, Tả Kinh Hoan là một người rất biết kìm chế cảm xúc của mình, lại càng không thích đem về mặt u sầu đối diện người khác.

Tần Văn Thư thanh nhã mỉm cười nhìn Tả Kinh Hoan, đem Tả Kinh Hoan ôm vào trong ngực, Tả Kinh Hoan thuận thế tựa cằm vào bả vai của Tần Văn Thư, nàng đã sớm biết, Tả Kinh Hoan là một nữ nhân kiên cường, nhìn như nữ nhân bình thường, tinh thần lại vô cùng cứng cỏi.

“Kinh Hoan.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng gọi bên tai Tả Kinh Hoan, nàng chưa bao giờ thân mật đến như vậy, để cho Tả Kinh Hoan cảm giác trong lòng khẽ động, trong lòng như ấm lên.

“Àn?” Tả Kinh Hoan rất thích Tần Văn Thư gọi tên của mình mà không mang theo họ, Kinh Hoan, thật là cái tên cực kì ái muội, Tần Văn Thư dùng

thanh âm ôn nhu gọi, lại càng có tư vị khác.

“Vẫn cảm thấy danh tự này không tốt.” Tần Văn Thư cười, nói.

Rõ ràng gọi tên của mình một cách ái muội như vậy, còn chê tên của mình không tốt, thật là khẩu thị tâm phi. (nói một đằng, nghĩ một nẻo)

“Đúng rồi, người hai ngày này theo ta, sẽ không có vấn đề gì chứ?” Tả Khinh Hoan có chút lo lắng hỏi, hai ngày này Tần Văn Thư vẫn đi cùng mình, Tả Khinh Hoan sợ Tần Văn Thư không dễ ứng phó.

“Ta cùng người trong nhà nói đi ra ngoài tán tâm (giải sầu), cho nên người không cần lo lắng cho ta.” Tần Văn Thư hàng năm đều bỏ ra mấy ngày đi các nơi du ngoạn, cho nên mọi người trong Tần gia cũng không lấy làm lạ, ngay cả Tần Chính cũng nghĩ cháu gái của mình bị tình đã thương, mới lựa chọn đi ra ngoài tán tâm, Tần Chính cho là Tần Văn Thư bị tình đã thương rất nặng, trong lòng càng giận Hàn Sĩ Bán hơn.

“Vậy là có thể một khoảng thời gian rất dài không cần trở về?” Tả Khinh Hoan nghĩ vậy, tâm tình khá lên không ít, sớm chiều chung đụng, đó là chuyện nàng muốn cũng không dám nghĩ.

“Ân.” Bất quá tốt nhất không nên ở nơi công cộng lộ diện, tránh gặp phải người quen, nếu thế thật không dễ đối phó, “Có muốn cùng đi tán tâm không?” Tần Văn Thư hỏi, nàng cảm thấy cùng Tả Khinh Hoan cùng đi tán tâm có lẽ là ý kiến hay, vừa lúc cũng có thể giảm bớt Tả Khinh Hoan nỗi đau mất mẹ, cũng có thể tránh mặt mọi người trong Tần gia cùng Hàn Sĩ Bán.

“Hảo, ngày mai ta ra quán cà phê sắp xếp mọi việc, rồi chúng ta đi luôn.” Tả Khinh Hoan gật đầu, chỉ cần có Tần Văn Thư bên cạnh, đi nơi nào cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

“Không cần nóng lòng, từ từ sẽ tới, người muốn đi nơi nào?” Tần Văn Thư hỏi.

“Người đi đâu, ta liền đi theo.” Tả Khinh Hoan tựa vào ngực Tần Văn Thư thật lòng nói.

“Đem người bán cũng không sợ sao?” Tần Văn Thư chăm chú nhìn, ngón tay nàng xuyên qua những lọn tóc của Tả Khinh Hoan, nàng dường như rất thích chạm vào tóc của Tả Khinh Hoan, vừa dài vừa mảnh, rất mềm mại, lại thoang thoảng hương thơm, cảm giác như vậy ở trên thân nam nhân tìm không được, Tần Văn Thư có khi cũng nghĩ, mình không phải là trời sinh thích nữ nhân, ngoại trừ Tả Khinh Hoan, không có nữ nhân nào khiến cho mình nguyện ý đi thân cận như vậy.

“Không sợ.” Tả Khinh Hoan vui mặt vào trong ngực Tần Văn Thư rù rì.

“Tả Khinh Hoan, tại sao người thích nữ nhân?” Tần Văn Thư tò mò hỏi.

“Nam nhân hay nữ nhân đều không liên quan, ta chỉ thích người.” Nói cho cùng, Tả Khinh Hoan ở những nam nhân nữ nhân khác cũng không tìm được cảm giác mà Tần Văn Thư cho mình, một nữ nhân cường đại (mạnh mẽ) mà ôn nhu, thật có thể gặp nhưng không thể cầu.

“Ta cảm thấy người thích ta, là bởi vì từ nhỏ người thiếu hụt tình thương của mẹ, luôn khao khát được mẹ yêu thương, nên sẽ tìm kiếm mẫu thân cảm giác ở ta.” Tần Văn Thư nghiêm túc phân tích.

”từ nhỏ ta còn thiếu tình thương của cha đây!” Tả Khinh Hoan không đồng ý phân tích như vậy, Tả Khinh Hoan chưa bao giờ cảm thấy Tả Diễm có cái gì khiến cho mình yêu, Tả Khinh Hoan vẫn thấy mẹ của mình cũng không thành thực (trưởng thành) bằng mình, có người cả đời vẫn không thành thực được.

Tả Khinh Hoan ở nơi ăn chơi đó đã gặp quá nhiều nam nhân kém cỏi, đối với nam nhân không hề ôm hy vọng, ngay cả Hàn Sĩ Bán coi như là nam nhân ưu tú, Tả Khinh Hoan cũng không động tâm, thậm chí chút ít tình cảm đều không có, tiềm thức vốn không tin nhiệm nam nhân. Bất quá Tần Văn Thư cũng không có đem phân tích của mình nói ra, dù sao bây giờ, nàng cùng Tả Khinh Hoan đều không thích nhắc tới Hàn Sĩ Bán.

“Tần Văn Thư, người nếu là có hài tử, nhất định là người mẹ tốt.” Trước kia Tả Khinh Hoan đã nghĩ tới, Tần Văn Thư cùng Hàn Sĩ Bán nếu như không có của mình xen vào, dù Tần Văn Thư không thương Hàn Sĩ Bán, cũng nhất định là tương kính như tân (tôn trọng nhau), nhưng nếu như nàng có hài tử, nhất định sẽ đem tất cả tình yêu dành cho hài tử, đứa bé kia nhất định là hài tử hạnh phúc nhất trên thế giới, thử nghĩ thôi cũng khiến cho Tả Khinh Hoan ghen tỵ.

“Đồ ngốc, là giả thiết, ai nói được chính xác đây?” Tần Văn Thư cười, nàng biết Tả Khinh Hoan bất an, Tả Khinh Hoan sợ phá vỡ cuộc sống của mình, nhưng là đồng dạng, nàng ảnh hưởng tới mình, mình sẽ ảnh hưởng nàng sao?

“Bồ sao vậy, không phải là bị Hàn Sĩ Bán bắt gian, muốn chạy trốn chứ?” Lý Hâm tới quán cà phê, thấy Tả Khinh Hoan tâm tình không tốt, quan tâm hỏi, nhưng lời nói từ miệng nàng ra ngoài, liền trở nên không đứng đắn, thảo nào Nghiêm Nhượng Vẫn rất không thích tính tình bất chính của Lý Hâm.

“Mẹ mình bị ung thư qua đời, Tần Văn Thư vì tránh Hàn Sĩ Bán, chuẩn bị cùng mình ra ngoài tán tâm.” Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng nói.

“Nén bi thương.” Có lẽ vì làm bác sĩ, quen đối diện với sinh lão bệnh tử, với từ vong có cảm giác tê dại, thấy rất nhiều chuyện là dựa vào thiên mệnh. Tựa như bệnh nhân gặp được thầy thuốc tốt, cũng là một loại mệnh, mặc dù nghe hơi phản khoa học, nhưng Newton cũng tin tưởng thượng đế, mình không có lý do không tin số mệnh.

“Làm người luôn là nhìn về phía trước không phải sao? Ai cũng trốn không thoát sinh lão bệnh tử, chẳng qua là sớm một chút mà thôi, hơn nữa lúc nàng

còn sống, cũng cực khổ.” Có Tần Văn Thư đồng hành, mình tâm thái khôi phục không ít.

“Có suy nghĩ này là được rồi.” Lý Hâm vỗ vai Tà Khinh Hoan, coi như là an ủi, dù sao Lý Hâm cũng không hiểu an ủi người khác.

“Còn bò, cùng Nghiêm Nhược Vấn thế nào, giải phẫu sao rồi?” Tà Khinh Hoan hỏi ngược lại Lý Hâm, lúc này Lý Hâm dường như bề bộn nhiều việc, cũng không có mấy thời gian tới quán cà phê.

“Giải phẫu rất thành công, nàng đáp ứng mình sẽ ly hôn, bắt quá cho nàng thời gian xử lý mọi việc.” Lý Hâm nhắc tới Nghiêm Nhược Vấn, tâm tình cũng không phải là rất tốt, đêm đó ăn cơm xong, nói thế nào cũng không để cho mình đưa nàng trở về, còn muốn ở lại bệnh viện chiếu cố Tiên Thiếu Văn, mặc dù nói được, nhưng nhìn trong lòng mình cũng không dễ chịu.

“Vậy chúc mừng bò, khổ tận cam lai.” Tà Khinh Hoan cười nói đến.

“Làm như mình giống Vương Bảo Xuyên* ấy, bỏ đi, mình không có mệnh khổ vậy.” Lý Hâm bắt mắt.

“Nói xem, bò bảo nàng bộ dáng luôn nghiêm trang, sẽ làm tình phụ của bò sao?” Tà Khinh Hoan tò mò hỏi.

“Khó nói, người kia đoán chừng có đem cái này thành nhiệm vụ để làm, khi còn bé lớp học luôn mấy người học sinh đặc biệt nghe lời, biết điều hoàn thành nhiệm vụ lão sư giao, hơn nữa làm cẩn thận tỉ mỉ, nói chung mình cảm thấy, nàng giống như mấy học sinh đó.” Mặc dù Nghiêm Nhược Vấn không hiểu Lý Hâm, nhưng là không khiến Lý Hâm không hiểu rõ Nghiêm Nhược Vấn, nghĩ đến Nghiêm Nhược Vấn thật tình học tập làm tình phụ bộ dạng, nhất định cực kỳ thú vị, nghĩ tới đây Lý Hâm sẽ không khỏi nở nụ cười, tâm tình đã khá nhiều.

“Bò cười một cái, vẻ mặt liền không đáng hoàng, làm tình nhân của bò, thật muốn mạng, cả ngày lo lắng đề phòng, sợ bò đi ra ngoài loạn quyền rũ người.” Tà Khinh Hoan nhìn Lý Hâm quyền rũ cười, bộ dạng thật không phải là loại nữ nhân đứng đắn, Tà Khinh Hoan nhìn Lý Hâm nghĩ đến Tà Diễm, chính là như vậy diện mạo, làm cho nam nhân không yên lòng, cho nên không có mấy nam nhân dám cưới trở về, cũng may Lý Hâm thích là nữ nhân.

“Mình bộ dáng như vậy vừa không phải lỗi của mình, bỏ cho rằng mình muốn a, mình cũng muốn bộ dáng giống như bò vậy, nguyên tiên nữ, diện mạo thật trọng yếu như vậy sao?” Lý Hâm cau mày hỏi, đột nhiên nàng nhớ lại, nguyên nhân sơ luyện cùng mình chia tay, bảo diện mạo mình quá chiêu phong dẫn điệt, khiến nàng rất không tự tin, cho nên không muốn nữa tiếp tục nữa. Thế là lần đầu tiên sơ luyện cứ như vậy kết thúc, bây giờ nhớ tới sơ luyện, nữ nhân kia diện mạo bình thường, nhưng từng hấp dẫn mình, hèn chi trước kia có người nói mình thường thức thật bình thường, nhưng nữ nhân xinh đẹp như mình, vẫn bị nữ nhân bình thường cho rớt, bắt quá Nhược Vấn nếu so với sơ luyện ưu tú hơn rất nhiều, hẳn là sẽ rất tự tin a, sau này sẽ không bởi vì mình diện mạo mà cảm thấy áp lực, Lý Hâm hoàn toàn không có phát giác mình nghĩ quá nhiều, đều là tính của trong lỗ.

“Nói, bò với Tần Văn Thư rốt cuộc đã lên giường chưa?” Đây vẫn luôn là Lý Hâm trọng điểm chú ý.

Tà Khinh Hoan không muốn cùng Lý Hâm chia sẻ, có nhiều thứ chính là bằng hữu thân nhất cũng không thể cùng nói, một người biết là tốt nhất.

“Không có lên giường nhất định nói không có, không trả lời tức là đã có rồi, Tần Văn Thư ở trên giường rốt cuộc là dạng gì?” Lý Hâm tò mò cực kỳ.

“Nghiêm Nhược Vấn ở trên giường là dạng gì?” Tà Khinh Hoan soi mói hỏi ngược lại, nếu Lý Hâm có thể chia sẻ..., mình cũng hào phóng một chút.

“Nàng a. . .” Lý Hâm vốn muốn nói, nhưng lại lập tức ngậm miệng, nàng không cần nói cho người khác biết, đừng xem Nghiêm Nhược Vấn ăn mặc bảo thủ, bên trong thật ra là ngọc thô, mê người.

“Vậy ai công ai thụ cũng có thể hỏi a?” Lý Hâm hỏi, bất quá (buồn chuyện) tinh thần không phải bình thường.

“Không cùng bò tán gẫu nữa, ngày mai mình cùng Tần Văn Thư đi du lịch, mình dặn dò nhân viên phục vụ rồi, bò rảnh rồi thì tới, không rảnh thì thôi.” Tà Khinh Hoan vội vàng chào hỏi, rồi rời khỏi quán cà phê, nàng nóng lòng trở về. Để lại một mình Lý Hâm ở quán cà phê suy nghĩ lung tung, nàng cực kỳ tò mò Tà Khinh Hoan cùng Tần Văn Thư vấn đề công thụ, nhiều khả năng là hồ công hổ thụ, dù sao Tần Văn Thư ba mươi tuổi, tính lãnh cảm bị khai phát ra, tiềm lực cực lớn, có năng lực tiềm chất, mà Tà Khinh Hoan lại càng là một con sói đội lốt cừu. Lý Hâm nghĩ tới chuyện tình không đứng đắn của người khác, lập tức liền nghĩ tới mình, mình thật giống như thật lâu thật lâu không có “ăn mặn”.

*Truyền thuyết, Vương Bảo Xuyên là con thứ ba của tể tướng đời Đường Vương Doãn, nàng có sắc đẹp trời ban, thông minh hiền hậu. Đến tuổi kết hôn, nàng không thấy vừa mắt công tử quý tộc nào mà chỉ có cảm tình với Tiết Bình Quý là người nghèo khó (ăn mày). Trong buổi ném tú cầu trên lầu son, nàng đã chọn Tiết Bình Quý. Không ngờ cha nàng chê nghèo ham giàu nên không đồng ý. Chẳng còn cách nào, nàng và Vương tể tướng vỗ tay nhau ba cái, đoạn tuyệt cha con, nhưng không ngờ một ngày sau khi thành hôn, Tiết Bình Quý đã phải xuất chinh đến Tây Lương. Vương Bảo Xuyên chờ đợi suốt 18 năm. Đến năm thứ 18, nàng lâm trọng bệnh, sống những tháng ngày khổ cực. Phần Tiết Bình Quý, qua bao nguy hiểm và xông pha trận mạc lập nhiều chiến công hiển hách, lấy được công chúa Tây Lương. Sau gặp lại Vương Bảo Xuyên sau 18 năm, đưa nàng vào cung phong làm chính cung hoàng hậu, nhưng cả hai mới sống hạnh phúc được 18 ngày thì nàng lâm bệnh qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 72

Tà Kinh Hoan trở về, thấy Tần Văn Thư mặc đồ ngủ của mình, ngồi ở đầu giường đọc sách, Tà Kinh Hoan nhìn Tần Văn Thư, cảm giác trong nhà có người chờ đợi, thì ra là ám áp như vậy, Tà Kinh Hoan ánh mắt ửng đỏ, rất nhanh liền ép xuống cảm giác muốn rơi lệ.

“Trở lại.” Tần Văn Thư thấy Tà Kinh Hoan trở về, mỉm cười với Tà Kinh Hoan.

“Àn.” Tà Kinh Hoan đi tới phía trước cửa sổ, ngồi xuống Tần Văn Thư bên cạnh, “Tần Văn Thư, vừa trở lại liền thấy ngượng, thật tốt quá.”

“Mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?” Tần Văn Thư để sách ở đầu giường, đem Tà Kinh Hoan ngồi ở bên cạnh rõ ràng đang chờ đợi mình ôm nằng ôm vào trong lòng, Tà Kinh Hoan rất thích mình ôm nằng, giống như hài tử chưa dứt sữa, rất lệ thuộc vào mình.

“Sắp xếp xong cả rồi. Ngươi đang đọc sách gì vậy?” Tà Kinh Hoan cầm lấy quyển sách đặt ở đầu giường, nhìn tên sách, khảo cổ, nằng thật tò mò Tần Văn Thư xem sách gì từ trong số sách không nhiều lắm của mình.

“Ta phát giác ngươi xem sách cũng rất tạp.” Có tạp chí phổ thông, địa lý tự nhiên, nghề làm vườn, lịch sử khảo cổ, trà đạo trồng hoa, thậm chí có sách mở khóa kỹ xảo, nhìn không ra, Tà Kinh Hoan hứng thú rộng như thế. Hài tử thích đọc sách, phần lớn đều thích suy tư, bất quá Tà Kinh Hoan xem sách quá tạp rồi, thảo nào đôi khi hay nghĩ ngợi như vậy.

“Trước kia ít đọc sách, sau lại làm tình phụ của Hàn Sĩ Bán, không có việc gì, phần lớn thời gian không có việc gì để làm, liền mua một chút sách về xem, không phải là có câu nói như vậy sao, đáng sợ nhất chính là ngu ngốc.” Nhưng là so với thư phòng của Tần đại tiểu thư, vẫn là kém xa, từ sau khi biết Tần Văn Thư, còn đặc biệt mua hai quyển giám định, thường thức đồ cổ về đọc.

“Tà Kinh Hoan là nữ nhân rất có đầu óc.” Tần Văn Thư giống như thật tình tổng kết.

Người khác không dám nói, nhưng nhất định là đọc rất nhiều sách như Tần Văn Thư nói lời này, rõ ràng là có ý giễu cợt, với lại tình phụ cũng không luôn là nông cạn nha, ngay cả thoạt nhìn liền bị cho là nông cạn như Lý Hâm cũng là bác sĩ giỏi, mình dĩ nhiên cũng sẽ đọc chút sách giả trang chứ sao.

“Ngươi giễu cợt ta, Tần Văn Thư, ta phát hiện ngươi cũng không luôn là nữ thần, có đôi khi còn rất xấu xa.” Tà Kinh Hoan dùng giọng mũi, bất mãn nói, nhưng lại giống làm nũng hơn.

“Nữ thần gì chứ, cũng là ngươi tăng bốc ta, khiến ta bị áp lực rất lớn.” Tần Văn Thư có chút bất đắc dĩ nói.

“Dù sao vẫn là nữ thần của ta. Chúng ta đi đâu? Cần mang những thứ gì?” Tà Kinh Hoan vừa nghĩ tới cùng Tần Văn Thư đi du lịch thật có chút hưng phấn, lập tức đứng dậy, mở tủ quần áo, cảm thấy cái này muốn mang, cái kia cũng muốn mang, làm sao bây giờ, giống như muốn mang tất cả đồ trong nhà theo . . .

Tần Văn Thư nhìn Tà Kinh Hoan bỏ nhiều đồ ra như vậy, có chút kinh ngạc, chẳng lẽ người này chưa từng đi du lịch sao, thoạt nhìn rất giống lần đầu tiên hài tử đi công viên, rất hưng phấn.

“Kinh Hoan, không cần chuẩn bị nhiều thế, chúng ta không đi nơi nào quá xa, chỉ đi ra vùng ngoại ô thôi. . .” Tần Văn Thư dừng lại Tà Kinh Hoan đang ra sức thu dọn đồ đạc, đến ra nước ngoài cũng không cần mang nhiều đồ như vậy, Tần Văn Thư luôn luôn thích đơn giản xuất hành.

“ . . .” Tà Kinh Hoan còn tưởng rằng Tần Văn Thư đem mình ra nước ngoài, người có tiền không phải thích động một tí là ra nước ngoài sao, dù thế Tà Kinh Hoan cũng không thích ra nước ngoài, trước kia cùng Hàn Sĩ Bán qua Paris một lần, tiếng lại không biết, sau này không bao giờ . . . đi . . . mấy nước quái quỷ kia nữa.

“Xem như ra ngoại ô dạo chơi là được rồi.” Minh mỗi lần đi du lịch, thời gian cũng giới hạn trong khoảng một tuần, lúc trước theo Tà Kinh Hoan làm hậu sự cho Tà Diễm, đã mất bốn ngày rồi, thời gian còn lại không nhiều. Đúng lúc, ở ngoại thành, nằng có tòa biệt thự, là sở hữu riêng của mình, hầu như tất cả mọi người không biết mình có bất động sản này, mà không sợ bị Hàn Sĩ Bán biết, cũng bớt thời gian đi đường, sẽ làm thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.

“Vậy mang những thứ gì?” Không có kinh nghiệm đi dạo chơi du lịch, Tà Kinh Hoan mù mờ hỏi.

“Mang hai bộ quần áo sạch là được rồi. Ta vào thay quần áo một chút, chúng ta liền xuất phát.” Tần Văn Thư đứng dậy, mở tủ quần áo, lấy một bộ quần áo của Tà Kinh Hoan, vào phòng tắm thay, quần jean đơn giản cùng áo khoác nhẹ, quần áo như thế Tần Văn Thư ít khi có cơ hội mặc, Tần Văn Thư nhìn mình trong gương, giống như sinh viên đại học, cảm thấy rất hài lòng, nhìn trẻ hơn rất nhiều, tuổi tác cùng Tà Kinh Hoan chênh lệch không quá nhiều đi.

Tà Kinh Hoan nhìn Tần Văn Thư từ phòng tắm đi ra, phong cách hoàn toàn khác ngày thường, dù vậy cũng là hoàn toàn khác mọi người.

“Ngươi cũng đổi lại một bộ quần áo đơn giản đi.” Tà Kinh Hoan mặc bộ quần áo này quá thành phố, nên đổi lại.

Tà Kinh Hoan đổi lại đi ra ngoài, trông vừa non nớt vừa thuần khiết, cảm giác tựa như một sinh viên đại học bên cạnh đứng một học sinh trung học đệ nhất cấp, Tần Văn Thư trong lòng có chút buồn bực, vốn là mình lớn hơn Tà Kinh Hoan sáu tuổi, mà Tà Kinh Hoan vừa bộ dạng còn hơi nhỏ, xem ra tuổi tác chênh lệch là xóa không hết.

”Sao thế?” Tà Khinh Hoan thấy Tần Văn Thụ nhìn mình khẽ cau mày, cho là mình có chỗ nào không đúng.

“Nhìn người, đột nhiên có cảm giác như mình đã làm mẹ.” Tần Văn Thụ chân mày giãn ra, cười nói.

“Tần mù mù. . .” Tà Khinh Hoan dùng giọng như trẻ con kêu to, khiến Tần Văn Thụ nổi da gà, được rồi, mình chịu không nổi kiểu đùa như vậy, nhưng nữ nhân luyến mẫu kia còn rất thích kiểu đùa giỡn này.

“Đừng như vậy gọi, rất đáng sợ.” Tần Văn Thụ vội vàng cắt đứt thanh âm dọa người của Tà Khinh Hoan, rõ ràng là thanh thuần phái, đi yêu mị lộ tuyền, cảm giác không tốt tí nào.

“Người ta còn không có gọi đủ đây. . .” Tà Khinh Hoan cười.

Quả nhiên.

“Ta sợ người rồi, chúng ta đi thôi.” Tần Văn Thụ vội vàng nói sang chuyện khác.

“Lái xe đi sao?” Tà Khinh Hoan hỏi.

“Chúng ta ngồi xe bus.” Nếu đi một mình, Tần Văn Thụ chắc chắn sẽ lái xe đi, nhưng là có Tà Khinh Hoan, nàng muốn cùng Tà Khinh Hoan đi xe bus.

“Tần đại tiểu thư thật là không đi xe bus bao giờ.” Tà Khinh Hoan cười trêu, nếu không làm sao sẽ thích bỏ tiền, vậy cũng tốt, đây là theo Đại tiểu thư thể nghiệm cuộc sống dân gian.

“Có ngồi qua, chẳng qua là bình thường không có cơ hội đi, cảm thấy bỏ tiền ra chơi khá vui.” Tần Văn Thụ thận trọng thanh mình, mình từng đi xe bus, nàng thật cảm thấy bỏ tiền ra rất vui.

Tà Khinh Hoan cười không nói, người bình thường làm sao sẽ cảm thấy thú vị.

“Ta phát giác mình chưa đi ra vùng ngoại ô bao giờ, người từng đi chưa?” Tà Khinh Hoan nhìn xe ra khỏi khu vực thành thị, hoàn cảnh xa lạ, bầu trời so sánh với nơi thành thị có vẻ trong xanh hơn nhiều.

“Đi qua hai lần.” Tận thể mua một cái biệt thự, thỉnh thoảng cao hứng sẽ tới ở hai ngày, vùng ngoại ô mới có thể ngắm trăng sao, Tần Văn Thụ thật sự nghĩ thử một chút cảm giác đánh đàn dương cầm dưới ánh trăng, bất quá nếu bị Tà Khinh Hoan biết, không chừng lại nói mình thích làm bộ. Tần Văn Thụ vốn có chút sở thích kỳ quái.

Tần Văn Thụ mua biệt thự trong một khu biệt thự ở lưng chừng núi, hôm nay không phải là ngày cuối tuần hay ngày nghỉ, rất nhiều biệt thự không có người ở, vốn không có mấy người ở đây lâu dài, phần lớn cũng là những người giàu có giống như Tần Văn Thụ, đang muốn tĩnh tâm nên mới có thể ở thêm vài ngày. Tà Khinh Hoan nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi này phương tiện giải trí không thiếu thứ gì, sân tennis, sân bóng bàn cái gì cũng có, quả nhiên là biệt thự sang trọng, người có tiền thật là biết hưởng thụ, ban đầu mình tại sao không nghĩ tới mua biệt thự ở vùng ngoại thành đây? Xem một chút, không khí thật tốt, cũng có thể nghe được tiếng chim hót, cũng không khí ngột ngạt nơi thành thị hoàn toàn khác xa, Tà Khinh Hoan cảm thấy tâm tình khá hơn nhiều.

“Ta biết, người sẽ thích nơi này.” Tần Văn Thụ nhìn Tà Khinh Hoan hít sâu một cái, liền cười.

“Àn, rất thích.” Tà Khinh Hoan gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mì Gói Tình Yêu

“Người hay đến đây sao?” Thoạt nhìn thực sạch sẽ, không giống lâu lâu mới có người đến ở.

“Không có, lâu lâu mới đến một lần, chẳng qua là có mướn người định kỳ đến dọn dẹp.” Tần Văn Thụ bước vào phòng, bởi vì rất ít đến ở, tuy trang trí xa hoa nhưng đồ đạc cũng không nhiều.

“Xa xỉ quá!” Tà Khinh Hoan theo sau, lập tức nhào lên sofa ngồi, ngẫu nhiên đến ở cũng bài trí xa hoa như vậy, thật sự là lãng phí, Tà Khinh Hoan cảm thán: “Có phải hay không người có biệt thự ở từng địa phương?” Giống như những kẻ có tiền có nhà cửa ở khắp thế giới.

“Người rất tò mò ta có bao nhiêu tài sản sao?” Tần Văn Thụ dựa vào cửa, nhú mày hỏi, đây là lần đầu tiên nàng đề cập tới vấn đề tiền bạc với Tà Khinh Hoan.

“Tuy ta thích tiền, nhưng ta càng thích người hơn.” Tà Khinh Hoan thân nhiên trả lời, nếu nói nàng không yêu tiền, bản thân mình là người thứ nhất không

tin, hướng chỉ là người khác.

Tần Văn Thư chỉ mỉm cười, Tả Kinh Hoan không phải là người gian dối, nàng rất thường thức ưu điểm ấy. Nữ nhân cần được *nuôi dưỡng trong nhung lụa*, Tần Văn Thư từ nhỏ đến giờ là được nuôi dạy như vậy, cho nên Tần Văn Thư hoàn toàn không bị tiền hấp dẫn, trong mắt nàng tiền giống như một tờ giấy in các con số, nhưng nàng biết tờ giấy đó dường như có lực hấp dẫn với tất cả mọi người, chỉ là không biết mức độ hấp dẫn của nó có vượt qua bản thân hay không?

“Tần Văn Thư, ta thật sự thích ngươi, thích hơn tiền rất nhiều, tiền có thể cho ta cảm giác an toàn nhưng không thể cho ta ấm áp, nhưng Tần Văn Thư ôm ấp là ấm áp như vậy.” Tả Kinh Hoan nhìn Tần Văn Thư nghiêm túc nói, đây là nguyên nhân tiền không thể tạo ra cảm giác như người, tiền không có thể kiểm lại, nhưng Tần Văn Thư, trên đời cũng chỉ có độc nhất một Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư có thể lý giải tâm lý của Tả Kinh Hoan, tư tưởng của mỗi người đều là do hoàn cảnh của bản thân tạo nên.

“Tả Kinh Hoan, ngươi quả thật là có sở thích luyến mẫu.” Tần Văn Thư vô cùng khẳng định kết luận, chuyển sang trọng điểm của đề tài khác.

“Làm gì có? Ngươi lại không lớn hơn ta bao nhiêu tuổi.” Tả Kinh Hoan không thừa nhận bản thân mình luyến mẫu.

“Nhưng vì sao ngươi thường làm cho ta có cảm giác có một nữ nhi chứ?” Tần Văn Thư hỏi ngược lại.

“Ngươi thấy bộ dáng đáng yêu của ta nên mẫu ái (tình thương của mẹ) lập tức tràn ra.” Tả Kinh Hoan mặt dày ngụy biện.

Tần Văn Thư chỉ cười lắc đầu.

“Buổi tối chúng ta ăn cái gì?” Tả Kinh Hoan hỏi Tần Văn Thư, hiện tại là giờ ăn cơm chiều, rất hiển nhiên, một đường thẳng tiến, bước vào phòng bếp, trong tủ lạnh ngoại trừ mấy chai nước, những thứ khác đều không thấy đâu cả.

“...” Câu hỏi này làm Tần Văn Thư có chút bối rối, biệt thự nằm giữa sườn núi, mấy lần trước đều lái xe đến, không phải lái xe xuống núi mua thực phẩm về nấu ăn thì chính là xuống một tiệm ăn nằm ở chân núi giải quyết cái bao tử trống rỗng, sau đó lái xe trở về. Nhưng hôm nay lại không có xe, trời đã tối rồi, giao thông công cộng không thuận tiện, chỉ có thể lợi bộ xuống núi, hai nữ nhân xinh đẹp thanh xuân mòn mỏi đi trên con đường vắng vẻ, không nhiều người qua lại thật sự không an toàn.

“Nữ thần quả nhiên không cần chạm vào đồ ăn của phạm phu tục tử, không cần ăn cũng có thể sống qua ngày!” Tả Kinh Hoan cười trêu nàng.

“Đêm nay coi như nhịn để giảm cân, sáng mai xuống núi mua chút thực phẩm về nấu.” Tần Văn Thư ngưng ngừng đề nghị, nàng luôn cẩn thận, lần này thể nhưng xảy ra sai sót như vậy, bản thân có chút ngoài ý muốn.

Mình không ăn cũng không sao, nhưng Tả Kinh Hoan không muốn bỏ đói Tần Văn Thư, đại tiểu thư từ nhỏ chưa từng nếm trải khổ cực gì, không giống mình, trước đây bị bỏ đói hai ba bữa cơm là chuyện thường.

“Ta đến chỗ bảo an mượn chút đồ ăn.” Tả Kinh Hoan cảm thấy bữa ăn là một vấn đề quan trọng, không đợi Tần Văn Thư phản ứng, lập tức bỏ ra ngoài.

Cuối cùng Tả Kinh Hoan ở chỗ bảo an mượn được hai gói mì gói và một bạch bánh quy, vì nàng là mỹ nữ cho nên bảo an chỉ tặng không không lấy tiền.

“Ngươi làm sao biết mấy người bảo an có đồ ăn vậy?” Tần Văn Thư nhìn Tả Kinh Hoan trên tay cầm hai gói mì và một bạch bánh vui vẻ trở về hỏi, nàng không nghĩ nơi đó có trữ đồ ăn.

“Ta đoán bọn họ hẳn là phải có những thứ này, trực ca tối, vạn nhất đói bụng, nên họ luôn chuẩn bị sẵn.”

“Thật thông minh.” Tần Văn Thư khen ngợi, nàng không biết thói quen trong cuộc sống của những người bình dân, mì gói đồ khô, ắt là không thể thiếu.

“Ta thích ngươi khen ta xinh đẹp hơn.” Tả Kinh Hoan không quên trả lại cho Tần Văn Thư một nụ cười rực rỡ.

“Ăn được không?” Tả Kinh Hoan hỏi Tần Văn Thư, nàng cảm thấy Tần Văn Thư có lẽ ngay cả mì gói cũng chưa từng thử qua.

Tần Văn Thư rất tinh tế, lập tức chú ý tới một ít chi tiết, lúc ăn cơm Tả Kinh Hoan luôn đợi nàng động đũa trước, sau đó mới bắt đầu ăn, chứng minh nàng luôn đặt mình trước bản thân, điều này làm cho Tần Văn Thư rất cảm động.

“Đây là bữa tối ngon nhất mà ta từng được ăn.” Tần Văn Thư ngẩng đầu nhìn Tả Kinh Hoan, nghiêm túc nói với nàng.

“Có thể nào mì gói ngươi cũng chưa từng ăn?” Tả Kinh Hoan nhìn vẻ mặt vui vẻ thỏa mãn khi ăn mì của Tần Văn Thư nghi ngờ.

“Biết chứ, nhưng mà không có cơ hội thử qua, so với tương tượng của ta ăn ngon lắm.” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói.

Số mệnh tốt quá, trong lòng Tả Kinh Hoan thầm nghĩ.

“Ăn no rồi, không muốn nhúc nhích nữa.” Tả Kinh Hoan ăn xong liền nằm trên sa lông, lười biếng nói.

“Vừa ăn xong mà nằm không tốt cho bao tử, đến đây.” Tần Văn Thụ đưa ngón tay ngoắc ngoắc Tả Khinh Hoan, nàng lập tức từ ghế sa lông đứng lên, ngồi xuống phía sau, thân thủ ôm lấy Tần Văn Thụ, thân thể dựa hẳn vào người Tần Văn Thụ. Tần Văn Thụ đối với những hành động thân mật của Tả Khinh Hoan, từ bắt đầu thân thể còn cứng đờ ra đến bây giờ đã có thể hoàn toàn tiếp nhận.

“Pha trà?” Tả Khinh Hoan hỏi, xem ra Tần Văn Thụ đối với trà đạo có một trình độ đòi hỏi nhất định, chỗ ở có thể không có lương thực thực phẩm, nhưng không thể thiếu trà.

“Kỳ thật sau khi ăn, uống trà không tốt lắm, nhưng lâu lâu uống một chút hẳn là không sao.” Tần Văn Thụ thực thích uống trà, nàng thích mùi thơm nhàn nhạt của trà, giống như mùi hương thoảng thoảng trên người Tả Khinh Hoan.

“Ngươi cho ta uống.” Tả Khinh Hoan ôm Tần Văn Thụ, dùng thanh âm mềm mại làm nũng với nàng.

Tần Văn Thụ chiều ý cầm ly trà chứa đầy nước trà đưa đến miệng Tả Khinh Hoan, đáng tiếc phục vụ chu đáo tận tình như vậy, Tả Khinh Hoan còn chưa vừa lòng.

“Ta nghĩ muốn ngươi dùng miệng cho ta uống.” Tả Khinh Hoan ghé sát vào bên tai Tần Văn Thụ, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai nàng, ái muội nói.

Bên tai lập tức đỏ ửng lên, Tả Khinh Hoan lúc nào cũng muốn mình cùng nàng làm một ít chuyện không đàng hoàng.

“Còn không thì ta mớm cho ngươi cũng được, chọn đi?” Tả Khinh Hoan tiếp tục xấu xa hỏi Tần Văn Thụ.

“Ta có thể không chọn được không?” Tần Văn Thụ hỏi, nàng nghĩ đến Tả Khinh Hoan đối với phương diện kia luôn quá phận nhiệt tình, trong lòng có cảm giác bản thân giống như chip bông, sau đó lại có loại cảm giác kỳ lạ khác.

“Có thể.” Tả Khinh Hoan sáng khoái đáp ứng, nàng luôn dễ dàng dễ thương lượng.

Tần Văn Thụ nhẹ nhàng thở ra một hơi, hiển nhiên là nàng an tâm quá sớm.

“Vậy đến lượt ta chọn, ta chọn ngươi mớm cho ta.” Tả Khinh Hoan lại dùng khuôn mặt thánh thiện ngây thơ làm ra những chuyện đáng xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Tần Văn Thụ lại một lần nữa được lĩnh giáo kiểu suy luận bá vương của Tả Khinh Hoan, như vậy cũng có thể sao?

Tần Văn Thụ nhìn Tả Khinh Hoan ánh mắt chờ đợi, thật khó a, cử động can rờ như vậy, mình làm không nổi.

Thấy Tần Văn Thụ chần chừ, do dự, Tả Khinh Hoan thật sốt ruột, xem ra đợi Tần Văn Thụ chủ động, hoàng hoa thái cũng nguội*, Tả Khinh Hoan ai oán.

Giờ phút này Tả Khinh Hoan tựa như hải tử không được ăn đường, trong mắt tràn đầy bất bình, làm như Tần Văn Thụ là kẻ rất nhẫn tâm ấy, thấy vậy Tần Văn Thụ vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng nàng không hề có ý định đồng ý với yêu cầu của Tả Khinh Hoan, nàng biết hải tử hư phần lớn cũng là do được nuông chiều mà thành, cho nên muốn dạy dỗ một hải tử ngoan ngoãn, có lẽ không thể dung túng, đặc biệt là những đứa thích được voi đòi tiên.

Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thụ đem ly trà đang để gần miệng mình đặt lại trên bàn, tự mình thưởng thức trà, không hề để ý tới Tả Khinh Hoan nữa, Tả Khinh Hoan cảm giác như khối thịt béo sắp đến miệng rồi còn bị lấy mất, tâm tình thật buồn bực.

“Một mình vui vẻ là không đúng!” Tả Khinh Hoan vén lên mái tóc xoắn dài, ở chiếc cổ trắng nõn của Tần Văn Thụ cắn một cái, biểu thị sự bất mãn mình đối với Tần Văn Thụ, nàng một mình uống trà, mà không mớm cho mình.

Tả Khinh Hoan cắn không nhẹ cũng không nặng, khe đau nhói, lại có cảm giác tê tê, khiến cho Tần Văn Thụ rụt cổ lại.

Tả Khinh Hoan không nghĩ tới da thịt Tần Văn Thụ mềm mại như vậy, lập tức liền đỏ lên, đại để có lưu lại dấu vết.

“Đừng nháo.” Tần Văn Thụ nhẹ nhàng trách mắng, nàng cảm giác Tả Khinh Hoan đôi cắn thành mứt, chút đau nhói biến mất, còn lại là cảm giác tê dại, nhưng nàng biết để cho Tả Khinh Hoan hồ nháo nữa, cổ mình sẽ có hôn ngân.

“Ai bảo ngươi không mớm cho người ta?” Tả Khinh Hoan mứt ra một hôn ngân có hình dáng đẹp mắt xong, mới lưu luyến rời khỏi Tần Văn Thụ, cầm lấy ly trà vốn là Tần Văn Thụ rót cho mình uống một hơi cạn sạch, một chút cũng không muốn thưởng thức trà, hiển nhiên Tả Khinh Hoan giận cá chém thớt.

“Ta lên lầu đàn dương cầm cho người nghe có được hay không?” Tần Văn Thư có cảm giác Tà Khinh Hoan luôn tùy thời phát tỉnh, cảm giác như vậy khiến nàng có chút ròn rợn, cho Tần Văn Thư vội vàng tìm chuyện khiến Tà Khinh Hoan phân tâm.

“Trên lầu cũng có đàn dương cầm?” Tà Khinh Hoan quả nhiên bị Tần Văn Thư đánh lạc hướng, nàng cực kỳ thích bộ dáng Tần Văn Thư lúc đàn dương cầm, ưu nhã mê người.

“Ân.” Tần Văn Thư gật đầu, đem ly trà trên bàn thu dọn, sau đó đứng dậy, cùng Tà Khinh Hoan lên lầu hai của biệt thự.

Phòng đánh đàn dương cầm nơi này giống như phòng đánh đàn dương cầm ở nhà Tần Văn Thư, trống rỗng, rất lạnh thanh, chỗ để đàn dương cầm là dựa vào vị trí của ban công mà đặt, ban công rất lớn, ánh trăng hẳn là có thể xuyên qua ban công chiếu vào, Tà Khinh Hoan nghĩ thầm, người nào đó thật giống như nói dối mình không có đàn dương cầm dưới ánh trăng.

“Có muốn tắt đèn đi không?” Tà Khinh Hoan hỏi, nàng kéo ra rèm che ở ban công, hôm nay đúng lúc trăng tròn.

“Cũng được.” Tần Văn Thư kéo tấm vải phủ trên dương cầm ra.

Tà Khinh Hoan tắt đèn đi, biệt thự ánh sáng thiết kế rất tốt, ánh trăng hoàn toàn có thể chiếu sáng tất cả, ánh trăng sáng tỏ khiến cho không khí vốn là lạnh thanh toát ra vẻ yên lặng mà trong trẻo.

“Có muốn ngồi cạnh ta không?” Tần Văn Thư hỏi.

“Không, ta thích đứng xem người đàn dương cầm.” Tà Khinh Hoan chọn một vị trí tốt, có thể thấy trọn vẹn tư thái ưu nhã của Tần Văn Thư lúc đánh đàn.

Tay Tần Văn Thư khẽ động, tiếng đàn dương cầm ưu mỹ vang lên.

Ánh trăng mờ ảo chiếu sáng trên người Tần Văn Thư, giống như từ trên người Tần Văn Thư phát ra, Tà Khinh Hoan thấy vậy có chút hoảng hốt, giờ đây tựa như vầng sáng của nữ thần, ngũ quan tinh xảo của Tần Văn Thư ở dưới ánh trăng nhu hòa càng thêm vẻ dịu dàng, khiến người ta mê đắm đến thất hồn lại phách lại vừa thần thánh, không thể xâm phạm. Tần Văn Thư thoi thoi khắc khắc cũng làm Tà Khinh Hoan kinh diễm, nhưng là chưa từng có cảm giác như hiện tại, đẹp tới mức tim mình run rẩy.

Ánh mắt dịu dàng của Tần Văn Thư thỉnh thoảng hướng về phía Tà Khinh Hoan, Tà Khinh Hoan siêu trần thoát tục, giờ phút này thoát nhìn có cảm giác không linh (kỳ ảo), cảm giác như có như không này khiến tâm hồn Tần Văn Thư rung động.

Tà Khinh Hoan không biết từ lúc nào đã từ từ xích tới gần Tần Văn Thư, cảm giác ấy hoàn toàn không do mình không chế.

Khúc nhạc “Nguyệt quang biên cảnh” rất nhanh liền đàn xong, Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư, thật lâu mới nói mở miệng.

“Tần Văn Thư, người là nữ tử đẹp nhất ta từng thấy.” Tà Khinh Hoan chân thành nói.

“Là bởi vì nhân lý xuất Tây Thi thôi.” Tần Văn Thư mỉm cười, Tần Văn Thư cảm giác mình đàn cái gì, Tà Khinh Hoan đều không để ý, nàng tựa hồ chỉ thích bộ dáng mình đàn dương cầm, hiển nhiên là như thế, Tà Khinh Hoan chú ý không phải là âm mà là sắc.

“Vậy người cũng cảm thấy ta là đẹp nhất sao?” Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư hỏi, ánh mắt nóng vội, nàng biết mình mạo muội quá bằng Thi Vân Dạng với Lý Hâm, nhưng nàng hy vọng mình ở trong tâm trí Tần Văn Thư là đẹp nhất.

“Ân.” Tần Văn Thư gật đầu.

Tà Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư gật đầu, trong lòng vui sướng, nữ nhân coi trọng dung mạo, được người trong lòng khẳng định, nhất định là chuyện tốt đẹp nhất trong đời.

“Tần Văn Thư, ta thích người thật thích người.” Tà Khinh Hoan ngồi trên đùi Tần Văn Thư, giấu mặt vào cổ Tần Văn Thư, rất chân thành rất chân thành nói, chỉ sợ Tần Văn Thư không biết, trên thực tế, cũng không biết là Tà Khinh Hoan nói những lời này tới lần thứ bao nhiêu rồi, Tà Khinh Hoan cảm thấy mình nói như thế nào đều không chán. Tà Khinh Hoan thích gọi tên đầy đủ Tần Văn Thư, ở trong suy nghĩ của nàng, ba chữ Tần Văn Thư, từng chữ một biểu thị ý nghĩa cực kỳ đặc biệt, ngay cả lúc đọc sách, thấy chữ Tần là nàng có thể liên tưởng đến Tần Văn Thư.

“Ta biết.” Tần Văn Thư đã đối với việc Tà Khinh Hoan thỉnh thoảng nói lời yêu thương giống như có chút quen, nàng tự nhiên ôm ngang hông Tà Khinh Hoan, Tần Văn Thư luôn rất ôn nhu trả lời một câu ta biết, trên thực tế Tần Văn Thư cũng rất thích nghe Tà Khinh Hoan nói nhưng lời kia, mỗi lần đều vừa giống như tỏ tình, lại vừa giống như đang làm nũng, nhưng luôn một lần lại một lần khắc vào trong lòng mình, mỗi một lần cũng làm cho chữ thích kia càng thêm sâu sắc.

“Tần Văn Thư, ta muốn cùng người” thân mật.”” Mối Tà Khinh Hoan gần sát bên tai Tần Văn Thư, như thổ lộ điều bí mật, nhẹ nhàng nói, nàng muốn đem Tần Văn Thư hòa tan vào mình hoặc là đem mình hòa tan vào Tần Văn Thư, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Tần Văn Thư cứng đờ người, Tà Khinh Hoan luôn không hề báo trước đột nhiên nói ra một câu phóng khoáng như vậy..., đặc biệt là vào thời khắc đặc biệt ôn tình này, làm Tần Văn Thư rất khó thích ứng, hay mình già rồi, chịu không nổi mấy chuyện kích thích, mà giờ đây nữ nhân ở trong ngực mình, thật khiến mình không biết làm sao, bỏ thì thương, vương thì tội.

“Tần Văn Thư, nguoi đồ mặt.” Tà Kinh Hoan cười nhắc nhở, rõ ràng đã ba mươi, vậy mà còn thuần tình như thế, thật là vô cùng hiếm thấy, quả nhiên nữ nhân cảm dục hệ là bảo tàng chưa được khai phá.

Tần Văn Thư nghe vậy, mặt càng đỏ bừng, phóng khoáng gì chứ, nàng chịu không nổi, rõ ràng Tà Kinh Hoan bộ dáng thanh lệ thoát tục, vì sao luôn nói ra mấy lời không tốt... chắc chắn là do Tà Kinh Hoan bị đặt nhầm tên. Tần Văn Thư đem việc Tà Kinh Hoan tùy thời phát tình quy cho Tà Kinh Hoan lấy lầm tên, cái gì không lấy, lại lấy hai chữ Kinh Hoan!

hoàng hoa thái cũng nguoi: ý nói làm việc chậm trễ, câu này có nhiều cách giải thích về xuất xứ nên mình ko viết ra đây

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ấm Áp

“Đùa với nguoi thôi.” Tà Kinh Hoan từ trên người Tần Văn Thư nhảy xuống, nàng có chút tiếc nuối nguoi nào đó không đủ thông minh, nhưng nàng biết Tần Văn Thư ở phương diện này không phải thực nhạy cảm, nên không tiếp tục trêu chọc. Tà Kinh Hoan hiểu rất rõ đạo lý vật cực tất phản (già néo đứt dây).

Sau khi thân thể Tà Kinh Hoan rời khỏi, Tần Văn Thư mới thở dài nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm giác thiếu thiếu thứ gì, nhưng mà không thể nói rõ, Tà Kinh Hoan là nữ nhân vừa thông minh vừa mẫn cảm, vĩnh viễn đều biết khiêu khích đến lúc nào thì nên dừng lại, có chừng có mực, giống như nước ấm, trong lúc đun nóng sẽ không là nguoi cảm thấy rất nóng, mà là ấm áp vừa đủ.

“Tà Kinh Hoan, đến đây.” Tần Văn Thư ngoắc tay, Tà Kinh Hoan vẫn thích trêu chọc mình, không lý do chịu trận để nàng mãi là nguoi thắng cuộc, bản thân cũng muốn thử cảm giác vui sướng khi chọc ghẹo nữ nhân này.

Tà Kinh Hoan nhìn nụ cười lúc ẩn lúc hiện của Tần Văn Thư, dựa theo kinh nghiệm của nàng, nụ cười này mang theo ý tứ quyến rũ, bởi vì Lý Hâm thường xuyên cười như vậy, nhưng thủ đoạn của Tần Văn Thư rõ ràng cao hơn Lý Hâm. Bởi vì Lý Hâm cười rất rõ ràng, vừa thấy sẽ biết là nữ nhân không đứng đắn, nhưng Tần Văn Thư hoàn toàn bất đồng, không lộ liễu, vừa đủ câu nhân tâm phách lại không hề tỏ ra tùy tiện, thực hiện nhiên, đại tiểu thư rất hiểu biết sức quyến rũ của bản thân, thậm chí có thể phát huy đến mức cực kỳ nhuần nhuyễn, Lý Hâm là quái gì, dang qua một bên đi.

Tà Kinh Hoan hoàn toàn bị sắc đẹp của nàng mê hoặc, ‘sắc lệnh trí hôn’ (sắc đẹp làm đầu óc mù mịt) không phải không có đạo lý, nếu không nàng đã biết khi Tần Văn Thư cười như vậy quả thực có chút quái lạ.

Tà Kinh Hoan mê muội đến nỗi không phân rõ phương hướng, đôi chân của nàng như là tự có ý thức hướng Tần Văn Thư bước tới gần, đương nhiên đầu óc của nàng cũng đang cố vũ cho hành động đó.

Tà Kinh Hoan thực tự nhiên ngồi lên trên đùi Tần Văn Thư, vị trí này hiện tại là nơi nàng yêu thích nhất.

“Nguoi thực thích ta?” Tần Văn Thư biết rõ còn có ý hỏi, cũng không biết có phải nàng cố ý hay không, nàng thoải nhệ vào càn cở Tà Kinh Hoan, lòng tơ ở nơi đó đều dựng hết lên, giống như là bị dòng điện bất ngờ chạy qua, mỗi tác trên cơ thể đều có cảm giác run rẩy...

Tà Kinh Hoan gật đầu, không đơn giản là thích nữa, so với thích nhiều hơn.

“Nguoi thích ta ở điểm nào?” Tần Văn Thư nhíu mày hỏi, bàn tay ngoan ngoãn nguyên bản đang đặt ở bên hông Tà Kinh Hoan bỗng nhiên đột nhập vào trong quần áo, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại của nàng.

Tà Kinh Hoan nằm mơ cũng không nghĩ Tần Văn Thư đột nhiên chủ động, hưng phấn, trong lòng vô vàn chờ mong, cơ thể giống như cảm nhận được sự va chạm của Tần Văn Thư, những chỗ bị chạm vào đều nóng bỏng như thiêu, thậm chí có một cỗ nhiệt lưu hướng về phía chân tâm (vùng tam giác giữa hai chân).

“Chỉ cần thuộc về nguoi, điểm nào ta cũng thích.” Tay của Tà Kinh Hoan đặt lên cổ Tần Văn Thư, nàng sợ cảm giác thân thể mình tùy thời sẽ nhũn ra.

“Tà Kinh Hoan, thoát nhìn dường như nguoi rất mong đợi, rất thích ta *khám phá* nguoi như vậy sao?” Tay của Tần Văn Thư tìm đến hai ngọn nhũ phong của Tà Kinh Hoan, cách áo ngực nhẹ nhàng xoa nắn, Tà Kinh Hoan tựa hồ đang chờ đợi.

Tà Kinh Hoan bị Tần Văn Thư trắng trợn vạch trần dục vọng trong lòng, cảm giác rụt rè và ngượng ngùng từ lâu không còn lúc này đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lên, Tà Kinh Hoan không dám đối diện nụ cười như có như không của Tần Văn Thư, nàng không nghĩ tới thân thể của mình không chịu nổi một ít khiêu khích của Tần Văn Thư.

“Thì ra Tà Kinh Hoan cũng biết xấu hổ, không giống bộ dáng phóng túng thường ngày” Khó có khả năng thấy được khuôn mặt đỏ bừng và bộ dáng xấu hổ của nàng, thực sự là đáng yêu cực kỳ, thảo nào bình thường nàng thích trêu ghẹo mình, dư vị của hứng thú xấu xa này rốt cuộc được Tần Văn Thư lý giải không ít.

Tà Khinh Hoan nghe xong, lập tức biết Tần Văn Thư vì sao hôm nay chịu chủ động là để trả thù mình, trong lòng Tà Khinh Hoan thực sự vừa ngỡ ngàng lại vừa phần nộ. Tà Khinh Hoan rút cuộc biết Tần Văn Thư cũng không phải người dễ bắt nạt, nữ thần cái gì, rõ ràng chính là nữ nhân phúc hắc khoác áo nữ thần.

Tà Khinh Hoan nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, Tần Văn Thư tự nhiên khiêu khích, bản thân mình lại có gì phải câu thúc, , để xem ai bảo thủ hơn, để xem ai là người không dám phóng túng, cũng không xem xem Tà Khinh Hoan tên gì!

“Tần Văn Thư, người làm cho thân thể của ta như ngồi trên lửa, người muốn phụ trách làm sao đây?” Tà Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư than thở, thân thể tự động dính chặt vào người nàng, lần này không phải mình cố ý trêu chọc Tần Văn Thư mà là nàng chủ động khiêu khích mình, đã vậy, đừng trách ta không khách khí.

Tần Văn Thư vừa rồi chỉ là cao hứng nhất thời, hoàn toàn không suy nghĩ đến hậu quả, giống như lần trước cưỡng hôn Tà Khinh Hoan, chỉ là xung động, quả nhiên xung động là ma quỷ. Sau khi xung động biến mất sẽ không còn sức lực để đùa tiếp, nhìn thấy bộ dáng không đạt được mục đích quyết không từ bỏ của Tà Khinh Hoan, Tần Văn Thư trầm nghĩ, hồng бет.

“Trời đang lạnh thế này, làm sao bị nóng được?” Tần Văn Thư giả ngu giả ngốc cho qua chuyện.

“Lạnh sao? Rõ ràng là người đang sờ người ta, tay người còn đang...” Tà Khinh Hoan vươn tay ra nắm chặt lấy tay của vị nào đó còn đang để trên ngực nàng, cái này gọi là bắt quả tang tại trận, không cho Tần Văn Thư có cơ hội chống chế.

Tay Tần Văn Thư muốn rút về cũng đã trễ, nhưng mà cảm xúc mềm mại trong tay lại cực kỳ hấp dẫn.

“Muốn ta phụ trách vậy cũng phải trước tiên tắm một cái đúng không?” Tần Văn Thư hỏi ngược lại, nàng thấy đêm nay chắc tránh không thoát, trong lòng trở nên bình tĩnh hơn, bộ dáng nóng lòng mong mỏi của Tà Khinh Hoan hiện tại, có tránh được hôm nay cũng không thể tránh một đời. Trong lòng cũng không quá chán ghét chuyện này, chỉ là có chút chưa thích ứng kịp, dù sao, cảm giác thất khống của thân thể là chưa từng trải qua, cảm giác xa lạ đó làm Tần Văn Thư hơi sợ. Thế nhưng nếu người đó là Tà Khinh Hoan, nàng nguyện ý vì Tà Khinh Hoan tập thích ứng với nó.

Tà Khinh Hoan có chút ngạc nhiên khi Tần Văn Thư nhanh như vậy đã *giương cò trắng*.

“Nếu người không cảm thấy thoải mái, không cần gượng ép bản thân.” Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng nói, tuy rất muốn cùng Tần Văn Thư thân mật, nhưng nếu nàng thật sự không thích, Tà Khinh Hoan sẽ không miễn cưỡng, nàng vẫn thực để ý cảm thụ của Tần Văn Thư, dù sao có vài thứ rất quý giá.

“Cũng không phải không thích, chỉ là có chút không quen, thế nhưng ta nguyện ý vì người tập làm quen với nó.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng hôn lên trán Tà Khinh Hoan, nàng là nữ nhân rất biết điều.

Tà Khinh Hoan cảm thấy câu nói này của Tần Văn Thư so với bất cứ thứ gì đều làm cho nàng thỏa mãn hơn nhiều, mặc dù sau này chỉ có thể trải qua cuộc sống của ni cô, nàng cũng vui vẻ chịu đựng.

“Ta thích người, sớm hay muộn sẽ thích hơn bản thân ta nữa.” Tà Khinh Hoan vẫn luôn cảm thấy bản thân lúc nào cũng đặt mình ở vị trí đầu tiên, nhưng từ bây giờ trở đi, nàng sẽ bị dao động.

Tần Văn Thư mỉm cười, yêu hoặc được yêu đều là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Tần Văn Thư nhìn đến Tà Khinh Hoan sau khi tắm xong chỉ quần khăn lông bước ra từ phòng tắm, chớ trách người ta thường nói mỹ nhân xuất dục (người đẹp mới tắm xong) đẹp đến tinh khiết như hoa sen hé nở trên mặt nước, quả nhiên là thanh nhã thoát tục, còn lộ ra vẻ mon môn xinh xắn.

“Ta tắm xong rồi, người vào đi.” Tà Khinh Hoan cầm khăn mặt lau mái tóc dài của mình.

Lúc Tần Văn Thư bước ra, Tà Khinh Hoan đã sấy khô tóc, đang nằm trên giường đợi nàng.

“Lại đây, ta giúp người lau tóc.” Tà Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư đi ra, lập tức ngoắc tay gọi nàng.

Tần Văn Thư đưa khăn mặt cho Tà Khinh Hoan, nàng cẩn thận nhẹ nhàng lau tóc cho Tần Văn Thư, trong lúc đó hai người đều không mở miệng nói chuyện, chỉ im lặng cảm thụ không khí ấm áp này.

Cả đời nếu như thế này trải qua, có lẽ cũng không tệ, Tần Văn Thư trầm nghĩ, nàng luôn có thể cảm giác được những ngón tay của Tà Khinh Hoan ôn nhu lướt qua da đầu, cảm giác rất thoải mái.

Gặp được Tần Văn Thư, có lẽ là chuyện may mắn nhất trong đời, nàng từ nhỏ đã quen bị bỏ rơi, trở nên cô độc, mà bây giờ có được nữ nhân tốt như Tần Văn Thư làm bạn, hạnh phúc có chút không thực tế, Tà Khinh Hoan nghĩ đến đó, chớp mũi có chút chua xót, giống như Tần Văn Thư trước đây nghĩ đến như vậy, từ nhỏ đến lớn ảm áp mà Tà Khinh Hoan nhận được quá ít, cho nên một khi có được, nàng nhất định so với ai khác sẽ biết quý trọng nó hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Tóc Tần Văn Thư rất nhanh liền được lau khô, Tả Kinh Hoan ngửi thấy hương thơm đặc hữu, thân mình không kiềm được mà khẽ cúi gằm mái tóc đen dài kia, đôi môi chạm xuống, từ cần cổ trắng nõn chạm rãi lướt lên, đến chiếc cảm tình xảo, nhẹ nhàng cắn, đưa tay kéo nhẹ khăn tắm Tần Văn Thư. Thân mình hơi dùng sức đè lên thân thể nàng, Tần Văn Thư vẫn chưa cự tuyệt, thuận thế nằm xuống. Tả Kinh Hoan nhấc chân lên, phủ lên thân thể mình và Tần Văn Thư.

Môi Tả Kinh Hoan áp lên môi Tần Văn Thư, sau nụ hôn triền miên, lưỡi cùng lưỡi dây dưa quấn quít, Tả Kinh Hoan lại chuyển qua cổ, sau đó đi xuống, toàn bộ đầu đều bị che lấp bên dưới tấm chăn, lúc này dù nói gì cũng đều thực dư thừa.

Chiếc chăn che phủ trên người Tả Kinh Hoan cùng cơ thể mình làm cho Tần Văn Thư không nhìn thấy Tả Kinh Hoan, cũng không rõ Tả Kinh Hoan đang làm gì, làm cho Tần Văn Thư không phải đối mặt với hình ảnh dâm mỹ kia mà sinh ra cảm tưởng xấu hổ và không thích ứng được. Nhưng cảm giác trên cơ thể lại càng thêm sâu sắc, nàng cảm nhận được những nụ hôn của Tả Kinh Hoan như những hạt mưa rơi trên mỗi tác da thịt, đang từ từ di động, cảm giác được đầu lưỡi vô cùng linh hoạt kia từ chỗ đuôi trong thong thả dời về vùng trung tâm giữa hai chân, thậm chí chạm rãi như thế làm cho Tần Văn Thư có chút khấn trương...

Tần Văn Thư không khỏi nắm chặt ga giường, tuy rằng không nhìn thấy động tác của Tả Kinh Hoan, nhưng nàng có thể nhận ra chân mình bị Tả Kinh Hoan mở ra, cảm giác được đầu lưỡi uon ướt nóng ẩm chạm lên bộ vị cũng đồng dạng ẩm ướt nóng bỏng của mình. Đầu lưỡi cùng đầu ngón tay mang đến khoái cảm trước nay chưa từng có, nàng cảm giác được thân thể mình bắt đầu không chịu nổi không chế mà trào ra thứ dịch thể trơn tuột ướt át kia. Bên trong cơ thể thế nhưng cơ hồ bị loại khoái cảm này bức điên rồi, Tần Văn Thư gấp gấp nắm chặt lấy ga giường, tấm ga giường ngay ngắn gọn gàng bị nàng làm cho hỗn độn không chịu nổi....

Trong bóng đêm, Tả Kinh Hoan nhận thức được thân thể Tần Văn Thư ướt át hơn so với lần trước, cơ thể cũng không căng cứng như trước, môi nàng liền không kiềm được mà lần theo mùi hương tiến vào, liếm láp trên đầu, nàng biết đây là hương vị trên người Tần Văn Thư, chính là mùi vị này, hương thơm đến mê người. Thân thể Tần Văn Thư sẽ nở rộ dưới đầu lưỡi và ngón tay mình, nghĩ đến đây khiến Tả Kinh Hoan cực kì hưng phấn, thậm chí bộ vị trung tâm của mình cũng trào ra một mặt ẩm ướt.

Tần Văn Thư chịu không nổi khoái cảm ngày càng nhiều khắp toàn thân, không khỏi khẽ thành tiếng, thứ thanh âm này khiến Tần Văn Thư ngượng ngùng vô cùng, nhưng lại thế nào cũng không kiềm chế nổi.

Cơ thể của nàng rất nhanh bị Tả Kinh Hoan trêu chọc cùng kích thích mà lên đến đỉnh điểm khoái cảm, sau một trận co rút kịch liệt thân thể liền mềm nhũn xuống, ý thức như bị rút sạch vậy.

Tả Kinh Hoan biết Tần Văn Thư đến rồi, lúc này đôi tay mới ngừng động tác, nàng cảm giác được mình cũng bức bối nóng nực, không biết là do chui trong chăn nên ngột ngạt hay vẫn là bởi vì bị động tình, hoặc là cả hai đều đúng. Tả Kinh Hoan chui đầu ra khỏi chăn, cái trán vương chút mồ hôi.

“Ngủ ngoan, muốn khiến bản thân ngạt chết sao.” Tần Văn Thư nhìn Tả Kinh Hoan, cười nói. Bởi vì thân thể vừa được tẩy rửa, trong mắt Tần Văn Thư vẫn còn mang theo dư vị, ánh mắt luôn tinh táo lại mang theo chút quyến rũ mà bình thường tuyệt đối không nhìn thấy. Nữ nhân dưới con động tình luôn xinh đẹp và hút hồn người khác nhất, Tả Kinh Hoan tìm được dẫn chứng ngay trên người Tần Văn Thư này. Nhìn bộ dáng hóp hóp kia của Tần Văn Thư làm cho Tả Kinh Hoan lại muốn làm thêm lần nữa.

“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.” Tả Kinh Hoan đem mặt vui vào hai khóa mềm mại đầy đặn của Tần Văn Thư nhẹ nhàng cọ xát, xem ra không chỉ có cô nhân nguyện ý làm quỷ phong lưu mà chính mình cũng nguyện ý.

“Người cũng muốn sao?” Ngón tay Tần Văn Thư chạm lên chiếc cằm nhỏ của Tả Kinh Hoan, nâng gương mặt nàng lên hỏi. Mặt Tả Kinh Hoan cũng tràn đầy nét đỏ ửng, cực độ mê người, hơn nữa nàng cũng cảm giác được Tả Kinh Hoan như có như không cọ lên thân thể mình, tựa hồ như muốn cái gì.

Tả Kinh Hoan nắm tay Tần Văn Thư kéo xuống đặt lên bộ vị trung tâm của mình, khiến cho Tần Văn Thư có thể cảm giác được khát vọng của nàng.

Tần Văn Thư cảm giác được ngón tay mình bị thứ chất lỏng kia làm cho ướt đẫm, sợ là so với bản thân mình còn ẩm ướt hơn rất nhiều, rõ ràng đây chính là dấu hiệu động tình.

“Người cảm thấy sao?” Ánh mắt Tả Kinh Hoan có chút nóng nực nhìn Tần Văn Thư hỏi ngược lại, thân thể không khỏi càng dán sát lại Tần Văn Thư, mong tìm được giải thoát.

“Đã nhận ngần nào thì cũng phải trả lại tương xứng thôi.” Tần Văn Thư tự tìm một cái cớ tốt nhất cho việc mình làm, nàng chủ động hôn lên môi Tả Kinh Hoan, hơi dùng sức liền dễ dàng đặt Tả Kinh Hoan dưới thân, đương nhiên cái đó cũng có quan hệ với việc Tả Kinh Hoan rất thích bị đẩy ngã. Tần Văn Thư y theo trí nhớ vô cùng tốt của mình, đem mọi việc Tả Kinh Hoan làm với mình nhất nhất trả lại hết cho Tả Kinh Hoan, hơn nữa lại không sai chút nào.

Động tác của Tần Văn Thư rõ ràng là cứng nhắc cực kì, nhưng thân thể Tả Kinh Hoan lại dễ dàng bị trêu chọc mà nở rộ, đáp lại bằng phản ứng cực kì nhiệt tình. Đôi chân của Tả Kinh Hoan thực tự nhiên bò lên eo Tần Văn Thư, thân thể vô cùng mềm dẻo như linh xà vắt gao quấn quít lấy thân thể Tần Văn Thư, tư thế cực kì dâm mỹ khiến Tần Văn Thư nhìn mà mặt đỏ tai hồng, so với vẻ khác chế cùng ẩn nhẫn trên giường của mình thì Tả Kinh Hoan

thật sự là quá nhiệt tình và phóng đảng, nhưng mình lại không nảy sinh chán ghét dù chỉ nửa phần, thậm chí thích ngay được, thích làm những chuyện càng quá phận với nàng. Trong tâm Tần Văn Thư có cảm giác tội lỗi với loại khát vọng như vậy, có thể nào mình cũng bị nữ nhân này đồng hóa thành như thế không, như vậy thì...

Ngón tay Tần Văn Thư nhẹ nhàng lướt qua lưng Tả Khinh Hoan, đây là lần đầu tiên nàng vuốt ve da thịt Tả Khinh Hoan, trẻ trung, da thịt mềm mại mà đầy co dãn. Đầu ngón tay Tần Văn Thư xẹt qua xương cột sống của Tả Khinh Hoan, chậm rãi di chuyển từ trên cao đi xuống, vuốt ve đến chỗ xương cụt (cái chỗ xương gần mông ý =.=), cơ thể mẫn cảm của Tả Khinh Hoan bị kích thích mà khẽ co rút một chút. Tả Khinh Hoan có cảm giác ngón tay Tần Văn Thư như thể phù phép lên cơ thể mình, nơi nào bị chúng lướt qua liền dấy lên cảm giác khó nhịn, Tả Khinh Hoan không khỏi vận vẹo thân thể càng thêm gần sát Tần Văn Thư, muốn đòi thêm càng nhiều.

Đối với Tả Khinh Hoan mà nói, Tần Văn Thư chính là thứ thuốc kích tình tốt nhất, vào khoảng khắc ở dưới thân nữ nhân mà mình yêu thương thì chỉ cần hơi bị chút trêu chọc là cũng đủ để khiến thân thể mình tan thành nước, tùy người ngắt hái.

Lúc Tần Văn Thư vùi đầu vào giữa hai chân Tả Khinh Hoan, nhìn thấy nữ thần trong lòng chính là như vậy *chiều chuộng* mình, bởi vì thị giác kích thích và tâm lý kích thích khiến Tả Khinh Hoan hưng phấn khó mà kiềm chế được, phía dưới lại càng ướt át hơn, khoái cảm được kích thích tăng lên gấp bội.

Tần Văn Thư ngẩng đầu nhìn Tả Khinh Hoan, trên khuôn mặt xinh đẹp kia vẫn giữ nguyên vẻ siêu trần thoát tục, thế nhưng đã nhiễm một tầng đỏ ửng càng lộ ra vẻ quyến rũ, không có một chút cảm giác bất đồng, ngược lại rất giống như tiên nữ lên xuống trần vụng trộm hoan ái, cảm giác tuyệt vời mà cảm kỳ này làm cho người ta càng muốn làm nhiều chuyện *xấu xa* với nàng, để cho nàng lây dính càng nhiều bụi trần.

Tả Khinh Hoan khẽ ôm đầu Tần Văn Thư, ngay cả bản thân cũng không chắc là ham muốn dâng cao nên giữ lại, hay là chịu không nổi đẩy Tần Văn Thư ra. Nhưng mà Tả Khinh Hoan cảm nhận được, khoái cảm mạnh mẽ như vậy, rõ ràng làm cho bản thân hoa cả mắt, cả thân thể xụi lơ không còn chút sức lực. nàng biết Tần Văn Thư chỉ dùng đầu lưỡi đã có thể khiến mình đạt đến đỉnh cao nhất, thì ra không cần đến kỹ thuật cao siêu gì cả, chỉ đơn giản bởi vì nàng là, là Tần Văn Thư, cho nên thân thể của mình mới không có tiền đồ lập tức buông khí giới đầu hàng.

Tần Văn Thư không nghĩ mình cũng có thể làm cho Tả Khinh Hoan đạt được cao triều, mà thân thể của nàng cũng rất thành thật, ngay cả thanh âm đều là lần sau cao hơn lần trước, đó chính là kích lệ và tán thưởng tốt nhất cho Tần Văn Thư.

Ngón tay của Tần Văn Thư ở phía ngoài vòng vo bồi hồi, thừa lúc Tả Khinh Hoan chưa chuẩn bị đột nhiên chọt tiến vào, bên trong vẫn còn khá chặt, cảm giác ấm áp mềm mại thật xa lạ với Tần Văn Thư. Nàng thật cẩn thận di chuyển ngón tay ra vào, Tả Khinh Hoan bị kích thích thân thể đột nhiên cong lên, dán chặt thân thể của mình vào Tần Văn Thư, mềm mại kề sát mềm mại, cảm giác mãnh liệt như vậy làm hai người đều hít sâu một hơi.

“Biết chắc là người sẽ không biết làm mấy chuyện xấu, có thể phóng túng một chút...” Tả Khinh Hoan bị ngón tay ngượng ngừng rút rè di động trong người làm cho phát điên, tuy rằng thoải mái nhưng cũng rất gầy vò bản thân.

Tần Văn Thư vốn sợ làm đau Tả Khinh Hoan, nghe được nàng khuyến khích mới dám thả lỏng mà tăng thêm tốc độ cho ngón tay.

“Cứ như vậy... Nhanh một chút nữa... A... đủ rồi...” Tả Khinh Hoan cảm giác Tần Văn Thư rất nhanh có thể lĩnh ngộ đạo lý trong đó, cái này chịu không nổi nữa.

Hết con sóng này đến con sóng khác đánh úp tới, Tả Khinh Hoan hoàn toàn đầu hàng, rất nhanh được chìm đắm trong bể tình hoan ái, thật lâu không thể hồi phục.

Tần Văn Thư phát hiện thân thể của Tả Khinh Hoan đạt đến đỉnh so với mình nhanh hơn rất nhiều, không cần dùng sức quá nhiều, nàng đã có thể cao triều, là thân thể của nàng quá nhạy cảm hay là bản thân mình có tác động rất lớn với nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Quân Tử Không Dễ Làm

Một đêm này cũng không nhanh như lần trước đã kết thúc, Tả Khinh Hoan chưa thỏa mãn quán chặt Tần Văn Thư, muốn nàng rất nhiều lần, dựa trên tinh thần ‘lại nhĩ bất vãng phi lễ dã’ (đã nhận thiện ý của người khác thì phải biết báo đáp cho hợp lễ tiết), Tả Khinh Hoan cũng được như mong muốn *thụ* rất nhiều lần. Sau vài lần Tần Văn Thư đuối sức, nhưng Tả Khinh Hoan vẫn tỉnh thần mười phần, người trẻ tuổi chính là có điều kiện để phóng túng, Tần Văn Thư thảnh thơi.

“Mệt rồi?” Ngón tay của Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng lướt qua hai khóa ngọc thố đầy đặn, đây là đáng người tuyệt đối làm cho người ta ghen tị, mà một ngón tay khác vẫn còn chôn bên trong Tần Văn Thư.

“Àn.” Tần Văn Thư gật đầu, nàng có cảm giác thân thể mềm nhũn, một chút sức lực đều không còn, so với vài giờ tập thể dục còn mệt hơn, quả nhiên chuyện phòng the là chuyện cực kỳ hao tổn thể lực.

“Vậy ngủ đi.” Tả Khinh Hoan quan tâm nói, tuy bản thân vẫn còn có thể tiếp tục, nhưng nghĩ thân thể Tần Văn Thư vừa được *khai phá* không lâu, có lẽ chịu không nổi quá nhiều lần trong một đêm, về sau có thể chậm rãi điều giáo năng.

“Còn người?” Tần Văn Thư hỏi, Tả Khinh Hoan thoáng nhìn hình như vẫn còn rất muốn tiếp tục.

“Ta cũng đi ngủ, ai kêu nữ nhân của ta thể lực không tốt? Người ta dục cầu bất mãn (chuyện xxx chưa được thỏa mãn) cũng không có bạn.” Tả Khinh Hoan cúi đầu cắn nhẹ lên ngực Tần Văn Thư, không đứng đắn nói.

“Làm việc gì cũng phải có mức độ, mới có thể tiếp tục phát triển.” Tần Văn Thư ngụy biện nói, không phải thể lực của mình có vấn đề mà do Tả Khinh Hoan quá mức nhiệt tình trong chuyện này.

“Có thể duy trì phát triển là chuyện tốt, nhưng ta càng thích cựa từ tế thủy trường lưu (nghĩa đen: nước chảy từ từ mà không bao giờ ngừng) hơn.” Lúc này Tả Khinh Hoan mới rút ngón tay vẫn đặt bên trong cơ thể Tần Văn Thư ra, trên ngón tay còn lưu lại một ít mật dịch, nâng vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, hình ảnh cực kỳ dâm mỹ.

Tần Văn Thư nghe được ám chỉ lộ liễu trong câu nói của Tả Khinh Hoan, còn có động tác càn rỡ kia, mặt lại không khỏi đỏ lên, nữ nhân này thật sự biết cách làm cho người ta thẹn thùng, Tần Văn Thư nghiêng đầu qua một bên, không dám nhìn Tả Khinh Hoan nữa.

“Không trêu người nữa, ngủ đi.” Tả Khinh Hoan vươn tay ôm Tần Văn Thư, làm cho nàng dựa vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vỗ lưng, giống như đang ru ngủ tiểu hài tử nhẹ nhàng nói, Tần Văn Thư sợ là đã rất mệt, lúc này Tả Khinh Hoan làm cho Tần Văn Thư cảm thấy Tả Khinh Hoan là một người yêu dịu dàng, mà không phải một tiểu hài tử hay làm nũng.

Có lẽ là quá mệt mỏi, cũng có lẽ do thanh âm của Tả Khinh Hoan rất ôn nhu, Tần Văn Thư nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Tả Khinh Hoan nhìn dung nhan đang ngủ của người yêu, nữ thần đúng là nữ thần, ngay cả lúc ngủ cũng đặc biệt mê người, Tả Khinh Hoan cảm thấy lúc này trái tim luôn trống trải của mình đã được Tần Văn Thư lấp đầy, Tả Khinh Hoan chăm chú nhìn khuôn mặt đang say giấc của nàng một hồi lâu, một môi mới chậm chạp kéo tới, chính là ở trong mơ cũng tràn ngập hình ảnh của Tần Văn Thư.

Cách một khoảng thời gian sau ca phẫu thuật của Tiền Thiếu Văn, thân thể hần khôi phục khá tốt, điều này làm cho Nghiêm Nhượng Vấn yên tâm hơn, có một số việc lập tức cần phải xử lý, không thể tránh khỏi.

Nghiêm Nhượng Vấn lắng lắng nghe Tiền Thiếu Văn nói chuyện, Tiền Thiếu Văn lập ra rất nhiều kế hoạch cho cuộc sống sau này, trước đây thân thể không tốt, những chuyện muốn làm không có cơ hội làm, hần đều dự định sau khi xuất viện sẽ thực hiện. Tiền Thiếu Văn cuối cùng cảm thấy bản thân miễn cưỡng cũng được coi như là một nam nhân khỏe mạnh, có thể cho Nhượng Vấn hạnh phúc, không cần tiếp tục liên lụy nàng. Tiền Thiếu Văn khát khao một tương lai tốt đẹp với Nghiêm Nhượng Vấn, hần miêu tả một tương lai tươi sáng cho nàng nghe. Trong lòng nàng có chút sầu nào, trước đây chỉ một lòng một dạ chăm sóc hần, chỉ mong hần có thể khỏe mạnh trở lại, không có kỳ vọng nào khác, hôm nay hần khỏe rồi, có thể coi như là công thành danh toại. Nghiêm Nhượng Vấn coi Tiền Thiếu Văn là thân nhân, nếu ngay từ đầu không phải quen nếp chăm sóc cho thân thể bệnh hoạn này, có lẽ hai người thật sự sẽ yêu nhau, nhưng đúng là duyên phận không đủ, Nghiêm Nhượng Vấn đột nhiên nhớ tới một câu nói, “đối địch nhân ngộ liễu hoa kỳ, thác địch nhân trích liễu hoa lô” (đúng người nhưng không đúng lúc, sai người lại đúng thời cơ). Lý Hâm không thể nghĩ ngờ chính là người đó, lần đầu tiên bị nàng đoạt lấy, đây giống như là vận mệnh, đã định trước nàng và nữ nhân kia dây dưa không rõ, bỗng nhiên nàng nhớ tới nụ cười vô cùng quyến rũ của Lý Hâm, hàng lông mày thanh tú lập tức nhăn lại.

“Thiếu Văn, chúng ta ly hôn đi.” Nghiêm Nhượng Vấn đột nhiên cắt đứt *mộng đẹp* của Tiền Thiếu Văn, cuộc sống mộng ảo đó sẽ không có mình nữa.

Tiền Thiếu Văn có chút ngạc nhiên nhìn Nghiêm Nhượng Vấn, thế nhưng khi thấy biểu tình nghiêm túc của nàng, hần biết Nghiêm Nhượng Vấn chưa bao giờ nói đùa, một khi nói ra đó là chuyện quan trọng. Lẽ nào mình và nàng, thực sự chỉ có trách nhiệm? Có một ngày khi mình bình phục, nàng lập tức gấp rút muốn bỏ rơi mình?

“Vi sao?” Tiền Thiếu Văn cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, vừa nói nhiều chuyện như vậy cũng không nghĩ đến miệng khô, thế nhưng chỉ một câu vừa rồi, so với thiên ngôn vạn ngữ trước đây nói ra đều khó khăn gấp bội.

“Trước đây không lâu, không phải có tin đồn em có gian tình với Lý Hâm sao? Đó là sự thật, chúng em không phải bạn bè đơn thuần.” Nghiêm Nhượng Vấn chăm chú tập trung gọt vỏ trái táo trong tay, đầu không nâng lên, nàng cũng không dám trực tiếp nhìn Tiền Thiếu Văn.

“Anh có thể hiểu được và cũng không để ý chuyện đó.” Tiền Thiếu Văn đương nhiên biết những tin đồn đó là thật, lúc trước hần đã không chất vấn Nghiêm Nhượng Vấn, vẫn giả vờ câm điếc, nhưng hần vạn vạn không nghĩ tới Nghiêm Nhượng Vấn chủ động thừa nhận, chuyện này làm cho Tiền Thiếu Văn rất bất an.

“Em đã đáp ứng nàng.” Ngờ kị của Nghiêm Nhượng Vấn luôn nghiêm túc như vậy, nghiêm túc đến mức nói một là một, kiên định không cách nào dao động quyết định của nàng. Lúc trước thời điểm nàng đồng ý kết hôn cũng là như thế này, bây giờ ly hôn cũng giống y hệt.

“Nàng dùng ca mổ của anh để uy hiếp em phải không?” Tiền Thiếu Văn cảm thấy cho dù Nghiêm Nhượng Vấn thật sự thích Lý Hâm, cũng sẽ không dễ dàng bỏ rơi mình, giải thích duy nhất, chỉ có như thế mới có thể làm cho Nhượng Vấn kiên quyết muốn ly hôn.

“Không có, là do em cam tâm tình nguyện, đây là do em thiếu nàng, xem như em trả lại 5 năm tình yêu cho nàng.” Nghiêm Nhượng Vấn không muốn Tiền

Thiếu Văn bị áy náy trong lòng, không tính toán nói chân tướng cho hắn biết, nửa thật nửa giả trả lời qua loa.

“Em thật thích nàng đúng không?” Tiền Thiếu Văn mở miệng một cách khó khăn.

Nghiêm Nhượng Vãn gật đầu, kỳ thật nàng không thể phân biệt rõ tình cảm của mình dành cho Lý Hâm.

“Còn anh thì sao?” Sáu năm kết hôn của mình và Nhượng Vãn tính là cái gì? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là báo ân?

“Anh là người rất quan trọng trong cuộc đời em, là thân nhân của em.” Nghiêm Nhượng Vãn chân thành trả lời.

Thân nhân, đáp án này làm cho Tiền Thiếu Văn dễ chịu được một ít, đúng vậy, Nhượng Vãn thế nào có thể yêu một cái âm sắc thuốc, mình còn không thể thích nổi bản thân nữa là người khác. Tiền Thiếu Văn biết rõ quá khứ của Nghiêm Nhượng Vãn, là một cô nhi, nàng không có thân nhân, hắn biết hai chữ ‘thân nhân’ này trong lòng Nghiêm Nhượng Vãn có bao nhiêu quan trọng, như vậy đã đủ rồi. Bản thân liên lụy nàng nhiều năm như vậy, cũng đến lúc nên trả lại tự do cho nàng, dành thời gian cho nàng đi kiếm hạnh phúc, nghĩ tới đây, trái tim của Tiền Thiếu Văn trở nên khó chịu.

“Lý Hâm có đối xử tốt với em không?” Tiền Thiếu Văn hỏi, tuy mỗi câu hỏi sẽ làm trái tim trong ngực đau đớn hơn một chút, thế nhưng hắn vẫn muốn biết Lý Hâm có đối tốt với nàng không, hắn mới có thể yên tâm nhường nữ nhân mình yêu nhất cho nàng.

“Tốt lắm.” Nghiêm Nhượng Vãn biết Tiền Thiếu Văn đã quyết định buông tay, Tiền Thiếu Văn là một người tốt, rất tốt, điểm ấy Nghiêm Nhượng Vãn chưa từng hoài nghi, mong muốn có người sẽ thay mình chăm sóc cho hắn.

“Nàng là người như thế nào?” Tiền Thiếu Văn hỏi, có thể xác định các nàng thực sự tương thân tương ái, bản thân mình nên rút lui.

Vấn đề này hơi làm khó Nghiêm Nhượng Vãn, Lý Hâm của hiện tại cùng với Lý Hâm mà mình nhận thức trước đây rất bất đồng, thế nhưng rốt cuộc bản chất nào mới thật sự là của nàng, Nghiêm Nhượng Vãn cũng không rõ nữa.

“Ta là người rất yêu, rất yêu Nghiêm Nhượng Vãn.” Ở bên ngoài nghe lên một lúc lâu, Lý Hâm bỗng nhiên đẩy cửa bước vào, vươn tay ôm bả vai Nghiêm Nhượng Vãn thành thật nói, có ý tuyên thệ chủ quyền của mình.

“Mới nhìn có vẻ nông cạn, thế nhưng lại là một nữ nhân rất có nội hàm, xinh đẹp hiền lành, dịu dàng phóng khoáng, vào được phòng bếp, ra được phòng khách, lên giường...” Lý Hâm tự nhiên vì bản thân nói một ít lời hay.

Nghiêm Nhượng Vãn nghe xong cảm thấy buồn cười, nguyên lai Lý Hâm cũng biết bộ dáng của bản thân thoáng nhìn rất nông cạn, nàng có nội hàm hay không, bản thân mình cũng không biết, thế nhưng khi nghe nàng nói, càng lúc càng khoa trương, nhưng Nghiêm Nhượng Vãn không có đánh gãy những lời nhăng cuội của nàng.

Tiền Thiếu Văn nhìn đôi tay Lý Hâm đặt trên vai Nghiêm Nhượng Vãn, trong lòng thực ra rất phiền muộn, hắn và Nhượng Vãn còn chưa ly hôn, nàng có thể hay không biết điều một chút, không nên kích thích mình.

Nghiêm Nhượng Vãn nhưng thật ra hiểu được đạo lý này, hơi bước về phía trước một chút, né tránh sự ôm ấp của Lý Hâm ở nơi công cộng, Lý Hâm có thể làm việc tùy tiện nhưng mình cũng không thể cùng nàng làm loạn.

Tiền Thiếu Văn cảm thấy vui mừng, tuy rằng địa vị thân nhân không cao, nhưng Nhượng Vãn biết lưu tâm đến cảm nhận của mình. Tuy Nhượng Vãn và Lý Hâm thoáng nhìn có chỗ không hợp, thế nhưng từ lúc Lý Hâm bước vào, ánh mắt của Nhượng Vãn như có như không nhìn về phía nàng, chuyện này có thể chứng minh, trong lòng Nghiêm Nhượng Vãn Lý Hâm có một vị trí đặc biệt, Tiền Thiếu Văn vạn phần không tình nguyện làm một lần quân tử giúp người khác hoàn thành ước vọng. Người làm quân tử hơn phân nửa đều bị thiệt hại, thế nhưng Tiền Thiếu Văn đã biết những năm này hắn thiếu của Nhượng Vãn không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Tiền Thiếu Văn xuất viện, Nghiêm Nhượng Vãn không cùng chồng mình về nhà, mà ngồi trong xe của Lý Hâm.

”Công bố với báo giới quan hệ của người và ta cần một khoảng thời gian, chờ ta cùng Thiếu Văn làm xong thủ tục ly hôn rồi chuẩn bị đi.” Nghiêm Nhượng Vãn nói, mặt không chút cảm xúc, sau đó nhắm mắt lại, quan hệ của nàng cùng Lý Hâm không vẻ vang, bày ra dưới ánh mặt trời, bao nhiêu lời ra tiếng vào, đại khái có thể lường trước, nghĩ vậy, Nghiêm Nhượng Vãn khẽ nhíu mày.

Lý Hâm biết Nghiêm Nhượng Vãn với mình không giống nhau, mình một chút cũng không thêm dè ý người khác nói thế nào, nhưng Nghiêm Nhượng Vãn không như vậy, nàng da mặt mỏng, ..., cổ kị rất nhiều.

“Nghiêm Nhượng Vãn, ta không phải là muốn người làm những chuyện đó, chẳng qua là ta muốn người không lẩn tránh tình cảm của, tiếp nhận tình cảm của ta.” Lý Hàm nhìn Nghiêm Nhượng Vãn nhắm mắt lại, Nghiêm Nhượng Vãn vẫn không hiểu tâm ý của mình, thật ra thì mình rất dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần nàng dụ dỗ mình vài câu, mình cái gì cũng sẽ nghe theo nàng.

Nghiêm Nhượng Vãn chậm rãi mở mắt nhìn về phía Lý Hàm, Lý Hàm nhìn mình, ánh mắt ưu thương, vẻ ưu thương ấy không thích hợp lộ ra trên mặt Lý Hàm, trong ấn tượng của nàng Lý Hàm chưa bao giờ có vẻ mặt như thế, nàng thường xuyên cười cợt, không đứng đắn, rất quyến rũ... Nụ cười, tựa hồ thời thời khắc khắc đều ở quyền rũ người ta.

“Người muốn ta làm thế nào?” Nghiêm Nhượng Vãn hỏi, giọng điệu của nàng giống như đang xử lý công việc, chuyện tình cảm, nàng không hiểu rõ, nhưng nàng thực sự đem chuyện với Lý Hàm thành công việc để xử lý, đối với công việc, nàng luôn luôn nghiêm túc, Lý Hàm muốn mình làm thế nào, nàng có làm theo.

Trong lòng Lý Hàm rất khổ sở, nàng coi mình như nhiệm vụ mà ứng phó, trước kia công việc ở trước mình, giờ chính mình thành công việc, ít nhất chứng minh trong suy nghĩ của nàng vị trí của mình quan trọng hơn một chút.

“Ta muốn người làm với tự người muốn làm là hai chuyện khác nhau.” Lý Hàm thu lại ánh mắt nhìn Nghiêm Nhượng Vãn, lạnh nhạt nói, hai chuyện ý nghĩa kém xa nhau.” Cũng là, thích người là chuyện của ta, ta thích người không có nghĩa là người cũng sẽ thích ta, ta vẫn muốn hái dưa không phải của ta.” Lý Hàm tự giễu, nhưng cho dù dưa hái xanh không ngọt, nàng chính là muốn cái này, có lẽ mình quá điên rồi.

Nghiêm Nhượng Vãn nhếch mép, nàng không thích nghe Lý Hàm nói vậy, mình cho tới giờ đều không có chủ động đi trêu chọc nàng, cũng là nàng trêu chọc mình, ngược lại nói cứ như nàng mới là người bị hại, thật là không khiến người ta không ưa nổi.

“Không ai bắt người hái, người có quyền lựa chọn, nếu hái được, dù là đắng, cũng phải nuốt vào bụng, đừng oán trời trách đất.” Nghiêm Nhượng Vãn lạnh lùng nói, Lý Hàm là người có tính đi hái cảm thấy ủy khuất, chẳng lẽ dưa bị hái không có lựa chọn sẽ không ủy khuất sao? Nhưng là ủy khuất có ích lợi gì, mất nọ, luôn là phải trả.

“Nghiêm Nhượng Vãn, người thật khiến người ta không thích nổi, vì sao ta hết lần này tới lần khác không có tự trọng, không phải là người không thể đây?” Lý Hàm dừng xe, hướng phía Nghiêm Nhượng Vãn, mặt kề sát mặt Nghiêm Nhượng Vãn, Nghiêm Nhượng Vãn nói như vậy làm cho nàng rất tức giận, nếu là mình có thể lựa chọn, thì năm năm qua đã không phải uất ức rồi, thế mà nữ nhân tâm địa sắt đá này còn nói mát.

“Cái này phải tự hỏi bản thân người.” Nghiêm Nhượng Vãn hoàn toàn không thấy Lý Hàm vì tức giận mà khuôn mặt càng thêm xinh đẹp, nàng cũng muốn biết Lý Hàm vì sao không thể không chọn mình.

Lý Hàm nghe lời này, cơn giận biến mất, bình tĩnh lại, Nghiêm Nhượng Vãn quả thật không có tội tình gì, nàng không thích mình, cũng không phải là lỗi của nàng? Hiện tại mình như vậy, có thể sẽ khiến nàng không thích. Lý Hàm làm bác sĩ ngoại khoa, chỉ cần không dính tới tình cảm thì là một người rất tỉnh táo, nhưng nếu là chuyện tình cảm, liền bối rối.

“Nghiêm Nhượng Vãn, người thích mẫu người như thế nào?” Lý Hàm tỉnh táo lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Nghiêm Nhượng Vãn, chăm chú hỏi, hình như từ trước tới giờ mình chưa bao giờ hỏi Nghiêm Nhượng Vãn chuyện này.

Thực tế, nếu không phải vừa rồi Lý Hàm mới khẩu khí quá mức, với tính cách Nghiêm Nhượng Vãn, nàng không sẽ chủ động cùng Lý Hàm âm ỉ, thấy Lý Hàm thu liễm tính tình, Nghiêm Nhượng Vãn tính tình cũng thu vào, Nghiêm Nhượng Vãn là kiểu người gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu, tựa như gặp phải Thi Vân Dạng, cho nàng mấy thứ bấy rập kia, càng kích thích ý chí chiến đấu và sự kiên trì của nàng.

“Không biết.” Nghiêm Nhượng Vãn thành thật trả lời, bảo nàng nghĩ tới vấn đề này có chút khó khăn. Trước kia là thắng, trong suy nghĩ của nàng hình tượng bạch mã vương tử chính là giống như Tiền Thiếu Vãn, chẳng qua là chiều cổ Tiền Thiếu Vãn cùng tiếp quản Tiền thị, hao tổn quá nhiều tâm lực, không có hơi sức đâu đi chú ý tới những chuyện khác, tình cảm ngày thơ mơ mộng vừa mới nảy mầm, đã sớm khô kiệt.

“Giờ cố gắng nghĩ lại xem.” Lý Hàm hướng dẫn.

Nghiêm Nhượng Vãn dùng thái độ rất lý tính ngẫm lại, nàng không lảng mạn, tính tình khô khan, hoàn toàn tượng tượng không nổi.

“Không nghĩ ra được, nhưng mà, ta nghĩ muốn ta thích kiểu người như người có chút khó khăn.” Nghiêm Nhượng Vãn thành thật.

Đáp án này khiến Lý Hàm rất thất vọng, “Tại sao?” Lý Hàm không phục hỏi, mình có điểm nào không tốt? Lý Hàm cảm thấy mình là người yêu tốt trăm phần trăm, không ngờ rằng, Nghiêm Nhượng Vãn muốn không phải là người yêu tốt trăm phần trăm, mà là người bình thường.

“Thứ nhất, người rõ ràng có nghề nghiệp là bác sĩ, nhưng không làm việc đáng hoàng chạy đi làm tình phụ, điều này nói rõ người đối với nhân sinh thái độ rất không nghiêm túc, ta không thích người đối với cuộc sống thái độ không nghiêm cẩn; thứ hai, làm thầy thuốc hẳn là có nguyên tắc nghề nghiệp, nhưng người bởi vì lý do cá nhân, mà không tuân thủ nguyên tắc nghề nghiệp, mặc dù chuyện này cùng ta có liên quan, nhưng cho thấy người là người không có nguyên tắc; thứ ba, người xài tiền như nước, xa xỉ lãng phí thành tính, thích mua quần áo, vô cùng coi trọng bề ngoài, có chút khiến cho người ta cảm thấy nông cạn; thứ tư, bộ dáng làm cho người ta không yên lòng, thoát nhìn không giống nữ nhân tốt. Bất quá, ta làm tình phụ của người, ta không thích sẽ không khiến ta không thực hiện nghĩa vụ.” Nghiêm Nhượng Vãn không hổ là có người làm việc đâu ra đấy, rất nghiêm cẩn chỉ ra bốn lý do mình không thích Lý Hàm.

Lý Hàm nghe xong thật muốn khóc, điều thứ nhất cùng điều thứ hai còn không phải bởi vì người người trước mắt sao, điều thứ ba Tả Kinh Hoan nhắc nhở, nàng đã rất chú ý, điều thứ tư, vậy thì oan uổng nàng rồi, mẹ sinh ra nàng bộ dáng như vậy, nàng cũng không có biện pháp, nàng cũng muốn bộ

đáng giống như Tả Khinh Hoa, làm tiểu tiên nữ, nhưng là nàng tuyệt đối là một nữ nhân tốt, điểm này Tả Khinh Hoan có thể làm chứng.

“Điều thứ nhất cùng điều thứ hai chỉ có thể nói rõ, tình cảm của so sánh với vàng còn bền chắc hơn, đem tình cảm đặt ở vị thứ nhất, nói rõ con người của ta trọng tình cảm, người như vậy có thể bầu bạn cả đời, cả đời cũng đối với người rất tốt, đem người đặt ở vị thứ nhất. Điều thứ ba, ta có thể thay đổi, điều thứ tư, kỳ thị diện mạo là không đúng.” Lý Hâm hận thận trọng giáo biện, cùng một việc, có nhiều cách hiểu khác nhau.

“Nói xạo.” Nghiêm Nhựt Vãn xem thường.

“Ta đây không có chút ưu điểm nào sao?” Chẳng lẽ trong suy nghĩ của Nghiêm Nhựt Vãn mình không có nổi một ưu điểm nào?

Trước kia Lý Hâm ngoài công phu trên giường tốt, ở trong lòng Nghiêm Nhựt Vãn thật không có ưu điểm gì, nhưng giờ Nghiêm Nhựt Vãn đột nhiên nhớ tới Thiệu Vãn làm giải phẫu lúc trước cùng lúc sau, Lý Hâm mỉm cười khiến người ta yên lòng.

“Y thuật hình như không tệ.” Nghiêm Nhựt Vãn khách quan xem xét, mặc dù Lý Hâm nguyên tắc nghề nghiệp không được, nhưng y thuật rất tốt, phẫu thuật của Thiệu Vãn tỷ lệ thành công thấp như vậy, Lý Hâm thành công, Lý Hâm ở y học thật có thiên phú, đáng tiếc năm năm qua, nếu không có thể cứu bao nhiêu người đây?

“Còn gì nữa không?” Lý Hâm cảm thấy đây không phải là trọng điểm có được hay không, cho dù nói công phu trên giường tốt, cũng so với y thuật tốt có giá trị hơn.

“Không có.” Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ không ra Lý Hâm còn có cái gì ưu điểm.

“Ta tài nấu nướng rất tốt hoàn toàn có thể làm đầu bếp, rất biết thu vén việc nhà, sau này việc nhà ta sẽ làm hết, vóc người cũng rất tốt, có thể nói là tỷ lệ hoàng kim. . .” Nếu Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ không ra điểm tốt của mình, Lý Hâm quyết định mạnh dạn tự tiến cử, cố gắng tiếp thị bản thân mình, để Nghiêm Nhựt Vãn biết được đầy đủ ưu điểm của mình.

“Người không lái xe sao?” Nghiêm Nhựt Vãn cắt đứt mấy lời nói càng lúc càng thái quá của Lý Hâm. . ., nhắc nhở nàng dừng ở ven đường đã lâu rồi, Lý Hâm nói chuyện vốn không đáng tin không đứng đắn, cộng thêm diện mạo chẳng đáng hoàng gì, thật không giống nữ nhân đứng đắn.

“Không cảm thấy ta rất tốt sao?” Lý Hâm không buông tha hỏi, tựa như hải tử không ăn được đường, phải có đường ăn mới bỏ qua.

“Ta thật rất tốt, người thử một chút đi. . .” Lý Hâm thấy Nghiêm Nhựt Vãn không có phản ứng, giống như nhân viên tiếp thị không từ bỏ ý định, nhất quyết đưa sản phẩm để cho khách hàng dùng thử mới được.

Nghiêm Nhựt Vãn nhìn Lý Hâm cảm thấy buồn cười, nàng chưa bao giờ biết Lý Hâm cũng đáng yêu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Thượng Câu

Nghiêm Nhựt Vãn rất ít cười, ít nhất Lý Hâm nhìn thấy số lần nàng cười đếm được trên đầu ngón tay, Nghiêm Nhựt Vãn khi cười lộ lên rất đẹp, cho nên theo quan điểm của Lý Hâm “phong hóa hí chư hầu” (đốt lửa hiệu lửa các nước chư hầu) chỉ vì thu được một nụ cười của mỹ nhân là có thể lý giải.

“Người nên cười nhiều một chút, khi người cười lộ lên rất đẹp.” Ánh mắt nóng rực của Lý Hâm nhìn về mặt tươi cười của Nghiêm Nhựt Vãn, nếu nàng vẫn có thể cười như vậy với mình thì tốt quá.

Nghiêm Nhựt Vãn bị người chăm chú nhìn cảm thấy không được tự nhiên, lập tức thu hồi lại tươi cười.

“Lái xe đi.” Nghiêm Nhựt Vãn thản nhiên nói.

Lý Hâm nghe lời tiếp tục lái xe, Nghiêm Nhựt Vãn chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề mở miệng nói chuyện, Lý Hâm chuyển dời ánh mắt vẫn nhìn sườn mặt Nghiêm Nhựt Vãn, nàng cảm giác khoảng cách từ trái tim của mình đến nàng còn xa quá. Lý Hâm không thích khoảng cách trống trải đó, bản thân khi nào mới có thể *gỡ cửa trái tim* của người phụ nữ này? Minh đã hao phí 5 năm trời để theo đuổi một nữ nhân, đòi người có bao nhiêu cái 5 năm để lãng phí đây?

Nghiêm Nhựt Vãn nhìn cảnh vật chung quanh từng cái từng cái thay đổi, những năm cuối đời có lẽ sẽ đây dựa cùng một chỗ với nữ nhân này, hẳn là thử tìm hiểu nàng một chút, bằng không thời gian dài như vậy chung sống với một người mà mình không hề hiểu biết, chính là một chuyện đáng sợ.

“Lý Hâm.” Âm thanh của nàng tuy nhỏ nhưng Lý Hâm vốn có cặp tai khá thính vẫn nghe được Nghiêm Nhựt Vãn đang gọi tên mình.

“Àn?” Lý Hâm đang đợi Nghiêm Nhựt Vãn nói ra nàng muốn cái gì.

“Ta sẽ thử tìm hiểu ngươi.” Nghiêm Nhựt quay mặt lại nói xong những lời này, trong lòng có chút bối rối, lại xoay đầu về hướng ngược lại, không phát ra tiếng động gì nữa.

Lý Hâm hơi sùng sốt, sau đó nở ra một nụ cười cực kỳ sáng lạn, không thể nghĩ ngờ đây là một khởi đầu tốt đẹp, Lý Hâm bắt đầu khát khao những ngày tháng hạnh phúc cùng Nghiêm Nhựt.

Thời gian vui vẻ luôn luôn ngắn ngủi, Tả Kinh Hoan cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, trong mấy ngày này, rất nhiều thời gian đều tiêu tốn trên giường. Đây vốn không phải ước muốn ban đầu của Tần Văn Thư, nhưng Tả Kinh Hoan đối với những chuyện đó luôn có trình độ chấp nhất nhất định, vui chơi bất chấp mỗi một, cho nên Tần Văn Thư không thể không chiều Tả Kinh Hoan. Tần Văn Thư luôn dung túng cho những người mà nàng thật lòng quan tâm, không chỉ đối với Thi Văn Dạng và Tần Đăng, mấy năm nay không ít khi phải thu dọn tàn cuộc cho bọn họ, bây giờ càng nuông chiều Tả Kinh Hoan hơn, thế nhưng đối với người yêu, nàng càng thêm vài phần thiên vị.

“Phải về sao?” Tả Kinh Hoan vui mặt vào trước ngực Tần Văn Thư, hoàn toàn không muốn làm theo, nếu như cả đời đều ở chỗ này không cần quay về là chuyện sung sướng đến cỡ nào a.

“Àn, việc ly hôn với Hàn Sĩ Bán nếu không lo cho xong, trong lòng giống như treo một tảng đá, ta muốn giải quyết dứt điểm.” Tần Văn Thư sờ mái tóc mềm mại của Tả Kinh Hoan nhẹ nhàng nói.

“Tần Văn Thư, chúng ta cùng nhau bỏ trốn đi.” Tả Kinh Hoan nửa đùa nửa thật đề nghị.

Tần Văn Thư chỉ thản nhiên nở một nụ cười, không trả lời lại.

“Chỉ nói giỡn thôi.” Tả Kinh Hoan không vui, coi như là nói giỡn đi, nhưng trên thực tế, trong lòng Tả Kinh Hoan biết bản thân có phần hy vọng được như vậy. Nhưng mà nàng cũng biết, chuyện đó tuyệt đối sẽ không xảy ra, bản thân một thân một mình không có gì lo lắng, Tần Văn Thư không giống mình, nàng có rất nhiều thân nhân, có rất nhiều lo lắng, nàng tuyệt đối không làm ra chuyện bất kể hậu quả.

Tần Văn Thư chăm chú nhìn khuôn mặt của Tả Kinh Hoan như trước không nói tiếng nào, tính cách của mình nói lên bản thân tuyệt đối không có khả năng vì tình yêu mà liều lĩnh.

“Nếu như để ngươi lựa chọn giữa thân nhân và ta, ngươi sẽ chọn bên nào?” Tả Kinh Hoan nhìn biểu tình nghiêm túc của Tần Văn Thư, có chút bất an hỏi thử.

“Ta nghĩ hai bên không tồn tại mâu thuẫn tất yếu, hơn nữa ta tin tưởng mình có khả năng giải quyết mối quan hệ của chúng ta, bọn họ tuy rằng nhất thời không thể tiếp nhận lựa chọn của ta, nhưng ta tin tưởng mọi người sớm hay muộn sẽ chấp nhận mà thôi.” Tần Văn Thư cảm thấy không có vấn đề gì không có đáp án.

“Ngươi sẽ bỏ rơi ta phải không?” Tả Kinh Hoan vẫn còn bất an, nàng chỉ có một người, thế nhưng Tần Văn Thư có rất nhiều thân nhân, ba mẹ, anh em, còn có hàng tá thân nhân khác, Tả Kinh Hoan nghĩ bản thân một chút ưu thế cũng không có.

“Không đâu, người mà ta đã chọn, ta tin tưởng thân nhân của ta sẽ tôn trọng lựa chọn đó.” Tần Văn Thư biết trong lòng Tả Kinh Hoan hoàn toàn không có cảm giác an toàn, Tả Kinh Hoan đã bất chấp tất cả đến với mình, bản thân nếu đồng ý cùng Tả Kinh Hoan phát sinh quan hệ, kiên quyết sẽ không bỏ rơi nàng. Tần Văn Thư là một người kiên định, một khi quyết định chuyện gì sẽ không thay đổi mà nàng lại có năng lực làm cho người khác thỏa hiệp.

“Ta tin tưởng ngươi.” Chỉ cần là Tần Văn Thư nói ra, Tả Kinh Hoan đều tin.

“Chúng ta sửa soạn một chút, sau đó trở về.” Tả Kinh Hoan hiếm khi chủ động từ trên người Tần Văn Thư đứng dậy, nàng cũng mong muốn Tần Văn Thư và Hàn Sĩ Bán sớm một chút hoàn tất thủ tục ly hôn.

“Àn.” Tần Văn Thư gật đầu.

“Tần Đăng, sự việc đến đâu rồi?” Tần Văn Thư gọi điện thoại hỏi Tần Đăng.

“Không sai biệt lắm.” Tần Đăng vẫn nghĩ tỷ tỷ là người giỏi dùng tâm kế nhất, không có chuyện gì mà nàng không làm được. Từ rất lâu, Tần Văn Thư yêu cầu Tần Đăng tìm thể thân của mình *tặng* cho Hàn Sĩ Bán, vừa vặn lúc bấy giờ tìm được người có 3 phần tương tự như tỷ tỷ đưa cho Hàn Sĩ Bán, hẳn không cần suy nghĩ đã ngậm chặt miếng mồi không nhà. Tần Đăng đoán, tỷ tỷ nhất định dùng phương pháp hòa bình khuyên Hàn Sĩ Bán ly hôn, nếu như không thể chia tay trong hòa bình, nàng nhất định để mình ra mặt làm người xấu, dùng kẻ thế thân đó đe dọa ép Hàn Sĩ Bán phải nhượng bộ. Tỷ tỷ không cần cùng Hàn Sĩ Bán trở mặt, lại không cần lôi Tả Kinh Hoan vào cuộc, thực sự là nhất cử lưỡng tiện. Nhưng mà, tỷ tỷ đúng là bảo hộ nữ nhân kia rất kỹ, trong lòng Tần Đăng càng khinh bỉ Tả Kinh Hoan hơn, hẳn coi thường kẻ yếu, cần được tỷ tỷ che chắn kỹ lưỡng như vậy, chứng minh thực sự là kẻ yếu ớt không chịu nổi một đòn.

“Cực khổ cho ngươi rồi.” Tần Văn Thư bỗng nhiên hiểu được Thi Văn Dạng vì sao thích sai bảo Tần Đăng, hẳn tuyệt đối có năng lực làm việc xấu, hơn nữa hiệu suất cao vô cùng.

“Tuy ta không thể lý giải chuyện tỷ tỷ thích nữ nhân kia, thế nhưng đã là việc của tỷ tỷ, thân làm đệ đệ nhất định giúp đỡ tận tình.” Chỉ có tỷ tỷ là tốt nhất, biết mình chạy ngược chạy xuôi rất cực khổ, không giống Thi Vân Dạng nữ nhân không có trái tim kia xem chuyện sai bảo mình là dĩ nhiên.

“Ngươi về trước đi, một lát nữa ta muốn hẹn Hàn Sĩ Bản buổi chiều đến thảo luận chuyện ly hôn, giải quyết hoàn tất ta sẽ tới tìm ngươi sau.” Chuyện đầu tiên Tần Văn Thư làm sau khi quay về là hẹn Hàn Sĩ Bản đến biệt thự Thiên Ngự.

“Bao lâu?” Tả Kinh Hoan hỏi, hiện tại nàng một khắc cũng không muốn xa Tần Văn Thư.

“Nếu như thuận lợi chỉ cần một buổi chiều, nếu như không thuận lợi, có thể phải tốn một chút thời gian, cụ thể mất bao lâu ta cũng không có biện pháp xác định.” Nếu như Hàn Sĩ Bản có thể bị mình thuyết phục, một buổi chiều là đủ, nếu không phải dùng thủ đoạn đặc biệt.

“Nếu phải kéo dài thật lâu làm sao bây giờ?” Tả Kinh Hoan cầm tay Tần Văn Thư, không muốn buông ra, lý trí nói với nàng, phải buông ra không nên tùy hứng, thế nhưng tình cảm lại không muốn nàng buông ra, đang trong thời điểm yêu nhau tha thiết, dù lấy bất cứ lý do nào để tách ra cũng làm cho người ta khó có thể chịu được.

Tần Văn Thư thấy biểu tình giống tiểu hài tử không muốn cai sữa của Tả Kinh Hoan, nửa khắc đều không muốn rời đi người mẹ, cảm thấy có chút buồn cười.

“Vậy ngươi có muốn cùng ta về biệt thự Thiên Ngự không?” Tần Văn Thư hỏi, đến lúc đó cẩn thận một chút, làm cho Tả Kinh Hoan tránh mặt một lúc cũng được, quả nhiên bản thân mình cực kỳ dung túng nàng.

“Muốn a.” Tả Kinh Hoan hài lòng đáp lại.

Tới biệt thự Thiên Ngự, Tần Văn Thư đưa nàng đến phòng ngủ dành cho khách, Hàn Sĩ Bản sẽ không đến chỗ này, hơn nữa có rất nhiều căn phòng, sẽ không sợ Hàn Sĩ Bản giáp mặt Tả Kinh Hoan. Biệt thự Thiên Ngự là lúc trước khi Tần Văn Thư và Hàn Sĩ Bản kết hôn, Tần Chính mua nó làm lễ vật tặng cho đám cưới của hai người.

“Ngươi có thể ngủ một chút, hoặc là lấy sách ra đọc, nhưng mà tuyệt đối không được đi ra ngoài, sau khi xong việc, ta sẽ vào tìm ngươi.” Tần Văn Thư cẩn thận dặn dò.

“Àn.” Tả Kinh Hoan tự nhiên biết bản thân không thể tạo thêm phiền phức cho Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư đóng lại cửa phòng, vào phòng sách in ra bản hiệp nghị ly hôn đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng, sau đó gọi điện thoại hẹn Hàn Sĩ Bản đến.

Hàn Sĩ Bản rất bất ngờ nhận được điện thoại của Tần Văn Thư, hơn nữa còn trong thời gian ngắn nhất đã tới Thiên Ngự.

“Mấy ngày nay, anh đến Tần gia, em không thèm gặp, anh thật sự rất nhớ em.” Hàn Sĩ Bản không biết mấy ngày nay Tần Văn Thư không ở Tần gia, người làm nói đại tiểu thư không có nhà, Hàn Sĩ Bản còn nghĩ là Tần Văn Thư muốn tránh mặt không gặp, nhưng khi hắn nhìn thấy hai bản hiệp nghị ly hôn đặt trên bàn, liền khẽ nhíu mày, Tần Văn Thư chẳng lẽ vẫn quyết tâm ly hôn sao?

“Đi ra ngoài giải sầu thôi, thuận tiện suy nghĩ lại một lần nữa chuyện của chúng ta.” Tần Văn Thư thần nhiên nói.

“Em suy nghĩ nhiều ngày rồi, vậy kết quả thế nào?” Hàn Sĩ Bản biết rõ vẫn cố hỏi.

“Chúng ta vẫn ly hôn đi, em nghĩ mình thật sự không thích hợp với anh, em không giống những nữ nhân bình thường khác có thể yêu anh nồng nhiệt, đối với anh rất bất công.” Tần Văn Thư chân thành nhìn hắn mà nói.

“Anh nói qua anh sẽ không so đo chuyện đó.” Hàn Sĩ Bản vẫn cố chấp không tha, tuy hắn có phần thích nữ nhân vừa mới gặp gần đây nhưng so với Tần Văn Thư còn kém xa lắm.

“Em nói rồi, em hoàn toàn không hứng thú với chuyện kia, sau này có thể em sẽ không cho anh đụng đến, hiện tại anh có lẽ dễ dàng bỏ qua nhưng sau đó thì sao? Cả đời rất dài, anh muốn có một người vợ chỉ để trưng bày cho đẹp mà không thể đụng vào sao? Anh chắc chắn không oán hận em? Cho dù anh không có, nhưng là vạn nhất anh thay đổi, em sẽ trách anh, em thật sự hy vọng chúng ta có những kỷ niệm đẹp về nhau mà không phải cho nhau những oán trách về sau.” Tần Văn Thư khẽ thở dài một hơi.

Xem ra Tần Văn Thư thật muốn ly hôn, cả đời quả thật rất dài, đối với một thê tử không thể chạm vào là một loại tra tấn, hắn không thể thuyết phục bản thân không để ý chuyện đó. So với bộ dáng nhiệt tình nóng bỏng của nữ nhân mới gặp mấy ngày hôm trước, Tần Văn Thư ở trên giường y như một khúc gỗ, nhưng nếu không bàn về chuyện đó, Tần Văn Thư tuyệt đối hoàn mỹ, hoàn mỹ khiến cho Hàn Sĩ Bản không muốn buông tay. Hàn Sĩ Bản vẫn do dự, hắn thật lòng yêu nữ nhân này, nhưng nữ nhân này luôn tạo cảm giác xa cách như vậy, tựa hồ nàng không yêu mình, không giống những nữ nhân khác của hắn, có thể cảm giác được tình yêu của các nàng dành cho mình.

“Em khẳng định trong lòng không có người khác?” Hàn Sĩ Bản giống như quyết định xong liền hỏi.

“Àn.” Tần Văn Thư không lộ một chút sơ hở, gật đầu.

“Cho dù ly hôn cũng không tái giá nữa?” Hàn Sĩ Bản tiếp tục hỏi, hắn có thể dễ dàng tha thứ Tần Văn Thư không yêu mình, nhưng hắn tuyệt đối không

chấp nhận Tần Văn Thư vì yêu người khác mà bỏ rơi mình.

“Sẽ không.” Tần Văn Thư biết bản thân thành công hơn phân nửa.

“Anh có thể ký vào bản ly hôn này, nhưng anh cũng muốn em ký một hiệp nghị khác.” Hàn Sĩ Bàn đưa ra điều kiện trao đổi.

“Hiệp nghị gì?” Tần Văn Thư tuy rằng hỏi nhưng trong lòng có chút khinh thường, nói thật ra, nàng hoàn toàn thất vọng về Hàn Sĩ Bàn, ngay cả một tia hồ thẹn cuối cùng cũng tan biến.

“Thỏa thuận cả đời này em sẽ không kết hôn lập gia đình nữa.” Trong suy nghĩ của Hàn Sĩ Bàn, Tần Văn Thư là nữ thần, nếu mình không thể chiếm được nữ thần cũng không muốn cho người khác cướp mất.

“Được thôi.” Tuy nàng và Tả Kinh Hoan đều là nữ nhân, ở Trung Quốc không thể kết hôn, ký hay không cũng không có vấn đề, nhưng khi Hàn Sĩ Bàn đưa ra điều kiện này, bản thân hắn có thể lấy vợ còn mình lại không thể tái giá, chứng minh nam nhân này so với trong tưởng tượng của mình còn ích kỷ hơn bội phần.

Tần Văn Thư nhanh chóng làm thêm một bản thỏa thuận, ký tên vào sau đó đưa hiệp nghị ly hôn cho Hàn Sĩ Bàn.

Lúc này Hàn Sĩ Bàn có thể xác định Tần Văn Thư không bị nam nhân nào đụng vào, nhưng là bản thân đã đắm lao phải theo lao. Trong lòng có vài phần không muốn ly hôn với Tần Văn Thư, nhưng trước ánh mắt thúc giục của nàng, hắn đành phải quyết định, ký vào phần để tên mình, như vậy cũng tốt, bản thân khôi phục tình trạng độc thân, sau này cùng những nữ nhân khác chung đụng cũng không phải chột dạ, dù sao Tần Văn Thư sẽ không gả cho người khác, sẽ không thuộc về ai nữa.

Tần Văn Thư thấy Hàn Sĩ Bàn ký tên xong, trên mặt chợt lóe lên một tia đắc ý không dễ bị người phát hiện.

“Công ty của anh hẳn là có nhiều chuyện cần giải quyết, muốn hay không về trước?” Tần Văn Thư ra vẻ quan tâm hỏi, lấy xong bản thỏa thuận ly hôn, nàng ước gì Hàn Sĩ Bàn có thể lập tức biến mất, về phía Hàn Sĩ Bàn nàng sẽ cho người giải quyết, những chuyện sau này có thể mượn luật sư theo dõi và hoàn tất, nhưng mà hiện tại không nên nói trước những chuyện này miễn cho bản thân nôn nóng sẽ kích động hắn.

Hàn Sĩ Bàn nhớ tới công ty của mình quả thật vẫn còn việc phải làm, lập tức tạm biệt. Ngồi trên xe, hắn càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, xe chạy được nửa đường đã quay ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 80

Tần Văn Thư đem thỏa thuận ly hôn để vào trong tủ bảo hiểm khóa lại, sau đó rời đi thư phòng sang phòng khách tìm Tả Kinh Hoan.

Lúc Tần Văn Thư mở cửa đi vào, Tả Kinh Hoan đang ngủ say, Tần Văn Thư đi tới, ngồi vào bên giường. Tần Văn Thư nhìn Tả Kinh Hoan, mình vì nàng hao tổn không ít tâm tư, người này lại ngủ ngon như vậy, người này không phải là đối với mình ly hôn chuyện tình không để ý, chính là Tả Kinh Hoan tâm trạng rất tốt. Tần Văn Thư nhìn Tả Kinh Hoan ngủ say, muốn trêu đùa một chút, nàng đưa tay nhẹ nhàng nắm mũi Tả Kinh Hoan, Tả Kinh Hoan thở không được, phải chậm rãi mở mắt.

“Mọi chuyện xong cả rồi chứ?” Tả Kinh Hoan vừa nhìn thấy Tần Văn Thư, dụi dụi mắt hỏi.

“Ngươi nói xem?” Tần Văn Thư chăm chú hỏi ngược lại, Tả Kinh Hoan dụi mắt bộ dạng thật là khả ái, giống như kẻ từ khi thích nàng, người này nhìn thế nào làm sao cũng cảm thấy thuận mắt.

“Ngươi mặt mày sáng lạn, mọi việc hẳn là ổn thỏa cả.” Trong mắt Tần Văn Thư có một tia vui mừng, chắc là tin tức tốt.

“Ngươi cũng là tốt số, ngủ rất ngon.” Tần Văn Thư ôn hòa nói.

“Đây còn không phải là vì người ta tin tưởng nữ thần của người ta có thể đem chuyện xử lý tốt sao.” Tả Kinh Hoan ngồi dậy hướng Tần Văn Thư làm nũng, nàng không biết Hàn Sĩ Bàn lúc nào tới, lúc nào rời đi, nóng lòng đợi đã lâu, trong lòng cũng rất khẩn trương, chỉ là nghĩ đến Tần Văn Thư, Tả Kinh Hoan không khỏi an tâm, thần kinh căng thẳng quá độ từ từ bình tĩnh xuống, liền buồn ngủ.

“Ngươi lại tăng bốc ta rồi.” Tần Văn Thư khẽ lắc đầu, ôm lấy Tả Kinh Hoan, bây giờ nàng càng ngày càng quen với những cử chỉ thân mật của Tả Kinh Hoan, thậm chí có chút thích.

“Than ái cực khổ, ta đem mình thưởng cho ngươi có được hay không?” Tả Kinh Hoan kề sát bên tai Tần Văn Thư mấp mề hỏi, ngón tay đã chạy trên thân Tần Văn Thư.

“Cũng tốt, bất quá đợi buổi tối đi.” Lúc trước chưa ly hôn, cùng Tả Kinh Hoan làm chuyện kia coi như là vụng trộm, danh bất chính, ngôn bất thuận, trong lòng vốn là có gánh nặng, nhưng giờ ký thỏa thuận ly hôn xong, Tần Văn Thư tâm trạng rất tốt, trong lòng gánh nặng không có, cho nên cũng không có cự tuyệt Tả Kinh Hoan cầu hoan, nhưng là ban ngày ban mặt làm chuyện kia, Tần Văn Thư không quen, Tần Văn Thư là người bảo thủ.

“Nhưng là bây giờ người ta muốn hầu hạ Đại tiểu thư đây?” Tả Kinh Hoan khẽ dùng lực đem Tần Văn Thư đẩy ngã xuống giường, nàng giạng chân ngồi lên bụng Tần Văn Thư. Tần Văn Thư nhìn cũng không khỏi đỏ mặt, này tư thế thật quá sắc tình.

“Kinh Hoan. . .” Tần Văn Thư muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng môi Tả Kinh Hoan đã ngăn lại lời cự tuyệt của Tần Văn Thư, tay trượt vào trong áo Tần Văn Thư, nàng đối với Tần Văn Thư thân thể đã rất tinh tường rồi, nàng biết Tần Văn Thư chỗ nào mềm cảm nhất.

Thân thể Tần Văn Thư dần dần trở nên nhạy cảm, vì Tả Kinh Hoan rập tâm trâu chọc, trở nên nóng lên, Tần Văn Thư cảm thấy, thân thể của mình càng ngày càng không giống như thân thể của mình rồi, thân thể của mình càng ngày càng dễ dàng đầu hàng dưới đầu lưỡi cùng đầu ngón tay của Tả Kinh Hoan, thậm chí có lúc Tần Văn Thư tưởng tượng không ra, thân thể của mình từng đối với chuyện này bài xích như vậy.

Tả Kinh Hoan càng ngày càng thích phản ứng của Tần Văn Thư, mặc dù Tần Văn Thư còn cố gắng khắc chế phản ứng của mình, nhưng thân thể Tần Văn Thư càng ngày càng thành thực rồi, Tả Kinh Hoan thích nhất nghe Tần Văn Thư khắc chế không được mà rên rỉ ra tiếng, so sánh với cái gì cũng đều dễ nghe hơn, nàng biết thân thể Tần Văn Thư được mình điều giáo, đã có thể cực hạn mỹ lệ nở rộ.

Hàn Sĩ Bán trở lại biệt thự, trong ga-ra xe không có lái đi, nói rõ Tần Văn Thư còn đang trong biệt thự, nhưng là ở chủ phòng với thư phòng đều không thấy Tần Văn Thư, Hàn Sĩ Bán tìm khắp mỗi gian phòng, đi tới gian phòng khách cuối cùng, Hàn Sĩ Bán cũng không có suy nghĩ nhiều mở cửa ra, nhưng là bên trong một màn, để cho Hàn Sĩ Bán sợ ngây người, một màn này để cho Hàn Sĩ Bán cả đời khó mà quên được.

Một xích lô nữ nhân đang vui đùa vào giữa hai chân Tần Văn Thư – cũng đang xích lô, nữ nhân này xoa tóc chặn lại bộ vị, nhưng không cần nhìn Hàn Sĩ Bán cũng biết, nữ nhân này đang “chiều chuộng” Tần Văn Thư, cùng nàng khẩu giao. Tần Văn Thư về mặt đắm chìm ở trong dục tình nơi nào còn là Tần Văn Thư mà mình từng biết, Tần Văn Thư mình từng biết, ở trên giường chưa bao giờ phát ra bất kỳ thanh âm gì, chỉ biết yên lặng chịu đựng, về mặt chưa từng hưởng thụ như vậy, hưởng thụ lại mang theo ân hận, về mặt này thật sự rất đẹp, nhưng chưa từng thuộc về mình, điều này làm cho Hàn Sĩ Bán tức giận tới cực điểm.

Hàn Sĩ Bán mặc dù đã làm giả thiết, nhưng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới Tần Văn Thư gian phu là một nữ nhân, hắn không cam lòng mình bại bởi một nữ nhân. Hắn cũng không có lập tức nhận ra Tả Kinh Hoan, với lại Hàn Sĩ Bán phần lớn chú ý tới Tần Văn Thư. Cho nên, Hàn Sĩ Bán còn không biết, chuyện kể tiếp sẽ chỉ làm hắn càng thêm kinh ngạc.

Hàn Sĩ Bán tức giận đem tâm mất chuyển qua nữ nhân kia, bóng lưng đáng này khiến Hàn Sĩ Bán cảm thấy quen thuộc, thế nhưng là Tả Kinh Hoan, Hàn Sĩ Bán trong nháy mắt cũng ngăn cả người, thế nào lại là Tả Kinh Hoan, tiền tình phụ của mình cùng lão bà của mình lên giường, sự thật quá sức hoang đường này khắc sâu vào trong đầu Hàn Sĩ Bán. Hàn Sĩ Bán khắc chế không được đẩy mạnh cửa đi vào, cửa đụng phải vách tường, phát ra thanh âm rất lớn.

Tần Văn Thư cùng Tả Kinh Hoan nhìn về phía phát ra tiếng động, thấy được Hàn Sĩ Bán mặt hầm hầm có chút đáng sợ.

Hồngбет, bị bắt gian tại trận, Tả Kinh Hoan nghĩ thầm, nhưng phản ứng rất nhanh cầm cái chăn bên cạnh đắp lên mình và Tần Văn Thư, nhìn Hàn Sĩ Bán bộ dạng, sợ là không từ bỏ ý đồ, Tả Kinh Hoan có chút lo lắng nhìn Tần Văn Thư, Tả Kinh Hoan cảm thấy Hàn Sĩ Bán bình thường không tệ, nhưng bị chọc tức, cũng khó đối phó.

So với Tả Kinh Hoan rõ ràng lo lắng, Tần Văn Thư biểu hiện rất trấn định, chỉ hơi nhú mào, cũng không có phản ứng gì lớn, tựa hồ như gặp phải một chuyện không liên quan.

“Các người không nên cho ta một lời giải thích sao?” Thanh âm của Hàn Sĩ Bán âm trầm, lạnh như băng, nếu như ánh mắt có thể giết người, Tả Kinh Hoan cảm giác mình nhất định bị lăng trì xử tử vô số lần.

“Người đi ra ngoài trước, chúng ta sẽ có cho người một lời giải thích.” Tần Văn Thư lạnh nhạt nói, nàng không nghĩ tới Hàn Sĩ Bán sẽ quay trở lại, rốt cuộc là mình không cẩn thận, nếu giấy không thể gói được lửa, cũng chỉ có thân nhiên đối mặt, dù sao bây giờ Hàn Sĩ Bán chẳng qua là chồng trước mà thôi.

Hàn Sĩ Bán cũng không có nhượng bộ, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Văn Thư cùng Tả Kinh Hoan, mà không tránh đi.

Tần Văn Thư thấy Hàn Sĩ Bán không đi ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là nhấc chân lên, đứng dậy rất ưu nhã đem y phục bị Tả Kinh Hoan cởi ra từng cái từng cái mặc trở về, không ngưng ngừng, không mất tự nhiên, động tác không chậm không vội, bộ dạng ưu nhã trấn định tự nhiên, không có chút nào chật vật, làm Tả Kinh Hoan choáng váng, bị bắt gian, còn có thể như thế ưu nhã, trừ Tần Văn Thư không có người thứ hai. Tả Kinh Hoan cũng nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, trong lòng vẫn có chút sầu lo, bị Hàn Sĩ Bán phát hiện, sợ là mang tới cho Tần Văn Thư rất nhiều phiền toái.

Tần Văn Thư thấy Tả Kinh Hoan mặc chỉnh tề rồi, vỗ nhẹ vai Tả Kinh Hoan, mỉm cười, tựa hồ nói cho Tả Kinh Hoan, không có chuyện gì, hết thấy đã có ta.

Tả Kinh Hoan nhìn Tần Văn Thư mỉm cười, yên lòng trở lại, trên người Tần Văn Thư có một loại sức mạnh rất cường đại, luôn khiến cho người ta an tâm.

Hàn Sĩ Bán không nghĩ tới Tần Văn Thư đối với mình một chút cũng không áy náy, thậm chí còn ngay trước mặt mình cùng Tả Kinh Hoan liếc mắt đưa tình, điều này làm cho Hàn Sĩ Bán càng tức giận hơn.

“Khinh Hoan, người ra ngoài trước đi.” Tần Văn Thư ôn nhu nói với Tà Khinh Hoan.

Tà Khinh Hoan không chịu đi ra ngoài, nàng biết Tần Văn Thư muốn bảo vệ mình, nhưng chuyện này nên là hai người cùng nhau giải quyết mới phải, nàng không thể để cho Tần Văn Thư một mình đối mặt, vì mình Tần Văn Thư đã làm rất nhiều việc.

“Ngoan, nghe lời!” Tần Văn Thư tựa hồ dụ dỗ, thật ra giọng điệu ra lệnh rất kiên định, lúc này Tần Văn Thư không cho phép bất luận kẻ nào trái ý mình.

Tà Khinh Hoan thấy vẻ mặt kiên quyết của Tần Văn Thư, chần chờ một chút, mới nghe lời ra khỏi phòng, để lại Hàn Sĩ Bán cùng Tần Văn Thư ở bên trong, nàng không biết Hàn Sĩ Bán liệu sẽ làm khó Tần Văn Thư không, nàng rất muốn biết bọn họ nói cái gì, nhưng tường cách âm thật tốt quá, Tà Khinh Hoan không thể làm gì khác, đành tựa vào bên cạnh cửa, chờ bọn họ nói chuyện xong.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Gieo Nhân Nào Gặt Quả Nấy

“Tần Văn Thư, cô nàng mới là nguyên nhân chính để em không ly hôn không được có phải hay không?” Hàn Sĩ Bán về mặt u ám, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Có lẽ, thế nhưng mọi việc đều có nguyên nhân mới ra kết quả, bắt đầu là do anh gieo hạt, hiện tại mới thành quả, người phải hỏi lại bản thân phải là anh mới đúng.” Tần Văn Thư ôn hòa nói, nếu như không phải Hàn Sĩ Bán, mình căn bản sẽ không quen được Tà Khinh Hoan.

“Em có ý gì?” Hàn Sĩ Bán không phải hoàn toàn không biết ngụ ý của Tần Văn Thư, chẳng qua là không muốn thừa nhận mà thôi.

“Nếu không phải anh bắt trung trước, em như thế nào nhận thức Tà Khinh Hoan đây?” Sự việc đã tới nước này, không cần phải che che giấu giấu nữa, Tần Văn Thư trong lòng trái lại có chút thoải mái.

“Cho nên, em muốn trả thù anh?” Hàn Sĩ Bán hỏi, tuy rằng bản thân mình sai trước, thế nhưng Tần Văn Thư cũng làm quá, cảm tình và thân thể của nam nhân vốn có khả năng phân tách, hẳn không thừa nhận mình phản bội nàng về mặt tình cảm, hẳn vẫn luôn đặt Tần Văn Thư ở vị trí quan trọng nhất.

“Có lẽ ban đầu là như thế, nhưng sau lại trở thành giả diễn thực làm, nhân sinh luôn tràn ngập kết quả bất ngờ như trong kịch.” Tần Văn Thư hồ hững nói, tránh nặng tìm nhẹ, nếu Hàn Sĩ Bán cho rằng mình muốn trả thù, coi như là mình đang trả thù đi. Do mình chủ động treu chọc Tà Khinh Hoan, cùng với việc Tà Khinh Hoan chủ động tìm mình, điểm giận chó đánh mèo này hoàn toàn bất đồng. Tần Văn Thư không hy vọng Hàn Sĩ Bán giận chó đánh mèo, đi tìm Tà Khinh Hoan gây rối.

“A, em nói đến nhân quả sao, nếu không phải em bị lãnh cảm, không cam tâm tình nguyện thỏa mãn anh, tại sao anh phải đi tìm những nữ nhân khác?” Hàn Sĩ Bán chất vấn, hẳn không cảm thấy vấn đề bắt đầu từ bản thân mình.

“Cho nên, nếu chúng ta không có biện pháp giải quyết mâu thuẫn này, tốt nhất là ly hôn, anh muốn tìm nữ nhân nào giải quyết, em hoàn toàn không có ý kiến.” Tần Văn Thư cảm thấy dây dưa lằng nhằng tại vấn đề này đã không còn ý nghĩa gì nữa.

“Nếu cô thật sự bị lãnh cảm, tôi cũng đành chấp nhận, đằng này cô không có, không phải cô được Tà Khinh Hoan *chiều chuộng* thực thỏa mãn sao, giả vờ băng thanh ngọc khiết cho ai xem, bất quá cũng là một dâm phụ mà thôi...” Giận quá mất khôn, Hàn Sĩ Bán đem toàn bộ những câu lăng mạ đều nói ra, hiện tại hẳn làm sao còn có một phần tu dưỡng hay khí độ của công tử thượng lưu.

Trái lại Tần Văn Thư không vì những lời sỉ nhục của Hàn Sĩ Bán mà tức giận, chẳng qua nàng chỉ mỉm cười hết sức lạnh nhạt với hắn, bản thân ngàn chọn vạn tuyển, tuyển đến cuối cùng dĩ nhiên là một nam nhân như vậy, thật sự là châm chọc, may mắn, không phải ở chung cả đời mới phát hiện được, bằng không thật là một việc đáng hận.

Hàn Sĩ Bán nhìn thấy nụ cười xa cách của Tần Văn Thư, toàn bộ những ngôn ngữ vô văn hóa kia đều tự động biến mất, có đôi khi nụ cười so với ngôn ngữ sắc bén hơn nhiều. Hàn Sĩ Bán hy vọng Tần Văn Thư giải thích hoặc nói dối, thậm chí lừa gạt đều có thể, ít nhất chứng minh trong lòng nàng còn để ý đến cảm thụ của mình, nhưng là nàng không nói gì chỉ im lặng đứng nhìn và mỉm cười lạnh lùng, làm cho Hàn Sĩ Bán thật sự sợ hãi, hẳn phát hiện bản thân thế nhưng không có khả năng giữ lại Tần Văn Thư.

“Hàn Sĩ Bán, nói thật ra, tôi rất thất vọng về anh, nhưng không cần lo lắng, cảm giác của anh với tôi hay cảm giác của tôi với anh đã không còn quan trọng, chúng ta không có ràng buộc gì hết, cho nên mời anh đi cho, thuận tiện đưa lại chìa khóa nhà.” Tần Văn Thư rất khách khí hạ lệnh đuổi khách, nhưng là giọng điệu càng lúc càng khách khí, càng phát ra lạnh lùng. Lúc trước không nói Hàn Sĩ Bán để lại chìa khóa, là vì còn chút tình nghĩa, nàng không muốn làm ra chuyện tuyệt tình như vừa ký thỏa thuận xong đã cùng người ta đoạn tuyệt quan hệ, nhưng mà hiện tại, Tần Văn Thư một chút cũng không hy vọng Hàn Sĩ Bán quấy rầy cuộc sống riêng tư của mình.

“Cô không sợ gia gia biết chuyện cô cặp với một nữ nhân hay sao?” Hàn Sĩ Bản uy hiếp hỏi.

“Không cần anh lo lắng, đến lúc đó tôi tự giải thích với gia gia, hơn nữa anh làm cho tôi cảm thấy thất vọng với nam nhân, anh cũng không chỉ có một mình Tả Kinh Hoan, với lại, thân nhân vĩnh viễn là thân nhân, ngoại nhân thủy chung vẫn là ngoại nhân.” Tần Văn Thư cảm thấy Hàn Sĩ Bản sẽ không dám ba hoa chích chòe trước mặt gia gia, nếu dám, cũng đừng trách mình trở mặt, đến lúc đó đổ toàn bộ trách nhiệm cho Hàn Sĩ Bản, nói bởi vì hắn nơi nơi vương tình, làm cho bản thân không dám ôm ấp hy vọng về nam nhân, gia gia *thăm hỏi* trước sợ không phải mình mà là Hàn Sĩ Bản. Thân nhân nhất định sẽ đối phó ngoại nhân trước, sau đó mới giải quyết đến mâu thuẫn nội bộ, quan hệ lợi hại như vậy Hàn Sĩ Bản hẳn là biết rõ. Có thể dạy ra người như Tần Đăng, Tần Văn Thư cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, nàng luôn giữ nguyên tắc: nếu người không phạm ta, ta cũng không đụng người, nàng bình thường thích cùng người khác hòa hảo, thế nhưng không có nghĩa nàng dễ bị khi dễ.

Hàn Sĩ Bản lộ ra vẻ thua cuộc, hắn không cam tâm, nhưng lại không có biện pháp đối phó Tần Văn Thư và Tả Kinh Hoan, rõ ràng một bụng đầy hỏa, lại không có chỗ phát tiết.

“Mời anh đi ngay, để lại chìa khóa.” Tần Văn Thư khách khí nhắc lại lần nữa.

Sắc mặt Hàn Sĩ Bản càng khó coi hơn, ném chìa khóa xuống sàn, sau đó đẩy cửa đi ra, lúc nhìn thấy Tả Kinh Hoan dựa cửa, trừng mắt liếc nàng một cái, vẻ mặt dường như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Tả Kinh Hoan nhìn thấy trong lòng có chút sợ hãi.

“Xem bộ dáng của Hàn Sĩ Bản, ta có hơi lo lắng.” Tả Kinh Hoan lo lắng nói với Tần Văn Thư.

“Hiện tại hắn chỉ là suy nghĩ không thông trong chốc lát, để cho hắn bình tĩnh vài ngày thì sẽ không sao nữa, dù sao nếu làm lớn chuyện, bản thân hắn cũng sẽ không có kết quả tốt, hắn không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được quan hệ lợi hại, hơn nữa do hắn đuối lý trước, sẽ không dám làm căng không nhả.” Tần Văn Thư an ủi, nàng dám cùng Hàn Sĩ Bản ngà bài, hậu quả xấu nhất, nàng cũng đã nghĩ tới rồi.

“Tạo thêm phiền toái cho người, nếu không phải ta tùy hứng, sẽ không gặp phải nhiều chuyện phiền phức.” Tả Kinh Hoan có chút tự trách.

“Ta không thích một Tả Kinh Hoan khách khí với ta như vậy, ta thích người toàn tâm toàn ý ý lại ta. Chung sống cùng nhau là chuyện lâu dài, không chỉ đơn thuần dựa vào cảm xúc nhất thời và tình yêu bốc đồng, còn có ý thức trách nhiệm. Khi lựa chọn cùng một chỗ với người, ta hy vọng người là người có thể làm bạn đến già cùng ta, chiếu cố người là trách nhiệm của ta.” Tần Văn Thư sờ đầu Tả Kinh Hoan chân thành giải thích, bộ dáng hiện giờ của Tả Kinh Hoan rất giống học sinh tiểu học phạm phải sai lầm, thật cẩn thận, nhìn rất lạ. Hơn nữa Tần Văn Thư cũng không cho đây là lỗi của Tả Kinh Hoan, bản thân mình hoàn toàn có thể ngăn cản nàng, nhưng lại chọn lựa dung túng, chẳng qua như vậy cũng tốt, sau này không cần lúc nào cũng tránh né Hàn Sĩ Bản, giống như là mình làm chuyện có lỗi với hắn, tuy rằng bản thân có chút không đúng nhưng tính ra cùng lắm thì ngang ngửa với Hàn Sĩ Bản thôi.

“Tần Văn Thư, không biết kiếp trước ta tích đức bao lâu, kiếp này mới có thể gặp được người?” Ánh mắt của Tả Kinh Hoan hơi đỏ lên, nàng nhất định sẽ đối xử tốt với Tần Văn Thư, cũng chỉ đối tốt với một mình Tần Văn Thư.

“Ngốc tử, nói không chừng là đời trước ta thiếu nợ người, cho nên đời này trả lại cho hết.” Tần Văn Thư trêu nàng mà nói, Tả Kinh Hoan nếu làm nhiều việc thiện như vậy, hơn 20 năm trước sẽ không chịu nhiều khổ sở như vậy.

“Ha ha, có thể lắm.” Tả Kinh Hoan áp chế cảm giác chua xót đang trào dâng ở chóp mũi, vừa cười vừa nói, nàng biết bản thân lúc cười đẹp hơn lúc khóc nhiều lắm.

“Gần đây vừa mới mở một cái siêu thị khá lớn, chúng ta cùng đi mua một ít thực phẩm về làm cơm chiều đi, ta rất chờ mong những bữa cơm nóng sốt của Tả đại trù.” Tần Văn Thư nói sang chuyện khác. Nàng phát hiện bản thân tận hưởng cuộc sống đơn giản như vậy, lộ ra thần nhiên ấm áp và bình phẩm hạnh phúc.

“Được, chúng ta lập tức đi thôi.” Tả Kinh Hoan lên tiếng phá tan không khí u ám do sự xuất hiện của Hàn Sĩ Bản tạo nên, chờ mong bữa cơm đầu tiên sau khi Tần Văn Thư ly hôn, đây là một ngày rất đáng kỷ niệm.

Cả hai đều không thích động chút là lái xe, bình thường nếu là ở những chỗ gần, các nàng sẽ lựa chọn đi bộ, chẳng qua những cơ hội như thế cũng không phải nhiều lắm.

Từ biệt thự đến siêu thị, xe cộ và người qua đường cũng không nhiều, đường sá rộng rãi có vẻ rất thoáng đãng.

“Chúng ta chạy đua về được không?” Tần Văn Thư bỗng nhiên hăng hái hỏi.

“Thi chạy?” Tả Kinh Hoan vô cùng kinh ngạc, từ lúc bỏ khiêu vũ đến giờ, trời biết có bao lâu nàng không vận động qua.

“Àn, chúng ta thử tài một chút, xem ai chạy đến nhà đầu tiên.” Tần Văn Thư đối với đề nghị này rất có hứng thú.

“Được thôi.” Bản thân mình trẻ hơn Tần Văn Thư đến 6 tuổi, không có lý do để thua cuộc.

Thế nhưng Tả Kinh Hoan rất nhanh đã phát hiện được, bản thân đuối không kịp Tần Văn Thư, nàng không nghĩ tới thể lực của Tần Văn Thư tốt như vậy, vậy mà hơi vận động trên giường một chút đã nói mệt, thì ra là gạt người ta.

Tần Văn Thư chạy chậm lại, Tả Kinh Hoan mới thở hắt ra đuổi kịp.

“Mới được vài phút đồng hồ, nhìn người mệt như vậy.” Tần Văn Thư dừng chân, cười trêu chọc nói, tuổi trẻ như vậy mà chạy không bằng mình, xem ra Tà Khinh Hoan rất ít khi vận động.

“...ít nhất... có một ngàn mét rồi, không mệt mới là lạ.” Tà Khinh Hoan thân thủ cầm tay Tần Văn Thư, nàng chính là thích chậm rãi tay trong tay tản bộ, so với chạy bộ lãng mạn hơn nhiều.

“Sau này phải thường xuyên chạy bộ mới được.” Tần Văn Thư vươn tay sửa lại phần mái do vừa mới chạy mà có chút tán loạn cho Tà Khinh Hoan, dung nhan Tà Khinh Hoan trong ánh hoàng hôn vàng nhạt dịu dàng của mặt trời chiều, xinh đẹp có chút không thực, làm cho Tần Văn Thư trong lúc nhất thời có phần ngơ ngẩn say mê, hiện tại Tà Khinh Hoan trong lòng của Tần Văn Thư không thể nghi ngờ là đẹp nhất trên đời.

Hoàn toàn không phát hiện có một chiếc xe đậu ở cách đó không xa, trong xe ngồi một nam nhân với sắc mặt lo lắng.

Hàn Sĩ Bán rời khỏi biệt thự nhưng không có lái xe đi hẳn, hắn vẫn ngồi trong xe, nhớ tới chuyện xảy ra gần đây, càng nghĩ càng phần nộ hơn, cảm giác bản thân bị hai nữ nhân lừa gạt. Thời gian gần đây nữ nhân xuất hiện quanh hắn có chút kỳ lạ, từ chuyện biểu hiện của Tà Khinh Hoan trở nên bất thường sau khi mình đi công tác trở về, sự lạnh nhạt của Tần Văn Thư, lừa mình ký vào thỏa thuận ly hôn, còn có hình ảnh thân mật làm cho trái tim của hắn đau đớn, nhìn về phía hai bóng dáng cách đó không xa vừa nói vừa cười, biểu hiện cực kỳ thân thiết và ân ái của hai nữ nhân đó làm cho thần kinh vốn đã phần nộ của hắn càng kéo căng hơn, toàn bộ tức giận và ghen tị tại một khắc đạt đến đỉnh điểm, bàn tay hung hăng nắm chặt vô – lăng, gân xanh lộ rõ ra ngoài, hai con tiện nhân chết tiệt, hắn sẽ không buông tha tùy các nàng tiêu dao khoái hoạt, mà xui quý khiến, Hàn Sĩ Bán giẫm mạnh vào chân ga, tăng thêm tốc độ, chiếc xe giống như con ngựa bất kham đâm thẳng về phía trước.

Tà Khinh Hoan tình cờ phát hiện có một chiếc xe hướng các nàng bay tới, nguy hiểm tới gần, Tà Khinh Hoan theo bản năng dùng sức đẩy Tần Văn Thư sang một bên, còn thân thể của nàng lại bị tông trúng, bay ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Tần Văn Thư cảm giác như máu mình đông lại, cực kì sợ hãi tựa một con sóng lớn đánh vào mình, từ nhỏ đến lớn, nàng ít khi sợ, nhưng thời khắc này, sự sợ hãi cơ hồ bao trùm lấy nàng.

Tần Văn Thư chạy về phía Tà Khinh Hoan, nàng nằm trong vũng máu, nhìn Tà Khinh Hoan cả người đầy máu, Tần Văn Thư cực sợ, chạm tay vào khuôn mặt dính máu của Tà Khinh Hoan, ngón tay run rẩy, nàng sợ Tà Khinh Hoan cứ như vậy chết đi, Tà Khinh Hoan nhất định không thể có chuyện, tuyệt đối không thể có chuyện, Tần Văn Thư bối rối muốn lấy điện thoại ra gọi cấp cứu, lại phát giác các nàng lúc ra ngoài không mang theo di động, lúc này trừ chiếc xe đâm Tà Khinh Hoan, không có chiếc xe nào khác, luôn luôn tinh táo xử lý mọi việc như Tần Văn Thư, cũng không cách nào bình tĩnh nổi, vô cùng khẩn trương.

Hàn Sĩ Bán nhìn Tà Khinh Hoan nằm trong vũng máu, cũng đến ngây ngẩn cả người, hắn không muốn giết người, hắn chỉ không muốn thấy Tần Văn Thư cùng Tà Khinh Hoan thân mật, hắn chẳng qua là rất tức giận, hắn muốn tách các nàng ra, hắn tuyệt đối không muốn đâm vào các nàng, trong thâm tâm Hàn Sĩ Bán vì mình mà tự giải thích, nhưng giải thích thế nào cũng không giải quyết được gì, hắn đã đâm vào Tà Khinh Hoan, giờ nàng đang bị nguy hiểm tới tính mạng.

“Bây giờ chúng ta lập tức đưa nàng tới bệnh viện. . .” Hàn Sĩ Bán cũng không phải là người tàn nhẫn lương tâm, hắn bị ghen tị cùng tức giận làm cho mê muội, sự việc vượt ra khỏi tầm khống chế, hắn cũng sợ, muốn sửa chữa, Hàn Sĩ Bán vội vàng mở cửa xe đi xuống nói với Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư chưa từng oán hận một người như vậy, Hàn Sĩ Bán là người đầu tiên, nhưng nàng biết đây không phải là lúc hành động theo cảm tính, nơi này cách bệnh viện một quãng xa, nàng sợ Tà Khinh Hoan không kịp đợi xe cứu thương.

“Nhanh lên!” Tần Văn Thư rất lo lắng, hận không thể lập tức đưa Tà Khinh Hoan tới bệnh viện.

Hàn Sĩ Bán lập tức ôm lấy Tà Khinh Hoan đang nằm trên mặt đất, đưa vào xe của mình, Hàn Sĩ Bán lái xe, Tần Văn Thư ôm Tà Khinh Hoan trong ngực, máu đỏ tươi khiến quần áo Tần Văn Thư cũng đỏ búng.

“Tà Khinh Hoan, nhất định phải cố gắng, người không thể có chuyện.” Tần Văn Thư đỏ mắt nói với Tà Khinh Hoan, nàng thà rằng người bị đâm là mình, cũng không muốn Tà Khinh Hoan không chút sinh khí nằm ở trong ngực mình, sinh lý từ biệt, cách nhau trong ngang tắc thật khiến người ta sợ hãi.

Lý Hâm không nghĩ tới mình gặp Tà Khinh Hoan ở bệnh viện, Lý Hâm cau mày, Tà Khinh Hoan tình huống vô cùng nguy cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể đe dọa tới tính mạng, Lý Hâm không dám nghĩ nhiều, nếu Tà Khinh Hoan bị đưa vào trễ một chút. . .

“Nàng có sao không?” Tần Văn Thư nắm lấy tay Lý Hâm khẩn trương hỏi, làm đau Lý Hâm cũng không biết. Bất quá Lý Hâm không để ý, nàng hiểu tâm trạng Tần Văn Thư lúc này, nếu như người nằm bên trong là Nghiêm Nhực Vắn, mình cũng sẽ lo lắng như thế, quan tâm sẽ bị loạn.

“Cần lập tức tiến hành phẫu thuật, chỉ có thể nói không lạc quan, giờ ta vào phẫu thuật cho nàng.” Lý Hâm nói rất nhanh, vội vàng vào phòng mổ, Lý

Hâm cảm thấy may mắn mình là bác sĩ, giờ phút này có thể vì Tả Khinh Hoan làm giải phẫu, có thể hết lòng giúp nàng.

Khó khăn nhất, vĩnh viễn là người ở bên ngoài chờ đợi, nhưng không giúp gì được, nhìn nhân viên y tế ra ra vào vào, hồn giống như trôi lơ lửng trong không trung, không chỗ nào dựa vào, thật bất an.

Đèn phòng giải phẫu sáng lên, Tần Văn Thư tâm trạng lo lắng chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm lo âu, Tần Văn Thư bắt lực ngồi chờ ở cửa phòng giải phẫu, mình không thể làm được gì, không thể vì Tả Khinh Hoan chia sẻ đau đớn, nói thật tốt, sẽ chăm sóc nàng, giờ ngược lại mình biến thành người bị nàng bảo vệ.

Hân Sĩ Bàn nhìn Tần Văn Thư đáng vẻ bất lực, có chút không đành lòng, muốn ôm Tần Văn Thư vào trong ngực, nhưng hân dường như không có tư cách này nữa, nàng sẽ không thích mình làm vậy.

“Ta thật không phải có ý muốn đâm nàng, ta cũng không biết mình làm sao lại đụng tới. . .” Hân Sĩ Bàn vì mình giải thích, chuẩn bị đưa tay vỗ về Tần Văn Thư.

“Người đừng chạm vào ta, nàng tốt nhất là không bị làm sao, nếu như có chuyện, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ người!” Tần Văn Thư lạnh lùng nói với Hân Sĩ Bàn, Hân Sĩ Bàn muốn đâm không đơn thuần chỉ có Tả Khinh Hoan, còn có mình, nếu không phải Tả Khinh Hoan đẩy mình ra, giờ phút này mình cũng có thể đang nằm ở bên trong, nếu mình cùng nàng nằm trên bàn phẫu thuật lạnh như băng kia, nàng cũng sẽ không lạnh lẽo, cô đơn.

“Ta chỉ là quá yêu người, lúc ấy bị ghen tị cùng tức giận làm cho mê muội. . .” Hân cũng rất hối hận.

“Người lấy danh nghĩa tình yêu đi thương tổn, nàng cũng vì yêu mà bảo vệ, yêu một người bao nhiêu, mới có thể không để ý tính mạng của mình, mà người chẳng qua là xoay tay một cái, cái gọi là yêu của người làm ta thấy ghê tởm, người cách ta xa một chút, ta không muốn nhìn thấy nữa người nữa, ta nghĩ Khinh Hoan cũng sẽ không muốn gặp lại người, cho nên mời rời đi.” Tần Văn Thư sáng giọng.

Hân Sĩ Bàn không phản bác nổi, hân biết cả đời này mình cùng Tần Văn Thư cũng không có khả năng nữa, quả thật, so với Tả Khinh Hoan dùng cảm quên mình đẩy Tần Văn Thư ra, hành vi của mình thật làm người ta cảm thấy vô liêm sỉ, giải thích thêm nữa cũng không thể bào chữa cho hành vi của mình.

“Thật xin lỗi.” Hân Sĩ Bàn chân thành nhận lỗi.

Tần Văn Thư không để ý tới Hân Sĩ Bàn, giờ phút này Hân Sĩ Bàn nói xin lỗi, so với tính mạng của Tả Khinh Hoan, giá thật quá rẻ rồi.

Tần Văn Thư cảm giác thời gian trôi qua lâu như cả thế kỉ vậy, trong phòng giải phẫu đèn mới tắt, cửa phòng giải phẫu từ từ mở ra.

“Nàng như thế nào?” Tần Văn Thư vội vàng hỏi Lý Hâm mới vừa cởi khẩu trang ra.

“Tình huống tạm thời ổn định, nhưng não xuất huyết tương đối nghiêm trọng, hơn nữa mất máu quá nhiều, có thể tỉnh lại hay không, sẽ xem ý chí sinh tồn của nàng. Nàng làm sao thương nặng như vậy?” Lý Hâm hỏi Tần Văn Thư – trên người còn dính rất nhiều vết máu, mẹ Tả Khinh Hoan mới mất, hiện giờ chính mình lại bị thương nặng, năm nay Tả Khinh Hoan đúng là năm tuổi gặp hạn, thật nên cho nàng trốn ở nhà ngàn vạn đừng ra khỏi cửa, Lý Hâm cũng rất lo lắng.

“Nàng vì bảo vệ ta, nàng vốn có thể tránh ra.” Tần Văn Thư đau lòng tự trách.

Lý Hâm dời tầm mắt về phía Hân Sĩ Bàn đứng bên cạnh, trên người dính máu, bọn họ tới cùng nhau, Lý Hâm cũng đoán được một ít, nàng khinh thường nhìn thoáng qua Hân Sĩ Bàn, tầm mắt liền quay trở lại.

“Xem ra nàng thật sự là rất yêu người, nàng vẫn luôn là người coi trọng bản thân mình nhất, hôm nay có thể vì người ngay cả mạng của mình cũng không cần, nói rõ bây giờ ở trong tâm trí nàng người đã giữ vị trí quan trọng nhất, đợi nàng tỉnh lại, hãy chăm sóc cho nàng thật tốt.” Lý Hâm cảm thấy Tả Khinh Hoan nhất định có thể tỉnh lại, Tả Khinh Hoan vốn là người kiên cường, quan trọng là Tả Khinh Hoan nhất định không nỡ bỏ Tần Văn Thư.

“Àn, nàng nhất định sẽ tỉnh lại.” Tần Văn Thư cũng tin chắc Tả Khinh Hoan nhất định sẽ tỉnh lại.

“Người tốt nhất cũng đi kiểm tra một chút xem có bị thương không, cũng đổi lại quần áo luôn, ta nghĩ Tả Khinh Hoan sau khi tỉnh lại, nhất định không hy vọng gặp lại người đáng vẻ chật vật như vậy, trong mắt Tả Khinh Hoan Tần Văn Thư là nữ thần.” Lý Hâm khuyên Tần Văn Thư, phân tán sự chú ý của Tần Văn Thư, Tả Khinh Hoan không nỡ để Tần Văn Thư chút xíu thương tổn nào, mình nên thay Tả Khinh Hoan chăm sóc Tần Văn Thư mới phải.

“Ta không sao.” Nào có ai là nữ thần? Tần Văn Thư chán nản, nếu như là nữ thần, làm sao sẽ để cho chuyện như vậy xảy ra, rốt cuộc mình vẫn là đánh giá thấp cảm xúc của Hân Sĩ Bàn, quá xem thường, nếu như mình có thể xử lý chuyện Hân Sĩ Bàn cẩn thận hơn một chút, có lẽ sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

“Ta đi xem nàng một chút.” Tần Văn Thư không thấy Tả Khinh Hoan, sẽ không yên lòng.

Tần Văn Thư nhìn vào trong phòng điều trị đặc biệt, mặt Tả Khinh Hoan tái nhợt không có chút huyết sắc nào, trong đau đớn, Tả Khinh Hoan, nhất định phải tỉnh lại, ta chờ người.

Chương 83: Giấy Không Bọc Được Lửa

Tần Đăng và Thi Vân Dạng cùng lúc xuất hiện tại bệnh viện, tuy rằng trước khi bỏ đi Hàn Sĩ Bán đã vận dụng các loại quan hệ nghĩ lấy đi bằng thu hình bị camera quay lúc xảy ra tai nạn, chẳng qua hẳn rõ ràng đánh giá thấp thể lực vô không bắt nhập (chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng tất cả mọi dịp – ở đây có nghĩa là có thể len lỏi vào từng góc ngách) của Tần gia, nghĩ muốn dấu mà dấu không xong, người của Tần gia dĩ nhiên đã thấy được đoạn phim đó.

“Tỷ tỷ, có bị gì không?” Tần Đăng bước đến gần Tần Văn Thư, thân thiết hỏi.

“Không sao, người bị đụng là Tả Khinh Hoan.” Tần Văn Thư xoa nhẹ cặp mắt cực kỳ mỏi mệt, đã một ngày một đêm, Tả Khinh Hoan còn chưa tỉnh lại, thời gian chờ đợi đang hành hạ các dây thần kinh căng như dây đàn của Tần Văn Thư.

“Đại tiểu thư, tốt nhất là người đi nghỉ một chút đi, nữ nhân 30 tuổi không nên thức trắng cả đêm.” Thi Vân Dạng nhìn bộ dáng mệt mỏi của Tần Văn Thư khuyên nhủ, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy qua trạng thái ủ dột tinh thần rã rời của Tần đại tiểu thư. Trong trí nhớ của Thi Vân Dạng, Tần Văn Thư vĩnh viễn đều biết không chế tốt cảm xúc, ưu nhã, xinh đẹp lại ung dung, không giống những kẻ tầm thường. Tần Văn Thư của hiện tại thoạt nhìn giống như một người bình thường, có u sầu lo lắng, có vẻ oái oăm còn có bất an. Trước đây, Tần Văn Thư tuy gả cho Hàn Sĩ Bán, thế nhưng cảm giác được Tần Văn Thư không bị Hàn Sĩ Bán tư hữu (chiếm làm của riêng), Hàn Sĩ Bán giống như một tín đồ sùng bái tôn thờ nàng. Nhưng mà bây giờ, Thi Vân Dạng có cảm giác Tần Văn Thư đã bị Tả Khinh Hoan tư hữu. Là Tả Khinh Hoan bình thường hóa Tần Văn Thư, làm cho nàng nhiễm bụi trần, Tả Khinh Hoan bắt đầu chiếm được phần lượng ngày càng cao trong lòng Tần Văn Thư, còn bản thân mình có lẽ không bằng một góc của Tả Khinh Hoan, trong lòng Thi Vân Dạng có chút ghen tị, nàng luôn cảm thấy không ai có thể xứng với Tần Văn Thư. Tâm tình của nàng giống như những kẻ hâm mộ cuồng nhiệt không thích thần tượng của mình kết hôn, trong cảm nhận của họ thần tượng không phải người tầm thường, không muốn thấy thần tượng bỏ đi lớp áo khoác bóng bẩy, có cuộc sống của một người bình thường. Thực ra tâm tình như vậy không chỉ một mình Thi Vân Dạng mới có, Tần Đăng cũng vậy.

“Nàng không tỉnh lại, ta ngủ không được.” ngay cả khi nhắm mắt, đều sẽ giật mình tỉnh giấc, trong mơ luôn thấy cảnh tượng Tả Khinh Hoan bị đụng bay người, cảm giác sợ hãi với nhịp tim rối loạn vẫn chưa giảm bớt, lúc đó Tần Văn Thư sẽ nắm chặt lấy tay Tả Khinh Hoan, cảm giác được nhiệt độ ấm áp của nàng, mới hơi giảm bớt áp lực lo lắng.

“Phải chiều cô tốt bản thân trước, mới có khả năng lo được cho nàng.” Thi Vân Dạng nhủ mảy khuyên nhủ, cảm giác một phần thân thiết của Tần Văn Thư thuộc về mình bị Tả Khinh Hoan đoạt mất. Khi còn bé, vô luận bản thân nghịch ngợm như thế nào, quậy phá ra sao, chỉ cần quay đầu lại trong nháy mắt, sẽ thấy bóng dáng Tần Văn Thư im lặng đứng phía sau mình. Chỉ cần có Tần Văn Thư chống lưng, nàng sẽ thấy an toàn, trên người Tần Văn Thư có một loại năng lực giúp củng cố tinh thần của người khác, giống như vào năm 9 tuổi khi mẹ của nàng qua đời, Tần Văn Thư vẫn ở bên cạnh vào thời điểm khó khăn nhất. Thi Vân Dạng bản thân cũng không biết tình cảm mình dành cho đại tiểu thư là dạng gì, giống như là tình yêu cũng không đúng, bản thân chưa từng có dục vọng chiếm giữ nàng. Trước đây bởi vì Thi Vân Dạng muốn phá hủy mối tạo ra cơ hội cho hai người, khi đó Thi Vân Dạng không hề cảm thấy Tả Khinh Hoan trong lòng Tần Văn Thư có bao nhiêu đặc biệt, nhiều lắm chỉ là thêm một kẻ được hào quang của nữ thần chiếu sáng, không ngờ bây giờ lại có cảm giác ánh sáng của nữ thần bị nàng một người giữ lấy, Thi Vân Dạng luôn suy nghĩ nữ thần không thể bị tư hữu, nữ thần là tài sản chung thuộc về mọi người.

Thi Vân Dạng và Tần Đăng lúc này mới chuyển ánh mắt về phía Tả Khinh Hoan, trong lòng có chút phức tạp, bọn họ mừng là Tả Khinh Hoan kịp thời đẩy Tần Văn Thư ra, trong lòng họ, mười Tả Khinh Hoan cũng không trọng yếu bằng một Tần Văn Thư.

“Ta có chừng mực.” Tần Văn Thư thân nhiên trả lời, “Hai người nếu tìm được đến đây, chắc gia gia đã biết chuyện rồi phải không?” Tần Văn Thư hỏi, giấy không thể gói được lửa, nếu biết thì càng tốt, là lúc nên thẳng thắn đối diện sự thật của gia đình.

“Đúng vậy. Gia gia đã biết, nên dẫn ta nhắn tỷ tỷ lập tức về nhà một chuyến.” bầu không khí trên dưới Tần gia rất ngưng trọng, bản thân mình khiến cho ông già đó thất vọng bao nhiêu lần, cũng không bằng lần này của tỷ tỷ, một lần làm cho ông ta và cha mẹ phải trợn tròn mắt, Tần Đăng tin tưởng chắc chắn lắm gia gia mới tìm ra cơ để rửa xả mình.

“Hiện tại ta không thể đi.” Tần Văn Thư lắc đầu, một khi Khinh Hoan chưa tỉnh, mình sẽ không rời khỏi bệnh viện.

“Vậy phía gia gia và ba mẹ, tỷ dự định làm gì bây giờ, còn có Hàn Sĩ Bán, xử lý thế nào?” Tuy rằng mới đập Hàn Sĩ Bán một trận bầm dập mặt mũi, thế nhưng, Tần Đăng không dự định đơn giản bỏ qua cho hắn, phạm là người muốn tổn hại tỷ tỷ, Tần Đăng sẽ không cho kẻ đó dễ sống.

“Gia gia và ba mẹ, ta tự mình giải quyết, Hàn Sĩ Bán chờ Khinh Hoan tỉnh lại mới tính đến.” Nếu Tả Khinh Hoan không thể tỉnh lại, Tần Văn Thư sẽ bắt Hàn Sĩ Bán chôn cùng, nhưng mà, nàng tin tưởng Tả Khinh Hoan nhất định tỉnh lại, quyền xử lý hắn, nàng sẽ để dành cho Khinh Hoan.

Thi Vân Dạng nhìn Tả Khinh Hoan hôn mê nằm trên giường, kỳ thật người nên tránh ra chứ, bằng vào một lần xảy ra tai nạn đã có thể tư hữu Tần Văn Thư, chuyện đó ngay cả ta cũng không dám làm, vậy mà bị nữ nhân chẳng ra gì như người làm được.

Tần Đăng cũng nhìn về phía Tả Khinh Hoan, xem ra nữ nhân này thật lòng với tỷ tỷ, chẳng qua, tỷ tỷ vốn thường được người yêu thích, cho dù người thật lòng cũng không có nghĩa là người xứng đôi với nàng. Tần Đăng biết bản thân cho dù không cam lòng cũng không được, tỷ tỷ là người một khi nhận định sẽ không thay đổi. Chỉ cần Tả Khinh Hoan không chủ động rời khỏi, tỷ tỷ vĩnh viễn sẽ không buông nữ nhân này ra.

Sau khi Thi Vân Dạng và Tần Đăng bỏ đi, Tần Văn Thư mới phát hiện di động sớm đã hết pin, nàng thay một cục pin mới vào, gọi điện thoại cho mẹ mình, vì nàng biết mẹ là người mềm lòng nhất.

“Mẹ, con là Văn Thư.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng nói.

“Con có bị gì hay không? Điện thoại nhiều lần vẫn không có người bắt máy, chúng ta thực lo lắng...” Lâm Tĩnh Nhân lo lắng hỏi.

“Mẹ, con không sao.” Tần Văn Thư trấn an mẹ của mình.

Hai ngày nay, sắc mặt của lão gia tử thật khó coi, nàng chỉ hy vọng chuyện này là hiểu lầm, nữ nhi luôn nghe lời nhất sẽ không làm cho bọn họ lo lắng và thất vọng.

“Chuyện đó có thật không? Con thích nữ nhân sao, bởi vì nữ nhân đó mới ly hôn với Hàn Sĩ Bàn? Hay là Hàn Sĩ Bàn muốn lấy có để chia tay.” Lâm Tĩnh Nhân chủ động muốn giải vây cho Tần Văn Thư, chỉ cần Văn Thư nói nàng không thích nữ nhân, bọn họ sẽ tin tưởng tuyệt đối.

“Mẹ, con thích nàng thật, ly hôn không đơn giản vì nàng, có rất nhiều nguyên nhân, sau này sẽ từ từ nói cho ngài rõ.” Tần Văn Thư thần nhiên nói.

“Nhưng, nàng và con đều là nữ nhân, nữ nhân làm sao có thể thích nữ nhân chứ?” Lâm Tĩnh Nhân là một nữ nhân cực kỳ truyền thống, nàng luôn cảm thấy giữa nữ nhân chỉ tồn tại một loại tình cảm bạn bè mà không phải tình yêu đôi lứa, nàng không thể lý giải tình cảm giống như vậy.

“Nàng chính là nàng, không liên quan đến giới tính. Nếu ngài gặp nàng, chắc chắn sẽ rất thích, nhưng mà bây giờ nàng vẫn còn hôn mê, con chưa thể đưa nàng về nhà ra mắt ngài.” Khi Tần Văn Thư nhắc đến Tả Kinh Hoan, ánh mắt luôn luôn dịu dàng mềm mại.

Lâm Tĩnh Nhân khẽ thở dài, nàng biết Văn Thư hiện tại một thân một mình, chuyện đầu tiên nghĩ đến là tìm mình giúp đỡ, nhưng mẫu thân nào lại hy vọng nữ nhi của mình thích một nữ nhân khác đây? Chẳng qua bản thân không nở làm khó nàng, dù sao Văn Thư từ nhỏ đến lớn làm việc đâu ra đấy, có chừng mực, vẫn là gặp nữ nhân kia rồi mới quyết định thôi.

“Làm sao giải thích với gia gia đây?” Lâm Tĩnh Nhân hỏi, lão gia tử từ nhỏ đã là người hiểu biết Văn Thư nhất, từ lúc có tin đồn này, ngay cả cơm trưa ông cũng không ăn được mấy miếng đã quay về phòng.

“Bây giờ con phải chăm sóc cho nàng, không rời đi được, mẹ giúp con nói với gia gia một tiếng, được không?” Tần Văn Thư khẩn cầu nói.

“Ba, vừa rồi Văn Thư gọi điện thoại về.” Lâm Tĩnh Nhân thận trọng mở lời, Tần Chính có rất nhiều con cháu, nhưng coi trọng nhất là Lâm Tĩnh Nhân, tuy Lâm gia cũng là đại gia tộc không cần đề cập đến chuyện môn đăng hộ đối, nhưng bản chất nàng tính cách dịu dàng hiền lành, bởi vì có mẫu thân như vậy làm tấm gương, mới có thể dưỡng xuất tiểu thư khuê các như Tần Văn Thư.

“Nàng hẳn là không bị thương chứ? Vẫn còn trong bệnh viện sao, khi nào mới trở về?” Tần Chính hỏi, tuy rằng bây giờ hắn cực kỳ ghét Hàn Sĩ Bàn, nhưng những lời mà Hàn Sĩ Bàn nói ra chưa chắc là dối trá, hắn tự nhiên kêu người tra xét một chút thân thể của Tả Kinh Hoan, con gái có xuất thân như vậy không thể gây thiện cảm cho Tần Chính, huống chi, nàng còn có mối quan hệ lung tung với cháu gái bảo bối và cháu rể vô liêm sỉ kia.

“Văn Thư không có việc gì, nhưng mà cô gái kia còn đang hôn mê bất tỉnh, nàng có ơn với Văn Thư, Văn Thư là hải tử như vậy, tự nhiên sẽ không mặc kệ ân nhân của mình rồi.” Lâm Tĩnh Nhân tránh nặng tìm nhẹ, chỉ đề cập đến ân nghĩa, không nhắc tới tình cảm khó được người khác lý giải giữa hai người, nàng biết thái độ làm người của công công (bố chồng), cho dù không hài lòng chuyện Văn Thư và cô gái kia dây dưa, thế nhưng sẽ không ép Văn Thư quay về ở thời điểm này.

“Nếu không phải vì cô gái đó, như thế nào sẽ phát sinh những chuyện hoang đường này chứ?” Tần Chính tuy rằng lạnh, nhưng thật không có lập tức gọi Tần Văn Thư trở về, có ơn là một chuyện, không nên quán quít cùng một chỗ lại là chuyện khác.

“Người đã hai ngày không có nghỉ ngơi đang hoảng, ta sợ người chưa đợi được Tả Kinh Hoan tỉnh lại, bản thân đã mệt mỏi suy sụp rồi, nghỉ ngơi trước một chút đi, nơi này để ta trông chừng cho.” Lý Hâm khuyên.

“Không có việc gì, nếu mệt mỏi ta nằm một chút cũng đủ rồi, ta biết lo cho bản thân, bằng không sau này làm sao chăm sóc cho nàng chứ?” So với Tả Kinh Hoan, một chút vất vả này có thấm vào đâu.

“Tả Kinh Hoan, người mau tỉnh lại, nữ thần của người đã tiêu tụy đi rất nhiều, người không đau lòng, ta cũng thay người đau lòng dùm.” Lý Hâm quay qua nói với người đang yên lặng nằm trên giường bệnh, nàng tin Tả Kinh Hoan có thể nghe được.

“Có lẽ nàng mệt mỏi, cho nên muốn ngủ nhiều một chút, đợi nàng nghỉ ngơi đủ rồi, tự nhiên sẽ tỉnh lại.” Tần Văn Thư mỉm cười nhìn Lý Hâm, vẻ mặt kiên định mà nói.

Lý Hâm hơi sững sốt nhìn Tần Văn Thư, lúc trước bản thân nói Tả Kinh Hoan sẽ tỉnh lại, chẳng qua là an ủi nàng một chút, nhưng nhìn biểu tình kiên định của Tần Văn Thư, Lý Hâm thật sự cảm thấy Tả Kinh Hoan chắc chắn có hy vọng. Tần Văn Thư hiện tại thoát nhìn tuy rằng so với bình thường tiêu tụy đi nhiều, nhưng Lý Hâm vẫn cảm giác được sức mạnh tâm linh mạnh mẽ của nàng, Tần Văn Thư thật là một nữ nhân bất phàm, Lý Hâm thầm nghĩ trong lòng, nữ nhân tuyệt vời như vậy, Tả Kinh Hoan làm sao có thể bỏ nàng lại chứ?

“Ngủ chưa đủ sao?” Tần Văn Thư nhẹ nhàng hôn lên bàn tay của Tả Kinh Hoan, trò chuyện với Tả Kinh Hoan còn đang hôn mê.

“Bất luận người ngủ bao lâu, ta đều chờ người.” Tần Văn Thư đặt tay Tả Kinh Hoan lên vị trí gần trái tim mình, thận trọng hứa hẹn.

Tả Kinh Hoan cảm giác mình đang nằm mơ, trong mơ có Tả Diễm và Tần Văn Thư, các nàng đứng ở hai phía ngược chiều nhau, cùng giơ tay ngoắc mình. Lúc nàng đi về phía Tả Diễm, Tần Văn Thư lập tức vẫy tay ra hiệu cho mình, Tả Diễm nói với nàng, chỉ cần cùng nàng đi, nàng sẽ làm một người mẹ tốt, sẽ không để mình cô độc, bước chân của bản thân tự động bước về phía Tả Diễm. Nhưng Tần Văn Thư luôn ở sau lưng gọi tên mình, giống như rất lo lắng, nàng không nỡ để Tần Văn Thư lo lắng như vậy, nhưng không biết vì sao, nàng đi như thế nào, cũng không thể tiến về bên cạnh Tần Văn Thư, điều này làm cho nàng thực lo lắng, lo lắng đến nỗi khóc thành tiếng.

“Đi với mẹ, sẽ không đau khổ nữa, con đường của con và nàng còn rất dài, rất gian nan, có rất nhiều cô đơn bất lực, đây là chuyện nàng không thể thay con xử lý được...” Tả Diễm từ nhỏ đến lớn chưa từng dịu dàng ôm mình vào lòng, âm áp tỏa ra từ cái ôm đó làm cho Tả Kinh Hoan chần chừ, không nỡ tách ra, nhưng mà nàng muốn tìm Tần Văn Thư, chỉ có vòng tay của Tần Văn Thư mới có thể chân chính làm cho nàng an tâm.

“Chỉ cần có thể cùng nàng trải qua nhân sinh, ta không sợ gì hết.” Tả Kinh Hoan vươn tay đẩy Tả Diễm ra, chạy nhanh về phía Tần Văn Thư.

Ngón tay của Tả Kinh Hoan khẽ giật giật, rốt cuộc khó khăn mở to mắt.

“Ta biết, người sẽ không để ta chờ đợi quá lâu.” Tần Văn Thư thấy Tả Kinh Hoan tỉnh lại, rất muốn cười với nàng, nhưng đôi mắt tự nhiên lại đỏ lên, hai hàng lệ trong suốt yên lặng rơi xuống, cảm xúc còn đang bị khắc chế được thả lỏng, kỳ thật trong lòng nàng không hề giống biểu hiện kiên định bên ngoài, nàng rất sợ rất sợ Tả Kinh Hoan vẫn tiếp tục hôn mê.

“Tại sao lại khóc? Còn tiêu tụy rất nhiều.” Ngón tay của Tả Kinh Hoan nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt hốc hác của Tần Văn Thư, khi đầu ngón tay chạm phải những giọt nước mắt nóng bỏng đã làm bốc hơi niềm vui của Tả Kinh Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 84

“Là ta quá vui mừng thôi.” Tần Văn Thư cơ hồ cũng không nhớ được mình bao lâu rồi không có rơi lệ, nhưng là nước mắt cứ như vậy tự nhiên chảy xuống, Tần Văn Thư vốn cho rằng mình đối với Tả Kinh Hoan chỉ thích, giờ mới phát hiện tình cảm đó nếu so với thích sâu sắc hơn rất nhiều.

“Có người ở đây, ta không nỡ đi.” Nàng làm đang tâm rồi bỏ Tần Văn Thư đây? Tần Văn Thư là người mình quan tâm nhất trên đời.

“Sau này, bất kể tình huống nào, trước hết bảo vệ mình cho tốt có được hay không?” Tần Văn Thư không muốn Tả Kinh Hoan chịu bất cứ thương tổn gì nữa, cho dù là vì bảo vệ mình.

Nếu sự việc như vậy lặp lại một lần nữa, nàng vẫn sẽ đẩy Tần Văn Thư ra, bất kể là quá khứ hay tương lai, nàng cũng đem Tần Văn Thư đặt ở vị trí đầu tiên, có được Tần Văn Thư nàng thật sự quá may mắn rồi, nàng làm sao có thể để Tần Văn Thư bị dù chỉ chút xú thương tổn đây? Bảo vệ nàng, là trách nhiệm của mình.

“Ta hôn mê bao lâu?” Minh nhất định hôn mê rất lâu, nếu không sắc mặt Tần Văn Thư cũng sẽ không kém như vậy, Tả Kinh Hoan cực kỳ đau lòng, giá mình tỉnh lại sớm một chút.

“Hai ngày.” Hai ngày, đau khổ hai ngày, thời gian chờ đợi thật rất dài.

“Hai ngày không ngủ?” Nếu không phải là mình bị thương, không thể động đậy, Tả Kinh Hoan liền muốn ôm Tần Văn Thư vào trong ngực.

“Những lúc quá mệt mỏi, có chợp mắt một chút.” Tần Văn Thư mỉm cười, nàng không ngủ chút nào, nhưng nàng không muốn làm Tả Kinh Hoan lo lắng.

“Người ngủ đi, ta nhìn trong lòng khó chịu.” Tả Kinh Hoan không nỡ để Tần Văn Thư chịu bất kỳ cực khổ gì.

“Ta không mệt, người có nơi nào không thoải mái không, để ta gọi bác sĩ tới kiểm tra.” Tần Văn Thư lập tức gọi bác sĩ trực tới kiểm tra cho Tả Kinh Hoan, nàng không yên tâm về sức khỏe của Tả Kinh Hoan.

Bác sĩ kiểm tra xong sau, xác định Tả Kinh Hoan không có vấn đề gì, tâm trạng lo lắng hai ngày này của Tần Văn Thư mới tiêu tan, liền gọi điện thoại cho Lý Hâm, báo cho Lý Hâm Tả Kinh Hoan đã tỉnh.

Lý Hâm lập tức từ nhà tới bệnh viện, vào phòng bệnh, Tả Kinh Hoan vẫn như cũ không có động tĩnh gì, bất quá chắc là buồn ngủ, vì Tần Văn Thư ghé vào đầu giường của Tả Kinh Hoan cũng ngủ thiếp đi, Lý Hâm biết Tần Văn Thư hai ngày này rất mệt mỏi, nhưng chỉ khi Tả Kinh Hoan tỉnh, nàng mới có thể an tâm nằm ngủ. Lý Hâm nhìn hai người bọn họ mười ngón tay nắm chặt lấy nhau, thấy thật ấm áp, trải qua khó khăn, tình cảm lại càng thêm bền chặt, yêu nhau, cũng nguyện ý chết vì người kia, cảm giác ấy hẳn rất tốt, Lý Hâm hăm mộ nghĩ. Lý Hâm yên lặng lui đi ra ngoài, để cho các nàng hai người nghỉ ngơi, nếu có một ngày, mình có thể cùng Nhược Vãn ân ái như vậy, mặc dù vì nàng mà bị đụng xe mình cũng nguyện ý, nhớ tới Nhược Vãn, Lý Hâm tâm

tình có chút vui vẻ, bất kể thế nào, bây giờ mình và Nhược Vấn coi như có một khởi đầu tốt đẹp.

Lý Hâm liên tục bảo đảm Tà Khinh Hoan không có việc gì, Tần Văn Thư mới dám trở về nhà Tà Khinh Hoan, lấy chút đồ dùng cần thiết cho Tà Khinh Hoan và mình, Tà Khinh Hoan phải ở bệnh viện một khoảng thời gian rất dài. Tần Văn Thư lúc trở về, nhờ Lý Hâm trông nom Tà Khinh Hoan một chút, Lý Hâm hớn hờ đồng ý.

“Anh hùng cứu mỹ nhân, thiếu chút nữa thì đi đời.” Lý Hâm nhìn sau Tà Khinh Hoan tinh thần không tệ trên chộc.

“Minh nguyện ý.” Tà Khinh Hoan liếc Lý Hâm một cái, tưởng mình muốn thế a, ai biết Hàn Sĩ Bân sẽ nổi điên, nhớ lại tình cảnh lúc ấy, Tà Khinh Hoan còn hơi sợ, may mà Tần Văn Thư không bị làm sao, trong cái rủi có cái may.

“Bồ là giải phẫu não đó...” Lý Hâm cố ý muốn nói lại thôi.

“Thì sao?” Tà Khinh Hoan thấy Lý Hâm như vậy, cũng không có chuyện gì tốt lành.

“Để cho tiện giải phẫu, thường phải cạo đầu.” Lý Hâm cố ý kích động Tà Khinh Hoan, tóc Tà Khinh Hoan dài hơn tóc mình, chất tóc cũng tốt hơn mình, người này dùng bao nhiêu tâm tư chăm sóc tóc, hôm bị cạo sạch, chắc chắn là chấn động không nhỏ.

Quả nhiên mặt Tà Khinh Hoan liền biến sắc, vì đầu còn băng, nàng vốn không có chú ý tới chuyện này, hôm nay bị Lý Hâm một nhắc nhở, nghĩ đầu mình trọc lóc, thật muốn run người.

“Thật ra mình cảm thấy ni cô xinh đẹp cũng rất có tư vị.” Tà Khinh Hoan rõ ràng rất buồn bực, nhưng vẫn mạnh miệng.

“Ừ, ni cô cách tiên đạo không xa mấy.” Lý Hâm giấu đồ bìm leo, bất quá nàng thật rất mong đợi thấy tạo hình Tà Khinh Hoan sau khi bỏ băng vải ra, Lý Hâm quyết định việc này sẽ do đại y sinh là mình làm, xem tạo hình ni cô Tà Khinh Hoan sẽ gây chấn động tới thế nào. nàng nghĩ tới Tà Khinh Hoan lấy tạo hình kia cùng Tần Văn Thư lên giường, thật sự quá là kích thích a, Lý Hâm cảm giác mình sắp chảy máu mũi rồi, Lý Hâm tự ý tưởng tượng ra cảnh ấy.

“Cút!” Lý Hâm khiến Tà Khinh Hoan bực mình, nàng ở trước mặt mình thể hiện mái tóc gọn sóng giả bộ quyến rũ, rất ngứa mắt, Tà Khinh Hoan u sầu a. Từ khi bị tông xe tới nay, được Tần Văn Thư cẩn thận chăm sóc, lần đầu tiên nàng mới có cảm giác u buồn.

“Tiên cô... Mạc Sầu... Nói không chừng Tần Văn Thư rất thích tạo hình mới của bồ đây...” Lý Hâm vừa nói vừa cười, không được rồi, nàng cười đến đau bụng luôn.

“Chuyện gì khiến bác sĩ Lý vui vẻ vậy?” Tần Văn Thư tò mò hỏi, nàng trở lại liền thấy Lý Hâm cười đến run rẩy, một chút hình tượng đại y sinh cũng không có, mà Tà Khinh Hoan nhìn Lý Hâm rõ ràng là thẹn quá thành giận.

“Hỏi tiên cô, bất quá tiên cô đang giận, ta rút lui trước.” Lý Hâm nói xong cố nín cười đến thiếu chút nữa thở không nổi, xong đời, nhịn không nổi, bụng đau quá, Lý Hâm vui quá hóa buồn vịn tường mới ra khỏi phòng bệnh của Tà Khinh Hoan.

“Sao thế?” Tần Văn Thư nhìn Tà Khinh Hoan từ thẹn quá thành giận chuyển sang u buồn, ôn nhu hỏi.

“Không có tóc.” Tà Khinh Hoan ai oán.

“Sẽ lại dài ra.” Tần Văn Thư còn tưởng có vấn đề gì lớn, thì ra chỉ là chuyện nhỏ, mặc dù Tần Văn Thư cũng cảm thấy tóc Tà Khinh Hoan không dài như trước có chút đáng tiếc, nhưng người mới là trọng yếu nhất, chỉ cần Tà Khinh Hoan bình an, điều này so với cái gì cũng quan trọng hơn.

“Phải đợi thật lâu mới có thể dài như lúc trước, bây giờ là trọc lóc a, người ta không muốn giống ni cô, người ta thích tóc dài bồng bênh.” Tà Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư làm nũng.

Tần Văn Thư tưởng tượng một chút bộ dáng trọc đầu của Tà Khinh Hoan, chẳng lẽ hình tượng là tiên cô sao, Tần Văn Thư đột nhiên hiểu tại sao Lý Hâm cười rồi, bởi vì nàng cũng có chút buồn cười, bất quá Tần Văn Thư rất nể tình cố gắng nhịn xuống, để tránh làm bị thương một người lòng tự tôn đang rất yếu ớt.

“Hừ, Lý Hâm xấu xa kia, nhất định là nghĩ tới mấy chuyện đáng khinh, nên mới vui sướng như vậy.” Tà Khinh Hoan tương đối hiểu rõ các hứng thú không tốt lành gì của Lý Hâm, phải biết rằng nữ nhân kia bản tính rất bi ối!

“Người làm sao biết người ta đang suy nghĩ gì.” Tần Văn Thư cảm thấy Tà Khinh Hoan nghĩ quá nhiều.

“Tần Văn Thư cũng có thể tưởng tượng a.” Tà Khinh Hoan nhìn vẻ mặt đứng đắn của Tần Văn Thư, đột nhiên muốn trên chộc nàng.

“Àn?” Tần Văn Thư khó hiểu chăm chú, không biết Tà Khinh Hoan muốn mình nghĩ tới chuyện gì.

“Cảnh một tiên cô cùng người lên giường.” Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư muốn cười lại cố nhịn, nhẹ nhàng nói, nhìn vẻ mặt Tần Văn Thư lúc này, tâm tình Tà Khinh Hoan liền rất tốt, hừ, muốn cười hả!

Trong đầu Tần Văn Thư không khỏi hiện lên hình ảnh Tà Khinh Hoan lấy hình tượng tiên cô làm chuyện kia, quả nhiên là rất...

Chương 85

“Vết thương của ngươi còn chưa lành, đã nghĩ đến những chuyện không đứng đắn.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng khiển trách Tả Khinh Hoan, trên mặt lộ ra một chút xấu hổ đáng ngờ.

“Bởi vì còn đang bị thương, không thể làm gì nên chỉ có thể nghĩ ngợi lung tung mà thôi.” Tả Khinh Hoan ngụy biện nhìn Tần Văn Thư.

“Ta sai người nấu cháo thịt nạc với trứng muối cho ngươi này...” Tần Văn Thư nói sang chuyện khác, nàng vẫn không thể giống Tả Khinh Hoan hay Lý Hâm có thể thảo luận chuyện phòng the tự nhiên như vậy.

“Lại là cháo!” Tả Khinh Hoan ăn cháo nhiều đến mức bây giờ nhìn thấy cháo là sợ, tuy mỗi ngày Tần Văn Thư đều cho người nấu các loại cháo khác nhau, thế nhưng thay đổi nhiều kiểu thế nào thì vẫn là cháo, cho dù ngon thì ngon đó nhưng ăn riết cũng phải ngán.

“Đội vết thương của ngươi tốt hơn, muốn ăn cái gì mà chẳng được, hiện tại chỉ ăn cháo là tốt nhất.” Tần Văn Thư nhìn qua khuôn mặt nhăn nhó của Tả Khinh Hoan dụ dỗ, nàng cũng biết Tả Khinh Hoan đã ngán cháo, nhưng để cơ thể sớm bình phục nên chịu đựng thêm một thời gian nữa mới được.

“Nếu vậy, ngươi dứt ta đi.” Tả Khinh Hoan làm nũng nói, mỗi ngày nàng đều phải làm trò một lần, đối với mảnh lối như vậy có cả trăm cách không chán.

“Được.” Tần Văn Thư cung chiều đổ cháo ở trong bình giữ nhiệt ra bát, chuẩn bị dứt cho nữ nhân tùy hứng nào đó.

“Tần Văn Thư, có phải người nhà của ngươi đều biết chuyện chúng ta?” Tả Khinh Hoan đột nhiên hỏi, gần đây Tần Văn Thư thỉnh thoảng nhận được điện thoại, không bao giờ tiếp những cuộc gọi đó ở trước mặt mình. Còn Hàn Sĩ Bán từ khi mình tỉnh lại nói một ít lời vô nghĩa xong sau đó không hề xuất hiện nữa, tuy rằng trong lúc mình nằm viện thế giới thoát nhìn hoàn toàn thái bình, thế nhưng Tả Khinh Hoan mơ hồ cảm giác bên dưới vẻ ngoài bình tĩnh chính là sóng to gió lớn.

Bàn tay cầm muỗng của Tần Văn Thư dừng giữa không trung, nàng thiếu chút nữa quên mất Tả Khinh Hoan vẫn cảm với hoàn cảnh chung quanh như thế nào.

“Àn, bọn họ đều biết.” Tần Văn Thư không có ý dấu diếm Tả Khinh Hoan, rất nhiều chuyện sớm muộn đều phải đối mặt, nàng tin tưởng chỉ cần hai người có đủ dũng khí quyết tâm có thể dễ dàng giải quyết mọi thứ.

“Vậy bọn họ...” Rõ ràng chuyện lớn như vậy, vì sao thoát nhìn Tần Văn Thư không có một điểm lo lắng? Bình tĩnh và ung dung làm cho Tả Khinh Hoan tâm phục khẩu phục.

“Hiện tại bọn họ nhất thời không thể tiếp nhận chuyện của chúng ta, nhưng không cần lo lắng, tất cả chờ thương thế của ngươi lành hẳn, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đối mặt, ta tuyệt đối không bỏ rơi ngươi.” Tần Văn Thư kiên định hứa hẹn với Tả Khinh Hoan.

Bộ dáng kiên định của Tần Văn Thư cực kỳ giống hình ảnh thắng lợi của tượng thần Athena, hào hùng pha chút thần thánh, Tả Khinh Hoan nghĩ bản thân thật hạnh phúc, có thể gặp được một người dịu dàng và mạnh mẽ, cho nên đôi cánh của nàng đủ dung nạp mình.

“Tần Văn Thư, ta yêu ngươi.” Lần đầu tiên Tả Khinh Hoan dùng chữ yêu với Tần Văn Thư, mà không phải là thích.

Tần Văn Thư có chút ngạc nhiên nhìn Tả Khinh Hoan, yêu là một chữ rất thâm thúy, so với chữ thích có trọng lượng hơn nhiều, có lẽ là khắc sâu vào lòng.

Tần Văn Thư cầm khăn giấy lên, khẽ lau miệng cho Tả Khinh Hoan, động tác ôn nhu như nước.

“Ngốc tử.” Tần Văn Thư mỉm cười ấm áp với Tả Khinh Hoan, hai chữ ngốc nghếch đó vô cùng thân thiết.

“Ta cảm thấy bản thân hiện tại rất hạnh phúc, cảm giác này làm cho ta có chút bất an.” Tả Khinh Hoan nói ra nỗi lo lắng trong lòng, giống như bản thân sống trong một giấc mơ, nếu là mơ, chỉ mong cả đời không cần tỉnh lại.

“Không cần cảm thấy bất an, ta sẽ đứng bên cạnh ngươi, cả đời bất ly bất khí (không rời không bỏ).” Tần Văn Thư nghiêm túc nói với Tả Khinh Hoan, nguyện chiếm được trái tim của một người, bạc đầu không phân ly.

“Tần Văn Thư, hiện tại ngươi đang cầu hôn với ta phải không?” Tả Khinh Hoan vừa cười vừa hỏi Tần Văn Thư, những lời của nàng rất giống với lời thề khi hai người gắn kết cuộc đời với nhau.

Tần Văn Thư hơi sững sốt, suy nghĩ của Tả Khinh Hoan quả nhiên phóng khoáng không giống người thường, nhưng mà ý tưởng có vài phần tương đồng. Nàng khẽ cười, gật đầu đồng ý với ý kiến đó, Tả Khinh Hoan thực là thích chiếm một ít tiện nghi bề nổi, đặc biệt đối với chuyện trong lòng yêu thích

mong muốn, luôn luôn ám chỉ quanh co lòng vòng, rõ ràng là nàng hy vọng mình cầu hôn trước, lại biến thành bản thân mình muốn cầu hôn với nàng, rất ngượng ngùng, nhưng là đáng yêu cực kỳ.

“Ta nguyện ý cùng Tần Văn Thư cùng một chỗ suốt đời suốt kiếp, bất ly bất khí.” Tả Khinh Hoan nói xong cảm thấy bản thân rất khác người, nhưng mà trong tim lại thấy ngọt ngào như mật, nguyên lai có đôi khi cũng cần kiểu cách đúng nơi đúng lúc.

“Bất ly bất khí.” Tần Văn Thư lặp lại bốn chữ này một lần nữa, suốt đời rất dài, vậy mà bốn chữ đó nói ra thật đơn giản, nhưng mà thực hiện được hay không chưa chắc đơn giản như vậy, rất nhiều người không thể hoàn thành được, cho nên bốn chữ này mới càng có vẻ quý giá.

Rốt cuộc có phải là cầu hôn hay không cũng không trọng yếu, quan trọng là lời hứa.

“Người có làm khó Hàn Sĩ Bán không?” Tả Khinh Hoan bỗng nhiên nhớ tới Hàn Sĩ Bán, nam nhân yêu quá thành hận đó, tuy rằng Tả Khinh Hoan nghĩ bản thân không may bị hấn đụng trúng, thế nhưng Tả Khinh Hoan nghĩ Hàn Sĩ Bán có vẻ thảm thương. Lão bà và tình phụ đều không cần hắn, coi như là bị phản bội hai lần, tuy rằng hắn sai khi phản bội thế tử, nhưng rốt cuộc là tự tôn nam nhân của hắn bị chà đạp te tua. Trước đây, Tả Khinh Hoan đã biết Tần Văn Thư không phải người hiền lành gì, chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt của nàng, tất cả đều không quan trọng, nhưng một khi bị xúc phạm, Tần Văn Thư sẽ không do dự mà phản kích, cho nên Tả Khinh Hoan cảm thấy tình cảnh hiện tại của Hàn Sĩ Bán sẽ không tốt hơn mình bao nhiêu.

“Tạm thời ta còn chưa đụng đến hắn, nhưng mà trong tay đã có đủ chứng cứ có thể đưa hắn vào tù. Thế nhưng, ta nghĩ quyền xử lý lưu lại cho người thì tốt hơn, dù sao người bị hấn thương tổn là người.” Tuy rằng tạm thời không tìm Hàn Sĩ Bán tính sổ, thế nhưng Tần Đăng hấn là cũng dày vò hắn không ít, quyền trả thù chính thức Tần Văn Thư lưu lại cho Tả Khinh Hoan.

“Chính xác thì ta là người đoạt lão bà của hắn, huống chi hai năm qua hắn đối đãi ta không tệ, không cần quá tính toán.” Tả Khinh Hoan lo trước nghĩ sau, Hàn Sĩ Bán có thể không chạm vào thế giới của nàng và Tần Văn Thư là được rồi, nàng không muốn làm cho chuyện này càng lúc càng lớn, vạn nhất tin tức lộ ra, quan hệ của mình và Tần Văn Thư muốn giấu cũng giấu không được, đến lúc đó sẽ làm Tần gia xấu hổ, nàng không muốn gây phiền toái cho Tần Văn Thư, cho nên tuyệt đối không phải bản thân tốt lành gì, hơn nữa hai năm nay quả thật Hàn Sĩ Bán đối với nàng xem như không tệ, tuy có điểm oán hận nhưng trả thù thì không cần.

“Không phải người đoạt được ta, là hắn đưa người đến bên cạnh ta.” Tần Văn Thư không thích cách nói của Tả Khinh Hoan, bởi vì Hàn Sĩ Bán là loại người như vậy, hiện tại mới nhận được kết quả này, đoạt được cũng không phải là một từ chính xác, Tần Văn Thư nghĩ rằng nhiều chuyện đều có duyên phận, có khi muốn đoạt mà đoạt không được.

“Ha ha...” Tả Khinh Hoan khúc khích cười trừ, Tần Văn Thư quả nhiên đang bào chữa cho mình, nói rõ trong lòng nàng thiên vị mình.

“Ân?” Tần Văn Thư bị nụ cười tươi tắn của Tả Khinh Hoan có chút không rõ.

“Tần Văn Thư, ta phát hiện người còn có một loại năng lực.” Tả Khinh Hoan giống như là đang nói đến chuyện lạ thế giới.

“Năng lực gì?” Tần Văn Thư nhíu mày hỏi.

“Năng lực hợp lý hóa mọi việc.” Tâm tính của Tả Khinh Hoan không giống với Tần Văn Thư, nếu trước đây không phải bản thân chủ động tiếp cận dụ dỗ Tần Văn Thư, mình và nàng có thể vẫn dừng lại ở mối quan hệ giữa tiểu tam và nguyên phối mà thôi, cho nên có rất nhiều việc là do tâm tư của con người quyết định.

Tần Văn Thư chỉ cười không lên tiếng, “Người thật sự không muốn xử lý Hàn Sĩ Bán?” Tần Văn Thư hỏi một lần nữa, nàng không nghĩ sẽ làm cho Hàn Sĩ Bán bóc lịch thật sự, dù sao cũng là vợ chồng ba năm, tuy không có tình yêu nhưng còn chút tình nghĩa, nếu không phải lần này hắn gây ra việc quá phận, Tần Văn Thư nguyên bản vẫn tồn tại một điểm hồ thẹn với Hàn Sĩ Bán, hoàn toàn không truy cứu, Tần Văn Thư lại cảm thấy rất tiện nghi cho Hàn Sĩ Bán.

“Quên đi, hắn coi như là người mai mối cho chúng ta, không có hắn, ta làm sao có thể nhận thức nữ nhân hoàn mỹ như Tần Văn Thư đây?” Hàn Sĩ Bán giống như là giao điểm kết nối hai đường thẳng song song là mình và Tần Văn Thư, nếu không có giao điểm này các nàng vẫn sẽ là hai đường thẳng song song, nghĩ như vậy, Tả Khinh Hoan cảm thấy mình bị Hàn Sĩ Bán đụng trúng một lần cũng đáng giá, có thể chân chính loại bỏ sự tồn tại của hắn trong quan hệ của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Phân Biệt Đối Đãi

Bởi vì Tả Khinh Hoan nằm trên giường rất buồn chán, cho nên muốn nghe chuyện xưa, vốn tính toán làm cho Tần Văn Thư kể Một nghìn lẻ một đêm, thế nhưng sau nhiều ngày nghe kể, Tả Khinh Hoan rốt cuộc phát hiện, những chuyện này không hợp khẩu vị của mình. Vì vậy Tần Văn Thư chiều theo yêu cầu của nàng, từ nhà đem đến một quyển Thập Nhị Đám (mười buổi trò chuyện), mỗi ngày kể ba chuyện xưa, Tần Văn Thư khá bất ngờ khi Tả Khinh Hoan tỏ ra thích thú với chúng.

Tà Khinh Hoan rất thích biểu tình nghiêm túc lúc đọc sách của Tần Văn Thư, điềm tĩnh và tao nhã.

“Chờ kể xong một trăm chuyện, ta sẽ được xuất viện phải không?” Tà Khinh Hoan hỏi Tần Văn Thư, tuy được Tần Văn Thư chăm sóc tận tình, thế nhưng nằm trên giường bệnh của bệnh viện hoài không phải là chuyện vui vẻ gì.

“Có thể.” Lý Hâm nói Tà Khinh Hoan phục hồi khá nhanh, chỉ cần ở bệnh viện theo dõi khoảng một tháng, là có thể về nhà tịnh dưỡng, còn hơn ở bệnh viện, về nhà thuận tiện hơn rất nhiều, Tần Văn Thư cũng hy vọng Tà Khinh Hoan có thể sớm chút phục hồi để xuất viện.

“Có mệt hay không, hay là nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục?” Tần Văn Thư buông tập truyện “Thập Nhật Đàm” xuống, quan tâm hỏi Tà Khinh Hoan đang chăm chú nhìn mình.

“Không mệt, nhưng người vẫn chăm sóc cho ta những ngày này, là người khổ cực mới đúng.” Tà Khinh Hoan thân thủ nhẹ nhàng xoa mặt Tần Văn Thư yêu thương nói, chăm sóc bệnh nhân cũng là chuyện cực kỳ khổ cực, chỉ nói đến chuyện giúp mình vệ sinh thân thể thôi, Tần Văn Thư đã không để ý ta làm mà đều do năng lực thân vận động.

“Thấy người phục hồi nhanh như vậy, ta thật yên tâm.” Hàn Sĩ Bán cầm một bó hoa đến thăm Tà Khinh Hoan. Hàn Sĩ Bán thoạt nhìn tây trang phẳng phiu chỉnh chu, nhưng mà gương mặt lại toát ra một ít chật vật chưa kịp che lấp và nét mệt mỏi không thể dấu diếm trong mắt.

“Cũng may là người đựng không nặng lắm.” Tà Khinh Hoan châm chọc, rất hiển nhiên mình và Tần Văn Thư đều không chào đón sự có mặt của Hàn Sĩ Bán.

Hàn Sĩ Bán bị nói có chút không thể nuốt giận, thế nhưng hấn phải miễn cưỡng nở nụ cười.

“Ta nghĩ rất nhiều nam nhân nếu ở trong tình trạng lúc đó đều mất đi lý trí, nhưng mặc kệ nói như thế nào, chuyện này là ta sai, nhưng mà ta đã cố gắng bù đắp lại.” Hàn Sĩ Bán nghĩ mình đúng là đã làm sai, nhưng các năng cũng có sai lầm.

“Nếu như người tới xin lỗi, chúng ta chấp nhận, nhưng chúng ta không chào đón người.” Tần Văn Thư lạnh nhạt nói.

“Văn Thư, em làm cho Tần Đăng đừng làm loạn nữa, chuyện này dừng ở đây có được hay không?” Giọng điệu của Hàn Sĩ Bán hàm chứa chút khẩn cầu, nếu không phải Tần Đăng thừa dịp đầu tư một số tiền lớn vào hạng mục quan trọng của Hàn thị ở châu Âu, sau đó giờ trở mờ ám sau lưng, tài chính lập tức biến thành eo hẹp, Tần Đăng còn thả ra tin đồn nói tài chính Hàn thị bị thiếu hụt, làm cho thủ tục vay vốn nguyên bản đang hướng ngân hàng thảo luận bị thất bại tạo thành tổn thất nặng nề cho công ty.

“Tôi không truy cứu trách nhiệm về mặt pháp luật, rốt cuộc coi như tận tình tận nghĩa, Tần Đăng muốn gì, tôi trông nom không được.” Tần Văn Thư nghĩ bản thân đã thủ hạ lưu tình (lúc ra tay chưa chút tình cảm. Ý nói xử lý (giải quyết) chuyện nào đó không nên quá hà khắc).

“Tần Văn Thư, trong chuyện này, các người ngay cả một điểm trách nhiệm cũng không có sao?” Hàn Sĩ Bán không nghĩ tới Tần Văn Thư vẫn còn muốn truy xét trách nhiệm luật pháp, nghĩ đến, Tần Văn Thư so với mình tương tượng còn vô tình hơn nhiều.

“Đúng vậy, làm sai sẽ bị nghiêm phạt, Tà Khinh Hoan thiếu chút nữa bị anh đâm chết, đó là trừng phạt của nàng, cũng là trừng phạt đối với tôi. Mà anh đã làm sai, không phải là nên chịu chút nghiêm trị sao? So với người, tiền thực sự không là gì, dù sao vấn đề có thể sử dụng tiền để giải quyết cho tôi bây giờ sẽ không phải là vấn đề.” Tần Văn Thư phản cười hỏi lại Hàn Sĩ Bán.

“Người chỉ thấy được ta làm hại đến nàng, nhưng là thương tổn các người gây ra cho ta thì sao? Nguyên lai, yêu và không yêu bị đối xử khác biệt như vậy, nếu như ban đầu người có thể thân mật và yêu thương ta giống như với Tà Khinh Hoan, ta có thể sẽ không phải ra ngoài trăng hoa, thế nhưng hiện tại nói những chuyện này... xác thực đã không còn ý nghĩa. Có thể, người nói đúng, làm sai sẽ bị trừng phạt, hình phạt nặng nhất của ta, không phải tổn thất bao nhiêu tiền tài, mà là mất đi người.” Hàn Sĩ Bán trầm trọng nói xong mấy câu đó, xoay người ly khai phòng bệnh, Tần Văn Thư và Tà Khinh Hoan không muốn thấy mặt mình, chính mình cũng không muốn nhìn thấy các nàng nữa.

Tâm lý của Tần Văn Thư có chút phức tạp, chính xác, ở trình độ nào đó mà nói, nàng quả thật rất không công bằng với Hàn Sĩ Bán.

“Tần Văn Thư.” Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng gọi một tiếng Tần Văn Thư đang trầm mặc.

“Ừ?” ánh mắt của Tần Văn Thư nhìn thẳng vào nàng.

“Hối hận sao?” Tà Khinh Hoan hỏi, bởi vì giữa bọn họ có khoảng cách, mình mới có thể chen chân, nếu như không có khe hở, bọn họ sẽ là một đôi vợ chồng ân ái. Tà Khinh Hoan có chút đồng cảm với tâm trạng của Hàn Sĩ Bán, Tần Văn Thư đại khái chân chính không yêu Hàn Sĩ Bán, bởi vì không đồng tại tình yêu, nên như thế nào cũng chỉ dừng lại ở mức độ tương kính như tân (vợ chồng kính nhau như khách), luôn có cảm giác xa cách không thể lấp đầy, cho nên Hàn Sĩ Bán mới tại những người khác tìm kiếm tình cảm mãnh liệt để bù đắp.

Tần Văn Thư lắc đầu, “Ta không hối hận, chỉ là nghĩ, bản thân thực ra cũng rất ích kỷ.”

“Nếu có ngày, ta không an phận cũng ngoại tình... thế nhưng vẫn còn rất yêu người, người có thể tha thứ cho ta hay không?” Tà Khinh Hoan hiếu kỳ thử hỏi, bởi vì không yêu, phản bội một lần đều không được phép, nếu như yêu thì sao?

“Sẽ không có chuyện đó.” Tần Văn Thư không hề nghĩ ngợi trả lời, Tần Văn Thư nghĩ đến cảnh tượng kia đã thấy khó chịu.

“Tần Văn Thư là một người khắt khe.” Tà Khinh Hoan cười, nguyên lai Tần Văn Thư cũng biết ghen, Tà Khinh Hoan thật yêu Tần Văn Thư của hiện tại,

cảm giác nằng cách mình rất gần rất gần.

“Ừ.” Tần Văn Thư gật đầu, Tần Văn Thư vẫn nghĩ bản thân đối với nửa kia của mình càng thân mật càng khát khe, nằng có thể mọi chuyện dung túng Tả Khinh Hoan, thế nhưng không thể phạm vào sai lầm đụng đến nguyên tắc của nằng.

Hàn Sĩ Bân rời khỏi không bao lâu, Thi Vân Dạng lại tới thăm, một thân áo lông, quý giá lại gọi cảm, nhưng có vẻ không thích hợp với không khí của bệnh viện cho lắm.

“Tình thần thoát nhìn không tệ, xem ra được đại tiểu thư chăm sóc rất khá.” Thi Vân Dạng cười đến cực kỳ lắng lo, ngay cả Tả Khinh Hoan đều phải thừa nhận, Thi Vân Dạng rất mê người, giống như Lý Hâm cùng là một loại được người người say mê.

Tả Khinh Hoan không thích Hàn Sĩ Bân tới thăm, lại càng không ưa Thi Vân Dạng đến, trước đây những khi ở cùng Tần Văn Thư, mặc dù Thi Vân Dạng có thời gian cũng sẽ đùa giỡn mình một chút, nhưng chưa từng đem mình để vào trong mắt, thế nhưng hiện tại nằng cảm giác được địch ý không thể che giấu của Thi Vân Dạng đối với bản thân.

“Ta đi rửa trái cây.” Tần Văn Thư để Thi Vân Dạng và Tả Khinh Hoan một mình trong phòng bệnh, trong khái niệm của Tần Văn Thư, Thi Vân Dạng là bạn thân từ thuở nhỏ đến giờ, sẽ vô điều kiện duy trì mình, vô luận là đúng hay sai, cho nên hẳn là sẽ không gây khó dễ cho Tả Khinh Hoan, giống như mình vô điều kiện dung túng những việc làm bậy bạ của Thi Vân Dạng.

“Đại tiểu thư chưa từng giống như một tiểu tỷ nữ hầu hạ người khác, người thật có phúc.” Thi Vân Dạng ước ao mang theo một chút thờ ơ, giống như là đang đùa giỡn nói ra.

Tả Khinh Hoan là ai, từ nhỏ đã là người biết đoán ý người khác qua lời nói và sắc mặt, quả nhiên, Thi Vân Dạng có địch ý với mình. Trước đây không có phản địch ý này, chỉ là bởi vì trước kia nằng không xem mình ra gì, không để vào trong mắt, cho rằng Tần Văn Thư đối với mình sẽ không thật lòng, cho dù có phần thích cũng sẽ không toàn tâm toàn ý, lý do sinh ra địch ý này, Tả Khinh Hoan theo điều kiện phản xạ thầm nghĩ đến một nguyên nhân, đó chính là Thi Vân Dạng thích Tần Văn Thư, nhưng nếu thích Tần Văn Thư, lại có những hành vi phóng đảng như vậy, có điểm không hợp lý, hay nói Thi Vân Dạng bản thân cũng không biết tình cảm của nằng dành cho Tần Văn Thư? Hay do chính mình quá đa nghi.

Nằng muốn quan sát cái gì? Thi Vân Dạng bị ánh mắt dò xét của Tả Khinh Hoan làm cho khó chịu, Thi Vân Dạng nhìn chằm chằm Tả Khinh Hoan, ánh mắt có chút lạnh lùng.

“Nằng đi rửa trái cây, là để cho người ăn.” Tả Khinh Hoan hướng Thi Vân Dạng mỉm cười giải thích, đánh vỡ bầu không khí căng thẳng này, nằng sẽ không trở mặt với Thi Vân Dạng, bằng hữu của Tần Văn Thư, mặc dù không có khả năng trở thành bằng hữu của mình, thế nhưng sẽ không làm cho Tần Văn Thư khó xử.

Tần Văn Thư rửa táo trở về, cũng không phát hiện ra điều gì lạ thường giữa hai người.

“Táo người thích ăn nè.” Tần Văn Thư ném một trái táo cho Thi Vân Dạng, Thi Vân Dạng sau khi bắt được trái táo xong, ánh mắt trở nên nhu hòa không ít, Tả Khinh Hoan càng ngày càng nghĩ suy đoán của mình rất là chính xác.

“Người muốn ăn chuối hay là táo?” Tần Văn Thư hỏi Tả Khinh Hoan, Tả Khinh Hoan cũng khá là thích ăn trái cây.

“Táo đi.” Tả Khinh Hoan cũng chọn ăn táo.

Tần Văn Thư lập tức gọt vỏ một trái táo cho Tả Khinh Hoan.

“Đại tiểu thư, người không gọt vỏ cho ta, chỉ làm cho Tả Khinh Hoan thôi, rất bất công nga.” Thi Vân Dạng chọc ghẹo kháng nghị.

“Người quen ăn táo không gọt vỏ rồi, Khinh Hoan ăn không quen.” Tần Văn Thư ngược lại không có chú ý, chỉ nghĩ là Thi Vân Dạng đang trêu chọc mình.

“Mặc kệ, người cũng giúp ta gọt vỏ đi.” Thi Vân Dạng đưa lại trái táo đang cắn dở cho Tần Văn Thư, bốc đồng mà nói.

Tần Văn Thư bất đắc dĩ tiếp nhận trái táo đó, cũng bắt đầu gọt đi lớp vỏ.

Trong lòng Tả Khinh Hoan ghen tị cực kỳ, thế nhưng lại không thể nói cái gì, người ta là bạn từ nhỏ, trình độ thân thiết này cũng bình thường thôi.

“Tần Văn Thư, ta hỏi người, nếu như người mà Thi Vân Dạng thích là người thì tính sao bây giờ?” Thi Vân Dạng tạm biệt rồi, Tả Khinh Hoan mới hỏi Tần Văn Thư.

“Người suy nghĩ nhiều quá, kẻ kia thích nhất là bản thân nằng, ích kỷ không thể ích kỷ hơn được nữa.” Tần Văn Thư phản đối mà nói, nằng hiểu Thi Vân Dạng quá rõ. Tần Văn Thư nhủ này hỏi, nằng cảm thấy quan hệ của mình và Thi Vân Dạng có lẽ là cùng một loại với Tả Khinh Hoan và Lý Hâm, có thể thành thật với nhau, nhưng là làm tình nhân thì không cần bàn tới.

“Ta nói là nếu như, người chỉ cần coi như đó là giả thiết mà thôi.” Tả Khinh Hoan rất cần xác định Thi Vân Dạng có thể tạo thành uy hiếp hay không.

“Nằng thích là chuyện của nằng, có quan hệ gì đến ta chứ?” Tần Văn Thư hỏi ngược lại, lời này nếu để Thi Vân Dạng nghe được, phỏng chừng sẽ làm nằng đau lòng, bất luận Thi Vân Dạng tồn tại tình cảm gì với Tần Văn Thư, chẳng qua năm đó lúc Tần Văn Thư đang thích Thi Vân Dạng, Thi Vân Dạng

cũng là nói như vậy, cho nên cái gì thiếu đều phải trả lại cho đủ.

“Ngày hôm nay người hình như đặc biệt có hứng thú với nàng?” Tần Văn Thư thể nhưng biết Thi Văn Dạng có sức quyến rũ vô vãng bất lợi (ý là nơi nơi thuận lợi, tới đâu cũng tốt), đứng ở chỗ nào cũng đều trở thành tiêu điểm, bản thân mình không có loại sức quyến rũ như nàng.

“Ta chỉ cảm thấy hứng thú với người bên cạnh Tần Văn Thư thôi.” Tả Khinh Hoan vui vẻ nói, sự hứng thú đó đều dựa trên cơ sở là Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư chỉ mỉm cười hồi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Tiên Cô Hoàn Tục

“Hiện tại có thể gỡ băng được rồi.” Lý Hâm bước vào phòng bệnh của Tả Khinh Hoan, đi theo phía sau là một bác sỹ thực tập khá xinh đẹp, người sáng suốt lập tức có thể nhìn ra tiểu cô nương này đối với Lý bác sỹ không đơn giản...

“Người bận rộn nhiều việc, những chuyện nhỏ nhặt như vậy không dám làm phiền Lý bác sỹ, có thể để tiểu bác sỹ bên cạnh giúp đỡ là được rồi.” Tả Khinh Hoan giả vờ khách sáo nói vài câu, giỡn chơi, Lý Hâm đến xem nào nhiệt, nàng như thế nào có thể vô ích làm cho Lý hồ ly toại nguyện ý đồ xấu xa chứ.

“Tiên bối, ta có thể làm.” Tiểu bác sỹ xưng phong nhận việc.

“Người làm gì cứ đi chung với ta thế?” Lý Hâm nhíu mày hỏi, y như cái đuôi bám cứng nhắc, phiền chết người a, đều do lão ba, để làm chi buộc mình chiếu cố nha đầu kia.

“Ta nghĩ theo tiên bối học hỏi, trở thành đại bác sỹ giống tiên bối, trở thành thiên tài trong giới y học.” Tiểu bác sỹ tên là Lục Lăng, là học muội của Lý Hâm, gia thế không tệ, không biết phải dựa vào bao nhiêu quan tằng quan hệ, mới giúp nàng chen chân vào bệnh viện này, như ước nguyện đi theo Lý Hâm thực tập.

Dựa theo năng lực mà nói, Lý Hâm phải thừa nhận nha đầu này rất có vài phần thiên phú, thế nhưng nàng hay quấy rầy tạo nhiều phiền phức trong sinh hoạt của mình, Nhược Vấn gần đây thấy nha đầu kia quán quít lấy mình rõ ràng không được hài lòng, tuy rằng có thể làm cho Nhược Vấn ghen tị là một chuyện tốt, nhưng kích thích quá độ cũng không nên.

“Lục Lăng, người đến phòng số 3 cầm báo cáo của bệnh nhân cho ta, thuận tiện ghé phòng số 6 rút máu cho người bệnh ở đó luôn.” Lý Hâm tìm một ít việc đuổi khéo Lục Lăng, nha đầu này đối với y học thật có tinh thần cuồng nhiệt của một kẻ quái nhân.

“Được, ta lập tức đi ngay.” Lục Lăng liếc mắt nhìn diêm động nhân Lý bác sỹ, vạn phần không muốn ly khai phòng bệnh.

“Rõ ràng là sùng bái, hâm mộ, yêu thích a!” Tả Khinh Hoan trêu chọc.

“Tỷ thường xuyên được người ta sùng bái, hâm mộ, yêu thích, chuyện này cũng không có gì phải ngạc nhiên.” Lý Hâm không cho là đúng nói lại, bản thân mình không trêu chọc người ta, là do người ta chủ động bám dính, nhưng mà sự si mê đối với Vần Vần quả thật là thiên địa chứng giám.

“Nghiêm Nhược Vần nên trói người ở trong nhà, miễn cho người đi trêu hoa ghẹo nguyệt.” Tả Khinh Hoan vừa cười vừa nói, Lý Hâm bẩm sinh có năng lực chiêu phong dẫn điện, tuy rằng giới tính của Lý Hâm không phải là bí mật gì, nhưng nam nhân theo đuổi ùn ùn không dứt muốn tới đụng núi băng, bởi vì giới tính được công khai, nữ nhân chạy theo Lý Hâm cũng nhiều không kém, đương nhiên đây là nguồn gốc cho việc đào hoa quá mức.

“Ta ước gì nàng làm như vậy, hận không thể trói ta ở trên giường 24 tiếng đồng hồ.” Đáng tiếc nàng chưa từng được đối xử như vậy, ngay cả thỉnh thoảng tùy hứng nghĩ không muốn đi làm, đều bị Nghiêm Nhược Vần thẳng chân đạp xuống giường, sau đó dùng giọng điệu nghiêm trang giáo huấn một trận, nếu làm bác sỹ phải nghiêm túc làm một vị bác sỹ phụ trách, không được đùa giỡn với sinh mạng của bệnh nhân. Để biểu hiện bản thân xác thực là một thanh niên tốt, có thái độ công tác nghiêm cẩn, Lý Hâm không còn cách khác hơn là ly khai chiếc giường yêu quý bản thân vạn phần không muốn rời bỏ, trở lại bệnh viện làm một đại bác sỹ đạo mạo đáng kính. Kỳ thực Lý Hâm không hẳn hài lòng với cuộc sống hiện tại, sinh hoạt công tác của bác sỹ có đôi khi điên đảo trắng đen, mà Nghiêm Nhược Vần lại nhàn rỗi không có việc gì làm, cho nên rất nhiều thời gian đều bị thay đổi. Kỳ thực nàng là một người không có chí lớn, rất thích dán chặt lấy người yêu, thế nhưng Nghiêm Nhược Vần là nữ nhân không thích bị bám dính, Nghiêm Nhược Vần nghiêm túc cho rằng, giá trị nhân sinh phải được biểu hiện trên mặt công tác, cho nên luôn thúc giục Lý Hâm lấy công tác làm trọng, để có thể đạt được tiến bộ. Vì vậy, Nghiêm Nhược Vần rất được Lý Viễn Đồng yêu thích, yêu thương y như nữ nhi thứ ba, Lý Viễn Đồng đối với Lý Hâm vẫn luôn mang tâm lý hận thiết bất thành cương (tiếc nuôi vì rèn sắt không thành thép), từ nhỏ vì đố kỵ Lý Hâm tồn không ít tâm tư, thế nhưng hiện tại phát hiện sự thúc giục của Nghiêm Nhược Vần so với bất kỳ kẻ nào đều hữu dụng hơn rất nhiều.

“Xem ra, là người dục cầu bất mãn.” Tả Khinh Hoan nhìn thấy bộ dáng ai oán của Lý Hâm, rút ra kết luận.

“Ta như thế nào dục cầu bất mãn đi nữa, đều so với người tốt hơn, chỉ ít mỗi đêm còn có thể hưởng một chút đồ mặn, tuy rằng không đủ đô, nhưng rõt

cuộc vẫn là có thịt để ăn, không như người, muốn ăn thịt cũng lực bất tòng tâm a.” Lý Hâm trêu chọc, Tà Khinh Hoan nằm bệnh viện lâu như vậy, bị ép ăn chay, như thế nào đều so với mình dục cầu bất mãn hơn nhiều.

“Chờ ta khỏe lại rồi, có thể thỏa thích ăn thịt.” Tà Khinh Hoan nghĩ còn hơn nữ nhân nề nếp như Nghiêm Nhượng Vãn, Tần Văn Thư dễ thương lượng hơn rất nhiều. Dựa vào trình độ cung chiêu của Tần Văn Thư, hơn phân nửa sẽ chiêu theo ý mình, thấy như thế nào thì thời gian tới tiền đồ của mình so với Lý Hâm phải sáng sủa hơn.

“Tần đại tiểu thư, nữ nhân của nhà người muốn phát tình, người có bị khó tiêu hay không đây?” Lý Hâm hỏi Tần Văn Thư đang ngồi bên cạnh, thấy như thế nào đều nghĩ Tà Khinh Hoan đích thị là một con sói đội lốt tiên nữ.

Tần Văn Thư rất muốn tiếp tục làm một người vô hình, nàng một điểm cũng không nghĩ xen vào đối thoại chạy – mặc không kiêng dè của hai người, thế nhưng Lý Hâm rất rõ ràng đang nhìn mình chờ đợi đáp án.

“Hoàn hảo...” Tần Văn Thư xấu hổ hồi đáp.

“Kỳ thực nữ nhân qua tuổi 30, nhu cầu sẽ khá cao, có thể là nhu cầu của Tần đại tiểu thư quá nhiều, nên nói không chừng Tà Khinh Hoan mới là người ăn không tiêu.” Lý Hâm càng nói càng nghĩ bản thân nói đúng rồi, hoàn toàn không đếm xỉa đến sự hiện diện của Tần Văn Thư, lập tức làm cho khuôn mặt của Tần Văn Thư ửng đỏ, Lý Hâm người này và Thi Vân Dạng thật giống nhau không có chút đứng đắn, Tần Văn Thư nghĩ lần sau thấy Lý Hâm tốt nhất nên tránh xa.

Tà Khinh Hoan về mặt đồng tình nhìn Tần Văn Thư, đây rõ ràng là Lý Hâm dùng nhu cầu của mình làm thước đo cho người khác, phải biết rằng Lý Hâm cũng khoảng 30, còn Nghiêm Nhượng Vãn thì khoảng 33, đều là ở tuổi như lang như hổ, tuy Tần Văn Thư cũng 30 tuổi, thế nhưng khẩu vị rõ ràng so với Lý Hâm nhỏ bé hơn rất nhiều, đúng vậy, phải để bản thân tận lực khai phá mới được.

“Đừng để ý nàng, tên này luôn bản miệng như thế.” Tuy khuôn mặt đỏ ửng của Tần Văn Thư rất là đáng yêu, nhưng tuyệt đối không phải để cho Lý Hâm khi dễ nàng được.

“Cũng không thấy người tốt hơn chỗ nào.” Tần Văn Thư giận chó đánh mèo, nếu không phải Tà Khinh Hoan theo Lý Hâm nói đến những chuyện chạy – mặt lung tung, Lý Hâm làm sao có thể đá qua bên mình đây.

“Đứng lăm.” Lý Hâm phụ họa theo.

Tà Khinh Hoan vô tội nhìn Tần Văn Thư, biểu tình cực kỳ ngây thơ, Lý Hâm nhìn chỉ thấy buồn nôn, Tà Khinh Hoan quả nhiên biết cách giả vờ, cũng một Tần Văn Thư chịu đựng nữ nhân giả dối này.

“Tiên cô, đừng kéo dài thời gian nữa, để ta vạch trần bộ mặt thật của người mới được.” Lý Hâm hướng Tà Khinh Hoan đi tới, vừa cười rất gian tà vừa nói.

“Tháo thì tháo, ai sợ ai!” Tà Khinh Hoan tỏ ra cứng cỏi, sớm muộn đều phải đối diện với sự thật.

Trong đó cao hứng nhất phải nói đến Tần Văn Thư, nàng chỉ hận không có khả năng làm cho Tà Khinh Hoan lập tức khỏe lại.

Lý Hâm rất nhanh đã tháo sạch đồng bông băng trên người Tà Khinh Hoan, cũng không giống như lúc trước đã nói, chỉ có cái đầu bóng lờng, đỉnh đầu đã có một ít tóc dài ra, còn có thể cột thành một chòm nhỏ, nhưng mà thoạt nhìn vẫn có chút nhẵn nhụi.

“Xem ra tiên cô hoàn tục đã lâu.” Đáng tiếc, không thể nhìn thấy bộ dáng trơn tru nhẵn nhụi của Tà Khinh Hoan, nhưng mà cũng đủ để Tà Khinh Hoan buồn bực, nghĩ lại trong lòng Lý Hâm cảm thấy thật vui vẻ.

“Gương.” Tà Khinh Hoan trừng mắt liếc Lý Hâm một cái, liền hướng phía Tần Văn Thư muốn mượn gương.

Tần Văn Thư chần chờ một chút mới đưa cái gương nhỏ cho Tà Khinh Hoan.

Tà Khinh Hoan nhìn đầu của mình, tuy rằng không đến mức sạch bóng, nhưng là tóc ngắn đến mức không thể ngắn hơn, ô ô, nàng vẫn không thể chấp nhận sự thật tàn nhẫn này, bỏ nhào vào lòng Tần Văn Thư: “Xấu muốn chết, người ta không muốn gặp người...”

“Tóc rất nhanh sẽ mọc dài ra.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng sờ cái đầu bóng lờng của Tà Khinh Hoan, ôn nhu an ủi nói. Bàn tay có cảm giác rất rát, quả nhiên không bằng độ bóng mượt trước đây, nhưng mà ngũ quan của Tà Khinh Hoan rất hài hòa cho nên thoạt nhìn lại có một phen phong tình khác. Tiên cô hoàn tục, một cho Lý Hâm nghĩ ra được từ này.

Âm thanh làm nũng của Tà Khinh Hoan làm cho Lý Hâm muốn nổi da gà, nàng quả nhiên không dám sánh ngang với loại nữ nhân giỏi làm bộ làm tịch như Tà Khinh Hoan, nàng thấy vẻ mặt ôn nhu của Tần Văn Thư, quả nhiên là mỗi người có một sở thích riêng. Bản thân thích nhất vẫn là Vãn Vãn nhà mình. Loại nữ nhân không bao giờ làm nũng như Nghiêm Nhượng Vãn, có lẽ vĩnh viễn cũng không hướng mình làm nũng, thế nhưng nếu là mình hướng nàng làm nũng, nàng sẽ như thế nào? Đại khái sẽ giống như bị sét đánh đi, nghĩ đến biểu tình có khả năng thể hiện trên mặt Nghiêm Nhượng Vãn, Lý Hâm liền có cảm giác nóng lòng muốn thử.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Sóng To Gió Lớn

“Cuối cùng có thể xuất viện.” Tả Kinh Hoan hướng Tần Văn Thư tươi cười.

“Ừ.” Tần Văn Thư cũng cười đáp lại, Tả Kinh Hoan đội nón, che khuất mái tóc ngắn ngắn cùng vết sẹo không sâu không cạn. Khuôn mặt nàng vẫn giống như lúc mới gặp y như hoa sen thanh nhã thoát tục. Tần Văn Thư biết vết sẹo đó theo thời gian sẽ dần dần nhạt màu, tuy không thể hoàn toàn biến mất. Tả Kinh Hoan không nói tới vết sẹo đó vì không muốn Tần Văn Thư áy náy tự trách, Tần Văn Thư cũng không đề cập tới, bởi vì nàng giữ lại nỗi đau cho riêng mình, không muốn Tả Kinh Hoan nghĩ tình yêu của mình có lẫn tạp chất.

“Sau này không bao giờ nghĩ đến bệnh viện nữa.” Tả Kinh Hoan đứng trước cửa chính của bệnh viện, thật sâu hít vào, lâu rồi không có hô hấp không khí trong lành như vậy, cũng lâu rồi không nhìn thấy mặt trời, Tả Kinh Hoan ngửa đầu chống lại mặt trời trên cao, ánh sáng rực rỡ làm nàng không khỏi nheo lại cặp mắt, sau đó nhìn về phía trước thấy Tần Văn Thư đang mỉm cười với mình, bỗng nhiên cảm thấy nhân sinh hạnh phúc nhất không ngoài chuyện này.

“Đúng vậy, bệnh viện là nơi làm cho người ta lo lắng không yên.” Lý Hâm cùng theo đến đón Tả Kinh Hoan xuất viện cũng phụ họa nói, nàng vẫn không thích bệnh viện, thế nhưng mỗi ngày đều phải ở nơi này làm việc, so với Tả Kinh Hoan bản thân càng đáng thương hơn.

“Minh lái xe ...” Lý Hâm còn chưa nói xong, hai chiếc BMW màu đen đã dừng lại trước mặt các nàng.

Cửa xe mở ra, bên trong bước ra hai bảo tiêu của Tần gia và tài xế chuyên dụng của Tần Chính là Tần Hải.

“Tả tiểu thư đã xuất viện, trách nhiệm của Tần gia với nàng coi như kết thúc, đại tiểu thư nên trở về nhà.” Lão Trần đi tới trước mặt Tần Văn Thư cung kính nói.

Tần Văn Thư khẽ nhủ mày, nàng biết gia gia có thể chờ đến lúc Tả Kinh Hoan xuất viện mới phái người đến đón, đã là không dễ, hôm nay nhìn thấy điệu bộ của Hải thúc, bây giờ không về cũng không được.

Tả Kinh Hoan trong lòng hơi căng thẳng, cảm giác giống như ở trong truyện cổ tích, tới gần tỉnh mộng, nhưng mà nàng không muốn như vậy.

Tần Văn Thư nhận thấy sự hoảng loạn của Tả Kinh Hoan, thân thủ cầm tay nàng.

“Không có việc gì đâu.” Tần Văn Thư trấn an nói.

“Ta cũng không có việc gì, người an tâm trở về nhà một chuyến, ta sẽ chờ người.” Tả Kinh Hoan trong lòng rất muốn làm cho Tần Văn Thư lưu lại, thế nhưng thức thời để cho Tần Văn Thư ly khai.

“Hải thúc, có thể để tôi đưa nàng về trước, rồi mới cùng chú trở về Tần gia không?” Tần Văn Thư nhìn Tần Hải tha thiết hỏi, nàng nghĩ muốn tận tay đưa Tả Kinh Hoan về nhà.

Tần Hải có chút lúng túng, lão gia nhất định mất hứng, thế nhưng hắn không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của Tần Văn Thư, phải biết rằng mình kính trọng vị tiểu thư này không thua gì lão gia.

“Được rồi, đưa Tả tiểu thư về nhà trước thôi.” Tần Hải liếc mắt nhìn Tả Kinh Hoan, miễn cưỡng gật đầu.

“Lý Hâm, bỏ quay lại bệnh viện đi, bọn họ sẽ đưa mình về.” Tả Kinh Hoan miễn cưỡng xả ra nụ cười nói với Lý Hâm.

Lý Hâm sớm đã biết gia tộc khổng lồ như Tần gia sẽ là một đại phiền toái, hôm nay phiền phức này kéo tới trước mặt rồi, nàng không thể mặc kệ bỏ rơi Tả Kinh Hoan.

“Không sao, mình đi với bà.” Miễn cho khi Tần Văn Thư trở về Tần gia, Tả Kinh Hoan lẻ loi trợ trợ, mùi vị đó nhất định không dễ chịu.

Lý Hâm ngồi vào ghế phụ lái, ghế sau để cho Tả Kinh Hoan và Tần Văn Thư, làm cho Tần Văn Thư trấn an cảm xúc của Tả Kinh Hoan.

“Thật có lỗi, đêm nay không thể ở cùng người.” Tần Văn Thư như trước nắm chặt bàn tay của Tả Kinh Hoan, không biết có phải bản thân cảm giác sai không, nàng nhận thấy độ ấm trong lòng bàn tay của Tả Kinh Hoan có chút lạnh hơn, Tần Văn Thư càng nắm chặt, để cho độ ấm của mình truyền đến Tả Kinh Hoan.

“Không có gì, người không trở về nhà, người trong nhà sẽ lo lắng.” Tả Kinh Hoan hướng Tần Văn Thư cười an ủi, cố gắng làm cho bản thân cười tự nhiên hơn một chút.

“Ta sẽ xử lý mọi chuyện trong nhà cho tốt, người chờ ta trở lại.” Tần Văn Thư thực ôn nhu nhìn Tả Kinh Hoan kiên định nói.

“Được, ta chờ người trở về.” Tả Kinh Hoan gật đầu, nàng tin tưởng Tần Văn Thư sẽ trở lại bên mình, chỉ là trong lòng vẫn có chút lo lắng. Đó là một gia

tộc không lờ, còn có Tần Văn Thư vẫn là người được mọi sủng ái trong nhà, bọn họ có lẽ sẽ không chấp nhận mối quan hệ của hai người.

Lý Hâm nghe cuộc đối thoại của hai người ngồi sau, trong lòng không hiểu cảm thấy có chút buồn bực, nhớ tới bản thân năm đó xuất quỷ, cũng làm cho gia đình hỗn loạn, sau đó bị đuổi ra khỏi cửa. Nếu không phải bản thân nhiều năm buông thả và sa ngã, người trong nhà cũng sẽ không nhanh chóng thỏa hiệp, chỉ là một gia đình bình thường đã như vậy, huống chi danh môn vọng tộc như Tần gia, nghĩ đến, tương lai của các nàng sẽ còn nhiều trở ngại. Chỉ mong Tần Văn Thư không giống như những nữ nhân bình thường khác, hy vọng nàng đủ mạnh mẽ, mạnh mẽ có thể duy trì tình yêu của hai người, mà đương sự nhân như Tả Khinh Hoan bề ngoài không có việc gì miễn cưỡng tươi cười, trong lòng sợ là càng khó chịu hơn.

Tả Khinh Hoan chờ nào hy vọng, chiếc xe này vẫn chạy hoài chạy mãi, đến một địa phương không thể xác định, như vậy mình và Tần Văn Thư sẽ không cần chia ly, thế nhưng hiện thực lại là hiện thực, xe rất nhanh đã chạy đến trước cửa nhà.

Tần Hải thân sĩ xuống xe mở cửa, giúp nàng xuống xe, kiểu cách phục vụ quý tộc như vậy, làm cho Tả Khinh Hoan trong lòng có chút xót xa.

Tần Văn Thư cũng xuống xe, vươn tay ôm lấy Tả Khinh Hoan, trong lòng thập phần không muốn cũng không đành lòng.

“Đáp ứng ta chăm sóc tốt bản thân, ta sẽ bằng thời gian nhanh nhất xử lý tốt mọi chuyện.” Tần Văn Thư hứa hẹn với Tả Khinh Hoan.

“Ừ.” Tả Khinh Hoan gật đầu, nàng không muốn làm cho Tần Văn Thư lo lắng, chờ nàng trở lại, là việc duy nhất Tả Khinh Hoan có thể làm bây giờ.

“Ta đi về trước.” Tần Văn Thư cảm giác Tả Khinh Hoan ôm mình rất chặt, sau đó không thể không chậm rãi thả tay ra.

“Bọn họ đi rồi, đừng nhìn nữa.” Lý Hâm không đành lòng, mở miệng khuyên Tả Khinh Hoan vẫn đang chăm chú nhìn về phía Tần Văn Thư vừa rời đi, cảm thấy Tả Khinh Hoan hiện tại lẻ loi, rất tội nghiệp.

“Nàng sẽ trở về.” Tả Khinh Hoan kiên định nói với Lý Hâm, cố gắng tiêu diệt cảm giác mất mát trên người mình.

“Ừ.” Cũng không biết Tả Khinh Hoan lấy đâu ra tự tin, Lý Hâm cảm thấy chuyện này không dễ dàng như vậy, nếu dễ dàng mà nói, nơi đó sẽ không phải là Tần gia, thế nhưng người kia là Tần Văn Thư, không chừng sẽ có chuyển cơ. Chẳng qua Tần gia coi như nói đạo nghĩa, có thể đợi đến khi Tả Khinh Hoan xuất viện mới mời Tần đại tiểu thư về nhà.

“Đại tiểu thư, lão gia gần nhất tâm tình không tốt chút nào, ăn cái gì cũng không ngon, gầy mòn không ít.” Tần Hải nhìn hình ảnh trong kính của Tần Văn Thư nói, đại tiểu thư là hài tử hiếu thuận, từ nhỏ đã không để người khác lo lắng, chuyện này vẫn là lần đầu tiên.

Tần Văn Thư trầm mặc trong chốc lát.

“Hải thúc, chú cảm thấy tôi làm sai sao?” Tần Văn Thư hỏi.

“Tóm lại là không phù hợp với lễ thường.” Tần Hải nghĩ đại tiểu thư là người tốt như vậy, đáng giá nên được nam nhân tốt quý trọng yêu thương, cùng một chỗ với nữ nhân không thích đáng.

“Hải thúc, có bao giờ chú gặp phải một hai chuyện tình, đã làm sai mà vẫn còn muốn tiếp tục kiên trì không?” Tần Văn Thư hỏi.

Tần Hải lặng lẽ, lão gia cũng từng cho mình lựa chọn khác, thế nhưng bản thân như trước kiên trì muốn làm tài xế cho lão gia, những người khác làm sao không cảm thấy bản thân mình làm sai đây?

“Thế nhưng, lão gia không giống ta dễ bị thuyết phục như vậy.” Tần Hải nói, đại tiểu thư là một người thông minh, tâm so với kẻ khác đều thanh tịnh hơn, nhất định là có lý do chính đáng, nhưng mà lão gia quả quyết sẽ không tiếp nhận lý do như vậy.

“Trở về rồi, cùng gia gia đến thư phòng pha trà đi.” Tần Chính gặp Tần Văn Thư về nhà, lập tức gọi nàng cùng đến phòng sách.

“Dạ.” Tần Văn Thư giống như trước đây, theo Tần Chính đến thư phòng trưng bày đồ cổ, nơi này chính là nơi mình từng thích đi nhất.

Tần Văn Thư pha trà, Tần Chính nhìn động tác của tôn nữ vẫn không nói được một lời.

“Khi còn nhỏ, gia gia thích nhất ôm con ngồi trên đầu gối, dạy con phân biệt đồ cổ, khi còn nhỏ, chỉ có con là thông minh nhất, nghe lời nhất.” Qua hồi lâu, Tần Chính mới cảm lý trà lên, cảm thán nói.

“Là gia gia biết cách dạy dỗ.” Tần Văn Thư mỉm cười nói, gia gia yêu thương mình, bản thân làm sao không biết, nhưng mà chuyện này vô luận như thế nào, bản thân cũng sẽ không thỏa hiệp.

“Con cũng là đứa trẻ gia gia đặc ý và yên tâm nhất, chuyện này, làm cho gia gia rất bất ngờ, cũng rất thương tâm.” Tần Chính dùng chính sách dụ dỗ.

“Gia gia, xin lỗi, khiến ông thất vọng.” Tần Văn Thư hồ thẹn nói.

“Chuyện gì quá khứ để nó trở thành quá khứ, không nên tiếp tục hồ đồ, gia gia vẫn như cũ là người hiểu rõ con nhất.” Văn Thư tuyệt đối không thể bị nữ nhân không trong sạch kia hủy hoại, chỉ cần tôn nữ có thể quay đầu, tất cả chuyện cũ đều có thể không nhắc lại.

“Gia gia, ông là người hiểu rõ con nhất, từ nhỏ đến lớn, con chưa bao giờ hồ đồ, phạm là chuyện đã quyết định, đều rất nghiêm túc.” Tần Văn Thư nhìn

lại Tàn Chính, ánh mắt không chút né tránh, mà là cực kỳ nghiêm túc pha chút thận trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Tranh Đấu

Từ nhỏ đến lớn, Tàn Văn Thư luôn là người cực kỳ kiên định, không dễ dàng bị dụ dỗ, không làm những chuyện trái ngược, thế nhưng càng hiểu rõ tâm tính của Tàn Văn Thư, chân mày của Tàn Chính càng nhăn lại chặt hơn.

“Làm cho mọi người thất vọng cũng không quan tâm sao?” Tàn Chính hỏi.

“Con người khi sống, vừa nên vì người khác vừa nên vì bản thân, lần này coi như là sự ích kỷ và tùy hứng của Văn Thư.” Tàn Văn Thư mỉm cười mà nói, số người hoặc đồ vật mà bản thân để ý không nhiều lắm, Tả Khinh Hoan, chính là không thể để vượt mắt.

“Nữ nhân đó rốt cuộc có chỗ nào tốt, có thể cho con mê muội như vậy, có thể làm cho con buông tha đạo lý truyền thống đi thích một nữ nhân?” Tàn Chính không thể hiểu nổi, hần và Lâm Tĩnh Nhân giống nhau không thể lý giải tình cảm này.

“Tốt hay không tốt, có quan hệ gì chứ, quan trọng nhất là, con và nàng chung sống rất vui vẻ, những lúc ở chung với nàng, con mới cảm giác được mình là một người bình thường.” Tàn Văn Thư cho tới bây giờ đều không thích bị người khác đặt ở trên cao, chỗ cao thì sợ lạnh.

“Từ nhỏ giáo dục cho người, cho tới bây giờ cũng không làm cho người thành một người bình thường, người là tôn nữ của Tàn Chính ta, là nữ nhi đáng kiêu ngạo nhất ở Tàn gia, phẩm chất cao thượng, không nên làm cho một người không đáng làm ô nhiễm nhân sinh của người.” Nếu người kia đủ xứng đôi với tôn nữ nhà mình thì thôi, nhưng mà người kia căn bản không xứng với nàng. Trong mắt của Tàn Chính, nữ nhân có xuất thân như Tả Khinh Hoan giống như một vết bẩn bám vào người Tàn Văn Thư.

“Con cũng biết toàn bộ an bài của gia gia đều là vì tốt cho con, thế nhưng con đường tương lai rất dài, con không muốn mỗi một lần đều đi theo con đường bằng phẳng do gia gia trải sẵn, có thể con đường mà con chọn là đường vòng, thế nhưng chỉ ít là do chính bản thân con tự chọn, để con tự mình trải nghiệm. Người có thể đồng hành suốt đời với con, hần là do con tự mình tuyển chọn càng thích hợp hơn, để thời gian nghiệm chứng lựa chọn của con là đúng hay sai. Không thể đạt được vĩnh viễn là một loại vương bận, trong lòng gia gia cho đến nay cũng không có người làm cho ngài nhớ mãi không quên sao?” Tàn Văn Thư dùng tình cảm lung lạc Tàn Chính, nói đạo lý, cho dù bản thân có lý đến mức nào đi nữa, cũng không thuyết phục được Tàn Chính chỉ có thể dùng tình thuyết phục. Tuy gia gia lúc nào cũng nói yêu nhất là nãi nãi, đó chỉ là lý do thoái thác của trưởng bối (bề trên) đối với hậu bối (thế hệ sau), Tàn Văn Thư biết, trong lòng gia gia vẫn còn khúc mắc.

Tàn Chính lặng lẽ trong chốc lát.

“Người khiến người bận tâm, cũng không có nghĩa là người thích hợp với người nhất.” Chân mày của Tàn Chính càng nhíu chặt hơn.

“Thích hợp hay không, chỉ có bản thân con mới biết, giống như Hàn Sĩ Bản, nhìn bề ngoài thì thích hợp, chỉ có con mới biết được, hần tuyệt đối không thích hợp.” Tàn Văn Thư mỉm cười hỏi đáp.

“Hai người đều là nữ nhân như thế nào có thể xứng đôi, hơn nữa cũng không lâu dài được.” Tàn Chính nghĩ chuyện nữ nhân và nữ nhân cùng một chỗ là trò cười, thế nhưng Tàn Chính lại không tìm được lý do hữu lực để thuyết phục Tàn Văn Thư.

“Nếu có thể lâu dài, con nghĩ gia gia sẽ chúc phúc cho chúng con, nếu không thể dài lâu, khi đó chẳng phải là chuyện mà ngài mong muốn sao?” Tàn Văn Thư hỏi ngược lại.

Tàn Chính bị dồn vào thế bí không nói nên lời, có chút tức giận.

“Người khẳng định muốn làm như thế?” Tàn Chính hỏi lại lần nữa, mong muốn có được một đáp án khác, hần cho rằng Tàn Văn Thư một mực ngụy biện ngựa trắng không phải ngựa, rõ ràng là sai thế nhưng vẫn còn cố gắng cãi chày cãi cối.

“Đạ.” Tàn Văn Thư gật đầu.

“Nếu như phải chọn giữa Tàn gia và nàng thì sao?”

“Con không cảm thấy giữa hai bên tồn tại mâu thuẫn.” Thế nhưng nếu như người nhà không thể chấp nhận người mà mình lựa chọn, nàng sẽ nghiêng về Tả Khinh Hoan, bởi vì nàng biết, dựa vào sự yêu thương không vụ lợi của gia đình, sớm muộn gì cũng thỏa hiệp, tuy rằng phương pháp này có chút ích kỷ, thậm chí có chút bất hiểu, thế nhưng gia gia còn có rất nhiều con cháu, mà Tả Khinh Hoan chỉ có một mình mình, không thể phụ nàng.

“Nếu như nhất định phải lựa?” Tàn Chính tiếp tục giằng co ở vấn đề này.

“Kỳ thực vấn đề này rất giống như hỏi cánh tay trái quan trọng hơn hay cánh tay phải quan trọng hơn, thế nhưng vì sao phải cắt đứt một bên mới vừa

lòng? Bất luận là bên nào bị chặt đứt, người bị đau đều là con, gia gia sẽ không tàn nhẫn với con vậy chứ.” Tần Văn Thư tuyệt đối không nói thẳng ra đáp án chôn kín trong lòng, dù sao nàng vẫn còn cố kỵ cảm thụ của gia gia.

“Nàng quan trọng như vậy sao?” Một mình Tả Khinh Hoan lại có thể ngang bằng với cả một gia tộc sao?

Tần Văn Thư gật đầu.

“Nàng coi trọng chỉ là cái tên Tần Văn Thư, là toàn bộ vật chất mà Tần gia cho ngươi, nếu như Tần gia thu hồi tất cả, ngươi nghĩ nàng còn thích ngươi không?” Tần Chính hỏi ngược lại.

“Nàng có thể vì con mà chết, đã chứng minh, so với những thứ khác con quan trọng hơn.” Tần Văn Thư đối với điểm này hoàn toàn không có một chút nghi ngờ.

“Tốt, ta sẽ lấy lại mọi thứ của ngươi, ngươi không được sử dụng bất cứ năng lực nào của Tần gia cho ngươi, khi ngươi lựa chọn nàng, là lúc ngươi mất đi quyền lợi kế thừa gia sản Tần gia, càng không có tư cách dùng sự giáo dục của Tần gia, vô luận như thế nào ta đều sẽ không đồng ý mối quan hệ này.” Sự cung cấp của Tần gia đối với Tần Văn Thư làm cho nàng luôn rộng rãi về mặt tiền bạc, thế nhưng loại hào phóng này tạo thành trạng thái lúc nào cũng bị lệ thuộc vào sự giàu sang, nếu có một ngày mất đi chỗ dựa này, Tần Chính tin tưởng Tần Văn Thư sẽ không thể thích ứng, Tần Chính muốn dùng nhược điểm đó để ép Tần Văn Thư vào khuôn khổ.

“Gia gia, xin lỗi, làm cho ngài thất vọng, thế nhưng vô luận như thế nào con cũng không bỏ rơi nàng.” Tần Văn Thư như trước rất kiên định lặp lại lập trường của mình.

“Ngươi đi ra ngoài ngay, hai ngày này tạm thời ở nhà từ từ suy nghĩ cho kỹ.” Tần Chính có chút mệt mỏi, xoa nhẹ hai bên thái dương, có chút đau đầu, hần đột nhiên nghĩ ra, có thể trên người Văn Thư tìm không ra điểm đột phá.

“Bồ thật là điềm tĩnh, kỳ thực mình vẫn nghĩ bồ là một người kiên cường, nếu bây giờ đổi lại là mình, mình nghĩ bản thân sẽ cấp bách đến độ muốn điên lên.” Lý Hâm nghĩ bản thân lúc yêu luôn luôn đặc biệt yếu đuối và vô năng.

“Nếu có người bảo hộ, ai lại nguyện ý một mình kiên cường chứ?” Tả Khinh Hoan cười hỏi ngược lại, có đôi khi sự kiên cường là do hoàn cảnh đưa đẩy.

“Mình hy vọng, lần này, Tần Văn Thư có thể bảo vệ bồ.” Mà sẽ không làm cho Tả Khinh Hoan một mình ở nơi này ra vẻ kiên cường, nhìn thấy trong ngực mình cũng khó chịu không kém.

“Nàng đã nói ra thì sẽ nhất định làm được.” Đối với Tần Văn Thư, Tả Khinh Hoan luôn có tự tin, Tần Văn Thư là một nữ nhân có tâm hồn mạnh mẽ, không giống những nữ nhân khác, chỉ là cho dù mạnh mẽ đến đâu, người nhà và mình, luôn luôn là một nan đề.

“Bồ, khẳng định không có việc gì?” Lý Hâm lo lắng hỏi lại một lần nữa, bệnh viện đã gọi vài cú điện thoại hối thúc mình quay lại. Nàng rất lo cho Tả Khinh Hoan, dù sao khi bị Nghiêm Nhược Vấn vứt bỏ, là Tả Khinh Hoan ở bên cạnh chiếu cố và an ủi mình, bây giờ bỏ lại Tả Khinh Hoan, nàng cảm thấy lương tâm bất an, thế nhưng buổi chiều còn có một ca phẫu thuật, mạng người quan trọng, Lý Hâm rất khó xử.

“Mình không sao, bồ quay về bệnh viện trước đi.” Tả Khinh Hoan biết Lý Hâm khó xử, nàng có lòng là tốt rồi.

“Thật không?” Lý Hâm không chắc chắn hỏi lại lần nữa.

“Thật mà, mình lại không phải thất tình, bồ nhì nhằng cái gì?” Tả Khinh Hoan nhún mày hỏi ngược lại.

“Được rồi, mình đi, có việc thì gọi điện thoại cho mình.” Lý Hâm thấy Tả Khinh Hoan thoát nhìn tựa như không có việc gì, mới yên tâm ly khai.

Tả Khinh Hoan đợi Lý Hâm đi rồi, mới ngồi bệt xuống đất, cuộn thành một đoàn. Kỳ thật nàng là một người cực kỳ không có cảm giác an toàn, khi còn bé, Tả Diễm luôn vì một ít người vớ vẩn bỏ rơi mình, bị vứt bỏ vô số lần, làm cho Tả Khinh Hoan đối với giá trị tồn tại của bản thân sinh ra hoài nghi. Tả Khinh Hoan rất sợ Tần gia bắt buộc Tần Văn Thư lựa chọn giữa bản thân và Tần gia, Tả Khinh Hoan không thể xác định phân lượng của mình có thể cùng Tần Văn Thư chống lại toàn bộ đại gia tộc đó hay không, tuy rằng nàng biết Tần Văn Thư và Tả Diễm không giống nhau, nhưng cảm giác bất an này vẫn thủy chung tồn tại trong lòng.

Tả Khinh Hoan đợi Tần Văn Thư trở về, mỗi một phút đồng hồ đều khó chịu khiến cho nàng muốn khóc

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Gia Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Nữ Nhân Khi Yêu

Tả Khinh Hoan sợ nhất là phải chờ đợi, đặc biệt là đợi chờ trong mỗi mòn.

Không biết ngồi dưới đất bao lâu, trời lúc nào thì tối, Tà Khinh Hoan không biết, cũng không muốn bật đèn, trong phòng tối như mực, trống vắng quanh quẽ giống như không có ai.

Tiếng chuông di động vang lên, Tà Khinh Hoan nhanh tay vội chân bắt lấy điện thoại, trời biết, trong lòng nàng gấp gáp như thế nào.

“Đang làm gì vậy?” Trong di động truyền đến âm thanh ôn nhu của Tần Văn Thư, giọng nói của nàng luôn làm cho Tà Khinh Hoan an lòng.

“Đang nhớ tới người.” Tà Khinh Hoan muốn đứng lên, nhưng phát hiện bản thân không biết ngồi dưới đất bao lâu, đôi chân tê rần mang đến đau đớn như bị kim châm, nhưng nàng cố gắng nhẫn nhịn, so với sự dằn vặt trong tâm hồn, sự đau đớn của cơ thể ngược lại có thể làm cho trái tim đạt được cảm giác an ủi lệch lạc, tình huống này có chút giống như một loại tự ngược.

“Ta cũng nhớ người.” Tần Văn Thư mỉm cười, trong nhất thời, tự nhiên sinh ra nỗi niềm tương tư, thì ra phân lượng của người kia đã trở nên quan trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của mình.

“Tần Văn Thư, người yêu ta không?” Tà Khinh Hoan hỏi, không biết vì sao, lúc hỏi, trái tim sẽ có cảm giác đau đớn.

“Yêu.” Tần Văn Thư trầm mặc một lúc, sau đó thận trọng trả lời.

Tà Khinh Hoan khẽ cười, giữ im lặng một lúc lâu, vô luận kết quả lựa chọn của Tần Văn Thư là gì nàng cũng không trách, mặc dù bản thân bị bỏ rơi vẫn cảm thấy đáng giá. Tà Khinh Hoan bỗng nhiên có chút thấu hiểu vì cái gì Tà Diễm và Lý Hâm trở nên yếu đuối vô năng trong tình yêu.

“Gia gia bắt ta ở nhà với hần hai ngày, sau hai ngày ta sẽ trở lại.” Tần Văn Thư giải thích, nàng không nghĩ làm cho Tà Khinh Hoan lo lắng.

“Tần Văn Thư, ta không nghĩ trở thành gánh nặng của người, lựa chọn ra sao, ta luôn ủng hộ người.” Tà Khinh Hoan chậm rãi mở miệng, cố gắng làm cho giọng nói của mình không trở nên nặng nề.

“Ngốc, phải tin tưởng người yêu của người.” Tần Văn Thư có chút đau lòng, nàng biết Tà Khinh Hoan không phải không tin mình, mà là không dám tin vào mức độ quan trọng của bản thân đối với mình.

“Ta chờ người trở về.” Lúc Tà Khinh Hoan nói ra những lời này, nước mắt trượt dài xuống, rốt cuộc có một người, vô luận như thế nào cũng không bỏ rơi mình.

“Tất nhiên. Ta đánh đàn cho người nghe được không?” Tần Văn Thư hỏi, nàng còn chưa muốn tắt máy, nhưng dây dưa ở mấy lời ân ái này không phải là phong cách của Tần Văn Thư, tình cảm của nàng vĩnh viễn đều là nội liêm kiên định.

“Ừ.” Tà Khinh Hoan nước mắt lưng tròng, mỉm cười gật đầu.

Tần Văn Thư đặt điện thoại xuống, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên những phím đàn đen trắng, tiếng đàn uyển chuyển thông dong vang lên, xuyên qua di động, rơi vào tai Tà Khinh Hoan, nàng phát hiện bản thân dường như nóng lên, Tần Văn Thư nhất định là tình nhân hoàn mỹ nhất và lãng mạn nhất trên đời.

Tần Văn Thư rất nghiêm túc tập trung đàn, nàng giống như cảm giác được Tà Khinh Hoan đang dựa vào tường, dùng ánh mắt nóng rực trực tiếp ngắm nhìn bộ dáng đánh đàn của mình. Khi đó trong mắt Tà Khinh Hoan chỉ có một mình mình, trong lòng lập tức có cảm giác viên mãn, lúc yêu, vĩnh viễn cũng không muốn làm cho mình và đối phương cảm thấy cô đơn.

Tà Khinh Hoan có thể tưởng tượng ra biểu tình tao nhã của Tần Văn Thư, ngón tay thon dài xinh đẹp ở trên các phím đàn không ngừng khiêu vũ, nữ nhân làm cho mình mê luyện không dứt kia, mỗi một nụ cười và té tiết của nàng đều thật sâu khắc vào trong lòng Tà Khinh Hoan.

Lâm Tĩnh Nhân không biết khi nào thì bước vào phòng, thấy biểu tình nhu hòa mang theo thân nhiên hạnh phúc của nữ nhi khi đánh đàn, rất đẹp, ngay cả bản thân mình cũng chưa từng nhìn thấy. Cả đời Lâm Tĩnh Nhân chuyện hạnh phúc nhất, chính là gả cho ba ba của Tần Văn Thư, nam nhân thật thà hiền lành kia, mà chuyện thỏa mãn nhất, là vì hần sinh được 3 đứa con, trong đó kiều ngạo nhất chính là nữ nhi duy nhất Tần Văn Thư, hy vọng lớn nhất của nàng là 3 đứa nhỏ đều có thể hạnh phúc.

Tần Văn Thư mới sinh ra đã không giống những đứa trẻ khác, trừ bỏ mới từ trong bụng mẹ chui ra lạnh lạnh khóc một tiếng xong, sau đó rất ít khóc, không khóc cũng không quấy phá, làm cho người ta an tâm, không giống những đứa bé khác hay làm khổ mẫu thân, người ta đều nói đây là đứa bé biết yêu thương mẫu thân. Khi còn bé Tần Văn Thư đã rất xinh đẹp, Lâm Tĩnh Nhân luôn cảm thấy kiều ngạo. Trên thực tế, ngay cả lúc hài tử này trưởng thành, cảm giác kiều ngạo đó, không giảm ngược lại còn tăng thêm, nàng ưu tú làm cho mẫu thân đều cảm thấy nói không nên lời, nhưng đồng thời cũng có chút tiếc nuối, dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của công công, hài tử vốn nhu thuận, càng thêm khắc chế hi vọng ái ố của bản thân, kiềm chế đến mức làm cho Lâm Tĩnh Nhân thấy đau lòng và tiếc nuối. Hài tử này nhu thuận nhưng chưa bao giờ thích dấn lấy người khác, hài tử không thích bám theo mẫu thân sẽ khiến cho người làm mẹ có chút mất mát. Nàng phản nghịch và kiên định nói cho mọi người trong nhà, bản thân cùng một nữ nhân có quan hệ, đây vẫn là lần đầu tiên, Lâm Tĩnh Nhân không đành lòng cự tuyệt, nhưng vì sao người kia cố tình là một nữ tử, điều này làm cho Lâm Tĩnh Nhân thực lo lắng.

Tần Văn Thư ngừng lại, nhìn vào đồng hồ đeo tay, mới phát hiện mình đàn đã lâu.

“Đàn lâu như vậy, bắt người chịu đựng.” Tần Văn Thư cầm di động đặt ở bên tai ôn nhu nói, còn chưa tận hưởng, bắt lỗi tai của Tà Khinh Hoan chịu tội.

“Không có gì, nghe tiếng đàn của người, trong lòng ta sẽ cảm thấy bình yên, đêm nay sẽ không một mình mất ngủ.” Tà Khinh Hoan vừa cười vừa nói,

nàng vẫn không có đưa điện thoại ra xa, cái máy đã nóng hằm hạp, nhưng Tả Khinh Hoan vẫn luyến tiếc buông nó ra.

“Khuya rồi, đi ngủ đi, đáp ứng ta, hai ngày này cố gắng chăm sóc tốt bản thân, qua hai ngày ta nhất định phải nhìn thấy một Tả Khinh Hoan xinh đẹp.” Tần Văn Thư cười nói.

“Được.” Tả Khinh Hoan gật đầu, nàng có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Tần Văn Thư nói chuyện điện thoại xong, mới phát hiện mụ mụ của mình.

“Mẹ, tới lâu không?” Tần Văn Thư hỏi Lâm Tĩnh Nhân, mụ mụ luôn ngủ sớm đến bây giờ còn chưa ngủ, xem ra cũng là do chuyện của mình làm cho nàng buồn rầu.

“Không lâu lắm. Văn Thư lúc còn rất nhỏ, mụ mụ luôn nghĩ, rốt cuộc là nam tử như thế nào mới có khả năng chung sống với Văn Thư của chúng ta? Sau đó, lúc con đưa Sĩ Bàn về nhà, ta cảm thấy hài tử đó tuy xuất sắc, nhưng không biết vì sao, vẫn cảm thấy còn thiếu chút gì. Bây giờ mới hiểu, Sĩ Bàn không thể làm cho con có được biểu tình nhu hòa như thế, cô gái để con ái mộ là người như thế nào đây?” Lâm Tĩnh Nhân hỏi.

“Bộ dáng của nàng khuynh thành thoát tục, đáng tiếc hiện tại tóc ngắn, bằng không mẫu thân nhìn thấy chắc chắn cảm thấy nàng giống như là tiên nữ hạ phàm. Có chút tùy hứng, có chút miễn cưỡng, là một hài tử rất thích bám lấy người khác, cùng nàng ở chung, không phải kiềm chế, sẽ làm cho con vừa thư thái vừa tự tại. Nàng nếu thấy mẹ hơn phân nửa sẽ thẹn thùng, nói không chừng, sẽ cực kỳ thích mẹ, vì nàng là hài tử khuyết thiếu tình thương của mẫu thân, khi còn nhỏ trải qua cuộc sống cơ khổ, nhưng rất kiên cường và lạc quan, luôn cố gắng thay đổi số phận, nếu nàng sinh ở một gia đình có hoàn cảnh giống nhà ta, nàng nhất định xuất sắc không thua gì Văn Thư.” Khi Tần Văn Thư nói đến Tả Khinh Hoan, giọng điệu cực kỳ ôn nhu.

“Vậy sao? Có cơ hội để mụ mụ gặp mặt nàng.” Lâm Tĩnh Nhân nghe vậy, có lẽ nàng không hiểu tình cảm của Văn Thư và cô gái kia, thế nhưng chỉ cần dựa vào sự sùng ái của Văn Thư đối với hài tử đó, thông qua sự tán dương và tình cảm bộc lộ ra ngoài, nên gặp mặt một lần. Tần Văn Thư thật là hiểu rõ mẫu thân của mình, Lâm Tĩnh Nhân rất tốt bụng, tấm lòng cũng mềm mại, nàng nhất định không làm khó mình và Tả Khinh Hoan. Dù sao Tả Khinh Hoan thoáng nhìn chính là hài tử làm cho người ta đau lòng, mẫu thân có lẽ luôn hy vọng có một nữ nhi giống như Tả Khinh Hoan, bởi vì Tả Khinh Hoan nhìn thoáng qua giống một người thích thân mật với mẫu thân, không giống bản thân mình, tình cảm không quá nhiệt tình, tình yêu là thế, tình thân cũng là thế.

“Sẽ có cơ hội.” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói, phòng chừng nếu nói với Tả Khinh Hoan, nàng nhất định chờ tóc mình dài ra một chút mới dám gặp mặt mụ mụ, nha đầu đó đối với hình tượng hiện tại không chút nào hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Thường Gia

“Đi ra cánh cửa này, người không bao giờ là Tần gia đại tiểu thư nữa, chỉ là một người bình thường.” Tần Chính hỏi Tần Văn Thư.

“Gia gia, lòng con đã quyết ý.” Tần Văn Thư gật đầu, đã ba ngày, người đang đợi mình chắc chắn sốt ruột lắm rồi.

“Được, người đi đi.” Tần Chính không phải không thể dùng thủ đoạn cường chế chia rẽ các nàng, nhưng càng cứng rắn ép buộc, càng tạo thành phản ứng ngược, cái gọi là công thành vi hạ, công tâm vi thượng (công tâm là thượng sách, công thành là hạ sách), miễn cưỡng công thành, sẽ bị lưỡng bại câu thương (hai bên cùng bị thiệt hại), Tần Chính đã sống đến tuổi này, điểm đạo lý ấy dĩ nhiên là thấu hiểu, hắn không nghĩ làm mất đi sự kính ngưỡng của tôn nữ nhiều năm qua đối với mình.

“Cám ơn gia gia.” Tần Văn Thư xin lỗi nói xong, liền xoay người ly khai Tần gia.

“Ba...” Lâm Tĩnh Nhân muốn nói lại thôi, từ nhỏ đến lớn luôn dành cho Văn Thư những thứ tốt nhất, hiện giờ cái gì cũng không cho nàng mang theo, tuy cảm thấy Văn Thư sẽ không để bản thân chịu khổ, nhưng tóm lại vẫn đau lòng.

“Ta không phải cũng rất đau lòng sao, chính vì đau lòng mới không để nàng tự hủy tương lai của mình.” Tần Chính nói xong, ngón tay nhẹ nhàng có quy luật gõ lên mặt bàn, đây là thói quen trước khi hắn nghiêm túc dự mưu một chuyện quan trọng gì đó. Trên người Văn Thư không có khe hở, không có nghĩa là ở Tả Khinh Hoan không có điểm đột phá.

Lâm Tĩnh Nhân im lặng, nàng biết công công sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, trên thực tế, Văn Thư là do một tay công công bồi dưỡng trưởng thành, dựa theo tính tình mà nói, có trình độ tương tự nhất định, đã quyết định chuyện gì đều sẽ cực kỳ kiên trì, không dễ dàng thỏa hiệp.

Tần Đăng lái xe đưa Tần Văn Thư rời khỏi Tần trạch.

“Tỷ, ta mở thêm vài tài khoản...” Tần Đăng tuy cảm thấy Tả Khinh Hoan không đáng để tỷ tỷ hy sinh như vậy, nhưng đây là quyết định của tỷ tỷ, hắn sẽ ủng hộ nàng vô điều kiện.

“Không cần, ta đáp ứng gia gia, sẽ không dùng đến một xu của Tần gia, cũng không sử dụng năng lực mà Tần gia đã cho.” Tần Văn Thư là một người

giữ chữ tín, sẽ không làm những chuyện bằng mặt không bằng lòng, hơn nữa, nàng cũng muốn xem bản thân mình có thể sống giống một người bình thường hay không.

“Được rồi, chỉ cần có việc gì thì cứ nói với ta.” Tần Đằng hiểu, tỷ tỷ nhà mình luôn là một người nói một không nói hai.

Tần Văn Thư gật đầu, nhưng mà đại khái cũng không nhờ đến, Tần Đằng cũng mang họ Tần, coi như là tài sản thuộc sở hữu Tần gia.

Tà Khinh Hoan cố gắng làm cho cảm xúc của bản thân không quá kích động, chăm sóc bản thân thật tốt tiếp tục cuộc sống bình thường. Tuy ngoài mặt thoát nhìn, Tà Khinh Hoan cùng với ngày thường không có gì khác biệt, nhưng chỉ có tự thân nàng biết, mình cùng trước đây hoàn toàn bất đồng. Tà Khinh Hoan của trước kia một mình ăn no, toàn gia không đói bụng, không hề lo lắng, thế nhưng Tà Khinh Hoan của hiện tại, luôn có một người để cho nàng canh cánh trong lòng.

Từ lâu Tà Khinh Hoan đã đưa chìa khóa cho Tần Văn Thư, nàng không từ chối, Tà Khinh Hoan đã rất vui vẻ, thực hy vọng khi mình mở cửa ra, nữ nhân mà mình yêu nhất ngay tại bên trong, nhưng mà Tà Khinh Hoan gượng cười, Tần gia như thế nào dễ dàng thả Tần Văn Thư ra như vậy chứ?

Tà Khinh Hoan mở khóa, đẩy cửa đi vào, lại nghe trong phòng bếp phát ra âm thanh, Tà Khinh Hoan giống như hỏa tiễn vọt vào phòng bếp, quả nhiên nhìn thấy bản thân mong nhớ ngày đêm Tần Văn Thư, nước mắt trong phút chốc chảy xuống, nàng quả nhiên đã trở lại, nàng không làm cho mình chờ đợi quá lâu.

Tần Văn Thư hướng về phía Tà Khinh Hoan, thân thủ ôm lấy Tà Khinh Hoan, nàng không muốn thấy người mình yêu rơi lệ, sẽ làm cho bản thân cảm thấy đau lòng.

“Tại sao lại khóc, nhìn thấy ta không vui sao?” Tần Văn Thư mỉm cười hỏi Tà Khinh Hoan.

“Thật là vui, nước mắt không biết như thế nào liền chảy xuống.” Tà Khinh Hoan vươn tay ôm Tần Văn Thư, vùi mặt vào bờ vai nàng, tham lam thu lấy khí tức trên người Tần Văn Thư, đó là khí tức làm cho bản thân cảm thấy ấm áp.

“Đừng khóc, Khinh Hoan tươi cười mới đẹp mắt nhất.” Tần Văn Thư thân thủ nhẹ nhàng lau nước mắt ở khóe mắt của Tà Khinh Hoan, còn nàng không nói lời nào, chỉ là chặt chẽ ôm lấy Tần Văn Thư.

“Người nhà của ngươi thế nào đồng ý cho ngươi đi chứ? Sao không giống những kẻ có tiền khác, đừng phải tình huống này, sẽ nhốt hài tử nhà mình lại không phải sao?” Tà Khinh Hoan ôm Tần Văn Thư một lúc, mới mở miệng hỏi.

“Gia gia không phải là người không phân biệt phải trái, tuy bây giờ hắn còn không thể chấp nhận chúng ta, nhưng những chuyện quá mức ngang ngược, hắn sẽ không làm, gia gia kỳ thật là một người đáng để kính trọng...” Tần Văn Thư đơn giản tóm tắt quá trình cho Tà Khinh Hoan nghe.

“Cho nên hắn chỉ đuổi ngươi ra khỏi nhà không cho ngươi mang theo bất kỳ thứ gì, không có mạnh mẽ ép buộc chúng ta xa nhau phải không?” Tà Khinh Hoan hỏi, nghĩ đến như vậy, Tần lão gia từ nhưng thật ra là một người biết phân biệt phải trái, cũng đúng, có thể nuôi dưỡng một người như Tần Văn Thư có lẽ sẽ không tệ lắm, nhưng lực cản so với trong suy nghĩ rõ ràng ít hơn nhiều, Tà Khinh Hoan luôn cảm thấy chuyện này hẳn là không đơn giản như vậy mới đúng.

“Gần giống như vậy, hiện tại ta không phải là đại tiểu thư của Tần gia, sau này chỉ là một nữ nhân bình thường, chỉ sợ Khinh Hoan xem thường ta mà thôi.” Tần Văn Thư gật đầu nói.

Cho dù nói thu hồi hết thấy Tần gia cho Tần Văn Thư, nhưng khí chất và hàm dưỡng đã hình thành trong con người nàng, như thế nào có thể thu hồi? Có vài thứ đã sớm dung hợp với Tần Văn Thư, đã muốn trở thành một bộ phận không thể tách rời khỏi nàng.

“Sau này, ta dường như được không? Chỉ sợ là nuôi không nổi.” Tà Khinh Hoan rất biết tự lượng sức mình, dường như một người không khó, thế nhưng Tần Văn Thư là một hài tử từ nhỏ ngập lặn trong phú quý, Tà Khinh Hoan không dám xác định nuôi nổi nàng.

“Ngươi nghĩ ta khó nuôi như vậy sao, sau này ngươi làm chủ bên ngoài, ta làm chủ trong nhà, hết thấy dĩ thế vi thiên (xem vợ như trời).” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói.

“Thì ra ngươi muốn nấu cơm làm đồ ăn, muốn làm chủ trong nhà sao?” Tà Khinh Hoan lúc này mới chú ý tới phòng bếp bị Tần Văn Thư biến thành một mảnh hỗn loạn, giữu cọt hỏi, xem ra cũng có một số thứ Tần Văn Thư không biết.

“Chỉ là hứng thú nhất thời...” Tần Văn Thư có chút ngượng ngùng giải thích, bình thường thấy Tà Khinh Hoan tiện tay đã có thể làm ra vài món ăn sở trường cực ngon, bản thân nghĩ đến cảm thấy không khó, nên tiến vào phòng bếp thử xem, không ngờ, bận rộn đến mức tay chân hoảng loạn vô tổ, hận không thể mọc thêm vài cánh tay để sử dụng, làm xong vài món nếu không cháy đen thui lụi, thì là nửa chín nửa sống, nhìn thoáng qua vô cùng thảm, Tần Văn Thư đột nhiên cảm thấy nữ nhân có thể vùng vẫy trong nhà bếp chính là người vĩ đại nhất.

“Bàn tay của Tần Văn Thư chỉ dùng để nâng niu đồ cổ và đánh đàn thôi, như thế nào có thể dính vào nước chứ?” Tà Khinh Hoan cầm bàn tay của Tần Văn Thư cẩn thận kiểm tra một lần, xác định nó vẫn hoàn hảo vô khuyết như lúc trước, mới yên tâm, nàng luyến tiếc làm cho đôi tay xinh đẹp của Tần Văn Thư bị thương.

“Ta sau này có thể không còn có thể chạm vào đồ cổ và đàn dương cầm nữa.” Tần Văn Thư thấy Tà Khinh Hoan xem đôi tay của mình như bảo bối, nhẹ giọng nói, đây đều là năng lực của Tần gia cho mình.

“Vậy cũng không thể để chúng bị thương, hai tay này bây giờ thuộc về ta, chúng còn được dùng để chạm vào cơ thể của ta, ta không tin cơ thể của mình không thể sánh bằng đồ cổ và đàn dương cầm.” Tả Kinh Hoan nghiêm túc nói. Trong lòng có chút tiếc nuối, nếu đôi tay của Tần Văn Thư rốt cuộc không thể đụng tới đồ cổ, hẳn là sẽ rất đáng tiếc.

Tần Văn Thư nhớ tới xúc cảm của ngón tay khi lướt qua làn da nhẵn nhụi như nhuyễn ngọc của Tả Kinh Hoan, mặt khề đỏ lên, nàng quả thực bị Tả Kinh Hoan chiều hư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Dục Vọng

“Vậy làm phiền người dọn dẹp, ta đến phòng khách chờ người.” Tần Văn Thư rút bàn tay bị Tả Kinh Hoan sờ soạng càng lúc càng trở nên ái muội, chạy khỏi phòng bếp, trở lại phòng khách, mới cảm giác tim đập có chút nhanh hơn, chẳng lẽ Tả Kinh Hoan rất có thiên phú trong lĩnh vực tán tỉnh.

Tả Kinh Hoan không khỏi nhếch lên khóe miệng, cười đến có vẻ gian tà, Tần Văn Thư vẫn còn khá thận trọng trong chuyện này, còn đợi khai khiếu, hiện tại trước hết dọn dẹp phòng bếp một chút, còn phải điền đầy bao tử của cả hai, mới có sức lực *noãn bão tư dâm* (no com âm cất, rậm rật suốt ngày).

Tả Kinh Hoan nhanh chóng thu thập phòng bếp bị Tần Văn Thư biến thành một đồng hồ loạn, lựa chọn nấu hai chén mì ăn liền không tốn quá nhiều thời gian, nàng mỗi một phút đều hận không thể cùng Tần Văn Thư ở chung một chỗ, tốt nhất là cùng nhau làm những việc mà người yêu nên làm, vậy đời người mới gọi là hoàn hảo.

Tần Văn Thư ở phòng khách chờ không lâu, đã thấy Tả Kinh Hoan bưng ra hai chén mì bò thom ngào ngọt.

“Sợ người chờ lâu, đêm nay ăn mì được không?” Tả Kinh Hoan hỏi.

“Ừ.” Nhìn những lát thịt bò ngon miệng, trứng chiên vàng óng, rau cải xanh biếc, thoát nhìn đầy đủ sắc hương vị, làm cho Tần Văn Thư cảm thấy đói bụng, ở Tần gia cho dù món ăn có thể thịnh soạn và mỹ vị hơn cũng không thể làm cho Tần Văn Thư cảm giác ngon miệng như vậy, có lẽ là người ăn chung tạo nên sự khác biệt.

Tả Kinh Hoan vẫn đợi cho Tần Văn Thư cầm đũa trước, sau đó đến lượt mình.

“Ăn quen không?” Tả Kinh Hoan hỏi.

“Ngon lắm.” Tần Văn Thư gật đầu, nàng thực thích cảm giác này, đây là hạnh phúc đơn giản lại bình thường.

Tả Kinh Hoan thế này mới nhiệt tình ăn mì trong chén của mình, giống người Nhật Bản khi ăn mì, muốn ăn thành tiếng, mới biểu lộ sự ngon miệng, Tần Văn Thư nghe âm thanh do Tả Kinh Hoan tạo ra khi ăn mì, ý cười không khỏi lộ ra, cũng nghĩ xem thử ăn như vậy, có thể cảm thấy ngon hơn đâu, nhưng là Tần Văn Thư thử như thế nào cũng không phát ra âm thanh, xem ra muốn dứt bỏ những thứ đã khắc sâu trên người cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

“Kinh Hoan, ở chung với người, cảm giác được bản thân thay đổi.” Trước đây, bản thân đối với dục vọng hoàn toàn thờ ơ, có thể ngay từ đầu, đã được thỏa mãn tất cả, cho nên nhu cầu giảm xuống. Tựa như việc ăn uống, từ nhỏ ăn đều là sơn trân hải vị, cho nên đối với chuyện ăn uống không hề quan tâm, ăn thứ gì cũng không có cảm giác thỏa mãn trong lòng, loại cảm giác này khi nhận thức Tả Kinh Hoan, hình như bỗng nhiên được tận tình khai phá, rõ ràng tài nấu nướng của Tả Kinh Hoan không bằng đầu bếp của Tần gia, thế nhưng cảm nhận tuyệt đối bất đồng.

“Thay đổi chỗ nào?” Tả Kinh Hoan dùng đũa hỏi Tần Văn Thư, nàng không muốn Tần Văn Thư thay đổi.

“Dục vọng nhiều hơn.” Tần Văn Thư nói chính là các loại nhu cầu thiết yếu của con người, giống như dục vọng ăn uống, tuyệt không nghĩ tới những lời này rất dễ bị một nữ nhân vốn không hề thuần khiết xuyên tạc.

Tả Kinh Hoan nghe vậy vô cùng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Tần Văn Thư, cười đến vẻ mặt cực kỳ ái muội, quả nhiên đang xuyên tạc, chẳng lẽ bị Lý Hâm nói trúng, nữ nhân 30 như lang, chẳng qua dục vọng càng nhiều càng tốt, mới có thể chịu được nhu cầu vô độ của mình.

“Đó là chuyện không thể nào tốt hơn, miễn cho nhiều lần đều khiến ta chưa kịp thỏa mãn.” Ánh mắt Tả Kinh Hoan nhìn Tần Văn Thư nóng rực, Tả Kinh Hoan muốn qua loa chấm dứt bữa tối, nghĩ tới chút nữa cuộc sống về đêm hoạt sắc sinh hương, trong lòng có cỗ xung động không thể áp chế, thậm chí ngay cả giữa hai chân cũng tuôn trào một chút nóng bỏng. Dục vọng của nàng đối với Tần Văn Thư mãnh liệt đến mức không thể tin được, đặc biệt là cảm giác tiểu biệt thăng tân hoan (chút xa cách còn hơn cả tân hôn), hận không thể lập tức đặt Tần Văn Thư ở dưới thân dây dưa một phen.

Tần Văn Thư nhìn ánh mắt ái muội của Tả Kinh Hoan, mới giật mình phát hiện bản thân vừa nói ra những lời ái muội và chủ động khiêu khích cỡ nào, đây đều là những chuyện thực nữ không nên nói, xấu hổ và cảm giác không quen làm cho nàng không dám nhìn Tả Kinh Hoan.

“Ta chính là nói đến chuyện ăn uống...” Tần Văn Thư càng giải thích, càng có cảm giác giấu đầu lòi đuôi, giống như là càng sửa càng sai.

“Tần Văn Thư, kỳ thực ta rất thích dục vọng của người đối với ta càng lúc càng nhiều hơn...” Cơ thể Tà Khinh Hoan nghiêng về phía Tần Văn Thư, đôi môi tựa hồ muốn dựa sát vào bên tai Tần Văn Thư, bàn tay dưới bàn ăn quá phận di chuyển về phía đùi, chậm rãi hướng vào bên trong sờ soạng.

Tần Văn Thư lập tức cảm giác được bàn tay xấu xa của Tà Khinh Hoan, bản năng kẹp chặt đôi chân, không cho nàng làm xằng làm bậy, nhưng động tác này lại làm cho bàn tay của Tà Khinh Hoan kẹp giữa hai chân, càng có vẻ ái muội hơn, làm cho Tần Văn Thư mở ra cũng không được, tiếp tục kẹp chặt hơn cũng không đúng, hai người vẫn còn ngồi trên bàn ăn, nghĩ đến Tần Văn Thư bên tai và gương mặt đều đỏ ửng lên.

“Đừng ở đây...” Tần Văn Thư cự tuyệt, tuy có thể cảm giác cơ thể dưới sự khiêu khích của Tà Khinh Hoan đã nổi lên phản ứng động tình, thế nhưng trừ những khi ở trên giường, Tần Văn Thư không thể thoải mái được.

“Được, chúng ta đợi lát nữa ở trên giường...” Tà Khinh Hoan nghĩ tới nay còn có rất nhiều thời gian để thưởng thức, không vội nhất thời ăn trọn Tần Văn Thư vào bụng, lập tức ngồi đằng hoàng lại, tiếc nuốt rút lại bàn tay ở trên đùi Tần Văn Thư.

Tà Khinh Hoan đứng dậy dọn chén đĩa, còn Tần Văn Thư lại cương cứng ngồi bên bàn ăn, áp chế ngọn lửa trong cơ thể bị Tà Khinh Hoan khiêu khích, thân thể càng ngày càng dễ bị Tà Khinh Hoan ảnh hưởng, rốt cuộc là tốt hay là xấu đây? Tần Văn Thư cảm thấy mình nên trở về phòng đọc lại Đạo Đức kinh một lần nữa, kiềm chế thân thể và ngọn lửa trong người, giống như lời chú đã được coi bỏ, một khi phóng thích thì không thể thu thập.

Tà Khinh Hoan rửa sạch tay, từ trong phòng bếp đi vào phòng ngủ, phát hiện Tần Văn Thư ngồi ở đầu giường, đang đọc sách, Tà Khinh Hoan không tin giờ phút này Tần Văn Thư còn có tâm trạng đọc sách. Khi nào thì mới có khả năng làm cho Tần Văn Thư đối với phương diện này tích cực hơn đây, biến từ bị động thành chủ động? Xem ra, nhiệm vụ cao cả này, thật sự là vừa nặng nề vừa xa xôi. Bất quá Tần Văn Thư rụt rè như vậy, lại có một phen tư vị khác, nghĩ đến bộ dáng muốn mà không dám, dục cự hoàn nghênh của Tần Văn Thư, thực sự mê người đến mức câu động lòng người.

“Đạo Đức kinh có dạy người phương pháp dùng âm bổ âm không?” Tà Khinh Hoan ngồi vào bên cạnh Tần Văn Thư, từ phía sau ôm lấy nàng, đôi tay phủ lên bộ ngực của Tần Văn Thư, đồng thời dùng cơ thể mềm mại của mình dựa sát vào nàng, nhẹ giọng hỏi.

“Nói bậy!” Tần Văn Thư cảm giác được bộ ngực của mình bị Tà Khinh Hoan sờ nắn có chút cương cứng.

“Không có? Không bằng ta dạy cho người.” Dùng âm bổ âm, hai người đều có thể bổ khuyết cho nhau, đôi môi của Tà Khinh Hoan dán lên cổ Tần Văn Thư, cắn nhẹ, ngày mai có lẽ ở trên cổ sẽ lưu lại ấn ký tình yêu của mình.

“Người biết sao?” Tần Văn Thư hỏi ngược lại, đều là nữ nhân, không lý do gì mỗi lần bản thân đều bị nha đầu này đùa bỡn đến không thể chống cự.

“Có thể hay không, sẽ biết sau, chúng ta tắm rửa trước không?” Tà Khinh Hoan thế nhưng thích ở trong phòng tắm, nhìn thấy hình ảnh thân mật của cả hai trong chiếc gương chiếu toàn thân, vừa nghĩ đến đã cảm thấy kích thích.

Tần Văn Thư gật đầu, nàng thích trước khi làm chuyện đó, phải tắm rửa sạch sẽ.

Tần Văn Thư đứng lên, Tà Khinh Hoan ngay cả chỉ trong chốc lát xa nhau đều cảm thấy luyến tiếc, nàng quán quýt lấy đôi môi Tần Văn Thư, có chút gấp gáp, có chút nhiệt liệt, từ giường đến phòng tắm cự ly không xa, các nàng phải tốn một khoảng thời gian mới đi tới. Khi vào phòng tắm, Tà Khinh Hoan thay Tần Văn Thư cởi y phục, quần áo của nàng từng cái từng cái được Tà Khinh Hoan lột ra, đáng người xinh đẹp hoàn mỹ bị nhìn không xót chút gì, điều này càng làm cho ánh mắt của Tà Khinh Hoan trở nên nóng rực. Tần Văn Thư có chút trức trặc cởi ra y phục của Tà Khinh Hoan, vòng eo của Tà Khinh Hoan rất mảnh mai, các số đo đều cực kỳ cân đối hài hòa, lộ ra một loại mềm mại, làm cho người ta bỗng chốc sinh ra cảm giác thương tiếc. Tóc ngắn, lộ ra cần cổ và cặp xương đòn trắng nõn, càng có vẻ gọi cảm hơn, sờ vào mái tóc đó có cảm giác ngứa ngáy và gai góc.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là mái tóc ngắn cụt cùn đó, Tà Khinh Hoan nhìn hình ảnh của mình trong gương có chút bất mãn, thế nhưng cũng may tướng mạo thanh tú thoát tục của mình, nhưng thật ra không đến mức quá đột ngột, bất quá vừa tưởng tượng đến hình ảnh cái đầu nhẵn bóng của mình chôn giữa hai chân Tần Văn Thư, Tà Khinh Hoan cảm thấy tà ác gấp bội, không hiểu vì sao hưng phấn hơn, được rồi, nàng quả nhiên là có tiềm chất biến thái lệch lạc.

“Ta không có tóc rất xấu có phải hay không?” Tà Khinh Hoan hỏi Tần Văn Thư, xác định hình tượng của mình ở trong lòng nữ thần không bị tổn hao gì, Tà Khinh Hoan mới yên tâm.

“Không có, người trong lòng ta là đẹp nhất.” Tần Văn Thư thoải mái nói, tóc dài hay tóc ngắn Tà Khinh Hoan đều có tư vị khác nhau, bất quá tóc ngắn làm cho Tà Khinh Hoan có vẻ trẻ hơn, Tần Văn Thư không thích bản thân nhìn lớn tuổi hơn Tà Khinh Hoan, cho nên nàng chính thích sau này làm cho Tà Khinh Hoan nuôi tóc dài hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cửu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Lão Hồ Phát Uy

“Ta giúp người tắm.” đôi tay của Tả Kinh Hoan chạm vào làn da Tàn Văn Thư, nói là tắm rửa, nhưng ngón tay của Tả Kinh Hoan rõ ràng ở trên người mình phóng hỏa, những chỗ đụng vào đều là những địa phương cực kỳ mẫn cảm, thân thể dần dần nóng lên, hơi thở của Tàn Văn Thư trở nên dồn dập hơn, nằng nề mềm nhũn dựa vào người Tả Kinh Hoan.

“Chỗ này cần rửa.” Tay của Tả Kinh Hoan tiến vào địa phương ẩm ướt của Tàn Văn Thư, theo bản năng nằng nề nhanh chóng kẹp lại cặp đùi, không cho Tả Kinh Hoan thành công, đây thật sự...

“Ta... tự mình làm...” Tàn Văn Thư như thế nào làm cho Tả Kinh Hoan vì mình làm chuyện xấu hổ như vậy đây.

“Bỏ dở nửa chừng không tốt chút nào, ngoan, mở chân ra...” Tả Kinh Hoan thực thích vì Tàn Văn Thư làm chuyện thân mật như vậy.

“Không cần...” Tàn Văn Thư thẹn thùng cực kỳ, vui mặt vào vai Tả Kinh Hoan, thật sự không dám nhìn Tả Kinh Hoan.

Tả Kinh Hoan không sợ Tàn Văn Thư từ chối, ở phương diện này có bao giờ Tàn Văn Thư đấu lại mình chứ? Bàn tay Tả Kinh Hoan dời khỏi trần địa, nhẹ nhàng xoa nắn ve vuốt cặp mông săn chắc của Tàn Văn Thư, ngón tay theo xương cột trượt dài xuống phía dưới, từ giữa khe hở xâm nhập vào bên trong, bàn tay giống như mang theo dòng điện làm cho Tàn Văn Thư bị kích thích kêu rên thành tiếng, cơ thể không khỏi thả lỏng cảnh giác, mà Tả Kinh Hoan thành công xâm nhập vào địa phương mềm mại nhất và ướt át nhất.

“Có thể mở chân ra chưa?” Tả Kinh Hoan hàm trụ một bên đầy đặn cao ngất của Tàn Văn Thư, nhẹ nhàng hỏi lại lần nữa, ngón tay như có như không vuốt ve bộ vị mẫn cảm của Tàn Văn Thư, nằng nề có cảm giác chân mình càng muốn nhũn ra.

Tàn Văn Thư biết Tả Kinh Hoan ở chuyện này có một trình độ chấp nhất nhất định, bản thân mình nếu không thuận theo ý nằng, đêm nay đại khái sẽ không ngừng bị ép buộc, Tàn Văn Thư nghĩ đến tính lực vô hạn của Tả Kinh Hoan, có chút sợ hãi, mặc cỡ đó mặt thỏa hiệp, hơi mở hai chân ra để cho Tả Kinh Hoan muốn làm gì thì làm. Tàn Văn Thư cảm thấy tư thế này thực phóng dăng, đặc biệt ở đây còn có chiếc gương chiếu toàn thân, như thế nào nằng cũng không dám nhìn vào nó.

Tả Kinh Hoan thấy Tàn Văn Thư nhượng bộ, không khỏi giương lên khóe môi một cách gian tà, ngón tay rớt cuộc có thể tự do hoạt động, Tả Kinh Hoan khẽ tách ra cánh hoa màu hồng nhạt, rất nghiêm túc chăm chú làm cho Tàn Văn Thư cảm nhận được sự thoái mái. Động tác của Tả Kinh Hoan giống như không có mục đích, ngược lại càng thêm có hiệu quả khiêu khích và trêu chọc, Tàn Văn Thư cảm giác những động tác đó giống như âu yếm rồi lại không giống, cơ hồ muốn đem mình bức điên, nằng cảm thấy Tả Kinh Hoan tuyệt đối là đang cố ý, vui vẻ với chuyện khiêu khích giới hạn của cơ thể mình, Tả Kinh Hoan hiện tại thực sự rất đáng ghét. Ngay tại thời điểm Tàn Văn Thư cảm thấy không thể chịu được nữa, cơ hồ muốn tê liệt, ngón tay của Tả Kinh Hoan ngược lại ly khai, rõ ràng...

“Thân ái, phục vụ người xong rồi, có phải là có qua có lại mới toại lòng nhau không?” Tả Kinh Hoan nhìn giống như cười rồi lại không phải cười, hỏi Tàn Văn Thư.

Tàn Văn Thư đột nhiên có cảm giác muốn cắn Tả Kinh Hoan một cái, nữ nhân này thật rất xấu xa, trên thực tế, nằng cũng làm như thế, nhắm vào bà vai của Tả Kinh Hoan cắn một cái.

“Đau!” Tả Kinh Hoan đau đến kêu lên thành tiếng, bất quá nằng cười lại càng rực rỡ sáng lạn hơn, bộ dáng bắt mắt của Tàn Văn Thư thật quá đáng yêu.

Tàn Văn Thư nhìn không quen Tả Kinh Hoan đắc ý như vậy, nằng có thể làm được, mình chẳng lẽ không thể, Tàn Văn Thư mang theo một phần giận dữ, đẩy ngược Tả Kinh Hoan vào tường, cảm giác lạnh như băng trên tường làm cho Tả Kinh Hoan hít sâu một hơi, thế nhưng trong lòng càng thêm hưng phấn.

“Tự nhiên là có qua có lại.” Tàn Văn Thư ôn nhu hướng Tả Kinh Hoan vừa cười vừa nói, trong sự dịu dàng còn mang theo một tia nguy hiểm, đêm nay không giáo huấn nữ hài xấu xa này, mình sẽ không mang họ Tàn nữa.

“Được thôi, ai sợ ai?” Tả Kinh Hoan ôm cổ Tàn Văn Thư, nở nằng cười xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Tàn Văn Thư thân thủ ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Tả Kinh Hoan, ngón tay bắt đầu ở trên người Tả Kinh Hoan do dự, mà bộ dáng tươi cười đắc ý của Tả Kinh Hoan đã biến mất, thay vào đó là dung nhan ửng hồng say lòng người.

“Thích được phục vụ như vậy phải không?” Âm thanh mềm mại mị hoặc ở bên tai Tả Kinh Hoan nghe tới thật là gợi cảm.

Ngón tay của Tàn Văn Thư lướt qua làn da nóng bỏng, Tả Kinh Hoan biết rõ Tàn Văn Thư có ảnh hưởng như thế nào với mình, Tàn Văn Thư chỉ cần thoáng khiêu khích, bản thân đã giương cờ trắng đầu hàng, kỳ thật theo thực tế, Tàn Văn Thư vẫn còn quá mức rụt rè, mới để cho mình hơi hơi chiếm được thượng phong, bằng không bản thân tuyệt đối không có lực phản kích, tựa như hiện tại cơ thể của mình dưới sự vuốt ve của Tàn Văn Thư, sớm đã khó chống đỡ.

Lúc này đôi lại đôi chân Tả Kinh Hoan mềm nhũn ôm lấy thân thể của Tàn Văn Thư, dưới sự phản kích bất chước của Tàn Văn Thư, Tả Kinh Hoan thở gấp <um> thành từng tiếng gián đoạn truyền tới trong tai Tàn Văn Thư, cực kỳ êm dịu dễ nghe.

“Mới như vậy, Kinh Hoan thật giống như chịu không nổi, đợi lát nữa như thế nào đây?” Ngữ khí Tàn Văn Thư rất là buồn bã, thế nhưng tiểu ý trong đôi mắt không thể che giấu được, nằng rất thỏa mãn về khả năng ảnh hưởng của mình đối với Tả Kinh Hoan, kỳ thật làm cho Tả Kinh Hoan hòa tan trong tay mình chính là một thành tựu đáng nhớ.

Tả Kinh Hoan bình thường tuy một bộ đùa giỡn Tàn Văn Thư, vỗ mồm cũng có thể chiếm tiện nghi Tàn Văn Thư, nhưng đến lúc thực chiến, lại có cảm

giác miệng cộp gan thỏ, nếu không, thân thể cơ hồ muốn tan thành một bãi nước, mẫn cảm đến cực điểm.

Ngón tay của Tần Văn Thư trượt vào nơi mềm mại tư mật, cảm giác thân thể Tà Khinh Hoan khẽ run lên, đầm nước nơi đó sớm đã tràn lan ngập lụt, pha lẫn với nước ẩm từ vòi sen chảy xuống, dịch thể lộ ra màu sắc óng ánh trong suốt.

Tà Khinh Hoan cảm giác ngón tay Tần Văn Thư đẩy ra cánh hoa của mình, đồng thời vuốt ve bộ vị mẫn cảm, cảm giác mãnh liệt này làm cho Tà Khinh Hoan đầu hàng, trầm nghĩ khuất phục dưới thân Tần Văn Thư để hầu hạ nàng.

“Uớt quá...” Tần Văn Thư không khỏi sợ hãi cảm khái, thân thể Tà Khinh Hoan quả thật cực kỳ mẫn cảm, động tình nhanh như vậy, nhìn khuôn mặt Tà Khinh Hoan nhiễm thượng một màu đỏ ửng, cực kỳ mê người.

Con cộp giấy Tà Khinh Hoan này, lúc này cũng mắc cỡ vùi vào bờ vai Tần Văn Thư, thứ nhất, nàng xấu hổ vì thân thể của mình ở trong tay Tần Văn Thư là như vậy vô dụng, thứ hai, thân thể nàng hư nhược vô lực, càng muốn ôm chặt Tần Văn Thư tìm kiếm chỗ dựa, mà hành động như vậy, làm cho thân thể của hai người càng dính sát vào nhau, mềm mại đè lên mềm mại, cảm giác này, tốt đẹp làm cho cả hai dán vào nhau càng chặt, thì ra cơ thể của nữ nhân dựa vào lại dễ chịu như vậy.

Lúc đôi môi Tần Văn Thư dán vào giữa hai chân Tà Khinh Hoan, thân thể Tà Khinh Hoan hoàn toàn xụi lơ, làm cho Tần Văn Thư muốn làm gì thì làm.

Phòng tắm tràn đầy cảnh xuân không che chắn được, chiếc gương bị phủ mờ bởi hơi nước, mộng lung phản chiếu hai cổ thân thể yêu kiều dây dưa cùng một chỗ, phảng phất là đến từ một thế, không biết, hai người quấn quít cùng một chỗ chính đang làm những chuyện khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Trần địa triển miên chậm rãi chuyển từ phòng tắm đến trên giường, đối với Tà Khinh Hoan mà nói, đêm nay hoan lạc chỉ vừa mới bắt đầu, mà Tần Văn Thư cũng ý thức được, tối nay có lẽ so với dĩ vãng đều phải dài hơn, cảm giác mất mà tìm lại được, chiều ý nâng cùng nhau buông thả.

Đắm chìm trong vui sướng, cảm giác hưng phấn từ phần bụng lan xuống bộ vị mẫn cảm bên dưới sau đó truyền tới toàn thân lần lượt đánh úp lại, làm cho cả hai kiệt sức. Địa phương mềm mại ẩm ướt của Tà Khinh Hoan dán chặt lấy chỗ cũng ướt không kém của Tần Văn Thư. Tần Văn Thư sớm đã không còn sức lực cử động nữa, thế nhưng Tà Khinh Hoan vẫn tiếp tục nâng đôi chân của nàng lên, dùng địa phương tư mật của mình ma sát với nàng.

“Khinh Hoan... đừng nhúc nhích... ta nhanh...” Âm thanh của Tần Văn Thư cùng với những tiếng <um> phát ra, vô thức đem đưa thất lung, tựa hồ mong đợi đối phương nhanh hơn một chút, thế nhưng chịu đựng không nổi tiếp tục duy trì khoái cảm đang dâng trào, chỉ hy vọng nhanh chóng kết thúc triển miên vô hạn vô tận này.

Tà Khinh Hoan nghĩ lúc này Tần Văn Thư xinh đẹp như vậy, đẹp đến mức muốn tôn thương lòng mình, Tà Khinh Hoan luyến tiếc buông ra Tần Văn Thư, phần eo tăng tốc nhanh hơn, cảm giác khoái cảm bên trong cơ thể liên tiếp tăng cao giống như muốn nổ tung, sóng nhiệt từng đợt từng đợt kéo tới, làm cho Tà Khinh Hoan và Tần Văn Thư đỏ mặt hồi nhể nhại...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Tần Văn Thư Là Thế Giới Của Ta

“Thân ái, rời giường ăn sáng đi.” Tà Khinh Hoan gọi còn đang say giấc Tần Văn Thư tỉnh lại, khó có thể làm cho nàng sáng sớm dậy không nổi. Nhớ tới đêm qua cùng Tần Văn Thư hoan ái, Tà Khinh Hoan không khỏi giường lên khoe miệng, ngón tay vuốt ve qua lại giữa hai hàng lông mày của nàng, vô luận nhắm bao nhiêu lần, vẫn luôn cảm thấy gương mặt này càng ngày càng đẹp, ngũ quan nhu hòa xinh xắn, cực kỳ dễ nhìn.

“Mệt mỏi quá, cho ta ngủ thêm chút nữa...” Tần Văn Thư chưa bao giờ thích *nướng*, cực hiếm làm nũng với Tà Khinh Hoan. Ngoan ngoãn nghe lời mở mắt ra một chút, quả nhiên cần phải tiết chế, không thể lần nào cũng phóng túng, thân thể sẽ chịu không nổi.

Tần Văn Thư làm nũng, đó là chuyện cực kỳ hiếm có, thanh âm mềm mại làm cho các khớp xương của Tà Khinh Hoan đều tê dại, trong lòng bỗng nhiên có chút ngứa ngáy, làm sao bây giờ, rõ ràng tối hôm qua đã ăn rất no rồi, thế nhưng hiện tại vẫn muốn cùng Tần Văn Thư phiến văn phúc vũ (mây mưa hoan ái) một phen, chẳng qua thấy nàng mệt mỏi như vậy, Tà Khinh Hoan không thể làm gì khác hơn là đè xuống xôn xao trong lòng.

“Ngoan, rời giường ăn xong có thể tiếp tục ngủ.” Tà Khinh Hoan thân thủ vén lên mái tóc dài tán loạn của Tần Văn Thư nhẹ nhàng thưởng thức, bởi vì không có tóc, cho nên Tà Khinh Hoan đối với mái tóc của người yêu càng thêm yêu thích.

“Người không mệt sao?” Lê nào sự khác biệt giữa 6 tuổi lại nhiều như vậy? Bản thân mệt mỏi đến nỗi không thể đứng dậy, ngược lại Tà Khinh Hoan còn có thể tinh thần mười phần dậy sớm làm điểm tâm, điều này làm cho tâm lý của Tần Văn Thư cảm thấy không công bằng.

“Không tệ, phần eo có chút mỏi, ngoài ra không quá mệt mỏi. Thân ái, chúng ta có cơ hội nên luyện tập thêm, dần dà người sẽ quen thôi, sẽ có được thể lực tốt giống như ta vậy.” Nhiều tập luyện, mới có thể chậm rãi nuôi dưỡng *bao tử* của Tần Văn Thư, hiện tại ham muốn của nàng còn chưa đủ lớn, cho nên mới không chịu nổi vận động quá sức.

“Người lại nói hưu nói vượn.” Tần Văn Thư vui mặt vào gối, nhớ tới đêm qua triển miên liên tục đến gần rạng sáng, vẫn cảm thấy e thẹn.

“Đây không phải là nói bậy, mà là chuyện sẽ làm cho người ta trầm mê như bị nghiện, bắt đầu chỉ cần một chút, sau đó nhu cầu càng lúc càng tăng lên.” Tà Khinh Hoan cực kỳ ái mộ nói, nàng vén chăn lên, ngón tay ở phần lưng gọi cảm xinh đẹp của Tần Văn Thư dạo chơi, xúc cảm giống như tơ trù, làm cho bản thân yêu thích không muốn buông tay.

“Tà Khinh Hoan!” Tần Văn Thư trầm giọng cảnh cáo, thế nhưng giọng điệu suy yếu vô lực đến nỗi không hề có chút thuyết phục, rõ ràng cơ thể còn rất mệt mỏi, thế nhưng những chỗ bị Tà Khinh Hoan vuốt ve lại sinh ra cảm giác tê dại.

Tà Khinh Hoan ngoảnh mặt làm ngơ, nàng cúi đầu di chuyển xuống dưới, đôi môi dán vào lưng Tần Văn Thư, lưu lại những nụ hôn rời rạc trên người, hành động giống như đang thực hiện một nghi thức cúng bái.

Tần Văn Thư cảm giác được đôi môi của Tà Khinh Hoan chạm vào tấm chăn trên người, cảm giác tê dại càng thêm mãnh liệt, Tần Văn Thư biết đây là dấu hiệu khi động tình, muốn nhanh chóng lúc còn có thể khống chế được ngăn chặn hành vi của Tà Khinh Hoan.

“Không phải muốn ăn sáng sao?” Tần Văn Thư đòi đi sự chú ý của Tà Khinh Hoan, nàng thực sự là một con mẩu lang (sói cái) trẻ tuổi khí thịnh, Tần Văn Thư lo lắng bản thân còn tiếp tục dung túng nàng, ngày hôm nay sợ không xuống được giường.

“Vậy đứng lên đi ăn thôi.” Tà Khinh Hoan vừa cười vừa nói, nàng không ngại *ăn sạch* món ngon ngay trước mặt, chẳng qua Tà Khinh Hoan không tiếp tục làm ra những động tác khiêu khích nữa, trước hết phải điền đầy bao tử cho nữ thần đã, một ngày ba bữa, bữa sáng quan trọng nhất không thể không ăn.

Tần Văn Thư mặc áo ngủ từ trên giường bước xuống, cảm giác thân thể muốn rời ra từng mảnh, thất lưng mỏi nhừ, bàn chân vừa chạm đất chút xíu là xụi lơ không chống đỡ nổi cơ thể, đây là hậu quả thảm hại của một đêm phóng túng, đánh chết sau này cũng sẽ không cùng Tà Khinh Hoan điên cuồng như thế nữa.

Tà Khinh Hoan quan tâm đưa tay đỡ lấy thân thể lưng lay sắp ngã của Tần Văn Thư, tránh cho nàng trượt té xuống đất.

“Chân yếu vậy sao?” Tà Khinh Hoan cười hỏi, xem ra tối qua Tần Văn Thư xác thực bị mình ép buộc thâm.

Tần Văn Thư cả mặt ửng đỏ, bởi vì buông thả đến nỗi hai chân mềm yếu vô lực, nếu chuyện này xảy ra trước khi Tần Văn Thư gặp Tà Khinh Hoan, nàng nhất định nghĩ nó là một chuyện cực kỳ hoang đường, thế nhưng sau khi cùng Tà Khinh Hoan một chỗ lại tự nhiên phát sinh, không biết tính tự chủ của mình đi đến nơi nào rồi, nghĩ đến, Tần Văn Thư thấy bản thân thực sự rất có khả năng bị Tà Khinh Hoan đồng hóa, nha đầu này đối với ham muốn của bản thân luôn thẳng thắn bộc trực.

Tà Khinh Hoan ôm Tần Văn Thư, nàng thích cảm giác thân mật với Tần Văn Thư, hận không thể từng giây từng phút lúc nào cũng dán chặt lấy thân thể của Tần Văn Thư.

“Ta đỡ ngươi đến phòng tắm.” Tà Khinh Hoan vươn tay ôm eo Tần Văn Thư, cảm giác có được mỹ nhân trong ngực thật là tuyệt vời, nàng muốn cả đời ôm lấy nữ nhân này, một giây một phút cũng không muốn buông ra.

Chỗ nào là đỡ, chính là ôm chặt không buông, Tần Văn Thư có chút bất đắc dĩ mặc cho nàng ôm, Tà Khinh Hoan tìm kiếm không chỉ là cảm giác của tình nhân còn có cảm giác của mẫu thân ở trên người mình, một khi dính vào, so với tiểu hài tử bám lấy mẫu thân còn muốn gắt gao hơn. Tần Văn Thư biết, tình cảm như vậy so với tình yêu còn muốn nồng đậm hơn, cho nên đã định trước Tà Khinh Hoan cả đời này cũng sẽ không ly khai mình.

“Thời gian sau, có sắp xếp gì không?” Tà Khinh Hoan hỏi đang bận rộn đánh răng Tần Văn Thư, bầu trời của Tần Văn Thư bao la bát ngát, tuy bản thân có thể bay lượn trong không trung đó, nhưng chỉ chiếm được một góc nhỏ, không cách nào độc chiếm toàn bộ, mà bầu trời của mình, chỉ cần một mình Tần Văn Thư, có thể lấp đầy tất cả không gian.

Tần Văn Thư bởi vì đang đánh răng không có lập tức trả lời, nếu như cả đời này đều không thể sử dụng năng lực mà Tần gia bồi dưỡng, vậy sẽ là một loại tiếc nuối, thế nhưng nàng không tin gia gia sẽ bỏ qua làm cho tài năng của mình mai một, dù sao bồi dưỡng một người kế thừa thành công, cần hao tổn tâm tư sức lực đó là khó có thể đo được, cho nên Tần Văn Thư tin tưởng gia gia sẽ thỏa hiệp chấp nhận Tà Khinh Hoan. Hiện tại mình, trong cảm nhận của gia gia, tuy đức hạnh có chút sơ suất, nhưng vẫn còn đại tài, bởi vì tài năng như vậy, gia gia sẽ không vì một chút khiếm khuyết mà tính toán chi li. Cùng với nói, Tần Văn Thư bởi vì Tà Khinh Hoan dứt bỏ tất cả, không bằng nói, nàng đang dùng lợi thế của bản thân bức Tần Chính thỏa hiệp, dù sao nếu như tài năng của Tần Văn Thư không thể thi triển mà nói, mất mát nhất không phải Tần Văn Thư, mà là Tần Chính. Ở một mức độ nào đó, Tần Văn Thư quả thật là có khuynh hướng hậu sinh khả úy, tâm kế đã sớm không thua Tần Chính. Trong mắt của Tần Văn Thư ván cờ này, không cần lo lắng nhất định sẽ nghiêng về phía mình, chỉ cần kiên trì chờ gia gia thiếu kiên nhẫn.

“Khô cực ngươi dưỡng ta ba tháng, trong ba tháng, ta cái gì cũng không làm, sau ba tháng hẳn là có chuyển biến.” Tần Văn Thư bỏ lại bàn chải đánh răng vào ly, hướng Tà Khinh Hoan khẽ cười mà nói.

Tà Khinh Hoan nhìn vẻ bình tĩnh thông dong của Tần Văn Thư, nghĩ chuyện gì cũng nằm trong tầm khống chế của nàng, mặc dù bản thân, đối Tần Văn Thư mà nói cũng là như vậy, thế nhưng cho dù như vậy, bản thân cũng vui vẻ chịu đựng. Tần Văn Thư luôn là một người có sức quyến rũ và nhân cách mạnh mẽ, cho nên bên cạnh có nhiều người thích nàng, đến nay Tà Khinh Hoan còn chưa gặp phải người ghét Tần Văn Thư.

“Ba tháng sau, sẽ phát sinh chuyện gì?” Tà Khinh Hoan hỏi Tần Văn Thư.

“Đáp ứng ta, bất luận phát sinh chuyện gì, mặc kệ gia gia của ta nghĩ mọi cách làm khó dễ ngươi, đều phải kiên định, không nên dễ dàng ly khai ta, cuối cùng thỏa hiệp phải là người nhà của ta.” Một tấm lòng son, mới chân chính là kiên cố không phá nổi.

“Ta thế nào bỏ được ly khai người chứ? Tàn Văn Thư là thế giới của ta.” Chính mình chắc chắn sẽ không ly khai Tàn Văn Thư, nàng hẳn so với ai khác đều phải hiểu chuyện này.

“Ngốc tử, không cần xem ta là toàn bộ thế giới của người, Tả Kinh Hoan cũng có thể thế giới của riêng mình, chỉ cần giữ lại một phần không gian cho ta là được rồi.” Tàn Văn Thư vuốt ve đầu Tả Kinh Hoan, giao bản thân nàng cho mình, đó là một chuyện rất ngốc, tuy đổi mình mà nói, là chuyện hạnh phúc, làm cho một người toàn thân toàn ý yêu mình. Thế nhưng đổi Tả Kinh Hoan mà nói, là không công bằng, nàng không hy vọng Tả Kinh Hoan làm cho thế giới của nàng thu nhỏ quá mức, có bầu trời rộng lớn, mới có thể tự do bay lượn. Nữ nhân ngoại trừ vì tình yêu mà tản ra hào quang, còn có rất nhiều thứ để cho các nàng trở nên chói chang...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Hoán Vị

Nghiêm Nhượng Vãn và Tiền Thiếu Văn ly hôn, khiến cho xã hội thượng lưu trong thành phố B oanh động, về phần nguyên nhân, có nhiều cách nói. Có người suy đoán Tiền Thiếu Văn khỏe mạnh rồi, ruộng bỏ người vợ Tào khang (ý chỉ người vợ cưới chồng khi còn nghèo; thường để ám chỉ người vợ cả); cũng có người đoán Nghiêm Nhượng Vãn chính thị là người đồng tính, trước đây huyền não sự kiện qua lại của nàng cũng là không có lửa làm sao có khói, có ký giả chụp được cảnh Nghiêm Nhượng Vãn và Lý Hâm ra vào bên nhau; có người lại đoán, bởi vì áp lực của gia tộc, dù sao Nghiêm Nhượng Vãn tiến vào cửa lớn của Tiền gia, đại bộ phận thành viên đều khư khư giữ lấy thái độ phản đối, từ khi Nghiêm Nhượng Vãn nắm đại quyền, luôn tồn tại tranh chấp quyền lợi với các thành viên trong gia tộc, hôm nay Nghiêm Nhượng Vãn bị hội đồng quản trị của Tiền thị đuổi khỏi công ty, vô luận là đòn đại gì, không thể thay đổi chính là, Nghiêm Nhượng Vãn và Tiền Thiếu Văn xác thực đã chia tay, cô bé Lộ Lộ và bạch mã hoàng tử chính thức mỗi người một ngã, chuyện cổ tích về cô bé Lộ Lộ cũng tan biến, làm cho một ít nữ nhân nghĩ đến chuyện bay lên cành cây hóa phượng hoàng bị đá kích thật lớn.

Bản thỏa thuận ly hôn vừa ký xong, người của Tiền gia đã đuổi Nghiêm Nhượng Vãn ra khỏi Tiền thị, tuy Tiền Thiếu Văn cố hết sức muốn giữ nàng lại, thế nhưng Nghiêm Nhượng Vãn cảm giác mình đã không còn là người của Tiền gia, thân phận xấu hổ, tự hướng ban quản trị đưa ra thư từ chức. Đạo lý người đi trả lạnh, khước tận người tan, Nghiêm Nhượng Vãn đều hiểu, nghiêm nhiên một mình nhẹ nhàng ly khai cao ốc Tiền thị, Nghiêm Nhượng Vãn quay đầu nhìn lại tòa nhà đó, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, công ty này, dưới sự cứng rắn cải cách của mình, từ sự quản lý lung tung rối loạn của gia tộc trở hết tài năng, tuy rằng bản thân không có trách nhiệm với nó, thế nhưng rốt cuộc có chút không nỡ.

“Nghiêm tổng, sau này cô có tính toán gì không? Cô lần sau đến công ty nào, đến lúc đó gọi tôi cùng đi.” Triệu Thủ Hồng là quản lý nhân sự do Nghiêm Nhượng Vãn một tay đề cử, nàng nghĩ bản thân đại khái cũng không trụ được lâu, công ty gia tộc như Tiền thị, đối với chức vụ quản lý nhân sự, luôn ngầm nghĩa không rời mắt, trước đây là do Nghiêm tổng đề bạt, đã cùng các thành viên khác trong Tiền gia xung đột, Nghiêm tổng đi rồi, Tiền thị sẽ lại trở về hình thức là công ty gia tộc, thế lực của gia tộc quản lý pha tạp thâm sâu vào bên trong, khả năng phát triển trong tương lai gặp ghềnh.

“Hiện tại còn không có dự tính gì, tôi chuẩn bị trước tiên nghỉ phép dài hạn đã, vừa lúc dùng cho hết những ngày nghỉ phép một lượt. Thiếu Văn vẫn rất ủng hộ những cải cách trước đây của tôi, cho dù tôi không ở, tin tưởng quy chế và hình thức của Tiền thị cũng sẽ giống với hiện tại tiếp tục phát triển, cho nên cô không cần quá lo lắng.” Nghiêm Nhượng Vãn biết sự ưu tư của Triệu Thủ Hồng.

“Nghiêm tổng, tôi luyến tiếc cô.” Tuy Nghiêm Nhượng Vãn đối với cấp dưới không quá thân cận, thế nhưng Triệu Thủ Hồng vẫn luôn thích Nghiêm Nhượng Vãn, nữ nhân vừa nghiêm nghị vừa mạnh mẽ, chính là mục tiêu phấn đấu của nàng.

“Cám ơn.” Nghiêm Nhượng Vãn nhân dịp đáp lại, bản thân luôn là một cấp trên nghiêm khắc đến mức bất cận nhân tình (không chịu chi phối của tình cảm), thuộc hạ đều có chút e ngại, người quyền uy mình không nhiều lắm, hiện tại có người bịn rịn chứng tỏ tài lãnh đạo của mình không phải quá tệ.

“Nghiêm tổng, sau này thấy cô có thể gọi một tiếng Nhượng Vãn được không, vẫn nghĩ tên của cô rất dễ nghe.” Triệu Thủ Hồng đột nhiên có chút ngượng ngùng hỏi, trước đây Nghiêm Nhượng Vãn là lão bản (bà chủ) của mình, bản thân thế nào cũng không dám đề ra yêu cầu như thế, hiện tại nhìn thấy nụ cười thân nhiên của nàng, đột nhiên nghĩ nàng không phải là một người khó tiếp cận, Triệu Thủ Hồng biết mình đối với Nghiêm Nhượng Vãn có một loại hảo cảm không thể khống chế.

“Có thể.” Nghiêm Nhượng Vãn gật đầu, sau này cũng không có quan hệ cấp trên cấp dưới với vị quản lý nhân sự này nữa, tự nhiên có thể để nàng gọi tên mình, bằng hữu của mình không nhiều lắm, đối với sự chủ động của người tốt, Nghiêm Nhượng Vãn tuyệt không từ chối.

Lý Hâm ngồi trong xe thể thao nhìn thấy một màn này, trong lòng bốc lên một trận ghen tuông, đối với tình địch, nàng rất miễn cưỡng, vừa nhìn nữ nhân một thân tây trang công sở đột nhiên lộ ra biểu tình xấu hổ, thì cảm thấy có chút không thích hợp, nàng dùng sức ấn kèn xe, nhắc nhở Nghiêm Nhượng Vãn nên lên xe, không nên dây dưa không rõ với Bạch cốt tinh.

Nghe tiếng kèn chói tai, Nghiêm Nhượng Vãn khẽ nhún mày.

“Nếu như không có việc gì, tôi đi trước.” Nghiêm Nhượng Vãn nói với Triệu Thủ Hồng xong, hướng xe thể thao của Lý Hâm chậm bước.

Thị lực của Triệu Thủ Hồng khá tốt, xuyên qua cửa xe, nàng nhìn thấy Lý Hâm, chính là nữ nhân trước đây cùng Nghiêm tổng bị báo chí đưa tin có qua lại, chẳng lẽ tin đồn là thật, Nghiêm tổng thật sự thích nữ nhân điều này làm cho Triệu Thủ Hồng có chút vui vẻ, thế nhưng nghĩ đến tương mạo của Lý

Hâm, nằng lại mắt mát, nữ nhân kia thật đẹp, đẹp một cách nổi bật, mặc dù nét đẹp ấy sẽ làm cho nhiều người phải đổ kỵ.

“Nàng là ai vậy?” Nghiêm Nhựơc Vấn vừa lên xe, Lý Hâm đã nhanh chóng tìm hiểu tin tức của kẻ có nguy cơ trở thành tình địch.

“Quản lý nhân sự của Tiền thị.” Dựa vào bản thân lúc ly khai Tiền thị, Triệu Thủ Hồng đi theo đưa tiễn, Nghiêm Nhựơc Vấn đối với nàng có chút hảo cảm, nhưng loại cảm xúc này chỉ trong phạm vi cấp trên đối với cấp dưới mà thôi.

“Quả nhiên là thuộc hạ tiểu bạch linh (người làm việc trong văn phòng) của ngươi, đáng vẻ xem như chấp nhận được.” Lý Hâm miễn cưỡng đánh giá tình địch, kỳ thực Triệu Thủ Hồng có thể xem là trung đẳng mỹ nữ, tuy hơi miễn cưỡng xếp vào hàng trung đẳng, thế nhưng là tình địch, Lý Hâm quyết định sẽ không dễ dàng thiên vị nàng.

Nghiêm Nhựơc Vấn đối với tướng mạo của nữ nhân hơn phân nửa là thờ ơ, trừ phi là những nữ nhân cực kỳ nổi bật và đặc sắc, mà Nghiêm Nhựơc Vấn gặp qua những người xuất sắc như vậy chỉ có Tần Văn Thư, Lý Hâm, Thi Văn Dạng, còn có tương đối đặc sắc Tà Khinh Hoan, đó là bởi vì không thể nào không chú ý. Nhưng ngược lại Lý Hâm đối với tất cả nữ nhân đều cực kỳ đề ý, từ tướng mạo cho đến cách ăn mặc trang điểm, Lý Hâm đều có thể tùy tiện chú ý kỹ càng còn tiến hành đánh giá một phen, quả nhiên là kẻ trời sinh thích nữ nhân, Nghiêm Nhựơc Vấn thầm nghĩ.

“Nga.” Nghiêm Nhựơc Vấn đối với trọng tâm câu chuyện không mấy hứng thú.

“Nàng thoát nhìn rất mê luyện ngươi.” Dường như bản thân năm đó si mê Nghiêm Nhựơc Vấn, ánh mắt đó rất quen thuộc.

“Nói vậy, đừng nghĩ ai cũng giống ngươi.” Nghiêm Nhựơc Vấn phản đối, nàng nghĩ thế giới quan của Lý Hâm, nữ nhân và nữ nhân cùng một chỗ là bình thường, nên mới cho rằng người trong thiên hạ đều nghĩ giống nàng.

“Nữ nhân phán đoán nữ nhân là chuẩn xác nhất.” Lý Hâm đối với phán đoán của bản thân tin tưởng vững chắc không thể nghi ngờ.

Lý Hâm thấy Nghiêm Nhựơc Vấn không trả lời, Nghiêm Nhựơc Vấn từ sau khi bước ra khỏi Tiền thị, tâm tình sẽ không tốt.

“Mắt mát?” Lý Hâm hỏi, Nghiêm Nhựơc Vấn hiện tại tay trắng ra đi, tuy đó là yêu cầu do nàng chủ động đề ra, thế nhưng bản thân Lý Hâm thay nàng cảm thấy không đáng, chẳng qua cũng không sao, như thế càng tốt, có thể không nợ Tiền Thiếu Văn, Nhựơc Vấn mới an tâm ly khai, chỉ là hiện tại Tiền thị rốt cuộc chất chứa bao nhiêu tâm huyết của Nghiêm Nhựơc Vấn, không nở và mắt mát là chuyện bình thường.

“Hoàn hảo.” Không phải không nở bỏ lại tất cả thành tựu của Tiền thị, nhưng một người luôn xem công việc là trọng tâm, lúc này trọng tâm đó không tồn tại nữa, làm cho bản thân có chút không kịp thích ứng, qua một đoạn thời gian chắc có lẽ tốt hơn.

“Dựa vào kinh nghiệm của ngươi, tùy tiện đến bất kỳ công ty nào làm tổng giám đốc đều không phải việc khó.” Lý Hâm thoải mái nói.

“Ta muốn nghỉ ngơi dài hạn, ta đáp ứng ngươi, cố gắng làm một tình phụ tốt.” Đây là mục tiêu trước mắt của Nghiêm Nhựơc Vấn, nàng luôn thích từng chút từng chút vạch ra mục tiêu ngắn hạn, đối với bản thân, càng thích thực hiện như thế.

“Ta mong ngươi làm tròn bốn phận tình nhân của mình.” Lý Hâm nghe vậy, vừa cười vừa nói, mặc dù bản thân bây giờ chỉ là nhiệm vụ của Nghiêm Nhựơc Vấn, thế nhưng Nghiêm Nhựơc Vấn rốt cuộc dùng chính tâm tư đặt trên người mình, điều này làm cho Lý Hâm cực kỳ hài lòng.

Tình nhân, vậy yêu cầu không phải so với tình phụ càng cao hơn sao? Nghiêm Nhựơc Vấn nghĩ Lý Hâm cố tình nâng cao độ khó của nhiệm vụ, Nghiêm Nhựơc Vấn nghĩ so với nhiệm vụ tiêu thụ hàng năm của công ty còn khó hoàn thành hơn, Nghiêm Nhựơc Vấn đối với tương lai không quá lạc quan

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Kỳ Cuộc

Tà Khinh Hoan mở cửa, nhìn thấy Thi Văn Dạng và Tần Đằng đứng ở bên ngoài, kỳ thật Tà Khinh Hoan không hoan nghênh đôi tuấn nam mỹ nữ này, nhưng một người là khuê nữ của Tần Văn Thư, một người là đệ đệ của Tần Văn Thư, dù cho bọn họ không chân chính tiếp nhận mình, nhưng Tà Khinh Hoan lập tức thay một khuôn mặt tươi cười thân mật nhất.

Hai người vừa tiến vào cửa, phòng trọ độc thân vốn coi như rộng rãi trở nên chật chội rất nhiều, hiển nhiên Thi Văn Dạng và Tần Đằng tuyệt đối không hài lòng hoàn cảnh sống như vậy, đường đường là Tần gia đại tiểu thư đánh khất phục như thế, thực sự rất oan ức cho đại tiểu thư. Thế nhưng Thi Văn Dạng và Tần Đằng rất thông minh, thái độ đó sẽ chỉ ở trước mặt Tà Khinh Hoan lộ ra, mà sẽ không ở thể hiện trước mặt Tần Văn Thư.

Ánh mắt bọn họ nhìn mình, luôn làm cho Tà Khinh Hoan nghĩ bản thân kém cỏi hơn một bậc, Tà Khinh Hoan phi thường không thích cảm giác này, sự bất mãn của bọn họ đối với mình đều không phải do mình và Tần Văn Thư là nữ tử, mà chỉ do bản thân không đủ xuất sắc. Không cùng điểm xuất phát khởi bước, bản thân làm sao có thể cùng những người này so sánh đây? Tuy kiểu so sánh này công bằng, thế nhưng không xuất sắc chính là không xuất sắc.

“Các người tới đây làm cái gì?” Tần Văn Thư hỏi, trên thực tế, nàng không tin Thi Văn Dạng và Tần Đăng sẽ thích tới nơi này.

“Người và Nghiêm Nhục Vấn cùng lúc rời khỏi kế hoạch hợp tác của ba đại tập đoàn, làm cho ta bận rộn đến đầu óc choáng váng, người khen ngược, trốn trong tổ uyên ương này, qua ngày đoạn tháng thực là đắc ý.” Thi Văn Dạng bắt mắt nói.

Hạng mục lớn như vậy, thoáng cái thiếu hai người chủ quản trụ cột, đặc biệt thiếu đi Nghiêm Nhục Vấn lời lệ phong hành (quyết định dứt khoát) và nhẫn nhục chịu khó, gánh nặng thoáng cái hoàn toàn đặt vào trên vai Thi Văn Dạng, người như nàng luôn thích hưởng lạc tự nhiên là nửa khắc cũng không thanh nhàn, sự bất mãn của Thi Văn Dạng, cũng là chuyện trong dự liệu.

“Người vẫn không phải ghét nhất Nghiêm Nhục Vấn sao, hôm nay nàng tay trắng rời đi, không phải là điều người mong đợi sao?” Tần Văn Thư nhàn nhả nói đến, chuyện không liên quan đến mình, Nghiêm Nhục Vấn là một nhân tài, Tiền thị đề cho Nghiêm Nhục Vấn lý khai, tuyệt đối là tổn thất lớn lao của bọn họ, đối với hạng mục này cũng là như vậy.

“Không nói chuyện Nghiêm Nhục Vấn nữa, người nhưng làm cho ta thật ngoài ý muốn, dĩ nhiên học cổ nhân, trùng quan nhất nộ vi hồng nhan (câu này xuất phát từ sự tích Ngô Tam Quế vì một nữ nhân khởi xướng chiến tranh, không chỉ thế rất nhiều quân vương và chiến tướng, tức giận dẫn đến 1 hồi chiến tranh hoặc là biến loạn, nguyên nhân bởi vì một hồng nhan), cái gì cũng không cần hưởng thụ ở đây, ta không tin, người có thể ở chỗ này suốt đời.” Kim lân không phải là vật trong ao, Thi Văn Dạng không tin, Tần Văn Thư lại khua tay phịch sống ở chỗ nước cạn.

“Ta nghĩ đáng giá là được.” Tần Văn Thư nhàn nhạt trả lời, Thi Văn Dạng không hiểu vấn đề giữa mình và gia gia, vậy hãm tài năng không thể phát huy, đối với bản thân và gia gia đều là chuyện khó chấp nhận, thế nhưng phải xem ai trước tiên không thể kiên nhẫn được nữa. Nếu như Thi Văn Dạng và Tần Đăng nói lại với gia gia, bản thân vì Tả Khinh Hoan, thực sự cái gì đều không thêm đề ý, tin tức đó truyền đến tai gia gia, trong lòng gia gia càng sôi sục hơn, nói vậy phần thắng của mình lại lớn hơn một ít.

Trong lòng Thi Văn Dạng không hề thoải mái, dựa vào cái gì, chỉ có một mình Tả Khinh Hoan có thể làm cho Tần Văn Thư vứt bỏ bầu trời lớn như thế, nàng nghĩ Tần Văn Thư không phải loại người đặt tình yêu lên trên tất cả, thế nhưng lại có chút không thể xác định, dù sao ánh mắt Tần Văn Thư nhìn Tả Khinh Hoan quá mức mềm mại. Không thích Tần Văn Thư của hiện tại, Tần Văn Thư cường đại trước đây cái gì cũng không làm chỉ qua ngày ở chỗ này.

“Tình thánh!” Thi Văn Dạng dùng giọng mũi hừ ra hai tiếng, từ nhỏ đến lớn, nàng đối với ai cũng lấy thái độ khinh thường, thế nhưng đây là lần đầu tiên như vậy đối với Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư không cho là đúng chỉ nở nụ cười, nàng còn không vì đại đến mức làm tình thánh, thế nhưng người mà mình thích, nàng sẽ nhất định quý trọng.

“Tỷ, nếu như gia gia làm thật, người dự định sống như thế suốt đời hả?” Tần Đăng hỏi.

Tần Văn Thư vẫn cho là gia gia nhất định thỏa hiệp, Tần Văn Thư không tin phán đoán của mình sai sót, thế nhưng nếu gia gia thực sự không thỏa hiệp, bản thân còn có thể lựa chọn như thế nào? Tần Văn Thư do dự, lấy tình yêu và trách nhiệm của mình đối với Tả Khinh Hoan, bản thân chắc chắn sẽ chọn Tả Khinh Hoan, nếu như Tần Văn Thư không còn là Tần Văn Thư, sẽ như thế nào? Trong thời gian hưởng thụ hạnh phúc gia thường của Tả Khinh Hoan, còn có thể cảm thấy tiếc nuối và thất lạc sao, kỳ thực Tần Văn Thư cũng không rộng rãi như trong tưởng tượng của bản thân, nàng lòng tham nghĩ muốn có cả ngư (cá) và hù (cường) (tay gấu).

“Nếu như không thể sử dụng năng lực mà Tần gia bồi dưỡng, ta có thể một lần nữa học tập cái khác, có thể sẽ đau đớn sẽ thất lạc, thế nhưng, người là không cách nào thay thế được.” Tần Văn Thư trầm mặc một lát mới trả lời.

“Người yêu không phải không thể thay thế, người nhà mới không thể thay thế.” Xác suất người yêu bị thay thế so với người nhà sẽ cao hơn nhiều lắm, cả đời yêu một người, đó là lý tưởng, Tần Đăng nghĩ người bình thường đều không thể cam đoan, con đường trước mắt sẽ không yêu những người khác, thế nhưng sự ràng buộc của huyết thống chính là không có biện pháp cắt đứt.

“Ta sẽ làm cho người yêu trở thành người nhà, chính là bởi vì người nhà không thể thay thế được, cho nên bọn họ sớm muộn sẽ tiếp nhận lựa chọn của ta.” Tần Văn Thư ung dung như trước giải thích.

“Đã như vậy, tỷ tỷ không bằng nhận nàng làm muội muội như thế nào, ta nghĩ gia gia sẽ thích cách an bài như vậy.” Tần Đăng tự tiểu phi tiểu hỏi Tần Văn Thư.

“Muội muội đã có rất nhiều, không thiếu, muội muội và người yêu không giống nhau, giống như muội muội không thể giải quyết vấn đề lãnh cảm của ta không phải sao? Ta muốn chính là tình cảm hòa hợp giữa tình yêu và tình thân.” Tần Văn Thư nhíu mày hỏi ngược lại, lời này làm cho hai người ở đây là Tần Đăng và Thi Văn Dạng vô cùng kinh ngạc đến mức hai mắt mở to, mà ngay cả Tả Khinh Hoan cũng cực kỳ kinh ngạc.

Nếu Tần Đăng và Thi Văn Dạng đôi nam nữ hảo sắc này nói ra những lời đó, một điểm cũng không lạ lùng, thế nhưng cảm giác khi Tần Văn Thư nói những lời này, có tác dụng giống như là bom nổ. Nếu bọn họ có thể nói, đương nhiên Tần Văn Thư cũng có thể nói, Tần Đăng và Thi Văn Dạng đột nhiên hoảng hốt nhận ra, nguyên lai hai người đều thói quen coi Tần Văn Thư như một nữ thần, thói quen đặt Tần Văn Thư ở trong thần điện (đền thờ), quên đi nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường. Lẽ nào Tả Khinh Hoan có được Tần Văn Thư, đơn giản là do nàng đối xử với Tần Văn Thư giống như một nữ nhân?

“Tần Văn Thư, nếu không người có thể thử, có khi ta cũng chưa được sự lãnh cảm của người.” Nếu như là thế thì quá tốt, bản thân mình cũng là một ứng cử viên nặng ký, thấy thế nào chất lượng tự thân so với Tả Khinh Hoan cũng tốt hơn, từ khuôn mặt đến dáng người đến công phu trên giường có điểm nào tệ hơn Tả Khinh Hoan chứ, cái gọi là phi thủy bất nhập ngoại nhân điền (nước phù sa không chảy qua ruộng của ngoại nhân – ý chỉ thứ tốt

không nên dành cho người ngoài), Thi Vân Dạng trầm nghĩ.

“Thi Vân Dạng, người chỉ biết yêu bản thân, cho nên sẽ không hiểu, chờ người hiểu được mới có quyền lên tiếng.” Thi Vân Dạng vĩnh viễn đều keo kiệt đối với tình cảm phải cho ra, như vậy sẽ chỉ làm bản thân trở nên càng ích kỷ và tự tư.

Tần Đăng im lặng, có thể bản thân cho tới bây giờ cũng không rõ tỷ tỷ, cho tới bây giờ cũng không biết nàng muốn cái gì, đương nhiên áp đặt suy nghĩ của mình lên nàng.

Tà Khinh Hoan một câu cũng không lên tiếng, chỉ là chăm chú nghe mọi người lời qua tiếng lại, nàng biết năng lực thuyết phục của Tần Văn Thư, nữ nhân ưu tú như thế, Tà Khinh Hoan đột nhiên cảm thấy mờ mịt, Kim lân không phải là vật trong ao, nước cạn như mình sợ là giữ không được.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hồ Điệp Vươn Cánh

Tần Đăng và Thi Vân Dạng chào tạm biệt ra về, phòng khách bỗng chốc trở nên rộng rãi không ít.

“Tần Văn Thư, vì sao mỗi câu nói của người đều làm cho ta cảm động vậy?” Ánh mắt mềm mại của Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư hỏi.

“Đó là bởi vì người rất dễ thỏa mãn.” Tần Văn Thư sờ gương mặt đang gối lên trên đùi mình, ngũ quan của Tà Khinh Hoan rất thanh nhã, con mắt sáng bóng, vĩnh viễn đều tỏa ra một loại tia sáng mong đợi. Phật nói, năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại thì kiếp sau mới gặp gỡ thoáng qua, vậy đời trước cần phải có ràng buộc đến mức nào mới có thể đổi lại kiếp này làm bạn đây?

“Tần Văn Thư, ta muốn trở nên xuất sắc hơn.” Trong lòng Tà Khinh Hoan nảy sinh ra một loại khát vọng mạnh mẽ, nàng muốn làm cho bản thân trở nên ưu tú, nàng cũng muốn sở hữu một bầu trời rộng lớn, muốn cùng Tần Văn Thư giang cánh bay lượn, nàng biết bản thân hiện tại cùng lắm chỉ là một con sâu róm thoát thai hoá cốt trở thành hồ điệp (con bướm), còn Tần Văn Thư là đại bàng. Hồ điệp truy đuổi đại bàng, là không biết tự lượng sức mình, thế nhưng đôi cánh nhỏ bé của hồ điệp có một ngày sẽ tạo thành gió lốc.

“Sẽ được.” Tần Văn Thư cười gật đầu, Tà Khinh Hoan có một loại năng lực mà người thường không có, đó là năng lực tự thân học hỏi và hoàn thiện, luôn luôn nỗ lực thay đổi hiện trạng, con người lúc nào cũng sung mãn và sôi nổi.

“Ta đang nói chuyện nghiêm túc.” Tà Khinh Hoan rất chăm chú nhìn Tần Văn Thư.

“Ta biết, Tà Khinh Hoan ở trong cảm thụ của ta vẫn luôn ưu tú.” Tà Khinh Hoan vẫn luôn nỗ lực học hỏi, giống như trà đạo, từ lúc bắt đầu hít đặc một loại, đến bây giờ đã có thể phân biệt được vài loại, tiến bộ như vậy thật rất rõ ràng. Có đôi khi, Tần Văn Thư sợ Tà Khinh Hoan tiến bộ quá nhanh, khi một người đối với người khác sinh ra ý lại, là bởi vì nàng còn yếu ớt nhỏ bé, bởi vì nhỏ yếu cho nên dựa theo bản năng ý lại vào người mạnh mẽ hơn thế nhưng lúc nàng cũng trở nên cường đại, cảm giác ý lại đó có thể sẽ từ từ giảm bớt, cho nên Tần Văn Thư vì tư tâm cũng không dạy cho Tà Khinh Hoan quá nhiều, không muốn Tà Khinh Hoan quá mức thành tài, nàng thích cảm giác được Tà Khinh Hoan ý lại.

“Tần Văn Thư, ta không thích, từ mắt bọn họ thấy sự yếu ớt của bản thân, ta cảm thấy rất tệ, ta nghĩ mình giống như sợi dây quần ở trên người người, hơn nữa còn đang hấp thu chất dinh dưỡng của người.” Tà Khinh Hoan có chút đau buồn nhắc tới.

“Mọi người có thói quen dùng giá trị quan của bản thân đánh giá người khác, không phải cá, làm sao biết được niềm vui của nó? Bọn họ không phải là ta, cho nên không có quyền lên tiếng, ta nghĩ tốt chính là được rồi.” Tần Văn Thư thoải mái nói.

Tà Khinh Hoan cười, Tần Văn Thư nếu sinh ra ở thời xưa nhất định là kỳ tài Tô Tần*, dựa vào tài hùng biện và năng lực thuyết phục có thể tung hoành lục quốc.

“Tần Văn Thư, người thật lợi hại.” Tà Khinh Hoan phát ra từ nội tâm cảm thán.

“Kỷ Tĩnh Tử giúp vua nuôi gà chọi, mười ngày sau nhà vua mới hỏi: “Gà có thể đem chọi được chưa?” Trả lời: “Chưa được, gà còn kiêu khí. Mười ngày sau vua lại hỏi, trả lời: chưa được, gà còn tranh khí, gây đáp gà khác.

Mười ngày sau vua lại hỏi, trả lời: chưa được. Trong mắt của nó vẫn còn nộ khí. Mười ngày sau nữa vua hỏi, trả lời: “Tuy gà khác kêu, nó cũng không thêm đáp, đã luyện đến mức như gà gỗ, đức tính hoàn toàn trầm lắng, không còn phản ứng với chúng nữa, có thể đem gà đi chọi.” Tần Văn Thư đột nhiên kể một điển cố cho Tà Khinh Hoan nghe.

“Ừ?” Tà Khinh Hoan nghe xong vẫn không sao hiểu hết ý tứ của câu chuyện xưa này.

“Khi một người đạt đến một trình độ nhất định, đó chính là cảnh giới tâm linh trở nên cường đại, khi một người có được tâm linh cường đại rồi, sẽ không còn sợ hãi bất cứ điều gì, sau này người sẽ hiểu.” Cô vẫn mà Tần Văn Thư xem qua rất nhiều, tôn sùng nhất chính là lý học (học thuyết Tống Nho), tôn sùng dĩ đạo ngự thuật.

Tà Khinh Hoan nghe xong cái hiểu cái không.

“Tần Đăng, ta chỗ nào kém hơn Tà Khinh Hoan chứ?” Thi Vân Dạng trên đường về, không phục hỏi Tần Đăng, cái gì không hiểu, chỉ là tình yêu mà thôi có gì ghê gớm đâu.

“Người mọi thứ đều ưu việt hơn Tà Khinh Hoan, nhưng mà có một vài thứ, tỷ của ta muốn, người nhưng lại không thể cho nàng.” Thi Vân Dạng cái gì cũng tốt, nhưng là người vô tâm, giống như một nữ nhân ý chí sắt đá, nữ nhân như vậy cả đời cũng không hiểu yêu là gì.

“Đó là cái gì?” Thi Vân Dạng nhú mi hỏi.

“Yêu một cách vô tư.” Tà Khinh Hoan tuy sánh đôi cùng tỷ tỷ có chút miễn cưỡng, thế nhưng rốt cuộc là yêu tỷ tỷ thật lòng, chỉ ít là nữ nhân tỷ tỷ có thể dễ dàng không chế.

“A, yêu một cách vô tư, Tần Đăng, không biết vì sao, từ trong miệng người nghe được bốn chữ này đặc biệt buồn cười.” Thi Vân Dạng phun ra những lời này, hung hăng đập ga tăng tốc, vứt bỏ Tần Đăng, tâm tình của nàng không tốt, tuy nàng một bộ vô tâm vô phách, coi tình yêu như trò chơi, bị Tần Văn Thư nói như vậy đành chịu, Tần Đăng thẳng nhóc đó có tư cách gì thuyết giáo mình.

Gương mặt của Tần Đăng có chút trắng bệch.

“Bỏ không cảm thấy số phận của chúng ta cực kỳ tương đồng sao?” Lý Hâm vỗ vai Tà Khinh Hoan đang ở trạng thái ngầy người hỏi.

“Hả?” Tà Khinh Hoan có chút hoảng hốt hoàn hồn.

“Chúng ta cùng nhau làm tình phụ, cùng nhau không làm tình phụ, người chúng ta yêu không sai biệt lắm đồng thời ly hôn, sau đó các nàng lại đồng dạng tay trắng ra đi, hiện tại cùng chúng ta một chỗ trải qua những ngày tháng hạnh phúc, cảm giác số phận của chúng ta rất giống nhau.” Lý Hâm nghĩ đời trước mình nhất định hữu duyên với Tà Khinh Hoan, nếu không phải đời này thế nào gặp gỡ quen biết, ngay cả tình cảnh phát sinh đều không kém là bao.

“Không nói còn không phát hiện, vừa nói ra thật giống một vòng tròn.” Tà Khinh Hoan gật đầu, bắt quá, thế nào luôn nghĩ con đường của Lý Hâm và Nghiêm Nhược Vãn sẽ bằng phẳng hơn một chút, các nàng không có mâu thuẫn bên ngoài, không giống mình và Tần Văn Thư nội ưu ngoại hại (thù trong giặc ngoài), tuy rằng nội ưu tự giới hạn ở phương diện của bản thân mình mà thôi.

“Tần Văn Thư vì bỏ mà liều lĩnh, bỏ như thế nào còn một bộ lo được lo mất vậy?” Lý Hâm thế nhưng rất hâm mộ Tà Khinh Hoan và Tần Văn Thư, chỉ ít các nàng là lưỡng tình tương duyệt, không giống mình, Nhược Vãn là đầu gỗ, còn là loại gỗ cứng rất trì độn, chỉ vừa mới có dấu hiệu mở mang không bao lâu.

“Nàng chính là quá tốt, mình mới sợ, có một ngày nàng có thể hay không chán ghét mình, làm sao mới có thể làm cho bản thân càng ưu tú hơn đây?” Tà Khinh Hoan hỏi Lý Hâm.

“Lúc đầu bỏ liều mạng treo lên ghế ngồi trên Hi Mã Lạp Sơn (Himalaya – ngọn núi cao nhất thế giới) của Tần Văn Thư, không thấy sợ hãi, như thế nào hiện tại trở nên tự ti như vậy?” Lý Hâm nhú mày hỏi lại, gần nhất tiếp xúc với Tần Văn Thư vài lần, càng nghĩ nữ nhân này vừa ưu tú vừa cường đại, bình thường Nghiêm Nhược Vãn đối với nữ nhân khác cực kỳ trì độn mà còn khen không dứt lời, dù thấy nữ nhân này không phải tầm thường, cùng một nữ nhân như vậy sớm chiều chung sống, Tà Khinh Hoan sẽ có áp lực và tự ti, Lý Hâm hoàn toàn có thể lý giải, nữ nhân như vậy hiển nhiên không phải dùng để yêu, mà chỉ dùng để sùng bái.

“Thứ nhất thì, bị nhất thì (ý nói xưa kia là một chuyện, bây giờ là một chuyện khác, hoàn cảnh khác nhau không thể câu nệ)” Tâm tính lúc ban đầu làm sao có thể so với hiện tại, lúc đó trong lòng phát sinh hứng thú xấu xa, chỉ là muốn trêu chọc người bị lãnh cảm là Tần Văn Thư, ai biết tự tay đem mình đẩy xuống, giống như rơi vào vực sâu vạn trượng, quả nhiên tự mình làm vậy không thể sống an lành, bắt quá Tà Khinh Hoan một điểm cũng không hối hận việc gặp gỡ Tần Văn Thư.

“Chỉ cần Tần Văn Thư thích bỏ, những chuyện khác đều không phải là vấn đề.” Lý Hâm nhìn vấn đề tình cảm, chính là tương đối đơn giản.

“Bỏ và Nghiêm Nhược Vãn có chung đề tài không, có chung sở thích không?” Tà Khinh Hoan hỏi.

“Chung đề tài là cái gì? Chung sở thích hả, vận động trên giường có tính không?” Thật vất vả kẻ tham công tiếc việc như Nhược Vãn mới tạm thời không làm việc có thời gian cho mình, mà mình sau khi làm lại bác sỹ, thời gian rảnh rỗi không nhiều, thời khóa biểu an bày trở nên cực kỳ sít sao. Lý Hâm là một người hay suy nghĩ vớ vẩn, luôn thích làm một ít chuyện lãng mạn cho Nghiêm đầu gỗ, tuy hiện tại phản ứng của đầu gỗ so với trước đây nhiệt tình hơn, thế nhưng, cách tiêu chuẩn của một nữ nhân bình thường còn khá xa. Tin tức nói tới nay có sao bằng, nếu có thể đứng dưới mưa sao băng hứa nguyện thật là lãng mạn a, chẳng qua nữ nhân khuyết thiếu tinh thần lãng mạn nghiêm trọng như Nhược Vãn, tám phần mười sẽ không chịu cùng mình lên núi ngắm sao băng...

“Được, hỏi bỏ cũng như không, não của bỏ không đủ sâu chi biết phong hoa tuyết nguyệt mà thôi.” Quả nhiên là hỏi sai người, đầu óc của Lý Hâm chặt cứng những thứ bậy bạ gì đó, như vậy cũng có thể làm bác sỹ, thực sự là không có thiên lý.

“Bỏ chính là cần khắc phục tâm lý của bản thân, nếu như không thể vượt qua, áp lực sẽ càng lúc càng lớn, song phương không cùng đẳng cấp, có đôi khi là một chuyện rất đau khổ.” Lý Hâm vỗ vai Tà Khinh Hoan một chút, chênh lệch xuất hiện ở chỗ nào, trừ phi có thể giảm thiểu nó, không nên bỏ qua sự chênh lệch đó, mù quáng lựa chọn, nếu không sự tiêu cực trong tâm lý trước sau gì cũng đổ lên đầu đối phương, lâu ngày, đối phương cũng sẽ phiền

chán. Chưong ngại trong lòng Tả Khinh Hoan sợ là không dễ dàng vượt qua, thế nhưng người ngoài thực sự không thể giúp được gì, phải dựa vào tự thân khắc phục.

“Minh biết.” Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng thờ dài.

“Con như thế nào chọc cho gia gia tức giận vậy?” Lâm Tĩnh Nhân hỏi đứa con cả luôn hiểu chuyện Tần Vũ.

“Gia gia đột nhiên hỏi con những chữ triện (một kiểu chữ Hán) phức tạp được khắc trên con dấu cổ, con không phải Văn Thư, từ nhỏ đối với đồ cổ thứ này không có hứng thú, cho nên nhận không ra.” Tần Vũ cũng thấy bản thân cực kỳ vô tội, hết lần này đến lần khác ngoại trừ Văn Thư, gia gia thương nhất trong các tôn tử là mình, gần đây cứ ba ngày hai lần bị gọi đến thư phòng của gia gia bình phẩm đồ cổ, đa phần của hắn đều tẻ đại cả lên, Tần Vũ nghĩ bảo bối muội muội của hắn còn không quay về, bản thân chắc sẽ bị gia gia bức điên. Gia gia là không thể thiếu Văn Thư, tri âm khó cầu, vì tri âm như vậy, Tần Vũ nghĩ chuyện gia gia thỏa hiệp chỉ là sớm hay muộn, Văn Thư có lẽ đã sớm dự đoán được. Người trong Tần gia biết rõ chuyện này không nhiều, đối với chuyện tình của Tần Văn Thư đều giữ im lặng, không ủng hộ, cũng không phản đối, kỳ thực Tần gia có thể coi như là một gia tộc tương đối tiến bộ.

Quả nhiên lại vì nguyên nhân này phát hỏa, công công gần đây số lần tức giận đều nhiều hơn so với lúc mình gả vào Tần gia nhiều năm như vậy cộng lại, chỉ mong Văn Thư có thể nhanh chóng trở về.

Tô Tần*: là một trong những đại diện tiêu biểu của phái Hợp tung thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông là học trò của Quỷ Cốc Tử, đã từng thất bại trong việc đi du thuyết và bị người nhà coi thường, nhưng sau này ông thành công thuyết phục các nước chư hầu hợp tác và được phong làm tướng quốc (chức vị tương đương tể tướng) của 6 nước.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Đất Bằng Dậy Sóng

“Xin chào, tôi là Tần Vũ, đại ca của Văn Thư.” Tướng mạo của Tần Vũ rất giống phụ thân, không được xuất sắc như Tần Đăng và Tần Văn Thư, thế nhưng vóc người cao to giống Tần Đăng, một thân âu phục phẳng phiu, mặc dù không thể xem như anh tuấn, thế nhưng thoát nhìn cũng là một nam nhân có đủ sức hấp dẫn, bởi vì sức quyến rũ của nam nhân xuất phát từ tự tin và thực lực của bản thân.

“Xin hỏi có việc gì không?” Tả Khinh Hoan chưa từng tiếp xúc với Tần Vũ, nhưng mà ca ca của Tần Văn Thư so với đệ đệ thuận mắt hơn nhiều, bởi vì Tả Khinh Hoan nhìn không ra mục đích chân chính của Tần Vũ đối với mình, chỉ ít biểu hiện của hắn khách khí hoàn toàn không mang lại cảm giác cao cao tại thượng tự cho mình hơn hẳn người khác.

“Gia gia của tôi muốn gặp cô, bây giờ cô có thể ghé qua Tần gia làm khách không?” Tần Vũ lễ phép dò hỏi, Tần Vũ tỉ mỉ quan sát một chút người yêu của muội muội, so với trong tưởng tượng của mình có chút bất đồng, thoát nhìn rất trẻ, có một đôi mắt rất đẹp, tướng mạo trái lại ngậy thơ khó tin, có vài phần giống tiểu muội muội nhà bên, có chút ngọt ngào, không làm cho người ta cảm thấy chán ghét. Ngược lại có chút ngoài ý muốn, Văn Thư sẽ thích thiếu nữ non nớt như vậy sao, Tần Vũ cho rằng Văn Thư sẽ thích nữ nhân thành thục một chút, mang theo nét duyên dáng trí thức, điềm tĩnh đoan trang.

Trải qua ba tháng, tóc Tả Khinh Hoan đã dài ra không ít, thế nhưng chỉ dài hơn so với tai một chút, hơn nữa ngày hôm nay không trang điểm, cực kỳ giống nữ sinh trung học non nớt trẻ tuổi, thảo nào Tần Vũ lại bắt ngờ như thế.

Sáng sớm khi Tả Khinh Hoan mặc bộ đồ này ra cửa, Tần Văn Thư nhìn thấy đã phải thờ dài, hoàn hảo không cùng đi theo, nếu không tuyệt đối bị người qua đường nhận xét là người của hai thế hệ.

Tả Khinh Hoan do dự có muốn đi gặp Tần lão gia từ hay không, đối với người nắm quyền của một đại gia tộc như Tần gia, trong lòng quả là có chút sợ hãi.

“Yên tâm, gia gia của tôi là một người hiểu rõ lý lẽ, sẽ không khó xử cô, hơn nữa, cô không phải vẫn muốn tranh thủ sự đồng ý của người sao?” Tần Vũ hỏi, đơn giản đã chiếm được nữ nhi bảo bối nhất Tần gia, trên đời cũng không có giá trị như vậy.

“Được, tôi đi với anh.” Tả Khinh Hoan nghĩ lại cũng đúng, bản thân mình không thể suốt đời vẫn ẩn núp dưới sự bảo hộ của Tần Văn Thư, chỉ ít hiện tại mình cũng muốn vì năng nổ lực một phần, tuy rằng trong lòng có chút khản trương và bất an khi phải đối mặt với Tần lão gia từ.

“Văn Thư là muội muội của tôi, thế nhưng từ nhỏ đến lớn, nàng luôn luôn làm việc có chừng mực, nếu nàng đã chọn cô, nhất định có đạo lý. Làm ca ca của Văn Thư, tuy rằng tôi không cách nào lý giải hay đồng ý với lựa chọn của nàng, thế nhưng tôi tôn trọng nó.” Tần Vũ nhìn gương mặt Tả Khinh Hoan trong kính xe, tuy nói chuyện nhưng mặt không lộ ra chút biểu tình nào.

“Cám ơn.” Tả Khinh Hoan cười nhạt đáp lại, không phản đối cũng có thể xem như là ủng hộ rồi.

“Nữ tử đáng lẽ so với nam nhân mềm mại yếu ớt hơn, cần người bảo hộ, cô xem ra còn muốn nhu nhược hơn Văn Thư, thì làm sao có thể cho Văn Thư cảm giác an toàn chứ?” Tần Vũ và Tần Đăng không giống nhau, hắn là một người có ý thức trách nhiệm rất cao, hắn nghĩ nam nhân bảo hộ nữ nhân là

thiên kinh địa nghĩa, mẫu thân, muội muội và thế tử là những người phải bảo vệ suốt đời, thế nhưng khi nhìn thấy một cô gái nhu nhược như Tả Khinh Hoan, Tần Vũ có chút lo lắng. Tả Khinh Hoan làm sao có năng lực bảo hộ muội muội nhà mình chứ? Tuy rằng hắn biết Tần Văn Thư kỳ thực không yếu đuối cần được bảo vệ như bản thân mình nghĩ, thế nhưng làm ca ca, hắn muốn muội muội được một người so với nàng mạnh mẽ hơn che chở thì hắn mới có thể yên tâm.

“Một người mạnh mẽ hay không, không phải có thể dùng bề ngoài để đánh giá.” Tả Khinh Hoan gần đây vẫn luôn tìm hiểu điển cổ ngọc như một kẻ, cố gắng làm cho tâm hồn của mình trở nên mạnh mẽ hơn.

“Vậy tâm linh của cô đã đủ mạnh mẽ chưa?” Tần Vũ hỏi.

“Có thể bây giờ còn thiếu, thế nhưng tôi sẽ nỗ lực.” Tả Khinh Hoan nghiêm túc trả lời, nàng biết Tần Vũ kỳ thực không có ác ý.

“Hiện tại chưa đủ, có thể sẽ bị gia gia của tôi bắt bẻ.” Ý nghĩ của tiểu cô nương chính là đơn thuần, Tần Vũ lo lắng cho Tả Khinh Hoan, phải biết rằng, gia gia am hiểu nhất công tâm kẻ, cho đến bây giờ, không có mấy người chưa bị gia gia đánh bại, Văn Thư là một trong số ít những người đó, Tả Khinh Hoan bây giờ còn chưa đủ đạo hạnh để đấu lại gia gia.

Lần thứ hai Tả Khinh Hoan tiến vào đại môn Tần gia, kiến trúc vĩ đại này so với lần đầu tiên nhìn thấy còn muốn to lớn hơn, thế nhưng Tả Khinh Hoan vô tâm thưởng thức kiến trúc của tòa nhà xa hoa này.

Tần Vũ đưa Tả Khinh Hoan đến thư phòng cổ kính của Tần Chính, trong này bày biện rất nhiều đồ cổ, những thứ đó được lau chùi sạch sẽ sáng bóng, đủ thấy chủ nhân đối với những món đồ cổ cực kỳ yêu quý.

“Gia gia, Tả tiểu thư đã tới.” Tần Vũ đối với Tần Chính đang cẩn thận tỉ mỉ lau chùi chiếc bình Thanh Hoa lên tiếng.

Bởi vì Tần Chính đưa lưng về phía mình, cho nên Tả Khinh Hoan không nhìn thấy gương mặt của Tần Chính, chỉ nhìn thấy bóng lưng. Tả Khinh Hoan nghĩ hắn không giống một lão nhân 85 tuổi, nhìn bộ dáng nhiều lắm chỉ hơn 60 tuổi, lưng vẫn còn thẳng tắp, một điểm cũng không bị cong, tinh thần thoát nhìn vô cùng minh mẫn.

“Ừ, con đi ra ngoài trước đi.” Tần Chính không có xoay lại liền, chỉ thản nhiên nói.

“Dạ.” Tần Vũ nói xong, lập tức ly khai, thuận tiện đóng cửa phòng.

Trái tim Tả Khinh Hoan nhảy loạn, không có một chút ý tứ ngừng lại, hắn sẽ nói gì với mình đây? Nếu như mở miệng làm cho mình chủ động rời khỏi Tần Văn Thư, bản thân sẽ nên trả lời như thế nào...

Tần Chính cẩn thận từng ly từng tí buông chiếc bình Thanh Hoa trên tay, sau đó mới xoay mặt đối diện Tả Khinh Hoan, khi hắn nhìn thấy Tả Khinh Hoan, trong một thoáng có chút dao động, thế nhưng lập tức khôi phục như bình thường.

“Cô là Tả Khinh Hoan?” Tần Chính mở miệng hỏi, giọng điệu rất ôn hòa.

“Tôi là Tả Khinh Hoan.” Tả Khinh Hoan đáp lại, nàng ở trên đường suy nghĩ vô số lần tình cảnh đối mặt với Tần lão gia tử, nàng cho rằng Tần lão gia tử nhất định chán ghét mình, đối mình không mắng chửi thậm tệ đã xem như không tệ, giọng điệu hiền hòa như lúc này ngược lại càng làm cho Tả Khinh Hoan càng thấp thỏm bất an.

“Cô thế nhưng có chút giống như một cổ nhân trước đây của tôi.” Ngữ khí của Tần Chính nghe vào tai dường như là đang nói chuyện phiếm.

Tả Khinh Hoan chỉ dùng nụ cười để trả lời, không biết nên như thế nào tiếp tục cuộc trò chuyện, nàng chưa từng tiếp xúc với người nào ở độ tuổi này, đặc biệt là một vị *ân trên ngôi tróc* ở trong quan trường lẫn thương trường, không thể coi nhẹ cái cảm giác bị áp bách.

“Không cần câu nệ, chỉ cần coi tôi như trưởng bối là được rồi.” Tần Chính vừa cười vừa nói, phản ứng của Tả Khinh Hoan, hắn đã sớm nhìn đến quen thuộc, trên thực tế, chính là như vậy, nói rõ người này nội tâm đang bất an, càng bất an, càng dễ bị hạ gục.

Tả Khinh Hoan đề xuống cảm giác bức rức trong lòng, tâm trạng tận lực giống như bình thường đối đãi Tần lão gia tử.

“Dạ, ngài là gia gia của Văn Thư, cũng chính là gia gia của con.” Tả Khinh Hoan mặt dày mày dạn nói, ai làm cho Tần lão gia tử muốn giả vờ hòa ái, vậy bản thân tương kế tựu kế.

Trong lòng Tần Chính chợt hiện lên một chút không hài lòng, hắn cũng không chấp nhận quan hệ của nàng và Văn Thư, thế nhưng không thể phủ nhận một điều, nha đầu này thật không ngu ngốc.

“Thích uống trà không?” Tần Chính hỏi.

“Văn Thư thích uống trà, theo nàng, con cũng thích uống trà.” Tả Khinh Hoan đem Tần Văn Thư đặt ở khóe miệng, muốn chọc giận Tần lão gia tử, dù sao Tần lão gia tử càng khách khí lễ phép, lại càng khiến cho trong lòng Tả Khinh Hoan không yên.

Tần Chính có thể diện gì mà chưa thấy qua, tự nhiên hiểu được mảnh lời nhỏ nhoi của Tả Khinh Hoan.

“Vậy là tốt rồi, con ngồi đi, chúng ta coi như nói chuyện phiếm trong nhà.” Tần Chính tự mình pha trà ngon châm một chén cho bản thân và Tả Khinh

Hoan, ý bảo Tả Khinh Hoan có thể uống. Tàn lão gia từ từ mình châm trà, làm cho Tả Khinh Hoan kinh sợ, càng ngày càng không hiểu trong hồ lô của Tàn lão gia từ bán thuốc gì.

Thái độ mời mọc và tư thế chuẩn bị uống trà tán gẫu của Tàn Chính làm cho Tả Khinh Hoan không thể làm gì khác hơn là kiên trì cầm lấy ly trà, nhẹ nhàng uống một ngụm.

“Thử ra là loại trà gì không?” Tàn Chính đột nhiên hỏi.

Tả Khinh Hoan lắc đầu, tuy rằng gần đây nàng bỏ không ít công sức học hỏi trà đạo, thế nhưng còn không có lợi hại đến mức uống một ngụm trà đã biết là loại gì.

“Ta nhớ kỹ khi Văn Thư mười tuổi, hầu như loại trà gì cũng có thể thử ra.” Khi Tàn Chính nói đến Tàn Văn Thư, giọng điệu tràn ngập sùng ái và tự hào, thế nhưng Tả Khinh Hoan biết, lúc này mới chỉ bắt đầu đi vào chủ đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Công Tâm Kế

“Lá trà tốt phải xứng với nước ngon, nếu không mùi vị sẽ cực kém, cô nói có đúng như không?” Tàn Chính ôn hòa như trước lên tiếng hỏi.

Tả Khinh Hoan biết, đó là một câu hỏi bẫy, trả lời hay không trả lời đều không đúng, thế nhưng không trả lời cũng không được.

“Lão gia từ có chuyện không phiền cứ nói thẳng.” Tả Khinh Hoan đầu phải không biết phép ẩn dụ trong lời nói của Tàn lão gia từ.

“Cổ nhân nói, phụ mẫu yêu thương con cái, thì phải biết dùng mưu kế sâu xa, nàng là đại tiểu thư của Tàn gia, Tàn gia vì nàng trải sẵn con đường tốt, không thể phủ nhận, với sự ảnh hưởng của Tàn gia, có thể làm cho con đường nhân sinh trong tương lai của nàng không chút trắc trở, có tiền đồ rạng rỡ, có thành tích huy hoàng. Còn cô có thể cấp gì cho nàng?”

Tôi có thể cho nàng rất nhiều rất nhiều tình yêu, thế nhưng Tả Khinh Hoan không có nói ra, có thể ở trong mắt bọn họ tình yêu căn bản không phải là thứ đáng nhắc tới, đồng thời Tả Khinh Hoan cũng biết, Tàn Văn Thư cùng một chỗ với mình có khả năng mất đi rất nhiều thứ.

“Văn Thư hẳn đã cân nhắc qua, nàng không thêm đề tâm những thứ được mắt này.” Tả Khinh Hoan tin tưởng khi Tàn Văn Thư chọn mình, đã nghiêm túc nghĩ tới tất cả thiệt hơn, hậu thuẫn kiên cố nhất của Tả Khinh Hoan, đó chính là thái độ kiên định của Tàn Văn Thư.

“Chính xác, bởi vì được bao bọc trong nhung lụa và giáo dục từ nhỏ, làm cho Văn Thư đối người hay vật luôn có sự phóng khoáng mà người bình thường không có. Nói một cách khác, cho nàng những bộ y phục hàng hiệu đắt tiền hay đồ via hè, chúng ta có thể thân nhiên chấp nhận, hào phóng không thêm đề ý trên người mình mặc là thứ quý giá hay không. Nàng có thể không thêm đề ý ở trên người mình có phải là hàng hóa via hè hay không, chỉ cần thoải mái là tốt rồi, thế nhưng ai có thể cam lòng làm cho nàng mặc y phục rẻ tiền? Người yêu nàng, lại như thế nào không thương tiếc ủy khuất nàng chứ?” Tàn Chính hỏi ngược lại.

Tàn Chính nói làm đau đớn tự tôn của Tả Khinh Hoan, xác thực Tàn Văn Thư có lẽ không thêm đề ý chính mình có đủ xuất sắc hay không, thế nhưng người yêu thương nàng, lại thế nào bỏ được đề nàng chấp nhận một người thiếu ưu tú chứ? Tàn Văn Thư đáng giá được những thứ tốt nhất, bất luận là vật hay người, thế nhưng với bản thân của hiện tại, không thể cho Tàn Văn Thư những thứ tốt nhất, thậm chí vì mình, Tàn Văn Thư muốn bỏ đi rất nhiều thứ vốn là của nàng, tài phú của Tàn gia còn có năng lực Tàn gia bồi dưỡng cho nàng, tuy rằng Tàn Văn Thư trong ba tháng này biểu hiện rất bình thân, thế nhưng Tả Khinh Hoan chính là có thể cảm giác được sự mất mát nhân nhật ẩn giấu bên trong nàng, Tàn Văn Thư định trước không có khả năng sống một đời bình phàm, nàng phải làm đại bàng giương cánh.

“Nữ nhân trời sinh thích dựa vào người mạnh mẽ hơn, cả hai người đều là nữ nhân, nàng có thể cho cô chỗ dựa vững chắc, vậy còn cô, dựa vào năng lực gì để cho nàng ý lại? Nàng vốn có thể tung cánh thật cao, nhưng phải hạ thấp độ cao phối hợp với khả năng của cô cùng nhau bay lượn phải không?” Tàn Chính tiếp tục hỏi.

“Tôi sẽ nỗ lực làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.” Hiện tại có thể chưa đủ mạnh, thế nhưng bản thân có thể vì Tàn Văn Thư mà cố gắng.

“Cô của hiện tại đã quá ý lại vào nàng, dưới sự bảo hộ của nàng, của cô phát triển vĩnh viễn đều hữu hạn, cô tự nhiên có thể danh chính ngôn thuận trở thành gánh nặng của nàng, có thể, nàng cam tâm tình nguyện gánh vác trọng trách này, thế nhưng là người nhà của nàng, đây tuyệt đối không phải chuyện chúng ta cam tâm tình nguyện. Cô nghĩ tôi có thể tiếp nhận một người như cô sao?” Tàn Chính ngày hôm nay dùng hoàn toàn là những lời khách khí hỏi ngược, hẳn biết, trực tiếp chỉ ra trái lại sẽ làm người khác phát sinh tâm lý phản nghịch, dùng những câu hỏi vặn lại, càng có thể thuyết phục nàng tán thành quan điểm của mình.

Tả Khinh Hoan vẫn giữ im lặng như cũ, nàng phát hiện bản thân dĩ nhiên không thể phản bác một câu nào, chỉ cần bản thân không thể trở thành hàng hiệu đẳng cấp quý tộc, không đủ để xứng đôi với Tàn Văn Thư, Tàn Chính chắc chắn sẽ không chấp nhận mình, Tàn Chính nói những câu đó đánh vào trong tim Tả Khinh Hoan, sự tự ti vốn chỉ tồn tại một điểm nhỏ trong lòng Tả Khinh Hoan, xuất hiện một vết nứt.

“Ngài không cần phải thuyết phục tôi, có thể tôi không đủ ưu tú, thế nhưng chỉ cần Văn Thư không chê bai, tôi sẽ không rời bỏ nàng!” Tà Khinh Hoan kiên định nói ra, nàng sẽ không dễ dàng bị Tần lão gia tử bức lui, Tà Khinh Hoan chính là nói cho Tần Chính nghe, cũng là nói cho bản thân mình nghe, làm cho bản thân không dễ dàng bị Tần Chính đánh bại.

“Cho tới bây giờ, cô còn không có bất luận lý do gì có thể thuyết phục để tôi tiếp nhận việc cả hai cùng một chỗ, tuy rằng tâm tính của Văn Thư hài tử này luôn kiên định, nếu như nàng muốn cùng chung sống với cô, tôi xác thực không có biện pháp làm gì nàng, tôi cũng không cưỡng chế chia rẽ hai người, thế nhưng tôi tuyệt đối không thừa nhận mối quan hệ này. Một mối quan hệ không được người nhà thừa nhận và chúc phúc, đã là không trọn vẹn. Mà theo ý của tôi, cô chỉ muốn bám lấy nàng, bởi vì nàng là Tần Văn Thư, Tần gia tiểu thư, mà không phải chân chính yêu nàng, nếu không sẽ không ích kỷ như thế chỉ muốn dùng cảm tình trói chặt nàng, thậm chí ngay cả vì nàng tranh thủ sự tiếp nhận của người nhà cũng không muốn.” Tần Chính đảo một cái bẫy, khiến cho Tà Khinh Hoan nhảy xuống, hắn tạo ra một loại ảo giác cho nàng, mình cũng không phải hoàn toàn không có khả năng tiếp thu nàng, trừ phi nàng có năng lực khiến mình thay đổi quan niệm sai lầm về nàng.

“Tôi đây thế nào, mới có thể để ngài tiếp nhận tôi?” Tà Khinh Hoan hỏi, nàng biết toàn bộ nguyên nhân vì sao Tần Chính không chấp nhận mình, không phải bản thân là nữ nhân, mà là do mình không đủ xuất sắc, chỉ ít ngày hôm nay hắn lộ ra tin tức chính là như thế.

“Tôi muốn cô ly khai nàng ba năm, trong thời gian ba năm, cô làm cho bản thân trở nên đủ ưu tú, nếu như cô có thể đạt được tiêu chuẩn đó, khi cô trở lại, tôi sẽ chân chính chấp nhận, nếu như không được, tuyệt đối không thể tiếp tục dây dưa không rõ với Văn Thư. Đương nhiên những tiêu chuẩn đó sẽ được cân nhắc chính đáng, điểm ấy cô có thể yên tâm.” Tần Chính muốn để Tà Khinh Hoan cam tâm tình nguyện ly khai, mà không để cho tôn nữ trách móc mình, lại có thể đạt được hiệu quả chia rẽ các nàng. Tần Chính cho rằng, tình cảm giữa nữ nhân chính là trò đùa vớ vẩn, xa nhau ba năm, có thể tình cảm của hai người sẽ phai nhạt, sau đó tự nhiên không cần mình nhúng tay nữa. Chính yếu là, thời gian ba năm nếu muốn đạt được tiêu chuẩn ưu tú do mình đặt ra, đối với Tà Khinh Hoan mà nói tương đối trắc trở.

Tà Khinh Hoan chần chờ, ba năm, quá dài, nàng luyện tiếu ly khai Tần Văn Thư, mặc dù là ly khai tạm thời, nàng vẫn không tha.

“Thế nào, cô sợ cảm tình của hai người không thể chịu nổi khảo nghiệm của thời gian phải không, hay sợ bản thân mình không làm được?” Tần lão gia tử nhíu mày hỏi.

“Có đúng là khi tôi đủ xuất sắc, ngài sẽ đồng ý để chúng tôi chung sống phải không?” Tà Khinh Hoan nghiêm túc hỏi.

“Tôi sống đến tuổi này, chẳng lẽ còn sẽ nói ra những lời đùa cợt vô căn cứ sao? Tự nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh.” Nếu tình yêu thật có năng lực cường đại có thể khiến cho người trước mặt hắn lộ xác mà nói, khi đó, hắn cũng tự nhiên chấp nhận.

“Tôi về nhà suy nghĩ một chút.” Tà Khinh Hoan nhất thời khó có thể chọn lựa, nàng tin tưởng Tần Chính sẽ không nuốt lời, thế nhưng ba năm dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn, nàng luyện tiếu Tần Văn Thư không nói, vạn nhất bản thân không thể làm được làm sao bây giờ? Quan trọng nhất chính là, Tà Khinh Hoan biết sự tự ti của bản thân, loại cảm giác này, làm cho Tà Khinh Hoan tự thân cũng cực kỳ chán ghét mình.

Tần Chính thật cao minh, từ đầu đến cuối hắn đều cực kỳ khách khí phân rõ phải trái với Tà Khinh Hoan, thậm chí tận khả năng đứng trên quan điểm khách quan mà phân tích, trọng điểm không đặt ở việc trái luân thường đạo lý của hai nữ nhân, mà nhấn mạnh ở chuyện Tà Khinh Hoan không xứng với Tần Văn Thư, đánh vào tâm lý tự ti vốn tồn tại trong lòng Tà Khinh Hoan, đồng thời lại thỏa mãn mong muốn cho nàng, làm cho Tà Khinh Hoan hạ thấp cảnh giác tiếp nhận điều kiện mình đưa ra. Rất hiển nhiên, trận chiến đánh vào tâm lý này của Tần Chính, cũng có tác dụng, chỉ ít Tà Khinh Hoan đã không còn đề phòng như lúc đầu.

Khi Tà Khinh Hoan cất bước Tần trạch, đụng phải Thi Vân Dạng đến tìm Tần Đẳng.

“Lão gia tử tìm người?” Thi Vân Dạng nhíu mày hỏi, Tần lão gia tử đã đứng ra, chuyện tình nhất định sẽ thú vị hơn, Thi Vân Dạng trong đầu bỏ đá xuống giếng thăm ngẫm. Ở trình độ nào đó mà nói, Thi Vân Dạng vẫn đều rất tệ hại, cho nên sau này mới bị báo ứng.

Tà Khinh Hoan gật đầu, trên thực tế, nàng ngay cả tâm tính xã giao với Thi Vân Dạng cũng không có.

“Nói thật ra, ta hoàn toàn không thích người, không biết tự lượng sức mình thì chớ, hết lần này đến lần khác chính là nhặt được món hời.” Thi Vân Dạng tuyệt đối không thèm che giấu sự phản cảm của mình đối với Tà Khinh Hoan.

“Người cũng thấy ta không đủ ưu tú, không xứng với bản thân Tần Văn Thư phải không?” Nếu Thi Vân Dạng đã trở mặt, Tà Khinh Hoan nghĩ bản thân không cần phải khách khí với Thi Vân Dạng, nàng bắt nạt mình, mình cũng không ưa gì nàng.

“Ai có thể chỉ bằng tình yêu của mình tự ý chiếm hữu núi Phú Sĩ chứ?” Tần Văn Thư không nên bị người ta tư hữu, mặc dù có thể bị người khác tư hữu, cũng không đến lượt Tà Khinh Hoan, Thi Dạng nói xong câu này, xoay người ly khai.

Tà Khinh Hoan nghe xong những lời này, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Sau khi ly khai Tần gia, Tà Khinh Hoan cũng không trực tiếp về nhà, mà là không có mục đích tiêu sái ở các khu vực khác trong thành phố, biến người mệnh mông, đột nhiên có loại cảm giác không biết nên theo ai.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tiêu Di

Tà Khinh Hoan đi tới đi lui, chẳng biết vì sao lại về tới địa phương mà mình lớn lên, khi ý thức được thời gian, mới nhớ ra Tà Diễm đã chết.

“Khinh Hoan.” Tiêu Khôi Nam đến đây để xem xét lại căn phòng này, đang tính bán đi phòng trọ vốn trước đây để Tà Diễm ở, đây đều là tài sản của nàng.

Tà Khinh Hoan xoay người, thấy Tiêu Khôi Nam, nàng mặc một chiếc sườn xám đen tuyền, mang theo cảm giác thần bí.

“Tiêu di.” Tà Khinh Hoan gọi Tiêu Khôi Nam một tiếng Tiêu di.

“Đang định gọi điện thoại nói với con, mẹ mẹ của con còn có vài thứ ở trong tay ta, trước kia vẫn không có cơ hội đưa cho con.” Tiêu Khôi Nam đến xe cầm một chiếc hộp sắt đưa cho Tà Khinh Hoan.

“Cảm ơn, Tiêu di.” Tà Khinh Hoan tiếp nhận hộp sắt, cảm kích nói lời tạ ơn, đối với Tiêu Khôi Nam, trong lòng Tà Khinh Hoan vẫn luôn tồn tại sự cảm kích.

“Có muốn đến chỗ ta ngồi một chút hay không?” Tiêu Khôi Nam hỏi, Tiêu Khôi Nam kinh nghiệm từng trải cực kỳ phong phú, thấy Tà Khinh Hoan bộ dáng thất thần, liền biết hài tử này trong lòng đang có khúc mắc, có lẽ bản thân có thể chỉ điểm cho nàng một hai điều, hài tử này vẫn còn hữu duyên với mình.

“Cũng tốt.” Tà Khinh Hoan gật đầu.

Tiêu Khôi Nam đốt nước nóng, pha một hồ trà, động tác thành thạo không thua gì Tần Văn Thư, Tà Khinh Hoan bây giờ mới phát hiện Tiêu Khôi Nam cũng là một người tinh thông trà đạo. Trước đây chỉ thấy nàng uống rượu, tửu lượng của Tiêu Khôi Nam vô cùng cao, dùng rượu trắng nồng độ cực cao hạ gục một bàn ngồi đầy các đại nam nhân mặt cũng không đỏ sặc, chẳng bao giờ thấy nàng say, vĩnh viễn đều duy trì nụ cười thanh tỉnh giống như đang đeo một chiếc mặt nạ. Nàng và Tần Văn Thư đều có một đôi tay cực đẹp, bất đồng chính là, ngón tay của Tần Văn Thư thon dài xinh xắn nhưng trắng nõn, chưa bao giờ sơn móng tay, đó là một đôi tay lộ ra vẻ quý phái, còn ngón tay của Tiêu Khôi Nam cũng thon dài mỹ lệ, nhưng lại để móng tay, bảo dưỡng tốt đến mức không giống đôi tay của một phụ nữ hơn 40 tuổi, móng tay sơn màu đỏ tươi, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp, nhưng kiểu xinh đẹp này cùng với Lý Hâm lại tuyệt nhiên không giống.

“Có phiền não sao?” Thanh âm của Tiêu Khôi Nam rất êm tai, giống như trần niên thanh tửu (rượu thuần lâu năm), lộ ra một cổ ma lực, làm cho người ta rất thích nói chuyện cùng nàng.

“Vâng.” Tà Khinh Hoan tiếp nhận ly trà do Tiêu Khôi Nam đưa cho, trên người nàng tản ra một loại khí tức chỉ có Tần Văn Thư mới có, tuy khí tức của các nàng không hoàn toàn giống nhau, thế nhưng cũng cường đại như nhau.

“Có liên quan đến Tần tiểu thư?” Tiêu Khôi Nam một lời đã đoán trúng.

Tà Khinh Hoan gật đầu.

“Người nhà của nàng không chấp nhận con.” Đây là trong dự liệu của mình, Tiêu Khôi Nam nghĩ đến cũng biết Tần thị chắc chắn không chấp nhận Tà Khinh Hoan hái được đóa kỳ hoa như Tần Văn Thư. Tần Văn Thư không đơn giản chỉ đại diện cho cá nhân nàng, đó là đóa hoa trân quý do Tần thị gia tộc dụng tâm đào tạo ra, người người nâng niu, lại như thế nào cho phép dễ dàng bị hái trộm?

“Tiêu di chính là Tiêu di, cái gì cũng đoán được. Ngày hôm nay Tần lão gia tử mời con đến Tần gia. . .” Tà Khinh Hoan đem chuyện xảy ra ngày hôm nay, nói qua một lượt cho Tiêu Khôi Nam nghe. Nàng xem Tiêu Khôi Nam giống như trưởng bối của mình.

“Tần lão gia tử đánh vào sự tự ti trong lòng con, sau đó đào bẫy cho con nhảy xuống, thời gian ba năm có rất nhiều thứ sẽ thay đổi. Tình cảm sợ thời gian, sợ khoảng cách, sợ không đủ kiên định, có rất nhiều nhân tố không thể xác định. Hơn nữa, hấn định ra các tiêu chuẩn ưu tú này, không có hoàn cảnh và ngoại lực trợ giúp, con muốn thành công xác suất thật sự rất thấp. Gừng càng già càng cay, chiều này của hấn sử dụng rất cao minh, nếu con ly khai, tôn nữ của hấn cũng không trách đến trên đầu hấn, chỉ trách do con thiếu kiên định.” Tiêu Khôi Nam nghĩ Tần gia có thể có một hiện tại huy hoàng đều không phải không có đạo lý, Tần lão gia tử am hiểu dĩ đạo ngự thuật (dùng đạo lý để thuyết phục người khác), nội thánh ngoại vương (bên trong là một vị thánh, bên ngoài là một ông vua – ý nói về một người trong ngoài đồng nhất), quả nhiên là có phong phạm của một người lãnh đạo.

“Con đây. . .” Trong lòng Tà Khinh Hoan, cũng biết đây là một cái bẫy, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện bị bẫy này vây quanh, bản thân quả thực không phải đối thủ của Tần lão gia tử.

“Tuy rằng, đây là cái bẫy, thế nhưng ta lấy kinh nghiệm của người đi trước để nghị, con hấn là nên nhảy xuống.” Tiêu Khôi Nam nhẹ nhàng thở dài mà nói.

“Vì sao?” Tà Khinh Hoan hỏi, kỳ thực trong tiềm thức nàng cũng không muốn tiếp thu điều kiện của Tần lão gia tử, nàng thật hy vọng có một bên thứ ba khách quan nói cho bản thân, không nên rút lui, làm cho bản thân có thể tự tin một chút.

“Hoa nở quá nhanh trái lại dễ tàn, không dự trữ đủ nước cho hoa, hoa sẽ không nở được lâu. Con và Tần Văn Thư xác thực tồn tại chênh lệch, đã định trước con chỉ biết ngẩng đầu nhìn nàng, vậy sẽ làm con càng trở nên hèn mọn. Hiện tại khi tình yêu còn cuồng nhiệt, ai cũng cho rằng có thể thiên trường địa cửu, nếu không cũng không có nhiều lời thề non hẹn biển như thế, ai cũng không nghĩ đến chuyện chênh lệch, thế nhưng phía sau tình yêu là cuộc sống thực tế, sinh hoạt sẽ gặp rất nhiều vấn đề, giá trị quan của hai người sai lệch quá nhiều, có thể nhượng bộ hay không, có đề tài chung hay không, con có thể dung hòa vào tầng lớp mà nàng xã giao hay không, hay làm cho nàng thích hợp với vòng tròn xã giao của con, những thứ này đều là vấn đề. Còn có vấn đề người nhà của nàng không tiếp nhận con, chính là cảm giác tiêu cực phản tác dụng, nhiều hay ít cũng sẽ ảnh hưởng đến nàng, nàng cho dù tốt đến đâu, cũng chỉ là một người bình thường, điểm ấy con phải nhớ kỹ. Ly khai tạm thời xác thực có phiếu lưu, thế nhưng chưa chắc là không tốt, nếu như 3 năm làm cho tình cảm các con phai nhạt, nói rõ tâm của hai người không kiên định, mặc dù không ly khai, có lẽ tình yêu cũng sẽ theo cuộc sống tàn phai, tình cảm không trọn vẹn, vĩnh viễn đều là tốt đẹp nhất. Vì sao con hiện tại đau khổ, là bởi vì tự ti, sự tự ti sẽ dẫn vật khiến con hoàn toàn thay đổi, trong tình yêu không có chỗ cho tự ti.” Tiêu Khôi Nam bình tĩnh lãnh khốc phân tích một cách thấu triệt cho Tả Kinh Hoan.

“Thế nhưng, con không nỡ.” Khi nói đến chuyện này, trái tim Tả Kinh Hoan bị bóp chặt đến mức đau nhói.

“Hai mươi năm trước, ta và công tử của một tập đoàn tài chính lâu đời của Nhật Bản mến nhau, yêu oanh oanh liệt liệt, ta theo hắn đi Nhật Bản. Đó là một gia tộc nghiêm ngặt gia giáo, lời ra tiếng vào phân đối, chỉ biết so với Tần gia bây giờ nhiều hơn gấp bội. Cá tính của ta vốn thẳng thắn bộc trực, nhưng vì hắn, ta thu liễm tính cách sắc bén và trương dương của bản thân, nom nớp lo sợ học tập tất cả những thứ ở trong một đại gia tộc cần phải biết, thế nhưng vẫn như cũ không được chấp nhận, xuất thân của ta, đã định trước bản thân vĩnh viễn không chiếm được sự tán thành của người nhà hắn, xuất thân của ta đồng thời làm cho ta cảm thấy hèn mọn. Ta sống mà không hề vui vẻ, mặc dù có tình yêu, như cũ không thể làm ta trở nên thỏa mãn. Hắn cũng đối diện với rất nhiều áp lực, hắn biết ta trải qua không vui nên sống cũng không dễ chịu. Ta bị gia tộc kia dày vò đến mức thay đổi hoàn toàn, làm sao còn có hình tượng ban đầu mà hắn yêu thích, ta sợ sau này tình yêu của hắn bị bào mòn không còn chút nào. Cho nên sau cùng, ta khóc lóc đòi hắn thả ta đi, khi đó ta có một nữ nhi ba tuổi, hắn hỏi ta có muốn đưa nàng đi chung, hắn rất thiện lương, biết ta không nỡ bỏ lại nàng, thế nhưng ta lắc đầu cự tuyệt. Nữ nhi, đó là nguồn gốc chống đỡ duy nhất cho ta ở gia tộc đó, thế nào nhẫn tâm bỏ được, ta để nàng ở lại gia tộc đó, nàng có thể không nhất định cảm thấy làm đại tiểu thư của một tập đoàn tài chính không lỗi là một chuyện tốt, nhưng ta không cho nàng quyền lợi lựa chọn, lấy tư cách là mẫu thân, ta làm ra lựa chọn tốt nhất cho nàng.” Tiêu Khôi Nam lạnh nhạt tường thuật lại, hình như toàn bộ những chuyện khác cốt mình tâm đường như chỉ là nhất thời, khi đó bản thân chính là quá mức nhu nhược yếu đuối, mới phải trả một cái giá quá cao quá tàn khốc.

“Thế nhưng con sợ bản thân mình làm không tới.” Nước mắt của Tả Kinh Hoan đột nhiên rơi xuống, sự yếu đuối trong lòng nàng lộ ra không sót lại chút nào.

Tả Kinh Hoan làm cho Tiêu Khôi Nam nhớ lại nữ nhi của mình, trái tim sắt đá cũng trở nên mềm mại không ít, nàng thở dài ôm Tả Kinh Hoan vào lòng, tạm thời đưa Phật đưa đến Tây thiên, làm người tốt một lần nữa, bản thân tiếc nuối không muốn Tả Kinh Hoan giẫm lên vết xe đổ của mình.

“Có muốn đi Nhật Bản hay không, ta có thể để nam nhân kia nhận con làm dưỡng nữ?” Tiêu Khôi Nam hỏi, yêu cầu của mình, nam nhân kia tuyệt đối không cự tuyệt.

Tả Kinh Hoan mờ mịt nhìn Tiêu Khôi Nam, nàng không biết mình nên làm cái gì mới tốt đây.

“Con về nhà suy nghĩ cho kỹ.” Tiêu Khôi Nam nghĩ tất cả quyền quyết định đều nằm ở trong tay Tả Kinh Hoan, có được hạnh phúc ngàn người bất an, không bằng một tình yêu vàng thật không sợ lửa.

Sau khi Tả Kinh Hoan ly khai, Tiêu Khôi Nam cầm điện thoại, bấm vào một dãy số, đó là những số mà hai mươi năm qua cũng không có đụng đến.

“Bác Dã Phong, tôi là Tiêu Khôi Nam.” Người ở đầu dây bên kia đột nhiên ngây ngẩn cả người, cho tới bây giờ hắn không nghĩ sau nhiều năm như vậy nàng lại chủ động liên lạc với mình, rất lâu cũng không có phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Ly Biệt

Tả Kinh Hoan hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc hỗn loạn trong lòng, mới lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Lại đây.” Tần Văn Thư hướng Tả Kinh Hoan ngoắc tay, nàng nghĩ Tả Kinh Hoan ngày hôm nay ngây người ở bên ngoài lâu lắm, làm cho bản thân có chút nhớ nàng.

Tả Kinh Hoan nghe lời đi tới, Tần Văn Thư đưa tay ôm thắt lưng Tả Kinh Hoan, làm cho nàng ngồi ở trên đùi mình. Tần Văn Thư chủ động như vậy vẫn là rất hiếm, nhưng Tả Kinh Hoan hôm nay cũng không phát hiện được, bởi vì có nhiều sự tình lẫn lộn ở trong lòng, nàng chính là dựa vào bản năng ôm lại Tần Văn Thư, tham lam hô hấp hương thơm trên người Tần Văn Thư.

“Ánh mắt có chút sưng, đã khóc sao?” Tần Văn Thư cảm thấy đôi mắt của Tả Kinh Hoan có chút đỏ nhưng không quá rõ ràng.

Tả Kinh Hoan lắc đầu, nàng cố ý ở bên ngoài nhiều ngày người một hồi mới dám về, chính là sợ bị Tần Văn Thư nhìn ra bản thân đã khóc.

“Có phải gia gia của ta tìm người gây khó dễ cho người?” Tần Văn Thư miễn cưỡng hỏi.

“Không có, hôm nay chỉ là có chút mệt mỏi.” Tả Khinh Hoan không muốn nói cho Tần Văn Thư biết lão gia tử đã tìm mình.

“Đi tắm một cái, đêm nay nghỉ ngơi sớm chút.” Tần Văn Thư ôm Tả Khinh Hoan, yêu thương nói.

“Ta có thể chỉ dùng tình yêu tư hữu người không?” Tả Khinh Hoan đột nhiên ngừng đầu, vừa cười vừa nhìn Tần Văn Thư hỏi.

“Có thể.” Tần Văn Thư hướng Tả Khinh Hoan nuông chiều gật đầu, nàng không ngại bị Tả Khinh Hoan tư hữu, trên thực tế, Tả Khinh Hoan không phải chỉ thuộc về riêng mình sao?

Tả Khinh Hoan vui vẻ nở nụ cười, Tần Văn Thư chính là một nữ nhân tốt nhất, độc chiếm một nữ nhân như vậy, đại khái ngay cả năm mơ cũng đều cười đến tỉnh lại.

“Tần Văn Thư, nếu ta nghĩ ra ngoài học tập ba năm, người sẽ chờ ta phải không?” Tả Khinh Hoan thử hỏi.

Tần Văn Thư khẽ nhún mày, Tả Khinh Hoan như thế nào đột nhiên muốn đi học? Tả Khinh Hoan hôm nay có chút không bình thường.

“Người muốn học cái gì, ta có thể dạy cho người.” Tần Văn Thư hỏi, nàng không ngờ để Tả Khinh Hoan ly khai ba năm, ba năm rất dài.

“Thế nhưng, ta muốn ưu tú hơn người.” Tả Khinh Hoan làm nũng nói, nàng muốn trưởng thành bên ngoài đôi cánh của Tần Văn Thư, không phải vĩnh viễn đều trốn dưới sự bảo hộ của nàng.

“Thế nhưng người cam lòng cùng ta tách ra ba năm sao?” Trong lòng Tần Văn Thư đại khái đã hiểu, Tả Khinh Hoan có lẽ là tự ti, tuy rằng nữ nhân của mình muốn học tập tiến bộ là một chuyện tốt, nhưng ba năm quá thật quá dài, Tần Văn Thư luyến tiếc.

“Không muốn, nhưng ta thực sự rất muốn trở nên ưu tú hơn.” Tả Khinh Hoan trong lòng không muốn xa cách Tần Văn Thư, nhưng dù lưu luyến nhiều bao nhiêu nàng cũng phải dần lòng.

Tần Văn Thư nghe vậy, trái tim có chút thất vọng.

“Yêu cầu của người rất đột ngột, có phải gia gia của ta gây khó dễ người không?” Tần Văn Thư hỏi, đây không phải phong cách của Tả Khinh Hoan, nàng không phải đã nói mình chính là toàn bộ bầu trời của nàng sao? Thế nào trong một thời gian ngắn lại thay đổi, hiển nhiên nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Hắn không có làm khó dễ ta, chỉ là ta nghĩ thông rất nhiều chuyện, người đã nói, ta có thể làm cho bầu trời của mình càng trở nên rộng lớn.” Tả Khinh Hoan đem mặt vui vào hôm vai Tần Văn Thư, nhẹ nhàng dùng mặt mình cọ cọ vào cổ nàng.

“Tả Khinh Hoan, ta thực sự không cần người trưởng thành, ta thậm chí sợ người bay quá cao, thời gian ba năm, có rất nhiều biến số, ta không biết bản thân có kiên nhẫn chờ đợi hay không, đáp ứng ta, không cần dễ dàng rời ta.” Tần Văn Thư ôm chặt Tả Khinh Hoan, lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi mất đi, chính mình không còn trẻ nữa, bản thân muốn mẫu người gì sớm đã có thể xác định, nàng không hy vọng Tả Khinh Hoan chỉ vì trong lòng tồn tại tự ti mà ly khai, nhân sinh không có bao nhiêu cái ba năm để lãng phí.

Tả Khinh Hoan gật đầu, chăm chú ôm chặt Tần Văn Thư, nếu như có thể cái gì cũng không lo, đơn thuần cùng một chỗ với Tần Văn Thư thật là tốt biết bao.

“Tần Văn Thư, ta thực sự rất yêu người, rất yêu rất yêu.” Yêu đến trình độ sợ hãi, có những buổi tối nàng giật mình tỉnh giấc nửa đêm, sau đó tìm kiếm nữ nhân bên cạnh, tổng cảm thấy nữ nhân ngủ bên người có chút không có cảm giác chân thật, chỉ sợ là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại, bản thân mình cái gì cũng không có.

“Yêu ta, sẽ không cần rời ta, nếu như muốn phát triển, ta có thể giúp người.” Tần Văn Thư ích kỷ đến mức nghĩ tới lại Tả Khinh Hoan, nếu như Tả Khinh Hoan muốn trở nên ưu tú, mình có thể chậm rãi dạy nàng, thế nhưng nàng không thể ly khai.

Tả Khinh Hoan mỉm cười gật đầu.

Tần Văn Thư thấy Tả Khinh Hoan gật đầu, mới hơi hơi yên tâm, nàng tin tưởng Tả Khinh Hoan sẽ vì mình khắc phục sự tự ti trong tâm lý, nàng cũng tin tưởng Tả Khinh Hoan không dễ dàng bỏ đi.

Màn đêm buông xuống, sau một phen *hâm nóng tình cảm*, hai người đối diện mà nằm, ngón tay của Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng phác họa gương mặt Tần Văn Thư, giống như muốn đem gương mặt nàng một lần lại một lần khắc ở trong lòng.

“Tại sao thích sờ mặt của ta như vậy?” Tần Văn Thư sau khi ôn tồn, còn mang theo giọng điệu mềm mại đáng yêu, nhẹ nhàng hỏi Tả Khinh Hoan.

“Ta đang suy nghĩ trên đời như thế nào sẽ có nữ nhân xinh đẹp như thế? Vô luận ta nhìn bao nhiêu lần đều cảm thấy không đủ.” Tả Khinh Hoan vừa cười vừa trả lời.

“Lời ngon tiếng ngọt.” Thiên tính của nữ nhân chính là thích nghe những lời đường mật, mặc dù là Tần Văn Thư, nghe Tả Khinh Hoan dỗ ngọt, cũng là sung sướng.

“Tần Văn Thư.” Tà Khinh Hoan nhẹ nhàng gọi tên Tần Văn Thư.

“Ân?”

“Người cũng ngắm ta nhiều một chút, ta cũng là một mỹ nhân.” Cũng nhớ kỹ gương mặt của ta, trăm ngàn lần không cần quên mất.

Tần Văn Thư nghe vậy không khỏi mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mi tâm của Tà Khinh Hoan, ân, quả thật cũng là một mỹ nhân.

“Tiêu di, con quyết định đi Nhật Bản.” Tà Khinh Hoan ở trong tiệm cà phê gọi điện thoại cho Tiêu Khôi Nam.

“Ta thay con an bày không sai biệt lắm, con đi lúc nào cũng được.” Tiêu Khôi Nam sớm đã biết Tà Khinh Hoan sẽ chọn như thế nào, nàng là một nữ hải thông minh, hiểu rõ nhất thời cơ chỉ vì đạt được lâu dài ngay sau.

“Cảm tạ ngài, Tiêu di.” Tà Khinh Hoan cảm kích phát từ nội tâm.

“Con là hải tử ta nhìn từ nhỏ đến lớn, ta cũng mong muốn con có thể giống như đại bàng giương cánh, thời gian ba năm, đối với những thứ muốn học quả thật quá ngắn, cho nên rèn luyện tiếp theo sẽ theo tạo hóa của con đi.” Thời gian ba năm đối với học tập mà nói, cũng không dài, người phải chờ đợi càng vất vả hơn.

Tà Khinh Hoan cúp máy xong, nhanh chóng rời khỏi quán cà phê, chạy đến chợ mua đồ ăn, mua rất nhiều những món mà Tần Văn Thư thích ăn.

“Người làm nhiều đồ như vậy, chúng ta như thế nào ăn cho hết?” Tần Văn Thư nhìn một bàn đầy ắp đồ ăn, dựa vào sức hai người chắc chắn ăn không xong.

“Ăn không hết có thể bỏ vào trong tủ lạnh.” Tà Khinh Hoan nhìn đầy bàn đồ ăn không còn chỗ chứa, mới thỏa mãn cời tạp dề xuống.

“Rượu đỏ?” Tần Văn Thư chỉ vào chai rượu nằm trên bàn, Tà Khinh Hoan có âm mưu, không phải thế nào ngay cả rượu cũng bày ra, nàng biết rõ mình có bao nhiêu mối cảm với rượu, chỉ cần một ly lập tức say.

“Rượu đương nhiên có tác dụng tốt.” Tà Khinh Hoan cười mang theo vẻ thần bí mà nói.

“Tổng nghĩ người đêm nay không có ý tốt.” Tần Văn Thư nhưng còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên Tà Khinh Hoan dụ mình uống rượu.

Tà Khinh Hoan nhìn đang ngủ say Tần Văn Thư, không biết là bởi vì do mình tác cầu vô độ làm nàng mệt mỏi, hay là uống vào một ít rượu, tác dụng phát huy, nói chung hiện tại Tần Văn Thư ngủ rất say, say đến mức không có cảm giác đến hoàn cảnh xung quanh.

Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư ngủ say cảm giác trái tim giống như bị xé làm đôi, đau đến nỗi hô hấp không thông, nàng thực sự luyến tiếc nữ nhân này, vừa nghĩ đến ba năm không thể nhìn thấy nữ nhân này, trong lòng sẽ chịu không nổi.

“Ta nhất định sẽ trở về, người phải chờ ta.” Tà Khinh Hoan cúi đầu, hôn trán Tần Văn Thư một lần cuối, Tần Văn Thư, người nhất định phải chờ ta trở lại.

Tà Khinh Hoan không dám nhìn Tần Văn Thư nữa, chỉ sợ liếc mắt lại một lần, bản thân sẽ không nở rời đi.

“Rất khó chịu sao?” Tiêu Khôi Nam hỏi vẫn luôn im lặng không mở miệng Tà Khinh Hoan.

Tà Khinh Hoan không trả lời, chỉ là gạt đầu, trong đầu nàng ngập tràn đều là Tần Văn Thư, vài lần xung động muốn quay lại bên cạnh Tần Văn Thư.

Tiêu Khôi Nam có thể lý giải tình cảm lúc này của Tà Khinh Hoan, nàng đã từng trải qua, cảm giác đau đớn và không nở giống như trái tim bị xé nát, đó là lựa chọn khi không còn đường lựa chọn.

“Nếu như thực sự không muốn, hay là trở về đi, không có một tấm lòng kiên định không thể thành công được.” Tiêu Khôi Nam có chút không đành lòng nói.

“Không, con muốn đi Nhật Bản.” Sự tình đã đến mức này, Tà Khinh Hoan không cho phép mình mềm yếu.

“Ta chỉ có thể đưa con đến đây, con đường sau này cần dựa vào bản thân con tiếp tục phấn đấu.” Tiêu Khôi Nam đưa Tà Khinh Hoan đến cửa kiểm soát an ninh.

“Tiêu di...” Tà Khinh Hoan không biết làm sao biểu đạt được sự cảm kích của mình dành cho Tiêu Khôi Nam.

“Cái gì cũng không cần nói, nếu muốn cảm tạ ta, làm cho ta nhìn đến một Tà Khinh Hoan hoàn toàn mới mẻ của ba năm sau.” Tiêu Khôi Nam vừa cười vừa nói.

Tà Khinh Hoan gạt đầu, ngày này của ba năm sau, nàng nhất định sẽ trở về.

Tần Văn Thư mơ một giấc mộng, mơ là Tà Khinh Hoan nói phải đi, Tần Văn Thư gạt mình tỉnh giấc, lập tức nhìn trái nhìn phải, chung quanh vắng vẻ,

điều này làm cho Tần Văn Thư bất an.

“Tà Khinh Hoan...” Tần Văn Thư lên tiếng gọi Tà Khinh Hoan, nhưng không có ai đáp lại, điều này làm cho Tần Văn Thư đột nhiên có chút sợ hãi, Tần Văn Thư cầm di động ở đầu giường chuẩn bị gọi điện thoại cho Tà Khinh Hoan hỏi nàng ở đâu, lại phát hiện một tờ giấy nằm bên dưới di động.

“Chờ ta ba năm, ta sẽ trở về.” Tần Văn Thư không thể tin nhìn nội dung trong giấy, nàng cho tới bây giờ đều nghĩ Tà Khinh Hoan sẽ không rời xa mình, giống như bản thân cũng không rời nàng, thế nhưng nàng thực lý khai, Tần Văn Thư cảm giác trên ngực như bị vật nặng đập trúng, buồn bực xen lẫn đau nhức kéo tới, thì ra trong lòng có thể đau như thế.

Tà Khinh Hoan dựa vào cái gì cho rằng mình nhất định cần nàng trưởng thành, cho dù nàng muốn phát triển, mình có thể giúp nàng, dựa vào cái gì nàng có thể tự cho là đúng quyết định tất cả, lại dựa vào cái gì cho rằng mình nhất định sẽ chờ nàng ba năm? Tần Văn Thư vo tròn mảnh giấy, Tà Khinh Hoan, ta có thể lý giải lựa chọn của người, nhưng ta không tha thứ cho sự lựa chọn đó!

Máy bay đã cất cánh, đã lý khai mảnh đất này, lúc này, nàng đã tỉnh, nàng có hay không đang tìm kiếm mình, nàng có thể lý giải cho sự lựa chọn của mình không? Tà Khinh Hoan nhớ tới Tần Văn Thư, nước mắt rơi xuống như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Đường Tình Phụ

Nghiêm Nhượng Ván bước vào nhà của Lý Hâm, đây là căn phòng gần bệnh viện do Lý Viễn Đông mua cho Lý Hâm, Nghiêm Nhượng Ván nghĩ đến bản thân và Lý Hâm sau này sẽ cùng nhau ở đây, có chút mất tự nhiên. Nghiêm Nhượng Ván nghĩ đến chuyện mình đồng ý làm tình phụ cho Lý Hâm, lập tức cảm thấy rất hoang đường, nhưng cho dù hoang đường cũng đã nghiêm chỉnh xảy ra.

“Thế nào, không thích nơi này sao?” Lý Hâm hỏi, địa phương *tàng Kiều*, nhất định phải làm cho mỹ nhân thỏa mãn mới được, vừa nghĩ đến sau này có thể cùng Nghiêm Nhượng Ván sớm chiều ở chung, Lý Hâm dị thường cao hứng.

Nghiêm Nhượng Ván lắc đầu, yêu cầu của nàng đối với vấn đề cư trú không cao, chính tề sạch sẽ là được, ở phương diện này Lý Hâm bảo trì rất khá.

“Một lúc nữa Thiếu Văn sẽ lái xe đưa đồ dùng cá nhân của ta tới.” Nghiêm Nhượng Ván lỡ miệng nói ra.

“Có thứ gì quan trọng sao?” Lý Hâm hỏi.

“Vậy thì không có, chỉ là một ít đồ dùng cá nhân.” Để ở Tiền gia cũng không hữu dụng, cho nên khi Thiếu Văn đưa ra đề nghị đem đồ đến, Nghiêm Nhượng Ván không cự tuyệt.

“Nói hán không cần đem tới, tất cả đều ném đi.” Lý Hâm không muốn Tiền Thiếu Văn có lý do gặp lại Nghiêm Nhượng Ván, hơn nữa nữ nhân của mình nàng nghĩ tự mình nuôi dưỡng, nói như thế nào nàng cũng là bác sỹ, đồng thời cũng là nữ nhi của viện trưởng một bệnh viện lớn, thấy thế nào, cũng là người có chút thân phận. Chẳng qua trong thế có bao nhiêu tiền, Lý Hâm bản thân cũng không quá rõ ràng, nàng là một kẻ đặc biệt không quan tâm đến vấn đề tiền bạc, không biết lão bà nhà mình phát cho nhiều ít tiền lương, miễn sao không thấp là tốt rồi.

“Quá lãng phí, nếu hán muốn đưa tới, thì cứ để hán làm.” Nghiêm Nhượng Ván tuy là Tiền phu nhân rất nhiều năm, nhưng nàng dùng tiền luôn có kế hoạch tính toán, chưa bao giờ phung phí, cũng không lãng phí. Nghiêm Nhượng Ván trước giờ nghĩ chuyện xa xỉ mà mình từng làm, chính là bao đường một người xài nhiều tiền như Lý Hâm.

“Được thôi.” Lý Hâm kéo dài giọng nói, biểu hiện bản thân không thật vừa lòng.

“Anh bây giờ mới phát hiện, đồ đạc của em quá ít, ít giống như tùy thời sẽ tiêu thất vậy.” Tiền Thiếu Văn đem theo đồ đến, kỳ thực chỉ có một va li, đồ dùng chẳng bao nhiêu, làm cho Tiền Thiếu Văn có chút bùi ngùi, thật giống như đã sớm báo trước kết cục của mình và Nghiêm Nhượng Ván.

“Em luôn không thích mua bậy mua bạ, cho nên đồ đạc cũng không nhiều.” Nghiêm Nhượng Ván giải thích nói.

“Nhượng Ván, ngày mai ta đưa người đi dạo phố.” Lý Hâm chen vào giữa, nàng sẽ mua cho Nghiêm Nhượng Ván rất nhiều rất nhiều đồ dùng, mua nhiều mới tượng trưng trường kỳ lưu lại.

“Tôi có thể nói riêng với Nhượng Ván vài câu không?” Tiền Thiếu Văn hỏi Lý Hâm.

“Có cái gì ở trước mặt tôi không thể nói sao?” Lý Hâm hỏi ngược lại.

Lý Hâm vẫn luôn tồn tại địch ý đối với Tiền Thiếu Văn, làm cho Nghiêm Nhượng Ván khẽ nhún mày.

“Năm phút thôi!” Lý Hâm thấy Nghiêm Nhựt Vãn nhìn mình nhũn nhũn, cảm thấy bản thân hẳn phải có chút phong độ, nàng rút cuộc từ trong tay Tiền Thiếu Vãn đoạt lấy Nghiêm Nhựt Vãn, nên muốn bảo trì phong độ của kẻ thắng cuộc, Lý Hâm âm thầm động viên bản thân. Lý Hâm có đôi khi giống như một hải tử chưa lớn, nghĩ lúc nào cũng gắt gao cầm lấy món đồ chơi mình thích, đối bất luận kẻ dòm ngó nào cũng bảo trì thái độ thù địch.

“Nàng rất dễ ý em.” Tiền Thiếu Vãn cười yếu ớt mà nói, từ lâu hẳn luôn cảm giác được địch ý của Lý Hâm đối với mình, chỉ là khi đó, hẳn còn không hiểu nguyên nhân.

Nghiêm Nhựt Vãn thấy Lý Hâm nghe lời quay về phòng ngủ, xung quanh lòng mảy mòi hơi giãn ra, cũng không trả lời câu nói của Tiền Thiếu Vãn.

“Nhựt Vãn, anh có đôi khi nghĩ, em cũng không thực sự thích nàng, chỉ do nàng lấy cuộc phẫu thuật của anh áp chế bắt buộc em cùng nàng một chỗ...” Trong lòng Tiền Thiếu Vãn chính là không nở buông tay.

“Không phải, em thực sự thích nàng, nếu không phải cũng không cùng nàng một chỗ nhiều năm như vậy.” Nghiêm Nhựt Vãn cắt lời của Tiền Thiếu Vãn, nàng không muốn Tiền Thiếu Vãn vẫn canh cánh trong lòng, duyên phận giữa hai người đã hết, kỷ thực ly hôn với Tiền Thiếu Vãn, cũng không hẳn là hoàn toàn bị ép buộc, nàng cảm giác trong lòng mình thanh thản không ít.

Tiền Thiếu Vãn cười gượng, Nghiêm Nhựt Vãn chấp nhận lấy mình quả nhiên chỉ vì báo ân, mình không thể lại ích kỷ.

“Đây là giấy chuyển nhượng cổ phần dưới tên của anh, những thứ này là em nên có được.” Nếu Nhựt Vãn nhiều năm làm trâu làm ngựa cho Tiền thị, chút tiền này đều là Nhựt Vãn nên được đền bù, hơn nữa do mình liên lụy nàng lâu như vậy, cũng muốn lưu lại cho nàng chút gì đó.

“Em sẽ không ký tên, anh biết tính tình của em, luôn nói một không hai.” Nghiêm Nhựt Vãn từ chối nhận cổ phần Tiền thị của Tiền Thiếu Vãn, chuyện nàng quyết định, sẽ không dễ dàng thay đổi.

“Nhựt Vãn...” Tiền Thiếu Vãn rất hiểu cá tính cố chấp của Nghiêm Nhựt Vãn, cho nên đối với nàng, hẳn cũng đành chịu.

“Anh vẫn là thân nhân của em, không cần suy nghĩ đến chuyện tiền bạc được không?” Nghiêm Nhựt Vãn nhìn Tiền Thiếu Vãn hỏi ngược lại.

“Em luôn là tiểu cô nương cố chấp của năm đó, thật không có biện pháp với em.” Gặp phải Nhựt Vãn, có lẽ chính là chuyện may mắn nhất cuộc đời này, tuy trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng Tiền Thiếu Vãn biết tự tay buông tha.

“Các người nói xong chưa?” Lý Hâm một mình ngồi trong phòng ngủ đã mau kèm chế không được, nàng không nín được chạy ra, chính là không muốn để Tiền Thiếu Vãn và Nghiêm Nhựt Vãn một chỗ quá lâu.

“Nói xong rồi, tôi về trước.” Tiền Thiếu Vãn biết Lý Hâm không thích nhìn thấy mình, lập tức chủ động rời đi.

“Người có oán hận ta dùng thủ đoạn giấu đồ bìm leo giữ người ở lại bên người hay không?” Đợi Tiền Thiếu Vãn đi, Lý Hâm từ phía sau ôm lấy Nghiêm Nhựt Vãn, nàng không biết trong lòng Nghiêm Nhựt Vãn có trách mình chia rẽ nàng và Tiền Thiếu Vãn hay không. Lý Hâm thực ra rất sợ hãi, sợ Nghiêm Nhựt Vãn chỉ vì giữ đúng lời hứa hẹn, mà phải chung sống với mình, thật ra trong lòng vẫn luôn oán hận mình.

“Ta không hề oán hận người.” Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ Lý Hâm xác thực không có nghĩa vụ phải mở cho Tiền Thiếu Vãn, mọi việc đều có cái giá của nó, đây là một cuộc giao dịch công bằng, nàng còn may mắn bản thân có thể trả nổi. Trên thực tế, nàng tuy vẫn luôn có cái nhìn phiến diện về Lý Hâm, nhưng không tính là phản cảm, nếu không cũng không dây dưa nhiều năm như vậy, chỉ là nàng không hiểu bản thân có thể đáp lại cảm tình mà Lý Hâm mong muốn.

“Có một ngày, người có thể yêu ta hay không?” Lý Hâm xoay người Nghiêm Nhựt Vãn lại, làm cho nàng đối diện mình.

“Không biết.” Vấn đề này, Nghiêm Nhựt Vãn cũng không có đáp án.

“Ta mặc kệ, cho dù không thể yêu ta, ta cũng không cho người rời khỏi.” Lý Hâm kiên định nói ra.

“Ta đã nói sẽ làm tình phụ của người, cho nên nhất định sẽ làm tình phụ của người, không nuốt lời.” Nghiêm Nhựt Vãn nhũn nhũn, nàng không thích Lý Hâm lúc nào cũng lẫn lộn ở vấn đề này, chính mình nói ra còn không tin được sao?

Chỉ là tình phụ, quả thực chỉ là nhiệm vụ, Lý Hâm đột nhiên có chút hận cái từ tình phụ này.

“Người biết trách nhiệm quan trọng nhất của tình phụ là làm cái gì không?” Nếu Nghiêm Nhựt Vãn muốn hoàn thành nhiệm vụ, vậy háo háo dạy nàng như thế nào làm một tình phụ đúng nghĩa, phải vì bản thân tranh thủ phúc lợi.

“Ân?” Nghiêm Nhựt Vãn tự nhiên biết công dụng lớn nhất của tình phụ là ở trên giường, thế nhưng nàng không biết như thế nào nói ra lời này, không thể làm gì khác hơn là giả ngu.

Biểu tình của Nghiêm Nhựt Vãn có phần mất tự nhiên, bảo thủ như Nghiêm Nhựt Vãn cũng có lúc phải giả ngu, Lý Hâm vừa nghĩ đến đã cảm thấy thú vị.

“Thỏa mãn thể xác và tinh thần của ta.” Lý Hâm nói xong, đột nhiên có chút chờ mong Nghiêm Nhựt Vãn như thế nào hoàn thành nhiệm vụ, phải biết rằng trước đây Nghiêm Nhựt Vãn ở trên giường là cực kỳ bị động, ngay cả làm thụ đều có chút miễn cưỡng, đừng hy vọng nàng trở thành công. Vì vậy

một kẻ thụ như Lý Hâm không thể làm gì khác hơn là ngâm đắng nuốt cay biến thân thành công, đáng trách nhất là, cho dù bản thân làm công, cũng phải nhìn kẻ họ Nghiêm kia có tâm tình làm thụ hay không, nghĩ đến đã cảm thấy chua xót. Lý Hâm nghĩ đến sau này mình ở trên giường có thể tác oai tác quái, muốn công thì công, muốn thụ thì thụ, đột nhiên có loại cảm giác nô lệ xoay người làm chủ nhân, , nhiệm vụ phải không, không hoàn thành được, để cho người làm một lần rồi lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Tình Phụ Không Dễ Làm

Biểu tình của Nghiêm Nhượng Vãn lại càng mất tự nhiên, làm tình phụ cũng không phải một chuyện dễ dàng.

“Ta... Tận lực làm cho tốt...” Nghiêm Nhượng Vãn cố gắng thốt ra, lúc này có thể giữ vững hình ảnh nghiêm túc có lẽ cũng chỉ có người như Nghiêm Nhượng Vãn.

“Ta thật là mong chờ a.” Vẻ mặt của Lý Hâm phơi phới cùng mong đợi, khuôn mặt mười phần yêu khí, cười đến cực kỳ câu hồn.

Nghiêm Nhượng Vãn nhìn như thế nào đều nghĩ Lý Hâm là một con yêu tinh nuốt người không nhà xương, lại nghĩ đến một Lý Hâm tràn đầy tình lực ở trên giường, đối với cái gọi là mong muốn thỏa mãn thể xác và tinh thần của nàng, Nghiêm Nhượng Vãn liền cảm thấy nhiệm vụ này cực kỳ gian khổ. Đối diện gương mặt cười đến yêu khí ngọt trời của Lý Hâm, Nghiêm Nhượng Vãn muốn che giấu cười trừ một chút, chẳng qua Nghiêm Nhượng Vãn từ trước đến giờ vốn ít cười, cho nên nụ cười có vẻ rất cứng nhắc.

“Chúng ta cùng nhau tắm, lập tức bắt đầu.” Lý Hâm thế nhưng khẩn cấp muốn làm cho kẻ họ Nghiêm nào đó hầu hạ một phen, vừa nghĩ đến bộ dạng chân tay vô thổ của Nghiêm Nhượng Vãn, có thể nói không trâu bắt chó đi cày cũng không quá đáng.

“Chúng ta không cần ăn cơm tối sao?” Lý Hâm dĩ nhiên khẩn cấp đến ngay cả cơm cũng không ăn, còn muốn tắm chung, nữ nhân này rốt cuộc sắc tới trình độ nào rồi? Bảo thủ như Nghiêm Nhượng Vãn trong lòng thầm mắng Lý Hâm là cảm thú.

“Người đói bụng không?” Do quá mức hưng phấn, Lý Hâm hiển nhiên quên mất chuyện này, bây giờ mới hậu tri hậu giác hỏi.

Nghiêm Nhượng Vãn kỳ thực cũng không phải rất đói, nhưng để kéo dài thời gian, không thể làm gì khác hơn là gạt đầu.

“Ta đi làm cơm cho người ăn, muốn ăn cái gì?” Lý Hâm quan tâm hỏi, nàng không nỡ bỏ đói Vãn Vãn.

“Cái gì cũng được.” Nghiêm Nhượng Vãn có chút kinh ngạc, Lý Hâm thoát nhìn một điểm cũng không giống người biết nấu ăn. Trước đây Nghiêm Nhượng Vãn dành quá ít thời gian cho Lý Hâm, đến vội vã đi cũng vội vã, khiến Lý Hâm rất ít có cơ hội trở tài, tuy là thỉnh thoảng có làm, Nghiêm Nhượng Vãn cũng cho rằng Lý Hâm mua từ các tiệm ăn về, dù sao những món đó rất giống xuất phát từ các quán ăn nổi tiếng.

“Ta lập tức đi nấu cơm.” Lý Hâm nói xong liền chui vào phòng bếp, bản thân nàng rất thích xuống bếp, vì người mình yêu xuống bếp, lại càng thích.

Nếu là trước đây, Nghiêm Nhượng Vãn khẳng định cầm laptop bận rộn chuyện của chính mình, căn bản không chú ý Lý Hâm đang làm cái gì, hôm nay đã ly khai Tiền thị, tạm thời làm một kẻ thất nghiệp, Nghiêm Nhượng Vãn lấy ra laptop lại không biết muốn làm gì. Tiêu khiển giải trí, là tuyệt đối không phát sinh trong tư điển nhân sinh của Nghiêm Nhượng Vãn, cho nên nàng ngờ ngàng một chút, để laptop xuống. Ngay sau đó đi đến phòng bếp, nàng có chút hiếu kỳ, Lý Hâm có thể nấu ăn hay không.

Nghiêm Nhượng Vãn đứng ở cửa phòng bếp, thấy Lý Hâm trên đầu đội một chiếc nón đầu bếp, thân đeo tạp dề, thoát nhìn cũng rất có hình dáng của đầu bếp. Nghiêm Nhượng Vãn là một người cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ, nàng rất nhanh có thể phát hiện, nhà bếp rất vệ sinh, còn có vị trí đặt các đồ làm bếp, thoát nhìn giống như hàng ngày đều được dọn đến, khi nhìn thấy tư thế xào rau thành thạo của Lý Hâm, thì ra Lý Hâm thực sự biết nấu ăn. Phát hiện kinh ngạc như thế, làm cho Nghiêm Nhượng Vãn phải đánh giá Lý Hâm một lần nữa, thì ra người ít nhiều đều mắc phải sai lầm trông mặt mà bắt hình dong, chẳng qua Lý Hâm bước ra ngoài, thực sự không ai nghĩ được nàng là một người có thể xuống bếp.

Một bên đặt món khai vị đã sớm được hoàn thành, Lý Hâm cầm cà rốt và củ cải trắng điêu khắc thành mấy đóa hoa nhỏ, thoát nhìn cực kỳ tinh xảo, một điểm cũng không giống món ăn thông thường ở nhà, mà những món ăn làm xong cũng đều giống kiểu cách ở những nhà hàng cao cấp, phải biết rằng tủ lạnh của Lý Hâm chứa đủ kiểu đủ loại nguyên liệu nấu ăn đắt tiền, món ăn nàng làm đều là các dạng xa xỉ.

Một bàn bao gồm một món khai vị bốn món ăn chính, Lý Hâm thỏa mãn tất lò, coi xuống nón và tạp dề, mục đích nàng đội nón là vì không muốn tóc bị lây dính khói dầu. Nàng chuẩn bị bùng đồ ăn ra ngoài, mới phát hiện Nghiêm Nhượng Vãn đứng ở cửa phòng bếp.

“Không ngờ, người thực sự có thể xuống bếp.” Nghiêm Nhượng Vãn thấy Lý Hâm bùng thành phẩm ra, đã không đơn giản dừng lại ở trình độ biết làm, mà phải tính là tinh thông.

“Trước đây, ta đã từng làm cho người, người quên rồi sao?” Lý Hâm nhíu mày, nàng tuy rất ít có cơ hội vì Nghiêm Nhượng Vãn xuống bếp, nhưng bản thân từng có vài lần, nhưng mà khi đó Nghiêm Nhượng Vãn đều là ở trong phòng sách làm việc, căn bản không để ý mình ở bên ngoài làm cái gì, nghĩ đến

tự thấy bản thân thật thất bại, bị Nghiêm Nhục Vấn quên đến trình độ như vậy.

“Xin lỗi, ta không chú ý đến, ta nghĩ người luôn đặt món ở các quán ăn.” Nghiêm Nhục Vấn thành thật xin lỗi, bỏ qua thành quả lao động của người khác luôn luôn là sai.

“Quên đi, người từ trước đến giờ là một kẻ mê việc, ngoại trừ làm việc và người chồng trước đau ốm, người đối với cái gì cũng không lưu ý.” Lý Hâm đặt đồ xuống bàn, nàng đã quen với sự lãnh lạc của Nghiêm Nhục Vấn, cho nên tâm hồn kiên cường hơn nhiều.

Nghiêm Nhục Vấn im lặng, bản thân trước đây đối với Lý Hâm xác thực bỏ qua rất nhiều, kỳ thực Lý Hâm so với tưởng tượng của mình đã muốn ưu tú hơn nhiều, là một bác sỹ, lại giỏi giang nấu ăn, tướng mạo cực kỳ xuất sắc, nữ nhân như vậy, nhất định có cả đồng người theo đuổi, nghĩ muốn dạng người nào mà không thể có, nhưng hết lần này đến lần khác khuất phục ở bên người mình, rõ ràng bản thân đối nàng vừa lạnh nhạt vừa coi nhẹ.

“Lý Hâm...” Nghiêm Nhục Vấn muốn nói lại thôi.

“À?” Lý Hâm nhú mày nhìn về phía Nghiêm Nhục Vấn.

“Xem ra ta thực sự không hiểu người.” Nghiêm Nhục Vấn không hiểu rốt cuộc cảm tình đến mức nào, có thể làm cho Lý Hâm ủy khuất bản thân như vậy? Là yêu sao? Yêu có cảm giác như thế nào? Nghiêm Nhục Vấn đột nhiên có chút hiếu kỳ.

“Từ giờ trở đi tìm hiểu cũng không trễ.” Lý Hâm như nói đến chuyện lạ, nếu Nghiêm Nhục Vấn dành thời gian tìm hiểu mình, sẽ phát hiện nữ nhân như mình cực kỳ khan hiếm, có vẻ hiền lành của thể tử, có sự xinh đẹp của tình phụ, nói không chính xác Nghiêm Nhục Vấn ngày nào đó sẽ yêu mình.

Nghiêm Nhục Vấn nhìn gương mặt của Lý Hâm, đó là một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, làm cho Nghiêm Nhục Vấn có cảm giác không thể dời mắt, lần đầu tiên Nghiêm Nhục Vấn phát hiện Lý Hâm xác thực đẹp đến mức câu hồn phách người khác.

Lý Hâm thấy Nghiêm Nhục Vấn chăm chú nhìn mình, hơi giương lên khóe miệng, ánh mắt như vậy nàng đã từng ở trong mắt vô số người thấy qua, thế nhưng trong mắt Nghiêm Nhục Vấn chính là lần đầu, đó là ánh mắt kinh diễm. Ô ô, Lý Hâm trong lòng rất cảm động, rốt cuộc có thể làm cho Nghiêm Nhục Vấn nghiêm túc để ý đến vẻ đẹp của mình, rõ ràng bản thân chính là một đại mỹ nhân, Nghiêm Nhục Vấn ban đầu như thế nào nhìn như không thấy chứ?

“Vấn Vấn, chúng ta ăn cơm trước, chờ đến trên giường, cái gì của ta cũng cho người coi.” Lý Hâm bưng đồ ăn đến trước mặt Nghiêm Nhục Vấn, đôi môi kề sát vào tai, phun ra những lời ái muội buồn nôn.

Nghiêm Nhục Vấn giống như chim sợ cành cong giật mình bừng tỉnh, vừa nghe Lý Hâm nói xong, không được tự nhiên chuyển đầu chỗ khác, vừa rồi như thế nào sẽ nghĩ Lý Hâm đẹp đây? Rõ ràng một loại đoan trang, xinh đẹp như Tần Văn Thư mới được xem như hợp quy tắc, đó là nét đẹp từ tâm hồn đến bề ngoài, đẹp như tượng nữ thần, không giống Lý Hâm xinh đẹp như yêu nghiệt, giờ tay nhắc chân trong lúc đó đều có cảm giác giống như quyền rũ người khác.

Nghiêm Nhục Vấn không ý thức cảm giác của bản thân khi sống chung với Lý Hâm sớm đã thay đổi, trước đây Lý Hâm sẽ không thể gây ra những cảm xúc này cho nàng.

Cơm nước xong, tâm hồn tà ác của Lý Hâm càng trở nên tà ác.

“Tắm uyên ương cũng là trách nhiệm của tình phụ đó!” Lý Hâm nhẹ nhàng phun ra một câu, nàng biết nếu không dùng nhiệm vụ đến áp Nghiêm Nhục Vấn, Nghiêm Nhục Vấn có chết cũng không chịu tắm với mình.

Cơ thể của Nghiêm Nhục Vấn sau khi nghe câu nói đó, cứng lên một chút, đột nhiên có chút chán ghét tính cách đầu ra đây của mình.

“Vậy, được rồi.” Nghiêm Nhục Vấn gian nan phun ra ba chữ này, Lý Hâm còn tà ác giương lên khóe môi, Nghiêm Nhục Vấn với cá tính như vậy, mình hiện tại đại khái đã biết cách trị nàng.

Lý Hâm vươn ngón tay, đẩy cằm Nghiêm Nhục Vấn lên, làm cho gương mặt của nàng hơi nâng cao, tư thế rõ ràng là đùa giỡn trắng trợn, nếu là trước đây, Nghiêm Nhục Vấn nhất định quăng cho mình một ánh mắt lạnh lùng, sau đó lạnh như băng hất tay mình ra, không giống như hiện tại ả nhân nhìn mình, giận mà không dám nói. Làm sao bây giờ, nàng hình như đã nghiện khi dễ Nghiêm Nhục Vấn, nếu là trước đây nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Là Ai Muốn Dục Cầu Bất Mãn ?

Ngón tay của Lý Hâm hơi nâng cằm Nghiêm Nhục Vấn lên, đáng vẻ cực lực nghĩ giả bộ trấn định rồi lại tiết lộ thần tình mất tự nhiên của Nghiêm Nhục Vấn lúc này, làm cho nàng có cảm giác muốn đặt Nghiêm Nhục Vấn dưới thân hung hăng chà đạp, nghĩ đến Lý Hâm đều cảm thấy hưng phấn

và hải lòng, nữ nhân bản thân một lòng một ý muốn đoạt được, cuối cùng cũng đứng ở bên người. Tuy duyên phận của hai người vẫn là do năng cường cầu mà có.

“Người nhận ta làm tình phụ, giữa hai nữ nhân cũng không hẳn là ngoại tình, cho dù có quan hệ cũng sẽ không lưu hậu quả, dù sao người và ta đã xảy ra quan hệ, một lần hay hai lần đều không khác biệt, ta sẽ không phá hoại hôn nhân của người, chỉ cần thỉnh thoảng khi người cảm thấy áp lực quá lớn, dành thời gian đến tìm ta giải tỏa thì tốt rồi.” Lý Hâm năm đó lấy lý do này thuyết phục Nghiêm Nhượng Vãn nhận mình làm tình phụ, bất quá khi đó Nghiêm Nhượng Vãn cũng không lập tức đáp ứng, mà do sau đó âm kém dương sai lên giường lần thứ hai, Nghiêm Nhượng Vãn mới miễn cưỡng đáp ứng cho mình ở lại bên cạnh nàng. Năm đó chính mình vì được ở bên cạnh nữ nhân này, phải hạ thấp bản thân không thể lại thấp hơn nữa, cho nên sau đó bị Nghiêm Nhượng Vãn vắng vẻ bỏ qua, thực ra đã sớm nằm trong dự liệu, đây vốn là duyên phận do mình cường cầu mới có.

Nghiêm Nhượng Vãn nhìn ánh mắt vốn mang theo vẻ trêu tức của Lý Hâm đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn, trong đôi mắt si mê ấy, Nghiêm Nhượng Vãn thấy được sự tồn tại của bản thân, theo gương mặt của Lý Hâm ngày càng tiếp cận, nàng trong nhất thời quên mất chống cự, thậm chí khi đôi môi Lý Hâm dán lên môi mình, trong nháy mắt nàng còn nhắm lại mắt.

Cảm giác được Nghiêm Nhượng Vãn không hề chống cự, điều này làm cho Lý Hâm cảm thấy vui vẻ, nàng cạy mở khớp hàm của Nghiêm Nhượng Vãn, đầu lưỡi linh hoạt quấn lấy chiếc lưỡi bảo thủ y như chủ, nhiệt tình hôn môi làm cho Nghiêm Nhượng Vãn có chút không thể thích ứng. Lý Hâm mỗi lần đều giống như muốn ăn luôn cả lưỡi của mình, Nghiêm Nhượng Vãn luôn biết, Lý Hâm là một tình nhân nhiệt tình, nhiệt tình đến mức làm cho bản thân có cảm giác tiêu thụ không nổi. Nghiêm Nhượng Vãn cảm giác đôi bàn tay xấu xa của Lý Hâm đã luồn vào trong y phục đang chạy loạn, những chỗ mà ngón tay đi qua đều là những vị trí cực kỳ mẫn cảm trên người. Nghiêm Nhượng Vãn không thừa nhận cũng không được, Lý Hâm chính là một cao thủ trong việc chiều chuộng thân thể của nữ nhân, nếu không phải vậy năm đó cũng sẽ không dễ cho nàng làm tình phụ, đương nhiên ngoài việc bị Lý Hâm lừa đảo là nữ nhân và nữ nhân cùng một chỗ không tính là ngoại tình. Nghiêm Nhượng Vãn biết thân thể của mình đối với Lý Hâm không có sức chống cự, nàng cảm giác thân thể bắt đầu dưới sự khiêu khích không ngừng của Lý Hâm trở nên có chút hư nhược vô lực, nàng không khỏi bám lấy cơ thể Lý Hâm, sợ bản thân xui xẻo xuống.

Lý Hâm cời ra búi tóc thoát nhìn có vẻ chững chạc và bảo thủ của Nghiêm Nhượng Vãn, mái tóc thật dài trong nháy mắt rơi xuống, nàng cực kỳ thích bộ dáng xỏa tóc của Nghiêm Nhượng Vãn, giảm đi một chút nghiêm cẩn hơn một phần quyến rũ. Hết lần này đến lần khác nữ nhân này lại không thích xỏa tóc, ngoại trừ thời gian trên giường, vào các thời điểm khác, đều cẩn thận tỉ mỉ buộc tóc cao lên, thực sự là một điểm cũng không biết phóng thích sức quyến rũ của bản thân.

Cuối cùng đến thời điểm Nghiêm Nhượng Vãn cảm thấy hít thở không thông, Lý Hâm mới lưu luyến chấm dứt nụ hôn nóng bỏng đó, đôi môi của Nghiêm Nhượng Vãn bị hôn đến mức đỏ bừng.

Lý Hâm vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên vành tai tinh xảo của Nghiêm Nhượng Vãn, tay nàng không đình chỉ xâm lấn cơ thể Nghiêm Nhượng Vãn, nàng cời ra móc khóa áo ngực, bàn tay luồn vào cặp nhũ phong cao ngất của Nghiêm Nhượng Vãn, nhẹ nhàng vuốt ve, Nghiêm Nhượng Vãn bị kích thích rên rỉ một tiếng. Nghiêm Nhượng Vãn không hiểu vì sao cảm giác này càng lúc càng mạnh hơn một ít so với thời gian trước đây. Một bàn tay khác của Lý Hâm hạ xuống phía sau váy đầm của Nghiêm Nhượng Vãn, nhẹ nhàng sờ soạng vài cái, kéo xuống chiếc khóa trên váy, lộ ra nội y vĩnh viễn đều là màu trắng đơn điệu, ngón tay của Lý Hâm mò vào giữa hai chân Nghiêm Nhượng Vãn, cách một tầng mỏng manh, nhẹ nhàng vuốt ve, Nghiêm Nhượng Vãn hít sâu một hơi, không khỏi kẹp chặt hai chân.

“Vãn Vãn yêu quý, giúp ta cởi quần áo.” Lý Hâm đột nhiên đình chỉ tất cả các động tác, lâu lắm không có chạm vào cơ thể Nghiêm Nhượng Vãn, thiếu chút nữa nhìn không được đã nghĩ muốn nàng, cơ thể mê hồn của Nghiêm Nhượng Vãn đối với Lý Hâm vẫn luôn có lực hấp dẫn lớn lao, mặc dù hiện tại bản thân mình vẫn là có tăng không giảm, thế nhưng Lý Hâm cũng không quên, đêm nay mục đích của nàng thế nhưng để cho Nghiêm Nhượng Vãn hầu hạ mình.

Trước đây Lý Hâm chỉ cần nhìn thấy Nghiêm Nhượng Vãn, đã nghĩ cùng nàng làm một ít chuyện ân ái, cho nên cởi y phục Nghiêm Nhượng Vãn rất thành thạo, thế nhưng Nghiêm Nhượng Vãn cự tuyệt không từng chủ động cởi đồ cho Lý Hâm, cho nên bộ dáng cởi y phục cho người khác, Nghiêm Nhượng Vãn rõ ràng rất trúc trắc. Trước đây vào những lúc như thế này, Lý Hâm so với bất kỳ ai đều phải nóng nảy, hôm nay Lý Hâm đột nhiên dừng lại động tác, làm cho Nghiêm Nhượng Vãn có chút không thể thích ứng, thế nhưng nghĩ đến thân phận đạo diễn của hai người, rất hiển nhiên Lý Hâm hiện tại chính là muốn đòi lại quyền lợi được phục vụ.

Nghiêm Nhượng Vãn cực kỳ lóng ngóng cởi ra y phục bên ngoài của Lý Hâm, chỉ cần lớp ngoài thôi không biết đã hao tốn không ít công phu, theo y phục từng cái trên người Lý Hâm được lột xuống, vóc người như ma quỷ của Lý Hâm bại lộ trong tầm nhìn của Nghiêm Nhượng Vãn. Nghiêm Nhượng Vãn biết dáng người của Lý Hâm không tệ, Lý Hâm có dáng người đẹp cũng cực kỳ biết cách ăn mặc, lại thường xuyên tạo hình gợi cảm lộ liễu, không cần cởi quần áo cũng biết vóc dáng đẹp như thế nào, thế nhưng sau khi thoát y phục, Nghiêm Nhượng Vãn mới giật mình vì nữ nhân này dáng người thể nhưng cân xứng đến mức làm cho đều là nữ nhân như mình vẫn có cảm giác nhĩ hồng tâm khiếu (tai đỏ tim đập). Cơ thể đó phối hợp với khuôn mặt của nàng, quả nhiên bẩm sinh là vũ vật trên giường. Bộ ngực kia, đầy đặn cao vút, làm cho Nghiêm Nhượng Vãn không dám nhìn thẳng, còn có khe núi rõ ràng, phần bụng bằng phẳng, dáng người của nữ nhân này thật là chọc người phát hỏa.

“Tiếp tục đi...” Lý Hâm thúc giục, thoát một chút y phục đều cọ sát lâu như vậy, Vãn Vãn quả nhiên là ít có cơ hội cởi đồ cho mình, sau này phải muốn nàng làm nhiều một chút mới được, đây còn là lần đầu tiên Vãn Vãn chú ý đến vóc dáng hơn người của mình nữa chứ, nghĩ tới đây Lý Hâm kiêu ngạo không tự giác ưỡn ngực.

Ngón tay của Nghiêm Nhượng Vãn trườn đến phần lưng của Lý Hâm, muốn cởi khóa áo ngực, chẳng biết vì sao, bàn tay trở nên cực kỳ trì hoãn, một cái động tác đơn giản cũng không thể làm tốt, ngón tay không thể tránh miễn cho đụng vào da thịt mềm mại sau lưng Lý Hâm, mang đến cảm giác tê dại cho nàng, Lý Hâm nghĩ không ra chỉ là những động tác vô thức của Nghiêm Nhượng Vãn đã có thể làm cho cơ thể của mình tạo thành phản ứng lớn như vậy, nếu như là... Trong đầu Lý Hâm không tự giác bật ra rất nhiều hình ảnh ở trình độ cần được giới hạn, nghĩ tới đây Lý Hâm cảm giác hạ thân có vẻ trở nên ẩm ướt, chẳng lẽ quá muốn được Nghiêm Nhượng Vãn chạm vào, cho nên thân thể mới có thể trở nên cơ khát như thế.

Nghiêm Nhượng Ván rút cuộc có thể dỡ bỏ cái khóa trên áo ngực của Lý Hâm, sau đó nội y viền ren màu đen hạ xuống, bộ ngực trắng nõn cao ngất của Lý Hâm tự nhiên ánh vào trong mắt, làm cho Nghiêm Nhượng Ván nghĩ muốn rời mắt đều rất khó, dù sao mục tiêu quá lộ liễu, điều này làm cho Nghiêm Nhượng Ván có chút bức rức bất an, đột nhiên mới ý thức được lúc này chỉ mới là giai đoạn bắt đầu mà thôi.

“Còn có quần nữa!” Lý Hâm nhắc nhở Nghiêm Nhượng Ván, nàng đối với phản ứng của Nghiêm Nhượng Ván rất hài lòng, tốt, Nghiêm Nhượng Ván đối với việc này cũng không phải không chút động lòng là tốt rồi.

Nghiêm Nhượng Ván trong lúc cởi quần cho Lý Hâm, bàn tay có chút run rẩy, nàng có dự cảm, có vài thứ bởi do chuyện này phát sinh mà không còn giống như trước, đặc biệt khi cởi xuống chiếc quần lót ren màu đen, bàn tay run càng lợi hại hơn.

Theo chiếc quần ren được cởi ra, địa phương tư mật nhất của Lý Hâm cũng bại lộ trong tầm mắt của Nghiêm Nhượng Ván, làm cho bản thân rõ ràng là nữ nhân như nàng, không có bất kỳ bất đồng, thể nhưng Nghiêm Nhượng Ván chính cảm giác được bản thân có phần ngượng ngùng, đặc biệt khi thấy dưới đáy của chiếc quần lót có dính một ít dịch thể trong suốt, đồng dạng đều là nữ nhân Nghiêm Nhượng Ván không thể không hiểu đây mang theo ý nghĩa gì, thể nhưng bản thân mình chỉ giúp nàng cởi bỏ y phục, cái gì cũng chưa làm.

Lý Hâm là một người luôn có tác phong nhanh nhẹn, khi nhìn thấy Nghiêm Nhượng Ván đang để ý nhìn cái gì, cũng không thể ngăn cản có chút đỏ mặt, Nghiêm Nhượng Ván vừa lúc ngẩng đầu nhìn đến gương mặt đỏ ửng của Lý Hâm, có chút kinh ngạc, nguyên lai một kẻ không đứng đắn như Lý Hâm cũng biết đỏ mặt, điều này làm cho Nghiêm Nhượng Ván có cảm giác mới mẻ giống như phát hiện được tân lục địa, đột nhiên đối với chuyện sắp xảy ra không hề chông cự, trái lại có phần mong chờ mà ngay cả bản thân cũng không hiểu rõ.

Lý Hâm đối diện với bộ dáng suy tư của Nghiêm Nhượng Ván, cảm giác mặt mình càng lúc càng nóng lên, cảm thấy giống như bí mật dưới lòng mình bị người xem xét.

Lý Hâm vì che giấu cảm xúc trong lòng lúc này, thân thủ hai ba lượt lột sạch y phục trên người Nghiêm Nhượng Ván, , Ván Ván cũng không phải đã ướt sào, đây có cái gì kỳ quái chứ. Lý Hâm vì chính mình mượn cớ, sau khi tìm được cớ, nàng lại khích khởi khí thế hùng hồn. Thế nhưng hoàn toàn bất đồng, Lý Hâm chính là khiêu khích Nghiêm Nhượng Ván, còn Nghiêm Nhượng Ván ngoại trừ cởi đồ cho nàng, cái gì cũng chưa làm, so sánh giữa hai người ai dục cầu bất mãn không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Hồ Ly Chuyển Thế

“Ván Ván ướt nha.” Ngón tay của Lý Hâm nhanh nhẹn trượt vào giữa hai chân chưa kịp khép kín của Nghiêm Nhượng Ván, sau khi cảm giác được sự ẩm ướt của Nghiêm Nhượng Ván, rút ngón tay còn hơi ướt át đưa đến trước mặt nàng, biểu thị mình không nói sáo. Nghiêm Nhượng Ván không tự nhiên chuyển đầu qua một bên, không thèm nhìn hành động ác ý của Lý Hâm, hơn nữa hai chữ Ván Ván mà Lý Hâm gọi ra vừa thân mật lại cực kỳ cợt nhả.

“Ván Ván xấu hổ sao.” Lý Hâm vừa cười vừa nói, nàng đưa tay ôm lấy vòng eo của Nghiêm Nhượng Ván, ngón tay dạo chơi trên da thịt trắng nõn của nàng. Nghiêm Nhượng Ván so với mình còn muốn trắng hơn một chút, làn da trắng dưới tình huống động tình trở nên đỏ bừng, cực kỳ mê người, hận không thể làm bản thân cắn hai ngụm.

“Lý Hâm!” Nghiêm Nhượng Ván có chút tức giận cảnh cáo Lý Hâm, Lý Hâm càng ngày càng quá phận, Nghiêm Nhượng Ván đột nhiên có chút tương niệm Lý Hâm của trước kia, còn hơn con đại hôi lang (con sói xám) ở đối diện bây giờ, trước đây nàng chính là một con cừu nhỏ, cơ bản sẽ không làm trái ý tứ của mình.

“Ân? Có muốn tắm một cái không?” Lý Hâm biết rõ cổ dùng thân thể của mình dựa vào Nghiêm Nhượng Ván, dán cực kỳ chặt chẽ, bộ ngực ẩm áp đầy đặn ép vào lưng Nghiêm Nhượng Ván làm cho chúng trở nên có chút biến dạng, xúc cảm mềm mại tinh tế và độ ẩm làm cho ngực Nghiêm Nhượng Ván có loại cảm giác quái dị, giống như kháng cự lại không giống kháng cự.

“Không cần dựa vào ta gần như vậy....” Nghiêm Nhượng Ván đối với hành động gần gũi đó có chút khó xử.

“Người ta nghĩ giúp người tắm rửa.” Lý Hâm vô tội lên tiếng, nàng mở chốt của vòi hoa sen, nước nóng chảy xuống, làm cho thân thể cả hai đều ướt đầm.

Lý Hâm cực kỳ nghiêm túc giúp Nghiêm Nhượng Ván thanh tẩy, chuyện như vậy, nàng không phải làm lần đầu tiên, Nghiêm Nhượng Ván luôn kiên trì trước sau đều phải tắm, cho nên sau mỗi lần hoan ái, Lý Hâm thấy nàng luôn mệt mỏi rồi, thông thường đều rất thích ý giúp đỡ, người mình yêu luôn không biết đối xử từ tế với mình, còn bản thân tự nhiên đối nàng rất tốt.

Nhìn bộ dạng chăm chú của Lý Hâm vì mình, Nghiêm Nhượng Ván đột nhiên nhớ tới trước kia công tác bề bộn nhiều việc, thời gian rảnh rỗi cũng trở nên uể oải, ở trên giường bị Lý Hâm *làm khổ* một phen sau càng tỉnh bị lực tấn (sức cùng lực kiệt), do đó Lý Hâm chủ động phục vụ, bản thân cũng tùy ý nàng, hôm nay nghĩ lại, Lý Hâm đối đãi mình không tệ, nếu không có thừa dịp *ăn bớt ăn xén* mà nói, người này hiện tại rõ ràng là đang làm mấy chuyện xấu xa.

“Vấn Vấn, giúp người tắm xong, hiện tại đến phiên người giúp ta.” Lý Hâm giống hải tử sau khi hoàn thành nhiệm vụ muốn đòi phần thưởng, chờ mong nhìn Nghiêm Nhựt Vấn.

Nghiêm Nhựt Vấn nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Lý Hâm, chân chờ trong chốc lát mới thân thủ chạm vào thân thể Lý Hâm, trong hơi nước mờ mờ, Lý Hâm thoát nhìn càng thêm xinh đẹp. Ngón tay của Nghiêm Nhựt Vấn lúc đụng vào thân thể Lý Hâm hơi rụt lại một chút, mới tiếp tục duỗi về phía trước, trắng mịn giống như trứng gà bóc, mềm mại lại co giãn mười phần, Lý Hâm luôn tập thể dục và học thể dục thẩm mỹ, hôm nay hiển nhiên có tác dụng.

Nghiêm Nhựt Vấn tận khả năng nghiêm túc giúp Lý Hâm tẩy rửa, thế nhưng ngón tay Nghiêm Nhựt Vấn chạm đến bất cứ chỗ nào cũng giống như là làm ma pháp, mang theo dòng điện đảo quanh da thịt, thoải mái đến nỗi làm cho Lý Hâm muốn rên thành tiếng, thì ra cảm giác bị người phục vụ tốt như vậy, tốt đến nỗi làm cho Lý Hâm nghĩ ngấm khe.

Tay của Nghiêm Nhựt Vấn trượt xuống trước bộ ngực đầy đặn sừng sững của Lý Hâm, bàn tay có cảm giác không dám chạm vào, thế nhưng có chút hiếu kỳ nhiều hơn, lớn như vậy bị mình đụng đến, có đúng hay không cũng sẽ sinh sản ra cảm giác giống mình? Tay Nghiêm Nhựt Vấn chậm rãi phủ lên trước ngực Lý Hâm, nụ hoa miễn cưỡng lập tức ở trong lòng bàn tay Nghiêm Nhựt Vấn hơi cương lên, Nghiêm Nhựt Vấn có chút vô cùng kinh ngạc nhìn Lý Hâm, thân thể của nàng thật là miễn cưỡng.

Lý Hâm thấy tay Nghiêm Nhựt Vấn đặt trước ngực mình, tưởng tượng đây cũng không phải tắm rửa cho mình, mà là nàng đang âu yếm mình, như vậy kích thích làm cho thân thể Lý Hâm càng trở nên miễn cưỡng.

Nghiêm Nhựt Vấn nhẹ nhàng chà lau bộ ngực trắng nõn của Lý Hâm, theo động tác của Nghiêm Nhựt Vấn, Lý Hâm cảm giác thân thể mình giống như muốn phát hỏa, thân thể muốn Nghiêm Nhựt Vấn âu yếm càng nhiều, rõ ràng nguyên bản hưởng thụ phục vụ biến thành dẫn vật khó nhịn, cảm giác nhiều năm qua không chiếm được thỏa mãn, như là hồng thủy thoát đê tuôn ra, làm cho Lý Hâm không tự giác kẹp chặt hai chân, ưỡn ngực cao hơn, tựa hồ mời người thưởng thức, hơn nữa khuôn mặt trở nên đỏ ửng không biết do bị nước hun nóng hay bởi vì động tình, diễm lệ quyến rũ giống như muốn làm người khác chìm đắm, thấy vậy Nghiêm Nhựt Vấn cũng không cầm âm thầm nuốt một hơi, hoạt sắc sinh hương như vậy, sợ là không có mấy người có khả năng chống đỡ.

Tay Nghiêm Nhựt Vấn từ phần ngực chuyển xuống vùng bụng, đến hai đùi, đem lửa tình đốt cháy từng tấc da thịt của Lý Hâm, Lý Hâm rốt cuộc khác chế không được hơn <um> thành tiếng, Lý Hâm không khỏi mở rộng cặp đùi, nàng muốn Nghiêm Nhựt Vấn vuốt ve chỗ đó, mặc kệ Nghiêm Nhựt Vấn là xuất phát từ mục đích gì, nàng chính là mong muốn Nghiêm Nhựt Vấn âu yếm địa phương đang trở nên ướt át kia, thừa nhận mình phóng đảng, thế nhưng nàng cho tới bây giờ chỉ biết đối một mình Nghiêm Nhựt Vấn như vậy, phải biết nàng đã 30 tuổi, đã không còn là một thiếu nữ không hiểu gì, tròn 5 năm, niềm khát vọng đối với Nghiêm Nhựt Vấn chưa từng được thỏa mãn. Trước Nghiêm Nhựt Vấn, nàng cũng từng có hai cuộc tình, thế nhưng cảm giác hai người đó tạo cho mình vĩnh viễn đều kém hơn Nghiêm Nhựt Vấn, Lý Hâm rất rõ ràng cảm giác của mình, đối với hai người trước, chỉ đạt đến trình độ thích, vĩnh viễn không đạt được trình độ yêu, thế nhưng đối với Nghiêm Nhựt Vấn chính là yêu khắc ở trong lòng, yêu đến nỗi hăm sâu đến tận đáy bùn giống nhau.

Nghiêm Nhựt Vấn nhìn Lý Hâm chủ động mở rộng chân, ý thức được nàng muốn mình làm cái gì, thế nhưng nàng đối với địa phương đó có cảm giác cấm kỵ khó hiểu, không dám dễ dàng chạm đến, đó là địa phương riêng tư nhất của nữ nhân. Nghiêm Nhựt Vấn ở chung quanh bồi hồi, làm cho Lý Hâm chờ mong vô tận, thế nhưng ngón tay thon dài của Nghiêm Nhựt Vấn chính là không có tiến vào đâm lầy mà Lý Hâm muốn nàng chạm đến, điều này làm cho nàng vừa chờ đợi vừa nóng ruột, cái cảm giác giống như kiến bò quanh thân, hầu như bức điên Lý Hâm.

“Vấn Vấn... nơi này còn chưa có rửa qua...” Lý Hâm hơi thở dốc nhắc nhở, trời biết đạo khi nói ra những lời này, nàng cảm giác mặt mình đều phải nóng lên, nàng cũng muốn rụt rè một chút, trời biết rụt rè thứ này thật không phải nàng có thể giả vờ.

Nghiêm Nhựt Vấn đương nhiên biết Lý Hâm nói là nơi nào, Nghiêm Nhựt Vấn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ửng hồng của Lý Hâm, bộ dáng quyến rũ động tình giống như có chút khó nhịn, nữ nhân này thật là rất mê rất yêu, mặc dù không có cảm giác đối với nữ nhân như Nghiêm Nhựt Vấn đều sinh ra một loại ảo giác, muốn đối nàng làm chút gì.

Nghiêm Nhựt Vấn nhìn gương mặt tràn ngập mong chờ của Lý Hâm, lần đầu tiên Nghiêm Nhựt Vấn kinh sợ phát giác nguyên lai Lý Hâm cũng có nhu cầu, bản thân tựa hồ tận lực hạn chế thỏa mãn nàng, nghĩ lại mình kỳ thực rất ích kỷ. Nghiêm Nhựt Vấn đột nhiên muốn phóng thích thỏa mãn Lý Hâm, nàng đại khái đoán ra bộ dáng được phóng túng của Lý Hâm, nhất định càng thêm yêu mê, Lý Hâm đòi trước nhất định là hồ ly tinh chuyển thế. Nghiêm Nhựt Vấn chậm rãi dời ngón tay về phía vùng đất đã cực kỳ ướt át giữa hai chân Lý Hâm, Lý Hâm thấy đầu ngón tay của Nghiêm Nhựt Vấn trượt xuống vùng tam giác đó, vô luận là thị giác hay thân thể đều bị trùng kích chưa từng có, từng tế bào cũng đang gào thét.

Đến thời khắc này, Nghiêm Nhựt Vấn rất có giác ngộ phá quán từ phá xuất (chỉ thái độ bất cần, tựa như hành động tùy tiện đập vỡ bình (quán từ)), nếu đã muốn làm thì phải làm cho tốt. Lý Hâm nếu muốn thỏa mãn cả thể xác lẫn tinh thần, mình sẽ thỏa mãn nàng, Nghiêm Nhựt Vấn làm việc luôn không thích dài dòng, một khi đột phá trở ngại trong tâm lý, làm việc sẽ trở nên lời lẽ phong hành (quyết định nhanh chóng), hơn nữa sẽ tận lực làm được tốt nhất.

“Tắm xong, chúng ta lên giường, làm đến khi thể xác lẫn tinh thần của người thỏa mãn mới thôi.” Nghiêm Nhựt Vấn có chút nghiêm nghị nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Động Tình

Lý Hâm vui mặt vào cổ Nghiêm Nhượng Vãn, được rồi, nàng chỉ là sinh ra một tia ngượng ngùng hơn mọi khi, còn có cảm giác phức tạp, Vãn Vãn nhà nàng rốt cuộc đối với chính sự đã có thái độ nghiêm túc, vẫn là làm cho mình nên cười hay nên khóc đây?

“Đối với người một kẻ mộc ngật đáp (đầy đủ là [du mộc ngật đáp]: chỉ những người có tư tưởng bảo thủ – có thể hiểu là đầu gỗ) không thông suốt, ta thực sự là vừa yêu lại vừa hận!” Lý Hâm nhẹ nhàng cắn cổ Nghiêm Nhượng Vãn, làm sao giống như oán giận, rõ ràng là đang làm nũng, triển lộ đáng đáp mị thụ.

“Không phải người nói muốn làm cho thể xác và tinh thần đều được thỏa mãn sao?” Nghiêm Nhượng Vãn hỏi, bản thân tận lực làm cho tốt là được, dù sao nàng chưa bao giờ chạm qua nữ nhân, không biết có thể làm tốt hay không.

Nếu không biết cá tính của Nghiêm Nhượng Vãn vốn nề nếp đâu ra đấy, Lý Hâm đều muốn hoài nghi Nghiêm Nhượng Vãn cố ý biết rõ còn hỏi, làm cho bản thân cỡ nào dục cầu bất mãn, , tuy rằng thực sự chính là như vậy.

“Đồ ngốc, chúng ta nên trực tiếp làm việc đi, những việc khác, có lẽ là mỗi người mỗi khác.” Lý Hâm thực sự là hận thiết bất thành cương (chỉ tiếc rèn sắt không thành thép), rõ ràng nàng cũng là nữ nhân, thể nào sẽ không hiểu kỹ thuật khẩu thị tâm phi của nữ nhân, quên đi, Nghiêm Nhượng Vãn chính là không giống nữ nhân bình thường, do đó mình nên nói rõ ràng một chút tốt hơn, miễn cho bản thân luôn bị thương.

Lúc này Nghiêm Nhượng Vãn không lộ một tiếng, rất nghiêm túc vén mở cánh hoa, sau khi xác định bên trong được chăm sóc kỹ lưỡng, mới tắt nước nóng, cầm khăn lông lau khô thân mình và Lý Hâm.

“Chúng ta tắt đèn có được không?” Nghiêm Nhượng Vãn nhìn thân thể trắng bóng trần trụi của Lý Hâm ở trên giường, hai chân hơi khép lại, không chỉ có phần cảm địa đen tuyền rậm rạp, còn có bộ ngực đầy đặn cao ngất, ánh mắt có điểm sương mù, vừa nghĩ đến lúc sau muốn hầu hạ cổ thân thể cực kỳ mê người này, gương mặt Nghiêm Nhượng Vãn cũng không chịu nổi đỏ ửng hơn.

“Dáng người của ta không đẹp sao?” Lý Hâm mị nhãn như tơ hỏi ngược lại Nghiêm Nhượng Vãn, tuy bản thân đã sớm không còn là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, thế nhưng đây là lần đầu tiên Nghiêm Nhượng Vãn chủ động chạm vào mình, nàng tự nhiên muốn đem quá trình ân ái nhìn được rõ ràng ràng, chỉ có tự thân biết, giây phút này nàng đã phải chờ lâu như thế nào.

Hay là bị thị giác thứ kích đến rồi, mới có thể cảm thấy không được tự nhiên, chỉ là Nghiêm Nhượng Vãn không nói thật lòng mình.

“Không hấp dẫn sao?” Lý Hâm không chịu thỏa hiệp lại hỏi một lần nữa, nàng muốn biết bản thân trong cảm nhận của Nghiêm Nhượng Vãn có một chút hấp dẫn lực hay không.

“Dáng người của người rất đẹp.” Nghiêm Nhượng Vãn nói thật, Lý Hâm là nữ nhân có vóc dáng đẹp nhất mà nàng từng gặp, quá mức mị hoặc làm cho người ta phát hỏa, bản sinh chính là báu vật trên giường.

Lý Hâm thỏa mãn với trả lời của Nghiêm Nhượng Vãn, hướng Nghiêm Nhượng Vãn nở nụ cười một cách quyến rũ.

“Vậy thật mong chờ biểu hiện của Vãn Vãn nha.” Lý Hâm phóng điện về hướng Nghiêm Nhượng Vãn, ám chỉ Nghiêm Nhượng Vãn có thể bắt đầu muốn làm gì thì làm.

Nghiêm Nhượng Vãn khẽ nuốt một chút nước bọt, nàng cũng không biết vì sao trong lòng sẽ sản sinh ra cảm giác nóng lòng muốn thử, thật giống như bình thường khi nhiệm vụ càng khó hoàn thành, lại càng kích thích ý chí chiến đấu của nàng, làm cho nàng muốn chinh phục.

Thân thể Nghiêm Nhượng Vãn phủ lên trên Lý Hâm, thấp đầu, che lại đôi môi của Lý Hâm, nàng nhớ kỹ Lý Hâm luôn khởi sự bằng một nụ hôn nồng nhiệt, cho nên nàng dựa theo những bước trước đây Lý Hâm sử dụng trên người mình một lần nữa ở trên cơ thể Lý Hâm thí nghiệm một phen.

Nghiêm Nhượng Vãn rất ít chủ động hôn mình, nữ nhân này luôn bị động chịu đựng mọi thứ mình cho nàng, chủ động như bây giờ là cực kỳ hiếm thấy, điều này làm cho Lý Hâm mừng rỡ như điên, tuy kỹ thuật hôn của Nghiêm Nhượng Vãn vẫn còn trúc trắc, nhưng có thể dễ dàng khơi gợi ngọn lửa trên người Lý Hâm, còn hơn sự cứng nhắc của Nghiêm Nhượng Vãn, Lý Hâm hỏi đáp chính là một trăm phần trăm nhiệt tình.

Nghiêm Nhượng Vãn thiếu chút nữa cũng bị Lý Hâm khiêu khích đến rồi, nhưng nàng không quên nhiệm vụ, đôi môi chậm chạp chuyển xuống dưới, lướt qua cần cổ xinh đẹp của Lý Hâm, sau đó cực kỳ thông thả hướng sâu hơn, Lý Hâm cảm giác phần da thịt bị Nghiêm Nhượng Vãn hôn qua xong sẽ trở nên nóng rực, nàng cảm giác môi của Nghiêm Nhượng Vãn rốt cuộc chuyển đến hai ngọn núi cao ngất, khi Nghiêm Nhượng Vãn ngậm vào một trong hai đỉnh núi, Lý Hâm không khỏi rên rỉ thành tiếng, bộ ngực mềm mại của nàng bởi vì những động tác không có chút kỹ thuật đáng nói của Nghiêm Nhượng Vãn càng trở nên ngạo nghễ, hạt hồng đậu đã cứng lên bị Nghiêm Nhượng Vãn ôm trọn, nhắm nháp, do không quen thuộc cơ thể của nữ nhân nên lực đạo của Nghiêm Nhượng Vãn cũng không đều đặn, thế nhưng làm cho Lý Hâm càng thêm mẫn cảm, mang theo cảm giác hơi chút đau nhưng càng nhiều chính là tê dại, thoải mái làm cho Lý Hâm lại muốn kêu to ra ngoài. Thì ra, chỉ cần là nàng hướng mình làm cái gì, cũng đều trở nên ngọt ngào.

Bộ ngực mẫn cảm căng cứng có chút khó chịu, Lý Hâm khó nhịn nắm lấy bàn tay cao Nghiêm Nhượng Vãn đặt lên một bên phong nhũ còn đang bị vắng vẻ, nàng muốn được Nghiêm Nhượng Vãn xoa nắn vuốt ve.

Nghiêm Nhượng Vãn sau khi minh bạch ý đồ của Lý Hâm, bàn tay đặt trên phong nhũ đầy đặn không cách nào dùng một tay có thể nắm trọn giống như có ý thức, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn, xúc cảm mềm mại làm cho Nghiêm Nhượng Vãn cảm thấy bất khả tư nghị, không khỏi dùng thêm một chút lực đạo, Lý Hâm bị kích thích thở dài thành tiếng.

Nghiêm Nhựt Vãn dường như đối với hai khóa mềm mại rất có hứng thú, liên tục đùa giỡn, nằng cảm giác bộ ngực của Lý Hâm hình như trở nên lớn hơn bình thường, trắng nõn còn lộ ra một chút phấn hồng, làm cho Nghiêm Nhựt Vãn cảm thấy cực kỳ mới mẻ, còn Lý Hâm từ khi chịu đựng phiên đùa nghịch này đến giờ cảm giác càng ngày càng nhiều luồng nhiệt từ phía bụng tuôn xuống, nằng biết mình nhất định chảy ra rất nhiều dịch thủy, nhất định đã lan tràn xuống ga giường rồi.

“Vãn... Được rồi...” Lý Hâm kỳ thực muốn càng nhiều, thế nhưng lại không biết làm sao biểu đạt.

Nghiêm Nhựt Vãn mê hoặc ngẩng đầu nhìn gương mặt tuyệt diệu của Lý Hâm, như vậy là đủ rồi sao, rõ ràng bộ dạng thoát nhìn còn muốn càng nhiều mà, Nghiêm Nhựt Vãn đột nhiên lĩnh ngộ được lúc này đa phần nữ nhân đều là khẩu thị tâm phi, dường như bản thân mình ở lúc này cũng sẽ giống nhau đưa đẩy như thế, nằng có chút hiểu Lý Hâm nghĩ muốn gì.

Môi của Nghiêm Nhựt Vãn hôn xuống phía dưới, từ phần bụng bằng phẳng vẫn tiếp tục đi xuống, vào lúc nằng đẩy ra cặp đùi của Lý Hâm, mới ý thức được địa phương tư mật nhất của Lý Hâm đã bại lộ trong tầm mắt mình. Nghiêm Nhựt Vãn lần đầu tiên thấy địa phương tư mật nhất của nữ nhân, kỳ thực đặc biệt mỹ lệ, cánh hoa đỏ tươi pha trộn với dịch thể sáng bóng có vẻ càng thêm phá lệ xinh đẹp, cánh hoa hơi khép kín tạo ra cảm giác dục cực hoàn nghệnh.

Lý Hâm thấy Nghiêm Nhựt Vãn chăm chú nhìn địa phương tư mật nhất của mình, đột nhiên cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng, thế nhưng thân thể càng khắc chế không được cảm giác càng lúc càng hạnh phúc, dịch thể chảy ra càng nhiều khát vọng.

Đột nhiên đôi môi của Nghiêm Nhựt Vãn chui vào bên trong, đây là chuyện làm cho Lý Hâm thật không đoán được, nằng nghĩ Nghiêm Nhựt Vãn chỉ là ứng phó theo nghĩa vụ, tuyệt đối sẽ không vì chính mình làm được đến trình độ này, thế nhưng Nghiêm Nhựt Vãn chính là làm như vậy, chuyện này không chỉ khiến cho cơ thể Lý Hâm bốc cháy, ngay cả tâm cũng đi theo bùng cháy, nằng xem Nghiêm Nhựt Vãn chôn ở hạ thân mình, sau đó vén lên mái tóc có chút ẩm ướt của Nghiêm Nhựt Vãn rơi tả là trước mặt, muốn cho tâm mắt của mình có thể càng thấy rõ ràng hơn.

Nghiêm Nhựt Vãn đầu dự đoán được nhiều như vậy, nằng chỉ nhớ kỹ mình cũng rất thích Lý Hâm dùng dạng này phục vụ bản thân, lườm trước Lý Hâm cũng thích, trên thực tế Lý Hâm đúng là rất thích, quả thực chính là yêu từ hành động này của Nghiêm Nhựt Vãn, Lý Hâm cảm giác cơ thể mình vui vẻ đến sắp nổ tung, vô luận là thân thể hay tâm linh đều đối mặt với kích thích trước nay chưa từng có, khoái cảm mãnh liệt làm cho Lý Hâm dường như muốn hét to, sự thực nằng cũng rên rỉ thành tiếng, âm thanh trên giường chính là cuộn cuộn tuôn trào.

Nghiêm Nhựt Vãn nghe được âm thanh làm cho người khác nữ hồng tâm khiêu của Lý Hâm, đột nhiên ý thức được quyền lợi chứa tể thân thể Lý Hâm, làm cho nằng muốn được đến càng nhiều, nằng muốn nhìn Lý Hâm rốt cuộc có thể diễn mị đến trình độ nào.

Ngón tay của Nghiêm Nhựt Vãn trượt vào trong thân thể Lý Hâm, nằng cảm giác có một dòng điện mãnh liệt ở bên trong lan tràn, khoái cảm tập kích về phía toàn thân, bên trong nóng ẩm gắt gao ôm trọn ngón tay đang quấy nhiễu của Nghiêm Nhựt Vãn.

Nghiêm Nhựt Vãn cảm giác được nội bộ mềm mại cực kỳ nóng ẩm quấn quanh ngón tay mình, loại cảm giác này thực rất kỳ quái, cũng không hề bài xích hay phản cảm, thậm chí có xúc động ở bên trong xông pha ngang dọc một phen, trên thực tế nằng cũng làm như vậy.

“A... Chưa đủ... Nhanh lên một chút...” Dựa theo giọng điệu quyến rũ do quá mức thoải mái liên tục không ngừng tràn ra của Lý Hâm, nhìn bộ dáng động tình diễn mị thâm nhập cốt tủy của Lý Hâm, làm cho Nghiêm Nhựt Vãn cảm giác thân thể của mình bắt đầu có chút xao động, giữa hai chân tràn ra một chút ướt át.

Bản thân Lý Hâm cũng không đếm được mình hầu hạ dưới thân Nghiêm Nhựt Vãn không biết nhiều ít, cơ thể rõ ràng đã cao triều rất nhiều lần, thế nhưng vẫn cảm thấy không đủ, như là muốn bổ sung lại khuyết thiếu của 5 năm qua, không ngừng hưởng Nghiêm Nhựt Vãn cầu hoan, thẳng đến thân thể không thể động đậy, mới một môi cuốn lấy thân thể Nghiêm Nhựt Vãn không hề đòi hỏi nữa.

Nghiêm Nhựt Vãn rốt cuộc làm cho thể xác và tinh thần của Lý Hâm thỏa mãn sau một môi ngủ đi, mới hơi run run rút ra ngón tay, cảm giác cánh tay có chút mỏi nhừ, mới âm thầm cảm nhận nhiệm vụ này thật gian khổ, thấy Lý Hâm an tĩnh mới có phần yên tâm, chẳng biết vì sao trong lòng có cảm giác hài lòng, cảm giác này so với hoàn thành bất luận hạng mục gì trước đây đều phải thỏa mãn, có thể là bởi vì do Lý Hâm động tình là lúc thật sự đẹp nhất, làm cho nằng giống như bị câu đi hồn phách, Lý Hâm tuyệt đối là một cây thuốc phiện, mang theo một cỗ mị hoặc trí mạng.

Lý Hâm nghỉ ngơi một lúc sau, ngón tay lại bò lên thân thể Nghiêm Nhựt Vãn, làm cho Nghiêm Nhựt Vãn có chút khủng hoảng, không phải còn không vừa lòng sao?

“Người không phải còn muốn nữa?” Nữ nhân này là loại người nào, sẽ nhiều tình lực như thế, Nghiêm Nhựt Vãn không thể tin tưởng hỏi.

“Phốc, Vãn Vãn không phải không sợ sao, là ai trước đây lời thề sắt son nói muốn làm cho người ta thỏa mãn cả tinh thần lẫn thể xác.” Lý Hâm nhìn biểu tình giống như chim sợ cánh công của Nghiêm Nhựt Vãn, có chút buồn cười, Vãn Vãn sẽ nghĩ bản thân mình lòng tham không đáy không phải sao, cũng bởi vì trước đây Vãn Vãn không có làm cho mình *no nê*, cho nên lần đầu tiên được hưởng dĩ nhiên muốn hưởng nhiều một ít.

“Vậy... vậy tiếp tục...” Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ làm tình phụ quả nhiên không phải một chuyện đơn giản, đặc biệt làm tình phụ cho một kẻ tình lực dư thừa như Lý Hâm.

“Yên tâm, người ta không cần người chủ động nữa, người ta cũng muốn giúp Vãn Vãn giải quyết nhu cầu mà thôi, Vãn Vãn cũng rất ướt nha.” Bàn tay đang du lịch trên lưng Nghiêm Nhựt Vãn trượt xuống giữa hai chân, Vãn Vãn cũng đã ướt, vài chữ này Lý Hâm nói ra cực kỳ khiêu khích, làm cho Nghiêm Nhựt Vãn không được tự nhiên xoay đầu sang một bên.

Chương 107: Hoang Mang

Tà Khinh Hoan xuống máy bay, ở một địa phương lạ lẫm, nghe thấy ngôn ngữ xa lạ, Tà Khinh Hoan đột nhiên có cảm giác khủng hoảng, nàng không biết mình đến quốc gia này là đúng hay sai, nàng đứng lẫn trong đám người, nhìn người đến người đi, nhưng không biết nên theo ai.

“Cô là Tà Khinh Hoan?” Một câu nói bằng tiếng Trung vang lên, khiến cho Tà Khinh Hoan theo bản năng xoay người nhìn về phía chủ nhân của giọng nói vừa rồi.

“Tôi là Bắc Dã Thanh Diệp, phụ thân để cho tôi đón cô.” Âm thanh này giống như dòng suối u nhã thấm lòng người nghe, tiếng Trung được phát âm vô cùng chuẩn, ngay cả dáng cười đều cực kỳ điềm tĩnh thanh nhã, đó là khí chất làm cho Tà Khinh Hoan có chút quen thuộc, hoảng hốt trong nhất thời. Bắc Dã Thanh Diệp và hình tượng thời thiếu nữ của Tần Văn Thư giống như giao thoa với nhau, tuy Tà Khinh Hoan chưa gặp qua Tần Văn Thư khi còn là thiếu nữ, nhưng Tà Khinh Hoan đột nhiên cảm thấy Tần Văn Thư khi còn trẻ đại khái chính là bộ dáng như vậy, nghĩ đến Tần Văn Thư, trong lòng Tà Khinh Hoan lại sinh ra phiền muộn, không biết ở nơi xa nàng có tốt không?

“Cô là Tà Khinh Hoan?” Thiếu nữ thấy Tà Khinh Hoan không có trả lời, lại hỏi một lần nữa, phụ thân nói, nàng là nữ nhi một người bạn của mẫu thân, làm cho mình đối đãi nàng như tỷ tỷ, khi nghe phụ thân nói đến người này, bản thân cực kỳ mong chờ sự xuất hiện của nàng. Không biết vì sao, ở trong một đám người mà bản thân chỉ lên tiếng hỏi nàng, cảm giác nàng chính là người mình phải đợi.

Lúc này Tà Khinh Hoan mới gật đầu, “Tôi là Tà Khinh Hoan.”

Bắc Dã Thanh Diệp khi thấy Tà Khinh Hoan gật đầu, liền cười một chút, nụ cười âm áp này, đây là một thiếu nữ đặc biệt thân thiện, cùng với sự thân thiết của Tần Văn Thư có chút bất đồng, cảm giác gần gũi của Tần Văn Thư vĩnh viễn đều kèm theo ánh hào quang rực rỡ.

“Sau này xin nhiều chỉ giáo.” Bắc Dã Thanh Diệp có cảm giác thân thiết không nên lời đối với Tà Khinh Hoan, ngoại trừ ánh mắt đầu tiên có lẽ do hợp mắt, còn là vì nàng do mẫu thân gửi gắm, nàng có thể cho mình biết rất nhiều chuyện về mẫu thân.

“Xin nhiều chỉ giáo.” Tà Khinh Hoan gật đầu, luôn cảnh giác rất cao với người xa lạ, thế nhưng đối với thiếu nữ danh xưng Bắc Dã Thanh Diệp này Tà Khinh Hoan lại nghĩ có cảm giác thân thiết, có thể là do khí chất của nàng tương tự với Tần Văn Thư.

Vào đêm thứ nhất ở Nhật Bản, trong lòng Tà Khinh Hoan tưởng niệm Tần Văn Thư giống như dây leo phát triển không ngừng. Nàng cảm điện thoại di động, khi bấm số di động của Tần Văn Thư, ngón tay bắt đầu hơi run rẩy, cảm giác này giống như phạm nhân từ hình trước lúc tội ác bị tuyên án cảm thấy khẩn trương và sợ hãi.

Điện thoại reng lên một lần, một lần lại một lần, chính là không có người tiếp nhận, Tà Khinh Hoan chưa từ bỏ ý định vẫn một lần một lần gọi lại, cuối cùng nước mắt lăn dài, nàng biết Tần Văn Thư giận mình, cho nên không chịu nghe điện thoại.

Ở đầu dây bên kia, Tần Văn Thư nằm trên giường, nghe điện thoại di động một lần lại một lần vang lên, nàng biết nhất định là Tà Khinh Hoan gọi về cho mình. Nàng luôn có thể dự đoán chuẩn xác rất nhiều suy nghĩ của Tà Khinh Hoan, nhưng chỉ duy nhất lần này không đoán trúng quyết tâm ra đi của Tà Khinh Hoan, trong lý trí của nàng rõ ràng nói với bản thân, Tà Khinh Hoan mọi việc làm đều vì yêu mình, thế nhưng trái tim lại không cách nào tiếp thu và tha thứ nàng.

Tần Văn Thư không muốn nghe điện thoại của Tà Khinh Hoan, nhưng vẫn mong chờ điện thoại một lần lại một lần vang lên, nàng nhắm lại hai mắt, cảm giác bản thân đã mệt mỏi rồi, nhưng vẫn không thể ngủ được, nguyên lai cho rằng bản thân dùng tình không sâu, chỉ là hoàn toàn không biết tình đã khắc sâu, đợi đến lúc nhận rõ, người nọ cũng không còn bên cạnh, nghĩ tới đây, Tần Văn Thư cảm giác lồng ngực đau đớn lại bắt đầu có xu hướng lan tràn.

Tà Khinh Hoan rơi lệ, nước mắt giống như không chịu bản thân khống chế, vẫn trượt xuống, nguyên lai yêu một người có thể làm cho bản thân trở nên mềm yếu, sợ hãi như thế. Nàng sợ Tần Văn Thư một khi sinh khí sẽ không cần mình nữa, như vậy bản thân đi làm những chuyện này còn có ý nghĩa gì nữa?

Khi phía chân trời dần dần tỏa sáng, tiếng chuông đã ngừng hẳn, bộ dạng giống như cực kỳ mệt mỏi, Tần Văn Thư nghe không được tiếng chuông, cảm giác trong lòng thiếu mất một phần, vô luận trong đầu giận Tà Khinh Hoan như thế nào, khi thấy điện thoại của Tà Khinh Hoan gọi tới, bản thân phập phồng không yên đi theo tiếng chuông.

Tà Khinh Hoan gọi điện chính một đêm, Tần Văn Thư cũng nhắm mắt lại nghe xong một đêm. Đêm này bất luận là Tần Văn Thư hay Tà Khinh Hoan đều cảm thấy cực kỳ gian nan, khi đôi mắt Tà Khinh Hoan khóc đến mức đỏ bừng sưng tấy, cuối cùng nàng nghĩ Tần Văn Thư quyết tâm không tiếp điện thoại của mình. Tà Khinh Hoan dự định đến hừng đông sẽ mua vé máy bay quay về, thế nhưng khi nàng từ trên giường đứng lên, áp chế bản thân lùi về sau, bản thân hiện tại trở về tính là cái gì. Đã ở trên ngực Tần Văn Thư đâm một dao, bây giờ trở lại, cho dù Tần Văn Thư không coi thường, mình

cũng sẽ khinh bỉ bản thân mất.

Rõ ràng đã tiếp cận tuyệt vọng, nhưng còn luyến tiếc buông tay, Tả Khinh Hoan lại bấm số đi động của Tần Văn Thư một lần nữa.

Tần Văn Thư nghe tiếng chuông lại vang lên, trái tim khẽ nhói lên, do dự hồi lâu, khi tiếng chuông sắp tắt mới chịu bắt máy.

Trong lòng Tả Khinh Hoan một tiếng, vui sướng pha lẫn bồn chồn bất an, hai người không lập tức lên tiếng, trầm mặc lâu sau, Tần Văn Thư mới mở miệng.

“Có việc gì không?” Giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt của Tần Văn Thư truyền tới trong tai Tả Khinh Hoan, làm cho trái tim thoáng đau một chút.

“Ta rất nhớ ngươi.” Nhớ đến đều nhanh nổi điên rồi.

Tần Văn Thư nghe ra giọng điệu tràn ngập nước nỡ của Tả Khinh Hoan, giống như đã khóc, nàng đã khóc sao? Nghĩ đến trong lòng Tần Văn Thư hơi dao động một chút, thế nhưng chỉ là chột lóe mà qua, càng nhiều chính là tức giận, nếu không nỡ vì sao còn có tình phải bỏ đi?

“Nếu đã chọn lựa rồi đi, hãy hảo hảo làm theo lựa chọn của ngươi đi.” Nếu bay ra khỏi bầu trời của mình, vậy muốn bay thật cao, nàng muốn biết Tả Khinh Hoan có khả năng bay cao bao nhiêu trong bầu trời của nàng, có phải do sự ích kỷ của mình ràng buộc đôi cánh của nàng hay không?

“Ngươi sẽ không cần ta nữa sao?” Tả Khinh Hoan hỏi ra câu hỏi đáng sợ nhất trong lòng.

“Không biết, ta không biết Tả Khinh Hoan của ba năm sau có còn là người mà ta yêu hay không, ta cũng không biết Tần Văn Thư của ba năm sau sẽ mang tâm tình như thế nào.” Tần Văn Thư nghĩ thời gian chính là thứ khó nắm giữ nhất.

Tả Khinh Hoan trầm mặc.

“Tần Văn Thư, ta nghĩ đánh liều một phen, đánh cuộc ba năm sau ngươi vẫn còn yêu ta.” Tả Khinh Hoan nghiêm túc nói, nếu như thực sự mất đi Tần Văn Thư, vậy Tả Khinh Hoan đời này sẽ đoạn tình tuyệt ái.

Lần này đến phiên Tần Văn Thư im lặng, qua hồi lâu mới cười thành tiếng.

“Hảo hảo trưởng thành, không cần gọi điện thoại về, cũng không cần tìm ta, ngươi có chuyện mà ngươi muốn làm, ta cũng có việc ta phải làm, có thể ba năm sau ta sẽ kinh diễm sự lột xác của ngươi, có thể ba năm sau ngươi chỉ là một kẻ xa lạ mà ta từng quen, tất cả đều thuận theo tự nhiên đi.” Không có Tả Khinh Hoan thì Tần Văn Thư vẫn là Tần Văn Thư, Tần Văn Thư quyết định, nàng không cần cố ý chờ Tả Khinh Hoan, cũng không cố ý quên Tả Khinh Hoan. Ba năm chính là thời gian thử nghiệm tình yêu của các nàng, nó sẽ trở thành một đóa hoa mỹ lệ hơn, hay điều linh theo thời gian, tất cả thuận theo tự nhiên.

Tả Khinh Hoan biết Tần Văn Thư một khi nói ra sẽ rất nghiêm túc, bởi vì Tần Văn Thư vẫn luôn là một người cực kỳ nguyên tắc. Tả Khinh Hoan cũng biết dự định ba năm không liên lạc, chính là hình phạt nghiêm khắc mà Tần Văn Thư dành cho mình, thế nhưng đã xem như là một hình phạt nhẹ nhàng nhất. Ba năm sau, nàng tin tưởng Tần Văn Thư vẫn yêu mình, dù sao nữ nhân đó là một người suốt đời cũng chỉ yêu một người, trừ bản thân mình ra, nàng sẽ không yêu một người nào khác.

Cúp điện thoại, Tả Khinh Hoan phát hiện trời đã sáng, nàng kéo rèm cửa sổ lên, nhìn về phía đông nơi mặt trời mới mọc, ánh sáng chói mắt làm cho Tả Khinh Hoan hơi nheo mắt, ngày hôm nay là một ngày mới, ba năm sẽ nhanh chóng trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Nhiệm Vụ Của Tình Phụ

Đồng hồ sinh học trong Nghiêm Nhượng Vấn đứng vào 6 giờ sáng hoạt động, tuy rằng đã tỉnh, thế nhưng thân thể còn có chút mệt mỏi rồi, đêm qua hoan ái kéo dài liên tục đến ba giờ sáng, phóng túng trắng đêm như vậy chưa bao giờ xảy ra, bản thân bận rộn công tác đến 2 – 3 giờ sáng nhưng thật là chuyện bình thường.

Nghiêm Nhượng Vấn theo bản năng thức dậy, thế nhưng đột nhiên nhớ lại bản thân bây giờ là một người thất nghiệp, mới tiếp tục nằm xuống giường, nàng lay tỉnh thân thể còn dính ở bên cạnh mình, hôm nay là ngày trong tuần, Lý Hâm nên đi làm. Một kẻ cuồng việc như Nghiêm Nhượng Vấn mặc dù không làm việc, cũng muốn đốc xức người khác công tác.

“Hôm nay ngươi có muốn đi làm hay không?” Nghiêm Nhượng Vấn hỏi Lý Hâm.

“Mấy giờ rồi?” Lý Hâm buồn ngủ mông lung nhìn Nghiêm Nhượng Vấn, nghĩ hôm nay muốn đi làm cả ngày, Lý Hâm hoàn toàn không còn buồn ngủ, ô ô, nàng thật không muốn đi làm.

“Sáu giờ năm phút.” Nghiêm Nhựt Ván không cần nhìn đồng hồ cũng biết lúc này là mấy giờ, nàng vẫn luôn là người nhạy cảm với thời gian.

“Còn sớm quá, 8 giờ mới phải đi, đến bệnh viện chỉ cần 10 phút mà thôi.” Bình thường giờ này, không sai biệt lắm là thời gian tập thể dục, chẳng qua Lý Hâm hiện tại phát hiện có hoạt động mới có thể thay thế thể dục, nghĩ đến hoạt động mới này, Lý Hâm lại cảm thấy hăng hái nữa rồi.

“Vậy người ngủ thêm một tiếng nữa đi, bảy giờ ta gọi người.” Nghiêm Nhựt Ván chuẩn bị rời giường, nàng không phải là người thích nằm thêm, mặc dù không có việc gì, nàng chính là dự định kiểm chuyện làm.

Lúc Nghiêm Nhựt Ván ngồi lên, lộ ra dáng lưng trắng nõn hơi gầy, còn có phần xương sống khêu gợi kéo dài đến bên dưới, làm cho Lý Hâm không thể đi chuyên ánh mắt, nàng từ phía sau ôm Nghiêm Nhựt Ván, ngón tay dao động trên người Nghiêm Nhựt Ván.

Cơ thể Nghiêm Nhựt Ván cứng đờ, trước đây, nàng chưa bao giờ tùy ý Lý Hâm mới sáng sớm đã *giờ trò*, hôm nay cũng không là ngoại lệ.

“Đừng phá, người lát nữa còn muốn đi làm.” Nghiêm Nhựt Ván nghiêm túc nói, đêm qua hoan ái kéo dài tiêu hao không ít tinh lực, Lý Hâm mới ngủ được hơn ba tiếng, sáng sớm lại đến một lần nữa tuyệt đối chịu không nổi, nàng không hy vọng Lý Hâm tinh thần không tốt mà còn đi làm.

“Không phải còn một tiếng nữa sao, thời gian vậy là đủ rồi, người ta nói sáng sớm mới là lúc sung mãn nhất nha...” Lý Hâm ở bên tai Nghiêm Nhựt Ván thì thầm.

“Người phải đi làm, muốn bảo trì trạng thái tinh thần hoàn hảo.” Nghiêm Nhựt Ván dạy bảo, công tác cần phải nghiêm túc, đặc biệt là bác sỹ ngoại khoa, liên quan đến mạng người, không thể qua loa.

“Người cho người ta ăn no rồi, tinh thần của người ta mới trở nên khỏe khoắn.” Lý Hâm nghĩ sáng sớm làm một hồi vận động trên giường, sẽ làm bản thân cả ngày càng thêm phấn chấn hăng hái.

“Lý Hâm, ta không hy vọng bởi vì người thiếu tinh thần, mà dẫn đến sai lầm, làm bác sỹ bất luận sai lầm nào đều có khả năng trí mạng.” Nghiêm Nhựt Ván xoay người, sắc mặt nghiêm khắc nói với Lý Hâm, ngăn chặn bàn tay nàng còn đang chạy loạn trên người mình. Nghiêm Nhựt Ván khi đi làm tuyệt đối cẩn thận tỉ mỉ, càng không quen nhìn người khác không có trách nhiệm lúc làm việc, nàng trước đây đã từng có kỷ lục mắng tiểu bí thư mới đến làm khóc một trận thảm thiết.

“Phẩm hạnh chuyên nghiệp của ta ở trong mắt người tệ hại như vậy sao?” Lý Hâm cảm giác bị Nghiêm Nhựt Ván phũ tay, rõ ràng Nghiêm Nhựt Ván không có dùng sức bao nhiêu, nhưng trong lòng có chút đau đớn.

Nghiêm Nhựt Ván trầm mặc, nàng chỉ mong Lý Hâm đối với công tác hay sinh hoạt nghiêm cần một chút, đặc biệt khi nghề nghiệp của nàng so với người bình thường bất đồng.

“Hôm nay ta không có lịch giải phẫu, mặc dù có, ta tin chắc bản thân có đủ tinh lực có đủ khả năng ứng phó, tuy ta không thích làm bác sỹ, thế nhưng tuyệt đối không lấy sinh mạng của bệnh nhân đùa giỡn. Ta chỉ là rất thất vọng, nguyên lai trong lòng người ta là một kẻ không biết phụ trách.” Lý Hâm nghĩ bản thân rất thất bại, nhiều năm như vậy, trong cảm nhận của Nghiêm Nhựt Ván hình tượng của mình như thế nào vẫn luôn tiêu cực?

Nghiêm Nhựt Ván nhìn biểu tình buồn bã của Lý Hâm, nghĩ bản thân hình như quá phận một điểm, bản thân đối với Lý Hâm chính là có thói quen phiền diện, chưa sửa được, chính mình hẳn là thử tín nhiệm nàng một chút.

“Ta...” Nghiêm Nhựt Ván muốn nói lại thôi.

“Quên đi, người ngủ thêm một lúc, ta đứng lên làm bữa sáng cho người.” Lý Hâm nghĩ nữ nhân ở trên giường bị cự tuyệt là một chuyện rất khó nhận, cho nên Lý Hâm hiện tại cũng không có tâm tư ở phương diện ấy, Nghiêm Nhựt Ván đại khái vĩnh viễn cũng không biết tình đến chỗ sâu sẽ trở nên kim long không đậu.

“Không cần phiền phức.” Ngực khí của Nghiêm Nhựt Ván yếu đi không ít, thậm chí mang theo một chút vô thố, nàng không nghĩ tới Lý Hâm không chỉ không sinh khí, ngược lại chủ động làm bữa sáng cho mình, điều này khiến Nghiêm Nhựt Ván trong lòng cảm thấy không được tự nhiên.

“Ta thích đối xử tốt với người.” Lý Hâm không cho là đúng đáp lại, nếu mọi chuyện so đo với Nghiêm Nhựt Ván, nhiều năm như vậy, đại khái trong lòng sẽ đếm không hết. Chỉ cần còn yêu nàng, Lý Hâm thường thường có thể quên đi một ít thương tổn do nàng tạo nên, ở trước mặt ái nhân nàng trở nên mềm yếu, ở trong tình yêu lại thần kỳ cố chấp.

Nghiêm Nhựt Ván kéo Lý Hâm đang chuẩn bị đứng lên, thuận thế ôm nàng vào lòng, “Còn quá sớm, ngủ tiếp một chút đi.” Biểu tình này của Nghiêm Nhựt Ván thật hiếm hoi, bất quá Lý Hâm rất hưởng thụ.

“Vậy người cùng ta ngủ.” Lý Hâm mở miệng nói, biết Nghiêm Nhựt Ván vẫn có thói quen dậy sớm, trước đây có công việc cần phải đi làm, hiện tại không có việc, cũng không để cho bản thân hảo hảo nghỉ ngơi một phen.

Nghiêm Nhựt Ván do dự một chút rồi gật đầu, hai người cùng nhau một lần nữa quay về ổ chăn ấm áp, Lý Hâm cúi đầu dán chặt vào lồng ngực Nghiêm Nhựt Ván. Nàng tùy ý hành động của Lý Hâm, chần chờ trong chốc lát sau đó vươn tay đặt lên phần lưng nhẵn nhụi của Lý Hâm. Lý Hâm thích tư thế như vậy, nàng thỏa mãn ngửi khí tức đặc biệt tỏa ra từ người Nghiêm Nhựt Ván, tâm tình vượt qua u sầu, trở nên tốt hơn, Lý Hâm phát hiện tâm tình của mình rất dễ bị Nghiêm Nhựt Ván ảnh hưởng.

Có thể là do cơ thể xác thực còn mệt mỏi, Nghiêm Nhựt Ván bất tri bất giác đã ngủ, mà Lý Hâm không còn buồn ngủ nữa, nàng thích nhìn Nghiêm

Nhược Vần lúc ngủ. Trước đây, nửa đêm đột nhiên tỉnh lại, sẽ nhìn gương mặt đang say ngủ của Nghiêm Nhược Vần gần người, khi đó Nghiêm Nhược Vần đối mình là dịu dàng cũng không có xa cách.

Chờ lúc Nghiêm Nhược Vần tỉnh lại, phát hiện gần tới trưa, Lý Hâm sớm đã đi làm, bắt quả nạng để lại một tờ giấy nhỏ cho mình.

“Nhớ thì gọi điện thoại cho ta, bữa sáng đã chuẩn bị tốt, nhớ ăn nga.” Nghiêm Nhược Vần nhìn nội dung trong giấy, kỳ thực có một người lo lắng cho mình cảm giác cũng không sai, biểu tình của Nghiêm Nhược Vần trở nên mềm mại hơn.

“Bác sỹ Lý.” Các y tá trong bệnh viện thấy Lý Hâm đều chủ động tiến đến chào hỏi, bệnh viện từ trên xuống dưới tính cả bác sỹ lẫn y tá đều biết Lý Hâm, nàng là nữ nhi của viện trưởng, chính là nữ bác sỹ đẹp nhất trong toàn bộ bệnh viện, nếu chỉ là bình hoa thì không nói, cố ý là ngôi sao sáng được xem trọng nhất trong khu ngoại khoa, ngoài giới tính được công khai là les, có lúc còn cùng Nghiêm Nhược Vần huyền não xôn xao khắp nơi, cho nên Lý Hâm ở bệnh viện nổi tiếng không thua gì bất luận một siêu sao siêu cấp nào, càng là nhân vật trung tâm trong các chuyện phiếm.

Người là một động vật kỳ quái, nếu như người chỉ thua nạng một chút, không có chênh lệch quá mức rõ rệt, người sẽ sản sinh sự đổ kỵ trong lòng, thế nhưng có một ngày người đó vĩnh viễn giỏi hơn người, giống như là thiên tài cao cao tại thượng, người sẽ không ganh ghét nạng, ngược lại sinh ra cảm giác sùng bái. Lý Hâm đúng là có chút đặc trưng của loại người thứ hai, có vẻ không giống người bình thường, người đó kị rất ít, trái lại người sùng bái thật nhiều. Tuy Lý Hâm công khai giới tính, thế nhưng cũng không trở ngại lực hấp dẫn của nạng đối với nam nhân, dù sao nữ nhân điểm lệ như vậy, ngấm ngấm đều cảm thấy cực kỳ đẹp mắt, mà sau khi công khai giới tính, cũng đưa tới không ít người ái mộ là nữ nhân, Lý Hâm đối nữ nhân ôn nhu hơn nam nhân, mị nhân thường xuyên mang theo dòng điện, tiểu hồ sĩ (y tá) cho dù là trực nhân (straight) bị Lý Hâm nhìn cũng không khỏi tim đập dồn dập. Có một tiểu hồ sĩ thẳng đến không thể thẳng hơn còn tuyên bố, nếu bác sỹ Lý truy nạng, nạng nguyện ý thay đổi giới tính. Cho nên nói Lý Hâm chính là yêu nghiệt.

“Àn.” Lý Hâm mỉm cười hướng các y tá gật đầu, tâm tình của nạng hôm nay rất tốt.

Mọi người nhìn thấy nụ cười quyến rũ của Lý Hâm, trong lòng nhất trí thống nhất, bác sỹ Lý tựa như tâm tình tốt, bình thường chào hỏi đều là gật đầu một cách lễ phép, sẽ không cười đến mức yêu mị như thế, chỉ là khỏe mắt hơi giương lên, thế nhưng không thể phủ nhận hiện tại bác sỹ Lý so với ngày thường càng trở nên xinh đẹp hơn ba phần. Giống như Tà Khinh Hoan từng nói, Lý Hâm chính là nữ nhân vì yêu mà sống, sẽ ở trong ái tình nở rộ càng yêu dã, khi không có tình yêu sẽ trở nên điều linh.

Cũng không biết ai có thể khiến cho bác sỹ Lý vui vẻ như thế? Các y tá có chút hiếu kỳ.

Ngồi trong phòng làm việc Lý Hâm không biết nhìn đồng hồ đeo tay nhiều ít lần, nhanh đến 12 giờ, Vần Vần còn chưa tỉnh sao? Lý Hâm thế nhưng vẫn đang đợi điện thoại của Nghiêm Nhược Vần, đúng lúc này, điện thoại của Lý Hâm vang lên.

“Ta vừa rời giường, có việc gì không?” Trong điện thoại di động vang lên giọng nói của Nghiêm Nhược Vần, còn hỏi ra một câu rất nề nếp.

“Không có việc gì cũng phải gọi điện thoại, ba giờ một lần điện thoại cho ta, đây cũng là nghĩa vụ của tình phụ.” Lý Hâm luôn bổ sung các quy tắc làm tình phụ để Nghiêm Nhược Vần tuân thủ, hơn nữa là sáng tạo không hạn chế, dù sao dạng người thích tuân thủ quy tắc giống như Nghiêm Nhược Vần, nhất định sẽ giữ đúng. Lý Hâm tự nhiên muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thêm thất một chút yêu cầu làm cho bản thân có thể hài lòng, chính mình nếu không yêu cầu, phải đợi nữ nhân này chủ động gọi điện thoại, đại khái bông hoa sẽ biết nói cảm ơn. Nấu cháo điện thoại đối với mỗi cặp tình nhân là điều không thể thiếu, nạng và Vần Vần tự nhiên cũng không thể qua loa.

Nghiêm Nhược Vần khẽ nhíu mày, làm tình phụ cần phải tỉ mỉ đến mức đó sao? Nghiêm Nhược Vần cho rằng tình phụ đơn giản chỉ có công dụng ở trên giường mà thôi.

“Còn có chuyện gì mà tình phụ cần phải làm nữa?” Nghiêm Nhược Vần nghĩ cần phải hiểu rõ từng chuyện một.

“Đợi chút, còn muốn làm chuyện gì, chờ ta nghĩ ra sẽ nói cho người.” Còn có rất nhiều, bắt quả Lý Hâm cũng không ngốc, Nghiêm Nhược Vần làm cho mình nói ra tất cả yêu cầu, dựa theo tính cách của nạng nhất định tạo ra một bản đại cương, sau đó chiếu theo nội dung của đại cương mà thực hiện, sau này nếu vượt qua phạm vi, nạng sẽ bác bỏ đòi hỏi của mình. Lý Hâm nghĩ đây hoàn toàn mới có thể là Nghiêm Nhược Vần sẽ làm, Nghiêm Nhược Vần ghét nhất là mục tiêu của nhiệm vụ không rõ ràng.

Xung quanh vùng lông mày của Nghiêm Nhược Vần nhăn lại càng sâu, Nghiêm Nhược Vần là một người mạnh mẽ, tính thể thiên về một phía như hiện giờ, nạng không thích, phi thường không thích, hết lần này đến lần khác bị vây ở vòng lần quần do bản thân bố trí.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Tâm Động

“Ăn bữa trưa sao?” Lý Hâm hỏi.

“Bữa sáng người chuẩn bị vừa ăn không lâu.” Không thể không thừa nhận, Lý Hâm làm đồ ăn rất ngon miệng.

“Hiện tại là thời gian nghỉ trưa, chờ ta trở lại, chúng ta cùng ăn trưa.” Trước đây Lý Hâm đối với chuyện lão ba thu xếp cho mình ở gần bệnh viện không phải rất hài lòng, thế nhưng hiện tại lại cảm thấy cực kỳ may mắn bệnh viện cách nhà không xa, chạy qua chạy lại không tốn bao nhiêu thời gian.

“Rất phiền phức, người ăn trong bệnh viện là tốt rồi.” Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ từ bệnh viện chạy về nhà ăn bữa cơm rất mệt mỏi.

“Ta chạy hơn mười phút là về đến nhà, còn chưa kịp xe, đồ ăn bên ngoài đều có bột ngọt, nào được ngon như chính mình làm?” Lý Hâm biết Nghiêm Nhựt Vãn có bệnh đau bao tử, kẻ kia không nặng chuyện ăn uống, cho tới bây giờ đều là qua loa giải quyết. Bản thân từng hạ quyết tâm muốn điều dưỡng bệnh đau bao tử cho nàng, cho nên đã chuẩn bị một cuốn sách dạy nấu ăn thật dày.

“Vây tùy ý người.” Nếu Lý Hâm không chê mệt nhọc, Nghiêm Nhựt Vãn không có lý do để từ chối.

Nghiêm Nhựt Vãn ngồi trên sofa, đột nhiên phát hiện bản thân không việc để làm, sinh hoạt không có trọng tâm như vậy làm Nghiêm Nhựt Vãn không thể thích ứng. Nàng rất nhanh phát hiện đối diện sofa trên tường có dán một tờ ghi chép, rất hiển nhiên là do Lý Hâm để lại, Nghiêm Nhựt Vãn kéo nó xuống.

“Người hiện tại có thể cảm thấy rất nhàm chán, chuẩn bị cho người một cuốn tạp chí tài chính – kinh tế và một tờ báo.” Nghiêm Nhựt Vãn cầm cuốn tạp chí và tờ báo lên, tạp chí mới toanh, hẳn là vừa mua không lâu, vì mình chuẩn bị sao. Nàng nhớ kỹ Lý Hâm dường như không hề có hứng thú với tài chính – kinh tế. Nghiêm Nhựt Vãn nhớ tới Lý Hâm, trong lòng có cảm giác khá kỳ lạ, có chút không được tự nhiên, thế nhưng vô luận thế nào, Lý Hâm đối xử với mình thật tốt, cũng không lơ là mình.

Nghiêm Nhựt Vãn chờ không bao lâu, Lý Hâm đã trở về, đúng như lời Lý Hâm, bệnh viện cách nhà khá gần. Nghiêm Nhựt Vãn hơi ngẩng đầu nhìn nữ nhân đang bước vào cửa, phong cách ăn mặc của Lý Hâm không giống với trước đây, tuy vẫn gắn liền với vẻ thành thực gọi cảm, thế nhưng rốt cuộc còn pha lẫn một chút đoan trang. Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ trang phục như vậy mới phù hợp với thân phận của nàng, thế nhưng sau đó rất nhanh đã thu hồi ánh mắt.

Lý Hâm mở cửa, thấy Nghiêm Nhựt Vãn an vị trên sofa nhìn tạp chí, tâm tình trở nên thoải mái, khó thấy được nữ nhân này có thời gian rảnh rỗi chờ mình, nguyên lai cảm giác có người chờ đợi tuyệt đối bất đồng với cảm giác chờ người khác.

Lý Hâm cởi giày cao gót màu trắng, đi dép bông đến trước mặt Nghiêm Nhựt Vãn, cởi áo khoác bác sỹ xuống đặt bên cạnh sofa, thân thủ lấy tạp chí trong tay Nghiêm Nhựt Vãn, thuận thế ngồi vào trên đùi, hành động ôm ấp yêu thương của Lý Hâm làm cho thân thể Nghiêm Nhựt Vãn trở nên cứng ngắc. Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ tư thế này thật sự phóng dãng, khí tức đoan trang khó có được ở trên người Lý Hâm tiêu thất hầu như không còn. Nghiêm Nhựt Vãn không giống trước đây không hề khách khí từ chối hành động yêu thương này, thế nhưng chẳng biết phản ứng như thế nào, đẩy ra cũng không được, ôm vào cũng không xong.

“Nếu như người vươn tay ôm ta, ta có lẽ càng hài lòng.” Tuy Lý Hâm cảm giác được cơ thể của Nghiêm Nhựt Vãn cứng ngắc, thế nhưng nàng vẫn hài lòng. Vãn Vãn so với trước đây có nhân tính hơn, không khách khí đẩy ra đại mỹ nhân, đó là hành động đã thương người.

Nghiêm Nhựt Vãn chân chờ trong chốc lát, mới thân thủ vòng tay qua eo Lý Hâm, hành động như vậy ắt làm cho thân thể của hai người dựa sát vào nhau, Nghiêm Nhựt Vãn ngửi được khí tức dung hợp với mùi nước hoa phảng phất trên người Lý Hâm. Nghiêm Nhựt Vãn chưa bao giờ dùng nước hoa, đối với những thứ này không có hiểu biết, cho nên nàng không biết Lý Hâm dùng nước hoa loại nào, chỉ cảm thấy thật dễ ngửi, nàng vẫn không ghét khí tức trên người Lý Hâm, nếu không phải cũng sẽ không duy trì quan hệ lâu dài đến giờ.

Tư thế thân mật như vậy chưa từng có qua, Lý Hâm rất thích tư thế này, chính là bản thân Nghiêm Nhựt Vãn cũng phát hiện mình kỳ thực không bài xích sự gần gũi này, trước đây chỉ là thói quen cự tuyệt, thân thể Nghiêm Nhựt Vãn hơi buông lỏng, nàng ngửi khí tức của Lý Hâm, không tự giác ôm Lý Hâm chặt hơn một chút.

“Muốn ăn cái gì, ta làm cho người ăn.” Lý Hâm vui mặt vào căn cổ trắng nõn của Nghiêm Nhựt Vãn nhẹ nhàng hỏi, mặc dù Nghiêm Nhựt Vãn không thể đáp lại tình cảm của mình, nhưng ở chung như bây giờ nàng cũng đã thỏa mãn, kỳ thực mình chính là một nữ nhân rất dễ hài lòng.

“Sau này làm cơm để ta làm đi, gần đây cũng không có chính sự gì.” Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ bản thân không có công tác nhưng làm cho Lý Hâm người bề bộn nhiều việc như vậy về nhà còn phải hầu hạ mình, tóm lại là không được tốt cho lắm. Vốn Nghiêm Nhựt Vãn dự định nghỉ ngơi khoảng ba tháng, dù sao hiện tại vừa mới ly hôn cũng vừa rời khỏi Tiền thị, tin đồn vẫn còn nóng sốt, tránh đi một chút cũng tốt, bất quá hiện tại Nghiêm Nhựt Vãn hận không thể lập tức đi tìm một công việc, ngày không có việc gì để làm, trong mắt Nghiêm Nhựt Vãn đặc biệt khổ sở.

“Vãn Vãn biết làm sao?” Lý Hâm vừa cười vừa hỏi, nàng từ trước đến nay thích nấu ăn, làm cho người yêu ăn càng cảm thấy thích thú, bất quá nghĩ đến Vãn Vãn làm cơm cho mình, Lý Hâm càng mong đợi.

“Người có thể dạy ta.” Nghiêm Nhựt Vãn nghiêm túc trả lời, cái gì không phải từ không biết đến biết chứ.

“Ngày mai được nghỉ, ta có thể chỉ người, để ta sắp xếp lịch một chút. Ân, 7 giờ rời giường, ta xuất môn mua nguyên liệu nấu ăn để vào tủ lạnh, 8 giờ xuất môn theo ta đến quán cà phê một chuyến, 9 giờ rời quán cà phê cùng đi dạo phố mua quần áo, 2 giờ đi coi phim, 3 giờ đi...” Nghĩ đến hành trình ngày mai, Lý Hâm rất hưng phấn. Vãn Vãn chưa bao giờ dành nguyên một ngày cho mình, cả ngày có thể làm rất nhiều chuyện mà tình nhân có thể làm, Lý Hâm cố gắng xếp đầy hành trình cho ngày mai.

“Người nói được không?” Lý Hâm biểu tình mong chờ nhìn Nghiêm Nhựt Vãn.

Nghiêm Nhựt Vãn gật đầu, hành trình xác thực được bố trí chặt chẽ, tuy rằng có rất nhiều chuyện bình thường Nghiêm Nhựt Vãn sẽ không làm, cũng

không muốn làm, nhưng hiện tại nhân nhà không có việc gì, thử một chút cũng không sao.

“Vấn Vấn tốt nhất.” Lý Hâm hôn một cái trên mặt Nghiêm Nhựt Vấn, bộ dáng hết sức phấn khởi giống như tiểu cô nương. Nghiêm Nhựt Vấn nhìn Lý Hâm trong lòng lan tràn một loại cảm giác kỳ lạ, kỳ thực nữ nhân vừa xinh đẹp lại thành thực này, bề ngoài thoát nhìn có vẻ chín chắn, càng ở chung với Lý Hâm, Nghiêm Nhựt Vấn càng phát hiện những mặt khác của nàng mà không ai biết.

“Vấn Vấn thích ăn thịt, các loại thịt đều thích, chờ chút ta đi chiên chút – tốt là được, thời gian buổi trưa không đủ, chờ tối trở về, sẽ chuẩn bị nhiều đồ hơn.” Lý Hâm là một người thích hành động, nghĩ xong sẽ từ trên đùi Nghiêm Nhựt Vấn nhảy xuống, chui vào trong bếp.

Nghiêm Nhựt Vấn như có chút suy nghĩ nhìn bóng dáng rời xa của Lý Hâm, nữ nhân này lại vì mình mà bận rộn, cảm giác này rất kỳ lạ, nhưng hoàn toàn không phải là một cảm giác chán ghét, tương phản có chút thích ý.

Cơm trưa kết thúc, thời gian nghỉ trưa không sai biệt lắm cũng nhanh chóng trôi qua, Lý Hâm bắt đầu đi lại trở về bệnh viện một chuyến, trong lòng vạn phần không muốn, nàng nếu sinh ở cổ đại nhất định là một kẻ hôn quân vì mỹ nhân quên giang sơn.

“Nếu như buồn chán, có thể đến phòng sách của ta, mọi thứ của ta, người đều có thể sử dụng.” Lý Hâm nói với Nghiêm Nhựt Vấn.

“Cám ơn.” Nghiêm Nhựt Vấn nói lời cảm tạ.

Lúc Lý Hâm rời đi, Nghiêm Nhựt Vấn đến phòng sách, phòng rất lớn, hai bên sắp xếp đầy đủ các loại tác phẩm y học, Nghiêm Nhựt Vấn tiện tay rút một quyển ra, phát hiện bên trong chứa đầy bút tích, nhìn không thấy Lý Hâm là hội người chịu khó ghi chép như vậy. Nghiêm Nhựt Vấn không tin, lại rút một quyển khác, xem ra thiên tài cũng là người phải dựa vào nỗ lực đào tạo mà thành, thiên phú và sự chăm chỉ thường thường là những yếu tố mà một thiên tài nhất định không thể thiếu. Nghiêm Nhựt Vấn bản thân là một người theo trường phái hiện thực, nàng rất có hảo cảm với những người nghiêm túc nỗ lực, cho nên hình tượng của Lý Hâm ở cảm nhận của nàng trong quá khứ hoàn toàn bị xóa bỏ, đây mới là con người chân thực của Lý Hâm sao?

Trên giá sách còn một phía khác, bày một ít sách và báo chí không thuộc về lĩnh vực y học, tên sách thoát nhìn có vẻ kỳ quái, xem ra là một ít sách loạn thất bát tao (loạn xạ ngẫu), Nghiêm Nhựt Vấn ngay cả đụng cũng không dám đụng vào, viết cái gì cổ đại nữ tử đông cung đồ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Người Yêu Cũ

Lý Hâm hết giờ làm sau ghé vào tiệm hoa, tuy nữ nhân ở trong nhà tám phần mười là không biết lắng mạn, thế nhưng không ảnh hưởng đến mình muốn mua hoa tặng nàng.

“Xin hỏi cô muốn mua hoa gì, nghĩ muốn tặng cho ai?” Nữ nhân viên bán hoa tri kỷ hỏi, nàng cảm giác nữ nhân trước mặt xinh đẹp giống như một đóa hoa hồng, nữ nhân như hoa quả nhiên không giả.

“Mười một đóa hoa hồng, để tặng cho người phụ nữ của tôi.” Lý Hâm chỉ vào những đóa hồng tươi đẹp phiếm sương mà nói, có lẽ chúng rất mỹ lệ, hoặc là rất thuần khiết, khiến cho bản thân không tạo thành phản cảm.

“Mười một đóa hoa biểu hiện tình yêu duy nhất.” Người bán hàng vừa cười vừa nói ra ý nghĩa của mười một đóa hồng.

“Àn, nàng là người tôi yêu nhất.” Lý Hâm cũng cười lại với cô gái, Vấn Vấn chính là người mình yêu nhất.

“Nàng nhận được hoa chắc chắn rất hài lòng.” Cô gái một bên gói hoa một bên nói.

“Cũng chưa chắc, nàng không phải một nữ nhân lắng mạn.” Lý Hâm lắc đầu, Vấn Vấn thích nhất là sát phong cảnh.

“Vậy nàng nhất định là một nữ nhân đặc biệt.” Người bán hàng còn rất biết cách lấy lòng khách hàng.

“Chính xác là vậy.” Lý Hâm vẽ mặt kiêu ngạo, Vấn Vấn đương nhiên là đặc biệt nhất.

Lý Hâm bước ra khỏi tiệm hoa, hướng về phía xe thể thao, có người gọi nàng lại.

“Lý Hâm.” Âm thanh từ phía sau truyền tới, Lý Hâm xoay người, sau khi nhìn thấy một gương mặt đã từng quen thuộc hơi ngáy ngẩn cả người, nữ nhân này cũng là người mà mình từng rất thích.

“Đã lâu không gặp.” Dương Đình nhìn Lý Hâm mỉm cười mà nói, sau khi chia tay, nàng phải đi Mỹ, vài lần vẫn muốn quay về tìm Lý Hâm, nhưng không có cơ hội, không nghĩ vừa trở về không bao lâu lại gặp được Lý Hâm, các nàng quả nhiên vẫn còn duyên phận.

“Đã lâu không gặp.” Lý Hâm không nghĩ lần tới thứ hai gặp lại là hoàn cảnh như lúc này. Dương Đình so với trước đây hấp dẫn hơn một chút, dường như so với trước đây biết cách ăn mặc hơn, trang điểm của đậm hơn. Dương Đình của ngày xưa rất ít trang điểm, lúc mới bắt đầu quen nhau, trên người Dương Đình có đầy rẫy khuyết điểm, nhưng bản thân nhìn không thấy, chỉ toàn thấy ưu điểm của nàng.

“Cùng uống một ly cà phê được không?” Dương Đình hỏi.

Lý Hâm gật đầu.

Lý Hâm trầm mặc khuấy ly cà phê trong tay, sau khi pha tốt đưa nó cho Dương Đình, kỳ thực nàng không hiểu được giống như cùng người tình cũ gặp lại nên nói chuyện gì mới thỏa đáng.

“Người còn nhớ rõ ta uống cà phê chỉ cần một gói đường, không thích quá nóng.” Dương Đình hài lòng nhận ly cà phê, trong lòng Lý Hâm vẫn có mình.

“Thói quen của người bình thường rất khó thay đổi.” Bản thân đối với nữ nhân mình thích luôn chiều cố có thêm, mặc dù chỉ là người xưa.

“Quả thực, giống như người có thói quen thích tặng hoa hồng cho nữ nhân, ta nhớ kỹ người trước đây mỗi lần đều tặng cho ta ba đóa hồng.” Tầm mắt Dương Đình nhìn bó hoa đặt ở một bên, nhìn về phía Lý Hâm, nhìn so với trước đây càng thêm thành thực quyến rũ Lý Hâm, so với lúc ban đầu càng thêm xinh đẹp, nết thái vốn có triển hiện hoàn toàn. Tướng mạo và tính cách của nàng giống nhau, luôn nhiệt tình quá phận, nhiệt tình làm cho bản thân có chút ngạt thở, thế nhưng nhiệt tình sau khi biến mất, mới phát hiện vốn nữ cũng tìm không ra một người có thể dành cho mình nhiều nhiệt tình như nàng.

“Lý Hâm, người ban đầu không nên tốt với ta như vậy, đến nỗi sau này mỗi một cuộc tình ta đều có sự so sánh, cho nên luôn cảm thấy thất lạc và hối hận.” Trong lòng Dương Đình âm thầm đếm bó hoa được Lý Hâm nắm trong tay, là mười một bông mà không phải ba, hiện tại nàng có người yêu nhất sao?

“Quá khứ, chính là quá khứ.” Có thể là bản thân mình vẫn yêu nàng chưa đủ, mặc dù mình đã từng khuynh tất cả vì nàng, mặc dù sau khi chia tay, mình cũng buồn bã một đoạn thời gian, nhưng không giống như lúc gặp được Nghiêm Nhượng Vãn, đau đến khắc cốt铭心 vẫn không muốn buông tay. Lý Hâm tin một câu, người có thể có rất nhiều cuộc tình, thế nhưng khắc cốt铭心 chỉ có thể có một. Nếu như không phải Dương Đình bỏ đi, nàng cũng không có chỗ trống dành cho Nghiêm Nhượng Vãn.

“Nếu như hiện tại không có nàng, người sẽ cho ta cơ hội không?” Dương Đình không cam lòng, nữ nhân này đã từng thuộc về mình.

“Có thể.” Lý Hâm không dám khẳng định, nàng đối với tình yêu có bao nhiêu mềm yếu, chỉ có bản thân mới biết. Nếu như mình còn không có yêu người khác, nếu biết nàng đối với bản thân vẫn còn hoài niệm, bản thân nhất định nỗ lực vẫn hồi cảm tình của Dương Đình, thế nhưng hiện tại tất cả đã muộn, trong lòng của nàng sớm đã bị nữ nhân khác lấp đầy, tình yêu này chỉ có thể biến thành hồi ức.

“Nếu như lần này đến lượt ta theo đuổi người, người sẽ cho ta một cơ hội chứ?” Dương Đình vẫn ôm hy vọng hồi, nàng tin tưởng Lý Hâm vẫn còn tình cảm với mình.

“Giữa người yêu ta và người ta yêu, ta sẽ chọn người ta yêu.” Trước đây là như vậy, hiện tại là như vậy, sẽ không thay đổi, nàng thà rằng hướng người nàng yêu xuất ra một ngàn bước để đến bên cạnh người mình yêu, cũng không muốn lùi một bước ủy khuất bản thân cùng người mình không thích ở chung, có một số người không thích chính là không thích.

“Ta cũng đã từng là người yêu của người.” Dương Đình tự giễu mà nói, nàng vẫn nghĩ “đã từng” là hai chữ vô tình nhất, đại biểu đã mất đi. Ta đã từng trẻ trung, ta đã từng có được tình yêu, nhưng người xưa đã mất, chỉ có thể bắt lực sử dụng quá khứ tạo thành hồi ức.

“Xin lỗi, không có cách nào vẫn chờ người, không có cách nào ngăn cản bản thân yêu nàng.” Lý Hâm ôn nhu giải thích, nếu dùng cách nói này, Dương Đình có thể dễ chấp nhận hơn.

“Đây là nguyên nhân người muốn tặng nàng mười một hoa hồng mà không phải ba hoa phải không?” Dương Đình đột nhiên rất muốn biết là loại nữ nhân nào làm cho Lý Hâm tặng mười một hoa hồng.

Lý Hâm gật đầu, “Thời gian không còn sớm, ta phải về nhà, nàng ở nhà chờ ta.” Lý Hâm nhìn đồng hồ, nói với Dương Đình.

Nghiêm Nhượng Vãn nhìn đồng hồ, Lý Hâm nói sáu giờ tan ca, dựa theo khoảng cách hai nơi, mười phút là có thể về nhà, thế nhưng hiện tại đã bảy giờ rưỡi, vẫn chưa trở về. Nghiêm Nhượng Vãn không thừa nhận bản thân cố ý chờ Lý Hâm, chỉ là bản thân đối với thời gian đặc biệt nhạy cảm, nàng không thích người ta đến trễ, tuy Lý Hâm về trễ cũng không tính quá muộn.

Vào lúc Nghiêm Nhượng Vãn không biết nhũn mày lần thứ mấy, ngoài cửa truyền đến tiếng vang, Lý Hâm đang cầm một bó hoa hồng bước vào.

“Tặng người.” Lý Hâm đưa bó hoa cho Nghiêm Nhượng Vãn, biểu tình của Nghiêm Nhượng Vãn thoạt nhìn có chút ngốc nghếch, trong lòng Lý Hâm thở dài, nữ nhân này quả nhiên không có chút lãng mạn.

“Vì sao người thích tặng hoa cho ta, biết rõ ta không có hứng thú với hoa.” Nghiêm Nhượng Vãn đối với hành vi của Lý Hâm không thể lý giải, nếu biết rõ mình thấy hoa một điểm cũng không vui mừng, vì sao vẫn thích làm những hành động vô dụng đó? Trước đây Lý Hâm tặng hoa cho mình, Nghiêm Nhượng Vãn cũng không suy nghĩ nhiều, những bó hoa được đưa đến, và động cơ luôn bị coi nhẹ.

“Ta sẵn lòng, người quan tâm!” Lý Hâm khó có khi bị tức giận như vậy, không thích cũng không cần nói thẳng ra, nữ nhân này tuyệt đối không biết ý nghĩa của mười một hoa hồng.

“Thực ra người muốn nhắc nhở ta tặng hoa cho người phải không?” Nghiêm Nhựt Ván tuy không hiểu rõ, nhưng nàng không phải đồ ngốc, tuy bản thân không hứng thú với những thứ không có giá trị thực tế, nhưng Lý Hâm luôn thích những thứ hào nhoáng bề ngoài, người nhìn như hành động không mục đích nhiều ít đều mang theo một chút mục đích.

Lý Hâm có chút kinh ngạc nhìn Nghiêm Nhựt Ván, kỳ thực Ván Ván chỉ cần dụng tâm tư đối với ai hoặc với chuyện gì, thực ra rất cẩn thận tỉ mỉ, chỉ ít Dương Đình chưa bao giờ hiểu mình rất mong chờ nhận được hoa của nàng, nàng luôn có thói quen chỉ nhận hoa do mình tặng.

Thế nhưng đối với vấn đề Nghiêm Nhựt Ván đặt ra, Lý Hâm cũng không trả lời, nếu bản thân mở miệng đồng ý, chính là hướng Nghiêm Nhựt Ván đòi hỏi, nếu mình không mở miệng, Nghiêm Nhựt Ván đột nhiên mua hoa tặng mình, xem như rút cuộc tình ngộ.

Nghiêm Nhựt Ván thấy Lý Hâm không trả lời, liền hiểu được bản thân đoán đúng rồi, nàng ghi nhớ trong lòng, nếu Lý Hâm thích, sau này có cơ hội sẽ tặng, nhưng chỉ có một lần, Nghiêm Nhựt Ván nghĩ hoa hồng loại này chính là những thứ sáo rỗng.

“Người mua hoa mua hết một tiếng sao? Người nói sáu giờ làm xong việc mà.” Nghiêm Nhựt Ván thuận miệng hỏi thăm, nàng giấu bó hồng tươi đẹp này, những thứ này cho dù đẹp đến đâu cũng chỉ duy trì được vài ngày, thật chẳng có gì dùng, còn không bằng tặng tiền thực tế một chút.

Lý Hâm nhớ tới Dương Đình, đột nhiên quý dị nhìn Nghiêm Nhựt Ván.

“Nếu ta nói cho người biết, ngày hôm nay ta bị người cản đường để tỏ tình.” Lý Hâm nhìn biểu tình của Nghiêm Nhựt Ván hỏi, nàng nghĩ nhìn đến sắc mặt của Nghiêm Nhựt Ván để xem nàng có thay đổi gì hay không.

“Ngà.” Nghiêm Nhựt Ván tuy biểu hiện thoát hình không chút biến hóa, thế nhưng trong lòng không hề thoải mái.

Lý Hâm thất bại nhìn Nghiêm Nhựt Ván, nữ nhân này quả nhiên không thêm để ý.

“Ta không nên dùng một ngàn bước đi về phía người, cũng không chịu lùi một bước cùng một chỗ với người khác, thật sợ ngày nào đó kiên trì không nổi nữa.” Lý Hâm dối, trên thực tế, bản thân đều bán ra chín trăm chín mươi chín bước, tự nhiên sẽ không nỗ lực, đặc biệt khi nàng cảm thấy chỉ cần dùng một ngàn bước là có thể đạt được mục đích, nhưng vẫn cảm thấy chậm chạp làm cho bản thân nóng lòng sốt ruột.

“Nếu như dễ dàng bỏ cuộc, không có cũng được.” Nghiêm Nhựt Ván nhún mày mà nói.

Lý Hâm nhìn hàng lông mày nhíu chặt của Nghiêm Nhựt Ván, đột nhiên cảm thấy hài lòng, Ván Ván quả nhiên đang ghen, nếu là trước đây, nàng ước gì mình không quản lấy nàng, thế nào lại sợ mình buông tay đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 111: Hẹn Hò Làn Đầu

“Ván Ván, lát nữa ra ngoài thay bộ này vào có được không?” Lý Hâm từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ y phục đưa cho Nghiêm Nhựt Ván.

“Không cần, ta nghĩ mặc như vậy cũng tốt rồi.” Nghiêm Nhựt Ván hoàn toàn không cảm thấy cách ăn mặc của mình có gì không phù hợp.

“Thế nhưng mặc bộ này ta mua cho người sẽ rất đẹp.” Kỳ thực ngũ quan của Ván Ván khá xinh, chỉ là không biết trang điểm cho bản thân. Tuy không đến mức quê mùa, nhưng quá nghiêm cẩn và bảo thủ, thiếu chút xinh đẹp, chỉ cần thêm chút trang điểm, Ván Ván sẽ đẹp hơn nhiều, dù sao Ván Ván cũng là dạng người thiên sinh lệ chất.

“Ta nghĩ ăn mặc vậy là tốt rồi.” Nghiêm Nhựt Ván nghĩ bản thân sạch sẽ, chỉnh tề sẽ không thất lễ với người khác, Nghiêm Nhựt Ván không quá thích truy cầu việc làm đẹp bản thân.

“Ván Ván, tình phụ thế nhưng có nghĩa vụ làm cho mình phải xinh đẹp xinh đẹp nga.” Lý Hâm từ phía sau ôm lấy Nghiêm Nhựt Ván, sau đó chuyển qua bên tai nàng nhắc nhở, mình rất thích giúp Ván Ván ăn mặc xinh đẹp, cũng rất mong chờ.

Nghiêm Nhựt Ván khẽ nhún mày, nàng quả nhiên là không thích làm tình phụ, tuy ngại phiền phức, nhưng Nghiêm Nhựt Ván vẫn cảm lấy y phục trong tay Lý Hâm, bước vào phòng tắm thay quần áo. Đổi xong y phục, nhìn bản thân trong gương, xa lạ có chút không giống mình, phải thừa nhận, giống như trở nên trẻ hơn một chút, cũng đẹp lên không ít, nhưng cảm giác không được tự nhiên, váy cao quá đầu gối không phải phong cách của nàng, rõ ràng đây là cách ăn mặc của nữ nhân khi ra ngoài ước hẹn, chỉ do Nghiêm Nhựt Ván không có thói quen này.

Thế nào chỉ thay một bộ đồ mà cũng lâu như vậy? Đây không giống phong cách làm việc năng suất cao của Ván Ván, Lý Hâm có chút không nhẫn nại

tính gỗ cửa phòng tắm, Nghiêm Nhựt Ván từ trong phòng đi ra, ánh mắt của Lý Hâm đánh giá Nghiêm Nhựt Ván, quả nhiên Ván Ván mặc như thế nhìn đẹp hơn, lộ ra đôi chân trắng nõn thẳng tắp, cực kỳ mê người, làm cho mình nghĩ vườn hươm trư thủ (ý nói là móng heo) lên sờ soạng một chút, trên thực tế Lý Hâm thực sự làm như vậy, bàn tay dung tục mò vào cặp đùi đó. Nghiêm Nhựt Ván hung hăng trừng mắt Lý Hâm, Lý Hâm lúc này mới không cam tâm rút tay ra. Nghiêm Nhựt Ván nghĩ Lý Hâm lúc này đặc biệt bỉ ổi, ánh mắt si mê đó, làm cho mình nghĩ muốn đánh nàng.

“Được chưa?” Nghiêm Nhựt Ván nhú mày hỏi.

“Còn thiếu một đôi cao gót màu nâu nữa?” Lý Hâm từ trong tủ giày lấy ra một đôi giày cao gót 12 phân đưa cho Nghiêm Nhựt Ván, phải biết giày của Ván Ván toàn là những đôi khuôn sáo màu đen, luôn thiên về chừng chặc, không hợp với bộ đồ này.

Nghiêm Nhựt Ván nhìn đôi giày cao gót này, trong lòng có chút sợ hãi, tuy khi làm việc đó là thứ tất yếu, bản thân phải thường xuyên đi cao gót, thế nhưng tuyệt đối sẽ không vượt quá 5 phân, như đôi giày 12 phân cao gót ngưỡng này, nàng thật đúng là chưa từng thử qua.

“Có phải hơi cao hay không?” Nghiêm Nhựt Ván hỏi, nàng nghĩ đế cao như vậy khi đi chuyển rất bất tiện.

“Yên tâm, đôi này được thiết kế rất tốt, sẽ không làm chân mau mỏi, ta đi vào cho người.” Lý Hâm thuận thế ngồi xuống, cầm lên giày chuẩn bị mang vào cho Nghiêm Nhựt Ván.

Nghiêm Nhựt Ván nhìn bộ dáng Lý Hâm ngồi trên mặt đất giúp mình đi giày, trong lòng có chút xúc động, thật ảo tưởng mình chính là một vị công chúa. Trong lòng mỗi nữ nhân nhiều hay ít đều cất giấu giấc mơ làm công chúa, mặc dù là Nghiêm Nhựt Ván cũng không ngoại lệ, tuy đó là mộng tưởng thuộc về lúc mới trưởng thành.

“Được rồi, nữ nhân đi giày cao gót nhìn rất gọi cảm, Ván Ván đi vào cũng không ngoại lệ.” Lý Hâm vừa cười vừa nói, ngẩng đầu nhìn gương mặt Nghiêm Nhựt Ván, phát hiện nàng đang ngẩn người.

“Thế nào? Không thích sao?” Lý Hâm lo lắng hỏi, nếu như thực sự không thích, nàng sẽ không miễn cưỡng.

“Hoàn hảo.” Nghiêm Nhựt Ván lắc đầu, không biết là dây thần kinh nào bất thường, vừa rồi khi Lý Hâm giúp mình đi giày trong nháy mắt, đột nhiên nàng có cảm giác được che chở nâng niu. Kỳ thực cảm giác được nữ nhân trước mắt yêu cũng không sai, cho nên sự bài xích đối với đôi giày này cũng giảm xuống không ít.

Lý Hâm đứng lên, quan sát một phen, thuận tiện dùng tay gỡ mái tóc được Nghiêm Nhựt Ván búi gọn gàng xuống. Nàng nghĩ Ván Ván xõa tóc đặc biệt dễ nhìn, nàng rất thỏa mãn nhìn Nghiêm Nhựt Ván, Ván Ván sau khi được mình tô điểm trở nên nữ tính mơn mởn. Nếu không phải biết Ván Ván không thích, nàng còn muốn để Ván Ván thử đi vớ chân màu đen, nhưng mà thứ đó để dành cho mình là được rồi.

Lý Hâm ăn mặc càng xinh đẹp hơn ngày thường, cực kỳ diễm dũ, một bộ váy đỏ ở trên người càng tỏa ra quyến rũ và xinh đẹp.

“Đây là lần đầu hẹn hò của chúng ta!” Lý Hâm đi giày cao gót xong, ôm cánh tay Nghiêm Nhựt Ván, hưng phấn ngây ngất, nàng rất thích loại cảm giác này, rất thích ở bên cạnh Ván Ván làm chim nhỏ nép vào người bộ dáng. Kỳ thực Lý Hâm so Nghiêm Nhựt Ván cao hơn một chút, để làm cho bản thân ở trước mặt Ván Ván thấp hơn, nên nàng cố ý lựa giày cao gót chỉ có 7 phân.

Hẹn hò?! Nghiêm Nhựt Ván tuy nghĩ hai nữ nhân ước hội có điểm kỳ quái, nhưng nhìn bộ dáng nóng lòng muốn thử của Lý Hâm, được rồi, hẹn hò thì hẹn hò.

Nghiêm Nhựt Ván ít khi dạo phố, nàng chỉ dành thời gian cho công việc, không có ngoại lệ, cho nên nàng không biết nữ nhân đi dạo phố là một chuyện điển rồ. Cùng Lý Hâm đi, Nghiêm Nhựt Ván nghĩ đây cũng là một nhiệm vụ gian khổ, nàng giống như một con bướm nơi nơi tung cánh múa may, bản thân nàng thử thì thôi, không nên lôi kéo mình cùng điên với nàng.

“Ván Ván người tới thử đi.” Lý Hâm đối với Nghiêm Nhựt Ván làm nũng nói, ngày hôm nay nàng chủ yếu muốn mua thêm nhiều bộ y phục hợp với Ván Ván.

“Ta không cần những thứ này!” Nghiêm Nhựt Ván tuy làm phú thái thái (vợ nhà giàu) nhiều năm, nhưng trong xương của nàng là tiết kiệm, không phô trương lãng phí, cũng không thích làm như vậy.

“Không thích sao?” Lý Hâm hỏi.

“Y phục mua nhiều như vậy làm cái gì, dù mặc là được, ta không thích người phô trương lãng phí, nếu người có nhiều tiền, không bằng quyền góp cho các tổ chức từ thiện.” Nghiêm Nhựt Ván nhú mày nói, còn có bao nhiêu người ăn không đủ no mặc không đủ ấm, một bộ quần áo mặc tiền có thể đổi nhiều ít thứ thực dụng, bản thân mình không cần có quá nhiều xa xỉ phẩm.

“Tốt, Ván Ván không thích ta tuyệt đối không mua nhiều, nhưng mặc thử có thể đi, thử lại không mất tiền.” Lý Hâm tiếp tục làm nũng, thấy nhiều y phục đẹp mà không thể thử là chuyện thống khổ cỡ nào, nếu như thử nhiều y phục đẹp mà không thể mua càng thống khổ hơn, nhưng thử chút để giải tỏa tâm lý cũng tốt a.

Nghiêm Nhựt Ván thấy Lý Hâm nghe lời, trong lòng vui vẻ, biểu tình trở nên dịu dàng không ít.

“Đây không phải Tiền phu nhân sao?” Thi Vân Dạng ở cách đó không xa đã thấy Nghiêm Nhựt Ván và Lý Hâm, nàng phát hiện Nghiêm Nhựt Ván giống như trang điểm đậm hơn nhiều, chỉ ít ngày hôm nay một thân y phục không thể chê trách. Nghiêm Nhựt Ván trở nên xinh đẹp hơn trước đây, nhìn

vào cũng thuận mắt hơn.

“Thì tiểu thư.” Nghiêm Nhựt Vần cũng không có quá nhiều hảo cảm với Thi Vân Dạng, chỉ nhạt nhẽo đáp lại một câu.

“Ngươi ly hôn với Tiền Thiểu Vần là vì Hâm Hâm sao?” Thi Vân Dạng tuyệt đối là cố ý, biết rõ còn hỏi, cố ý nhấn mạnh hai chữ Hâm Hâm để tỏ ra sự thân thiết và ái muội của hai người, hoàn toàn là một bộ e sợ thiên hạ thái bình. Nàng nghĩ Nghiêm Nhựt Vần chắc chắn thích Lý Hâm, nếu không sẽ không vì Lý Hâm chia tay, vậy chuyện mình và Lý Hâm phong lưu một đêm tự nhiên có thể dừng đến, kích thích một chút một kẻ luôn đối nghịch mình như Nghiêm Nhựt Vần.

Nghiêm Nhựt Vần không thích chủ đề này, cho nên không thêm trả lời.

“Hâm Hâm xác thực đáng giá cho cô làm như vậy, dù sao nàng là một yêu nghiệt mê người, ở trên giường nhiệt tình quá phận làm cho xương cốt của người ta đều tan rã. Từ sau khi gặp Hâm Hâm, tôi mới phát hiện nữ nhân vốn mỹ vị như vậy, nhớ tới bộ dạng Hâm Hâm hầu hạ ở dưới thân quả thực mê đến trong xương, thực sự làm cho tôi không giây phút nào không hoài niệm thân thể nàng, đặc biệt nhắc tới Hâm Hâm ở trên giường tình lực tràn trề chẳng hay Tiền phu nhân chịu nổi không?” Thi Vân Dạng cười đến phong tình vạn chủng mà hỏi, nàng thấy rõ ánh mắt càng ngày càng lạnh của Nghiêm Nhựt Vần, tâm tình lại càng trở nên sung sướng.

Nghiêm Nhựt Vần vừa nghĩ tới Lý Hâm đã từng hầu hạ dưới thân Thi Vân Dạng, trong lòng cảm giác giống như có một cây gai đang nảy mầm. Cây gai này kỳ thực vào lúc Lý Hâm thăng thần thành khải với mình cũng đã loại bỏ, chỉ là cảm thấy có chút không thoải mái, không giống như hiện tại cảm giác trở nên phi thường tồi tệ. Tâm tình vốn đang tốt của Nghiêm Nhựt Vần, lúc này biến mất hầu như không còn, nàng phi thường phi thường chán ghét cảm giác hiện tại.

“Thi Vân Dạng, tôi luôn nghĩ cô là một kẻ nhảm chán, thực tế đã chứng minh đúng.” Nghiêm Nhựt Vần lạnh lùng nói.”

“Nghiêm Nhựt Vần, tôi cũng cảm thấy cô đáng ghét, trên thực tế đúng là như vậy.” Thi Vân Dạng không đồng ý đánh trả, kỳ thực nàng không phải thấy Nghiêm Nhựt Vần đặc biệt đáng ghét, chỉ là rất không thích ánh mắt xem thường của nàng đối với mình, cho nên đặc biệt không muốn làm cho nàng dễ chịu.

Tâm tình của Nghiêm Nhựt Vần vẫn duy trì tình trạng không tốt, sau khi Thi Vân Dạng vừa đi, Lý Hâm từ trong phòng thử y phục bước ra, sắc mặt của nàng bao phủ một tầng băng sương.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Gặp Tình Địch...đỏ Mắt!

“Làm sao vậy?” Lý Hâm nhìn biểu tình lạnh lùng của Nghiêm Nhựt Vần, vừa rồi còn vui vẻ, nhưng thế nào mới vài phút thời tiết lại thay đổi.

“Không có việc gì.” Nghiêm Nhựt Vần trả lời một cách lạnh nhạt, thấy gương mặt xinh đẹp quá phận của Lý Hâm, một khi nghĩ nữ nhân này từng bị Thi Vân Dạng chạm qua, trong lòng không biết được sẽ nổi lên một cổ vô danh khí. Nàng ghét cái gương mặt yêu nghiệt đó, nơi nơi trên hoa ghen nguyệt, tuy đây là chuyện quá khứ, thực sự bây giờ tính toán không có ý nghĩa gì, thế nhưng trong lòng chính là không thoải mái.

“Vừa mới nảy còn vui vẻ lắm mà.” Lý Hâm nói thăm.

“Ta nói không có việc gì sẽ không có việc gì!” Nghiêm Nhựt Vần có chút tức giận gầm nhẹ với Lý Hâm, rống lên xong lại có vài phần hối hận, mình đây là làm sao vậy?

“Nga.” Lý Hâm chỉ là yếu ớt lên tiếng, Vần Vần trong lòng rõ ràng là có chuyện, Vần Vần rất ít khi phát hỏa với người mà không có lý do, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hết lần này đến lần khác nữ nhân này đều quen ôm đồm mọi chuyện đặt ở trong lòng, hỏi không ra nguyên nhân, khiến mình chỉ có thể suy đoán và lo lắng mà không hề có chút đầu mối.

“Ngươi tiếp tục thử y phục đi, ta có việc ra ngoài một chút, nửa tiếng nữa quay lại.” Nghiêm Nhựt Vần nghĩ một người điều chỉnh lại tâm tình của mình, nàng nghĩ không nên nổi giận với Lý Hâm, dù sao mọi chuyện đều trở thành quá khứ, đồng thời nàng cũng không thích thái độ lúc này của mình, cho nên muốn điều tiết lại tâm lý mới dám đối diện Lý Hâm.

“Nga, được thôi.” Lý Hâm làm sao còn có tâm trạng thử quần áo, nàng một chút đều không thích hiện tại bị Nghiêm Nhựt Vần bỏ rơi, hoàn hảo Nghiêm Nhựt Vần là một người giữ lời, nói nửa tiếng quay lại, nhất định sẽ có mặt trong vòng nửa tiếng. Nàng không hiểu Nghiêm Nhựt Vần bây giờ còn có chuyện gì, nàng tự nhiên phát hiện ngoại trừ Nghiêm Nhựt Vần đã từng là Tiền phu nhân ra, bản thân đối với bối cảnh gia đình của Nghiêm Nhựt Vần hoàn toàn không biết gì cả.

Nghiêm Nhựt Vần vừa đi, Lý Hâm giống như một đóa hoa héo, một chút tinh thần cũng không có, chỉ là ngồi ở ghế trong khu mua sắm đợi chờ.

Nghiêm Nhựt Vần đi ra ngoài, đi tới công viên gần khu mua sắm, dạo quanh công viên một vòng, tâm tình bình phục không ít, chuẩn bị trở lại tìm Lý

Hâm vừa lúc thấy một tiệm hoa, nàng nghĩ đến bó hồng ngày hôm qua Lý Hâm tặng mình, cũng nhớ đến ước mơ được tặng hoa của Lý Hâm, do dự một chút mới bước vào cửa hàng.

“Cho tôi mười một bông hồng.” Nghiêm Nhựt Vắn xác thực không hiểu lãng mạn, đối với ý nghĩa của mười một đóa hồng cũng hoàn toàn chẳng hay, nàng chỉ là bất chước làm y chang những gì Lý Hâm làm cho nàng, dĩ nhiên là giống hệt từ số lượng đến hình thức.

“Ý nghĩa của mười một bông hồng chính là tình yêu duy nhất!” người bán hàng nói ra, giống như sợ người mua không biết.

“Tình yêu duy nhất?” Bản thân không biết ý nghĩa, thế nhưng Lý Hâm chắc chắn biết. Lý Hâm tặng mười một bông hồng muốn biểu đạt nàng yêu mình nhất sao? Yêu nhất, nghĩ đến từ này, Nghiêm Nhựt Vắn cảm giác tâm tình trở nên tốt hơn.

“Àn, rất lãng mạn, những đóa hồng thật xinh đẹp, không có nữ nhân nào không bị cảm động nha.” Cô gái vẫn say sưa nói.

Nghiêm Nhựt Vắn nhưng không cảm thấy có bao nhiêu lãng mạn, nàng chỉ nghĩ người tạo ra ý nghĩa cho các loài hoa, không thể nghĩ ngờ chính là dựa theo ý nghĩa tượng trưng của hoa để gia tăng tiêu thụ, có tác dụng giống như thương gia mượn lễ giáng sinh và các ngày lễ tiến hành thúc đẩy tiêu dùng hàng hóa. Sự vật bản thân không ảnh hưởng người, chỉ là người bị ảnh hưởng có cái nhìn như thế nào đối với sự vật, người thực tế như Nghiêm Nhựt Vắn có đôi khi thực sự làm cho người ta muốn phun máu.

“Bao nhiêu tiền?” Nghiêm Nhựt Vắn nhìn thấy người bán đã gói hoa xong, móc ra ví tiền chuẩn bị trả.

“168 đồng.” Cô gái nở nụ cười thật tươi trả lời.

Một cây xương rồng mới mất mười đồng, một bó hoa chỉ có thể trung vài ngày đã mất hơn một trăm đồng, Nghiêm Nhựt Vắn nghĩ những thứ xinh đẹp luôn đặc biệt tốn tiền, nữ nhân cũng như vậy.

“Lý Hâm!” Dương Đình thấy Lý Hâm ngồi trên ghế kính hi gọi to, nàng nghĩ duyên phận của mình và Lý Hâm chưa hết, dù sao chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, các nàng đã đụng mặt hai lần, là cơ hội ông trời cho mình.

“Là người a.” Lý Hâm mỉm cười với Dương Đình, không nghĩ tới gặp lại nàng.

“Người dạo phố một mình hả?” Dương Đình đi tới bên cạnh Lý Hâm, ngồi xuống gần đó.

“Không có, ta đến với nàng, nhưng nàng có việc cần đi ra ngoài một chút, ta đang đợi nàng.” Lý Hâm thành thật trả lời.

“Người nào được người yêu nhất định rất hạnh phúc, ta nhưng đã đánh mất hạnh phúc của mình.” Người chỉ biết quý trọng sau đi bị mất đi, rõ ràng những thứ này vốn thuộc về mình.

“Người sẽ gặp người càng tốt hơn, càng thích hợp hơn.” Lý Hâm mỉm cười nói, nàng cũng mong muốn Dương Đình có thể tìm thấy hạnh phúc.

“Sẽ không có.” Sẽ không có tình nhân nào tốt hơn Lý Hâm.

“Người buông ta ra, sẽ có thể phát hiện bên cạnh có rất nhiều người thích hợp, chúng ta thực sự không thể quay lại.” Dương Đình chấp nhứt như vậy, tạo cho Lý Hâm một chút áp lực. Lý Hâm thấy người có đôi khi rất tàn khốc, lúc yêu nàng, hận không thể moi tim tặng cho nàng, khi không thương, chính là không thương, cũng không tìm lại được cảm giác rung động ban đầu.

“Người có thể hôn ta một lần cuối cùng được không?” Dương Đình khẩn khoản, nàng đã từng mê luyến thân thể của mình như vậy.

Lý Hâm lắc đầu, nàng hiện tại thể xác và tinh thần đều của Vắn Vắn, nàng không muốn làm thế.

“Ta biết thân thể của người là thành thật nhất, ngoại trừ người sợ bản thân mình còn có cảm giác với ta.” Dương Đình chưa từ bỏ ý định tiếp tục nài nỉ.

Nếu như có thể khiến nàng hoàn toàn hết hy vọng mà nói, Lý Hâm không ngại hôn nàng một lần cuối cùng, cũng vì cảm giác đã từng có đối với nàng đặt một dấu chấm hết.

Lý Hâm chậm rãi dùng môi chạm vào môi Dương Đình, khi hai đôi môi dán vào nhau, Dương Đình đảo khách làm chủ, cực lực khiêu khích Lý Hâm. Lý Hâm như trước bất vì sở động, vô luận Dương Đình dụ dỗ như thế nào, Lý Hâm cũng không có phản ứng. Qua một lúc, Dương Đình mới hết hy vọng tách ra, nàng xem vẻ mặt thân nhiên của Lý Hâm, nàng quả nhiên đã hết yêu mình. Trước đây chỉ cần treu chọc rất nhỏ, nàng sẽ hòa tan trên tay mình, thế nhưng hiện tại, Lý Hâm không thuộc về mình, Dương Đình nghĩ bản thân cần phải lý khai.

Lý Hâm thấy biểu tình của Dương Đình, đã biết Dương Đình hết hy vọng, thế nhưng lúc này, nàng thấy Nghiêm Nhựt Vắn đứng ở phía sau Dương Đình cách đó không xa, trong tay còn cầm một bó hoa hồng, ánh mắt lạnh lùng nhìn mình. Lý Hâm lập tức đẩy Dương Đình ra xa, nàng đứng dậy nghĩ muốn giải thích với Nghiêm Nhựt Vắn, mọi chuyện không phải như nàng đã thấy. Lý Hâm rất buồn bực, nàng tuy mong Vắn Vắn ghen một chút, nhưng thấy ánh mắt lạnh lẽo của Nghiêm Nhựt Vắn, Lý Hâm nghĩ bản thân làm có chút quá phận.

Nghiêm Nhựt Vắn cầm hoa hồng trong tay ném vào thùng rác, sau đó xoay người rời khỏi, nữ nhân này quả nhiên là nơi nơi lưu tình, buồn cười mình còn tin tưởng nàng yêu mình nhất, còn tin tưởng vào tình yêu này. Vừa nghĩ đến Lý Hâm chủ động hôn nữ nhân xa lạ kia, Nghiêm Nhựt Vắn nghĩ bản thân bị phản bội lừa dối, vì sao hết lần này đến lần khác là Lý Hâm chủ động, vì sao trong lòng có cảm giác đổ kị. Kỳ thực ban đầu khi Lý Hâm thẳng thắn giải thích tình một đêm của nàng và Thi Văn Dạng, bản thân cũng sinh ra cảm giác này, chỉ là lúc đó không hiểu cũng không muốn tìm hiểu, cho nên

chủ động đưa ra đề nghị kết thúc quan hệ với Lý Hâm. Bởi vì, nàng ghét cảm giác không thể khống chế, ghét cảm giác bản thân bị Lý Hâm ảnh hưởng, rõ ràng nữ nhân đó toàn thân từ trên xuống dưới cũng không làm mình thích, cổ tình bắt đầu có thể ảnh hưởng đến mình. Nữ nhân này nói được tình thâm ý thiết, nhưng đến lúc hành động thì rõ ràng là một trời một vực, đảo mắt lại cùng nữ nhân khác thân thiết, Nghiêm Nhựt Vãn rất phẫn nộ.

“Vãn Vãn, ngươi nghe ta giải thích, đều không phải như ngươi nghĩ...” Lý Hâm không để ý Dương Đình, trực tiếp bỏ chạy theo Nghiêm Nhựt Vãn.

Lý Hâm nắm tay Nghiêm Nhựt Vãn, không cho nàng ly khai.

“Buông tay!” Nghiêm Nhựt Vãn lạnh lùng cảnh cáo.

“Không buông.” Lý Hâm kiên định nói, hoàn toàn quên đây là khu mua sắm. Tuy không phải cuối tuần, lưu lượng khách không tính nhiều, thế nhưng rốt cuộc vẫn có chút người tới lui để ý.

“Lý Hâm, ta không có bản lĩnh đùa trò chơi ái tình với ngươi.” Nghiêm Nhựt Vãn lãnh khốc nói.

“Ta không có chơi cái gì trò chơi ái tình, ta đối với ngươi chính là thật lòng!” Lý Hâm lo lắng thốt lên.

“Mấy ngày hôm trước mới ở trên giường Thi Vân Dạng, vài ngày sau lại thông đồng nữ nhân khác, ngươi chính là một kẻ không an phận, ngươi muốn đùa bốn loại gì nữ nhân đều có thể, nhưng ta chơi không nổi, ta cũng không muốn cùng ngươi đùa giỡn.” Nghiêm Nhựt Vãn bởi vì đồ kỳ mà khẩu bất trạch ngôn.

Lý Hâm nghe xong sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, nàng có thể chịu được Nghiêm Nhựt Vãn vô thị và lạnh lùng, nhưng nàng không thể chịu đựng Nghiêm Nhựt Vãn khinh rẻ.

“Nghiêm Nhựt Vãn, ở trong lòng ngươi, ta là một nữ nhân thủy tính dương hoa (lãng lợ, đại loại nói những phụ nữ thích bắt cá hai tay)?” Lý Hâm chặt vật mờ miệng, gian nan hỏi ra những lời này.

“Chẳng lẽ không đúng? Vừa rồi Thi Vân Dạng mới nói cho ta biết ngươi ở trên giường của nàng nhiệt tình như thế nào, đảo mắt ngươi lại cùng một nữ nhân khác thân thiết, ta xác thực không thể cho ngươi thỏa mãn...” Đồ kỳ là ma quỷ, lúc này trong đầu Nghiêm Nhựt Vãn có một con quỷ.

! Một tiếng vang, Lý Hâm khắc chế không được đánh Nghiêm Nhựt Vãn một cái tát, nước mắt của nàng không khỏi trượt dài, cảm giác trong lòng đang đổ máu. Năm năm rồi, cảm tình năm năm của nàng nỗ lực đổi lấy một câu nói này, nàng thừa nhận, nàng không nên xen vào hôn nhân của người khác, không nên cưỡng cầu cảm tình không thuộc về mình, nếu như đây là hình phạt dành cho mình, nàng chấp nhận.

Khi Nghiêm Nhựt Vãn nhìn thấy nước mắt của Lý Hâm, mới giật mình thấy bản thân nói những câu quá ác độc, tại sao sẽ nói như vậy, Nghiêm Nhựt Vãn có chút hối hận, muốn vươn tay chạm vào Lý Hâm, nói với nàng, bản thân mình không biết làm sao vậy, đây không phải là chủ ý của mình...

“Nghiêm Nhựt Vãn, chúng ta nhất định phải đoạn, ta không bao giờ quên ngươi nữa, từ giờ phút này trở đi sẽ không xuất hiện trước mặt ngươi!” Lý Hâm quyết tuyệt nói ra những lời này, dứt khoát xoay người bỏ đi, nước mắt nhưng đầy trên mặt, nàng nghĩ trái tim mình đau đến mức không thể hô hấp, mỗi một bước chân giống như là đeo gông, ngay cả khí lực chạy cũng không có, nguyên lai những thứ không thuộc về mình chung quy miễn cưỡng cũng không được.

Nghiêm Nhựt Vãn sững sờ nhìn về hướng Lý Hâm bỏ chạy, trong lòng đau đớn, nàng thực sự phải ly khai, năm năm đây dựa cứ như vậy kết thúc chỉ vì một câu nói sao? Vốn nghĩ rằng bản thân được giải thoát, thế nhưng vì sao trái tim đang rất đau, giống như bị cứng rắn xé rách, mà gương mặt trắng nõn cũng ảm ảm bóng râm...

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Chúng Ta Chia Tay Đi !!!

“Ta hôn nàng bởi vì nàng là người yêu trước đây của ta, chúng ta ngày hôm qua gặp lại, nàng nghĩ một lần nữa bắt đầu. Ta biết nàng là một người kiên định, một ngày còn có tình ý với ta, nàng sẽ không buông tay, ta không muốn nàng níu giữ ký ức không tha, phương pháp hữu hiệu nhất chính là nói cho nàng biết tâm hồn và thân thể ta đối nàng không còn cảm giác. Đây là yêu cầu cuối cùng ta đáp ứng nàng, ta không bao giờ nữa có thể đối nàng giống như trước đây, cho dù không yêu, ta cũng muốn có được ký ức hoàn mỹ cuối cùng dành cho nàng. Ta là người trọng tình cảm, không thể đối diện người yêu cũ một cách lạnh lùng.” Lý Hâm tự giấu mà nói, nếu nàng đối với tình cảm có thể dứt khoát một chút, nàng và Nghiêm Nhựt Vãn đã sớm mỗi người một ngã, là mình vẫn luôn không than không oán lời kéo Nghiêm Nhựt Vãn.

Nghiêm Nhựt Vãn nghe Lý Hâm giải thích, càng trở nên im lặng, Lý Hâm nguyên bản chính là loại người mà mình khó có thể lý giải, dùng cảm tính suy nghĩ vấn đề, trọng tình cảm, trọng cảm giác, trọng nghi thức, coi trọng quá nhiều thứ mà mình khó có thể lý giải, vĩnh viễn đều không biết dùng phương thức chính xác để xử lý mọi chuyện. Loại tư duy không lý tính này dường như truyền nhiễm, nếu không bản thân thế nào sẽ vì đồ kỳ bị kích thích hồ đồ mặc kệ bản thân dùng loại ngôn ngữ không chịu trách nhiệm.

“Xin lỗi, Lý Hâm, có lẽ ta không thích hợp với người.” Nghiêm Nhược Vấn vốn là muốn vì những lời ác độc khi này mà xin lỗi, nhưng đến bên miệng lại thay đổi thành một tầng ý khác.

Sắc mặt Lý Hâm nghe xong càng trở nên trắng bệch, không thích hợp, đến cuối cùng chính là không thích hợp, , không phải của mình, quả nhiên miễn cưỡng không được.

“Tốt thôi, chúng ta chia tay, ta đi.” Lý Hâm cảm thấy trong lòng tràn lan vô tận tuyệt vọng, yêu một cách bất lực, chỉ có thể buông tay, có thể đối Nghiêm Nhược Vấn hay bản thân đều tốt.

Nghiêm Nhược Vấn thấy biểu tình quá mức ngưng trọng của Lý Hâm, đột nhiên có cảm giác không tốt.

“Lý Hâm!” Nghiêm Nhược Vấn bắt được cánh tay của Lý Hâm, không muốn để nàng bỏ đi, thế nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Lần này đối lại Lý Hâm tránh đi Nghiêm Nhược Vấn, dứt khoát xoay người ly khai, nàng cảm thấy trái tim đau đến mức hít thở không thông, mỗi một bước đi đều nặng nề như đeo gông, ngay cả chút sức để chạy cũng không có, thế nhưng lúc này Lý Hâm không cho phép bản thân tiếp tục mềm yếu.

Nghiêm Nhược Vấn sững sờ nhìn về phía Lý Hâm bỏ chạy, trong lòng đau đớn, nàng thực sự phải ly khai, đây dựa năm năm chỉ vì một câu nói mà kết thúc sao? Vốn nghĩ bản thân được giải thoát, không ngờ cảm thấy trái tim co rút, hình như bị cứng rắn xé rách, mà gương mặt trắng nõn cũng bỗng rất. . .

Nghiêm Nhược Vấn cho rằng không có Lý Hâm, sinh hoạt của nàng chậm rãi sẽ khôi phục bình thường, nhưng nàng phát hiện mình càng ngày càng dùng nhiều thời gian ngăn người, suy nghĩ về Lý Hâm, đa phần thời gian cảm thấy trong lòng trống trơn, bỗng nhiên cuộc sống mất đi chỗ dựa, cả ngày không có việc gì làm trở thành một loại dằn vặt, làm cho Nghiêm Nhược Vấn chịu không nổi. Ở lúc này Tần thị gửi thư mời Nghiêm Nhược Vấn thư đến làm việc, Nghiêm Nhược Vấn cho rằng bản thân bắt đầu công tác rồi, tất cả có thể khôi phục bình thường, cho nên cũng không lo lắng lâu lắm, Nghiêm Nhược Vấn chấp nhận bước vào Tần thị nhậm chức. Nàng bắt đầu bận rộn làm việc, an bày hành trình của mình lúc nào cũng đầy kín, thế nhưng công việc không có hiệu quả như trước đây, trong lòng trống không một mảnh, nhiệt tâm làm việc vô luận như thế nào đều không thể lấp được bất mãn, trái lại càng ngày càng trống rỗng, tưởng niệm dành cho Lý Hâm càng ngày càng không thể khống chế.

Cách ngày nào đó tròn hai tháng ba ngày, Nghiêm Nhược Vấn nhớ rõ ngày nào đó Lý Hâm quyết tuyệt ly khai, cũng nhớ kỹ số ngày mà Lý Hâm rời đi. Nghiêm Nhược Vấn biết Lý Hâm lần này rất nghiêm túc, nghĩ tới đây cảm giác tâm tính thiện lương của mình từ khi Lý Hâm ra đi giống như bị trôi buột, không bao giờ thuộc về mình nữa. Nàng không thích trạng thái như hiện tại, thế nhưng không cách nào thoát khỏi tình trạng này.

“Làm việc có quen không?” Tần Văn Thư mỉm cười với Nghiêm Nhược Vấn, là nàng đề nghị Tần Vũ mời Nghiêm Nhược Vấn, mặc dù đắc tội Tiền thị, nhưng tuyệt đối hoàn toàn đáng giá, nàng muốn chính là sự gia nhập của Nghiêm Nhược Vấn, có thể để bản thân hoàn toàn lui khỏi Tần thị đi làm chuyện mình muốn làm.

“Rất tốt.” Đồng dạng công tác ở công ty gia tộc, nhưng ở Tần thị không cảm thấy bó chân bó tay, Tần thị đích thực là lựa chọn tốt nhất.

“Đây là một ít công tác trong tay tôi, tôi nghĩ đưa cô tiếp nhận, tôi muốn ly khai Tần thị đi làm một số chuyện bản thân muốn làm.” Tần Văn Thư cầm một xấp văn kiện đưa cho Nghiêm Nhược Vấn.

“Cô muốn đi?” Nghiêm Nhược Vấn có chút ngạc nhiên, Tần Văn Thư mặc dù ở Tần thị không có chức vị cụ thể, nhưng trong tay phụ trách vài hạng mục đều là chính yếu của Tần thị, Nghiêm Nhược Vấn không ngờ Tần Văn Thư tin nhiệm mình như vậy.

“Àn.” Tần Văn Thư gật đầu, Tà Khinh Hoan bỏ đi, làm cho trong lòng mình nháy mắt trống vắng rất nhiều, nàng muốn làm một ít chuyện có ý nghĩa để lấp đầy trái tim.

“Tôi còn nghĩ cộng sự với cô nhất định là một chuyện khoái trá.” Nghiêm Nhược Vấn tiếc hận nói, làm việc chung với Tần Văn Thư xác thực là một chuyện vui vẻ.

Tần Văn Thư chỉ mỉm cười, nàng rất thương thức thái độ làm việc của Nghiêm Nhược Vấn, bất quá nàng lúc nào cũng làm cho bản thân bận rộn không ngừng, giống như là đang trốn tránh cái gì đó.

“Cô là người đầu tiên ở Tần thị mỗi ngày tăng ca đến 12 giờ đêm, quản lý như vậy tìm ở đâu ra, người không biết còn tưởng Tần thị chúng tôi ngược đãi công nhân!” Tần Văn Thư đùa giỡn nói.

Nghiêm Nhược Vấn không thể phủ nhận cũng chỉ cười trừ, nàng đột nhiên nhớ Tần Văn Thư và Tà Khinh Hoan cũng là một đôi, nàng khó có thể tưởng tượng nữ nhân như Tần Văn Thư cũng sẽ thích nữ nhân, rõ ràng nàng và Tà Khinh Hoan cũng là một cặp đôi hoàn toàn trái ngược, giống như mình và Lý Hâm.

“Vi sao cô lại thích Tà Khinh Hoan?” Nghiêm Nhược Vấn đột nhiên mở miệng hỏi, hỏi xong mới giật mình thấy vấn đề mình đặt ra quá thất lễ, nàng nhanh chóng xin lỗi.

Tần Văn Thư có chút kinh ngạc nhìn Nghiêm Nhược Vấn, Nghiêm Nhược Vấn không giống loại người hay hỏi những vấn đề này, trừ phi trong lòng nàng hoang mang ở phương diện này.

“Thích hay không thích, không có nhiều vì sao như vậy, không cần phải vì mỗi một chuyện đều tìm một lý do thích đáng, có đôi khi tùy tâm là tốt rồi.” Tần Văn Thư nghiêm túc trả lời, nghĩ đến Tà Khinh Hoan, trong lòng lại nổi lên một tia muộn phiền.

Nghiêm Nhựt Vấn trầm mặc, vương vấn điên cuồng trong hai tháng này, nàng không tri đến mức không biết bản thân đã yêu Lý Hâm, thế nhưng nàng sợ hãi cảm giác này, làm cho nàng không biết vì sao, muốn tùy tâm đi tìm Lý Hâm sao?

“Nghiêm tiểu thư.” Lúc Nghiêm Nhựt Vấn bước ra khỏi Tàn thị, bị một nữ nhân gọi lại.

Nghiêm Nhựt Vấn xoay người, thấy được một nữ nhân có chút tương tự Lý Hâm.

“Tôi là Lý Dao, muội muội của Lý Hâm, có thể nói chuyện với cô được không?” Lý Dao tỉ mỉ quan sát một thân y phục công sở của Nghiêm Nhựt Vấn, đây là người tỷ tỷ thích sao, thoát nhìn là một người rất nghiêm cẩn và cứng nhắc, thảo nào tuyệt tình như vậy.

Nghiêm Nhựt Vấn gật đầu, nàng cũng muốn tìm hiểu một ít thông tin về Lý Hâm từ Lý Dao, nàng vừa quyết tâm đi tìm Lý Hâm.

“Tỷ tỷ hai tháng này trải qua không tốt, mặc dù cô không thích nàng, có thể đến xem nàng một lần được không?” Lý Dao khẩn thiết thỉnh cầu, tỷ tỷ đã nhốt mình trong phòng hai tháng rồi, trong nhà mọi người rất lo lắng, chỉ sợ nàng lẫn quẩn trong lòng, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bản thân sẽ không đến cầu xin Nghiêm Nhựt Vấn.

“Nàng bị cái gì?” Trong mắt Nghiêm Nhựt Vấn hiện lên một tia lo lắng.

“Cô đến xem nàng sẽ biết.” Lý Dao khổ sở nói, tình trạng của tỷ tỷ thật không tốt, giống như là tự sa ngã.

“Cô có yêu nàng không?” Lý Dao thấy sự quan tâm trong mắt Nghiêm Nhựt Vấn, có thể nàng không phải hoàn toàn không thích tỷ tỷ, suy đoán này làm Lý Dao thật cao hứng, như vậy tỷ tỷ có hy vọng rồi.

Nghiêm Nhựt Vấn gật đầu, thời gian hai tháng đủ để nhìn rõ tâm tình của mình, trong lòng nàng bức thiết muốn thấy Lý Hâm.

“Xin cô nhất định phải nói cho tỷ tỷ biết, nàng yêu cô như vậy.” Tỷ tỷ biết rồi nhất định cao hứng, Lý Dao rất tưởng niệm một Lý Hâm tinh thần sáng láng khi cầm dao thủ thuật, mà không phải một tỷ tỷ mất hết can đảm trốn ở trong phòng.

“Đây là phòng của tỷ tỷ, chính cô vào đi.” Lý Dao đưa Nghiêm Nhựt Vấn đến trước cửa phòng Lý Hâm.

Nghiêm Nhựt Vấn nhìn cửa phòng của Lý Hâm, đột nhiên có cảm giác khẩn trương, loại cảm giác căng thẳng này giống với lần đầu được nhận nuôi.

Nghiêm Nhựt Vấn thong thả đẩy cửa, phát hiện bên trong có chút tối.

“Ta nói rồi, đừng tới phiền ta, ta chỉ muốn một mình yên lặng.” Lý Hâm chôn đầu vào giữa hai chân, chưa từng ngẩng lên, chỉ tận lực hét to, vì sao, ngay cả một chút không gian để mình liếm vết thương cũng không cho.

Nghiêm Nhựt Vấn đóng cửa lại đi tới, trong phòng khôi phục hôn ám, Nghiêm Nhựt Vấn khẽ nhíu mày nhìn co lại một đoàn Lý Hâm, thoát nhìn cực kỳ chật vật bất kham, trong lòng Nghiêm Nhựt Vấn khẩn trương, nữ nhân này thế nào dần vật bản thân thành như bây giờ, rõ ràng nàng vốn là một kẻ yêu đẹp, nàng rốt cuộc yêu mình đến mức nào? Nghiêm Nhựt Vấn bất chợt nhận ra Lý Hâm yêu mình phân lượng nặng đến mức bản thân khó có thể đánh giá.

Nghiêm Nhựt Vấn hướng về phía Lý Hâm, ở trước mặt Lý Hâm ngồi xuống, vươn tay muốn chạm vào Lý Hâm, nghĩ nói cho nàng, kỳ thực mình rất nhớ nàng.

Tình mạch trong tâm tình của bản thân, Lý Hâm có thể cảm giác được khí tức quen thuộc, chậm chạp ngẩng đầu, thấy Nghiêm Nhựt Vấn ngồi ở trước mặt mình đang vươn tay về phía mình, trong nháy mắt, Lý Hâm cho rằng đây là ảo giác của bản thân.

Nàng ghét cảm giác này, nàng ghét Nghiêm Nhựt Vấn dựa vào ảo giác xuất hiện, cũng ghét mình đến bây giờ vô pháp quên Nghiêm Nhựt Vấn.

“Lý Hâm, người đã nói khoảng cách giữa ta và người có một ngàn bước, người đã đi chín trăm chín mươi chín bước, một bước cuối cùng để ta đi.” Nghiêm Nhựt Vấn thân thủ chạm vào gương mặt tiểu tụy của Lý Hâm, hoàn toàn không giống bình thường quyến rũ, trắng xanh giống như nữ quỷ, Nghiêm Nhựt Vấn cảm giác trái tim giống bị người đánh trở nên đau đớn.

Lý Hâm tham lam dựa vào gần Nghiêm Nhựt Vấn, khi cảm giác được trên mặt mình có độ ấm của ngón tay, khí tức của Nghiêm Nhựt Vấn càng ngày càng dày đặc, cảm thấy không phải ảo giác, nàng lập tức đẩy Nghiêm Nhựt Vấn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cửu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Thói Quen Hay Ái Tình

Lý Hâm trừng mắt Nghiêm Nhượng Vãn, nàng vì sao lại xuất hiện trong phòng mình, nữ nhân vô tình này không phải nói hai người không thích hợp sao, mình đã nỗ lực quên nàng, nàng còn đến đây làm gì?

“Người không phải nói chúng ta không hợp nhau sao, ta đang cố gắng phối hợp người, làm cho bản thân không tiếp tục yêu người nữa? Người còn cái gì không hài lòng?” Lý Hâm tức giận hỏi.

“Ta rút lại lời nói trước đây, cũng vì những lời đó xin lỗi.” Nghiêm Nhượng Vãn nghĩ mình cần phải vì tổn thương người khác mà xin lỗi, có sai nhận lỗi là ưu điểm của Nghiêm Nhượng Vãn.

“Nghiêm Nhượng Vãn, người nghĩ một câu xin lỗi là đủ sao? Hơn nữa chúng ta không có quan hệ gì, nói xin lỗi hay không cũng chẳng có gì!” Lý Hâm lạnh lùng hỏi Nghiêm Nhượng Vãn, nàng không hiểu mục đích gặp mặt của Nghiêm Nhượng Vãn, nếu như chỉ để xin lỗi, bản thân mình không cần.

“Lý Hâm, ta nghĩ ta thích người, nói thật, ta không biết xử sự như thế nào trong chuyện tình cảm, cho nên không biết hiện tại làm cái gì mới có thể cho người vừa lòng.” Nghiêm Nhượng Vãn lúc này nhìn Lý Hâm xù lông giống một con nhím nên rất thành khẩn và chân thành nói.

Lý Hâm không tin tưởng nhìn người trước mặt, Nghiêm Nhượng Vãn nói thích mình, nàng làm sao sẽ thích mình, không phải ước gì nhất đào lương đoạn với mình sao?

“Người nói cái gì?” Lý Hâm không xác định hỏi lại một lần nữa.

“Ta thích người.” Nghiêm Nhượng Vãn thấy biểu tình có chút dao động của Lý Hâm, lập tức biết Lý Hâm muốn nghe những lời này.

“Người như thế nào thích ta?” Lý Hâm không tin, năm năm chưa từng làm nàng thích mình, lúc này Nghiêm Nhượng Vãn đột nhiên chạy đến nhà mình nói thích mình, một điểm cũng không giống chuyện thật xảy ra.

“Ta rất nhớ người, những ngày không có người, ta nhắm mắt lại sẽ nhớ đến người, nghĩ đến người có thể vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt ta, trong lòng ta cảm thấy khó chịu, ta nghĩ có lẽ đó là yêu, cho nên ta nghĩ tìm người trở về.” Nghiêm Nhượng Vãn nói ra cảm giác thực thụ cho Lý Hâm nghe.

“Có thể người chỉ là thói quen có người yêu người, đột nhiên không có ai, người không quen mà thôi.” Lý Hâm tuy nói như vậy, thế nhưng trái tim không tự chủ nhảy nhót, rõ ràng đã kiên định quyết tâm muốn quên nữ nhân này, thế nhưng chỉ vì một câu của nàng, làm cho quyết tâm của mình thoáng cái tan thành mây khói.

Nghiêm Nhượng Vãn sững sờ, nàng phát hiện bản thân dĩ nên không cách nào phân bác lời nói của Lý Hâm, là một cô nhi bản thân kỳ thực rất sợ cô đơn, rất muốn có người yêu mình, tình yêu của Lý Hâm dành cho mình, chỉ là thói quen sao? Nghiêm Nhượng Vãn bản thân cũng không xác định.

Tâm tình vừa mới chuyển biến tốt đẹp của Lý Hâm không có duy trì được một phút đồng hồ khi thấy biểu tình cam chịu của Nghiêm Nhượng Vãn, trở thành nỗi giận đùng đùng, nữ nhân đáng hận này, quả nhiên chỉ là quen được mình yêu thương, quả nhiên chỉ hưởng thụ tình yêu của mình, mà không phải chân chính thích mình.

“Nghiêm Nhượng Vãn, người cút đi, ta không muốn nhìn thấy người, ta ghét người nhất!” Lý Hâm tức giận, nàng cố sức đẩy Nghiêm Nhượng Vãn ra khỏi phòng, nàng ghét Nghiêm Nhượng Vãn đến chết, nếu không thích chạy tới dao động quyết tâm của mình làm cái gì. Nàng nhất định quên đi Nghiêm Nhượng Vãn, nàng không cần Nghiêm Nhượng Vãn chỉ vì thói quen mà cùng nàng cùng một chỗ, cho dù là tập quán cũng không phải yêu đương, chỉ ít cũng phải tốn chút tâm tư gạt mình. Bản thân dù sao cũng cam tâm để nàng lừa gạt, thế nhưng nàng ngay cả tim có gạt mình đều không muốn, nói chung nữ nhân như Nghiêm Nhượng Vãn làm người ta tức giận đến đỉnh điểm.

Nghiêm Nhượng Vãn bị Lý Hâm thô lỗ đẩy ra, kỳ thực yêu hay tập quán nàng không thể phân biệt, nàng không xác định bản thân nên làm cái gì mới đúng.

Nghiêm Nhượng Vãn bị đẩy ra ngoài rồi, tâm tình của Lý Hâm không có tốt hơn, mà càng chuyển càng tệ, nàng đem mọi thứ trong phòng thành Nghiêm Nhượng Vãn, giống như cho hà giận đập phá lung tung, Nghiêm Nhượng Vãn, kẻ hỗn đản này, quý ích kỷ!

Nghiêm Nhượng Vãn ở ngoài cửa nghe được âm thanh vang lên thật lớn bên trong, có chút lo lắng Lý Hâm, cũng may Lý Dao có chìa khóa dự bị còn cầm ở ổ khóa.

Nghiêm Nhượng Vãn lại mở cửa đi vào, thiếu chút nữa bị Lý Hâm ném trứng quýt sách vào người. Nghiêm Nhượng Vãn nhìn trong phòng một mảnh hỗn độn, khê nhủu mày, thích đập phá đồ đạc không phải thói quen tốt, sau này muốn làm cho Lý Hâm sửa lại cái thói quen xấu này mới được.

“Người như thế nào còn không đi!” Lý Hâm quát Nghiêm Nhượng Vãn, nguyên bản nghĩ cầm cuốn sách nặng trĩu ném về phía Nghiêm Nhượng Vãn, thế nhưng đó là đồ cứng, sợ thương tổn Nghiêm Nhượng Vãn, đồ vật chuẩn bị ra khỏi tay lại rút lại, nghĩ ném lại ném không được càng làm trong lòng Lý Hâm nổi đóa.

Lý Hâm là một nữ nhân cảm tính, Nghiêm Nhượng Vãn kỳ thực cũng sợ Lý Hâm ném vào mình, cho nên nàng nhanh chân đi về phía Lý Hâm, chặt chẽ ôm lấy thân thể nàng, Lý Hâm muốn tránh ra, lại bị Nghiêm Nhượng Vãn ôm càng chặt.

“Đừng ồn ào.” Ngực khí của Nghiêm Nhượng Vãn có chút nghiêm khắc ra lệnh, không giận tự uy, làm cho Lý Hâm thực sự an tĩnh và ngoan ngoãn không ít.

“Yêu và thói quen có gì bất đồng, ta không phân biệt được, thế nhưng có quan hệ gì? Cho dù là tập quán, ta làm cho nó biến thành thói quen cả đời là

được không phải sao?” Nghiêm Nhựt Ván hỏi, để làm chi nhất định phải yêu, nàng và Lý Hâm đều trưởng thành, cũng không phải tiểu cô nương, theo đuổi những thứ không thực tế như vậy làm cái gì? Có thể tương hỗ phù trợ (giúp đỡ lẫn nhau) tương nhu dĩ mật (tương cứu trong lúc hoạn nạn) không phải mới là điều quan trọng nhất hay sao?

Lý Hâm suy nghĩ một chút ngẫm lại cũng có đạo lý, Nghiêm Nhựt Ván bản thân chính là một kẻ cực kỳ tri độn về mặt tình cảm, muốn nàng yêu mình thật là giống như đàn gảy tai trâu, dù cho Nghiêm Nhựt Ván chỉ là thói quen, biến thành tập quán cả đời nghe giống như một lựa chọn không sai, cả đời làm cho nàng không ly khai mình là được.

Thế nhưng Lý Hâm không muốn thỏa hiệp nhanh như vậy, có vẻ bản thân không có tiền đồ, dễ dàng dao động như vậy, cho nên Lý Hâm chính là xụ mặt không chịu hé miệng.

Nghiêm Nhựt Ván thấy Lý Hâm tuy biểu tình nhìn như nước đá, nhưng thân thể đã mềm mại hơn nhiều, nàng không ngốc, hiểu được Lý Hâm có lẽ muốn mình dỗ dành nàng, nhưng *dụ ngọt* nữ nhân có tính không phải ưu điểm của Nghiêm Nhựt Ván, nàng ôm Lý Hâm mới phát hiện Lý Hâm ôm đi không ít.

“Ngươi hình như gầy rất nhiều.” Nghiêm Nhựt Ván có chút đau lòng nói ra, nàng thích Lý Hâm trước đây, đáng người mà quý hầu như làm cho không ai dám nhìn trực diện.

“A!” Lý Hâm thét chói tai, lúc này mới nhớ tới hình trạng hiện tại của mình, nàng hiểu được bản thân bây giờ nhất định lôi thôi lộn xộn, khí sắc rất kém cỏi, nàng thế nào có thể để cho Ván Ván thấy được bộ mặt xấu xí của mình, đây là tội kỵ, tuyệt đối không cho phép bản thân xấu xí trước mặt người yêu.

“Thế nào?” Nghiêm Nhựt Ván bị tiếng thét của Lý Hâm làm cho hoảng sợ.

“Ngươi đi ra ngoài nhanh lên, ta hiện tại rất xấu xí, ta không muốn sống. . .” Lý Hâm kêu rên thảm thiết, nàng nhanh phiên muốn khóc, nàng cực lực nghĩ tránh thoát Nghiêm Nhựt Ván, nghĩ đẩy Nghiêm Nhựt Ván ra khỏi phòng lần thứ hai, một giây cũng không muốn làm cho Nghiêm Nhựt Ván nhìn thấy hình dạng bây giờ của mình.

Nghiêm Nhựt Ván như cũ ôm chặt Lý Hâm, không cho nàng giẫy giụa, lại thấy một Lý Hâm trước đây, không hiểu cảm thấy ấm lòng, đây mới là Lý Hâm mà mình biết, là nữ nhân đối với bề ngoài cực kỳ lưu tâm.

“Không xấu, chưa có một lần giống như hiện tại xinh đẹp như vậy.” Nghiêm Nhựt Ván nhìn Lý Hâm nghiêm túc thổ lộ.

“Nghiêm Nhựt Ván, nguyên lai ngươi cũng biết trợn mắt nói dối.” Lý Hâm vô cùng kinh ngạc nhìn Nghiêm Nhựt Ván, phải biết rằng hiện tại hình dạng của mình so với nữ quý chẳng kém bao nhiêu, đợi đã, Nghiêm Nhựt Ván đây là dùng lời ngon tiếng ngọt sao? Nghiêm Nhựt Ván mà lại biết dỗ ngon dỗ ngọt!! Tuy rằng lời đường mật của Ván Ván vừa nghe đã biết không thật lòng, thế nhưng Lý Hâm rất hưởng thụ, chỉ ít nói rõ nàng chịu khó suy nghĩ, kỳ thực nàng không biết Nghiêm Nhựt Ván thật là nghĩ sao nói vậy.

“Nghiêm Nhựt Ván, ngươi làm gì ôm ta chặt như vậy?” Lý Hâm tuy mang theo một chút bất mãn, nhưng trong lòng lại rạo rực vui sướng, ngay cả âm thanh hò ra đều mang theo cảm giác phát xuân.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Nghiêm Nhựt Ván nghĩ Lý Hâm chỉ cần thay đổi ánh mắt thì mị thái lập tức xuất hiện, nữ nhân này mị thái quá nhiên là hồn nhiên thiên thành (sinh ra đã có), nghĩ đến bản chất trâu hoa ghẹo nguyệt của Lý Hâm, trong lòng Nghiêm Nhựt Ván có chút chua chát.

“Sau này không chuẩn hôn người khác, mặc kệ là ai, không chuẩn đối với bọn họ thân mật quá mức.” Nghiêm Nhựt Ván vô thức mệnh lệnh cho Lý Hâm, nàng một điểm cũng không muốn nhìn thấy tình cảnh như lần trước, chuyện quá khứ, nàng không muốn truy cứu, nhưng tuyệt đối không cho phép một sự kiện phát sinh hai lần.

“Ngươi không phải nói ta không cho ngươi ăn no sao, ta tự nhiên sẽ không an phận!” Nữ nhân không thích lời chuyện cũ ra tính sổ sẽ không là nữ nhân, Lý Hâm vừa nghĩ đến Nghiêm Nhựt Ván nói mình như vậy, rất là tức giận.

“Vậy sau này, ta phụ trách cho ngươi no nề.” Nghiêm Nhựt Ván cũng có chút nghiêm túc nói, ân, cho nàng *no bụng* rồi, sẽ không đi tìm người khác.

“Ngươi làm được sao?” Lý Hâm khiêu khích hỏi.

“Thử thì biết thôi.” Nghiêm Nhựt Ván khế híp mắt, bản thân nhất định phải chinh phục nữ nhân này, cộp không phát uy, còn tưởng là mèo bệnh. Nghiêm Nhựt Ván vẫn tin tưởng không có nhiệm vụ không thể hoàn thành, chỉ có người không đủ nỗ lực. Bàn tay của Nghiêm Nhựt Ván bò lên người Lý Hâm mặc dù bộ ngực có chút teo tóp nhưng vẫn đầy đặn cao ngất như trước, nhẹ nhàng xoa nắn, người thích hành động phải vững tin bản thân có đủ nghị lực.

Lý Hâm chụp tay Nghiêm Nhựt Ván, hiện tại nàng không muốn cùng Nghiêm Nhựt Ván có quan hệ, nàng muốn sửa soạn bản thân thật xinh đẹp mới được. Lý Hâm lần thứ hai đẩy Nghiêm Nhựt Ván ra khỏi phòng, bản thân tiến vào phòng tắm, thấy hình dáng trong gương của mình, lại thét to lên.

Lý Dao nghe được tiếng thét mủi phần sung mãn của tỷ tỷ, vui mừng nở nụ cười, tỷ tỷ khôi phục tâm tình là tốt rồi, nàng thật đúng là nữ nhân vì yêu mà sống, mỗi lần thất tình đều dần vật bản thân chết đi sống lại, lần này vừa lâu vừa nghiêm trọng, thế nhưng một ngày làm lành với nhau, lập tức hồi sinh.

“Buổi tối lưu lại dùng cơm được không? Ba và mẹ rất muốn thấy chị!” Tuy Lý Dao không hiểu giữa hai người đã phát sinh chuyện gì, thế nhưng rất may các nàng là lưỡng tình tương duyệt, cũng may tất cả đều là vũ quá thiên tình (sau cơn mưa trời lại sáng), trong lòng có khúc mắc cũng lập tức biến mất.

“Vây phiền phức mọi người.” Kỳ thực Lý Dao chẳng chắc hơn Lý Hâm, Nghiêm Nhựt Vãn thậm nghĩ, vừa nghĩ đến đêm nay gặp được ba mẹ của Lý Hâm, Nghiêm Nhựt Vãn có chút khẩn trương, mặc dù ở bệnh viện từng gặp qua Lý Viễn Đông, thế nhưng Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ thân phận hiện tại của mình có chút xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Quan Hệ Vi Diệu

“Vãn Vãn, chúng ta về nhà đi.” Lý Hâm dọn đồ hoàn tất, chuẩn bị cùng Nghiêm Nhựt Vãn trở về phòng trọ.

“Muội muội của người dẫn ta ở lại ăn cơm chiều, nàng nói ba mẹ người muốn gặp ta.” Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ đến bữa cơm tối nay, trong lòng có chút cẩn thận.

“Đây không phải là cha mẹ chồng muốn thấy con dâu sao, chẳng phải là rất sốt ruột?” Lý Hâm vừa cười vừa hỏi.

“Lý Hâm.” Nghiêm Nhựt Vãn nhún mày, nữ nhân này thực sự không có một chút đứng đắn, nàng không coi chuyện này vào đâu cả, vấn đề là thân phận của mình xấu hổ. Trước đây Tiền Thiếu Vãn thường vào bệnh viện, cho nên coi như không xa lạ với Lý Viễn Đông, nghĩ đến trước đây khi Lý Viễn Đông hỏi quan hệ của mình và Lý Hâm đã đủ xấu hổ, thân phận của mình cho dù là ở quá khứ hay hiện tại, vẫn xấu hổ như nhau, nghĩ đến cơm tối, trong lòng Nghiêm Nhựt Vãn thế nhưng nửa giây cũng không thoải mái.

“Bọn họ sớm đã chấp nhận giới tính của ta, hiện tại chỉ hy vọng ta có thể tìm một nữ nhân đáng tin cậy để trông nom ta, Vãn Vãn tốt như vậy, bọn họ nhất định sẽ hài lòng, bọn họ lúc nào cũng nghiêm nghị giống Vãn Vãn, cả ngày chỉ biết làm việc, người hiểu không, vật hợp theo loài, cho nên sẽ tuyệt đối thích người.” Lý Hâm an ủi nói.

Chẳng qua những lời này của Lý Hâm không thể làm cho Nghiêm Nhựt Vãn an tâm, thân phận xấu hổ trong quá khứ và hiện tại vẫn còn, lại có năm năm quan hệ bất chính với Lý Hâm, sợ là không có cha mẹ nào hài lòng.

Tối buổi tối, Nghiêm Nhựt Vãn gặp được cả gia đình của Lý Hâm: phụ thân Lý Viễn Đông, đại ca Lý Ích, còn có muội muội Điều Thực Vãn, nhưng người này ở trong bệnh viện đã từng gặp qua, quan hệ so với Lý Viễn Đông có thể xem là tương đối bình thường, mà càng là người quen, Nghiêm Nhựt Vãn càng lại xấu hổ. Ngay cả Lý Viễn Đông và mọi người cũng có chút xấu hổ nhìn Nghiêm Nhựt Vãn, từ lúc ban đầu khi Lý Hâm đưa ra điều kiện trao đổi để quay về làm bác sĩ là phải tôn trọng giới tính của nàng, bọn họ luôn cố gắng chuẩn bị tốt tâm lý, chờ đợi nữ nhi với khuôn mặt xinh đẹp quá phận trong tương lai sẽ đưa một nữ nhân về ra mắt, nhưng khi cái ngày này thực sự xảy ra, tâm lý bị kích thích không nhỏ, huống hồ nữ nhân này còn là người mà bọn họ từng quen biết.

“Tiền... Nghiêm tiểu thư, ngồi đi, không cần khẩn trương...” Điều Thực Vãn hoàn hảo nuốt vào ba chữ Tiền phu nhân, nếu không tình cảnh chỉ càng thêm xấu hổ. Kỳ thực Nghiêm Nhựt Vãn khi còn là Tiền phu nhân, Điều Thực Vãn luôn có hảo cảm với nàng, khi đó Nghiêm Nhựt Vãn chăm sóc Tiền Thiếu Vãn rất cẩn thận, tuy thoát nhìn chừng chắc nhưng lộ ra một loại khí chất ôn nhu dịu dàng, khi đó Điều Thực Vãn từng nghĩ đó là một người vợ tốt, thế nhưng thoáng một cái người này từ Tiền phu nhân biến thành tình nhân của con gái mình, thân phận chuyển hóa như thế, Điều Thực Vãn còn thích ứng không kịp. Nhưng mà, Điều Thực Vãn lại may mắn nữ nhân Lý Hâm thích là Nghiêm Nhựt Vãn, từ khi Lý Hâm nói nàng thích đồng tính, bị trọng phụ đuổi khỏi nhà vài năm, nàng đã cố ý thăm dò một chút tư liệu có liên quan về les, do tin tức internet phát triển, vốn đối phương diện này không có kiến thức, bà đã hiểu được phân loại cái gì là T cái gì là P, sau đó bà còn tự động dự đoán Lý Hâm là P, bởi vì khi còn bé, Lý Hâm đặc biệt thích chơi đùa cùng các bé gái có chút nam tính, cho nên Điều Thực Vãn rất sợ nữ nhi ngày nào đó đưa một *nam nhân giả* về nhà, hôm nay thấy Nghiêm Nhựt Vãn, tuy nghĩ có phần xấu hổ, nhưng phần nhiều là cảm giác vui mừng.

Nghiêm Nhựt Vãn biết Điều Thực Vãn không có ác ý, cảm giác hai bên xấu hổ nhìn nhau như vậy thật là không xong.

“Khụ khụ...” Lý Viễn Đông rốt cuộc là người chủ của gia đình, giả ý ho khan vài tiếng, cố gắng hóa giải tình cảnh xấu hổ này.

“Cùng ăn cơm đi, Nghiêm tiểu thư không cần câu nệ, coi nơi này là nhà của mình.” Lý Viễn Đông mở miệng dẫn dò.

“Không cần gọi Nghiêm tiểu thư, rất xa lạ, gọi Vãn Vãn hay Nhựt Vãn là được rồi, mọi người cũng có thể xem nàng là con dâu hoặc con rể.” Lý Hâm hiển nhiên không hiểu được ba mẹ mình và Nghiêm Nhựt Vãn có bao nhiêu xấu hổ, còn lửa cháy đổ thêm dầu, nhanh nhẹn miệng thêm vào.

Nghiêm Nhựt Vãn nghe thế, gương mặt trắng nõn trong nháy mắt đỏ bừng, hận không kịp che lại miệng Lý Hâm. Lý Viễn Đông vốn chỉ giả vờ ho, không ngờ lại bị dọa đến mức ho thật, còn không quên trừng mắt đại nữ nhi không nên thân của mình, con nhóc này trước khi mình ra ngoài còn muốn chết không cần sống, lúc này lại tinh lực tràn trề, làm cho Lý Viễn Đông thực sự hận thiết bất thành cương (tiếc rèn sắt không thành thép), cả ngày chỉ biết tình tình ái ái nông cạn, nếu nàng chịu khó dùng tâm tư như vậy chuyển chú trọng lĩnh vực y học, Lý Viễn Đông dám cam đoan, Lý Hâm nhất định đạt được địa vị cao trong tương lai. Điều Thực Vãn nhìn Nghiêm Nhựt Vãn cũng cảm thấy xấu hổ nói không nên lời, ngay cả Lý Ích mới vừa về nhà cũng không dám ghé mắt nhìn Nghiêm Nhựt Vãn, Lý Dao trực tiếp lắt đầu, có đôi khi Lý Dao nghĩ tỷ tỷ nhà mình thực trì độn.

“Đại ca đã về, vừa lúc người một nhà đông đủ, ăn cơm đi.” Lý Dao tận tâm đánh vỡ thế cục xấu hổ.

“Vấn Vấn, ta nói cho ngươi biết, ca ca của ta rất ngốc, muội muội của ta lại như gà mái mẹ.” Lý Hâm tấn trách nhiệm nói ra tính nết của người nhà giúp Nghiêm Nhượng Vấn nhận thức, vì muốn kéo gần khoảng cách gia đình mình với nàng. Nghiêm Nhượng Vấn chỉ xấu hổ nhìn Lý Ích và Lý Dao cười một cái, nhưng rất hiển nhiên, Lý Hâm không có tác dụng làm dịu quan hệ giữa mọi người, ngược lại càng khiến mọi người ngượng ngùng hơn, Nghiêm Nhượng Vấn nghiêm trọng hoài nghi trình độ giao tiếp của Lý Hâm.

Lý Dao đối với tỷ tỷ của mình cảm giác thật vô lực, tỷ tỷ ngoại trừ cẩn thận ở phòng mổ và phòng bếp, những lúc khác thực sự là miễn bình luận.

Bữa cơm này, làm cho mọi người ăn không tiêu, Lý Hâm ngược lại ăn rất ngon miệng.

Chờ ăn cơm xong, Nghiêm Nhượng Vấn thật ra yên tâm không ít, tuy trường hợp xấu hổ, nhưng không có cảm giác ác ý và chán ghét. Nàng nhận ra Lý Hâm giống như kẻ bị đột biến gen trong gia đình, bất luận là tướng mạo hay tính tình. Kỳ thực diện mạo của Lý gia không phải cực kỳ ưu tú như Lý Hâm, Lý muội muội tướng mạo tuyệt đối không tính xuất chúng, thế nhưng có được khí chất mà những nữ nhân cùng tuổi khó so được; có lẽ Lý Ích giống nàng, cũng không xuất chúng, chẳng qua dáng người cao gầy, đeo mắt kính, thoát nhìn nhả nhả; Lý Dao coi như trung đẳng mỹ nữ, nhưng gương mặt thua xa vẻ đẹp của Lý Hâm. Bốn người bọn họ đều là người nội liêm, ít nhất đi ra ngoài thoát nhìn đều là những bác sỹ làm người bệnh an tâm, thế nhưng Lý Hâm nhiệt tình có thừa, hơn nữa có đôi khi còn bốc đồng, đây là phát hiện lớn nhất mà Nghiêm Nhượng Vấn thấy được.

Lý Viễn Đông coi như hài lòng với Nghiêm Nhượng Vấn, cá tính nghiêm cẩn, tiến thoái thích đáng, tuy không thích thân phận trước đây của nàng, nhưng rốt cuộc coi như là một nữ nhân đáng hoàng, ít nhất khi đi chung với Lý Hâm, thoát nhìn càng là người đáng tin cậy. Quan trọng nhất là Lý Hâm rất nghe lời nàng, giống như chỉ có nàng mới quản lý được, không chiều theo tính tình tàn bạo của nữ nhi, nghĩ đến Lý Hâm dám bỏ việc hai tháng, Lý Viễn Đông rất muốn phát hỏa.

“Đêm nay, các con cùng nhau ở lại đây đi.” Đại nữ nhi từ khi lớn lên, nếu không bị thất tình, số lần ở nhà có thể đếm trên đầu ngón tay, cho nên Lý muội muội rất muốn nữ nhi có thể ở nhà nhiều một chút.

“Không cần, nhà bên kia không xa lắm.” trong lòng Lý Hâm tràn đầy mong đợi cùng Nghiêm Nhượng Vấn có thể giới hai người, một chút cũng không thích ở nhà, nàng cũng sợ Nghiêm Nhượng Vấn không được tự nhiên.

“Tỷ, chị năm năm không ở nhà, mẹ rất nhớ chị, có thời gian nói chuyện với mẹ một hồi.” Lý Dao không chỉ là tri kỷ muội muội, còn là tri kỷ nữ nhi, nói ra suy nghĩ của mẫu thân.

“Lý Hâm, đêm nay ngươi ở lại với mẹ của ngươi đi.” Nghiêm Nhượng Vấn bỗng nhiên mở miệng, là một cô nhi nàng kỳ thực rất hâm mộ Lý Hâm, có một gia đình hoàn chỉnh, có cha mẹ yêu thương, còn có một ca ca chiều chuộng, một muội muội tri kỷ.

“Vậy còn ngươi?” Lý Hâm hỏi Nghiêm Nhượng Vấn, nàng không muốn để Vấn Vấn về nhà một mình.

“Ta cũng ở lại.” Nghiêm Nhượng Vấn thấy Lý Hâm lo lắng, lập tức từ bỏ suy nghĩ trở về một mình.

“Đêm nay ta sẽ tận tình tán gẫu với mẹ.” sau khi nghe Nghiêm Nhượng Vấn ở lại, Lý Hâm mới an tâm hướng muội muội làm nũng.

Nữ nhi ở lại tự nhiên hài lòng, thế nhưng cũng có chút thất lạc, muội muội mời ở lại còn không bằng một câu nói của Nghiêm Nhượng Vấn, thế nhưng sớm đã nhìn thấu bản chất cánh tay hướng ra ngoài của Lý Hâm, Lý muội muội rất nhanh điều tiết tốt tâm tình trong lòng.

Buổi tối, Lý Hâm, Lý Dao, hai nữ nhi cùng mẫu thân trò chuyện tri kỷ cho đến tận khuya, Diêu Thục Văn mới thả hai người về phòng, còn dặn dò Lý Hâm, lần sau gọi luôn Nghiêm Nhượng Vấn đến.

Lý Hâm trở về phòng thấy Nghiêm Nhượng Vấn đang ngủ, nhìn gương mặt say ngủ của Nghiêm Nhượng Vấn, trong lòng Lý Hâm cảm thấy thỏa mãn, nàng nhanh chóng nhắc chân, tiến vào trong lòng Nghiêm Nhượng Vấn. Lý Hâm tham lam ngửi khí tức trên người nàng, nghĩ tới hai tháng trước trần trọc mất ngủ, lại muốn dày vò Nghiêm Nhượng Vấn một phen, ai để cho nàng ngủ ngon như vậy, không công bằng.

Nghiêm Nhượng Vấn mơ hồ cảm giác có người quấy nhiễu, nàng chậm rãi mở mắt, gương mặt xinh đẹp của Lý Hâm đang chằm chằm nhìn mình.

“Ngươi đã về?” Nghiêm Nhượng Vấn buồn ngủ mông lung hỏi.

“Vấn Vấn, ta đói bụng.” Vẻ mặt Lý Hâm nóng bỏng nhìn Nghiêm Nhượng Vấn nói.

Nghiêm Nhượng Vấn thấy đôi mắt lóe sáng của Lý Hâm, đầu óc tri độn của nàng khi hiểu ra ý đồ của Lý Hâm xong, trong nháy mắt bị giật mình tỉnh giấc, lập tức không hề cảm thấy buồn ngủ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Quá Khứ Của Nghiêm Nhượng Vấn

Nghiêm Nhục Ván bị Lý Hâm dầy vò một mối cực kỳ nằm vật trên giường, bàn tay của Lý Hâm như cù trên lưng Nghiêm Nhục Ván sờ tới sờ lui, Ván Ván thực là yếu, công không xong còn có thể lý giải, thụ không xong là không được a.

“Lý Hâm, nguoi trần trẻ tình lực quá.” Nghiêm Nhục Ván chôn đầu vào gối kêu rên, nghĩ đến thân thể mình một lần lại một lần hòa tan dưới thân Lý Hâm. Nghiêm Nhục Ván phải thừa nhận, Lý Hâm đặt biệt am hiểu chiều chuộng nữ nhân.

“Ván Ván thoải mái không? Có muốn một lần nữa hay không?” Lý Hâm ái muội hỏi, mỗi lần nàng hầu hạ Nghiêm Nhục Ván xong đều thử hỏi một câu. Trước đây Nghiêm Nhục Ván tám phần mười chỉ biết mất lạnh nhìn mình, không giống bây giờ, lỗ tai đều đỏ.

Nghiêm Nhục Ván ngồi dậy, tay trực tiếp chen vào giữa hai chân Lý Hâm, vuốt ve đầm lấy ẩm ướt mềm mại kia. Lý Hâm hiển nhiên không ngờ tới Nghiêm Nhục Ván lại trực tiếp như thế, nhất thời phản ứng không kịp, thừa dịp Lý Hâm còn không phản ứng, Nghiêm Nhục Ván xoay người đem Lý Hâm đặt dưới thân.

Lý Hâm đối diện với biểu tình nghiêm túc pha lẫn một chút nóng bỏng của Nghiêm Nhục Ván, đột nhiên nghĩ Nghiêm Nhục Ván thật cường thế, sự mạnh mẽ của Ván Ván rốt cuộc dẫn đến trên giường. Lý Hâm bỗng nhiên mong chờ chuyện sắp xảy ra, nàng chính là thích cảm giác được Ván Ván chinh phục.

Nghiêm Nhục Ván chôn mặt vào bộ ngực đầy đặn của Lý Hâm, cúi đầu cắn lên một bên đỉnh núi, Lý Hâm bị đau nhỏ giọng than thở, rõ ràng rất đau, nhưng không hiểu sao lại khiến Lý Hâm càng thêm hưng phấn, nàng hoàn toàn không biết bản thân có tiềm chất M (masochist), đôi chân tự giác quăn lấy phần eo của Nghiêm Nhục Ván, để cơ thể của hai người dán chặt vào nhau.

Khỏe miệng của Nghiêm Nhục Ván không khỏi giương lên, Lý Hâm trời sinh là vụ vật nhiệt tình trên giường, trong lòng nàng nảy ra dục vọng chinh phục trước nay chưa từng có, nàng muốn ở trên giường chinh phục nữ nhân này, làm cho Lý Hâm vĩnh viễn không thể bỏ mình.

Lý Hâm nhìn biểu tình của Nghiêm Nhục Ván cảm giác, đêm nay cùng với trước đây có chút bất đồng, trước đây Nghiêm Nhục Ván rất thụ động, hiện tại là tích cực chủ động, biểu hiện tích cực của Nghiêm Nhục Ván khiến Lý Hâm cảm giác được nàng có được nhiệt tình hiếm có.

Sự nghiêm túc của Nghiêm Nhục Ván có được chấp nhận và chuyên chú mà người thường không bằng, cho nên đến nỗi người có tình lực trần trẻ như Lý Hâm cũng chịu không nổi, bởi vì quá mức kích thích mà âm thanh trở nên khàn khàn, thế nhưng Nghiêm Nhục Ván không để ý Lý Hâm cầu xin tha thứ, vẫn muốn nàng đến khi Lý Hâm gần như muốn khóc. Sự cố chấp này làm Lý Hâm vừa yêu vừa hận, nàng nghĩ quả nhiên ăn đến bảy phần no là tốt nhất, nếu vẫn duy trì tiếp tục, ăn rất no đến mức vài ngày không muốn ăn nữa thì thật đáng sợ.

Nghiêm Nhục Ván sau khi đánh bại Lý Hâm cảm giác rất tốt. Vì vậy càng thích trò chơi chinh phục này, đến nỗi thỉnh thoảng Lý Hâm chịu hết nổi, nàng còn tiếc nuối nhìn Lý Hâm. Lý Hâm mỗi lần đều muốn cắn cắn phát khóc, nàng bị Nghiêm Nhục Ván lừa đảo, trước đây còn nghĩ rằng kẻ này thuộc phái cầm dục, phi! Chỉ cần làm cho nữ nhân này chủ động một lần, sự chăm chỉ của nàng thực sự làm cho người ta nghĩ mà sợ. Chẳng qua cũng may Lý Hâm đối với thân thể Nghiêm Nhục Ván rõ như lòng bàn tay, không đến mức để bản thân thất bại thảm hại, chỉ ít có đôi khi nàng vẫn có thể bù lại thể diện.

“Dậy đi, chúng ta ra ngoài.” Nghiêm Nhục Ván đẩy người Lý Hâm.

“Không cần đi, hôm nay là cuối tuần, chúng ta vẫn ở nhà tốt hơn.” Lý Hâm vươn tay ôm chặt Nghiêm Nhục Ván, làm nũng nói, công tác của nàng và Ván Ván luôn bẻ bộn, thời gian nghỉ ngơi thiếu hụt trầm trọng. Nàng cố ý lợi dụng quan hệ của lão ba, làm cho thời gian nghỉ của mình phù hợp với thời khóa biểu của Ván Ván, nàng hận bản thân không thể một ngày 24 tiếng đồng hồ đều quấn quýt Ván Ván.

“Vậy nguoi tiếp tục ngủ, ta ra ngoài.” Nghiêm Nhục Ván vốn định cùng Lý Hâm đi một nơi, bất quá tối hôm qua Lý Hâm trực ban đến khuya, có lẽ còn rất mệt mỏi, Nghiêm Nhục Ván nghĩ lần sau cũng được.

“Đi đâu vậy?” Lý Hâm thấy Nghiêm Nhục Ván kiên quyết muốn ra ngoài, liền nhanh chóng thức dậy, không muốn bị bỏ trong nhà một mình.

“Cô nhi viện.” Nghiêm Nhục Ván cách hai tháng đều đến cô nhi viện một lần, cho tới bây giờ chưa từng gián đoạn.

“Nguoi là cô nhi?” Ở trên xe, Lý Hâm cẩn thận hỏi Nghiêm Nhục Ván, thì ra Ván Ván là cô nhi, bản thân trước đây như thế nào không phát hiện ra? Lý Hâm tự trách, cảm giác mình rất sợ sệt.

“Àn, trước 5 tuổi ta là cô nhi, lúc 5 tuổi được người nhận nuôi, 12 tuổi lại bị đưa về cô nhi viện.” Nghiêm Nhục Ván thần nhiên nói, nàng không bao giờ nói những chuyện này với người ngoài, chẳng qua từ khi quyết định một đời cùng Lý Hâm, Nghiêm Nhục Ván đã chuẩn bị tiếp thu Lý Hâm bước vào quá khứ của mình.

“Vì sao bị đuổi về cô nhi viện?” Quá khứ của Ván Ván rốt cuộc là sinh hoạt như thế nào?

“Từ 5 tuổi đến 7 tuổi, bọn họ rất tốt với ta, coi ta như con ruột, sau 7 tuổi dường như vẫn khó mang thai sinh ra muội muội...” Cho dù đã qua thời niên thiếu, ký ức này còn rõ ràng như vậy.

“Sau khi sinh hài tử, bọn họ không còn đối xử tốt với nguoi nữa đúng không?” Lý Hâm cảm thấy trong lòng bỗng nhiên vừa tức giận vừa đau lòng, nàng hận bản thân, mình lúc này mới biết được thân thể của Ván Ván, nếu như sớm biết một chút, mình sẽ đối nàng tốt hơn.

“Đây cũng không phải là chuyện lớn lao gì.” Nghiêm Nhục Ván không trách bọn họ, thân sinh và được nhận nuôi, rốt cuộc không giống nhau, nàng ngay từ đầu chính là cô nhi, chỉ là trở lại làm cô nhi mà thôi, nhưng mà cảm giác bị bỏ rơi cũng không dễ chịu.

“Vậy bây giờ bọn họ ở đâu?” Lý Hâm hỏi, nếu như để cho mình biết họ là ai, nhất định sẽ đến mừng cho những người đó một trận.

“Lúc 12 tuổi, toàn gia đình của họ đã di dân, không còn liên hệ nữa.” Gương mặt của Nghiêm Nhựt Vãn không có biểu tình, chỉ chăm chú nhìn phía trước mà nói.

Nghiêm Nhựt Vãn bây giờ không biểu hiện quá nhiều ưu tư, thế nhưng Lý Hâm biết những năm đó Nghiêm Nhựt Vãn nhất định sống không tốt, nghĩ tới đây, Lý Hâm cảm thấy trong lòng đau quá.

“Vãn Vãn...” Lý Hâm đau lòng gọi nàng.

“13 tuổi gặp Thiệu Vãn, Tiền Thiệu Vãn là người thiện lương, hẳn còn nhiều chuyện tìm cho ta một đôi vợ chồng tốt bụng, chính là cha mẹ nuôi sau này của ta, khi đó ta giống như một con nhím, nhưng bọn họ cực kỳ kiên trì tiếp cận, vô cùng tốt với ta, dùng một năm trời, ta mới chậm rãi tiếp thu bọn họ, vài năm này, họ thực sự tốt với ta...” Nghiêm Nhựt Vãn lúc nói đến cha mẹ nuôi, biểu tình rõ ràng nhu hòa rất nhiều, thế nhưng cũng mang theo một tia ưu thương.

“Hiện tại bọn họ ở đâu?” Lý Hâm tiếp tục hỏi.

“Lúc ta 20 tuổi, thân của dưỡng phụ bị suy kiệt phải thay thân, cần một số tiền lớn, cha mẹ nuôi không dư dả gì, ta vừa vặn lên đại học, gặp Thiệu Vãn được hẳn giúp đỡ tiền để phẫu thuật. Chỉ là sau khi mổ, thân thể dưỡng phụ không tốt hơn, sau một lần bị cảm hẳn qua đời, lúc dưỡng phụ đi, tinh thần dưỡng mẫu không còn tốt, đến nỗi ngày thường hay ngăn người, sau đó bị tai nạn xe cộ cũng qua đời, từ đục dưỡng nhi thân bất dãi (con muốn nuôi mà cha mẹ không chờ)...” Hơn các cô nhi khác, Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ bản thân mình còn may mắn, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy tiếc nuối không thể hiểu thuận với cha mẹ nuôi.

“Vãn Vãn, người nhà của ta chính là người nhà của ngươi, ta sẽ dùng rất nhiều rất nhiều tình yêu để yêu ngươi, cả đời bất ly bất khí, sau này cũng sẽ lễ phép hơn với Tiền Thiệu Vãn.” Lý Hâm nghiêm túc nói, nàng rốt cuộc biết Vãn Vãn vì sao sẽ tốt với Tiền Thiệu Vãn như vậy, cũng biết gần đây vì sao Vãn Vãn đối đãi cha mẹ của mình còn tri kỷ hơn so với đứa con ruột này, Lý Hâm cảm thấy may mắn mình trị lành bệnh cho Tiền Thiệu Vãn.

Nghiêm Nhựt Vãn nghe xong có chút xúc động, cả đời bất ly bất khí, nàng thực sự sợ bị bỏ rơi, cho nên luôn bắt buộc bản thân làm chuyện gì cũng phải tốt nhất, khiến cho bản thân ưu tú không biến thành gánh nặng của người khác. Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ được Lý Hâm yêu là một chuyện hạnh phúc, bất kể thời gian gì nàng đều đặt mình ở vị trí đầu tiên, hơn nữa chuyện người nhà của nàng cũng coi mình như người trong gia đình cũng rất hấp dẫn. Lý gia là một gia đình làm cho bản thân cảm thấy ấm áp, đây là khuyết điểm mà Tiền gia vì lục đục tranh đấu gia tộc vẫn không đạt được.

“Lý Hâm, cho nên tốt với cha mẹ một chút, mẹ ngươi muốn chúng ta trở về nhà sống.” Nghiêm Nhựt Vãn nhớ tới Lý mụ mụ gần đây thường chủ động tìm mình, giữa những cuộc trò chuyện, bà mong muốn mình có thể khuyên Lý Hâm về nhà sống. Trên thực tế Nghiêm Nhựt Vãn không hề bài xích đề nghị này, người lớn tuổi luôn thích gia đình náo nhiệt, chỉ là Lý Hâm thích thế giới của hai người, cho nên Nghiêm Nhựt Vãn cũng không dự tính cưỡng bức Lý Hâm mà muốn để nàng tự lựa chọn.

“Ân, cũng được.” Lý Hâm tuy luyến tiếc thế giới hai người, nhưng Vãn Vãn là một hài tử hiểu thuận, gần nhất bách y bách thuận (bảo sao nghe vậy) với yêu cầu của mẹ mình có thể hiểu được, khiến cho Lý Hâm có chút ghen tuông, chỉ sợ sau này địa vị trong nhà của mình không bằng nhị lão. Chăng qua, quan trọng nhất là Vãn Vãn thích.

Sau khi vào cô nhi viện, Lý Hâm phát hiện Tiền Thiệu Vãn đã có mặt, thân thể của hắn có vẻ rất khỏe mạnh, hẳn mặc áo sơ – mi trắng, vẻ mặt rực rỡ nụ cười ấm áp, giống như một vị hoàng tử, rõ ràng là đến vì Vãn Vãn, Lý Hâm nghĩ không thể lơ là, chẳng qua địch ý đối với Tiền Thiệu Vãn đã giảm thiểu không ít.

Tiền Thiệu Vãn gặp Lý Hâm cũng có chút kinh ngạc, cảm thấy kỳ ức vốn thuộc về hắn và Nhựt Vãn hôm nay bị Lý Hâm chia sẻ rồi, trong lòng cực kỳ mất mát, chẳng qua nghĩ đến quan hệ của hai người, cũng liền tiêu tan, rốt cuộc nàng không phải của mình.

“Gần đây em có khỏe không?” Tiền Thiệu Vãn tận tình duy trì phong độ hỏi thăm.

“Tốt lắm, thân thể của anh có tốt hơn chút nào không?” Nghiêm Nhựt Vãn thấy Tiền Thiệu Vãn so với trước đây khỏe mạnh hơn nhiều, hài lòng phát ra từ nội tâm.

“Ân, sau khi giải phẫu, thân thể tốt rất nhiều, nói đến phải cảm ơn bác sỹ Lý.” Tiền Thiệu Vãn ôn hòa, vừa cười vừa nói.

“Tuy phẫu thuật thành công, nhưng cơ thể của ngươi vốn không tốt, cho nên phải chú ý một chút, không nên vận động mạnh, ẩm thực cũng muốn khống chế...” Nếu là trước kia, Lý Hâm mới không quan tâm Tiền Thiệu Vãn sống hay chết, không có địch ý đã là không tệ, như thế nào hôm nay chủ động hỏi thăm, điều này làm cho Tiền Thiệu Vãn ngạc nhiên không thôi. Nghiêm Nhựt Vãn bất ngờ ngoài ý muốn, Lý Hâm quả nhiên là một nữ nhân nói được thì làm được, Nghiêm Nhựt Vãn nhìn Lý Hâm, hoàn hảo mình không bỏ qua nữ nhân này.

Lý Hâm thấy ánh mắt Nghiêm Nhựt Vãn nhìn mình trở nên mềm mại, cảm thấy được, ân, ôn hòa với tình địch mới có thể biểu hiện sự mạnh mẽ của chính mình, đạo lý này không sai.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Vật Đổi Sao Dời

Tokyo, ba năm sau.

Nữ nhân đang đàn dương cầm, dáng người tinh tế như thanh trúc (trúc xanh), tóc dài thẳng tắp xoắn tung phía sau, mang theo một cảm giác linh hoạt kỳ ảo, giống như thanh thủy (nước trong) từ khe núi chảy ra, tĩnh lặng pha chút thấu triệt.

“Tỷ tỷ đàn càng ngày càng hay.” Bắc Dã Thanh Diệp giống như đa số nữ tử Nhật Bản, khi nói chuyện giọng điệu nhỏ nhẹ, mềm mại giống như kẹo bông đường.

“Khiến em chê cười.” Tả Khinh Hoan đập nắp đàn dương cầm lại, cảm nghệ của Thanh Diệp so với Tần Văn Thư càng giỏi hơn, thiên phú của Thanh Diệp ở lĩnh vực âm nhạc cực kỳ tốt, mình chỉ là ở trước mặt Lỗ Ban múa rìu qua mắt thợ mà thôi (tham khảo thêm ở đây). Nàng tự mình chọn học đàn dương cầm, bởi vì nghĩ có một ngày tự tay đàn cho Tần Văn Thư nghe. Thanh Diệp nói mình đàn nghe hay lắm, nàng nghĩ có thể Tần Văn Thư nghe được cũng cảm thấy hay thì sao.

“Ba năm qua rồi, tỷ tỷ rốt cuộc có thể trở về gặp nàng.” Bắc Dã Thanh Diệp hải lòng thay nàng, ba năm khổ cực của tỷ tỷ nàng là người rõ ràng nhất. Sau khi trải qua sự thống khổ của lột xác, vẻ đẹp mỹ lệ kinh hồng chỉ vì một người nữ rộ, người kia rất hạnh phúc, rất may mắn. Tả Khinh Hoan không e dè Bắc Dã Thanh Diệp, nàng rất sớm đã nói cho Bắc Dã Thanh Diệp mục tiêu chính trong tương lai, chỉ cần những lúc Tả Khinh Hoan tưởng niệm Tần Văn Thư đến cực điểm, nàng sẽ miêu tả Tần Văn Thư cho Bắc Dã Thanh Diệp. Miêu tả bộ dáng, tính nết, tất cả của Tần Văn Thư, cho nên Bắc Dã Thanh Diệp một chút cũng không thấy nữ nhân đó xa lạ, trong những lần kể lại của Tả Khinh Hoan, Tần Văn Thư là một nữ nhân cực kỳ hoàn mỹ. Nàng thích bộ dạng khi nói về Tần Văn Thư của Tả Khinh Hoan, nàng có thể cảm nhận được sự si mê của Tả Khinh Hoan với người đó. Đây là một mối tình đẹp, nàng thường thức tình yêu và sự kiên trì nỗ lực của Tả Khinh Hoan, nàng chân thành mong muốn hai người có thể đạt được ước nguyện “người có tình sẽ thành thân thuộc”. Cảm giác của Bắc Dã Thanh Diệp với Tả Khinh Hoan mà nói giống như cảm giác của Quách Tương đối với Dương Quá, mà sự tồn tại của Tần Văn Thư lại giống như Tiểu Long Nữ.

“Ba năm này thực sự ngắn quá, chị luôn cảm thấy những thứ học được vẫn còn thiếu.” Nghĩ đến chuyện về nước, từng tế bào trong cơ thể Tả Khinh Hoan đang run rẩy cùng nhau, cảm giác khát vọng trở về này chưa bao giờ mãnh liệt như giờ khắc này.

“Thời gian hữu hạn mà học vẫn lại vô hạn, chúng ta luôn có những thứ không thể học được.” Bắc Dã Thanh Diệp vừa cười vừa nói. Thứ cần học nhất là tôi luyện tâm linh, tâm linh của tỷ tỷ thời gian gần đây đã kiên cố rất nhiều, có được một tấm lòng bền bỉ mới là quan trọng nhất.

“Bây giờ chị thay y phục một chút, sau đó đến từ biệt phụ thân.” Một năm trước Bắc Dã Phong đã nhận Tả Khinh Hoan làm con gái nuôi, đối đãi với nàng như con ruột. Trong ba năm này Bắc Dã Phong và Bắc Dã Thanh Diệp đã dạy nàng rất nhiều, sự cảm kích của nàng vĩnh viễn không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Bắc Dã Thanh Diệp sớm đã chuẩn bị tốt một bộ kimono màu trắng thêu hình hoa anh đào, chăm chú giúp Tả Khinh Hoan mặc vào. Tuy Tả Khinh Hoan ở Nhật Bản ba năm, nhưng vẫn không thể tự mình mặc kimono, mỗi lần đều cần sự trợ giúp của Bắc Dã Thanh Diệp. Tả Khinh Hoan nghĩ đôi tay của Bắc Dã Thanh Diệp khéo léo thần kỳ, quả nhiên không gì làm không được, nàng có đầy đủ đặc tính của một nữ tử hiền huệ.

Bắc Dã Thanh Diệp đã giúp Tả Khinh Hoan mặc xong kimono, bản thân sợ là không còn cơ hội giúp nàng mặc kimono nữa. Nghĩ đến nàng nhanh phải quay về, trong lòng Bắc Dã Thanh Diệp có chút thất lạc, nhưng nàng nhanh chóng đè nén sự xung động của bản thân, nàng nên vui vẻ vì tỷ tỷ mới phải.

Tả Khinh Hoan cùng Bắc Dã Thanh Diệp đi qua hậu viện (sân sau) trồng các loại cây anh đào, vào giữa tháng ba, anh đào nở rộ, cực kỳ mỹ lệ, có người nói do mỗi đời nữ chủ nhân của Bắc Dã gia đều thích anh đào, nam chủ nhân đã mệnh lệnh cho gia nhân ở trong vườn trồng đủ các loại cây anh đào, Tả Khinh Hoan mặc bộ kimono thêu đồ án hoa anh đào, hòa hợp với khu vườn, xinh đẹp như hoa tiên.

“Phụ thân.” Bắc Dã Thanh Diệp và Tả Khinh Hoan đồng thời lên tiếng.

Bắc Dã Phong bắt quá hơn năm mươi tuổi, tóc có chút hoa râm, so với tuổi thật thoát nhìn già hơn một chút, ngũ quan đoan chính có thể nhìn ra thời niên thiếu hẳn là một nam nhân anh tuấn. Hắn đã từng vì tình yêu đấu tranh kịch liệt với gia tộc, tuy thất bại, theo tuổi đời tăng trưởng, toàn bộ cảm tình xung động thời trẻ cũng đều lắng đọng càng thêm thành thực ổn trọng. Ban đầu hắn giúp đỡ Tả Khinh Hoan không cầu lợi, là xuất phát từ tình yêu còn lại với ái nhân ở Trung Quốc xa xôi, đến sau này, hắn thật tâm thích nữ hài tử này.

“Phải trở về rồi sao?” Trong lòng Bắc Dã Phong có chút không nỡ.

“Vâng, cảm tạ phụ thân chiếu cố con ba năm qua.” Tả Khinh Hoan quỳ trên đệm, nhẹ nhàng cúi đầu với Bắc Dã Phong, biểu đạt sự cảm kích của mình.

“Có thời gian nhớ đến Nhật thăm ta và Thanh Diệp, con và Thanh Diệp nhiều tâm sự, có lẽ nàng là người luyến tiếc con nhất.” Bắc Dã Phong không phải là một người khéo ăn nói, trên thực tế hẳn là một người không thích đối diện với ly biệt. Mỗi lần chia tay luôn khiến hắn nghĩ đến sự ly khai của nữ nhân mà mình yêu nhất, hắn bắt lực nhìn nàng ra đi, dưới áp lực bức bách của gia tộc cưới một vị phu nhân khác, tuy phu nhân hiện tại cũng rất hiền lành, nhưng không phải người mà hắn yêu nhất.

“Phụ thân, con muốn đến Trung Quốc tham quan một chuyến.” Bắc Dã Thanh Diệp bỗng nhiên mở miệng yêu cầu.

Không chỉ có Bắc Dã Phong vô cùng kinh ngạc, ngay cả Tả Khinh Hoan đều không tin được nhìn chằm chằm Bắc Dã Thanh Diệp.

“Con muốn đi thăm mẫu thân, con rất nhớ mẹ, con biết phụ thân cũng nhớ mẹ, phụ thân để cho con đi gặp mẫu thân được không.” Bắc Dã Thanh Diệp tha thiết thỉnh cầu, trước đây thật lâu, nàng đã nghĩ muốn đến Trung Quốc, địa phương của mẫu thân.

Bắc Dã Phong do dự một lúc mới khẽ gật đầu, hẳn cũng muốn biết nàng những năm này sống có tốt không.

Tả Khinh Hoan không kêu một tiếng đã chạy đến Nhật Bản, ngay cả một cuộc điện thoại cũng chưa có, Lý Hâm rất tức giận, Tả Khinh Hoan gọi điện về xin lỗi rất nhiều lần, nàng mới miễn cưỡng tha thứ cho Tả Khinh Hoan. Ba năm sau nàng nhận được điện thoại của Tả Khinh Hoan chính là sùng sốt một chút, thân hình đang đề trên Nghiêm Nhược Vấn hơi nâng lên, dục cầu bất mãn chửi Tả Khinh Hoan một câu, sau đó mới lái xe đến sân bay đón người.

Máy bay từ Tokyo rút cuộc hạ cánh, trong lòng Tả Khinh Hoan có cảm giác sợ hãi khi quay về, trong đầu sóng to cuộn trào mãnh liệt, nhưng cố gắng duy trì sự bình tĩnh. Tàn Văn Thư, ta đã trở về, trong lòng Tả Khinh Hoan yên lặng kêu gào.

Từ trong đám người, Tả Khinh Hoan nhanh chóng nhận ra Lý Hâm, cùng ba năm trước Lý Hâm không có thay đổi đáng kể, vẫn là một bộ yêu nghiệt, xinh đẹp nổi bật, khiến vô số người liếc mắt không chớp.

“Lý Hâm!” Tả Khinh Hoan hướng Lý Hâm gọi to.

Lý Hâm dựa theo âm thanh tìm đến, quả nhiên thấy được bạn cũ ba năm không gặp Tả Khinh Hoan. Con nhóc này mái tóc so với trước đây dài ra, tóc được nuôi dưỡng tốt như vậy, quả nhiên vẫn là gương mặt lửa gat thiên hạ, bất quá từ tiểu tiên nữ biến thành đại tiên nữ, nâng lên một cấp, đây là thành quả tu luyện của ba năm sao?

“Người rút cuộc cam lòng trở về, nghĩ đến người bỏ chạy đi tìm em gái Nhật Bản nào đó rồi, không cần Tàn Văn Thư nữa!” Lý Hâm nhìn thấy Tả Khinh Hoan, nhanh chóng cho nàng cái hùng ôm (bear hug), còn không khách khí quở trách Tả Khinh Hoan. Vốn định năm nay cùng Vấn Vấn xin nghỉ phép tới Nhật Bản chơi một chuyến, sẵn tiện đi thăm nữ nhân vô tâm vô phế này, không ngờ con nhóc này tự mình chịu trở về, vậy không đi Nhật Bản nữa.

Tả Khinh Hoan không khỏi nở nụ cười, cảm giác trở về thật tốt, thấy được Lý Hâm không chút thay đổi cũng thật tốt.

“Đây là Bắc Dã Thanh Diệp, em gái nuôi của ta, đây là Lý Hâm, bằng hữu tốt nhất của chị.” Tả Khinh Hoan giới thiệu hai người với nhau.

“Xin chào, tôi là Bắc Dã Thanh Diệp, xin nhiều hơn chiếu cố.” Bắc Dã Thanh Diệp mỉm cười với Lý Hâm. Tướng mạo của Lý Hâm và tỷ tỷ đúng là hai cực hoàn toàn trái ngược, mà lại có thể là bằng hữu tốt, thực sự là một tổ hợp kỳ lạ.

Thực sự đưa em gái Nhật Bản cùng về à? Lý Hâm lúc này mới chú ý đến Bắc Dã Thanh Diệp đứng bên cạnh, tiểu mỹ nhân này còn non nớt quá, hơn nữa thoát nhìn dịu dàng nhu thuận dễ khi dễ, chẳng lẽ Tả Khinh Hoan di tình biệt luyện (yêu một người rồi, sau đó lại ko yêu người đó nữa mà có tình yêu mới). Nghĩ đến Tàn Văn Thư, Lý Hâm mới phát hiện trên người Bắc Dã Thanh Diệp có chút tương tự với Tàn Văn Thư, thế nhưng lại không thể chỉ rõ là ở địa phương nào.

“Tôi là Lý Hâm, cô chờ một chút, tôi có vài câu muốn nói riêng với Tả Khinh Hoan.” Lý Hâm nở một nụ cười quyến rũ với Bắc Dã Thanh Diệp, liền kéo Tả Khinh Hoan sang một bên, khe khẽ hỏi nhỏ: “Tả Khinh Hoan, em gái nuôi, người phải hiểu được đây là một từ gian ác như thế nào nha, chẳng qua muối muối của người thoát nhìn thực sự sẽ làm cho người ta sinh ra cảm giác muốn áp đảo...” Với bộ dáng thực nữ của ngày hôm nay Lý Hâm càng tỏa ra khí chất của một đại thúc hèn hạ.

“Ta nhược thủy tam thiên chích thủ nhất biểu (ba ngàn dòng chảy, chỉ mức một gáo nước, ý nói chỉ chung thủy với một người).” Tả Khinh Hoan cắt đứt những lời càn quấy của Lý Hâm, Thanh Diệp chỉ là muối muối.

“Chính là Tàn Văn Thư?” Lý Hâm ngoài ý muốn hỏi.

“Àn.” Tả Khinh Hoan gật đầu.

“Người xác định người bỏ đi ba năm, nàng còn yêu người sao?” Lý Hâm hỏi.

Tả Khinh Hoan im lặng.

Thấy Tả Khinh Hoan như vậy, Lý Hâm khẽ nhủ mảy, bởi vì Vấn Vấn làm việc ở Tàn thị, cho nên nàng ít nhiều có biết tình hình gần đây của Tàn Văn Thư. Tâm tư của nữ nhân kia bây giờ trở nên mênh mông khó dò, đã không giống một nữ nhân bình thường, mà chân chính là nữ thần, tình yêu cái gì trong cuộc đời nàng chỉ sợ không còn là thứ quan trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Càng Giận Càng Yêu

“Nàng khỏe không?” Tả Kinh Hoan bỗng nhiên hỏi Lý Hâm đang lái xe, nàng rất muốn biết người mà mình luôn mong nhớ có sống tốt hay không.

“Tần Văn Thư hả?” Lý Hâm biết rõ cố hỏi.

“Đương nhiên là nàng.” Tả Kinh Hoan nghĩ Lý Hâm rất đáng đánh, đã biết rõ mình nóng lòng muốn biết tình hình mấy năm nay của Tần Văn Thư, còn cố tình lửng lơ không thêm nói rõ.

“Nữ nhân như nàng như thế nào có thể không tốt?” Lý Hâm nhú mày hỏi ngược lại, trái với sự lo lắng của Tả Kinh Hoan, nữ nhân đó giống như đang hoàn thiện ước mơ nhân sinh của nàng, rất siêu thoát.

“Cũng đúng, ta chỉ muốn biết tình hình gần đây của nàng.” Nàng sống tốt là tốt rồi, thế nhưng Tả Kinh Hoan chính là muốn biết càng nhiều tin tức hơn.

“Nghe Vần Vần nói, mấy năm nay Tần Văn Thư tốn rất nhiều tinh lực trong việc tìm kiếm văn vật trân quý bị lưu vong ở nước ngoài, hình như bây giờ còn đang ở Pháp đàm phán về một kiện văn vật cực kỳ quý giá. Có người nói nàng thương lượng thành công thu hồi văn vật, đang trên đường vận chuyển về nước, chẳng qua cụ thể ngày giờ về không biết rõ, nhưng tối thứ sáu này có bữa tiệc từ thiện do nàng khởi xướng, người nhất định sẽ xuất hiện. Tần Văn Thư, không phải bốn ba giữa các quốc gia tìm kiếm văn vật, chính là làm từ thiện, bề bộn nhiều việc, có người nói thị trường muốn tặng bằng khen Thanh niên ưu tú cho nàng, thế nhưng bị nàng uyển chuyển cự tuyệt.” Ngân quỹ của hội từ thiện Tần Quang do Tần Văn Thư đề nghị thiết lập, tài lực do Tần thị ủng hộ, Tần Văn Thư và Vần Vần quản lý chung, lợi ích thành quả mấy năm nay rõ ràng. Tần thị chậm rãi từ gia tộc quyền thế địa phương chuyển thành danh gia vọng tộc, cuộc chuyển biến này do thành tích của Tần Văn Thư phát huy bên ngoài. Tần Chính có lẽ muốn là làm về vang gia tộc, mà Tần Văn Thư thường xuyên tự mình làm mọi chuyện, nàng muốn chính là từng cái tế tiết của công việc. Vần Vần từng đánh giá cao Tần Văn Thư bằng một câu, nàng nói, trước đây Tần Văn Thư cảm thấy vinh dự khi được sinh ra trong Tần gia, tương lai Tần gia sẽ cảm thấy quang vinh vì có Tần Văn Thư.

“Nàng quả nhiên là một nữ nhân hoàn mỹ.” Bắc Dã Thanh Diệp chăm chú lắng nghe Lý Hâm nói về Tần Văn Thư, trong lòng càng hiếu kỳ muốn kiến thức Tần Văn Thư, nữ nhân hoàn mỹ trong cảm nhận của tỷ tỷ.

Tả Kinh Hoan nghe vậy, trong lòng dâng lên một cảm giác phức tạp, vừa kiêu ngạo vì nữ nhân mà mình yêu mến, vừa có chút thất lạc. Mình liều mạng muốn đuổi kịp nàng, nhưng chán nản phát hiện vĩnh viễn đều không thể đạt đến độ cao như nàng. Tả Kinh Hoan bỗng nhiên hoài nghi sự lý khai của mình có chính xác hay không, thế nhưng Tả Kinh Hoan lập tức đánh rớt cảm giác này, nhân sinh không có đường quay lại, cho dù ở lại cũng không chắc chắn so với hiện tại tốt hơn. Tần Văn Thư bay cao tới đâu cũng cần thời gian dừng chân, nếu mình không có khả năng bay đến một độ cao với nàng, ít nhất lúc nàng dừng chân nghỉ ngơi, mình có thể cùng nàng là đủ.

Lấy thân phận của mình và Thanh Diệp lúc này, có được thiệp mời của Tần thị không khó, vừa nghĩ đến ba ngày sau có thể gặp lại Tần Văn Thư, trong lòng Tả Kinh Hoan tràn đầy vui mừng không thể bình tĩnh.

Tối tối, Tả Kinh Hoan để Lý Hâm về trước, nàng chuẩn bị đưa Thanh Diệp đi gặp Tiêu di.

“Tỷ tỷ rất chờ mong nhìn thấy Tần tiểu thư phải không?” Thanh Diệp hỏi Tả Kinh Hoan đang lái xe, nàng có thể cảm nhận dao động trong lòng Tả Kinh Hoan.

“Vừa nghĩ đến nàng, trong lòng chị giống như không cách nào bình tĩnh được, có chút chờ mong lại có chút thấp thỏm.” Hiện tại trong đầu nàng đang tưởng tượng ra tình cảnh mình và Tần Văn Thư gặp lại vô số lần, nàng suy nghĩ bản thân muốn nói cái gì với Tần Văn Thư. Trong lòng nghĩ đến vô số trường hợp, vừa chờ mong lại vừa sợ hãi, Tả Kinh Hoan nghĩ không người nào có thể lý giải cảm giác lúc này của mình.

“Em cũng rất mong được gặp nàng.” Thanh Diệp nở nụ cười mà nói, nàng rất kỳ vọng nhìn thấy nữ nhân gọi là Tần Văn Thư kia.

Tả Kinh Hoan mỉm cười, Tần Văn Thư quả thực là nữ nhân để người khác mong chờ.

“Vần Vần.” Lý Hâm thấy Nghiêm Nhược Vần ngồi trên sofa trong phòng khách, nhẹ nhàng dựa vào trong lòng nàng.

“Đây là phòng khách, ba mẹ tùy thời trở về, thu liễm một chút.” Tuy nói thế, nhưng Nghiêm Nhược Vần không đẩy ra Lý Hâm, mà thuận tay ôm thắt lưng của nàng.

“Hôm nay Tả Kinh Hoan trở về, nàng hình như thành thực không ít, tuy có cảm giác trưởng thành nhưng tướng mạo non nớt, vẫn chính là khuôn mặt gát người không đến mạng, siêu trần thoát tục.” Hai tay của Lý Hâm ôm cổ Nghiêm Nhược Vần, hài lòng nói ra.

“Tự nhiên phải trở nên thành thực một ít, không giống như người, không có tiến bộ.” Nghiêm Nhược Vần quở trách, Lý Hâm dường như chưa từng thay đổi, như trước là không đứng đắn không đáng tin, chẳng qua dưới sự đôn đốc dạy dỗ của mình, nàng đã chú ý vào công việc nhiều hơn trước đây. Tả Kinh Hoan, nàng tiếp xúc không lâu, thế nhưng ngày thường hay nghe Lý Hâm nhắc tới, cho nên coi như là quen thuộc.

“Người ta chỗ nào không tiến bộ, người đến bệnh viện hỏi thăm một chút, người nào không nói bác sỹ Lý nghiêm túc, có trách nhiệm, là một bác sỹ vừa có gương mặt xinh đẹp vừa có năng lực vẹn toàn?” Lý Hâm bắt nạt làm nũng, tuy bề ngoài là một thực nữ, nhưng bên trong vẫn ẩn nấp tâm lý một tiểu la lỵ (lolita), thích làm nũng, thích mấy thứ khả ái.

“Bác sỹ Lý xin tiếp tục giữ vững thái độ công tác như bây giờ.” Nghiêm Nhược Vần lấy tư thế cấp trên tán thành cấp dưới nói với Lý Hâm.

“Người nói, Tần Văn Thư còn yêu Tả Khinh Hoan không?” Lý Hâm hỏi, trong lòng nữ nhân kia đang suy nghĩ gì, luôn làm cho người khác suy đoán không ra.

“Có thể đi.” Nghiêm Nhựt vẫn không rõ, nàng nghĩ Tần Văn Thư là một nữ nhân suy nghĩ trong lòng cái gì sẽ không biểu hiện trên mặt, khiến người ta có cảm giác nàng rất lạnh lùng, để người vĩnh viễn sẽ đoán không ra. Chỉ là mấy năm nay thường xuyên tiếp xúc Tần Văn Thư, khiến Nghiêm Nhựt vẫn mơ hồ cảm giác Tần Văn Thư có một tấm lòng nhiệt huyết, chỉ là nàng giấu quá kỹ, không biết Tả Khinh Hoan có thể nhận ra hay không mà thôi.

“Chẳng qua vạn nhất Tần Văn Thư không thương nàng nữa, Tả Khinh Hoan còn có một cô em gái nuôi, ta cảm thấy cô gái đó không tệ, bộ dáng vừa trẻ vừa ngoan, khiến cho người ta nghĩ đến khi dễ. Nàng và Tả Khinh Hoan đứng chung một chỗ còn rất xứng, ít nhất sẽ không có áp lực quá lớn. Tần Văn Thư giống như nữ thân, người bình thường chịu không nổi áp lực lớn như thế...” Lý Hâm bát quái nói.

“Người đã yêu Tần Văn Thư, còn có thể yêu người khác sao?” Nghiêm Nhựt vẫn nghĩ khả năng này không có.

“Nói vậy cũng đúng, tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân (trích từ hai câu thơ trong Ly tư (Xa nhớ) của Nguyên Chấn — không ở biển đông thì không phải nước, chưa đến Vu Sơn thì không là mây => hàm ý là khi biết đến người thì chỉ có người, không ai có thể thay thế).” Lý Hâm cảm thán.

Tần Văn Thư ở Pháp duy trì đàm phán và thương lượng liên tục hơn một tháng rốt cuộc có kết quả, cuối cùng có thể đưa văn vật đến viện bảo tàng. Chuyện này tạm thời kết thúc làm cho nàng cảm thấy cực kỳ vui mừng, cũng có chút mệt mỏi rồi. Cách tiệc từ thiện tối thứ sáu còn ba ngày, tuy không nhất thiết phải lập tức quay về, thế nhưng trong lòng lại có cảm giác khẩn thiết. Không cần suy nghĩ nguyên nhân xa xa khiến mình vội vã, nhìn lên tấm lịch thời gian rõ ràng nhắc nhở bản thân, hôm nay là ngày ba năm trước Tả Khinh Hoan bỏ đi, nàng nói ba năm sau nhất định trở về. Vô luận nàng cố nào cố gắng khiến mọi chuyện thuận theo tự nhiên, không cố gắng suy nghĩ cũng không tận lực làm gì, thế nhưng tiềm thức của mình tự lựa chọn, nàng đang đợi Tả Khinh Hoan trở về.

Tần Văn Thư tắm rửa xong, lắc lắc sấy tóc, Tả Khinh Hoan, tuy ta nguyện ý chờ người, thế nhưng không có nghĩa là ta dễ dàng tha thứ người. Ba năm rồi, nàng ép mình bận rộn công việc, chính là muốn thời gian trôi qua nhanh một chút, bởi vì chờ đợi vĩnh viễn là dài lâu nhất.

Lâm Tĩnh Nhân gõ cửa phòng ngủ của Tần Văn Thư.

“Văn Thư, lần này ở nhà bao lâu đây?” Lâm Tĩnh Nhân nhận lấy máy sấy trong tay Tần Văn Thư, ôn nhu thay nữ nhi sấy tóc. Ba năm nay nữ nhi bốn ba ở ngoài, khiến cho Lâm Tĩnh Nhân rất đau lòng. Trong lòng bà có chút oán giận công công (bố chồng) ban đầu dùng thủ đoạn như vậy ép nữ hài kia bỏ đi, nếu như cô gái kia không biến mất, Văn Thư sẽ cùng nàng có được cuộc sống an ổn, mà không phải nơi nơi bốn ba vất vả. Tuy việc làm của nữ nhi lúc nào cũng được tán thưởng, nhưng bà càng mong muốn nữ nhi có được sinh hoạt yên ổn, có thể thường xuyên làm bạn cùng mình, đây là mong muốn của những người làm mẹ. Mỗi lần Tần Văn Thư rời nhà, Lâm Tĩnh Nhân không muốn, bà ước ao cô gái kia có thể đúng hẹn trở về, để nữ nhi đừng chán, không cần rời nhà nữa.

“Con còn chưa quyết định, nhưng lần này chắc là sẽ ở lâu một ít.” Tần Văn Thư vừa cười vừa trả lời. Nàng đương nhiên biết mong ước của mẹ, nàng cũng biết bản thân ra ngoài mẹ sẽ lo lắng. Nhưng nàng không dừng lại được, cũng không nghĩ dừng lại, nàng muốn bản thân làm một chút chuyện có ý nghĩa trong đời.

“Cô gái kia đã trở về phải không?” Lâm Tĩnh Nhân bỗng nhiên hỏi đến Tả Khinh Hoan.

Tần Văn Thư rơi vào trầm mặc.

“Nhớ nàng sao?” Lâm Tĩnh Nhân thấy nữ nhi im lặng, liền biết trong lòng nàng quả nhiên không bỏ xuống được cô gái ấy.

“Con nhớ nàng, rất nhớ, mỗi lần nhớ tới nàng sẽ cảm thấy tức giận vô cùng.” Tần Văn Thư nói cho mẫu thân suy nghĩ chân thực nhất trong lòng mình. Tuy cố gắng không để bản thân có thời gian nhớ Tả Khinh Hoan, nhưng chỉ cần rảnh rỗi, nàng sẽ tưởng niệm, sẽ cảm thấy cô độc không cách nào ngăn chặn, cho nên càng nhớ mới càng giận.

“Bởi vì con quá đề ý nàng, cho nên mới tức giận như thế.” Lâm Tĩnh Nhân khẽ cười, nàng thực sợ nữ nhi sẽ lẻ loi một mình. Nam nhân cũng tốt, nữ nhân cũng không sao, chỉ hy vọng nữ nhi có người làm bạn bên cạnh, có thể để nữ nhi yên ổn một đời.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 119: Gặp Lại

“Thanh Diệp, bộ này đẹp không? So với cái trước, cái nào dễ nhìn hơn?” Tả Khinh Hoan nhìn bản thân đang đổi y phục trong gương, hỏi Bắc Dã Thanh Diệp đứng ở bên cạnh.

Bắc Dã Thanh Diệp bắt đầu đi gạt đầu, từ giữa trưa đến giờ tỷ tỷ thay đổi vô số bộ lễ phục dạ hội, nàng nhìn đến nổi bị hoa cả mắt.

“Bộ dáng bây giờ của tỷ tỷ rất giống thiếu nữ chuẩn bị hẹn hò lần đầu.” Bắc Dã Thanh Diệp vừa cười vừa nói.

Tà Kinh Hoan bị một câu pha trò của Bắc Dã Thanh Diệp, nghĩ bản thân khản trương quá đáng, có chút xấu hổ nở nụ cười với Bắc Dã Thanh Diệp.

“Thế nhưng, em cảm thấy tỷ tỷ đang rất hạnh phúc!” Cảm giác vui vẻ khi chờ đợi, tựa như ngay cả bản thân mình đều bị nàng lây nhiễm, rất muốn có một người như vậy chờ mình, chắc chắn là một cảm giác hạnh phúc.

“Chọn bộ này được rồi.” Cuối cùng Tà Kinh Hoan quyết định chọn một chiếc đầm dạ hội màu trắng, là màu thích hợp với mình nhất.

Tà Kinh Hoan đổi y phục đi ra, phát hiện Thanh Diệp cũng thay xong. Thanh Diệp và Tần Văn Thư đều có ngũ quan tinh xảo, tạo ấn tượng kinh diễm lại không phô trương, đồng dạng làm cho người ta thoải mái, cao quý trang nhã. Tuy hai người đều thuộc ôn nhu thân hòa, thế nhưng bất đồng là, sự thân thiện của Tần Văn Thư mang theo một khoảng cách, cho nên sẽ làm cho người ta nghĩ Tần Văn Thư giống như nữ thần, đó là cảm giác xa lạ không thể nắm lấy. Còn sự thân thiện của Thanh Diệp vừa có sức hút vừa có độ đàn hồi. Tần Văn Thư đối nhân xử thế giống như ôn thủy (nước ấm), nhiệt độ ổn định vây quanh một người, có chút ấm áp, nhưng không bao giờ làm cho người ta cảm giác quá ấm. Thanh Diệp là căn cứ những người khác nhau mà điều tiết thái độ để thích hợp đối phương. Tà Kinh Hoan có chút hiếu kỳ, nếu Tần Văn Thư gặp Thanh Diệp, có phải sẽ có cảm giác quen thuộc hay không? Chẳng qua càng tiếp xúc với Tần Văn Thư và Thanh Diệp, Tà Kinh Hoan lại càng nghĩ sự giống nhau giữa hai người chỉ là quan niệm sai lầm của mình, kỳ thực các nàng tuyệt đối bất đồng.

“Thanh Diệp mới xinh đẹp, xuất thủy phù dung (đóa hoa mới nở) cũng bất quá như vậy.” Tà Kinh Hoan cười, ca ngợi Thanh Diệp, nàng cảm thấy áp lực thật lớn, đứng cạnh toàn là mỹ nữ tuyệt sắc.

“Tỷ tỷ cũng rất đẹp.” Trong lòng Bắc Dã Thanh Diệp xinh đẹp nhất là Tà Kinh Hoan, có lẽ Tà Kinh Hoan chưa từng coi những lời này của Thanh Diệp là lời khen thật lòng.

“Thanh Diệp, giúp chị chuẩn bị tóc được không?” Có Bắc Dã Thanh Diệp ở đây, ngay cả thợ trang điểm Tà Kinh Hoan đều không cần. Nữ hài ở Nhật lúc nhỏ đã học cách trang điểm. Thanh Diệp càng có một đôi tay cực kỳ linh xảo mà mình vĩnh viễn đều làm không ra được hiệu quả giống nàng.

“Được ạ.” Thanh Diệp mỉm cười gật đầu, nàng tự nhiên rất vui lòng. Nàng thích nhất không gì ngoài việc có thể dùng đôi tay của mình làm cho Tà Kinh Hoan càng trở nên xinh đẹp.

Thanh Diệp nhìn thành quả của mình, hơi ngẩn người, thế nhưng nhanh chóng thu hồi tâm thần. Tỷ tỷ thuộc về Tần tiểu thư, Tần tiểu thư gặp lại nàng cũng sẽ cảm thấy kinh diễm.

Tà Kinh Hoan nhìn bản thân trong gương, cảm thấy kinh ngạc không ít, Thanh Diệp quả nhiên có một đôi tay khéo léo.

“Thanh Diệp thực sự lợi hại, không có gì làm không được.” Tà Kinh Hoan cảm thán, sau này ai cưới được Thanh Diệp nhất định có phúc, nàng còn biết cách săn sóc người khác, quả thực là thiên tài toàn năng.

Bắc Dã Thanh Diệp chỉ cười, một nụ cười mềm mại.

Tà Kinh Hoan và Bắc Dã Thanh Diệp đến hội trường, rất dễ từ trong đám quan khách tìm được Lý Hâm và Nghiêm Nhục Vấn. Lý Hâm mặc lễ phục dạ hội màu đỏ gọi cảm, tươi đẹp áp đảo mọi người, Nghiêm Nhục Vấn lại là một thân xanh ngọc, so ra bảo thủ và đơn giản hơn Lý Hâm rất nhiều. Trên thực tế một năm trước, quan hệ của Lý Hâm và Nghiêm Nhục Vấn đã được công khai, có lẽ do cả hai người đều là mỹ nữ có địa vị và bằng cấp cao, không có nhiều tiếng phản đối hay bất mãn gì.

“Tà Kinh Hoan, người gặp qua, đây là em nuôi của nàng, Bắc Dã Thanh Diệp.” Lý Hâm giới thiệu với Nghiêm Nhục Vấn.

“Bình thường Lý Hâm hay nhắc tới cô.” Nghiêm Nhục Vấn mỉm cười với Tà Kinh Hoan, nàng cũng nở nụ cười đáp lại, thấy hôm nay Lý Hâm và Nghiêm Nhục Vấn ân ái như vậy, người bạn này rốt cuộc xem như thủ địch vẫn khai (trích trong “thủ địch vẫn khai kiến nguyệt minh” => đợi được đến khi mây tan thấy trăng sáng, ý nói đạt được thứ mà bản thân mong muốn), Tà Kinh Hoan hài lòng thay cho Lý Hâm.

“Lý Hâm thường nhắc đến cô nhiều hơn.” Nghiêm Nhục Vấn mới là người Lý Hâm luôn luôn đặt bên mép.

“Hạo Đạt tập đoàn là công ty chi nhánh của Bắc Dã tập đoàn, cô là tổng giám đốc mới nhậm chức phải không?” Nghiêm Nhục Vấn hỏi Bắc Dã Thanh Diệp, trên thực tế danh sách khách mời đêm nay do nàng sắp xếp, tự nhiên biết Bắc Dã Thanh Diệp là nữ nhi của Bắc Dã Phong. Tần thị đang muốn mượn tay Hạo Đạt xâm nhập thị trường Nhật Bản, chẳng qua vị tổng giám đốc này còn quá trẻ, thoạt nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi.

Hạo Đạt là công ty cổ phần do Trung – Nhật góp vốn, cũng là công ty con của Bắc Dã tập đoàn thành lập ở Trung Quốc.

“Tôi đến Trung Quốc có chút việc tư, tỷ tỷ mới là tổng giám đốc mới nhậm chức của Hạo Đạt.” Bắc Dã Thanh Diệp vừa cười vừa nói. Nàng phải quay về Nhật làm việc, phụ nhân sẽ không để cho mình ở lại đây.

Lý Hâm vô cùng ngạc nhiên nhìn Tà Kinh Hoan, oa, không nghĩ con nhóc này biến hóa nhanh thế, trở thành kim lĩnh (gold collar – ý chỉ những người có chức vụ cao trong ban quản trị của một công ty), quả nhiên đi Nhật Bản nạm vàng a.

“Vấn Vấn, người ta Hoan Hoan là vì Tần Văn Thư mới đến đây, nàng như thế nào còn chưa thấy bóng dáng đâu? Người ta thế nhưng ba năm không gặp người trong lòng, chẳng biết có bao nhiêu sốt ruột, người còn níu kéo người ta trò chuyện công sự không phải là không biết điều sao.” Lý Hâm trêu

ghẹo, cắt đứt cuộc trò chuyện của các nàng. Nàng nghĩ bây giờ Tả Kinh Hoan làm sao còn có tâm tình nói chuyện làm ăn với Vãn Vãn chứ.

Tả Kinh Hoan trừng mắt nhìn Lý Hâm, thật bị Lý Hâm một câu nói trúng tâm tư, bởi vì sợ thất lễ cho nên nàng vẫn nỗ lực khắc chế cặp mắt của mình, không dám xung quanh tìm kiếm hình bóng Tần Văn Thư.

“Ân, cũng đúng, có cơ hội cùng uống ly cà phê nhé.” Nghiêm Nhựt Vãn hiểu được bây giờ hình như không phải cơ hội tốt để nói chuyện công ty.

“Cũng tốt.” Tả Kinh Hoan biết lời mời của Nghiêm Nhựt Vãn là thương vụ ước hẹn. Nghiêm Nhựt Vãn đúng là một người cuồng việc, không lúc nào không nghĩ tới công việc.

“Tần tiểu thư chắc là sắp đến, nàng luôn đứng giờ.” Nghiêm Nhựt Vãn giống như cảm giác được sự lo lắng của Tả Kinh Hoan, sau đó hảo tâm nhắc nhở.

Thi Vân Dạng mắt sắc thấy cách chỗ nàng không xa, có một dáng người đứng chung với Lý Hâm và Nghiêm Nhựt Vãn rất quen mắt, đó không phải là Tả Kinh Hoan sao? Không nghĩ đến Tả Kinh Hoan quả nhiên đã trở về, nàng tiến tới bắt chuyện, có thể thấy nàng người này vẫn còn nhớ tình xưa, hoàn toàn quên năm đó hành động bỏ đá xuống giếng của mình.

“Ba năm không gặp, quả nhiên không còn là Ngô hạ a Mông (*) nữa.” Thi Vân Dạng mời Tả Kinh Hoan một ly rượu đỏ. Nữ nhân này thoát nhìn không giống trước đây, có vẻ trở nên mỹ lệ và kinh diễm không ít. Nữ nhân quả nhiên bởi vì tự tin mà trở nên quyến rũ.

“Cám ơn, để leo đến đỉnh Phú Sĩ, tự nhiên bản thân phải thay đổi triệt để.” Tả Kinh Hoan cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng đưa cái ly một chút, bắt tỉ bắt hàng (không siêng nịnh cũng không kiêu ngạo), ôn hòa trả lời. Năm đó ẩn dụ về núi Phú Sĩ khiến cho bản thân khắc sâu trong lòng, đến nỗi lúc ở Nhật Bản nàng còn dành thời gian tự mình leo lên núi Phú Sĩ vài lần.

Tả Kinh Hoan có thêm một phần ổn trọng, mất đi cảm giác rụt rè và sợ hãi của năm đó, không dễ bị khi dễ nữa. Thi Vân Dạng nghĩ không còn dễ chọc nàng như trước, nhưng ánh mắt rất nhanh bị Bắc Dã Thanh Diệp đứng ở bên cạnh Tả Kinh Hoan hấp dẫn. Nữ nhân này có điểm tương tự với đại tiểu thư lúc trẻ.

“Đây là người yêu mới à? Hay là một kẻ thay thế? Bộ dáng có vài phần giống đại tiểu thư lúc trẻ, thế nhưng ta cảm thấy đại tiểu thư không thích người đưa một kẻ giả mạo đến chỗ của nàng.” Cá tính của Thi Vân Dạng mặc dù dưới sự dạy dỗ của lão gà mái đã thu liễm rất nhiều, nhưng vẫn tương đương khó ưa như trước, đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, lời này nói ra khiến Tả Kinh Hoan rất muốn đánh nàng.

“Không có giả mạo ở đây, Thanh Diệp là Thanh Diệp, Tần Văn Thư là Tần Văn Thư.” Tả Kinh Hoan có chút không vui, hơn nữa Thanh Diệp trước giờ vẫn là muội muội, không phải một người thay thế. Lời của Thi Vân Dạng là vũ nhục đối với Thanh Diệp, đồng thời cũng vũ nhục mình và Tần Văn Thư.

“Chắc chắn, Tần Văn Thư, tên họ của đại tiểu thư đều gọi xa lạ như vậy, Thanh Diệp lại gọi thân mật như thế...” Thi Vân Dạng rõ ràng thấy được Tần Văn Thư đứng sau lưng Tả Kinh Hoan. Nàng chính là cố ý, cố ý để cho Tần Văn Thư nghe được, đã lâu thiên hạ không loạn, thực sự rất nhớ cảm giác này a.

Tả Kinh Hoan có thể khẳng định, bản thân mình rất ghét Thi Vân Dạng, nàng hoàn toàn không hiểu Tần Văn Thư ba chữ này có ý nghĩa như thế nào với mình. Nhưng Tả Kinh Hoan nghĩ mình không nhất thiết giải thích với nàng, nữ nhân này chính là thích chọc người mua vui cho bản thân, nàng rất hiểu bản chất Thi Vân Dạng.

“Tỷ tỷ, nàng là?” Bắc Dã Thanh Diệp mở miệng hỏi. Hành trình đến Trung Quốc còn muốn thú vị hơn so với trong tưởng tượng. Đầu tiên là một Lý Hâm, tướng mạo xinh đẹp, tính cách nhiệt tình; còn có một Nghiêm Nhựt Vãn nghiêm nghị; lúc này là một nữ nhân bề ngoài phong tình vạn chủng, nội tâm ác liệt, một người so với một người càng thêm phần đặc sắc. Bắc Dã Thanh Diệp đối với nữ nhân được người đối diện nhắc tới nhiều lần là Tần Văn Thư càng tỏ ra hiếu kỳ muốn gặp mặt.

“Tỷ tỷ gọi được thật ngọt ngào, giọng nói mềm mại, đúng là giống như kẹo bông.” Thi Vân Dạng tiếp tục châm ngòi thổi gió, không ngờ Tần tiểu thư bình tĩnh quá mức, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Thi Vân Dạng tuy thích trêu chọc không có giới hạn, nhưng là không biết thu liễm không ngừng chọc ghẹo không phải cá tính của nàng. Tả Kinh Hoan nhanh chóng phát hiện Thi Vân Dạng mặc dù đang nhìn về hướng này, nhưng chính xác là đang nhìn về phía sau của mình, vừa nghĩ xong Tả Kinh Hoan theo phản xạ có điều kiện xoay người, sau đó nhìn thấy Tần Văn Thư.

Tả Kinh Hoan sững sờ nhìn Tần Văn Thư, nàng giống như trước đây xinh đẹp muốn nhiếp hồn phách người ta. Nữ nhân này quả nhiên được thời gian thiên vị, giống như rượu đỏ, theo thời gian trôi qua, chỉ biết trở nên thuần thực mê người, khí tức càng trở nên nội liễm. Đôi mắt như nước hồ sâu thăm nhìn không thấy đáy, khiến cho mình đắm chìm trong đó, cho dù ly khai, hóa ra sự mê luyến của mình đối với nàng chưa từng giảm quá.

Tại một giây ánh mắt hai người giao thoa, thời gian ở lúc này giống như bất động. Tả Kinh Hoan cảm thấy trái tim dường như kịch liệt rung động trong ngực, nó giống như muốn nhảy ra ngoài, thì ra mình chờ ngày này chờ lâu như vậy, lâu đến nỗi trái tim đều đau.

(*):

1. Ngô hạ: chỉ Đông Ngô, hiện nay chính là Giang Tô ở phía nam sông Trường Giang.

2. A Mông: chỉ Lữ Mông, đại tướng của Đông Ngô thời Tam Quốc, kẻ dùng kế đánh bại và bắt được Quan Công.

Câu này có ý nói một người có sự biến hóa rất lớn, tiến bộ rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Lãnh Đạm

Tà Khinh Hoan muốn đến gần Tần Văn Thư, nhưng thân thể không cách nào nhúc nhích, ánh mắt Tần Văn Thư nhìn mình không nhu hòa như trước. Ánh mắt đó quá mức bình thản, không nóng cũng không lạnh. Nàng biết Tần Văn Thư đang tức giận, mặc dù biểu hiện rất nhỏ giống như bản thân nhìn lầm, nhưng Tà Khinh Hoan có thể xác định Tần Văn Thư đang nổi giận, điều này làm cho nàng có chút vô thố nhìn Tần Văn Thư.

Bắc Dã Thanh Diệp vào lúc Tà Khinh Hoan xoay người, tầm mắt lập tức chuyển theo hướng Tà Khinh Hoan, do đó thấy được Tần Văn Thư. Lúc nhìn thấy Tần Văn Thư, trực giác nói cho Bắc Dã Thanh Diệp đây là nữ nhân mà tỷ tỷ yêu mến, nữ nhân vừa xa lạ vừa quen thuộc kia. Mọi người đều nói thịnh danh chi hạ kỳ thực nan phó (đối với danh tiếng lẫy lừng thực khó xứng nổi), Bắc Dã Thanh Diệp vẫn nghĩ tỷ tỷ có lẽ là tình nhân nhân lý xuất Tây Thi (chỉ cần người mình yêu thì trong mắt đẹp như Tây Thi), ca ngời nàng tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến mức khiến Bắc Dã Thanh Diệp đã từng nghĩ có chút không chân thật. Thế nhưng lúc thấy được Tần Văn Thư, Bắc Dã Thanh Diệp mới phát hiện, tỷ tỷ nói một điểm cũng không khoa trương, thậm chí nữ nhân này khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả, xinh đẹp đến nỗi làm cho mình đều nghĩ bản thân nếu so sánh với nàng sẽ trở nên ảm đạm thất sắc. Trong lòng Bắc Dã Thanh Diệp có cảm giác buồn lo vô cớ.

Tần Văn Thư thấy Tà Khinh Hoan trong nháy mắt, trái tim tỉnh mạch đã lâu giống như bị chạm vào khóa mở, hơi bắt đầu khởi động, nhìn bộ lễ phục màu trắng phủ lên bóng lưng mảnh khảnh Tà Khinh Hoan, khí tức trên người nàng thay đổi. Trước đây Tà Khinh Hoan luôn có một loại xao động và bất an, hôm nay cảm giác đó hình như biến mất, quả thật là trưởng thành. Tần Văn Thư cũng chú ý đến Bắc Dã Thanh Diệp đứng bên cạnh Tà Khinh Hoan. Nàng nhìn thấy Bắc Dã Thanh Diệp xong, có chút kinh ngạc. Ở trên người cô gái này, Tần Văn Thư hoảng hốt nhớ tới hình ảnh của mình mười năm trước. Cảm giác này rất phức tạp, đặc biệt khi nhận thấy sự ái mộ của Bắc Dã Thanh Diệp dành cho Tà Khinh Hoan, tuy nàng biểu lộ cực kỳ bí mật, nhưng Tần Văn Thư có thể cảm nhận rõ ràng. Ba năm nay Tà Khinh Hoan cùng nàng sớm chiều ở chung sao? Tà Khinh Hoan đã yêu mình, đối với một người giống mình còn trẻ hơn mười tuổi, Tà Khinh Hoan cũng sẽ không ghét đến đâu đi? Chẳng qua lúc nghe Tà Khinh Hoan che chở cho Bắc Dã Thanh Diệp, trong lòng Tần Văn Thư không thoải mái, tuy Tà Khinh Hoan làm một chuyện đúng tình hợp lý, dù sao chỉ trách những lời của Thi Văn Dạng rất quá đáng.

Khi Tà Khinh Hoan xoay người, Tần Văn Thư có chút kinh diễm, Tà Khinh Hoan phảng phất từ tiền nữ gia chân chính lột xác trở thành một tiên nữ thật, khuôn mặt thanh lệ thoát tục không thuộc nhân gian. Có lẽ là nhìn lầm, nàng thấy được sự si mê quen thuộc trong mắt Tà Khinh Hoan, nguyên lai chỉ là ảo giác, nàng cảm giác Tà Khinh Hoan thay đổi, lại hình như chưa từng thay đổi. Tần Văn Thư giấu đi những tình tự đang tán loạn trong lòng, không cho Tà Khinh Hoan nhìn ra suy nghĩ của bản thân. Tuy ánh mắt Tà Khinh Hoan chuyển từ vô thố thành lấy lòng khiến cho trái tim nàng trở nên mềm mại, nhưng trong lòng vẫn tồn tại một tia không thoải mái không thể biến mất, còn có rất nhiều tức giận chưa tính toán rõ ràng với Tà Khinh Hoan.

Khi Bắc Dã Thanh Diệp nhìn về phía mình, Tần Văn Thư lễ phép gật đầu mỉm cười với nàng, Bắc Dã Thanh Diệp cũng mỉm cười đáp lại.

Tà Khinh Hoan thấy ánh mắt của Tần Văn Thư nhanh chóng từ trên người mình dời đi, nàng quả nhiên đang tức giận. Tà Khinh Hoan muốn bước đến chỗ Tần Văn Thư. Nàng có rất nhiều rất nhiều chuyện muốn nói với Tần Văn Thư. Nhưng lúc này Tần Văn Thư xoay người đi hướng sân khấu, nàng phải đọc diễn văn khai mạc tiệc tối đêm nay. Bóng lưng đó không hiểu làm cho trong lòng Tà Khinh Hoan trở nên thất lạc, chẳng qua Tà Khinh Hoan nhanh chóng để nén cảm giác này, lẳng lặng nhìn Tần Văn Thư, chỉ cần nhìn thấy Tần Văn Thư cũng đủ hạnh phúc.

“Tần Văn Thư chỉ hướng Thanh Diệp cười, nàng không cười với bồ, xem ra vẫn chưa chịu tha thứ cho bồ nga...” Lý Hâm về mặt bản khoản, nói với Tà Khinh Hoan.

Ánh mắt của Tà Khinh Hoan như trước dính chặt lấy Tần Văn Thư, tham lam giống như muốn bù lại cho ba năm không gặp, tựa hồ không hề nghe lọt Lý Hâm nói cái gì. Trên thực tế, trong lòng nàng luôn hiểu rõ, Tần Văn Thư nói ba năm không liên hệ, thực là ba năm không liên hệ. Đối với nữ nhân nói một không hai này, bản thân mình sớm đã chuẩn bị thật tốt không phải sao.

“Bồ không có thuốc chữa.” Lý Hâm nhìn bộ dáng bây giờ của Tà Khinh Hoan, buông tay nói. Nữ thần cái gì thật đúng là không phải người có dũng khí bình thường dám theo đuổi, Lý Hâm nhìn Tần Văn Thư đứng trên sân khấu lộ vẻ cao quý ưu nhã, thật nghĩ nữ nhân này khẳng định rất khó đối phó.

Bắc Dã Thanh Diệp thấy biểu tình của Tà Khinh Hoan, nàng cảm giác được lúc này Tần Văn Thư là toàn bộ thế giới của nàng. Tỷ tỷ hẳn là có rất nhiều chuyện muốn nói với Tần Văn Thư. Bắc Dã Thanh Diệp tự đáy lòng mong muốn Tần Văn Thư không cần giận tỷ tỷ, các nàng có thể là “người có tình sẽ thành thân thuộc”.

“Tỷ tỷ, em thấy Tiêu Viễn Đạo, em nghĩ đến gặp nàng để biết về chuyện của mẫu thân.” Bắc Dã Thanh Diệp đến Trung Quốc có hai mục đích, một là sự hiếu kỳ về Tần Văn Thư, thứ hai chính là muốn gặp lại mẹ của mình. Nàng hình như thấy được Tiêu Viễn Đạo, nàng muốn từ Tiêu Viễn Đạo biết được chuyện của mẫu thân. Hơn nữa nàng không muốn kẻ cận tỷ tỷ lúc này, trong lòng tỷ tỷ chắc là có nhiều chuyện cần tâm sự với Tần Văn Thư, cho nên không muốn quấy rầy hai người.

“Cũng tốt.” Tà Khinh Hoan quả nhiên theo hướng Thanh Diệp chỉ thấy được Tiêu Viễn Đạo, nàng biết Thanh Diệp rất muốn tìm hiểu về mẫu thân của mình. Tiêu Viễn Đạo là người cùng chung sống nhiều năm với Tiêu di, các nàng tâm sự cũng tốt. Hơn nữa trong đầu nàng bây giờ tràn đầy hình ảnh của

Tần Văn Thư, sợ không chú ý đến Thanh Diệp, nằng tin tưởng Tiêu Viễn Đạo nhất định chiếu cố tốt Thanh Diệp.

Thanh Diệp cùng Tiêu Viễn Đạo rời khỏi bữa tiệc, mà toàn bộ sự chú ý của Tả Khinh Hoan vẫn dành trọn cho Tần Văn Thư như trước.

Tả Khinh Hoan rất sốt ruột, nữ nhân mình yêu mến rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng không cách nào cùng nàng nói chuyện, không phải mình bị người khác quán quýt, thì nàng bị người khác quấy rầy. Vì vậy toàn bộ bữa tiệc, Tả Khinh Hoan không có cơ hội ở riêng với Tần Văn Thư. Mắt thấy tiệc tối sắp kết thúc, Tần Văn Thư chuẩn bị ly khai, Tả Khinh Hoan cố không được những người còn đang ra sức níu kéo mình, nói chút lời khách sáo liền bỏ rơi bọn họ, nhanh chóng đuổi theo Tần Văn Thư.

“Tần Văn Thư.” Tả Khinh Hoan khẩn trương nắm lấy cổ tay Tần Văn Thư, chỉ sợ nàng lập tức xoay người biến mất.

Tần Văn Thư chỉ lạnh nhạt nhìn Tả Khinh Hoan.

“Có việc gì không?” Tần Văn Thư ôn hòa hỏi.

“Có... có rất nhiều chuyện.” Trong lòng Tả Khinh Hoan có rất nhiều chuyện muốn nói với Tần Văn Thư. Nàng không muốn lần đầu tiên gặp lại của hai người ngay cả một câu đều không thể nói rõ.

“Sau này nói đi, đã khuya, nên trở về nghỉ ngơi.” Tần Văn Thư nhàn nhạt đánh gãy.

“Tần Văn Thư, ta rất nhớ ngươi.” Tả Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư bỗng nhiên toát ra một câu.

“Ngạ, ta biết.” Ngữ khí của Tần Văn Thư ôn hòa như trước, giống như đang biểu thị sự cảm ơn, đó là ý tứ cảm kích khách quan, không lay nhiễm cảm tình. Tả Khinh Hoan cảm giác được Tần Văn Thư lộ ra vẻ xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Trừng Phạt

Tần Văn Thư xa lạ như vậy khiến trong lòng Tả Khinh Hoan rất buồn, rõ ràng có thật nhiều lời nghĩ tâm sự với nàng, lúc này ngược lại một câu cũng không nên lời. Tả Khinh Hoan chỉ nắm chặt tay Tần Văn Thư không buông, đồng thời nhìn thẳng vào mắt nàng, giống như có thể từ trong ánh mắt đó sẽ tìm được một tia quan tâm dành cho mình.

Tần Văn Thư không trốn tránh ánh mắt thăm dò của Tả Khinh Hoan, ngược lại rất trấn định mặc cho nàng ngắm nghía tìm tòi.

Tả Khinh Hoan thấy cặp mắt không gọn sóng của Tần Văn Thư. Nàng nhìn không rõ nội tâm của đối phương, điều này khiến Tả Khinh Hoan có chút hoang mang. Trong lòng nàng vẫn luôn sợ hãi, sợ ba năm sau Tần Văn Thư không còn yêu mình. Kỳ thực với Tần Văn Thư mà nói, nàng không nắm chắc cái gì.

Từ bãi đỗ xe lái xe ra, Tần Vũ lập tức thấy tình cảnh lúc này; Tả Khinh Hoan cầm chặt tay muội muội không buông, giữa hai người có bầu không khí vi diệu đang chuyển động, giống như đang giằng co. Tần Vũ mở cửa xe, bước tới.

Tả Khinh Hoan thấy Tần Vũ, mới lặng lẽ buông tay, đồng thời thu hồi dáng vẻ bất lực mềm yếu trước mặt Tần Văn Thư. Nàng chỉ biết đối Tần Văn Thư tỏ ra yếu đuối nhu nhược, mà ở trước mặt người của Tần gia phải nhất định mạnh mẽ.

Hành động này tuy nhỏ, nhưng tỏ rõ thức thời đại thế, dù sao bất luận chuyện gì đều phải phân rõ trường hợp, Tần Văn Thư cảm giác Tả Khinh Hoan thực sự trưởng thành. Tả Khinh Hoan có thể mặc kệ ở trước mặt nàng tùy hứng, nhưng đối mặt với những người khác lại không thể.

“Sau ba năm, cô quả nhiên trở về.” Tần Vũ mỉm cười nói với Tả Khinh Hoan, cảm thấy bội phục nghị lực ba năm không thoái chí còn có xu hướng gia tăng của cô gái trẻ này. Tần Vũ nghĩ tuy gia gia đưa ra ba năm thử thách có chút tàn nhẫn, để Văn Thư đợi ba năm, nhưng nếu suy nghĩ kỹ, đối với tương lai của Tần Văn Thư hay Tả Khinh Hoan đều là vô cùng hữu ích.

“Đúng vậy, ba năm rồi, tôi rốt cuộc có thể quay về.” Tả Khinh Hoan thần nhiên trả lời, dùng hai chữ “rốt cuộc” để nói cho Tần Văn Thư biết bản thân mình thủy chung luôn nghĩ trở về, còn có không có ngày nào mình không nhớ đến nàng.

So với sự thấp thỏm bất an trước đây, thái độ bất ti bất hàng (không siểm nịnh cũng không kiêu ngạo) của Tả Khinh Hoan hiện tại khiến Tần Vũ tán thưởng không ngừng. Bất luận giữa nàng và Văn Thư còn tồn tại chênh lệch hay không, ít nhất tâm lý và khí thế không thể thấp kém quá nhiều. Điều đó chứng tỏ ba năm nay nàng củng cố nội tâm không ít, không có nội tâm phong phú làm chỗ dựa là không thể. Tả Khinh Hoan bây giờ có thể khiến mình yên tâm so với năm đó rất nhiều.

Đối với sự trở về của Tả Khinh Hoan, trong lòng Tần Văn Thư kỳ thực rất vui sướng, nhưng mà nàng phải nghiêm phạt Tả Khinh Hoan lúc đó dễ dàng rời đi. Nàng phải để cho Tả Khinh Hoan ý thức được, lý khai sẽ không được tha thứ một cách đơn giản, như vậy lần sau Tả Khinh Hoan sẽ không dám khinh suất bỏ đi, bởi vì Tần Văn Thư biết bản thân tuyệt đối không có nhẫn nại đợi Tả Khinh Hoan thêm ba năm nữa.

“Ca ca, anh lên xe trước, em nói với nàng hai câu.” Tần Vũ thức thời quay về xe, lưu lại Tần Văn Thư và Tả Khinh Hoan đứng đó.

“Vào thời điểm hái hoa thích hợp bị bỏ lỡ, lúc hoa nở rộ rực rỡ, chúng ta cũng không thể ở bên cạnh đối phương. Chuyện này vì phạm ước nguyện lựa chọn cùng một chỗ với người bạn đầu của ta. Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.” Tần Văn Thư lạnh lùng nói, nàng để ý thời điểm đẹp nhất khi Tả Khinh Hoan trưởng thành và lột xác bản thân mình không thể làm bạn bên cạnh. Cảm giác mất mát khó tả này, Tả Khinh Hoan không thể hiểu được.

“Tuy bỏ qua lần nở hoa này, nhưng ta sẽ dùng thời gian còn lại tiếp tục đợi lần sau, tương lai tuyệt đối không lỡ mất cơ hội.” Ba năm mất đi không cách nào tìm về, nhưng còn lại ba năm, ba mươi năm, ta sẽ làm bạn bên cạnh người.

Tần Văn Thư nghe xong khẽ cười, nàng chậm rãi tới gần Tả Khinh Hoan. Người được hương thơm nhàn nhạt trên người Tần Văn Thư, trái tim Tả Khinh Hoan không khỏi đập nhanh, cảm giác ngón tay Tần Văn Thư mang theo dòng điện lướt qua hai má mình. Nàng hoàn toàn mờ mịt, lý trí còn sót lại không thể kịp thời phân tích ý đồ phía sau hành động bất ngờ này.

“Tả Khinh Hoan, người muốn đi thi đi, nghỉ trở về thì trở về. Người nghỉ trên đời này có chuyện tiện nghi như thế sao?” Tần Văn Thư nhẹ nhàng kê tai nói nhỏ với Tả Khinh Hoan. Giọng nói đó cực kỳ ôn nhu khiến Tả Khinh Hoan nghĩ mình đang nằm mơ.

Không đợi Tả Khinh Hoan phục hồi tinh thần từ ôn nhu hương bất ngờ hiện ra, Tần Văn Thư đã lùi lại cách xa Tả Khinh Hoan, xoay người đi đến xe của Tần Vũ. Tả Khinh Hoan như có điều suy nghĩ nhìn về chiếc xe biến mất trong mắt mình, suy nghĩ một lúc sau, Tả Khinh Hoan mới cẩn thận hiểu ra thông tin ẩn giấu sau hành động và lời nói của Tần Văn Thư. Nàng không phải không còn yêu mình, chỉ là không dự định tha thứ một cách đơn giản như vậy. Tả Khinh Hoan sở lên hai má vừa được Tần Văn Thư khẽ vuốt qua, cảm giác một chút độ ẩm vẫn còn lưu lại trên mặt, trong lòng nổi lên suy tư như thế nào mới có thể khiến Tần Văn Thư tha thứ cho mình, phải trở về lập kế hoạch cẩn thận mới được.

“Đêm nay hai người cửu biệt trọng phùng (lâu ngày gặp lại), hẳn là có rất nhiều lời muốn tâm sự mới đúng chứ.” Tần Vũ vừa cười vừa nói, hân hoan trên xe nhưng lại thấy rõ ràng, Văn Thư thân mật dựa vào Tả Khinh Hoan, bộ dáng thân thiết ở bên tai nàng bí mật thì thầm. Chỉ cần một màn này, Tần Vũ có thể xác định Văn Thư vẫn còn yêu Tả Khinh Hoan, muội muội nhà mình làm sao từng thân cận người khác như thế.

“Không cần phải nói hết toàn bộ trong một lần, sau này còn nhiều thời gian để nói.” Tần Văn Thư nhìn về phía trước thản nhiên nói, ca ca không lý giải tâm tư của phụ nữ.

“Cũng đúng, té thủy mới có thể trường lưu, không biết gia gia có thỏa mãn với Tả Khinh Hoan của hiện tại chưa. Nhưng Tả Khinh Hoan xác thực so với ba năm trước đây thành thực rất nhiều, không còn đơn bạc mảnh mai khiến ca ca đều phải lo lắng đem em giao cho nàng.” Có thể Tần Văn Thư cẩn nhất không phải được chiều cô và bảo hộ, mà là một người có thể làm bạn với nàng. Nhưng thân là ca ca, Tần Vũ hy vọng người đó có thể chiều cô muội muội mình thật tốt. Mặc dù muội muội đã đủ cứng đại rồi, thế nhưng vô luận nàng cứng đại đến đâu, nàng chỉ là muội muội của mình, là một nữ nhân, cần được người bảo hộ và chăm sóc.

“Tỷ tỷ, chị về rồi.” Thanh Diệp thấy Tả Khinh Hoan trở về, liền đứng dậy cầm dép đưa tới trước mặt Tả Khinh Hoan. Thanh Diệp trong khung là một nữ nhân truyền thống Nhật Bản, kỳ thực Thanh Diệp phục vụ như vậy bình thường khiến Tả Khinh Hoan cảm thấy xấu hổ. Minh rõ ràng lớn hơn nàng bốn tuổi, ngược lại là được nàng săn sóc, có cảm giác thụ chi hữu quý (xấu hổ nhận).

“Cám ơn.” Tả Khinh Hoan đưa Thanh Diệp về nhà. Ở Nhật, Thanh Diệp chăm sóc nàng rất cẩn thận, cho nên đến Trung Quốc, Tả Khinh Hoan mời nàng về nhà. Tuy nơi của mình là phòng ở dành cho một người, có chút không tiện, nhưng để Thanh Diệp mượn khách sạn, chuyện không có tình người như vậy Tả Khinh Hoan không làm được, không thể làm gì khác hơn ủy khuất Thanh Diệp cùng mình ở chung trong căn nhà nhỏ này. Tả Khinh Hoan dự định thời gian tới mua một căn lớn hơn, miễn cho tương lai có khách đến chơi không phương tiện.

“À, Tiêu di khi nào sẽ về?” Tả Khinh Hoan nhìn thấy một sắp ảnh của Tiêu di được xếp ngăn nắp cẩn thận ở trên bàn. Nàng đoán là do Tiêu Viễn Đạo đưa cho Thanh Diệp.

“Tiêu tỷ tỷ nói, mẫu thân chắc là cuối tuần mới có thể từ Thái Lan trở về.” Thanh Diệp mỉm cười nói, nghĩ đến cuối tuần này có thể nhìn thấy mẫu thân, trong lòng Thanh Diệp rất vui vẻ.

Tả Khinh Hoan cảm thụ được tâm tình hưng phấn của Thanh Diệp, nên cũng hài lòng cho nàng.

“Vậy rất nhanh là có thể gặp lại Tiêu di.” Tả Khinh Hoan cảm hình của Tiêu Khởi Nam lên xem. Kỳ thực Thanh Diệp lớn lên không giống Tiêu di nhiều lắm, có chút lạ là Tiêu Viễn Đạo mặc dù không có quan hệ máu mủ lại so với Thanh Diệp cô con gái ruột này càng giống Tiêu di.

“Khi còn bé nhớ đến mẫu thân, em chỉ nhớ rõ giọng nói của bà. Tướng mạo bà ra sao em hoàn toàn không nhớ được, rốt cuộc em luôn tự trách như thế nào có thể không nhớ nổi hình dáng của mẹ mình đâu?” Hôm nay thấy ảnh chụp của mẫu thân, mới phát hiện thì ra mẫu thân mỹ lệ như vậy.

“Em khi đó còn quá nhỏ, nhớ không rõ cũng là chuyện bình thường.” Tả Khinh Hoan thoải mái nói. Thanh Diệp rất yêu mẹ nàng, chỉ ít Thanh Diệp chưa từng trách bà.

“Tỷ tỷ thì sao, đã cùng Tần tỷ tỷ nói rõ chưa?” Thanh Diệp vừa chuyển trọng tâm câu chuyện, đẩy trọng tâm đến trên người Tả Khinh Hoan và Tần Văn Thư.

“Ừ, có nói một chút.” Tả Kinh Hoan nhắc tới Tần Văn Thư, biểu tình đặc biệt trở nên dịu dàng.

“Nàng còn giận tý tý không?” Thanh Diệp quan tâm hỏi.

“Nàng giận ta cũng đúng.” Tức giận chứng minh còn để ý, có bao nhiêu giận dữ chứng tỏ nàng có nhiều để ý chuyện mình bỏ đi. Tả Kinh Hoan hiển nhiên tìm một lý do đúng lý hợp tình để giải thích cho việc Tần Văn Thư giận nàng.

Thanh Diệp có chút lo lắng nhìn Tả Kinh Hoan, trong lòng sốt ruột thay cho nàng. Nàng biết tý tý yêu Tần Văn Thư nhiều như thế nào, nàng hy vọng nữ nhân đó có thể hiểu rõ việc tý tý ly khai là bắt buộc vì bị ép buộc. Nhưng là nàng không có lập trường đi nói những lời này với Tần Văn Thư, nên chỉ có thể lo lắng suông.

“Em không cần lo lắng cho tụi chị, chị và nàng sẽ hòa thuận như lúc đầu thôi.” Thanh Diệp thoát nhìn còn sốt ruột hơn mình. Nàng thực là nữ hài thiện lương, Tả Kinh Hoan thầm nghĩ.

“Tý tý, đầm dạ hội của chị còn chưa cởi ra, chị không cảm thấy khó chịu sao?” Thanh Diệp thấy Tả Kinh Hoan còn chưa thay đồ, tri kỷ nhắc nhở.

“Em không nói, chị thiếu chút nữa quên mất, em giúp chị cởi dây khóa được không.” Tả Kinh Hoan xoay lưng về phía Thanh Diệp, để nàng giúp mình kéo dây khóa xuống.

Thanh Diệp thấy phần lưng trơn bóng mảnh khảnh của Tả Kinh Hoan, cảm giác trong lòng có chút rối loạn, thế nhưng nàng nhanh chóng nén lại. Bắc Đẩu Thanh Diệp, nàng chỉ là tý tý, chỉ có thể là tý tý. Thanh Diệp không ngừng nhắc nhở bản thân.

Bởi vì trong phòng chỉ có một chiếc giường, cho nên Tả Kinh Hoan rất tự nhiên để Thanh Diệp cùng mình ngủ chung.

Cùng tý tý ngủ chung trên một cái giường, khoảng cách gần như vậy, có thể tham lam hấp thu khí tức trên người tý tý, có thể nhìn tý tý gần như vậy, trong lòng Thanh Diệp có cảm giác rất thỏa mãn. Nhìn khuôn mặt say ngủ của Tả Kinh Hoan, Thanh Diệp mới dám tiết lộ tình cảm chân thật, chỉ vì nàng không muốn tý tý khó xử.

Nếu không phải những hành động ám muội của Tần Văn Thư vào tối nay, Tả Kinh Hoan sẽ không một lần lại một lần nhận nhạo hội trường cảnh tượng thân mật khi Tần Văn Thư tới gần, vươn tay sờ mặt mình mà bị mất ngủ. Nàng cũng không phát hiện Thanh Diệp thừa lúc mình ngủ mà nhìn chằm chằm mình. Kỳ thực Tả Kinh Hoan mơ hồ cảm giác được sự quan tâm của Thanh Diệp, nhưng lớp giấy mỏng manh này không ai dám đâm thủng. Thanh Diệp không làm, mình cũng sẽ không. Như vậy là tốt nhất, đối với Thanh Diệp hay đối với mình đều không sai.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cửu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Ta Nhớ Người !!!

“Hôm nay vừa lúc rảnh rỗi, Thanh Diệp có chỗ nào đặc biệt muốn đi thăm quan hay không?” Tả Kinh Hoan hỏi Thanh Diệp, nàng đến Trung Quốc đã được một tuần, bản thân mình còn chưa tận tình làm tròn nghĩa vụ một người chủ. Hôm nay nhiệm vụ là đưa nàng đi dạo quanh.

“Đến viện bảo tàng được không?” Thanh Diệp hỏi, nàng rất thích văn hóa Trung Quốc. Trên người mình cũng có phân nửa huyết thống Trung Hoa, đặc biệt có cảm giác thân thiết và muốn tìm hiểu thêm về nó.

“Được a.” Bởi Tần Văn Thư rất thích đồ cổ, mấy năm nay Tả Kinh Hoan đều có nghiên cứu sơ về đồ cổ, thật là đúng dịp. Bản thân mình có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho Thanh Diệp, Tả Kinh Hoan thầm nghĩ.

Nhưng mà đến viện bảo tàng, Tả Kinh Hoan phát hiện bản thân mình không thể xứng đáng với chức danh tự cho đó. Thanh Diệp đối với lịch sử còn quen thuộc hơn mình, nếu Thanh Diệp và Tần Văn Thư đi chung, nhất định có rất nhiều đề tài để nói, Tả Kinh Hoan thầm nghĩ. Trên thực tế, tương lai xác thực chính là như vậy.

“Ngày nay hiếm có người trẻ tuổi nào còn hiểu biết lịch sử như vậy, bọn họ đa số đều sinh ngoại.” Lão nhân đứng bên cạnh nghe được hai người nói chuyện, tán thưởng mà nói.

Tả Kinh Hoan và Thanh Diệp đáp lại bằng một nụ cười thân mật, nhưng khi Tả Kinh Hoan nhìn thấy Tần Văn Thư đứng cách đó không xa, nụ cười từ từ biến mất, sau đó nàng quay người ra. Tần Văn Thư xuất hiện ở đây, Tả Kinh Hoan không cảm thấy bất ngờ, ngoài ý muốn đó là các nàng cùng thời gian có mặt ở viện bảo tàng. Là ý trời sao, Tả Kinh Hoan nhảy nhót trong lòng.

Thanh Diệp thấy Tả Kinh Hoan có chút không thích hợp, theo ánh mắt của tý tý, quả nhiên thấy được Tần Văn Thư.

“Các cô quen với Tần tiểu thư?” Lão nhân thấy hai người đều nhìn Tần Văn Thư, trực giác của ông cho rằng các nàng nhận thức nhau.

Tả Kinh Hoan gật đầu, đầu chỉ là quen biết đơn giản vậy, nàng chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

“Nếu là bằng hữu của Tần tiểu thư tất nhiên kiến thức không kém, Tần tiểu thư là nữ tử ưu tú nhất mà tôi gặp qua. Tấm lòng và khí độ của cô ấy ngay cả tôi sống đến tuổi này cũng chưa chắc có được. Pho tượng Quan Thế Âm này phải nhờ nàng ra sức, mới có thể một lần nữa trở về quê hương.” Tình cảm của lão nhân toàn bộ bộc lộ trong lời khen dành cho Tần Văn Thư.

“Nàng vẫn luôn là một nữ nhân tốt đẹp.” Tả Khinh Hoan mỉm cười nói, ngắm hình bóng của Tần Văn Thư. Nàng vẫn chưa nhận thấy mình đã đến, nàng dường như đang chăm chú nhìn một bức tượng Quan Thế Âm suy nghĩ, khí tức điềm tĩnh thân nhiên lan tỏa, đây chính là nữ nhân mà mình hiểu và yêu nhất.

“Pho tượng Quan Thế Âm này, các cô nhất định phải ngắm cho kỹ, phong thái rất tường hòa, nhìn vào tấm lòng đều lắng đọng.” Lão nhân cảm thán nói, sau đó im lặng rời đi.

“Muốn đến chào hỏi không?” Thanh Diệp hỏi, nàng nghĩ tỷ tỷ nhìn thấy người mình yêu nhất định vui vẻ. Nàng rất muốn làm quen với Tần Văn Thư, lần trước chỉ là theo lễ phép cười một chút, cũng không có cơ hội để các nàng chính thức quen biết. Hôm nay có lẽ là đúng dịp.

Tả Khinh Hoan lắc đầu, tuy thấy Tần Văn Thư sẽ làm trái tim không thể kiềm nén nhảy nhót, nhưng nàng không muốn quấy rầy Tần Văn Thư lúc này, luyện tiếu làm mất nhã hứng của nàng, hơn nữa chỉ cần nhìn đã đủ thỏa mãn.

Thanh Diệp cảm giác khi Tả Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư, toàn bộ tâm hồn đều theo người đó bay đi, không có tâm tư giúp mình đi tham quan.

“Tỷ tỷ, em muốn tự mình đi xung quanh, lát nữa tới tìm chị được không?” Thanh Diệp rất tri kỷ hỏi. Tỷ tỷ thật lâu không gặp Tần Văn Thư, nhất định muốn ngắm nàng thật kỹ.

Tả Khinh Hoan vô cùng kinh ngạc nhìn Thanh Diệp, cô em gái này luôn biết cách săn sóc người khác. Đi chung với Thanh Diệp, bản thân không tập trung, không bằng để nàng một người ở lại càng tốt hơn. Thanh Diệp là một cô gái độc lập, biết cách tự mình chăm sóc, cho nên Tả Khinh Hoan rất yên tâm để nàng một mình nơi nơi tham quan.

“VẬY em đi xem xong, nhớ gọi điện thoại cho chị.” Tả Khinh Hoan có chút áy náy nói với Thanh Diệp.

“Dạ.” Thanh Diệp cười rất sáng lạn nhìn Tả Khinh Hoan, giống như không để ý, Tả Khinh Hoan thấy thế mới yên tâm.

Tần Văn Thư im lặng nhìn bức tượng Quan Thế Âm tường hòa, không khỏi có cảm giác tang thương và mất mát đối với lịch sử. Loại cảm giác này chỉ có bước chân vào viện bảo tàng mới có thể cảm thụ càng chuẩn xác hơn so với thư phòng của gia gia, thường thức các di vật văn hóa này càng thêm trực quan. Nhìn những món đồ cổ bày ở đây, không hiểu có một cảm giác thân thiết, khiến nàng luôn phỏng đoán về thế giới cổ xưa, hoặc cố gắng tìm kiếm dấu hiệu của văn tự cũ kỹ, giống như muốn tìm tòi một chút vết tích còn sót lại...

Sau khi Thanh Diệp đi khỏi, Tả Khinh Hoan một mực đứng cách đó không xa, chăm chú nhìn Tần Văn Thư. Tả Khinh Hoan hiểu kỳ không biết nàng suy nghĩ cái gì? Nàng rất muốn chạm vào thế giới của Tần Văn Thư, thế giới đó đối với mình mà nói chính là thần bí mà xa lạ.

Tần Văn Thư cảm giác có người chăm chú nhìn về phía này, theo bản năng dựa vào cảm giác tìm được kẻ đang lén lút quan sát mình. Nàng tin tưởng, nhân loại khi ý niệm đủ mạnh đạt đến một trình độ nhất định sẽ sản sinh ra một loại năng lượng tạo thành sợi dây ràng buộc vô hình giữa những người có liên quan. Tả Khinh Hoan tóc dài xõa tung sau lưng, dài hơn nhiều so với trước đây, bản thân mình quả nhiên là thích nhất bộ dáng để tóc dài của nàng. Tần Văn Thư nhớ lại cảm giác từng lộn tóc dài của Tả Khinh Hoan tinh tế ôn nhu quấn ở đầu ngón tay mình, tất cả toàn bộ ký ức của Tả Khinh Hoan đều còn rõ ràng khắc sâu trong lòng. Nhìn thấy Tả Khinh Hoan trong nháy mắt, trái tim Tần Văn Thư cũng không thể thờ ơ, chỉ bất quá biểu hiện bên ngoài tận lực làm cho bất động thanh sắc. Nàng không muốn thừa thừa sớm như vậy, tuy trong lòng đã trở nên mềm mại hơn so với lần đầu tiên gặp lại.

Tả Khinh Hoan vào lúc Tần Văn Thư quay đầu lại, đã biết nàng phát hiện ra mình, nàng như thế nào phát hiện được? Trong lòng Tả Khinh Hoan có chút khẩn trương, chẳng biết vì sao, từ khi trở về, mỗi khi thấy Tần Văn Thư, nàng luôn căng thẳng, chẳng lẽ bởi vì mình quá đề ý?

“Trùng hợp quá, người cũng đến thăm viện bảo tàng.” Tả Khinh Hoan bước về phía trước, tặng cho Tần Văn Thư một nụ cười giống bạch liên, rất giống bộ dáng tươi cười lúc các nàng gặp nhau lần đầu.

“Người vẫn luôn nhìn lên ta?” Tần Văn Thư vẫn không nóng không lạnh, hỏi lại.

“Chỉ là không muốn cắt ngang suy nghĩ của người.” Tả Khinh Hoan giải thích.

“Người trở nên càng nguy hiểm hơn so trước đây.” Tần Văn Thư khẽ nhún mày.

“Ta không thể nhìn người sao?” Tả Khinh Hoan cố tình nhìn thẳng vào đôi mắt Tần Văn Thư.

Đôi mắt Tả Khinh Hoan lộ ra biểu tình nhiệt liệt khiến Tần Văn Thư không dám đối diện trực tiếp, nàng nhanh chóng tránh né. Bởi vì đa số thời điểm đôi mắt có thể che giấu tâm tình của mình.

“Nga, tùy người.” Tần Văn Thư nhàn nhạt trả lời, xoay người bỏ đi, không lo lắng đến phản ứng của Tả Khinh Hoan.

Thấy sự lạnh nhạt của Tần Văn Thư, Tả Khinh Hoan cũng không nổi giận, chỉ là gắt gao theo sau, duy trì khoảng cách ba bước không tới gần, Tần Văn Thư đi đâu, nàng đi theo tới đó. Thủ đoạn vô lại của Tả Khinh Hoan rốt cuộc có được một chút tác dụng, chỉ ít Tần Văn Thư không thể tình tâm thường thức các di vật khác, tuy các món đồ này đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, sớm quen thuộc rồi.

“Ngươi tính theo ta tới khi nào?” Tần Văn Thư dừng chân, nhíu mày hỏi người vẫn theo đuôi từ nãy đến giờ.

“Tần Văn Thư, ta nhớ ngươi.” Tả Khinh Hoan không trực tiếp trả lời câu hỏi.

Tần Văn Thư nghe xong, xoay người, tiếp tục không để ý Tả Khinh Hoan.

“Tần Văn Thư, ta rất nhớ ngươi.” Tả Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư không thèm để ý mình, tiếp tục nói một lần nữa. Nàng biết chỉ cần Tần Văn Thư còn yêu mình, tất cả hành động khác chỉ là cọp giấy, nàng không sợ Tần Văn Thư không mềm lòng.

Tần Văn Thư giống như nghe mà không nghe, đưa lưng về phía Tả Khinh Hoan.

“Tần Văn Thư, ta thích ngươi.” Tả Khinh Hoan tiếp tục nói, âm thanh rõ ràng lớn hơn nhiều so với lúc mới gặp, ngay cả du khách đi ngang qua cũng ghé mắt nhìn các nàng.

Tần Văn Thư nhớ lại trước khi rời đi, Tả Khinh Hoan thích nhất ở bên tai mình nói những lời này. Thời gian giống như trở về trước đây, chỉ là lần này Tả Khinh Hoan tỏ lộ trước mặt rất nhiều người. Chẳng qua nàng thích khi hai người cùng một chỗ, đôi môi thân mật dán bên tai, có chút lời chỉ thích hợp lắng lặng nói cho một nửa của mình nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Giận Chó Đánh Mèo

Tả Khinh Hoan cảm giác khí tức của Tần Văn Thư tuy còn chút xa cách, nhưng đã có điểm mềm mại. Tuy rất nhỏ, nhưng cũng đủ để Tả Khinh Hoan cảm thấy mừng rỡ, chỉ ít Tần Văn Thư đối với mình vẫn còn mềm lòng.

Tả Khinh Hoan kéo gần khoảng cách ba bước lặng lẽ biến thành hai bước, sau đó hai bước còn một bước, được một tác lại muốn tiến lên một thước xâm nhập phạm vi cá nhân của Tần Văn Thư. Tả Khinh Hoan nghĩ, nếu nàng vươn tay, có thể ôm Tần Văn Thư vào lòng, trong lòng khát vọng làm như vậy, nhưng nàng cũng hiểu được bây giờ chưa phải thời cơ.

Tần Văn Thư bỗng nhiên dừng bước, nàng xem thấy trước mặt mình là Bắc Dã Thanh Diệp, cái này có thể giải thích vì sao Tả Khinh Hoan cũng xuất hiện ở đây. Tả Khinh Hoan và cô gái này thật đúng là Mạnh bất ly Tiêu (Tiêu, Mạnh chỉ 2 người, tức là Tiêu Tấn và Mạnh Lương, Cả 2 đều là nhân vật chính trong “Đương gia tướng”, đều là tướng quân, 2 người bọn họ sinh từ chi giao – sống chết có nhau, như hình với bóng, rất hiểu ý nhau. Câu này dùng để nói về tình bạn tốt, cảm tình sâu nặng, thường xuyên ở chung 1 chỗ).

Tần Văn Thư bỗng nhiên dừng chân, mà Tả Khinh Hoan bởi vì quán tính thân thể hơi nghiêng về phía trước, gần như quá đà sém đụng vào lưng Tần Văn Thư. Khoảng cách gần như thế, người được khí tức quen thuộc trên người Tần Văn Thư, khiến Tả Khinh Hoan nhịn không được nghĩ ôm chặt lấy nàng. Chỉ là thái độ của Tần Văn Thư vốn đã hơi buông lỏng trong nháy mắt lập tức kiến lập một bức tường cách ly thật dày, khiến Tả Khinh Hoan cho dù chỉ gần trong gang tấc cũng không dám làm càn. Tả Khinh Hoan tìm tòi nhìn theo tầm mắt của Tần Văn Thư, ở phía trước thấy được Thanh Diệp. Tả Khinh Hoan đột nhiên có ảo giác, Tần Văn Thư đang ghen sao? Cần thận nghĩ lại, khả năng này không lớn lắm.

Từ chỗ Bắc Dã Thanh Diệp nhìn qua, các nàng thoát nhìn rất thân mật. Nàng cho rằng Tả Khinh Hoan và Tần Văn Thư đã tiêu trừ sự hiểu lầm, nên mỉm cười hướng phía hai người bước lại.

“Xin chào, tôi là Bắc Dã Thanh Diệp, vẫn luôn muốn làm quen với Tần tiểu thư.” Thanh Diệp mỉm cười với Tần Văn Thư, lần đầu tiên ở khoảng cách gần tiếp xúc, kỳ thực nữ tử trước mặt mình một điểm cũng không xa lạ. Thanh Diệp cảm giác Tần Văn Thư giống nữ tử từ trong tranh bước ra, bởi vì Tả Khinh Hoan đã từng miêu tả qua toàn bộ nét đẹp của nàng.

“Tôi là Tần Văn Thư, rất vui được quen biết cô.” Tần Văn Thư cũng cười đáp lại. Còn hơn vẻ khản trương của Thanh Diệp, Tần Văn Thư rất tự nhiên, đối đáp với Thanh Diệp cũng vô cùng hòa nhã. Trên thực tế, Tần Văn Thư không có nửa điểm chán ghét cô gái trẻ này, dịu dàng như tơ liễu, cười rộ lên ngọt ngào, ngay cả giọng nói đều nhẹ nhàng, không có tính xâm lược, lại có khả năng thâm thấu lòng người.

“Kỳ thực, cô đối với tôi một điểm cũng không xa lạ, tỷ tỷ bình thường hay nhắc đến cô. Mỗi lần chỉ cần chị ấy nói về cô, tôi sẽ tò mò, cô là dạng người như thế nào, nên rất hy vọng có ngày được quen biết cô.” Thanh Diệp ôn nhu nói, nguyên bản có chút khản trương, nhưng sau khi tiếp cận Tần Văn Thư, liền tan thành mây khói. Trên người nữ nhân này có ma lực, giống như có thể làm lòng của người khác bình tĩnh.

“Chỉ hy vọng không khiến cô thất vọng, phải biết rằng được người chờ mong như vậy, sẽ làm cho tôi có áp lực rất lớn.” Tần Văn Thư hài hước hồi đáp. Chỉ là trong lòng nàng có chút phức tạp, Tần Văn Thư biết mình là một bộ phận cực kỳ tự mặt trong lòng Tả Khinh Hoan. Tả Khinh Hoan cùng thiếu nữ này có bao nhiêu tín nhiệm và thân mật mới khiến nàng tâm sự mọi chuyện cho thiếu nữ này nghe. Một tiếng tỷ tỷ của Thanh Diệp, tỏ rõ sự thân mật càng khiến Tần Văn Thư thấy có chút chói tai.

“Tần tiểu thư so với sự miêu tả của tỷ tỷ càng muốn hoàn mỹ hơn.” Thanh Diệp phát ra từ nội tâm ca ngợi.

“Thịnh danh chi hạ kỳ thực nan phó. Cô có hứng thú với những cổ vật này phải không, nói không chừng tôi có thể giúp cô hiểu thêm về chúng.” Tần Văn Thư khiêm tốn nói, chuyển dời trọng tâm đề tài, chủ động làm hướng dẫn du lịch cho Thanh Diệp.

Rất hiển nhiên, Tần Văn Thư làm hướng dẫn du lịch so với Tả Kinh Hoan xứng chức và hiểu biết hơn nhiều. Hầu như đối với từng cổ vật nàng đều có thể nói rõ lai lịch, cũng là liên miên không ngừng, làm cho Thanh Diệp nghe được thập phần hứng thú. Đồng thời trình độ thưởng thức nghệ thuật của Thanh Diệp cũng khiến Tần Văn Thư ngạc nhiên.

Rõ ràng Tần Văn Thư thân thiết với Thanh Diệp như vậy, còn cảm giác được sự yêu thích của nàng với Thanh Diệp. Nhưng Tả Kinh Hoan có thể cảm thấy Tần Văn Thư càng tỏ ra lạnh nhạt với mình hơn, cảm thấy Tần Văn Thư nhiệt tình với Thanh Diệp bao nhiêu, lại càng vắng vẻ mình bấy nhiêu. Trong lòng Tả Kinh Hoan hoàn toàn không có tư vị, không nghĩ tới có một ngày mình cũng phải ghen tị với Thanh Diệp, so ra, Thanh Diệp và Tần Văn Thư xác thực có càng nhiều đề tài chung.

Tần Văn Thư trò chuyện với Thanh Diệp càng lâu, lại càng yêu thích cô gái này hơn. Tần Văn Thư đột nhiên có cảm giác, nếu để Tả Kinh Hoan tiếp tục ở chung với Thanh Diệp vài năm, Tả Kinh Hoan có thể sẽ yêu thiếu nữ này. Dù sao thời gian nàng và Tả Kinh Hoan yêu nhau cũng chưa lâu bằng thời gian nàng và thiếu nữ này ở chung. Hơn nữa bản thân mình vượt trội thiếu nữ này chẳng qua chỉ là tuổi tác, cùng với sự lắng đọng của thời gian, thiếu nữ này một ngày nào đó sẽ đạt được trình độ hôm nay của mình, mà mình bại bởi thiếu nữ này cũng là thời gian, vẻ đẹp thanh xuân dào dạt và chí tiến thủ của nàng, mình đã không còn nữa.

Tần Văn Thư lại nổi giận vì sự ra đi của Tả Kinh Hoan, nếu không phải nàng bỏ đi, mình như thế nào sẽ sinh ra cảm giác bất an và tự ti như lúc này. Chỉ là cảm giác này cũng chỉ nảy sinh trong giây lát, Tần Văn Thư thấy suy nghĩ của mình rất buồn cười, có bao giờ nàng Tần Văn Thư cần phải so đo tuổi tác với người khác, thực sự là càng lớn càng giống trẻ con.

Thanh Diệp càng giao lưu với Tần Văn Thư, cảm giác mát mát ẩn giấu sâu dưới đáy lòng càng dày đặc. Tần Văn Thư thật sự hoàn mỹ không chê vào đâu được, ngay cả bản thân đều sinh ra cảm giác tự ti. Thanh Diệp mới càng lý giải tỷ tỷ ban đầu vì sao lại tự ti đến mức lựa chọn ly khai.

Thanh Diệp phát hiện được có người bị vắng vẻ lâu lắm, nàng xem ánh mắt tỷ tỷ nhìn mình rất u oán, giống như mình đoạt mất người trong lòng nàng vậy, không khỏi bật cười thành tiếng.

Tả Kinh Hoan bị nụ cười của Thanh Diệp làm cho có chút xấu hổ, bản thân né tránh ánh mắt chế nhạo của Thanh Diệp. Nàng vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Tần Văn Thư, nếu không phải Thanh Diệp còn đang ở đây, bản thân không chừng sẽ làm nũng lấy lòng Tần Văn Thư một phen.

“Tần Văn Thư...” Tả Kinh Hoan có chút ủy khuất và lấy lòng kêu lên, nỗ lực đoạt lại sự chú ý của Tần Văn Thư, không để Tần Văn Thư chỉ biết chú ý đến cô muội muội chỉ ưu tú hơn mình một chút, phải biết rằng trâu già gặm cỏ non là không đúng. Tả Kinh Hoan nghĩ xong có chút chột dạ, vì Tần Văn Thư không có chỗ nào giống trâu già đi. Chẳng qua Tần Văn Thư năm nay 33 tuổi, Thanh Diệp mới 23 tuổi, ở trình độ nào đó. Thanh Diệp xác thực quá trẻ, chỉ ít trong suy nghĩ của Tả Kinh Hoan thì cô muội muội này quá non.

Bộ dáng chân chó nịnh nọt của Tả Kinh Hoan khiến Thanh Diệp thấy rất mới lạ, với khuôn mặt tiên nữ của tỷ tỷ lại làm ra hành động này, nói không nên lời có cảm giác bất đồng. Nguyên lai đây là cách chung sống của hai người, không hiểu sao trong lòng lại có chút ước ao.

Tần Văn Thư chính là cố ý vắng vẻ Tả Kinh Hoan, thấy bộ dáng ủy khuất của nàng, trong lòng mới thoải mái không ít, thế nhưng nàng như trước không có ý muốn mềm lòng nữa.

Đi dạo một chút đã gần đến trưa, Tần Văn Thư chuẩn bị về nhà. Tả Kinh Hoan rất buồn bực, chuyện duy nhất làm cho nàng hơi mừng, đó là bản thân động chân động tay với Tần Văn Thư, không bị cự tuyệt. Chỉ là vừa nhớ đến thời gian vừa rồi bị Tần Văn Thư lơ là, Tả Kinh Hoan lại u oán nhìn đối phương, đáng tiếc người kia lại làm như không thấy.

“Em có thể gọi chị là Tần tỷ tỷ được không?” Thanh Diệp ngọt ngào vừa cười vừa hỏi.

Tần Văn Thư gật đầu, muội muội là do Tả Kinh Hoan kết nghĩa. Nếu là muội muội của Tả Kinh Hoan, tự nhiên cũng là muội muội của mình, đặc biệt cô em gái này còn rất được lòng người.

Tần Văn Thư đến bãi đậu xe để lấy xe. Hai người vừa về nước không bao lâu, Tả Kinh Hoan vội vàng làm việc, xe còn chưa chuẩn bị kịp, cho nên không lái xe đến. Do Tần Văn Thư có xe nên đưa hai người về. Kỳ thực Tần Văn Thư chủ yếu muốn đưa Thanh Diệp, Tả Kinh Hoan coi như tiện đường đi theo.

“Tần tỷ tỷ thật tốt.” Thanh Diệp phát ra từ nội tâm nói.

“Đúng vậy, hôm nay nàng đối xử với em tốt lắm.” Tả Kinh Hoan thừa nhận mình ghen tị. Người ta mới là kẻ bị ra rìa được không.

“Tỷ tỷ đang ghen sao?” Thanh Diệp hứng thú hỏi lại.

Tả Kinh Hoan tự nhiên không thừa nhận, làm gì có đạo lý ghen ăn tức ở với muội muội, nhưng Tần Văn Thư không khỏi rất thân thiết với Thanh Diệp.

“Nói không chừng, Tần tỷ tỷ cũng đang ghen nha!” Thanh Diệp suy đoán thật đúng là nhất châm kiến huyết. Tần tỷ tỷ nếu biết mình đang ở nhà của tỷ tỷ, chắc chắn sẽ phát ghen. Trong nhà Tả Kinh Hoan còn giữ lại rất nhiều đồ của Tần Văn Thư, Thanh Diệp tự nhiên biết Tần Văn Thư đã từng ở nơi đó. Đó là thế giới thuộc về hai người, bây giờ mình lại đến ở, Tần Văn Thư ít nhiều sẽ cảm thấy không gian cá nhân bị xâm nhập.

“Thanh Diệp ở đâu?” Tần Văn Thư mở miệng hỏi địa chỉ. Nàng cũng không nghĩ tới Tà Khinh Hoan sẽ để Thanh Diệp ở lại nhà mình.

“Em ở nhà của tỷ tỷ.” Thanh Diệp rất tự nhiên trả lời, nàng quyết định thúc đẩy một chút cho tỷ tỷ và Tần tỷ tỷ. Dù sao tỷ tỷ thoát nhìn rất sốt ruột rồi.

Tâm tình vốn tốt đẹp của Tần Văn Thư thoáng chốc biến mất sạch, vẻ mặt giống như kết băng. Thanh Diệp ở nhà Tà Khinh Hoan. Nhà của Tà Khinh Hoan chính là dành cho người độc thân, chỉ có một phòng ngủ, một chiếc giường. Tần Văn Thư không tin Tà Khinh Hoan sẽ ủy khuất để Thanh Diệp ngủ trên sofa, như vậy hai người nhất định ngủ chung một giường, hai người có thể thân thiết đến mức đồng sàng cộng chẩm (chung chăn chung gối) sao? Tần Văn Thư vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, trong lòng cực kỳ khó chịu, có loại cảm giác bị xâm phạm lãnh địa, đồng thời cảm thấy không chỉ có mình mới được đối xử đặc biệt.

Tà Khinh Hoan hậu tri hậu giác cảm thấy có điểm không ổn.

“Thanh Diệp vừa tới Trung Quốc, chưa có chỗ dừng chân, cho nên tạm thời ở nhà của ta, đợi Tiêu di trở về...” Tà Khinh Hoan nhanh chóng lên tiếng thanh minh.

Thế nhưng Tần Văn Thư không nói gì, giống như không có nghe lọt tai. Tà Khinh Hoan lại cảm giác bản thân đang độc thoại một mình, bởi vì Tần Văn Thư hoàn toàn không phản ứng lại bất cứ câu nói nào của mình. Tà Khinh Hoan cảm thấy nỗ lực nguyên buổi sáng của mình hình như đổ sông đổ biển, giống như quan hệ của hai người càng lúc càng căng.

Thanh Diệp thấy bầu không khí cứng nhắc trong xe, thầm nghĩ không phải mình giúp bậy giúp bạ đi.

Tới trước khu nhà của Tà Khinh Hoan, Thanh Diệp nói tiếng cảm ơn, nhanh chân mượn cớ lên nhà trước, chừa lại Tà Khinh Hoan và Tần Văn Thư ở trong xe.

“Tần Văn Thư, Thanh Diệp chỉ là muối muối.” Tà Khinh Hoan có chút lo lắng giải thích.

“Người nên xuống xe.” Tần Văn Thư rất lạnh nhạt đáp lại, hiển nhiên đối với đề tài này hoàn toàn không có hứng thú, cũng không nghĩ tiếp tục nghe.

“Không muốn.” Tà Khinh Hoan cho dù chết cũng nhất quyết không bước xuống.

Tần Văn Thư híp mắt, trong lòng nảy sinh tức giận.

“Người xác định không xuống?” Giọng nói của Tần Văn Thư càng trở nên lạnh lẽo. Đây là thái độ lạnh lùng nhất từ khi hai người gặp lại tới giờ.

“Tần Văn Thư, người không thích ta ở chung với Thanh Diệp, ta không về đó nữa, người không cần giận có được hay không?” Tà Khinh Hoan cực lực hạ thấp thái độ, kỳ thực nàng cũng hiểu hai người ở chung không thích hợp. Nguyên bản muốn dọn ra ngoài ở, chỉ là Tiêu di nhanh trở về, nghĩ đến chỉ có hai ngày, qua hai ngày là tốt rồi. Tự nhận bản thân và Thanh Diệp trong sạch, nên cũng không để trong lòng, đâu nghĩ đến lại phát sinh phức tạp như thế?

Tần Văn Thư thấy Tà Khinh Hoan chết cũng không chịu đi xuống, liền mở cửa xe, tự mình bước ra ngoài.

Tà Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư trực tiếp bỏ xe chạy lấy người, lại càng sốt ruột, nhanh chân đi xuống, chuẩn bị đuổi theo Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư đón một chiếc taxi đi mất, lại không có taxi khác để đón. Tà Khinh Hoan quay đầu muốn lái xe của Tần Văn Thư, nhưng làm sao còn thấy được bóng dáng nàng.

Ngồi ở trên xe hồi lâu, Tà Khinh Hoan mới lấy di động nhắn tin cho Thanh Diệp.

“Mấy ngày nay buổi tối chị ở chung với Tần Văn Thư, trước không nói, nàng hình như còn đang giận dữ.” Tần Văn Thư không thích mình ở chung với Thanh Diệp. Tà Khinh Hoan liền dự định không về nhà, lại sợ Thanh Diệp biết xong tự trách. Không thể làm gì khác hơn là thuận theo tâm ý của muối muối, cho rằng Tần Văn Thư và mình đã hòa hảo.

Thanh Diệp trong lòng còn đang lo lắng, cho rằng ý tốt của mình làm thành chuyện xấu, nhận được tin nhắn của Tà Khinh Hoan mới yên tâm.

Nữ thần ghen tị tuy là chuyện tốt, nhưng lòng đố kỵ của nữ thần không phải người thường có thể chịu được. Nghĩ đến Tà Khinh Hoan cảm thấy nhân sinh của mình thật ư ảm, có nhà không thể về, không ai so với mình càng đáng thương.

Trong lòng Tần Văn Thư cũng không thoải mái, không thoải mái đến mức vừa thấy Tà Khinh Hoan đã nổi giận. Nữ nhân đó làm sao có thể giấu mình cùng người khác thân mật như vậy, mặc dù là đối xử tốt với muối muối, nàng cũng không cho phép. Tần Văn Thư lúc này mới phát hiện lòng độc chiếm của mình lớn kinh khủng, nàng không tin Tà Khinh Hoan không biết tâm ý của Thanh Diệp. Thế mà nữ nhân kia còn mặc kệ đám cùng Thanh Diệp thân cận, quả thực là không thể tha thứ. Tần Văn Thư càng nghĩ càng sinh khí, nàng cũng không thích bản thân câu kinh như bây giờ, hoàn toàn không thể tĩnh tâm suy nghĩ, lại càng thêm giận chó đánh mèo Tà Khinh Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Hạ Thuốc

Tả Khinh Hoan không chỗ dừng chân, không thể làm gì khác hơn là đến khách sạn thuê phòng. Ở khách sạn mấy ngày, Tả Khinh Hoan cảm thấy đặc biệt khổ sở. Trước đây ở Nhật, Tần Văn Thư không có bên cạnh, cảm giác cô tịch và điên cuồng tưởng niệm còn cố gắng kiềm nén, bởi vì trong lòng luôn tồn tại một tín niệm, nàng đều có thể nhẫn nại. Nhưng hôm nay đã quay lại, cùng ở trong một thành phố với người yêu, nhưng không thể gặp gỡ hoặc gần nhau, nghĩ đến Tả Khinh Hoan lại trăn trở khó ngủ, cũng không biết bao giờ Tần Văn Thư mới hết giận. Càng không gặp được Tần Văn Thư, Tả Khinh Hoan phát hiện bản thân càng nóng nảy và sốt ruột, hận không thể phóng thẳng đến trước mặt Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư về nhà đã một hồi lâu, trong lòng vẫn còn tức giận, nàng vừa nghĩ đến việc Tả Khinh Hoan và Thanh Diệp cùng ngủ trên một chiếc giường, khúc mắc trong đầu như thế nào cũng không thể tiêu trừ. Bản thân mình trong ba năm nay luôn giữ một khoảng cách nhất định với người khác, không để cho ai xâm nhập vào khu vực an toàn của mình. Tả Khinh Hoan khen ngược, nhận thức một muội muội không nói, còn hòa hảo cùng muội muội thân mật khăng khít. Tần Văn Thư nghĩ đến trong lòng lại dấy lên một ngọn lửa, không có xu hướng lụi tàn mà càng cháy càng mạnh. Đây là kết quả của lòng đố kỵ, cho nên trong thời gian ngắn Tần Văn Thư không muốn gặp Tả Khinh Hoan, vì thế không hề bước ra cửa. Chuyện này lại làm Lâm Tĩnh Nhân vui như điên, khó được nữ nhi có nhiều thời gian giúp mình trò chuyện.

“Nghe tiểu Vũ nói, cô gái kia đã về nước.” Lâm Tĩnh Nhân vẫn đều muốn gặp mặt Tả Khinh Hoan, đáng tiếc chưa có cơ hội. Theo đạo lý, nếu cô gái kia trở lại, Văn Thư phải vui vẻ mới đúng, thế nhưng bà cảm giác Văn Thư hoàn toàn không có tâm tình giống như được gặp lại người yêu.

“Dạ.” Tần Văn Thư thần nhiên trả lời.

“Con còn giận chuyện nàng ra đi không lời từ biệt ba năm trước phải không?” Lâm Tĩnh Nhân thấy thái độ lạnh nhạt của nữ nhi, đoán rằng nàng đang giận nữ hài kia. Từ nhỏ đến lớn số lần nữ nhi tức giận có thể đếm được trên đầu ngón tay, nổi giận như lúc này quả thật chưa từng xảy ra.

Tần Văn Thư vẫn giữ trầm mặc, còn hơn Tả Khinh Hoan bỏ đi ba năm trước. Hiện tại nàng càng tức chuyện Tả Khinh Hoan đối xử quá mức thân mật với Thanh Diệp.

Lần trước nói đến chuyện cô gái ấy bỏ đi, Văn Thư vẫn chưa tức giận như lúc này, chẳng lẽ đã phát sinh chuyện gì khiến Văn Thư càng để ý hơn?

“Tiểu Vũ nói cô gái đó còn cùng một cô gái người Nhật trở về, là bởi vì cô gái Nhật kia phải không?” Lâm Tĩnh Nhân hỏi thử, tâm tư của người mẹ quá nhiên tinh tế, vừa đoán lập tức liên tưởng được vài phần.

“Mẹ, con không sao, mẹ đừng đoán mò nữa.” Tần Văn Thư hướng Lâm Tĩnh Nhân mỉm cười, cũng không nghĩ tiếp tục đề tài này. Lâm Tĩnh Nhân là người khôn khéo, lập tức nhìn ra nụ cười của con gái có phần miễn cưỡng, xem ra bản thân mình đoán trúng rồi, khó được nữ nhi luôn luôn xuất sắc cũng sẽ có thời điểm không tự tin.

“Hai người ba năm không gặp, không phải là tiểu biệt thắng tân hoan chính là thời điểm tình ý nồng nàn không đúng sao? Người ta cũng là con gái, vạn nhất người ta không chịu nổi tính tình lạnh nhạt của con, đi tìm người khác làm sao bây giờ?” Lâm Tĩnh Nhân thật đúng là lửa cháy thêm dầu mà nói. Nữ nhi một khi sinh khí tám phần chắc chắn sẽ cực kỳ lạnh nhạt con gái người ta.

“Nếu nàng dễ dàng thay lòng đổi dạ, con không cần!” Tần Văn Thư nhủ mảy may nói, người mà Tần Văn Thư lựa chọn nào có dễ dàng thay lòng đổi dạ như thế.

Lâm Tĩnh Nhân thấy Tần Văn Thư trúng bẫy, không khỏi lên tiếng cười, hiếm khi thấy được nữ nhi giận dữ, lúc này mới giống một cô gái đang yêu chứ.

“Mẹ!” Tần Văn Thư bị mẹ của mình trêu chọc có chút đỏ mặt. Tần Văn Thư vốn không muốn thừa nhận bản thân mình đổ ky, hôm nay bị mẹ mình nhìn thấu, không biết để mặt mũi ở chỗ nào.

“Con gái của mẹ ưu tú như thế, cô gái đó có con rồi làm sao còn vừa mắt những người khác chứ? Nàng ở bên ngoài ba năm chỉ sợ là ăn không ít khổ, người ta cũng là nữ hài tử, cũng cần người đau lòng, con đừng lãnh lạc người ta đó.” Lâm Tĩnh Nhân thế nhưng biết một khi nữ nhi lạnh nhạt với người khác uy lực lớn cỡ nào, sợ cô gái kia chịu không nổi. Từ nhỏ đến lớn, người dám theo đuổi nữ nhi không nhiều lắm. Nữ nhi xuất sắc là một chuyện, ngoài ra nữ nhi tuy đối người ngoài ôn hòa, thế nhưng cảm giác xa lánh nàng tạo ra lại khiến vô số người dừng chân, làm cho bọn họ chỉ dám đứng xa xa nhìn mà không dám bước tới gần làm quen.

“Mẹ, con còn chưa cưới nàng vào nhà, ngài đã biết cách đau lòng con đau rồi.” Tần Văn Thư bất mãn nói, nhưng mà trong lòng lại có chút vui vẻ. Mẫu thân là thật tâm mong muốn bản thân mình tìm được hạnh phúc.

“Bởi vì đó là người yêu của Văn Thư, cho nên yêu ai yêu cả đường đi lối về.” Lâm Tĩnh Nhân nghĩ đến tương lai lâu dài. Bà vì nữ nhi đều có dự định trong tương lai, nếu nữ nhi yêu chính là nữ nhân, không có hài tử, bà dự định tặng đứa con thứ hai của tiểu Vũ để làm thừa tự cho Văn Thư, có một đứa con mới giống một gia đình hoàn chỉnh.

“Thế nào rồi?” Lý Hâm hỏi người đang lộ ra biểu tình buồn bã ảm đạm là Tả Khinh Hoan.

Từ lần trước đụng phải, đã có một tuần Tả Khinh Hoan chưa gặp lại Tần Văn Thư. Tả Khinh Hoan nghĩ bản thân không thấy được Tần Văn Thư nhanh

muốn phát điên, thế nhưng lại không thể trực tiếp chạy tới biệt thự của Tần gia để đòi người. Dù sao Tần lão gia tử hân không thể khiến mình và Tần Văn Thư nội bộ mâu thuẫn mà xa nhau, tự nhiên chỉ có thể đợi đến lúc nắm ni được Tần Văn Thư, mới dám đến Tần gia bái phỏng. Sau đó ép Tần lão gia tử thực hiện hứa hẹn. Vấn đề là hiện tại không gặp được Tần Văn Thư, khiến nàng hết đường xoay xở, mau sốt ruột muốn chết rồi.

Tà Khinh Hoan đơn giản kể lại chuyện lần trước cho Lý Hâm nghe.

“Xem ra Tần Văn Thư là phát ghen a, có thể ghen nói rõ vấn đề không lớn. Chỉ cần bỏ gặp được Tần Văn Thư, đưa nàng lên giường lăn lộn vài vòng, vấn đề gì đều có thể giải quyết.” Lý Hâm phát biểu cao kiến tinh túy của mình. Đầu giường đánh nhau cuối giường hòa hảo, câu này không phải không có đạo lý. Mỗi lần Văn Văn làm mình tức giận, ở trên giường vận động một phen, bản thân tức giận cái gì cũng chẳng nhớ nổi. Trên thực tế, Lý Hâm căn bản sẽ quên mất bản thân tức giận cái gì.

“Vấn đề là, hiện tại nàng không để ý tới mình, mình không thấy được bóng dáng của nàng.” Không nói đến mình rất cơ khát muốn cùng Tần Văn Thư lên giường. Vấn đề là bản thân căn bản không thấy được nàng, cho dù gặp được, Tà Khinh Hoan cũng không cảm thấy lên giường là có thể đối phó được Tần Văn Thư. Nghiêm Nhượng Vấn đối phó Lý Hâm là chuyện dễ dàng, Lý Hâm đối phó Nghiêm Nhượng Vấn tất nhiên không dễ, giống như Tần Văn Thư muốn đối phó mình, quả thực là dễ như trở bàn tay, còn mình đối phó với nàng, vô vọng đi.

“Đêm nay các quan chức cao cấp ở Tần thị có một bữa tiệc rượu. Có người nói Tần Văn Thư sẽ xuất hiện, mình là phu nhân phó giám đốc, cho nên có thể lạm dụng chức quyền một chút.” Lý Hâm vẽ mặt tự hào khoe công.

Tà Khinh Hoan có điểm do dự, tiệc rượu nội bộ của Tần thị, mình đến không thỏa đáng. Nhưng để gặp mặt Tần Văn Thư, nàng mặc kệ. Không thể lấy danh phận tổng giám đốc đương nhiệm của Hạo Đạt đến, có thể làm người phục vụ chắc là ổn thỏa.

Tần Văn Thư vốn không muốn tới tham gia bữa tiệc này, chỉ bất quá đại ca và Nghiêm Nhượng Vấn hết lòng mời, không thể chối, mới miễn cưỡng xuất hiện tham gia.

Tần Văn Thư vừa đến, Tà Khinh Hoan đã nhìn thấy ngay, đáng tiếc bản thân hiện tại lấy thân phận của một người phục vụ, không thể liêu lĩnh đến gần, chỉ có thể đứng ở một góc nhỏ, xa xa ngắm nàng. Rõ ràng Tần Văn Thư gần trong gang tấc, sao lại cảm giác giống như xa tận chân trời. Điều này làm cho cảm giác lo âu trong lòng Tà Khinh Hoan càng tràn lan, nàng cảm thấy xa xa nhìn Tần Văn Thư mà cái gì đều không làm được khiến bản thân rất bất mãn.

Tà Khinh Hoan nhìn Tần Văn Thư bị một đám quản lý cao cấp vây quanh, căn bản không có thời gian một mình. Vừa thấy đồ uống trong tay Tần Văn Thư đã trống không, Tà Khinh Hoan linh cơ khẽ động đi lấy một ly nước chanh pha thêm một chút rượu mạnh vào, sau đó đưa cho Lý Hâm.

“Bỏ đưa ly nước chanh này cho Tần Văn Thư đi.” Tà Khinh Hoan quý dị dặn dò Lý Hâm.

“Có huyền cơ?” Lý Hâm hiếu kỳ hỏi.

“Đề đến khi Tần Văn Thư đỏ mặt, bỏ tìm đại cái cơ đưa nàng ra ngoài nha.” Tà Khinh Hoan nghĩ biện pháp này có phần âm hiểm, nhưng có cách tiếp cận Tần Văn Thư là tốt rồi, đêm nay tất phải đem Tần Văn Thư gạt vào trong tay.

“Bỏ hạ xuân dược?” Lý Hâm kinh ngạc kêu to, Tà Khinh Hoan quả nhiên gấp gáp, vạn nhất được tính phát tác Tần Văn Thư đợi không kịp thì sao? Lý Hâm đã nghĩ bậy nghĩ bạ.

“Là rượu thôi.” Nếu không phải sợ ảnh hưởng hình tượng của bản thân, Tà Khinh Hoan thật muốn trợn trắng mắt nhìn Lý Hâm, rõ ràng kẻ nặng khẩu vị là Lý Hâm có được hay không, nàng làm sao có khả năng bỏ mấy thứ hạ lưu này cho Tần Văn Thư.

Lý Hâm một bộ thông tình đạt lý, xem ra Tà Khinh Hoan chấp nhận sáng kiến của mình, chuẩn bị chuốc say Tần Văn Thư, hắc hắc. Lý Hâm đặc ý hướng Tà Khinh Hoan cười đến không đứng đắn, sau đó lẳng lơ cầm ly nước chanh pha rượu đi về phía Tần Văn Thư.

Tà Khinh Hoan cảm thấy rất vô lực với Lý Hâm, không muốn giải thích thêm cái gì, nàng toàn là suy nghĩ những thứ xấu xa. Tà Khinh Hoan chỉ muốn tạo ra một cơ hội để mình và Tần Văn Thư cùng một chỗ mà thôi.

Lý Hâm rất nhiệt tình đưa nước chanh cho Tần Văn Thư, sau khi tiếp nhận ly nước, tuy nghĩ hành động của Lý Hâm có chút kỳ lạ, nhưng Tần Văn Thư không để trong lòng. Lý Hâm hoàn thành nhiệm vụ xong, xoay người hướng Tà Khinh Hoan giong chữ V thắng lợi. Tà Khinh Hoan lúc này nào có tâm tư để ý Lý Hâm, chỉ là khàn trương nhìn chằm chằm ly nước trong tay Tần Văn Thư, thấy nàng cầm ly nước bất động, trong lòng không biết có bao nhiêu sốt ruột. Chẳng qua bao lâu, Tần Văn Thư mới nhấp một ngụm, Tà Khinh Hoan cảm giác trái tim khàn trương từng đợt, càng nhảy càng nhanh.

Tần Văn Thư uống một chút, phát hiện Lý Hâm đang chằm chằm nhìn về phía mình. Lý Hâm thấy Tần Văn Thư nhìn lại hướng này, lập tức tặng cho nàng một nụ cười quyến rũ lẳng lơ, thuận tiện phao mị nhãn, khiến da gà trên người Tần Văn Thư đều nổi lên.

Tần Văn Thư chỉ uống một ngụm nhỏ, cảm giác gương mặt có chút nóng lên, đầu hơi say xắm.

“Có phải bị choáng váng hay không, tôi đưa cô đến phòng VIP dành cho khách nghỉ nha.” Lý Hâm thấy Tần Văn Thư đỏ mặt, liền biết rượu bắt đầu phát huy tác dụng, rất nhiệt tình đề nghị.

Tần Văn Thư rốt cuộc biết chỗ nào không đúng, trong ly nước chanh có pha rượu.

“Cũng tốt.” Tần Văn Thư bây giờ vô lực truy cứu vì sao Lý Hâm có ý pha rượu vào nước chanh đưa cho mình. Nhưng cơ thể chỉ cần đựng một giọt

rượu sẽ say, bản thân xác thực không thích hợp chân chữ ở nơi này.

Tần Văn Thư bước vào căn phòng do Lý Hâm an bày, liền thấy Tả Khinh Hoan với trang phục nhân viên phục vụ. Nàng đã hiểu đây tuyệt đối là máy trò xấu do Tả Khinh Hoan bày ra, Tần Văn Thư hơi tức giận nghĩ bỏ ra ngoài. Tả Khinh Hoan lại ôm chặt lấy nàng, không để nàng rời đi, cũng không biết là có phải do tác dụng của rượu, hay bởi vì Tả Khinh Hoan ôm quá chặt, Tần Văn Thư hoàn toàn không có đường né tránh.

“Tần Văn Thư, ta nhớ ngươi đều nhanh phát điên rồi, không cần sinh khí nữa được không?” Tả Khinh Hoan dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất để cầu xin. Vòng tay ôm chặt Tần Văn Thư vào lòng, cố gắng để cho nàng ở trong lòng mình ngoan ngoan lại.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Làm Lành....!!!!

Động tác gãy dựa của Tần Văn Thư dần dần giảm xuống. Khí tức trên người Tả Khinh Hoan nồng nàn vây quanh, hơi thở của nàng làm Tần Văn Thư không nổi dậy, nên để mặc cho bản thân tham lam nhớ kỹ khí tức và sự ấm áp của nàng.

Tả Khinh Hoan cảm giác người trong lòng đã yên lặng hơn, mới có chút yên tâm, không khỏi ôm chặt đối phương, hận không thể đem Tần Văn Thư nhét vào trong cơ thể mình.

“Tần Văn Thư, ta rất nhớ ngươi.” Tả Khinh Hoan ôm chặt Tần Văn Thư, nhỏ giọng nỉ non, giống như muốn chuyển cấp sự tưởng niệm nồng đậm này cho người yêu.

“Tả Khinh Hoan, ta ghét ngươi, làm ta đợi một lần chính là ba năm...” Tần Văn Thư say, nên mới dám oán giận thổ lộ những lời chôn giấu dưới đáy lòng. Nếu như là những lúc bình thường, có chết cũng không nói, nàng mới không muốn bản thân mình giống một oán phụ trách cứ Tả Khinh Hoan.

“Là ta không tốt, không cần tức giận nữa được không?” Tả Khinh Hoan dụ dỗ lừa gạt. Nàng chưa từng muốn để Tần Văn Thư chờ ba năm. Ba năm này quả thật bản thân cũng chẳng tốt đến đâu, tương lai sẽ không bao giờ dám bỏ Tần Văn Thư mà đi.

“Đúng là xấu xa, không chỉ để ta đợi chờ, còn dẫn theo một muội muội trở về, đã vậy còn thân mật ân ái ở chung với nhau, đáng ghét muốn chết...” Tần Văn Thư càng nói càng sinh khí, lại muốn gãy dựa khỏi ôm ấp của Tả Khinh Hoan.

Tả Khinh Hoan làm sao để nàng tránh ra, nghe Tần Văn Thư vừa làm nũng vừa oán trách, trong lòng Tả Khinh Hoan mềm thành một mảnh. Chỉ có những lúc quá chén Tần Văn Thư mới lộ ra bộ dáng làm nũng của tiểu nữ nhi. Ngày thường nữ thần chỉ biết làm mặt lạnh cho mình coi, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời thật lòng. Lúc nào cũng khách sáo muốn chết, không giống bây giờ có thể phun ra lời trong tim. Hiện tại Tần Văn Thư đáng yêu quá mức, rượu đúng là thứ tốt.

“Đúng vậy, đúng vậy.... Tả Khinh Hoan là kẻ đáng ghét.” Tả Khinh Hoan vuốt ve lưng của Tần Văn Thư, a dua theo lời nàng để trấn an.

“Tả Khinh Hoan là kẻ đáng ghét...” Giọng nói của Tần Văn Thư càng lúc càng nhẹ. Nàng cảm thấy đôi mắt của mình càng ngày càng nặng, mệt quá, nàng buồn ngủ đến mức không muốn tiếp tục đề ý Tả Khinh Hoan.

Tả Khinh Hoan thấy Tần Văn Thư mau ngủ say, hơi thở dài, thời điểm Tần Văn Thư khá ái sao lại ngán ngủ như vậy? Nàng còn muốn dụ Tần Văn Thư nói ra vài câu trong lòng nữa a!

“Yêu Tả Khinh Hoan không?” Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng lay động cơ thể của Tần Văn Thư. Vấn đề này trả lời xong rồi hãy ngủ tiếp.

“...” Tần Văn Thư khẽ nhắm mắt, bất mãn Tả Khinh Hoan không cho mình ngủ, trực tiếp dựa vào trên vai nàng ngủ mất.

Thấy Tần Văn Thư đã say giấc, Tả Khinh Hoan liền ôm nàng đặt lên giường, để cho nàng ngủ thoải mái một chút. Sau khi giúp Tần Văn Thư cởi bỏ đôi giày cao gót, nàng kéo xuống dây kéo trên chiếc đầm dạ hội, cởi bỏ bộ váy và chiếc áo ngực bên trong. Bộ ngực đầy đặn nõn nà của Tần Văn Thư đập vào trong mắt khiến hô hấp của Tả Khinh Hoan tăng nhanh. Nàng đè xuống xung động trong lòng. Tần Văn Thư có lẽ vẫn còn sinh khí, thời gian miễn cưỡng, e rằng phải nhẫn nại hơn mới được. Tả Khinh Hoan nhanh chóng cầm chân lên, che lại cơ thể xinh đẹp của Tần Văn Thư, chỉ sợ bản thân nhìn nhiều quá sẽ không kiềm nén được.

Nàng còn giúp Tần Văn Thư tẩy sạch trang điểm trên mặt, chờ mọi chuyện đều dọn dẹp xong xuôi, Tả Khinh Hoan mới yên tĩnh nằm xuống bên cạnh Tần Văn Thư, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt say ngủ của người yêu. Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phần giữa lông mày, sau đó chậm rãi chuyển xuống chóp mũi tinh xảo, giống như nhìn cách nào cũng đều thiếu. Ba năm qua, trong lòng luôn có cảm giác đói khát, trái tim trống rỗng. Nàng nghĩ bản thân đã nhồi vào rất nhiều thứ để lấp đầy, nhưng nguyên lai vẫn không đủ bởi vì thiếu Tần Văn Thư.

Tả Khinh Hoan cúi đầu, dịu dàng hôn lên trán Tần Văn Thư một cái. Tần Văn Thư, cuối cùng ta cũng có thể trở lại bên cạnh ngươi.

Tần Văn Thư mở mắt, cảm giác trên người không có mặc đồ, nhưng mà nội y còn giữ lại, điều này làm cho nàng yên tâm, hoàn hảo Tả Khinh Hoan không làm gì quá phận.

“Tĩnh rồi?” Tả Khinh Hoan hướng Tần Văn Thư phóng ra một nụ cười sáng lạn đến không thể sáng lạn hơn. Người ta thường nói không ai đưa tay đánh khuôn mặt cười. Nụ cười đối với mọi người mà nói đa phần đều làm người ta vui vẻ.

Tần Văn Thư lạnh lùng liếc nhìn Tả Khinh Hoan, không dự định để ý nàng. Vừa nghĩ đến bản thân đêm qua say rượu nói ra hai câu, cảm thấy không còn mặt mũi. Tả Khinh Hoan thực sự là khó ưa đến cực điểm. Bản thân mình chưa tha thứ nàng, nàng lại sử dụng ám chiêu với mình, đúng là nữ nhân chọc người tức giận.

“Đã vài ngày ta không nhà về, mấy ngày nay một người ở trong khách sạn.” Tả Khinh Hoan đáng thương kể khổ.

Những lời này của Tả Khinh Hoan còn chưa đủ để Tần Văn Thư mềm lòng, Tần Văn Thư không nghĩ để ý đến nữ nhân này dù chỉ là một điểm, ngồi dậy mặc lại y phục, đang muốn bỏ đi. Tả Khinh Hoan biết nếu hiện tại để nàng bước ra khỏi cánh cửa này, Tần Văn Thư sợ là sẽ lại giận mình hơn, tuyệt đối không thể để nàng đi ra ngoài. Tả Khinh Hoan từ phía sau ôm lấy người phía trước, không cho nàng bước ra một bước.

“Tần Văn Thư, ta không có gì với Thanh Diệp hết, mặc dù có thể thân thiết với Thanh Diệp hơn người khác, cũng là vì Thanh Diệp rất giống ngươi. Ngươi biết ta từ nhỏ không có thân nhân, nghĩa phụ và Thanh Diệp đều thật lòng đối xử với ta như người nhà. Mà ta cũng thật tình coi Thanh Diệp như muội muội. Ba năm qua, mỗi một dây thần kinh của ta đều căng cứng, mỗi ngày chỉ ngủ được 3 tiếng. Bởi vì ta nghĩ nhanh chóng trưởng thành, nhanh một chút đi tới bên cạnh ngươi. Mỗi lần nhớ đến ngươi, nhớ đến sắp không thể kiên trì, ta sẽ tâm sự với Thanh Diệp về ngươi. Chỉ cần nói đến ngươi, ta sẽ có thêm sức lực mới, chỉ khi nào rất nhớ ngươi ta mới kể cho Thanh Diệp nghe. Thực ra ta không chắc chắn sau ba năm ngươi còn có thể yêu ta hay không. Ta sợ mọi nỗ lực đều vô ích, thế nhưng đã đi tới nước này, không thể quay đầu lại, ta chỉ có thể buông tay cuộc một ván...” Tả Khinh Hoan ôm lấy Tần Văn Thư, thân thể khẽ run rẩy. Ba năm qua bản thân đều sống trong khủng hoảng, sợ kết quả không như ý muốn, sợ sau ba năm bản thân vẫn không đạt được yêu cầu của Tả Chính. Kỳ thực bản thân không phải kiên cường như trong tưởng tượng, mỗi lần Tần Văn Thư lãnh đạm đều làm nàng lâm vào tình trạng khủng hoảng.

Tần Văn Thư cảm thấy cơ thể của Tả Khinh Hoan đang run lẩy bẩy, cũng cảm giác được tâm lý khủng hoảng của nàng, trái tim liền mềm nhũn. Ba năm, tuy bản thân chờ đợi rất cực khổ, nhưng so với mình, Tả Khinh Hoan sợ là càng không thể sống an nhàn được. Không đành lòng tiếp tục dằn vặt cô gái này, dù sao mình thương yêu nàng so với ai khác càng phải sâu đậm hơn. Tần Văn Thư biết Tả Khinh Hoan là một người khuyết thiếu tình yêu từ nhỏ. Thanh Diệp cho nàng thân tình, nàng sẽ không từ chối. Chẳng những thế Thanh Diệp còn là một người khá giống mình, Tả Khinh Hoan thân cận Thanh Diệp cũng là trong dự liệu. Nhưng thân thiết như vậy tóm lại là làm cho mình không vui. Chẳng qua nếu mình khẳng định không tha thứ nàng, thì có chút không biết điều. Nhanh như vậy đã hòa hảo khiến Tần Văn Thư không cam lòng.

“Ba năm trước đây, Thi Vân Dạng hỏi ta, ai có thể dựa vào tình yêu tư hữu núi Phú Sĩ. Lúc đó ta rất chột dạ, nghĩ bản thân chiếm đoạt một thứ không thuộc về mình, cảm giác đó ngươi không thể hiểu rõ.” Tả Khinh Hoan cảm giác thân thể Tần Văn Thư đã thả lỏng. Nàng biết Tần Văn Thư đã có chút mềm lòng. Điều này làm cho Tả Khinh Hoan nhảy nhót trong lòng, kỳ thực mình có rất nhiều điều cần nói rõ với Tần Văn Thư, muốn cho Tần Văn Thư thấu hiểu cảm thụ lúc đó của mình.

“Vậy bây giờ tư hữu núi Phú Sĩ còn chột dạ hay không?” Đây mới là trọng tâm, nàng muốn biết người nào đó hiện tại có thể còn tự ti hay không. Nếu vẫn còn tự ti, ba năm qua thực là không công lãng phí.

Nghe được lời này, Tả Khinh Hoan vui vẻ đến mức muốn hét rầm lên.

“Ngươi là núi Phú Sĩ sao?” Tả Khinh Hoan hỏi ngược lại. Mấy năm nay, nàng đã thấu hiểu một đạo lý, khoảng cách chân chính không phải sự chênh lệch về thực lực, mà là chênh lệch trong tâm lý. Tần Văn Thư muốn không phải một người cực kỳ ưu tú, mà là một người có tâm hồn không úy kỵ sự xuất sắc của nàng. Nhưng mình phải trở nên vĩ đại là điều tất yếu, bởi vì người nhà của nàng cần một người xuất sắc để xứng đôi với nàng. Tình yêu nếu không có sự chúc phúc của người nhà thì không thể coi như viên mãn.

“Mệt cho Thi Vân Dạng, so sánh ta với núi Phú Sĩ.” Tần Văn Thư có thể tưởng tượng năm đó bộ dáng hung ác bỏ đá xuống giếng của Thi Vân Dạng. Tên kia vẫn luôn e sợ thiên hạ chưa đủ loạn, thế nhưng vừa nghĩ đến Thi Vân Dạng biến thành ngu ngốc lại mất tích hơn nửa năm, nàng cảm thấy rất đáng đời người bạn thân này. Đáng tiếc tên kia thương thế khỏi rồi đã quên đau đớn, vẫn là tính tình xấu xa, tuy đã thu liễm không ít, nhưng bản chất không thay đổi.

“Khi đó núi Phú Sĩ đối với ta rất có áp lực, người ta mới có thể lý khai tự mình thử nghiệm một phen.” Tả Khinh Hoan nỗ lực chạy tội cho mình.

Tần Văn Thư khẽ nhún mày, núi Phú Sĩ cái gì, nữ thần cái gì, đều do các nàng tự nói ra, bản thân mình cho tới bây giờ chưa nghĩ sẽ trở thành mảy thú này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Khi Dễ Hay..... Bị Khi Dễ?!?!

“Tần Văn Thư, người quay lại nhìn ta có được hay không?” Tả Khinh Hoan nhẹ nhàng hỏi, nàng muốn nhìn Tần Văn Thư, muốn từ trong mắt đối phương nhìn thấy bản thân.

Tần Văn Thư chần chờ trong giây lát, mới chậm rãi xoay người lại, đối diện với gương mặt của người yêu. Lúc này Tần Văn Thư mới biết, nguyên lai ba năm qua, bản thân thực sự rất nhớ cô gái trước mặt này, so với trong tưởng tượng của mình còn hơn nhiều.

Tả Khinh Hoan nâng đôi tay của Tần Văn Thư lên chạm vào mặt mình, khuôn mặt nhẹ nhàng ma sát lòng bàn tay của nàng. Bây giờ Tả Khinh Hoan cực kỳ giống một con vật nhỏ dịu ngoan tỏ ra hiền lành trước mặt chủ nhân, bộ dáng lấy lòng ngoan ngoãn như thế, ngay cả người có ý chí sắt đá cũng phải mềm lòng. Ít nhất trái tim của Tần Văn Thư đã trở nên mềm mại, nàng nghĩ thầm, sau ba năm Tả Khinh Hoan càng hiểu cách nắm bắt lòng người.

“Tần Văn Thư, người không nhớ ta sao?” Tả Khinh Hoan nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói tràn ngập sự mong đợi.

Tự nhiên là nhớ rồi, thế nhưng nàng không muốn nói thật cho Tả Khinh Hoan nghe.

“Tần Văn Thư, người không muốn ôm ta một cái sao?” Tả Khinh Hoan lại dùng giọng nói khát khao được người thương yêu với Tần Văn Thư.

Những lời này giống như chiếc lông vũ phát qua trái tim Tần Văn Thư, cảm giác trong lòng có ngứa ngáy. Tần Văn Thư cố gắng ngăn chặn cảm giác đó, thế nhưng dụ dỗ này giống như mồi mọc, cực kỳ mê hoặc. Nàng nghĩ mình đang dần dần rơi vào bầu không khí do Tả Khinh Hoan tạo ra, nếu như là người bình thường, sợ sớm đã bị dụ hoặc đến ý loạn tình mê rồi.

“Tả Khinh Hoan, người đang câu dẫn ta phải không?” Tần Văn Thư nhú mày hỏi, thiếu chút nữa nàng cũng không thể kiềm nén dục vọng muốn ôm nữ nhân này vào lòng.

“Có sao?” Tả Khinh Hoan vô tội hỏi lại, phối hợp với gương mặt siêu trần thoát tục kia, xác thực không giống bộ dạng dùng sắc đẹp dụ dỗ người khác.

“Không có?” Tần Văn Thư cười đến ý vị thâm trường (thú vị). Nữ nhân này bản lĩnh khác còn chưa thấy thành thạo, ngược lại thủ đoạn câu dẫn người đã cao thâm hơn trước không ít. Hơn hẳn phương pháp biểu đạt trực tiếp năm xưa, bây giờ nàng càng hiểu được lợi dụng kỹ xảo, nhưng chỉ là đổi thang mà không đổi thuốc (thay đổi bề ngoài).

“Tần Văn Thư nói có tức là có.” Tả Khinh Hoan ngoan ngoãn nhu thuận thừa nhận. Kỳ thực trong lòng có chút thất bại nho nhỏ, Tần Văn Thư muốn câu dẫn mình, chỉ cần đưa ngón tay ngoắc ngoắc vài cái, bản thân lập tức mắc câu. Ngược lại mình muốn câu dẫn Tần Văn Thư, tạo ra bầu không khí tuyệt vời như vậy lại không thể mê hoặc người ta, còn bị nàng vạch trần ngay tại chỗ. Chẳng lẽ nhất định phải có bộ mặt giống Lý Hâm mới thành công dụ người lọt trong sao?

Tần Văn Thư không khỏi nở nụ cười, bộ dáng nhu thuận bây giờ của Tả Khinh Hoan, không biết có bao nhiêu ý đồ xấu xa lệch lạc nữa. Không thể không nói, bản thân đối với thái độ lấy lòng của Tả Khinh Hoan rất là hưởng thụ. Ít nhất trong ba năm qua, tâm tình chưa bao giờ tốt như lúc này.

“Tả Khinh Hoan, ta đang suy nghĩ, rốt cuộc phải dùng cách gì mới khiến bản thân hết giận đây?” Bàn tay vốn đang vuốt ve hai má Tả Khinh Hoan chuyển hướng nhẹ nhàng lướt qua chiếc cằm nhỏ nhắn kia, nàng khẽ mỉm cười hỏi đối phương.

Tả Khinh Hoan cảm thấy da đầu một trận tê dại, chính là cái cảm giác do dòng điện chạy trong cơ thể tạo ra. Nàng thừa nhận bản thân chịu không nổi sự câu dẫn của Tần Văn Thư. Thật không công bằng, vì sao một động tác nhỏ mờ ám của Tần Văn Thư cũng có thể khiến mình phản ứng lớn như thế, mà bản thân mình lại câu không nổi Tần Văn Thư chứ? Đây là vì cái quái gì a?

“Còn không hết giận hả, người ta đều ngoan ngoãn đến thế rồi mà...” Tả Khinh Hoan cọ đầu vào người Tần Văn Thư làm nũng. Bởi vì Tả Khinh Hoan rất nhớ nhung cảm giác được làm nũng với Tần Văn Thư. Quả nhiên là muốn tìm một người lớn tuổi hơn mình làm nũng mới thấy thoải mái, thế nên bản tính luyến nẫu của Tả Khinh Hoan đã hoàn toàn bộc lộ.

Tần Văn Thư cảm thấy một trận lạnh lẽo, nữ nhân này có cần thay đổi một trăm tám mươi độ hay không. Đúng là cho chút nhan sắc đã trở nên sáng lạn, biết vậy không nên tha cho nàng sớm quá.

“Làm nũng cũng không được.” Tần Văn Thư lạnh nhạt nói ra một câu.

“Nếu không, người khi dễ ta đi. Khi dễ đến khi nào hết giận thì thôi.” Tả Khinh Hoan nghiêm túc đề nghị. Quả nhiên sở trường của nàng là dùng biểu tình đứng đắn nhất để nói ra những lời cợt nhả nhất.

Tần Văn Thư sùng sốt một hồi, sau đó mới hiểu ra ý tứ trong lời nói của Tả Khinh Hoan. Nàng vốn nghĩ nữ nhân này đã hiểu được cách biểu lộ uyển chuyển, ai ngờ một điểm cũng chưa từng đổi.

“Tả Khinh Hoan.” Tần Văn Thư đột nhiên gọi tên đối phương.

“Ừ?” Tả Khinh Hoan nhú mày, đợi nửa câu sau của Tần Văn Thư.

“Người rất muốn ta... khi dễ người?” Lúc Tần Văn Thư nói đến hai chữ “khi dễ” có chút ngại ngùng, hết lần này đến lần khác người nào đó có thể nghiêm túc nói ra trợn một câu.

Tả Khinh Hoan chỉ là thuận miệng nói bừa, không nghĩ Tần Văn Thư cho là thật. Thế nhưng, thực là, nàng rất muốn cùng Tần Văn Thư làm chút gì đó. Tần Văn Thư có thể nghĩ mình rất đói khát hay không a? Chẳng qua ba năm thanh tâm quả dục, mình dễ dàng lắm sao?

“Người ta chỉ muốn nguoi hết giận mà thôi.” Tả Khinh Hoan nhanh miệng ngụy biện, rõ ràng trong lòng ước gì được Tần Văn Thư đặt dưới thân, muốn làm gì thì làm.

“Rất muốn... rất muốn ta khi dễ nguoi?” Tần Văn Thư dùng giọng nói tràn ngập mê hoặc. Ngón tay từ trên mặt Tả Khinh Hoan chuyển xuống cần cổ thon mảnh. Tả Khinh Hoan không có tiền đồ, trái tim kịch liệt nhảy lên, lúc này nàng đã bị Tần Văn Thư mê thất điên bát đảo, cho nên ra sức gắt đầu.

“Nguoi đã mong muốn được ta khi dễ như thế...” Tần Văn Thư nói đến phân nửa lại ngừng, còn Tả Khinh Hoan thì biểu tình mờ mịt nhìn nàng.

“Ta đây quyết định không khi dễ nguoi đâu!” Tần Văn Thư nói xong, lập tức đẩy Tả Khinh Hoan ra xa, tâm tình của nàng cũng trở nên vui vẻ hơn.

Tả Khinh Hoan trừng to mắt nhìn Tần Văn Thư. Đôi mắt phồng chừng so với cá vàng còn bự hơn, Tần Văn Thư khi dễ nguoi!

Nữ thần trở nên xấu xa, trước đây Tần Văn Thư sẽ không phúc hắc (bụng dạ khó lường), khi dễ nguoi ta như vậy. Bản thân mình tràn trề nhiệt tình a, cứ thế lại vô huyệt, nhất định sẽ dục cầu bất mãn mất thôi!

“Vậy, ta có thể khi dễ nguoi phải không?” Tả Khinh Hoan biết trong thời gian ngắn bản thân mình không thể làm thụ rồi, vậy chuyển sang tấn công thôi. Dù sao khi dễ hay bị khi dễ nàng đều mong chờ như nhau, kỳ thực nàng hy vọng nhất là cả hai cùng công cùng thụ a.

“Nguoi nói thử xem?” Tần Văn Thư nhăn mày hỏi lại.

Thấy biểu tình của Tần Văn Thư hình như là không được, nhưng Tả Khinh Hoan vẫn không bỏ cuộc.

“Vậy, ta có thể hầu hạ nguoi không?” Tả Khinh Hoan đổi một câu hỏi khác.

Từ bữa tiệc về nhà, Lý Hâm đã cười hết sức kỳ lạ, còn lộ ra biểu tình sâu xa nhìn mình. Nghiêm Nhượng Vãn có cảm giác lỗ chân lông trên cơ thể dựng đứng hết lên.

“Chuyện gì khiến nguoi vui vẻ như thế?” Nghiêm Nhượng Vãn hỏi.

“Tả Khinh Hoan tên này thật biết luồn lách, đêm nay nàng dự định chuốc say Tần Văn Thư, sau đó muốn làm gì thì làm. Nhất định lúc này các nàng đang là lửa tình bùng cháy...” Lý Hâm vẽ mặt bát quái nói ra. Nàng thật muốn nhìn tư thế chinh phục nữ thần của Tả Khinh Hoan, nghĩ lại thật là phản kích a.

“Ách...” Nghiêm Nhượng Vãn nhất thời chẳng nói nên lời. Thảo nào nàng nghĩ tối nay lúc Tần Văn Thư bỏ đi có chút kỳ lạ, tám phần là không thoát được quan hệ với Lý Hâm.

“Nguoi nghĩ Tả Khinh Hoan có thể chinh phục Tần Văn Thư ở trên giường hay không a?” Lý Hâm biểu tình gian ác thảo luận đề tài này với Nghiêm Nhượng Vãn.

Đáng tiếc Nghiêm Nhượng Vãn đối với chuyện này không có hứng thú, cho nên phản ứng hết sức lãnh đạm với sự tò mò quá mức của đối phương.

“Đã khuya rồi, ngủ đi.” Nghiêm Nhượng Vãn cũng không dư thừa tình lực như Lý Hâm. Cần chuẩn bị đi ngủ, sáng mai còn phải đi làm.

“Vãn Vãn...” Lý Hâm thấy Nghiêm Nhượng Vãn không hào hứng với đề tài bát quái của mình, lập tức không tiếp tục đề cập nữa, nhưng nàng không có nửa điểm buồn ngủ.

Nghiêm Nhượng Vãn nhận ra sự chú ý của Lý Hâm dời đến mình. Tình lực của Lý Hâm dồi dào khiến Nghiêm Nhượng Vãn có chút đổ kị. Trên thực tế, công việc của Lý Hâm chẳng rảnh rỗi hơn nàng bao nhiêu, nhưng kẻ này chính là có thể luôn luôn bảo trì sức sống tràn trề.

“Ngao, sáng mai còn phải đi làm.” Nghiêm Nhượng Vãn dụ dỗ kiềm lửa gat, để lại bàn tay đang châm lửa trong áo ngủ của mình. Lý Hâm một khi phát tình, không dằn vò mình đến nửa đêm phòng chừng tuyệt đối không tha.

“Nguoi ngủ đi, ta không quấy rầy đâu.” Lý Hâm vừa cười vừa nói, ngón tay đụng đến hầu hết những vị trí mẫn cảm của Nghiêm Nhượng Vãn. Người kia phát hiện thân thể mình càng ngày khó kháng cự Lý Hâm, chỉ cần nàng hơi chút chọc ghẹo bản thân mình đã hóa thành nước. Sức đề kháng càng lúc càng yếu ớt, những tiếng rên mỏng manh vang lên...

Bàn tay Lý Hâm kéo váy ngủ lên cao, lộ ra phần ngực trắng nõn mịn màng của Nghiêm Nhượng Vãn, nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve một hồi. Tuy Vãn Vãn bình thường nghiêm túc bảo thủ, nhưng cũng may mình hiểu rõ cơ thể nàng như lòng bàn tay, cho nên trong thời gian ngắn nhất đã có thể khiêu khích ham muốn khiến Vãn Vãn đầu hàng.

Lý Hâm chậm rãi cời váy ngủ của Nghiêm Nhượng Vãn ra, đôi môi ngậm lấy nụ hoa đã trở nên cứng rắn dưới bàn tay mình. Ngón tay thuận lợi chuyển xuống vùng cấm địa, nàng thích nhất nghe được thanh âm thờ gấp mà Vãn Vãn cố gắng kiềm chế. Gương mặt trắng trẻo bởi vì dục vọng mà nhiễm sắc hồng, Vãn Vãn bây giờ mới là kiều mị nhất.

Môi của Lý Hâm chậm chậm lướt xuống, nhịp điệu khiêu khích của nàng rất từ tốn. Bởi vì Lý Hâm biết Vãn Vãn thích tiết tấu thông thả, càng là từ từ nở rộ, càng có thể duy trì nét đẹp lâu dài.

Nghiêm Nhượng Vãn nghĩ ngón tay và đầu lưỡi của Lý Hâm linh hoạt khiến cho bản thân không cách nào kiềm nén. Đôi chân bị Lý Hâm mở rộng hết cỡ,

nàng còn nhét một chiếc gối để nâng mông mình lên cao, khiến cho địa phương tư mật hoàn toàn triển lộ dưới ánh mắt tham lam của nàng. Nghiêm Nhựt Vãn ngược ngừng đến mức không dám nhìn tới động tác của Lý Hâm, chỉ là cảm giác thân thể dưới ánh mắt của Lý Hâm càng trở nên mẫn cảm.

“Thực sự đẹp quá, chỗ đó còn đang chảy ra mật dịch kia...” Lý Hâm lúc ở trên giường luôn luôn phóng khoáng, cho dù đã nhiều năm qua, Nghiêm Nhựt Vãn vẫn không quen được.

Lý Hâm kim lòng không được vui đầu vào giữa hai chân nàng. Được lấy lòng nữ nhân mà mình yêu quý, cảm giác luôn thỏa mãn như thế. Nhìn nữ nhân mình yêu ở dưới thân mình nở rộ cảm giác so với bản thân được thỏa mãn càng thỏa mãn hơn.

Theo động tác từ chậm đến nhanh của Lý Hâm, thể công từ ôn nhu đến mãnh liệt, Nghiêm Nhựt Vãn đã là quân lính tan rã. Bởi vì chịu kích thích Nghiêm Nhựt Vãn nắm chặt tấm ga giường dưới thân, khoái cảm liên tục ập đến đưa nàng lên đến đỉnh cao, thật lâu không thể bình phục...

Thế nhưng đêm này còn chưa kết thúc. Lý Hâm luôn luôn tìm kiếm những tư thế đa dạng, khiến Nghiêm Nhựt Vãn nghĩ bản thân một ngày nào đó sẽ bởi vì sự miệt mài mà bỏ mình dưới nhu cầu vô độ của kẻ tình lực dư thừa kia, hoàn toàn không biết tiết chế. Nghiêm Nhựt Vãn xụi lơ trên giường, mệt đến mức ngay cả ngón tay cũng không muốn động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Lời Đường Mật

“Không được.” Tần Văn Thư cự tuyệt không chừa đường thương lượng, có thể nói là Tần Văn Thư đã vô lực thấu xương với những câu nói của người yêu. Nếu không phải bản thân từ trước đến giờ luôn rất bình tĩnh, chắc chắn bị những vấn đề mà Tả Khinh Hoan hỏi ra làm cho mặt đỏ đến mang tai.

“Tần Văn Thư, thực sự không được sao?” Tả Khinh Hoan kiên quyết giống như keo dính chuột, vì mưu cầu lợi ích của bản thân phải tận hết sức lực.

Tần Văn Thư không thêm đề ý tới Tả Khinh Hoan, nếu không người kia sợ sẽ tiếp tục bám riết đề tài này không tha.

Tả Khinh Hoan thấy thái độ của Tần Văn Thư, lập tức biết phúc lợi của bản thân không có. Chẳng qua Tần Văn Thư tha thứ cho mình, nàng đối với việc này đã thấy thỏa mãn, những chuyện khác tất cả chờ quan hệ của hai người khôi phục hài hòa sau rồi tính tiếp.

“Ta nghĩ đến ngươi còn lâu mới để ý đến người ta...” Tả Khinh Hoan ôm Tần Văn Thư tiếp tục làm nũng.

“Ta còn ngại là chưa đủ lâu đâu.” Tần Văn Thư cũng hiểu được bản thân để ý Tả Khinh Hoan quá sớm.

“Tần Văn Thư, cảm ơn ngươi còn yêu ta, cũng cảm ơn ngươi đã tha thứ cho ta.” Tả Khinh Hoan sửa lại thái độ vừa rồi, nghiêm túc nhìn Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư không nói, chỉ là ánh mắt nhìn đối phương trở nên mềm mại không ít.

“Vì sao?” Tả Khinh Hoan hỏi, từ biệt ba năm không liên hệ một lần, một nữ nhân kiên quyết như thế, vì sao sẽ dễ dàng tha thứ cho mình chứ? Tả Khinh Hoan vẫn mang theo cảm giác không chân thật.

“Bởi vì ngươi cũng là nữ tử, cũng cần có người thương tiếc. Nếu ngươi là nam tử, ta nhất định không tha thứ ngươi nhanh như vậy.” Tần Văn Thư thân thủ nhẹ nhàng ôm eo Tả Khinh Hoan, dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của nàng.

Tả Khinh Hoan không hiểu vì sao trong lòng có cảm giác ảm áp. Tuy rõ ràng là cực kỳ cảm động, lại xen lẫn tư vị khó chịu. Nước mắt cũng không thể khống chế trượt dài xuống dưới, hình như bản thân ở trong mơ từng nghe qua lời này, thế nhưng không nhớ rõ mình đã từng mơ như thế.

Tần Văn Thư thấy những giọt lệ của Tả Khinh Hoan, những lời này mặc dù khiến nàng cảm động, nhưng cũng không đến mức phải khóc mới đúng. Chẳng qua vô luận thế nào, nhìn Tả Khinh Hoan rơi lệ, luôn luôn kích động đến địa phương mềm mại nhất trong lòng nàng.

“Thế nào lại khóc rồi?” Tần Văn Thư ôn nhu hỏi, nàng không muốn nhìn thấy nhất là nước mắt của người yêu.

“Tần Văn Thư, vì sao ba năm qua ngươi cũng không chịu liên hệ với ta, mà ta cũng không thể liên hệ được ngươi. Ta rất nhớ ngươi.” Tả Khinh Hoan càng nói nước mắt càng chảy ra nhiều hơn. Vốn không có cảm giác ủy khuất, thế nhưng vừa khóc được một chút, nàng đã thấy mình cực kỳ tội lỗi.

Bởi vì sợ một khi liên lạc nhìn không được sẽ gọi ngươi trở về, ta có thể cho ngươi một bầu trời để bay lượn. Hơn nữa chỉ có những người chân chính học cách đối mặt với cô đơn mới thực sự trưởng thành, chịu được tịch mịch, mà không bị người khác hoặc việc khác mê hoặc, đây cũng là một loại khảo nghiệm. Huống chi, bản thân vẫn khi chuyện Tả Khinh Hoan tự quyết ý bỏ đi, dù sao thời gian ba năm không ngắn, mình không thể giả vờ như không có chuyện gì.

“Đừng khóc nữa, sự trưởng thành của ba năm qua biến đi đâu mất rồi?” Tần Văn Thư không trực tiếp trả lời, chỉ là động tác vỗ tay Tả Kinh Hoan càng trở nên dụi dụi.

“Tần Văn Thư, sau này không thể không quan tâm ta, cứ như vậy trong lòng ta rất lo lắng, không có cảm giác an toàn.” Ở Nhật, không biết có bao nhiêu buổi tối, cô đơn vắng vẻ đến nỗi không thể an giấc, muốn nghe giọng nói của Tần Văn Thư, thế nhưng căn bản không dám gọi cho nàng. Cái loại cảm giác cô độc này luôn khiến mình mất ngủ trắng đêm, muốn tìm nhiều ít nỗ lực mới khắc chế ước ao quay về gặp Tần Văn Thư. Từ vị này Tả Kinh Hoan không bao giờ muốn nếm trải một lần nữa.

“Ta đáp ứng ngươi.” Tần Văn Thư thương tiếc ôm lấy Tả Kinh Hoan, trong lòng kỳ thực biết nàng như trước là một người không có cảm giác an toàn. Trước đây mình luôn bày ra một bộ mặt lạnh băng với nàng, chắc chắn khiến nàng lo lắng không yên.

Câu trả lời của Tần Văn Thư khiến Tả Kinh Hoan không hiểu sao an tâm hơn. Nàng nghĩ Tần Văn Thư của ba năm trước đây đã quay về, nàng cũng ôm Tần Văn Thư chặt hơn. Trái tim không cần bị treo trên không, rốt cuộc có thể chạm đất rồi.

Tả Kinh Hoan dùng tay lung tung lau đi nước mắt, nàng không hiểu được ngày hôm nay vì sao sẽ rơi nhiều nước mắt đến thế, vốn tưởng rằng bản thân bây giờ đã trở nên kiên cường mới đúng.

Tần Văn Thư rút ra khăn giấy đặt trên bàn, nhẹ nhàng thay Tả Kinh Hoan lau đi những dòng lệ trên mặt. Nàng không thích thấy Tả Kinh Hoan khóc, lúc này sự giận dữ và không cam lòng biến mất không còn dấu vết, còn lại chính là tràn ngập yêu thương.

“Bây giờ ta rất xấu xí phải không?” Tả Kinh Hoan thấp thòm hỏi, nhớ tới vấn đề hình tượng, nàng một điểm cũng không hy vọng Tần Văn Thư thấy những lúc mình lòi thối.

“Có một chút.” Kỳ thực Tần Văn Thư nghĩ bây giờ Tả Kinh Hoan rất khả ái, cặp mắt hồng hồng, giống một chú thỏ con.

“Tần Văn Thư, ngươi không thể nói hai câu đường mật sao, có thể nói bất cứ thời điểm nào ta đều xinh đẹp không được hay sao?” Tả Kinh Hoan vẽ mặt phiền muộn than thở, biết rõ người ta lưu ý hình tượng trong lòng nữ thần mà còn nữ lòng nào phủ phàng.

“Từ trước đến giờ ta không biết nói dối.” Tần Văn Thư thấy Tả Kinh Hoan đã khôi phục dáng vẻ như thường, lúc này mới yên tâm, có tâm tình chọc ghẹo Tả Kinh Hoan.

Không hiểu phong tình mới đúng, Tả Kinh Hoan nghĩ thầm, bất quá một câu nói vừa rồi của Tần Văn Thư, có thể xem như là một câu thâm tình nhất từ lúc mới gặp đến giờ.

“Tần Văn Thư, ngươi lặp lại câu vừa rồi một lần nữa được không?” Tả Kinh Hoan vẽ mặt nóng bỏng nhìn Tần Văn Thư.

“Câu nào?” Tần Văn Thư nhớ vừa rồi mình nói rất nhiều câu, không biết Tả Kinh Hoan muốn nghe lại câu nào.

“Ta là nữ tử, ngươi muốn thương yêu ta, là câu đó đó.” Tả Kinh Hoan nghĩ mình rất thích nghe được câu đó từ miệng Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư nghĩ có chút lời có chút cảm giác hiểu ngầm thì tốt hơn, nếu nói ra một lần nữa thì không được tự nhiên, hơn nữa đặc biệt lúc không có ngữ cảnh (bối cảnh ngôn ngữ làm cơ sở cho việc sử dụng từ ngữ và tạo lập lời nói, đồng thời làm căn cứ để lĩnh hội thấu đáo lời đó), sẽ khiến cho cả hai cảm thấy đột ngột.

“Ta đói bụng quá.” Tần Văn Thư nỗ lực nói sang chuyện khác.

“Nói đi, người ta muốn nghe mà!” Tả Kinh Hoan không chịu buông tha.

“Cũng không nhỏ nữa, còn thích làm nũng.” Tần Văn Thư chọc ghẹo nói, kỳ thực trong khung Tả Kinh Hoan vẫn còn là một tiểu nữ nhân.

Tả Kinh Hoan biết mình năm nay 27 tuổi rồi, có thể coi là nửa thực nữ, thế nhưng đối với Tần Văn Thư, chính là giống tiểu cô nương thích làm nũng.

“Cũng bởi vì đối tượng là ngươi thôi.” Tả Kinh Hoan nghiêm túc nói.

“Ta biết.” Tần Văn Thư vừa cười vừa nói, nàng thích Tả Kinh Hoan giống trước đây ý lại bản thân. Mặc dù có bầu trời của riêng nàng, nhưng giống như trước mình chính là người được ý lại nhất trong thế giới của nàng.

Tả Kinh Hoan vui vẻ khi Tần Văn Thư nói “Ta biết”, cảm giác tất cả đều được nàng hiểu rõ trong lòng.

“Đã đói bụng phải không? Ta gọi phục vụ đưa bữa sáng đến.” Tả Kinh Hoan lúc này mới buông ra Tần Văn Thư, chuẩn bị gọi điện thoại cho phục vụ phòng, để nhân viên đưa hai phần ăn sáng lên phòng.

“Ta đây đi tắm trước.” Tần Văn Thư nói xong liền bước vào phòng tắm.

“Thanh Diệp còn đang ở nhà ngươi sao?” Tắm xong, đang ăn điểm tâm, đột nhiên Tần Văn Thư hỏi.

“Ngày hôm qua em ấy đã chuyển đến chỗ của Tiêu di, bởi vì em ấy là con gái của Tiêu di mà.” Tả Kinh Hoan dè dặt trả lời, nàng hiểu rõ Tần Văn Thư đề tâm đến chuyện của Thanh Diệp.

“Trước đây do Tiêu Khôi Nam đưa người đi Nhật Bản?” Tần Văn Thư sớm đã biết là Tiêu Khôi Nam tiến bước Tả Kinh Hoan đến Nhật, cho nên mới yên tâm để nàng ở lại nơi đó.

“Ân.” Tả Kinh Hoan thấy Tần Văn Thư dường như không chút nào để ý tình trạng bây giờ của Thanh Diệp, mới yên lòng.

Tả Kinh Hoan giản lược kể cho Tần Văn Thư nghe quan hệ của Tiêu Khôi Nam và Bắc Dã Phong.

“Nghĩ không ra Tiêu Khôi Nam có quan hệ sâu xa với Bắc Dã gia như vậy, bà là một nữ nhân khiến người khác bội phục, có thời gian ta cùng người đến bãi phóng một lần.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng đề nghị, nghĩ đến Tả Kinh Hoan còn thiếu một phần nhân tình thật lớn của Tiêu Khôi Nam. Nếu Tả Kinh Hoan thiếu, tự nhiên cũng giống như bản thân mình thiếu.

“Tiêu di nhất định phải đến thăm, chẳng qua, ngược lại ta thật muốn đến Tần gia một chuyến.” Tả Kinh Hoan vẫn muốn đến bãi phóng Tần lão gia từ một chuyến, Tiêu di chờ thêm chút thời gian cũng được, phóng chừng lúc này Tiêu di còn đang vui vẻ khi gặp lại nữ nhi.

“Cũng được, lần này chúng ta cùng nhau quay về Tần gia.” Tần Văn Thư hiểu được chuyện này cần phải thực hiện trước.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Ái Tình - Thân Tình

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tần Văn Thư cùng Tả Kinh Hoan rời khách sạn trở lại nhà của Tả Kinh Hoan.

Tần Văn Thư bước vào nhà, giống như tùy ý nhưng thật ra đang chăm chú nhìn qua một lần. Cùng ba năm trước không thay đổi gì, không giống có người ngoài từng ở qua. Thanh Diệp là một cô gái tinh tế và thể diện, hoàn toàn không chứa lại chút dấu vết nào. Tần Văn Thư đối với một cô gái như Thanh Diệp càng trở nên yêu thích.

“Thanh Diệp là một cô gái tốt.” Tần Văn Thư cảm thán từ trong nội tâm mà nói.

“Ừ.” Tả Kinh Hoan chỉ đơn giản gật đầu. Tuy trong lòng có đầy những từ ngữ ca ngợi Thanh Diệp, nhưng trước mặt người yêu đi khen người con gái khác, chuyện ngu xuẩn như vậy chắc chắn bản thân sẽ không đại gì mà làm.

“Sau này đổi căn nhà lớn hơn một chút, miễn cho có khách đến lại không có chỗ ở.” Tả Kinh Hoan tự giác nói.

“Cũng tốt.” Tuy lý luận nơi này, nhưng Tần Văn Thư nghĩ chỗ này hai người ở có điểm chật chội. Cả nàng và Tả Kinh Hoan đều cần không gian riêng.

“Chúng ta đi chợ mua đồ ăn đi. Buổi trưa làm cơm cho người ăn có được không?” Tả Kinh Hoan từ sau ôm lấy thắt lưng Tần Văn Thư, nhẹ nhàng hỏi. Chỉ cần đơn giản ôm Tần Văn Thư như lúc này cũng khiến bản thân cảm thấy hạnh phúc.

“Ân.” Tần Văn Thư gật đầu. Kỳ thực nàng rất nhớ Tả Kinh Hoan, cũng nhớ những chuyện mà Tả Kinh Hoan làm cho mình.

“Chúng ta chỉ có hai người, có phải là mua quá nhiều hay không?” Tần Văn Thư nhìn đồng túi xách trên tay mình và Tả Kinh Hoan, lên tiếng nhắc nhở kẻ nào đó còn đang hăm hở tiếp tục công cuộc mua bán.

“Thế nhưng lâu rồi không có nấu ăn, cái gì ta cũng muốn làm.” Tả Kinh Hoan chưa từng xuống bếp trong ba năm qua. Đây là bữa cơm đầu tiên tự tay làm cho Tần Văn Thư, tự nhiên muốn dùng tâm gấp đôi.

“Người không làm cho Thanh Diệp ăn sao?” Tần Văn Thư tùy tiện hỏi, kỳ thực nàng không hy vọng Thanh Diệp có thể chia xẻ những đặc quyền mà Tả Kinh Hoan dành cho mình.

“Không có, tay nghề của Thanh Diệp không kém cạnh gì Lý Hâm. Thật ra thỉnh thoảng em ấy cũng nấu cho ta ăn, hơn nữa ta chỉ nguyện ý làm người nấu cơm cho Tần Văn Thư mà thôi.” Tả Kinh Hoan mặc dù khó tránh nghĩ ngờ dùng lời ngon tiếng ngọt. Nhưng trên thực tế, ở Nhật không có nhiều thời gian để xuống bếp, Thanh Diệp là tiểu thư, hơn nữa tài nghệ nấu nướng cực tốt, bản thân không nhất thiết phải động thủ. Với lại bản thân mình không phải đam mê ẩm thực, nếu không phải làm cho người mình yêu, Tả Kinh Hoan cũng không có hứng thú lớn như vậy.

“Thanh Diệp thực sự là một cô gái ưu tú.” Tần Văn Thư nghĩ cùng là tiểu thư, Thanh Diệp có thể nấu nướng, mình lại không biết. Sớm biết năm đó cũng học một ít món đơn giản, bằng không lúc này sẽ không có cảm giác thấp kém hơn người ta. Tần Văn Thư mặc dù hiếm khi tự kỷ, nhưng đừng phải hoàn cảnh xấu hổ như bây giờ, đại khái đến 33 tuổi đại tiểu thư cũng chưa từng trải qua, cảm giác thật không tốt.

“Tần Văn Thư, hôm nay người đã khen Thanh Diệp hai lần rồi đó, mà đến bây giờ cũng chưa khen ta một lời.” Tả Kinh Hoan bắt mắt tố giác. Nàng thừa nhận Thanh Diệp có thể xem như là ưu tú chỉ sau Tần Văn Thư, so với mình còn muốn xuất sắc hơn nhiều. Vì thế, cho dù nàng là muội muội, bản thân cũng cảm thấy ghen tị nha.

“Ta khen muội muội của người, người không phải càng vui vẻ hơn sao?” Tần Văn Thư ngược lại không cảm nhận được Tả Kinh Hoan đang ăn dấm, rõ ràng là cố tình dòi đi đề tài mới đúng.

“Người ta kém hơn Thanh Diệp sao. Thanh Diệp tốt như vậy, thật ra ta vẫn nghĩ Tần Văn Thư mới là xuất sắc nhất, cho nên a, bản thân mới có cảm giác mất mát.” Tả Kinh Hoan nửa thật nửa giả nói. Tuy Thanh Diệp thích mình, Tần Văn Thư cũng thích mình. Thế nhưng ai biết được Thanh Diệp quen biết Tần Văn Thư xong, có thể đi tình biệt duyên hay không. Trong mắt Tả Kinh Hoan, mị lực của Tần Văn Thư đối với mọi người là vô pháp ngăn cản, mà Thanh Diệp vừa nhìn đã biết là một mầm non tiềm năng. Bản thân mình thấy nàng tốt không nói, nếu ngay cả Tần Văn Thư cũng thích nàng, đến lúc đó người thể thâm nhất chính là mình. Tuy xác suất này không cao, nhưng đề phòng luôn là biện pháp đúng đắn.

“Thanh Diệp và ta có thể nói là tương tự, giống như chúng ta đều là nước. Nước và nước có thể dung hợp nhưng không tạo ra phản ứng. Thế nhưng người có thể bị ta hấp dẫn, khó nói sẽ không bị nàng hấp dẫn.” Tần Văn Thư thân nhiên nói.

Bản thân xác thực có hảo cảm với Thanh Diệp, nếu không có Tần Văn Thư, có lẽ mình sẽ bị nàng hấp dẫn, có thể sẽ không, dù sao đó là chuyện không thể xảy ra. Thế nhưng mình đã có Tần Văn Thư, tất cả giả thiết cũng không thành lập. Nàng chỉ chung tình với một mình Tần Văn Thư. Nàng rất rõ cảm giác của mình, nàng biết tình cảm dành cho Tần Văn Thư và tình cảm dành cho Thanh Diệp tuyệt đối là bất đồng.

“Vậy ta đây là cái gì?” Tả Kinh Hoan đột nhiên nghiêm túc nhìn Tần Văn Thư.

“Là lửa sẽ làm nước sôi sục.” Là ngọn lửa có thể khiến mình xôn xao, cũng có thể khiến Thanh Diệp có phản ứng tương tự.

“Sai, ta nghĩ mình là một cái lọ chứa đầy nước của người. Nước khác không thể thêm vào, nhiều hơn nữa cũng chỉ tràn ra ngoài mà thôi.” Tả Kinh Hoan nghĩ ví dụ của bản thân mới thích đáng nhất.

“Thanh Diệp là muội muội không phải đã ở trong lòng người sao? Người dùng một cái lọ chứa ta, lại dùng một lọ khác chứa nàng.” Tần Văn Thư cũng hiểu được mình ăn dấm kiểu này rất vô vi. Thế nhưng, bản thân lại rất lưu tâm phân lượng của Thanh Diệp trong mắt Tả Kinh Hoan. Tuy tình yêu và tình thân không có xung đột, nhưng nàng chính là muốn so đo với người kia, nhìn bộ dạng hết đường xoay xở của Tả Kinh Hoan, không hiểu sao tâm tình lại tốt hơn.

A, Tả Kinh Hoan quả nhiên chỉ hết lời trong chốc lát. Sau đó nhanh chóng vắt hết óc tìm luận điểm phản bác.

“Vậy cũng là hai cái chai khác nhau, một cái là tình yêu, một cái là tình thân, hai cái không bị xung đột. Giống như ta không có dục vọng với nàng, thế nhưng đối diện người, ta lại trần ngập ham muốn, vừa nhìn thấy người, ta đã muốn phát tình.” Tả Kinh Hoan nói xong liền ái muội nhìn Tần Văn Thư, thấy được gương mặt xấu hổ của đối phương, tâm tình trở nên tốt hơn. Tả Kinh Hoan nghĩ câu này của mình thật tuyệt, không chỉ áp đảo người nào đó không cho nàng ăn giấm nữa, còn có thể biểu đạt cảm nhận sâu sắc nhất trong lòng, gián tiếp lộ ra ý đồ muốn giao hoan với nàng.

“Được rồi, mua xong cần phải trở về.” Tần Văn Thư ho nhẹ một chút, chuẩn bị nói sang chuyện khác. Nàng không nghĩ cùng Tả Kinh Hoan ở trên đường thảo luận vấn đề biến chất lệch lạc này.

Đáng tiếc Tả Kinh Hoan không để Tần Văn Thư toại nguyện. Thân thể nàng ép sát Tần Văn Thư, đôi môi kề sát bên tai đối phương, lấy giọng điệu ái muội nhất mà nàng nghe được, thì thầm.

“Tần Văn Thư, có nhớ hay không, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ta tưởng người là Lý Hâm nên ôm người. Khi ta biết người là Tần Văn Thư, bàn tay đang đặt trên đùi người, thật lâu cũng không thể buông ra. Lúc đó ta nghĩ trên đời làm sao có được một nữ nhân đẹp dễ như thế, quả thực giống như một nữ thần, cho nên ta muốn...” Tả Kinh Hoan nói đến phân nửa bỗng nhiên cố ý dừng lại.

Trên mặt Tần Văn Thư lập tức đỏ ửng. Nàng nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt, lòng bàn tay nóng rực của Tả Kinh Hoan dán ở trên đùi mình thật lâu, khi đó bản thân đối với hành vi mạo phạm của Tả Kinh Hoan còn bực bội không ít...

“Người không hiểu được lúc ta ở Nhật, không biết có bao nhiêu đêm ta làm mộng xuân cùng người triền miên. Tình mộng mới phát hiện, bản thân rất ướt...” Môi của Tả Kinh Hoan cách nàng càng lúc càng gần, thổi khí vào bên tai Tần Văn Thư. Nếu không phải hai người đang ở ngoài đường, nàng nhất định sẽ ngấm lấy vành tai người kia. Người qua đường tuy thấy hai người thân mật, nhưng cũng chỉ cho là cả hai đang thì thầm cái gì đó với nhau.

Tần Văn Thư cảm giác lỗ tai mình trở nên cực kỳ nhạy cảm, mang theo một dòng điện lưu. Nàng không nghĩ tới Tả Kinh Hoan dám ở ngoài đường nói những lời khiến người ta cảm thấy thẹn thùng, còn cố gắng khiêu khích mình. Nữ nhân này thật là khinh hoan bạc đức mà.

“Tả Kinh Hoan!” Tần Văn Thư thấp giọng cảnh cáo Tả Kinh Hoan.

“Ân? Đồ ăn mua đủ rồi, về nhà làm cho người ăn.” Chỗ thông minh của Tả Kinh Hoan là luôn biết trêu chọc Tần Văn Thư đến một giới hạn nhất định, sau đó dừng lại đúng lúc.

Chương 129: Giây Phút Thân Mật Thật Ngắn Ngủ!!!

Tả Kinh Hoan về đến nhà, liền lập tức chạy vào phòng bếp bận rộn, Tần Văn Thư cũng giúp một tay. Thế nhưng Tả Kinh Hoan sợ Tần Văn Thư càng giúp càng loạn, ngang nhiên đẩy nàng ra ngoài.

Tần Văn Thư không thể làm gì khác hơn là dựa vào cửa nhìn thân ảnh bận rộn kia. Tả Kinh Hoan búi tóc lên cao, mặc vào chiếc tạp dề màu trắng, thoạt nhìn giống như vợ hiền mẹ tốt, so với biểu hiện không đứng đắn ngoài phố giống như hai người khác nhau. Tần Văn Thư rất thích bộ dáng bận rộn vì mình của Tả Kinh Hoan.

Tả Kinh Hoan quay đầu liếc mắt nhìn Tần Văn Thư, thấy nụ cười nhàn nhạt trên mặt nàng không khỏi đáp lại bằng một nụ cười sáng lạn. Sau đó tiếp tục chăm chú xào nấu mấy món sở trường của mình, tuy ba năm rồi chưa xuống bếp, có chút mới mẻ, nhưng dần dần cũng thành thạo hơn.

Lúc ăn cơm, Tả Kinh Hoan mở một bình rượu đỏ. Nàng nghĩ rượu là thứ tốt trợ hứng, đặc biệt lúc tâm tình vui vẻ, sẽ nghĩ uống chút rượu. Hơn nữa nàng cũng thích nhìn bộ dáng sau khi uống rượu của Tần Văn Thư, người kia uống rượu xong, phản ứng thật rất đáng yêu. Vì thế Tả Kinh Hoan đặc biệt thích chuốc say Tần Văn Thư.

“Có muốn uống một chút hay không?” Tả Kinh Hoan không có hảo ý hỏi dò.

Tần Văn Thư lắc đầu, kỳ thực nàng không phản cảm với rượu, thậm chí là có điểm thích. Chỉ là thân thể quá mức miễn cưỡng với rượu, nàng không thích bị say. Thân thể và lý trí đều không thể khống chế, cho nên ít khi chủ động đụng đến rượu.

Tả Kinh Hoan tuy thích bộ dáng khả ái khi uống say của Tần Văn Thư, bắt quả nàng không miễn cưỡng Tần Văn Thư. Chỉ là tự đổ vào ly của mình, hữu mô hữu dạng (ra dáng) uống cạn. Ba năm qua, Tả Kinh Hoan theo Thanh Diệp học không ít cách hành xử của xã hội thượng lưu, thường thức rượu đỏ chỉ là một khoản nhỏ nhỏ trong đó mà thôi.

Tần Văn Thư giống như có chút suy tư nhìn Tả Kinh Hoan. Tuy biến hóa rất nhỏ, nhưng Tần Văn Thư vẫn phát hiện ra, trên người Tả Kinh Hoan bắt đầu mơ hồ triển lộ cảm giác tao nhã. Thứ cảm giác này trước đây không hề tồn tại trên người Tả Kinh Hoan.

“Thế nào?” Tả Kinh Hoan cảm giác Tần Văn Thư đang nhìn mình.

“Ta đang suy nghĩ người tốt cuộc học được bao nhiêu thói hư tật xấu của xã hội thượng lưu.” Tần Văn Thư biểu tình nghiêm nghị nói ra.

“Ta còn tưởng người sẽ khen người ta biến thành ưu nhã rồi chứ!” Tả Kinh Hoan cười vui. Thói xấu, xác thực đúng là thói xấu. Chẳng qua không thể không nói, đây đều là thói xấu cần thiết.

“Chỉ cần người mở miệng sẽ bị lộ nguyên hình.” Tần Văn Thư trêu chọc. Tả Kinh Hoan biến thành ưu nhã tuy có một loại mị lực khác, nhưng Tần Văn Thư luôn nghĩ nàng trở nên thật xa lạ.

“Vậy ta đây không nói nữa.” Tả Kinh Hoan nói xong, bày ra tư thế dùng cơm tao nhã, nàng không tin mình hù không được Tần Văn Thư. Lễ nghi của Nhật Bản so với Trung Quốc càng coi trọng càng phức tạp hơn. Tiêu di đưa mình đến Nhật quả nhiên là đã tính kỹ.

“Ta quen với một Tả Kinh Hoan chân thật hơn.” Tần Văn Thư cầm đũa lên, chuẩn bị dùng cơm.

“Ở trước mặt Tần Văn Thư, Tả Kinh Hoan vĩnh viễn đều là chân thật nhất.” Tả Kinh Hoan nhìn thẳng Tần Văn Thư, ánh mắt trở nên nóng rực.

“Àn.” Tần Văn Thư thân nhiên nở nụ cười.

“Người ăn thử xem, ba năm không có xuống bếp, không biết có bị lệt nhệ hay không.” Tả Kinh Hoan có chút lo lắng hỏi, tuy bản thân đã thử qua, thế nhưng vẫn luôn có cảm giác lo lắng...

“Giống hệt mùi vị trước đây, ngon lắm.” Tần Văn Thư ăn thử một miếng xong, nở nụ cười. Mùi vị không thay đổi, mỗi một người đầu bếp đều có mùi vị đặc hữu. Đây là hương vị riêng của Tả Kinh Hoan.

Tả Kinh Hoan lúc này mới yên tâm gấp một miếng cá đưa đến bên miệng Tần Văn Thư. Nàng rất thích đối xử tốt với Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư phải mở miệng ăn miếng cá mà Tả Kinh Hoan gấp cho mình, cảm giác này vô cùng thân mật. Nó thân thiết đến nỗi làm cho Tần Văn Thư thấy không được tự nhiên, thế nhưng cảm giác ngọt ngào càng chiếm đa số.

Tả Kinh Hoan từ phía sau ôm lấy Tần Văn Thư đang rửa chén, hận không thể lúc nào cũng khắc khắc dính chặt vào bên người Tần Văn Thư. Nàng tham lam hấp thu khí tức trên người đối phương. Quả nhiên, chỉ cần tới gần Tần Văn Thư bản thân sẽ muốn phát tình, khí tức trên người Tần Văn Thư chính là thuốc kích dục tốt nhất.

“Tần Văn Thư.” Thân thể Tả Khinh Hoan dính sát vào người Tần Văn Thư, vô cùng thân thiết gọi tên người yêu.

“Àn?” Tần Văn Thư nghĩ Tả Khinh Hoan vẫn giống hệt trước đây thích bám lấy mình, một điểm cũng chưa từng đổi.

“Tần Văn Thư, chúng ta...” Tả Khinh Hoan vốn có dự vọng mãnh liệt với Tần Văn Thư, hơn nữa đã cảm dục ba năm, hiện tại thật vất vả mới quay lại bên cạnh Tần Văn Thư. Dự vọng của nàng giống như hồng thủy cuồng liệt tùy thời có thể xông thẳng ra ngoài.

“Không được.” Tần Văn Thư làm sao không biết bản tính trong lòng Tả Khinh Hoan, ban ngày ban mặt tuyên dâm, ngoại trừ Tả Khinh Hoan còn có ai vào đây nữa? Lúc Tả Khinh Hoan phát tình, ánh mắt giống như muốn đem mình ăn tươi nuốt sống vậy, chẳng qua Tần Văn Thư không dự định nhanh như vậy đã thỏa mãn mong muốn của Tả Khinh Hoan.

“Vì sao?” Tả Khinh Hoan vẻ mặt ủy khuất hỏi.

“Tuy ta đáp ứng người sẽ không lơ là người, thế nhưng tuyệt đối không có nghĩa là ta đã hết giận.” Tần Văn Thư nở một nụ cười ôn hòa với người kia, thế nhưng nụ cười đó rõ ràng là có thâm ý khác.

“Thân ái, người không muốn sao?” Tả Khinh Hoan hiếu kỳ hỏi. Theo lý thuyết, trước đây Tần Văn Thư bị lãnh cảm, không có ham muốn thì đành chịu. Thế nhưng Tần Văn Thư rõ ràng đã được mình khai phá, hơn nữa lại đang ở độ tuổi như lang như hổ, vì sao lại không động tình được chứ?

“Hoàn hảo.” Tần Văn Thư thân nhiên trả lời. Đối với phương diện này, nàng không nhiệt liệt bằng Tả Khinh Hoan. Nữ nhân có thể xem như hoàn mỹ hơn nam nhân, bởi vì nữ nhân so với nam nhân càng biết cách khống chế dục vọng của bản thân.

“Hoàn hảo, chính là có đi, đã có, sẽ thuận theo tiếng gọi của bản thân. Người ta sẽ phục vụ người rất thoải mái nha...” Tả Khinh Hoan ghé sát bên tai Tần Văn Thư ái muội nói ra. Đôi tay đặt bên hông Tần Văn Thư nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống. Một tay hướng về phía trước, một tay di chuyển xuống dưới.

Tần Văn Thư cảm giác đôi tay háo sắc của Tả Khinh Hoan căn bản không hiểu uyển chuyển, trực tiếp trượt vào giữa hai chân mình, động tác nhanh đến mức Tần Văn Thư trở tay không kịp.

“Tả Khinh Hoan!” Tần Văn Thư không khỏi nâng cao âm lượng, cảnh cáo nữ nhân háo sắc này.

Tả Khinh Hoan biết Tần Văn Thư đang cực lực khắc chế ham muốn của bản thân. Tần Văn Thư càng khắc chế, mình càng muốn trêu chọc nàng. Tả Khinh Hoan muốn nhìn thấy Tần Văn Thư thay đổi hình dáng trở nên quyến rũ dưới đầu ngón tay của mình. Nàng muốn nghe được những tiếng thở gấp trầm trầm của đối phương khi được mình hầu hạ. Nàng muốn thân thể Tần Văn Thư vì động tác của mình mà không thể khống chế, vô lực bám vào trên người mình, để cho mình muốn làm gì thì làm. Cho nên Tả Khinh Hoan không thêm để ý cảnh cáo của Tần Văn Thư. Đôi môi ngậm lấy vành tai của người đứng trước, chậm rãi dùng lưỡi tiến vào trong tai Tần Văn Thư loạn liếm một trận. Ngón tay của tay phải cách quần vuốt ve điểm mẫn cảm. Còn tay trái tiến vào bên trong nội y, phũ lên một bên mềm mại ra sức nhào nặn, đến khi nhũ phong biến hình mới thôi, động tác nhiệt liệt dường như có chút vội vàng.

Tần Văn Thư cảm giác thân thể vốn ngủ say của mình giống như trong nháy mắt bị khiêu khích bùng tình, có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ. Nàng ý thức được cơ thể bắt đầu phản ứng, đồng thời có một dòng nhiệt lưu từ phần eo và bụng tuôn về địa phương tư mật. Tuy cố gắng khắc chế phản ứng của cơ thể, thế nhưng từ lúc Tả Khinh Hoan giờ trò, Tần Văn Thư càng cảm thấy bản thân hư thoát vô lực, thậm chí khắc chế không được khoái cảm.

Tả Khinh Hoan đặt Tần Văn Thư lên tường, đôi môi đã chuyển qua căn cổ của Tần Văn Thư gặm cắn liếm láp. Một chân chen vào giữa hai chân Tần Văn Thư, cố ý ma sát chỗ tư mật của người kia. Ý phục của nàng đã bị Tả Khinh Hoan khiến cho trở nên mất trật tự không chịu nổi. Giường nệm Tần Văn Thư nổi lên một tầng ửng đỏ, thoát nhìn cực kỳ quyến rũ, nhưng lúc Tả Khinh Hoan muốn lột đồ của Tần Văn Thư, di động đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông chói tai khiến Tần Văn Thư đang bị ý loạn tình mê từ trong sóng tình do Tả Khinh Hoan chế tạo giật tỉnh thức tỉnh, nàng ngăn lại bàn tay của đối phương, không cho người kia tiếp tục làm càn. Cảm giác thân thể không chịu khống chế khiến nàng có chút khủng hoảng, thiếu chút nữa để Tả Khinh Hoan ở trong phòng khách muốn mình, quả thực quá mức điên cuồng, loại điên cuồng này trước giờ chưa từng xảy ra.

“Đi nghe điện thoại đi.” May mắn điện thoại reng lên đúng lúc, Tần Văn Thư vội vàng cài lại những nút áo bị Tả Khinh Hoan cởi ra.

Tả Khinh Hoan luyến tiếc buông ra người yêu, thế nhưng di động đặt trên bàn ở ngoài phòng khách vẫn còn reng lên chói tai, nhìn lại ánh mắt của Tần Văn Thư đã phục hồi thanh minh, trong lòng Tả Khinh Hoan rất là nóng nảy. Là ai không biết điều, dám phá hư việc tốt của lão nương. Phải biết rằng, có thể làm cho Tần Văn Thư trở nên ý loạn tình mê là chuyện khó tới cỡ nào.

Tả Khinh Hoan nghiêm trọng dục cầu bất mãn. Vì vậy lúc nghe điện thoại, giọng điệu cực kỳ không tốt.

“Lý Hâm, người tốt nhất có chuyện quan trọng tìm ta, nếu không...” Tả Khinh Hoan dùng giọng điệu bất mãn nói.

“Ngữ khí vì sao bén như thế, bộ muốn tìm bất mãn hả?” Lý Hâm nghe được bên kia giống như ăn trứng hỏa được, chẳng lẽ là đang làm được phần nửa bị cắt ngang đi? Không thể không nói Lý Hâm rất hiểu biết Tả Khinh Hoan, một lần đoán lập tức trúng tâm điểm.

“Nói nhanh.” Tả Khinh Hoan giống như nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ.

“Hắc hắc, ngại ngừng quá, ai biết được giữa ban ngày bỏ lại phát tình đầu. Ngày mai Vần Vần nhà mình mời bỏ đi uống cà phê đó.” Lý Hâm tuy mở miệng nói xin lỗi, nhưng hết lần này đến lần khác lại có chút hả hê. Tả Khinh Hoan ăn chay ba năm, đừng nói lần đầu tiên tìm đồ mặn đã bị mình chen

ngang, nghĩ đến người nào đó lúc này phỏng chừng nhanh phát điên rồi.

“Không rảnh.” Tà Khinh Hoan nói xong liền cúp máy, ai khiến nàng gọi điện thoại cho mình vào lúc này!

Lý Hâm nghe thấy bên kia không có âm thanh, phỏng chừng bị kẻ muốn tìm bắt mất nào đó thẹn quá hóa giận cúp máy.

Tà Khinh Hoan vừa tắt máy, di động lại vang lên, Tà Khinh Hoan cho rằng Lý Hâm lại tiếp tục đeo bám không tha.

“Người có thể dễ yên cho ta tiếp tục làm việc không?” Tà Khinh Hoan quát to vào trong điện thoại, la xong phát hiện bên kia nửa ngày cũng không có phản ứng, cảm giác không đúng, vừa nhìn vào màn hình mới biết người gọi đến là Thanh Diệp.

Thanh Diệp hơi sững sốt, lần đầu tiên bị Tà Khinh Hoan to tiếng, cho nên có chút không biết làm sao.

“Thanh Diệp có chuyện gì không?” Tà Khinh Hoan lập tức thay đổi giọng nói hòa nhã dễ gần.

“Tài liệu của buổi họp ngày mai, em giúp chị chuẩn bị xong rồi.” Thanh Diệp nghe được giọng nói quen thuộc kia, lúc này mới lấy lại tinh thần.

...

Đột lúc Tà Khinh Hoan nghe điện thoại xong, làm sao còn thấy được bóng dáng của Tần Văn Thư. Nàng chỉ để lại một tờ giấy nhắn tin nói phải quay về Tần gia một chuyến, Tà Khinh Hoan quả thực muốn nôn ra máu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Biết Người Biết Mình

Tần Văn Thư sống đến tuổi này còn chưa trải qua cảm giác chạy trốn chết, bản thân cũng không bài xích sự thân mật của Tà Khinh Hoan. Có điều cảm giác không thể không chế khiến nàng không cách nào thích ứng, tránh được mừng một không trốn được mười lăm. Tóm lại về trước Tần gia trì hoãn một chút, thuận tiện tạo cơ hội để Tà Khinh Hoan đến bãi phỏng Tần gia.

Ăn xong cơm tối, Tần Văn Thư đi vào thư phòng của Tần Chính. Gia gia đang luyện tập thư pháp, Tần Văn Thư không quấy rầy Tần Chính, chỉ là lặng lẽ đứng một bên chờ ông luyện chữ xong, mới lên tiếng.

“Gia gia, đêm mai con dự định đưa Tà Khinh Hoan về nhà dùng bữa tối.”

“Con đã suy nghĩ cẩn thận chưa?” Tần Chính khẽ nhíu mày hỏi.

“Dạ, con đã suy nghĩ kỹ càng.” Giọng nói của Tần Văn Thư ôn hòa mà kiên định.

“Cô gái đó chưa chắc là người thích hợp nhất với con. Con muốn loại người nào mà chẳng có chứ?” Bỏ qua vấn đề giới tính, Tần Chính như trước không buông tha cho cơ hội khuyên bảo Tần Văn Thư.

“Tiêu liệu sào vu thâm lâm, bất quá nhất chi; yễn thử ảm hà, bất quá mẫn phúc(*), Văn Thư có nàng là đủ rồi, từ nhỏ đến lớn, con luôn rõ ràng bản thân muốn cái gì.” Tần Văn Thư mỉm cười nói, nàng sớm đoán ra gia gia tất nhiên không đơn giản thỏa mãn ý nguyện của mình, bất quá ngược lại gia gia không giống ba năm trước phản đối kiên quyết như vậy.

: câu này trích trang sách Tiêu Dao Du của Trang Tử - ý là: chìm hồng tước làm tổ trong rừng sâu, chỉ chọn lấy một cành; con chuột đồng uống nước sông, chẳng qua chỉ cần đầy bụng.

“Mà thôi, con đã muốn đưa nàng về đây, ta sẽ theo ý con.” Thái độ của Văn Thư đối với Tà Khinh Hoan không bởi vì ba năm qua đi mà thay đổi. Điểm đột phá xem ra vĩnh viễn không ở trên người Văn Thư. Hắn cũng muốn nhìn xem Tà Khinh Hoan sau ba năm rớt cuộc có đúng hay không vẫn là một quả hồng mềm.

“Cám ơn gia gia.” Trong lòng Tần Văn Thư có chút yên tâm, chỉ cần Tà Khinh Hoan kiên định lập trường, cho dù gia gia không cam lòng sẽ không làm khó nàng. Gia gia là một người tuân thủ hứa hẹn, điểm ấy Tần Văn Thư tuyệt đối không nghi ngờ.

“Đã làm lành với cô gái kia chưa?” Nữ nhi khi trở về, thái độ so với ngày thường có chút bất đồng, giống như hàm chứa một chút mỉa mai (sắc khí quynh rừ). Đây là đặc điểm riêng biệt mà chỉ có nữ nhân đang yêu mới có, tuy rằng rất nhỏ, nhưng Lâm Tĩnh Nhân thận trọng như vậy làm sao không phát hiện được.

“Ân, đêm mai con tính đưa nàng về nhà ăn cơm chiều.” Rất muốn để mẹ gặp mặt Tà Khinh Hoan, mẹ sẽ thích nàng.

“Đến lúc nên đưa về gặp gia trưởng rồi, mẹ vẫn luôn hiểu kỳ rớt cuộc cô gái đó là người như thế nào mới có thể mê hoặc Văn Thư của nhà ta?” Lâm Tĩnh Nhân mỉm cười nói, trưởng phu đối với cô gái đó cũng rất tò mò.

“Có lẽ do nữ nhi của mẹ mê hoặc nàng thì sao?” Tần Văn Thư hiếm khi đi dõm pha trò.

“Nữ nhi của ta vừa duyên dáng vừa ưu tú, mê hoặc tất cả mọi người là chuyện đương nhiên.” Lâm Tĩnh Nhân vừa cười vừa nói. Tuy tình yêu giữa hai nữ tử khó có thể lý giải, nhưng bộ dáng đang yêu của nữ nhi lại cực kỳ hiếm thấy. Chuyện khác đều không còn trọng yếu, quan trọng nữ nhi vui vẻ là tốt rồi.

Tần Văn Thư nở nụ cười, bữa cơm tối mai, Tả Khinh Hoan chắc là không cần câu nệ nữa.

Tả Khinh Hoan thế nhưng ở nhà hờn dỗi. Tần Văn Thư đáng ghét, làm hại người ta dục cầu bất mãn không nói, bây giờ còn một người lè loi tro bụi bị bỏ rơi trong nhà, cũng không gọi điện thoại đến dỗ ngọt người ta. Rõ ràng nàng muốn chủ động gọi cho Tần Văn Thư, thế nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống. Chỉ cảm thấy bản thân muốn nhịn sắp sửa thành nội thương, Tả Khinh Hoan phần hận muốn cắn chặt.

Tần Văn Thư nằm trong bồn tắm, cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi cho người nào đó có lẽ đang hờn dỗi mình.

Điện thoại vang lên một tiếng, Tả Khinh Hoan không nghe, hai tiếng tiếp tục reo, đến tiếng thứ ba, Tả Khinh Hoan rốt cuộc nhịn không được bắt máy. Tuy trong lòng phỉ nhổ bản thân vô số lần, nhưng thấy Tần Văn Thư chủ động gọi đến, tâm tình của nàng chính là thoáng cái thay đổi.

Tần Văn Thư thấy điện thoại nói được, không khỏi giương lên khóe miệng. Nàng còn nghĩ Tả Khinh Hoan sẽ nhịn lâu hơn một chút. Nếu mình không gọi cho nàng, phỏng chừng nàng nhịn không được sẽ gọi cho mình thôi.

“Thế nào không nói lời nào?” Tả Khinh Hoan bất mãn nói.

“Ta nghĩ nghe người nói trước.” Tính nhẫn nại của Tả Khinh Hoan đúng thật không tốt, chẳng qua Tần Văn Thư đích thực muốn nghe Tả Khinh Hoan nói trước.

“Tần Văn Thư, ta ghét người nhất.” Tả Khinh Hoan nghiêm túc nói cho Tần Văn Thư, bản thân mình đang giận dữ, kỳ thực nghe được âm thanh của Tần Văn Thư xong, tức giận cái gì đều biến mất.

Tần Văn Thư nghe xong không khỏi cười lớn, vì sao nàng nghĩ Tả Khinh Hoan nói ghét mình lại giống như lúc nàng nói thích mình đến thế.

“Sau đó thì sao?” Tần Văn Thư tiểu ý càng sâu, hỏi lại.

“Sau đó người ta bây giờ cô chằm nan miên (trần trọc ngủ một mình).” Tả Khinh Hoan oán giận nói, người ta muốn dục cầu bất mãn có được hay không. Đêm dài tịch mịch không biết làm sao cho qua thời gian a. Chờ một chút, bên kia có tiếng nước chảy, “Người đang ngâm mình?”

“Àn.” Tần Văn Thư thành thật trả lời.

Đầu óc của Tả Khinh Hoan tự động phác họa hình ảnh gọi cảm mê người không một mảnh vải che thân, nghe được tiếng nước bên kia, có loại cảm giác ngứa ngáy khó nhịn.

“Tần Văn Thư, người ta dục cầu bất mãn làm sao bây giờ?” Tả Khinh Hoan dùng giọng nói lẳng lơ nhất để hỏi, thật là để câu dẫn Tần Văn Thư nàng có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào.

Tần Văn Thư nghe được giọng nói đầy ái muội của Tả Khinh Hoan, cảm giác lỗ tai nóng lên. Di động trong tay thiếu chút nữa rớt thẳng xuống bồn tắm.

“Ta đang tưởng tượng cơ thể của mình và Tần Văn Thư dính sát vào nhau. Ta muốn sờ soạng khắp người nàng. Ta muốn vùi đầu vào giữa hai chân Tần Văn Thư...” Xuyên qua điện thoại, Tả Khinh Hoan dùng âm thanh nóng bỏng khiêu khích Tần Văn Thư.

Tần Văn Thư cảm thấy một bên tai càng lúc càng nóng, ngay cả thân thể không hiểu sao có chút không được tự nhiên.

“Đừng luôn nghĩ những chuyện không đứng đắn. Tối mai ta đón người, sau đó chúng ta quay về Tần gia ăn cơm chiều.” Tần Văn Thư nhanh chóng đẩy dờn đề tài, miễn cho nữ nhân này nói ra nhiều lời khiến người mặt đỏ tới mang tai.

Vừa nghe trở về Tần gia ăn cơm, ảo giác xấu xa của Tả Khinh Hoan quả nhiên lập tức biến mất, mỗi dây thần kinh đều tiến vào trạng thái phòng bị.

“Àn, vậy ta đi chuẩn bị một chút.” Tả Khinh Hoan nghiêm túc đáp lại. Nàng đoán được dụng ý của Tần Văn Thư, đây là cơ hội giới thiệu mình để mọi người ở Tần gia nhận thức, không giống khi một mình gặp mặt Tần Chính, bởi vì ý nghĩa bất đồng, cho nên Tả Khinh Hoan càng thêm xem trọng.

“Không cần quá để ý, thả lỏng một chút thì tốt rồi.” Tần Văn Thư trấn an nói.

“Tự nhiên muốn chuẩn bị một chút, lần này và lần trước bất đồng, đối diện với cả gia đình người, không chỉ có gia gia của người, còn có cha mẹ người. Người cùng ta nói một chút bọn họ là người như thế nào, khiến cho tâm lý của ta có sự chuẩn bị, đến lúc đó mới có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Lần này là muốn gặp gia trưởng, Tả Khinh Hoan rốt cuộc có thể biết được cảm giác con dâu xấu muốn gặp cha mẹ chồng.

Năng lực sát ngôn quan sắc (tùy mặt gửi lời) của Tả Khinh Hoan không khiến Tần Văn Thư quá lo lắng. Chẳng qua thấy nàng thận trọng như vậy, để Tả Khinh Hoan biết tính nết của mọi người từ trên xuống dưới ở Tần gia cũng tốt.

“Mẹ ta là một người lan tâm huệ chất (khí chất như huệ, tâm lòng như lan ---> chỉ người cao nhã, thanh khiết), chỉ cần người dùng tính cách thật đối diện với bà là tốt rồi. Tuy mẹ luôn tôn trọng ý kiến của phụ thân, nhưng đó chỉ là biểu hiện bề ngoài. Trên thực tế, ba ta cho tới bây giờ đều lấy ý kiến của mẹ ta làm chuẩn mực...” Tần Văn Thư nói ra tính cách của những thành viên chủ yếu trong Tần gia, để Tả Khinh Hoan tri kỷ tri bỉ (biết mình biết người).

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Ra Mắt Gia Trưởng

Tần Văn Thư xuyên qua tấm cửa thủy tinh, thấy Tả Khinh Hoan đang họp với quản lý cao cấp của công ty. Một bộ vest màu trắng, so ngày thường thoát mình muốn thành thực hơn một ít, mái tóc bình thường luôn xõa tung sau lưng được búi lên, nhìn có vẻ lão luyện hơn, so với luôn thích ở trong lòng mình làm nũng giống như hai người khác nhau. Biểu tình nghiêm túc tự tin thoát nhìn có mị lực khác, quả thực so với trước đây càng tăng thêm hương vị chọc người ghé mắt.

“Tôi kiểm tra qua một số sổ sách của công ty, phát hiện năm nay công ty có những chi phí quản lý quá cao, tồn tại rất nhiều địa phương không hợp lý. Chuyện trước đây tôi không truy cứu, nhưng khi tôi tiếp nhận chức vụ...” Tả Khinh Hoan nói đến phân nửa, bỗng nhiên thấy ngoài cửa Tần Văn Thư đang chăm chú nhìn mình. Nàng nhìn đồng hồ đeo tay, Tần Văn Thư đến sớm nửa tiếng.

Họp xong, Tả Khinh Hoan lập tức kéo Tần Văn Thư vào phòng làm việc của mình, khóa cửa xong, ôm chăm lấy Tần Văn Thư.

“Đợi lâu không?” Để Tần Văn Thư chờ nửa tiếng, Tả Khinh Hoan cảm thấy thật đau lòng.

“Là ta tới sớm.” Vừa nghĩ Tả Khinh Hoan đã trưởng thành, thế nhưng phía sau vẫn dán người như thế. Tần Văn Thư tự nhiên ôm lại Tả Khinh Hoan, nàng phát hiện mình càng ngày càng nuông chiều nữ nhân này.

“Ta lập tức thay đồ.” Tả Khinh Hoan kéo rèm cửa, trước mặt Tần Văn Thư, cởi bộ vest trắng ra, thay một bộ y phục đã sớm chuẩn bị tốt.

Thấy Tả Khinh Hoan một điểm cũng không thẹn thùng dám trước mặt mình cởi quần áo, Tần Văn Thư cảm thấy bản thân đặt tầm mắt trên thân thể cởi sạch vốn chỉ còn giữ lại nội y của Tả Khinh Hoan có chút không đúng. Dáng người Tả Khinh Hoan tuy không phải đặc biệt đầy đặn, nhưng cũng rất đẹp, mang theo một cảm giác xinh đẹp mông manh. Thân hình mảnh khảnh làm cho bản thân có loại ảo giác muốn vươn tay ôm chặt lấy nàng, để cho Tần Văn Thư không thể dời đi tầm mắt.

Tả Khinh Hoan nhanh chóng thay một bộ y phục đơn giản đúng mực, tăng thêm vẻ siêu trần thoát tục, càng lộ rõ thanh nhã.

“Như vậy được không?” Tả Khinh Hoan rất hài lòng khi Tần Văn Thư chăm chăm nhìn mình. Nếu không phải đêm nay muốn đến Tần gia, Tả Khinh Hoan còn muốn câu dẫn Tần Văn Thư một phen. Chẳng qua còn nhiều thời gian, lần đầu ra mắt gia trưởng nhưng là rất quan trọng.

“Tốt lắm.” Tần Văn Thư tới gần Tả Khinh Hoan, giúp đối phương thả tóc xuống. Nàng thích nhất là bộ dáng xõa tóc của Tả Khinh Hoan, có vẻ trở nên văn tĩnh nhu thuận. Trưởng bối luôn thích những hài tử nhu thuận.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Tả Khinh Hoan kéo cánh tay Tần Văn Thư. Nàng nghĩ bản thân lúc này tâm tình rất phức tạp, chờ mong xen lẫn thấp thòm.

“Àn.” Tần Văn Thư gật đầu.

“Nhìn người có vẻ căng thẳng?” Tần Văn Thư hỏi người ngồi bên ghế phụ lái.

“Hoàn hảo.” Đúng là có chút khẩn trương, nhưng vẫn còn trong phạm vi kiểm soát.

“Không khẩn trương thì tốt rồi.” Tần Văn Thư nghiêng người giúp Tả Khinh Hoan đeo lại dây an toàn, nhẹ nhàng hôn lên bên má Tả Khinh Hoan, lập tức ngồi ngay ngắn trên ghế của mình.

Tuy chỉ là nụ hôn nhẹ lại khiến Tả Khinh Hoan an tâm, chỉ cần Tần Văn Thư bên cạnh, Tả Khinh Hoan nghĩ bản thân không có gì phải sợ hãi.

Xe rất nhanh đã chạy đến nhà tổ của Tần gia, đây là lần thứ hai nàng tiến vào Tần gia. Hơn hẳn lần trước phải lén lút đi vào, lần này rốt cuộc có thể quang minh chính đại rồi. Loại chênh lệch này khiến trong lòng Tả Khinh Hoan có chút cảm khái.

Tần Đăng đang dựa vào cây cột trước cửa chính, thấy tỷ tỷ nhà mình và Tả Khinh Hoan từ xe bước xuống. Hôm nay tỷ tỷ chính thức đưa Tả Khinh Hoan về ra mắt, cho nên hẳn phải trở về ăn bữa cơm có thâm ý này.

“Đã lâu không gặp.” Tả Khinh Hoan hào phóng chủ động tiến lên chào hỏi Tần Đăng. Nàng nghĩ Tần Đăng so với bộ dáng phóng túng nganh ngạnh của

ba năm trước càng trở nên thâm trầm hơn. Bởi vì Thi Vân Dạng nghiêm túc chọn một nữ nhân còn tệ hơn Tả Khinh Hoan, điều này khiến Tàn Đằng hết sức tức giận. Hắn thà rằng Thi Vân Dạng không tìm không phối, tiếp tục trò chơi nhân gian, so với cùng một chỗ với một nữ nhân thứ gì cũng không biết rõ ràng tốt hơn.

Tàn Đằng ngược lại có chút kinh ngạc nhỏ nhỏ, nếu bản thân nhớ không lầm, ba năm trước Tả Khinh Hoan dường như rất sợ mình, cơ bản đều là bị động lựa chọn tránh xa mình. Hành động chủ động như lúc này chính là lần đầu tiên, hơn nữa giống như nàng hoàn toàn không còn sợ mình, quả nhiên cách biệt ba năm, càng phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Hơn hẳn nữ nhân bên cạnh Thi Vân Dạng, Tàn Đằng bỗng nhiên nghĩ ánh mắt chọn nữ nhân của tỷ tỷ tốt hơn Thi Vân Dạng nhiều lắm. Tàn Đằng càng nhìn Tả Khinh Hoan càng cảm thấy thuận mắt. Hiện tại trong lòng hắn ẩn ức lớn nhất chính là nữ nhân tên Hứa Chiêu Đề, cũng chính là nữ nhân bên cạnh Thi Vân Dạng, vốn nghĩ Thi Vân Dạng chỉ là nhất thời thử nhắm nháp một chút cháo trắng dưa cải, trong chốc lát sẽ chán, không ngờ Thi Vân Dạng lại động chân tình.

“Ba năm không gặp, xem ra không còn là ngô hạ a Mông của năm đó nữa a.” Tàn Đằng nhũn mày nói.

“Quan điểm rộng mở nhìn vấn đề sẽ khác.” Tả Khinh Hoan mỉm cười đáp lại.

“Nghe nói, cô trở thành nghĩa nữ của Bắc Dã Phong phải không?” Bắc Dã tập đoàn là tập đoàn tài chính lớn ở Nhật Bản, có Bắc Dã Phong người nghĩa phụ này, lại giao hảo tốt với người kế thừa của Bắc Dã tập đoàn trong tương lai, Tả Khinh Hoan thật là có chút tiền vốn.

“Nhờ có nghĩa phụ không ghét bỏ.” Tả Khinh Hoan thần nhiên trả lời. Nàng tuyệt đối không cảm thấy đây là chuyện đáng giá khoe khoang.

“Thật là cá chép vượt long môn, giá trị con người tăng vọt gấp trăm lần.” Lời nói của Tàn Đằng không biết là khen hay chê. Có thể ở trong mắt Tàn Đằng xuất thân của mình chung quy là một vết nhơ, cho dù bây giờ mang danh là nữ nhi của Bắc Dã Phong, cũng bất quá là cáo mượn oai hùm. Nhưng có những thứ không thể thay đổi, chỉ có thể thần nhiên chấp nhận. Mấy năm nay Tả Khinh Hoan đã học được một đạo lý, đó là muốn để người khác tôn trọng người, bản thân người phải biết tôn trọng mình trước.

Xem ra, lần này Tả Khinh Hoan đến Tàn gia đã làm đủ chuẩn bị, là nữ nhân của tỷ tỷ, miễn cưỡng có thể coi như là đạt tiêu chuẩn.

“Chúng ta đi vào thôi.” Tàn Văn Thư lúc này mới lên tiếng. Nàng cố ý không xen vào giúp đỡ Tả Khinh Hoan, chỉ để nàng một mình đáp lời Tàn Đằng. Thấy Tả Khinh Hoan đối đáp khéo léo, Tàn Văn Thư đã có thể an tâm, ba năm lịch lãm bên ngoài rốt cuộc là đáng giá.

Lâm Tĩnh Nhân thấy Tả Khinh Hoan đứng bên cạnh nữ nhi, có chút vô cùng kinh ngạc, hải tử này lớn lên rất thuần khiết thoát tục, một điểm cũng không tương tượng được thân phận trước đây của nàng, thoát nhìn cực kỳ nhu thuận, cũng rất giống hải tử của nhà giàu có nuôi dưỡng.

Tả Khinh Hoan gặp Lâm Tĩnh Nhân, cảm giác đây là một phụ nữ cao quý mà ôn nhu. Đây không phải hình dáng lý tưởng của một người làm mẹ mà mình luôn ước ao khi còn bé sao? Cùng với xinh đẹp nóng bỏng không chịu trách nhiệm Tả Diễm cách biệt một trời một vực, vừa nhìn chính là hiền thê lương mẫu, ôn nhu như nước, cả người tản ra một loại cảm giác dịu dàng, làm cho bản thân không thể tự chủ muốn đến gần. Tàn Văn Thư trưởng thành có chút giống bà, chẳng qua tướng mạo của Tàn Văn Thư càng có thể nói là hậu sinh khả úy hơn mẹ nàng.

“Chào đi, con là Tả Khinh Hoan. Ngài có thể gọi con là tiểu Hoan.” Tả Khinh Hoan ngọt ngào cười với Lâm Tĩnh Nhân. Nàng nghĩ mẹ của Tàn Văn Thư thân cận không chút khó khăn, ngược lại, rất có cảm giác gần gũi của một bà mẹ.

Hải tử hay cười hơn phân nửa đều khiến người ta yêu thích. Lâm Tĩnh Nhân nhìn dáng cười thuần khiết giống hoa sen của Tả Khinh Hoan, trong lòng lập tức sinh ra hảo cảm. Bà giống Tàn Văn Thư, tin tưởng tướng tùy tâm sinh, cho nên tướng mạo của Tả Khinh Hoan rất được hai mẹ con Tàn Văn Thư yêu thích.

“Đến ngồi cạnh ta này.” Lâm Tĩnh Nhân vẫy tay, ý bảo Tả Khinh Hoan đến bên cạnh mình.

Điều này khiến Tả Khinh Hoan có chút thụ sủng nhược kinh. Nàng nghe lời ngồi bên cạnh Lâm Tĩnh Nhân. Tả Khinh Hoan nghĩ mẹ của Tàn Văn Thư không khó thân cận, có loại cảm giác gần gũi như mẹ ruột.

Tàn Văn Thư khẽ cười, nàng đã biết, mẹ mình nhất định thích Tả Khinh Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 132: Kiên Định

“Văn Thư, đứa con này tính cách có chút trầm lặng phải không?” Lâm Tĩnh Nhân cười hỏi.

“Đạ đúng!” Tả Khinh Hoan dí dõm gật đầu đồng ý, quả nhiên biết con không ai bằng mẹ.

Tần Văn Thư thế nhưng vẫn đứng thẳng lỗ tai nghe ngóng, tính cách của mình thực sự có như thế sao? Tả Khinh Hoan từng nói qua mình không hiểu phong tình, còn mẹ đây là lần đầu tiên bà nói mình như thế.

Lâm Tĩnh Nhân hơi bất ngờ, bà không nghĩ tới Tả Khinh Hoan sẽ trực tiếp thừa nhận lời nhận xét của mình. Bà cho rằng Tả Khinh Hoan sẽ nói tốt cho con gái mình.

“Nàng từ nhỏ đã trầm lặng như vậy sao? Lúc bé nàng có nhào vào trong lòng mẹ làm nũng hay không? Hay là có chuyện gì cũng thích dấu kín trong lòng.” Tả Khinh Hoan hiểu kỳ pha lẫn mơ ước đặt câu hỏi. Nàng rất muốn biết bộ dáng làm nũng của Tần Văn Thư như thế nào, tuy nghĩ rằng khi còn bé Tần Văn Thư có lẽ cũng không thích làm nũng với ai.

“Ba nàng luôn nói ba tuổi giống người lớn, sáu tuổi giống cụ già. Văn Thư từ nhỏ đã lặng lẽ như thế, tuy ngoan ngoãn không cần người khác quan tâm, càng không thích dán lấy bất kỳ ai, mọi chuyện đều tự có chủ kiến, không thường xuyên tâm sự với ai cả...” Lời bộc bạch của Tả Khinh Hoan khiến Lâm Tĩnh Nhân như tìm được đồng minh. Văn Thư từ nhỏ nhu thuận hiểu chuyện là một việc tốt, những thứ như nhào vào lòng mình làm nũng cái gì, thật đúng chưa từng có qua, nghĩ đến để Lâm Tĩnh Nhân có chút tiếc nuối.

Lâm Tĩnh Nhân kể cho Tả Khinh Hoan nghe chuyện của Tần Văn Thư từ lúc sinh ra đến khi trưởng thành. Hai người giống như tìm được đề tài chung, còn người bị điểm trúng tên lại có chút bất đắc dĩ. Mẹ và người yêu trò chuyện hòa hợp vui vẻ là chuyện tốt, thế nhưng có thể dùng đặt trọng tâm của câu chuyện lên trên người mình mới tốt à? Đặc biệt là ở trước mặt đương sự thân nhiên phê bình, cảm giác làm cho bản thân không được tự nhiên! Chẳng qua nàng đại khái hiểu được tâm tư của mẹ, đưa con tuy nói nghe lời bớt lo, để cho người làm mẹ thiếu đi cảm giác thành tựu, nghĩ đến Tần Văn Thư lại cảm giác bản thân mình vốn là vô tội.

“Lấy quan hệ giữa con và Văn Thư, sau này cũng giống nàng gọi ta là mẹ được không?” Lâm Tĩnh Nhân rất thích Tả Khinh Hoan. Cô gái này có thể chứng kiến những phương diện không tốt của Văn Thư, nhưng ngay cả khuyết điểm cũng có thể coi là ưu điểm, chỉ cần chuyện đó đã khiến Lâm Tĩnh Nhân rất hài lòng.

Tả Khinh Hoan biết, Tần mụ mụ đã chính thức chấp nhận mình rồi. Điều này khiến Tả Khinh Hoan có cảm giác không dám tin tưởng, xen lẫn chút bất an, luôn cảm thấy không giống sự thực. Nàng nhìn về phía Tần Văn Thư, dùng ánh mắt hỏi đối phương, bản thân có thể gọi như thế nào?

Tần Văn Thư cũng rất bất ngờ, nhưng nàng vui vẻ khi thấy được kết quả này. Nàng hướng Tả Khinh Hoan vui vẻ gật đầu, bản thân mình đương nhiên tình nguyện chia phần nửa tình thương của mẹ cho Tả Khinh Hoan, cũng chờ mong Tả Khinh Hoan có thể làm một nữ nhi biết làm nũng để bù đắp tiếc nuối cho mẹ.

Biểu tình hướng về Tần Văn Thư xin ý kiến của Tả Khinh Hoan bị Lâm Tĩnh Nhân thu vào trong mắt. Bà nghĩ cô gái này chỉ sợ trong tương lai sẽ bị Văn Thư ăn hiếp gắt gao.

“Mẹ...” Tả Khinh Hoan ngượng ngùng gọi một tiếng, lúc này nàng cảm giác giống như người vợ lần đầu tiên gọi mẹ chồng là mẹ vậy.

Tần Văn Thư tỏ ra hứng thú nhìn Tả Khinh Hoan, biểu tình xấu hổ của nàng lộ ra thật đúng là hiếm thấy.

Lúc sắp ăn cơm, Tần Chính rót cuộc xuất thủ.

“Lão gia thỉnh Tả tiểu thư đến thư phòng một chuyện.” Tần Hải đầu ra đẩy chuyện lời.

Tần lão gia tử rút cuộc muốn gặp mình, Tả Khinh Hoan nghĩ bản thân mình đã chờ thời khắc này lâu lắm rồi.

Tần Văn Thư cũng muốn biết gia gia sẽ nói gì với Tả Khinh Hoan. Nàng nghĩ cùng đi theo người yêu vào thư phòng, bởi vì nàng muốn kẻ vai tác chiến bên cạnh người kia.

“Tiểu thư, lão gia chỉ muốn gặp một mình Tả tiểu thư.” Tần Hải cung kính nói với Tần Văn Thư.

“Yên tâm, chờ ta trở lại.” Tả Khinh Hoan nghiêm túc kiên định trấn an Tần Văn Thư.

“Được, ta chờ ngươi.” Tần Văn Thư gật đầu, nàng sẵn lòng tin tưởng Tả Khinh Hoan.

Một câu “ta chờ ngươi” của Tần Văn Thư, khiến trong lòng Tả Khinh Hoan sôi sục ý chí chiến đấu. Lúc này đây mình tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Tần Hải dẫn lối Tả Khinh Hoan đến trước cửa phòng, sau đó rời đi.

Tả Khinh Hoan bước vào căn phòng của Tần Chính, đây là lần thứ hai nàng vào đây. Cảm giác hoàn cảnh và cách trang trí cũng không thay đổi gì, ngay cả hình ảnh của Tần Chính cũng không khác ba năm trước đây, ông ta đang lau chùi cho một cái bát gốm cổ.

“Lão gia tử, tôi là Tả Khinh Hoan.” Tả Khinh Hoan chủ động mở miệng, lúc này tâm trạng cùng ba năm trước tuyệt nhiên bất đồng, chỉ ít nàng sẽ không thấp thòm bất an như năm đó.

“Rút cuộc cũng trở về.” Tần Chính buông cái chén sứ trong tay, thở dài mà nói. Xem ra kết quả sau ba năm cũng không như ý muốn của mình. Tần Chính đánh giá Tả Khinh Hoan, ở cái tuổi như Tần Chính hiển nhiên là duyệt người vô số, mạnh mẽ hay yếu đuối chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra. Chỉ có kẻ yếu mới dễ dàng bối rối bất an, mà kẻ mạnh biết cách che giấu tâm tư của bản thân, sẽ không dễ đối thủ đơn giản bắt được nhược điểm để công kích. Cho nên ba năm trước Tần Chính có thể đơn giản nắm được nhược điểm tự ti của Tả Khinh Hoan, đánh cho nàng toi bờ tan tác. Hiện tại nhà đầu này

khó đối phó hơn năm xưa.

“Đúng vậy, từ khi bỏ đi, tôi biết chắc mình sẽ quay về.” Tả Khinh Hoan thần nhiên thừa nhận.

“Chúng ta uống trà chậm rãi trò chuyện đi.” Tàn Chính ra hiệu bảo Tả Khinh Hoan ngồi xuống, bắt đầu đun nước sôi.

“Ân.” Tả Khinh Hoan không vội vã. Tàn lão gia từ am hiểu nhất chính là dùng phương pháp gián tiếp tác chiến. Tả Khinh Hoan quyết tâm lấy bất biến ứng vạn biến (ý là lấy bình tĩnh chống lại ngàn sự biến động).

“Ba năm qua có cực khổ hay không?” Tàn Chính ôn hòa hỏi.

“Những chuyện khác không tính là vất vả, đau khổ nhất là không thể ở bên cạnh Tàn Văn Thư.” Tả Khinh Hoan mỉm cười nói.

“Tuy ba năm qua, cô có tiến bộ không ít. Nhưng lúc cô phát triển, Văn Thư đồng thời cũng trở nên thuần thực hơn. Khoảng cách giữa hai người vĩnh viễn không thể xóa nhòa.” Tàn Chính lúc này ngược lại không vòng vo như trước kia, mà trực tiếp nói ra nội dung chính.

“Chỉ cần là hai cá thể độc lập luôn luôn tồn tại chênh lệch, bởi vì có chỗ thua kém mới cần bổ sung. Ngài rút cuộc nghĩ dạng người thế nào mới xứng với nàng chứ? Hơn nữa, ngài có từng hỏi qua nàng muốn người như thế nào chưa? Một đôi giày có hợp với người đi hay không, không phải người ngoài cuộc có quyền lên tiếng?” Tả Khinh Hoan liên tục hỏi ngược lại Tàn Chính ba vấn đề.

“Thế nhưng ít nhất người bên cạnh nàng phải là một nam nhân, thì nàng mới không bị xã hội nói xấu sau lưng.” Lần này Tả Khinh Hoan thuận lợi trở về, Tàn Chính đã lường trước tuyệt đối không dễ gì đuổi nàng đi. Trên thực tế so với trong tưởng tượng của mình còn khó đối phó hơn. Tàn Chính cũng dự liệu đến tình huống xấu nhất là không cách nào đánh bại Tả Khinh Hoan, chỉ là trong lòng ông có chút không cam lòng.

“Văn Thư yêu tôi, bởi vì tôi là nữ nhân, cho dù không phải tôi, có thể người tiếp theo nàng chọn vẫn là một nữ nhân.” Tả Khinh Hoan mặc kệ Tàn Văn Thư có phải bởi vì mình là nữ nhân mới yêu mình hay không, thế nhưng chính là cản chặt lấy điểm này không tha.

Tàn Chính sừng sốt hồi lâu. Cho tới bây giờ ông chưa bao giờ nghĩ tới phương diện này, bởi vì trong tư tưởng của ông tình yêu nam nữ mới là thiên kinh địa nghĩa (là những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi hay nghi ngờ). Bản thân ông luôn cho rằng Văn Thư bị Tả Khinh Hoan dụ dỗ mới trở nên như thế, nhưng vạn nhất cháu gái ông chỉ thích nữ nhân. Đuổi được Tả Khinh Hoan, Văn Thư vẫn như trước không chọn nam nhân, tiếp tục lựa một nữ nhân khác, can thiệp được một lần, khó có thể lần thứ hai hoặc lần thứ ba vẫn kiên trì can thiệp hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Quá Quan Vượt Ải

Tả Khinh Hoan thấy nước nóng sôi, chủ động xung phong pha trà. Ở Nhật ba năm, Tả Khinh Hoan tạm có thể xem là quen việc dễ làm, khiến Tàn Chính tìm không ra khuyết điểm.

“Lão gia tử, sau ba năm không hiểu ngài còn không hài lòng tôi ở chỗ nào? Ngài cứ việc nói ra, tôi sẽ tận sức thay đổi.” Tả Khinh Hoan khiêm tốn cung kính nói. Nàng uyển chuyển nhắc nhở Tàn Chính nên hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

“Không sai, cô đích xác tiến bộ không ít.” Tàn Chính hiếm khi trước mặt Tả Khinh Hoan chấp nhận sự thay đổi của nàng. Hơn hẳn sự khờ vớ ti vi của ba năm trước, hiện tại mới xem như có chút trí tuệ, chẳng những hiểu được phương pháp gián tiếp tác chiến, còn biết đồng thời ở thời điểm thích hợp dành lại quyền chủ động.

“Nhờ phúc của lão gia tử.” Trời biết, để có được điểm tiến bộ ấy, mình ăn bao nhiêu khổ. Chẳng qua những trà giá này đều thích đáng. Nàng tin tưởng Tàn Chính sẽ không thất tín, dù sao ông sống đến tuổi này rồi, có được uy vọng vang dội, thành tín (thật lòng, đáng tin cậy) là điều cơ bản nhất.

Tàn Chính trầm mặc trong chốc lát, một lần nữa cảm chén trà lên, ngón tay nhẹ nhàng ma sát hoa văn trên chén trà. Xem ra nhà đầu kia rất quyết tâm, cũng không giống năm đó ngay cả một kích cũng chịu không nổi, hiện tại muốn chia rẽ các nàng càng không đơn giản. Huống hồ năm đó bản thân từng hứa hẹn, thất tín là chuyện mà mình không bao giờ phạm phải, nhưng chấp nhận thành toàn các nàng, trong lòng lại có vướng mắc, không được thoải mái.

Tả Khinh Hoan đang đợi câu trả lời của Tàn Chính, còn ông ta hiển nhiên không muốn lập tức trả lời nàng.

“Cô ra ngoài trước đi.” Tàn Chính phẩy tay, để Tả Khinh Hoan ly khai.

Tuy trong lòng Tả Khinh Hoan có chút không cam tâm nhưng không có biện pháp, đành phải cất bước ra khỏi thư phòng.

“Có ổn không?” Tàn Văn Thư lo lắng hỏi Tả Khinh Hoan, không biết lần này nàng có bị dao động quyết tâm hay không.

“Tuy gia gia của người còn chưa tỏ thái độ, nhưng ta nghĩ hẳn sẽ không nuốt lời.” Tả Khinh Hoan trấn an Tần Văn Thụ.

“Ân, gia gia sẽ không thất tín, ta nghĩ hiện tại ông chỉ là không cam lòng.” Tần Văn Thụ thấy Tả Khinh Hoan nói vậy, lúc này mới yên tâm. Nàng vươn tay lặng lẽ nắm tay Tả Khinh Hoan, ngón tay của đối phương lập tức phản ứng lại. Tả Khinh Hoan biết, cả đời này bản thân sẽ không bao giờ buông ra bàn tay của người trước mặt.

“Tần Văn Thụ, ta sẽ ở bên cạnh người, lần này tuyệt đối không gạt người.” Tả Khinh Hoan dùng giọng nói nhỏ nhẹ nhất để nói ra lời này.

“Nếu như người còn dám gạt ta, cả đời này ta sẽ không tha thứ cho người.” Tần Văn Thụ nghiêm túc nói, cho dù phải cô đơn cả đời, cũng không rộng lượng tha thứ nàng lần nữa. Chẳng qua lần này nàng tin Tả Khinh Hoan sẽ không có lý do để lừa mình.

Lúc ăn cơm tối, Tần Chính không làm khó dễ Tả Khinh Hoan, ngược lại tỏ ra ôn hòa với nàng. Tả Khinh Hoan thấy thái độ của Tần Chính, không thể lấy lòng, không làm gì khác hơn là tình quan kỳ biến (bình tình quan sát biến hóa). Những người khác vào lúc Tần Chính chưa tỏ thái độ, vẫn rất khách sáo với Tả Khinh Hoan. Ngay cả Lâm Tĩnh Nhân cũng không dám ở trước mặt bố chồng quá mức nhiệt tình với nàng. Tần Văn Thụ đối với thái độ của gia gia đã sớm lường trước, thật ra không ngoài ý muốn, cho nên nàng chỉ im lặng ăn cơm, chẳng qua hay dùng ánh mắt quan tâm Tả Khinh Hoan. Tuy bữa cơm này có chút quá mức bình thường, thế nhưng Tả Khinh Hoan vẫn cảm thấy yên tâm.

Cơm tối sắp dùng xong, Lâm Tĩnh Nhân hỏi Tần Văn Thụ, hai người họ có ở nhà một đêm hay không. Lúc Tần Văn Thụ nói không, Tần Chính chỉ im lặng liếc mắt nhìn hai người, chẳng nói gì, sau đó một mình lên phòng.

Tần Văn Thụ kéo Tả Khinh Hoan cùng nói chuyện phiếm với mọi người, còn bản thân lại kéo Lâm Tĩnh Nhân ra một góc lặng lẽ nói vài câu.

“Mẹ, con nghĩ gia gia hiện tại không còn kiên quyết phản đối quan hệ giữa con và Tả Khinh Hoan. Nếu không người sẽ không chịu để nàng xuất hiện ở Tả gia, chỉ là trong lòng có chút phóng lao phải theo lao, không muốn chấp nhận chúng con quen nhau. Bây giờ con không thể làm gì, mẹ giúp chúng con nói vài câu tốt đẹp trước mặt gia gia được không, cũng giúp con khuyên giải ông một chút.” Tần Văn Thụ khẩn cầu.

“Nếu không phải con, mà là đứa nhỏ khác, gia gia nhất định không nói hai lời lập tức đuổi khỏi cửa, cũng may là con. Gia gia rõ ràng trong lòng không ưng, còn phải chấp nhận, chuyện của gia gia con, ta thử xem sao.” Lâm Tĩnh Nhân vừa cười vừa nói. Bà cũng đoán được lão gia tử không tốt nuốt lời chia rẽ uyên ương, lại không muốn thành toàn các nàng, trong lòng cảm giác tiến thoái lưỡng nan bị nghẹn đến mức hoảng sợ. Hết lần này đến lần khác, tâm tư của lão gia tử còn bị Tần Văn Thụ khuấy đảo nhất thanh nhị sở. Nếu bản thân không lập tức giúp hai người làm thuyết khách, Lâm Tĩnh Nhân sợ lão gia tử thực sự nhịn quá sinh bệnh. Hơn nữa hạnh phúc của nữ nhi mới là quan trọng nhất, cho nên mặc dù Văn Thụ không chủ động nhờ cậy, bà cũng vì các nàng nói vài câu.

Tần Văn Thụ chỉ cười cười, nàng biết mẹ mình nói ra một điểm cũng không khoa trương. Nếu không phải là mình, sợ rằng gia gia không nói hai lời đã đuổi người kia ra khỏi cửa, buộc gia gia chấp nhận cảm tình không hợp lẽ giáo của mình và Tả Khinh Hoan, chính là làm khó cho ông.

“Cám ơn mẹ.” Tần Văn Thụ biết mẹ một khi ra tay, vấn đề sẽ không còn khó nuốt nữa.

“Ngốc quá, cám ơn cái gì đâu!” Lâm Tĩnh Nhân nuông chiều nhìn con gái. Nữ nhi cho dù hiểu chuyện nghe lời, ở trong mắt của người mẹ vẫn luôn là một đứa nhỏ, cần mình quan tâm bảo hộ.

Thời gian Tả Khinh Hoan tiếp xúc với Tần ba ba không nhiều lắm. Ở một đám tuần nam nữ của Tần gia, Tần ba ba tướng mạo không được coi là xuất sắc, tính cách trung hậu, nói không nhiều, cũng không khó thân cận, là một người thích nghiên cứu, cho nên trò chuyện không bao lâu ông liền từ biệt trở về phòng nghiên cứu của mình. Tần Vũ, Tả Khinh Hoan không xa lạ, nội liêm ôn trọng, so với trước đây càng lộ rõ thiện ý, còn có thể cùng nói chuyện làm ăn với hắn. Khó chung đụng nhất có lẽ là Tần Đăng, thế nhưng hắn không còn ác ý như trước, Tả Khinh Hoan cũng có thể thừa sức ứng phó. May mà đây chỉ là một bữa cơm thông thường, không có các thành viên của nhánh phụ, khiến Tả Khinh Hoan thoải mái không ít. Tâm tình của Tả Khinh Hoan đặc biệt tốt, rất hiển nhiên thái độ của Tần mụ mụ đã tuyệt đối quyết định đại bộ phận người của Tần gia sẽ nghiêng về bên mình. Tần mụ mụ chính là một nhân vật then chốt, mà duy nhất còn chưa bày tỏ thái độ là Tần lão gia tử.

Ngày hôm sau, trước khi ăn điểm tâm, Tần Chính đang ngồi ở phòng khách xem báo chí. Bởi vì ông thức rất sớm, cho nên lúc này phòng khách cũng chỉ một mình Tần Chính, Lâm Tĩnh Nhân nắm đúng cơ hội này.

“Ba năm nay Văn Thụ thỉnh thoảng luôn đi ra nước ngoài công tác, đã lâu không thấy Văn Thụ ở lại trong nhà nữa.” Lâm Tĩnh Nhân cảm thán nói ra.

Tần Chính hiểu được con dâu nói ra lời này để cho mình nghe. Thế nhưng ông vẫn bất động thanh sắc như trước, làm bộ như không nghe thấy.

Lâm Tĩnh Nhân thấy Tần Chính không phản ứng, cũng không để ý. Bà biết bố chồng nhất định nghe được mình than thở.

“Văn Thụ rất để ý cô gái kia, sau khi nàng bỏ đi, Văn Thụ mới thường xuyên ra ngoài bốn ba. Nữ nhi ở bên ngoài cho dù xuất sắc đến đâu, trong lòng người mẹ luôn bận tâm lo lắng.” Lâm Tĩnh Nhân giống như tự mình nói chuyện.

Ba năm qua, Tần Văn Thụ hiếm khi ở nhà, ngay cả Tần Chính cũng cảm thấy tịch mịch không ít. Cần phải hiểu tri âm khó kiếm, thế nhưng lại không thể nói gì, dù sao những thành công của cháu gái đều khiến mình tự hào. Hôm nay bị Lâm Tĩnh Nhân nhắc nhở, Tần Chính mới suy nghĩ đến, đúng là sau khi Tả Khinh Hoan bỏ đi Nhật Bản, Văn Thụ mới liều mạng làm việc, lẽ nào thực sự đều do Tả Khinh Hoan?

“Hiện tại cô gái kia trở về, Văn Thụ cũng sẽ dừng chân, không tiếp tục bôn ba bên ngoài. Nữ hài tử chính là cần một cuộc sống ổn định mới tốt.” Lâm Tĩnh Nhân thật tâm vui vẻ mà nói.

“Phụ nữ có chồng, kiến thức chính là nông cạn. Văn Thư là đứa bé ưu tú nhất của Tần gia, tự nhiên muốn tạo dựng sự nghiệp, làm sao có thể bởi vì cảm tình không thể công khai kia mà trốn ở một xó cầu an chứ?” Tần Chính nhíu mày nói.

“Phần lớn nữ tử đều chỉ hy vọng một cuộc sống ổn định. Văn Thư cho dù xuất sắc cũng là một nữ tử, còn là một đứa nhỏ cực kỳ cố chấp. Con nhớ kỹ rằng từ nhỏ đến lớn thích thứ gì cũng không thay đổi, giống như sở thích đồ cổ, đã bao nhiêu năm, chính là trước sau như một đam mê. Ngoài cô gái đó ra, con sợ Văn Thư sẽ không thể chấp nhận người khác, mà chịu cô độc sống hết quãng đời còn lại. Tuy Văn Thư từ nhỏ là một đứa trẻ chịu được tịch mịch, nhưng làm cha mẹ, làm sao có thể nhẫn tâm để con mình cô đơn cả đời chứ?” Lâm Tĩnh Nhân lo lắng.

Tần Chính trầm mặc, tính tình của Văn Thư, bản thân ông là người rõ ràng nhất. Người khác có thể không làm như thế, nhưng Văn Thư. Trong lòng Tần Chính lo lắng, ông thật tâm yêu thương Tần Văn Thư như tâm can bảo bối, cho nên ông cũng sợ làm hại chung thân đại sự của cháu gái. Mà thôi, bây giờ Tả Khinh Hoan không phải quá kém cỏi, đứng chung với Văn Thư cũng không xem như ủy khuất cháu gái, coi như nhắm một mắt mở một mắt vậy.

“Là Văn Thư để con làm thuyết khách phải không?” Tần Chính buông tạp chí, hỏi.

“Nàng sợ ngài không thoải mái trong lòng.” Lâm Tĩnh Nhân thấy bố chồng có dấu hiệu buồn lòng, trong lòng âm thầm mừng rỡ.

“Nàng nếu sợ ta khó chịu, không cần dây dưa với Tả Khinh Hoan mới phải.” Tần Chính nói thầm một câu giận lẫy, nhưng thật ra trong lòng đã có chút buồn xuống, chỉ ít không phiền muộn như trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Là Ai Đang Chờ Mong Được Khi Dễ Đây....!!!???

Tần Văn Thư tắm xong đi ra, thấy Tả Khinh Hoan đang ngồi trên sofa nhìn tài liệu. Hình dáng nhíu mày nghiêm túc tự hỏi của nàng, thoát nhìn rất xinh đẹp, quả nhiên nữ nhân lúc nghiêm túc là xinh đẹp nhất. Tần Văn Thư không quấy rầy Tả Khinh Hoan, chỉ an tĩnh đánh giá nàng. Người kia vừa mới tắm xong, mái tóc vẫn còn ướt, cổ áo lộ ra cần cổ trắng nõn và cặp xương đòn gầy gò người, thoát nhìn có loại cảm dỗ trí mạng. Trong lòng Tần Văn Thư có chút xao động, dục vọng kêu gào muốn đến gần. Nàng nhớ lại ánh mắt nóng bỏng mà Tả Khinh Hoan thường xuyên phóng tới, bởi vì Tả Khinh Hoan luôn hy vọng mình ở phương diện kia chủ động một ít. Tần Văn Thư rất muốn trả thù muốn đùa giỡn Tả Khinh Hoan một lần, ai bảo Tả Khinh Hoan bình thường lúc nào cũng thích trêu đùa mình không ngừng nghỉ. Tần Văn Thư vô thanh vô tức tới gần Tả Khinh Hoan. Nàng ngồi xuống phía sau, thân thể chủ động dán về phía trước, cảm giác cơ thể Tả Khinh Hoan hơi run lên nhẹ nhẹ. Tần Văn Thư giương lên khóe miệng, ảnh hưởng của mình đối với nàng quả nhiên rất lớn!

Tả Khinh Hoan đang chăm chú đọc tài liệu, bỗng nhiên cảm thấy phía sau có hai khóa mềm mại dán vào lưng. Cơ thể không kiềm chế được run rẩy, từng lỗ chân lông đều giống như thư giãn mở ra. Khí tức của Tần Văn Thư trong nháy mắt bao bọc phạm vi chung quanh. Tả Khinh Hoan tâm viên ý mã, e rằng không có biện pháp tiếp tục tập trung vào công việc, thậm chí nhất thời ngừng thở. Nàng đang mong chờ động tác tiếp theo của Tần Văn Thư, mong đợi đến mức trái tim đều nhảy lên kịch liệt không ngừng. Bởi vì Tả Khinh Hoan dự cảm lần này Tần Văn Thư không đơn giản chỉ là dựa vào mình.

[(*): tâm viên: tâm như con vượn nhảy nhót lung tung, ý mã: ý như con ngựa chạy lăng xăng đây đó, câu này diễn tả tình trạng ý nghĩ trong óc con người biến chuyển nhanh chóng, đang nghĩ chuyện trên trời, chuyển sang chuyện dưới biển, đang nghĩ chuyện bên Tàu chuyển sang chuyện bên Tây.]

“Coi tài liệu xong chưa?” Tần Văn Thư nhẹ nhàng hỏi. Tả Khinh Hoan cảm giác đôi môi của Tần Văn Thư giống như vừa có ý vừa vô tình lướt qua vành tai mình. Đối phương còn thổi nhẹ vào tai, khiến Tả Khinh Hoan run rẩy không ngớt. Quả nhiên hành động này của Tần Văn Thư chính là đang khiêu khích, nàng biết rõ mình không chịu nổi sự chọc ghẹo của nàng mà. Tả Khinh Hoan nghĩ đây là lần đầu tiên Tần Văn Thư chủ động câu dẫn dụ dỗ mình trước, thân thể trở nên đặc biệt khô nóng.

Tả Khinh Hoan gạt đầu, kỳ thực nàng hiện giờ làm sao còn nhớ tới văn kiện cái gì, chỉ là tiện tay đóng lại máy tính. Trong đầu tràn ngập những hành động trêu chọc của Tần Văn Thư, nàng cảm giác cơ thể mình trở nên dị thường mẫn cảm, chỗ sâu nhất đang kêu gào khát vọng.

“Người nào đó hình như rất mong chờ ta khi dễ nàng!” Tay của Tần Văn Thư vòng qua cái eo mảnh khảnh của Tả Khinh Hoan, cõi ra đai lưng của áo tắm. Bộ ngực trắng nõn như ẩn như hiện lộ ra, đầu ngón tay như có như không mon tron phần eo Tả Khinh Hoan, cảm giác được sự nhẵn nhụi đó khiến Tần Văn Thư yêu thích không muốn buông tay.

Tả Khinh Hoan nghe xong, sắc mặt ửng đỏ, cảm giác những chỗ bị Tần Văn Thư chạm vào giống như mang theo dòng điện. Khi bản thân khi nghe được hai chữ “khi dễ” của Tần Văn Thư, giữa hai chân nàng không thể kiềm chế trở nên ướt át.

Khuôn mặt thanh nhã của Tả Khinh Hoan trở nên ửng hồng, phong tình nói không nên lời, khiến Tần Văn Thư không thể rời tầm mắt. Thực sự là đẹp đến mức khiến cho người ta muốn làm chút gì đó với nàng. Trên thực tế, Tần Văn Thư đã quên mục đích ban đầu. Nàng nhận ra đôi tay kia hình như không còn chịu sự chi phối của mình. Từ bên hông Tả Khinh Hoan chậm rãi di chuyển lên trên, sau đó phủ lên hai ngọn nhũ phong đầy đặn, nhẹ nhàng xoa nắn hai khóa mềm mại đó, cảm giác được nụ hoa dưới tác động của ngón tay trở nên cứng rắn. Đôi môi Tần Văn Thư hướng đến sau gáy Tả Khinh Hoan, hôn lên phần ót mịn màng kia, nghe được âm thanh thờ gấp không thể khắc chế của Tả Khinh Hoan, tất cả như thế tự nhiên xảy ra.

Khi đôi tay Tần Văn Thư đặt lên hai khóa mềm mại, cơ thể Tả Khinh Hoan đã xụi lơ, cảm giác ướt át giữa hai chân càng lúc càng nhiều. Nàng ngưng ngừng kẹp chặt bắp đùi, theo bản năng càng muốn nhiều hơn, cho nên xoay đầu, dùng môi hôn lên hai cánh hoa đang khẽ mở của Tần Văn Thư, hai đầu lưỡi nhiệt liệt dây dưa cùng nhau.

Một bàn tay còn lại của Tần Văn Thư từ bên hông chậm rãi trườn xuống dưới, xâm nhập vào giữa cặp đùi vốn đang kẹp chặt của Tả Khinh Hoan, cảm giác bên trong giống như hồng thủy phá đê mà ra. Đây là dấu hiệu chứng tỏ Tả Khinh Hoan động tình. Thân thể của nàng thật đúng là mẫn cảm, Tần Văn Thư thầm nghĩ. Ngón tay như có như không qua lại vuốt ve địa phương sớm đã ngập lụt kia. Tả Khinh Hoan cảm giác dường như người kia gần không đúng chỗ ngứa, vừa mới chạm tới điểm mẫn cảm lập tức rời đi. Trải qua vài lần trên chộc như vậy, khiến cho Tả Khinh Hoan nghiêm trọng dục cầu bất mẫn, cho nên nàng vận dụng cơ thể để tỏ ý kháng nghị.

“Tần Văn Thư...” Tả Khinh Hoan cắn răng gọi to.

“Ấn?” Tần Văn Thư nhú mày hỏi, nụ cười này chiếu vào trong mắt Tả Khinh Hoan xem ra đặc biệt xấu xa.

“Người... Biết...” Gương mặt Tả Khinh Hoan đã đỏ bừng. Tuy ngày thường nàng là người phóng khoáng, nhưng tới trên giường mới lộ rõ bản chất cọt giấy.

“Muốn như vậy sao?” Tần Văn Thư cười hỏi. Nàng đột nhiên đè lại hoa để của Tả Khinh Hoan, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve, vỗ về nó.

Tả Khinh Hoan bị kích thích hô to, cảm giác một cổ khoái cảm mãnh liệt từ giữa hai chân nổi lên, một dòng nước ấm từ giữa bụng chảy xuống hạ thân.

Thân thể của Tả Khinh Hoan so với trước đây càng trở nên mẫn cảm. Tần Văn Thư cảm giác ngón tay xâm nhập vào đầm nước càng ngày càng phong phú, mới thâm nhập trong lòng. Nàng không biết tiểu biệt thắng tân hoan, đặc biệt là một Tả Khinh Hoan cảm dục đã lâu, sau ba năm mới được ăn nếm, đương nhiên cảm giác khuếch đại gấp đôi.

Tả Khinh Hoan cảm thấy đầu óc mình giống như không thể suy nghĩ nữa. Âm thanh rên rỉ cũng vô thức càng lúc càng to. Sự kích thích rõ ràng như vậy, đợi đến khi khoái cảm giữa hai chân tập trung đến một trình độ nhất định. Thân thể gần sát giới hạn, khoái cảm ngập tràn giống như muốn làm mình chìm ngập trong đó. Bên trong bắt đầu kịch liệt co rút, Tả Khinh Hoan thầm than bản thân không có tiền đồ. Ngón tay của Tần Văn Thư còn chưa tiến vào, mà mình đã lên tới đỉnh rồi.

Đây chỉ là mới bắt đầu, Tần Văn Thư cũng không đình chỉ thế công. Ngón tay giữa đột nhiên xâm nhập vào bên trong, cảm giác địa phương này ướt át mềm mại mà không kém chặt chẽ. Tả Khinh Hoan còn đang bị kích thích hô to thành tiếng. Nhìn đối phương động tình cả người nhiễm một tầng đỏ ửng, Tần Văn Thư không khỏi chậm rãi hoạt động ngón tay ra vào. Đợi Tả Khinh Hoan thích ứng, hoạt động thông thả của Tần Văn Thư lập tức trở thành một loại dẫn vật ngọt ngào.

“Tần Văn Thư... nhanh hơn một chút...” Tả Khinh Hoan rớt cuộc chịu không nổi đành phải khẩn cầu.

Tần Văn Thư nghe Tả Khinh Hoan cầu xin, lúc này mới tăng tốc. Tả Khinh Hoan càng kêu càng phóng đảng. Tần Văn Thư nghe xong đều bị đỏ mặt tới mang tai, thế nhưng thân thể cũng trở nên khô nóng không kém.

Tả Khinh Hoan cảm nhận được từng đợt khoái cảm kéo tới, rất nhanh nàng đã đến đỉnh. Trong thời gian ngắn đã cao triều hai lần, Tả Khinh Hoan nghĩ cơ thể mình mẫn cảm giống như thoát ly sự điều khiển của bản thân. Chỉ cần Tần Văn Thư tùy ý khiêu khích, nàng sẽ thoải mái mị mị kêu to (mị mị là bắt chước âm thanh của dê con), dễ dàng thần phục dưới thân Tần Văn Thư. Thân thể mình quả thật vô cùng hoan nghênh nàng.

Tần Văn Thư cảm giác bên trong Tả Khinh Hoan lại bắt đầu kịch liệt co rút lần thứ hai. Nàng vô cùng kinh ngạc nhìn Tả Khinh Hoan, thấy đối phương nắc cở không dám nhìn mình, lúc này mới hiểu rõ, nở nụ cười. Thì ra có thể làm cho người yêu vui vẻ, bản thân mình cũng cảm thấy hạnh phúc.

Chờ dư âm qua đi, đại não của Tả Khinh Hoan một lần nữa trở về vị trí cũ. Tả Khinh Hoan luôn cho rằng, sau khi gặp lại quyền chủ động trên giường nhất định là do mình nắm giữ, ai ngờ bị Tần Văn Thư tiên phát chế nhân. Để cho công bằng, nàng nhất định phải đem Tần Văn Thư đặt dưới thân mới được.

Tả Khinh Hoan bỗng nhiên bật dậy, bất quá thiếu chút nữa vì đôi chân mềm nhũn xém té xuống đất, chỉ mới có hai lần thôi, làm gì mà run rẩy dữ vậy? Tả Khinh Hoan khinh bỉ bản thân, chẳng qua cảm giác hình như so với trước đây còn mãnh liệt hơn nhiều. Nàng vừa nghĩ đến khoái cảm mạnh mẽ lúc trước, liền muốn để Tần Văn Thư thưởng thức một phen. Dù sao người kia cũng là ba năm ăn chay, cảm giác chắc là mãnh liệt không kém mình. Tả Khinh Hoan là một người thích hành động, muốn làm liền làm, lập tức chạy ào vào phòng tắm, cẩn thận rửa sạch đôi tay vừa chạm qua mấy tính, sau đó chạy ra.

Tần Văn Thư vốn còn chưa hiểu tại sao Tả Khinh Hoan chạy vào phòng tắm. Đợi đến khi nàng hấp tấp đi ra, Tần Văn Thư đã hiểu được ý đồ của đối phương. Nàng vừa chân trước bước ra ngoài chân sau đã nhào tới trên giường, tư thế giống hệt sói đói vồ mồi. Tần Văn Thư bất đắc dĩ bị Tả Khinh Hoan đẩy nằm trên sofa.

“Thân ái, nghe ta kêu vui vẻ như thế, mà người không có cảm giác sao?” Tả Khinh Hoan ái muội hỏi. Chân chen vào giữa hai chân của Tần Văn Thư, cảm giác được ướt át bên trong trào ra. Xem ra Tần Văn Thư cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác.

Tả Khinh Hoan vừa phóng đảng rên rỉ như thế, Tần Văn Thư làm sao có khả năng không bị cháy lây đâu, thế nhưng làm sao dám trả lời.

“Mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hoan, cảm giác vừa rồi thật đúng là mãnh liệt. Lúc này người khiến cho người ta thật thoải mái, thân ái à, có muốn thử không?” Tả Khinh Hoan đột nhiên dạn dĩ hơn. Quả nhiên địa vị công thụ thay đổi, thái độ liền xoay theo. Những lời trắng trợn như thế, Tả Khinh

Hoan nói ra mà mặt không đỏ tim không rung.

Cũng không biết có phải do tác dụng khiêu khích bằng ngôn ngữ của Tà Khinh Hoan. Lúc đối phương tiến vào giữa hai chân ma sát điểm mẫn cảm trên người Tần Văn Thư. Nàng cảm giác cơ thể mình giống như bắt đầu phát hỏa.

“Tà Khinh Hoan, câm miệng!” Tần Văn Thư hận không thể bịt miệng Tà Khinh Hoan lại, miễn cho nha đầu kia nói ra những lời càng chọc người chịu không nổi.

“Thế nhưng miệng của người ta rất có ích nha, người ta muốn liếm Tần Văn Thư...” Tần Văn Thư đánh phải dùng miệng của mình để ngăn nàng lại, phòng ngừa Tà Khinh Hoan tiếp tục nói ra những lời dâm ô.

Tà Khinh Hoan rất hưởng thụ Tần Văn Thư chủ động hôn mình, nhanh chóng đảo khách thành chủ, quần quít đầu lưỡi Tần Văn Thư khiêu vũ. Đôi tay hoạt động coi ra áo tắm vốn chính tề trên người Tần Văn Thư. Kéo lớp áo xuống, bộ ngực đầy đặn của Tần Văn Thư bộc lộ dưới ánh mắt của Tà Khinh Hoan, nhìn đáng người hoàn mỹ của Tần Văn Thư, nuốt một ngụm nước bọt, thực sự là vóc dáng làm cho người ta thêm nhỏ dãi. Môi của nàng bắt đầu dán lên cặp nhũ phong, liếm cắn nụ hoa hồng nhật trên đó. Tần Văn Thư bị khiêu khích nhẹ một tiếng trong cổ họng.

Tay của Tà Khinh Hoan đặt lên khóa mềm mại còn lại, cảm giác được xúc cảm trong tay, không khỏi suồng sã nhào nặn nó. Tần Văn Thư cực lực khắc chế phòng âm thanh của mình phát ra ngoài.

Tà Khinh Hoan nhìn gương mặt bị nhiễm thượng xuân sắc mà lại cực lực khắc chế dục vọng của Tần Văn Thư. Đẹp quá, đẹp đến mức khiến Tà Khinh Hoan kinh ngạc thần phục.

“Thân ái, chịu đựng nhưng cực khổ lắm đó. Người ta thích nghe âm thanh của người nha!” Tà Khinh Hoan vừa cười vừa nói, còn ác ý cắn lên nụ hoa trên đỉnh núi.

Tần Văn Thư bị đau hô to lên. Tà Khinh Hoan chuyển từ cắn thành liếm, đau đớn giảm bớt, tùy theo mà đến là một cảm giác tê dại. Tuy Tần Văn Thư từng hưởng qua tư vị của tình dục, nhưng nó vẫn còn chút xa lạ với nàng, cho nên khiến nàng trở nên bất an.

Môi Tà Khinh Hoan chậm rãi trượt xuống, từ ngọn núi đến bình nguyên (đồng bằng) một đường hôn qua. Tà Khinh Hoan ngồi xổm trên sàn nhà, ánh mắt ngang vói sô pha. Nàng dùng tay đẩy ra thâm lâm, ánh vào trong mắt là một vùng đầm nước phong phú, trong đó có một đóa hoa đang nở rộ rực rỡ. Ánh mắt của Tà Khinh Hoan trở nên nóng rực.

Tần Văn Thư dư quang thấy Tà Khinh Hoan đang chăm chú nhìn vào địa phương tư mật của mình. Nàng biết Tà Khinh Hoan muốn làm gì, Tần Văn Thư ngưng ngừng đến nỗi muốn khép chặt hai chân. Thế nhưng người kia làm sao để nàng tự ý làm gì thì làm, lập tức vùi đầu vào giữa hai chân Tần Văn Thư.

Khi Tần Văn Thư thấy Tà Khinh Hoan vùi đầu vào giữa hai chân mình, cảm thấy xấu hổ muốn nhắm mắt lại không dám tiếp tục nhìn tình cảnh dâm mỹ này. Nhưng các giác quan khác lại trở nên mẫn cảm hơn, nàng cảm giác được đầu lưỡi của Tà Khinh Hoan đang khiêu khích điểm mẫn cảm của mình, thoải mái khiến Tần Văn Thư không thể khắc chế thành tiếng. Quá phận nhất là, Tà Khinh Hoan dĩ nhiên dùng đầu lưỡi tiến vào bên trong. Thân thể Tần Văn Thư cảm giác được cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng nghịch ngợm khuấy động. Dưới sự kích thích không ngừng đó, Tần Văn Thư rốt cuộc tiết ra lượng lớn mật dịch. Khoái cảm ập tới các dây thần kinh của nàng, xác thực như lời Tà Khinh Hoan nói, cảm giác so với trước đây càng trở nên cường liệt hơn.

Tà Khinh Hoan biết cơ thể Tần Văn Thư lúc này mới xem như chính thức thả lỏng. Nàng tham lam hút sạch mật dịch trong người Tần Văn Thư, sau đó ngẩng đầu hôn người vẫn còn đang nhắm chặt mắt kia.

Tần Văn Thư dưới đầu lưỡi của Tà Khinh Hoan thưởng thức được mùi vị của chính mình. Biểu tình mắc cỡ khiến gương mặt đỏ ửng, Tà Khinh Hoan thật đúng là một kẻ sắc tình.

“Càng ngày càng ướt hơn nha!” Tà Khinh Hoan biết rõ Tần Văn Thư chịu không nổi những lời này, còn liều mạng lửa cháy đổ thêm dầu. Nàng yêu từ bộ dáng khó chịu vẫn rắng nhẵn nại hiện giờ của Tần Văn Thư, kiều mị tới cực hạn. Biểu tình quyến rũ khiến các khớp xương của Tà Khinh Hoan đều tê dại, hận không thể nhét Tần Văn Thư vào trong người mình, không bao giờ tách ra.

Thế tiến công của Tà Khinh Hoan chính thức triển khai, một lần lại một lần, khiến Tần Văn Thư nghĩ mình giống như chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần. Tần Văn Thư tới nay mới biết được, ham muốn của mình cũng có thể khủng bố như vậy, mãnh liệt khiến nàng muốn chìm ngập trong đó.

Một đêm này, Tà Khinh Hoan quần quít Tần Văn Thư cầu hoan và giao hoan không biết bao nhiêu lần. Đến khi tinh bì lực tảo, Tà Khinh Hoan mới thỏa mãn buông tha đối phương. Nỗi niềm trống vắng và tưởng niệm trong ba năm qua đã chiếm được an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Mong Người Mắc Câu

Sáng sớm hôm sau, Tà Khinh Hoan là người đầu tiên tỉnh lại, theo bản năng đưa tay chạm đến nữ nhân bên cạnh, cảm giác được cơ thể ấm áp bên người, nàng mới yên tâm, chống cảm tham lam ngấm Tàn Văn Thư còn đang chìm sâu trong mộng đẹp. Tàn Văn Thư thật đẹp, Tà Khinh Hoan nhớ tới lần đầu tiên gặp nữ nhân này, đã bị nét đẹp của nàng làm kinh diễm. Gương mặt đẹp không đủ tạo nên mỹ lực của một người, mỹ lực thực sự vĩnh viễn đều là người đẹp còn có người đẹp hơn. Tà Khinh Hoan tin tưởng mặc dù Tàn Văn Thư tới 60 tuổi vẫn sẽ làm cho mình kinh diễm không ngớt. Tà Khinh Hoan thường hay suy nghĩ, kiếp trước hai người nhất định ràng buộc rất sâu, nếu không phải thế vì sao mình sẽ chiếm được nữ nhân này. Nàng có thể lý giải thái độ của Thi Vân Dạng khi đối diện mình, có đôi khi, Tà Khinh Hoan cũng nghĩ, nữ nhân hoàn mỹ như Tàn Văn Thư, dường như không nên thuộc về bất cứ ai hết. Thế nhưng ý niệm này chỉ lóe qua trong đầu.

Tà Khinh Hoan nhìn dung nhan ngũ sắc của Tàn Văn Thư, vô luận như thế nào, nữ nhân tốt đẹp này là của mình. Tàn Văn Thư đem qua nỗi rộ vô số lần dưới thân mình, Tà Khinh Hoan cảm thấy lồng ngực tràn đầy hạnh phúc. Hôm qua nàng chắc là bị mình làm cho mệt mỏi quá độ, Tà Khinh Hoan nghĩ thầm, có chút đau lòng hôn lên trán Tàn Văn Thư một cái, sau đó chuẩn bị rời giường làm bữa ăn sáng tình yêu cho nàng.

Lúc Tà Khinh Hoan đứng lên, chân vừa mới chạm đất thiếu chút nữa té trên mặt đất, lúc này mới nhớ tới hai chân và thắt lưng đều mỏi nhừ. Đêm qua Tàn Văn Thư cũng muốn mình vô số lần. Tàn Văn Thư thích nhất là có qua có lại, cho nên đêm qua bất luận là mình hay Tàn Văn Thư đều là phóng túng trắng đêm. Bất quá Tà Khinh Hoan đối với chuyện chăm chỉ vận động trên giường rất là thích ý, nàng biết nữ nhân tiết chế kia kiên quyết sẽ không dung túng mình mỗi lần đều như vậy.

Tà Khinh Hoan rửa mặt xong, lập tức vào bếp, mở tủ lạnh, lấy ra trứng gà và các nguyên liệu khác. Tâm tình vui vẻ hát thầm một bài, làm bữa sáng tình yêu.

Tà Khinh Hoan xuống giường không bao lâu, Tàn Văn Thư cũng tỉnh lại. Nàng xem đồng hồ báo thức trên đầu giường, mười giờ, đã là mặt trời lên cao ba sào. Bản thân lâu lắm rồi không có rời giường trễ như vậy. Nhìn thấy ánh nắng tươi sáng từ bên ngoài xuyên qua khe nhỏ của rèm cửa chiếu vào trong phòng, nghe ở phòng bếp truyền đến tiếng ca hát, không khỏi khẽ cười. Tàn Văn Thư mặc áo ngủ vào, rửa mặt sạch sẽ xong, liền đi tới cửa phòng bếp, nhìn thấy người ở bên trong giống một chú chim nhỏ vui vẻ bận rộn, tiểu ý càng đậm hơn. Nàng thích cuộc sống thoải mái như vậy, có một người yêu làm bạn, sau đó không cần oanh oanh liệt liệt, chỉ cần vô cùng đơn giản bình thường gần nhau suốt đời.

Tàn Văn Thư bước vào, từ phía sau ôm lấy Tà Khinh Hoan.

Tà Khinh Hoan cảm giác được hương khí trên người Tàn Văn Thư, hài lòng nở nụ cười.

“Người ra phòng khách chờ chút, người ta bây giờ toàn là mùi dầu mỡ thôi!” Tà Khinh Hoan tuy hưởng thụ cái ôm ấm áp của nàng, nhưng bản thân không muốn Tàn Văn Thư ngửi được mùi dầu mỡ trong bếp.

“Ta đây ngửi một chút có hay không?” Tàn Văn Thư vui đùa vào mái tóc của Tà Khinh Hoan, dùng sức hít vào. Sau đó chuyển qua cắn cổ Tà Khinh Hoan ngửi một chút, dùng chóp mũi cọ cọ vào cổ đối phương. Tà Khinh Hoan cảm thấy cái cổ vừa ngứa vừa có cảm giác tê dại. Nàng biết thân thể của mình luôn nấn cảm với Tàn Văn Thư.

“Không có, rất thơm.” Tàn Văn Thư giống như giám định xong rồi đưa ra kết quả.

“Tàn Văn Thư, người đồ ngọt người ta.” Tà Khinh Hoan cười vui vẻ giống như ăn được mật.

“Ta không thể nói sao?” Tàn Văn Thư nhún mày hỏi.

“Nói càng nhiều càng tốt.” Tà Khinh Hoan nghĩ bản thân không sợ buồn nôn. Hơn nữa Tàn Văn Thư nói ra những lời đường mật cũng chẳng khiến người khác cảm thấy nổi da gà.

“Kỳ thực ta vốn muốn nói một câu, lúc người chăm chỉ làm đồ ăn rất đẹp.” Tàn Văn Thư nghĩ dùng lời ngon ngọt chưa chắc là không đúng, ít nhất nàng không nói được những câu giả dối.

“Nếu người mong muốn hành vi nào đó vẫn xuất hiện, sẽ không ngừng khẳng định và cường điệu hóa với đối phương. Đó chính là phương pháp củng cố của quản lý học. Người khen ngợi bộ dáng nấu cơm của ta, có phải muốn người ta làm bà nấu cơm cho người hay không nha?” Tà Khinh Hoan đùa giỡn mà nói.

“Àn, có vẻ là vậy.” Tàn Văn Thư cố ý hòa theo Tà Khinh Hoan.

“Vạn nhất người ta biến thành hoàng kiếm bà (thiếu phụ luống tuổi có chồng) làm sao bây giờ?” Tà Khinh Hoan nhún mày hỏi, biến thành xấu xí như vậy là tối kỵ của nữ nhân a.

“Tà Khinh Hoan, ta thích người không phải vì người biết nấu cơm. Ta thích người, đơn giản vì người là người. Chỉ là ta thích người vì ta bận rộn mà thôi.” Tàn Văn Thư nghiêm túc nói.

“Ta hiểu, giống như ta thích bộ dáng lúc người đàn cho ta nghe. Đó là người làm vì ta.” Tà Khinh Hoan giương lên khóe miệng, mặc dù làm hoàng kiếm bà cả đời cho Tàn Văn Thư, nàng đều nguyện ý.

“Àn.” Tàn Văn Thư biết Tà Khinh Hoan hiểu ý mình.

“Tàn Văn Thư, bây giờ ta cũng biết đàn rồi, đến lúc rảnh đàn cho người nghe được không?” Nói đến đàn dương cầm, Tà Khinh Hoan đã nghĩ thể hiện những thứ mình học được cho Tàn Văn Thư xem, giống y hệt tiểu hài tử vậy.

“Tốt.” Tần Văn Thư không biết trong ba năm qua Tà Khinh Hoan đã từng học cái gì. Quả nhiên Tà Khinh Hoan ở thời điểm mình không hay biết trưởng thành, khiến nàng có cảm giác mất mát. Chẳng qua Tần Văn Thư thực chờ mong hình dáng lúc đánh đàn của Tà Khinh Hoan, tiểu tiên nữ đàn dương cầm phong cách nhất định rất đáng chiêm ngưỡng.

“Tần Văn Thư, tối nay ta làm món Nhật cho ngươi ăn có được hay không?” Tà Khinh Hoan tiếp tục hỏi.

“Được.” Tần Văn Thư gật đầu.

“Tần Văn Thư, ngày mai chúng ta đi thăm Tiêu di được không, tiện đường xem Thanh Diệp thế nào?”

“Được.” Tần Văn Thư chỉ biết trả lời theo ý nàng.

“Tần Văn Thư, nghe Lý Hâm nói hiện tại Thi Vân Dạng đã có bạn gái chính thức. Người ta rất hiếu kỳ là ai có thể thu phục kẻ thích gây sự kia, ngươi chừng nào thì mang ta đi gặp nàng vậy?” Có người nói là một cô gái luôn làm Thi Vân Dạng chướng mắt, nàng rất tò mò cô gái kia là nhân vật ra sao. Kẻ ăn chơi trác táng, nhiều lần ném trái các loại nữ nhân thượng vàng hạ cám như Thi Vân Dạng, rốt cuộc là nữ nhân nào có thể lọt vào mắt xanh của nàng, chưa tính đến chuyện lưu lại trong lòng nàng. Có thể nói ánh mắt của Thi Vân Dạng thích xoi mói, quan niệm giai cấp nặng nề, lại là kẻ yêu bề ngoài. Nói chung Thi Vân Dạng là một nữ nhân hết sức nông cạn, Tà Khinh Hoan cho rằng Thi Vân Dạng vẫn sẽ rong chơi đùa giỡn mới đúng.

“Đó là một cô gái không tệ. Ngươi muốn gặp, ta tìm thời gian, hẹn mọi người cùng nhau ăn cơm.” Tần Văn Thư nghĩ nhân sinh thực là kỳ diệu. Thi Vân Dạng nếu không gặp tai nạn xe, đại khái sợ là vĩnh viễn cũng không có khả năng gặp được cô gái kia. Nếu không có Hàn Sĩ Bàn, mình và Tà Khinh Hoan có lẽ cũng đồng dạng. Thế nhưng đây là cố ý hay là có duyên sẽ gặp gỡ.

“Đến lúc đó, gọi cả Lý Hâm và Nghiêm Nhượng Vãn cùng tới đi.” Tà Khinh Hoan nghĩ cảnh tượng đó nhất định náo nhiệt. Đặc biệt Thi Vân Dạng và Lý Hâm hai nữ nhân yêu nghiệt này còn từng có một tầng quan hệ mờ ám, nghĩ đến Tà Khinh Hoan bỗng nhiên cảm thấy mình có thể lý giải tâm tình e sợ thiên hạ không loạn của Thi Vân Dạng.

“Àn.” Tần Văn Thư làm sao không thấu hiểu tâm tư của Tà Khinh Hoan, nhưng vẫn dung túng gật đầu.

“Tần Văn Thư, ta còn có rất nhiều chuyện muốn làm với ngươi.”

“Từ từ sẽ có cơ hội, không vội, tương lai còn đợi chúng ta đâu.”

“Tần Văn Thư, ta thích những lời này.” Tà Khinh Hoan mỉm cười ngọt ngào. Nàng thích tương lai mọi chuyện đều có Tần Văn Thư làm bạn, bản thân mình sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa.

Tình yêu có đôi khi là người tình ta nguyện, thế nên mới gọi là mong người mắc câu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Phiên Ngoại

Thi Vân Dạng cảm thấy thỏa mãn ghé vào trên người Hứa Chiêu Đệ. Tuy gương mặt của người dưới thân chưa thể nói là xinh đẹp, miễn cưỡng có thể xem như là con gái rệu rã nhìn. Dáng người không quá nóng bỏng, hoàn toàn là một kẻ suy dinh dưỡng, thế nhưng ba năm qua mình chưa từng chán món rau xanh này. Thi Vân Dạng một người một đời anh minh, bản thân lại bị bại bởi một món vô vị thế. Đáng tiếc cây cải xanh này yêu nhất vẫn là khi mình bị tông xe trở thành ngu ngốc.

“Phương Phương, ngươi nặng quá, ép đến ta thở không nổi.” Hứa Chiêu Đệ nhủ mày. Thi Vân Dạng thích sau khi ân ái xong nằm lên người mình. Tuy tên kia không mập, nhưng một kẻ cao đến 1m73 nằm ở trên người, chính là ép tới bản thân thở không nổi, nàng chỉ cao có 1m63 thôi a.

“Ngươi có thể gọi ta là Thi Thi, Vân Vân, Dạng Dạng. Phương Phương cái gì, quên đi.” Thi Vân Dạng có cảm giác thật vô lực. Nàng nghĩ cả đời mình ở trong lòng Hứa Chiêu Đệ sẽ thoát không được hình tượng ngu ngốc nghếch. Phương Phương là tên gọi lúc Thi Vân Dạng bị mất trí nhớ biến thành ngu ngốc, quê mùa giống như hai lúa. Thi Vân Dạng vẫn không hy vọng đoạn ký ức đó bị nhắc đến, tuy lúc nàng biến thành ngu ngốc trải qua rất vui vẻ, thế nhưng so với hình tượng chân chính của mình khác xa một trời một vực.

“Lưu lại trên người ngươi cũng chỉ có tên này thôi.” Hứa Chiêu Đệ đối với chuyện tên gọi rất kiên trì. Nàng vẫn canh cánh trong lòng chuyện Thi Vân Dạng không còn ngây thơ như Phương Phương nữa. Phương Phương là một nữ hài tốt, còn tên Thi Vân Dạng này thì nàng không muốn đánh giá.

Được rồi, nàng thích gọi thì để nàng gọi. Hoàn hảo tiểu Chiêu còn chưa chút thể diện cho mình, nếu không để cho mình làm sao được đây.

“Đại tiểu thư mời chúng ta đến nhà nướng thịt.” Thi Vân Dạng nói sang chuyện khác. Lời mời của Tần tiểu thư, tiểu Chiêu vĩnh viễn cũng không cự tuyệt. Không biết Tần tiểu thư lấy đâu ra sức hút cường đại như vậy, không ai có khả năng miễn dịch. Thi Vân Dạng vừa nghĩ đến trong lòng lại chua xót, dùng

ngón chân nghĩ cũng biết, hình tượng của mình và Tần Văn Thư trong cảm nhận của tiểu Chiêu là một người trên trời, một người dưới đất.

Nhắc tới Tần Văn Thư, Hứa Chiêu Đề lập tức tràn đầy sức sống. Kỳ thực nàng không rõ, một nữ nhân hoàn mỹ giống nữ thần như Tần Văn Thư làm sao sẽ là thanh mai trúc mã với một người xấu tính đến xương như Thi Văn Dạng. Nghĩ đến lại cảm thấy Tần tiểu thư kết bạn rất vô ý, ban đầu nếu không phải nể mặt Tần tiểu thư, nàng mới không thèm để ý kẻ bề ngoài nạm vàng bên trong thối rửa như Thi Văn Dạng.

“Hẹn khi nào?” Hứa Chiêu Đề thật ra thì rất tò mò người có thể sánh vai cùng Tần Văn Thư sẽ là dạng người gì. Nàng khó tưởng tượng được có người xứng đôi với Tần Văn Thư, dù sao Tần Văn Thư thật sự rất tốt đẹp, hoàn mỹ đến khó có thể để người chiếm hữu.

“Ngày mai.” Thi Văn Dạng thề nhưng rất sợ Tần Văn Thư đem chuyện mình trở thành ngu ngốc nói cho Tả Khinh Hoan nghe. Dù sao Tần Văn Thư không phải người nhiều chuyện. Nhưng Lý Hâm, Thi Văn Dạng đột nhiên nhớ tới nữ nhân kia, sắc mặt trở nên rất khó coi. Lúc đó não của mình bị tụt máu là do Lý Hâm xử lý. Nữ nhân kia vẫn còn ghi hận trong lòng, tám phần mười là không cần giữ mồm miệng. Ngày mai Tả Khinh Hoan có lẽ sẽ mời cả Lý Hâm và Nghiêm Nhượng Vãn, càng nghĩ càng có khả năng.

“Ngày mai, không được, ta phải lập tức đi chuẩn bị...” Bàn chân gà mái của Hứa Chiêu Đề lại phát tác. Nàng có thói quen thích ôm đồm mọi chuyện vào thân, chuẩn bị rời giường thu xếp dụng cụ nướng đồ.

Thi Văn Dạng gắt gao đề lại Hứa Chiêu Đề, không để nàng đứng lên.

“Các nàng hẹn chúng ta, không phải chúng ta mời. Bọn họ sẽ sắp xếp ổn thỏa, người đừng tự làm khổ mình.” Thi Văn Dạng nhủ mảy nói.

“Tần tiểu thư dường như không phải là người...” Trong cảm nhận của Hứa Chiêu Đề, Tần Văn Thư có lẽ giống Thi Văn Dạng đều là loại người mười ngón tay không dính nước, sẽ không làm những chuyện vụn vặt đó.

“Tần gia nhiều nhất là người hầu, huống chi bên cạnh nàng còn có tiền nữ giả Tả Khinh Hoan, đâu cần người quan tâm?” Thi Văn Dạng không đồng ý.

“Tiền nữ giả?” Hứa Chiêu Đề nghĩ cũng đúng, nhưng mà ai là tiền nữ giả a?

“Nữ nhân của đại tiểu thư.” Lễ nào mình chưa từng kể về Tả Khinh Hoan cho nàng nghe?

“Nữ nhân của Tần tiểu thư?” Hứa Chiêu Đề vô ý nâng cao âm lượng, không nghĩ ra Tần tiểu thư cũng thích nữ nhân. Quan trọng nhất là, nàng khó có thể tưởng tượng hình ảnh một nữ nhân khác thân mật đứng chung với Tần Văn Thư. Hứa Chiêu Đề không hiểu sao rất chờ mong buổi tụ tập ngày mai.

Hứa Chiêu Đề nhìn Thi Văn Dạng thử hết quần này đến áo khác, nữ nhân này quả nhiên vẫn thích làm dáng. Hơn nữa hôm nay hình như còn chọn một bộ y phục điểm lệ hơn ngày thường rất nhiều, giống như muốn đi tranh kỳ đấu điểm (tranh đoạt về đặc sắc, khoe khoang sự xinh đẹp) vậy. Trên thực tế, Thi Văn Dạng đúng là có ý định này, phải biết Thi Văn Dạng trời sinh thích làm tiêu điểm, cho nên mới thường xuyên chau chuốt bản thân.

“Tiểu Chiêu, có cần giúp người trang điểm một chút không?” Thi Văn Dạng chọn được quần áo vừa ý, trang điểm xong, liền quay lại hỏi người vẫn ở bên cạnh chờ đợi một cách kiên nhẫn. Cho dù là gái rượu nhưng đứng giữa một đám mỹ nhân thì người chịu thiệt là tiểu Chiêu. Đa số nữ nhân đều thích hư vinh, tuy lòng hư vinh của nàng chỉ bằng số âm.

“Không phải đi nướng thịt sao, còn trang điểm làm cái gì, chuyện bé xé to. Chúng ta đến nhà Tần tiểu thư sớm một chút, còn giúp các nàng chuẩn bị nữa.” Hứa Chiêu Đề ra vẻ giáo huấn. Nàng đặc biệt không quên bộ dáng khoa trương phù phiếm của Thi Văn Dạng.

Thi Văn Dạng cùng Hứa Chiêu Đề vừa đến, Lý Hâm cũng đồng thời xuất hiện. Hai bên ở trước cửa lớn của biệt thự gặp mặt. Có chết hay không cả hai nữ nhân điểm đũa kia dĩ nhiên cùng chọn màu đỏ chói lọi, tuy kiểu dáng không giống, nhưng các nàng vì bản thân bị đụng hàng mà cảm thấy lúng túng.

Hứa Chiêu Đề phát hiện Thi Văn Dạng và Lý Hâm mỗi lần nhìn thấy đối phương sẽ hiện ra biểu tình mất tự nhiên. Dường như bác sỹ Lý có chút khả trương, có chút e dè, hình như chỉ sợ Nghiêm Nhượng Vãn nổi ghen.

Nghiêm Nhượng Vãn cũng bất ngờ khi Thi Văn Dạng nằm trong danh sách được mời. Tuy không còn phản cảm với Thi Văn Dạng như trước, nhưng nhớ lại Lý Hâm và Thi Văn Dạng từng có tiền án tình một đêm, vừa nghĩ đến trong lòng đã khó chịu.

Trong lòng Thi Văn Dạng thầm mắng Tả Khinh Hoan nhảm nhí, đã biết kẻ kia nhất định sẽ mời Lý Hâm và Nghiêm Nhượng Vãn. Chuyện tình một đêm với Lý Hâm, nàng cơ bản không để ý. Nhưng sau đó Lý Hâm lại là bác sỹ phụ trách lấy máu bầm trong đầu mình ra, nàng cũng từng gặp qua bộ dáng ngơ ngẩn của mình lúc đó. Thi Văn Dạng cảm thấy bản thân thực sự mất mặt, mất đến Thái Bình Dương đi.

Lý Hâm thấy biểu tình của Nghiêm Nhượng Vãn không biến hóa, mới nhẹ nhàng thở ra. Kỳ thực tính chiếm hữu của Vãn Vãn rất cao, đây là chuyện sau này Lý Hâm mới phát hiện được. Bản thân mình thường mắc phải hoa đào, luôn loạn thất bát tao (lung tung) trên chộc một số người. Nếu để Vãn Vãn biết được, bên ngoài tuy tỏ ra không thèm để ý, nhưng một khi về nhà bản thân coi như xong đời. Mỗi lần nàng đều chà đạp mình đến khi mình khóc lóc xin tha mới thôi, nhưng lại chưa từng thừa nhận là nàng ghen tị. Đúng là đến chết vẫn mạnh miệng.

Lý Hâm, Nghiêm Nhượng Vãn và Thi Văn Dạng mỗi người mang một tâm sự riêng, cho nên tạm thời quên Hứa Chiêu Đề còn đứng bên cạnh Thi Văn Dạng.

Hứa Chiêu Đề không phải lần đầu nhìn thấy Lý Hâm. Hiển nhiên khi Lý Hâm không mặc áo bác sỹ thì rất giống Thi Văn Dạng đều là những nữ nhân phong tao. Hai người đứng cạnh nhau giống như Diêu Hoàng, Ngụy Từ ganh đua khoe sắc.

[Điều Hoàng, Ngụy Tử: tên riêng của các giống mẫu đơn nổi tiếng]

“Chào bác sỹ Lý.” Hứa Chiêu Đề chủ động cất lời trước. Tuy diện mạo của Lý Hâm so với Thi Vân Dạng càng giống một nữ nhân không đứng đắn, nhưng nhờ có một nghề nghiệp thần thánh, là bác sỹ, mới khiến Hứa Chiêu Đề nảy sinh một chút tôn trọng với nàng.

“Thì ra là tiểu Chiêu và Phuong Phuong a, hôm nay xem ra rất là náo nhiệt.” Lý Hâm nhìn ra Thi Vân Dạng khi nghe đến hai chữ Phuong Phuong liền thay đổi sắc mặt. Tâm tình trở nên sáng sủa, làm người không thể quá xấu tính, nếu không sẽ bị báo ứng. Nhìn đi, Thi Vân Dạng là một ví dụ điển hình a.

“Chúng ta cùng vào đi.” Nghiêm Nhựt Ván nhắc nhở những người còn lại, hỏi thăm xong rồi thì nên đi vào.

Sau khi Hứa Chiêu Đề đi đến sân, liền thấy Tần Văn Thư đang chăm chú cột tóc cho Tả Khinh Hoan, biểu tình ôn nhu chuyên chú. Một người giống như nữ thần, một người diện mạo như tiên nữ, đứng chung một chỗ đúng là thần kỳ đẹp mắt. Tướng mạo của hai người kia đúng lúc trùng hợp với khuôn mẫu lý tưởng của nàng. Thi Vân Dạng tuy đẹp một cách phong tình vạn chủng, nhưng thiếu đi vẻ tĩnh lặng thanh nhã.

“Chắc cô là tiểu Chiêu, tôi tên Tả Khinh Hoan. Cô có thể gọi tôi là tiểu Hoan cũng được.” Tả Khinh Hoan chủ động ân cần làm quen với Hứa Chiêu Đề. Nàng chăm chú quan sát người đối diện. Tướng mạo của nàng ở trong một đám nữ nhân người sau đẹp hơn người trước, xác thực không đủ xuất chúng, nhưng lại có cảm giác thân thiết như muối muối ở nhà bên. Tả Khinh Hoan luôn nghĩ Thi Vân Dạng chuyển hướng thích nữ nhân, hợp mắt nếu không phải nữ nhân giống Tần Văn Thư thì ít nhất cũng tương tự Lý Hâm mới đúng. Hứa Chiêu Đề khỏa trái cây chưa chín này vừa nhìn chính là một cô bé cực kỳ an phận, sống vai với một kẻ ly kinh bạn đạo (không tuân thủ, đi ngược với đạo lý lẽ thường, nói chung là nổi loạn, không thèm để ý giáo huấn chính thống cô hủ các loại) tính tình tồi tệ như Thi Vân Dạng tương phản quá lớn.

Hứa Chiêu Đề ngại ngừng cười đáp lại Tả Khinh Hoan, “Tôi đi chuẩn bị một chút.” Hứa Chiêu Đề không giỏi giao tiếp, đặc biệt đứng giữa một đám nữ nhân quá xuất sắc, càng có chút câu nệ, cho nên mới đi tìm chuyện nàng am hiểu nhất để làm.

“Tiểu Chiêu, tôi đến giúp cô.” Lý Hâm, người rành rẽ công việc bếp núc ở đây nhất, xung phong nhận việc giúp đỡ.

Thi Vân Dạng nghĩ cuộc nướng thịt này rất không thú vị, cả đám quy củ ăn thịt, sau đó vô thưởng vô phạt trò chuyện phiếm.

“Chúng ta chơi trò 'nói thật lòng, dám mạo hiểm' (là trò Truth or Dare) được không?” Thi Vân Dạng đề nghị.

“Đề nghị này hay đó.” Lý Hâm nghe vậy cũng lập tức hăng hái đồng ý.

“Tốt thôi.” Tả Khinh Hoan cũng thấy đề nghị này không tệ, có thể làm dịu bầu không khí. Quan trọng nhất là, có thể khơi dậy thú vị tà ác của mình.

“Mọi người chơi đi, tôi không muốn chơi.” Nghiêm Nhựt Ván nghiêm cẩn bảo thủ là người đầu tiên giơ tay từ chối.

“Àn, tôi cùng Nhựt Ván nhìn mọi người chơi là được rồi.” Tần Văn Thư cũng không thích những trò chơi không lành mạnh kiểu này.

“Tôi cũng không muốn chơi.” Tiểu Chiêu vừa thấy là đề nghị của Thi Vân Dạng nhà mình, tám phần mười đã biết không phải thứ tốt.

“Không chơi cũng được, nhưng phải nhảy một điệu thoát y mới được.” Thi Vân Dạng làm sao cho phép ba người đoan trang nhất rút lui. Càng là người đứng đắn, chơi trò này mới càng vui.

“Tán thành!” Lý Hâm và Tả Khinh Hoan trầm miệng một lời.

“Quyết định như vậy đi. Ai không muốn nói thật, sẽ bị phạt nhảy thoát y.” Thi Vân Dạng nhanh miệng định ra quy tắc trò chơi.

Vì vậy, ai càng không muốn chơi càng bị nhắm trúng. Nghiêm Nhựt Ván là người đầu tiên trúng đạn.

“Cô thích nhất vị trí nào trên người Lý Hâm?” Tả Khinh Hoan là người đầu tiên đặt câu hỏi. Nàng cười đến vẻ mặt xấu xa.

“Đúng đó, rốt cuộc là chỗ nào? Nói thật nha, nếu không sẽ phải nhảy đó.” Thi Vân Dạng ra sức bỏ đá xuống giếng. Lý Hâm cũng xuất hiện biểu tình mong chờ, ngay cả Tần Văn Thư và Hứa Chiêu Đề đều tò mò nhìn nàng. Nghiêm Nhựt Ván bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ áp lực dưới ánh mắt chăm chăm của những người này.

“Bộ ngực.” Nghiêm Nhựt Ván bị ép quá, tức nước vỡ bờ, thành thật thú nhận. Sau khi nói xong, nhìn thấy có nhiều ánh mắt ngạc nhiên nhìn mình như vậy, gương mặt trắng nõn trong nháy mắt bị phủ một tầng phấn hồng. Có vẻ như tầng màu hồng này có xu thế lan đến tận cổ.

Nhìn không ra, nguyên lai kẻ đứng đắn nhất cũng không đoan hoàng tí nào. Mọi người ở đây đều nhất trí nghĩ như thế, chỉ có Lý Hâm tự hào thẳng lưng ưỡn ngực, khoe ra vòng một khiến nàng kêu ngoa.

Người thứ hai dính đạn là Tả Khinh Hoan, người đặt câu hỏi là Hứa Chiêu Đề.

“Các cô làm sao quen biết nhau?” Quả nhiên là người ngây thơ, vấn đề vừa hỏi ra đã làm tất cả mọi người một phen thất vọng.

“Nàng vốn là lão bà của tình nhân tôi, do tôi câu dẫn nàng.” Câu trả lời của Tả Khinh Hoan khiến Hứa Chiêu Đề vô cùng kinh ngạc. Miệng mở rộng đến mang tai rồi, nàng luôn cho rằng cuộc tình giữa Tần Văn Thư và Tả Khinh Hoan là một câu chuyện cổ tích mỹ mãn. Không ngờ Tả Khinh Hoan nhìn giống như tiên nữ nhưng chân chính là hồ ly tinh. Điều này làm cho Hứa Chiêu Đề nhận ra quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Người thứ ba được rút thăm là Lý Hâm, người bị nàng bắt trúng là Tần Văn Thư.

“Tần Văn Thư, cô cùng Tả Khinh Hoan, ai ở trên nhiều hơn?” Lý Hâm quả nhiên không làm những người còn lại thất vọng.

“Xấp xỉ như nhau.” Tần Văn Thư nhẹ nhàng thờ ra. Nàng nghĩ vấn đề này không khó trả lời, không cần trả lời quá chi tiết. Nhưng nàng yên tâm quá sớm, sau đó Tần Văn Thư lại bị bốc trúng, mà lần này người đặt câu hỏi là Thi Vân Dạng. Tần Văn Thư rất hiểu người bạn không biết giới hạn này, nhất thời cảm thấy áp lực ủa tới.

“Tần Văn Thư, người thích nhất tư thế nào?” Thi Vân Dạng quả nhiên không biết mắc cỡ.

Một người luôn bình tĩnh tự nhiên như Tần Văn Thư lọt vào hoàn cảnh này cũng không có khả năng bình tĩnh nữa. “Tư thế nào cũng được.” Trên mặt nàng đã nhiễm màu đỏ đáng ngờ.

“Tần Văn Thư, đáp án này không làm hài lòng mọi người đâu. Nếu không nói thật, là phải nhảy thoát y đó nha.” Thi Vân Dạng đương nhiên không dễ dàng để Tần Văn Thư qua ải.

Tần Văn Thư quả thật muốn một chương đánh chết Thi Vân Dạng. Nữ nhân đùa giỡn không có giới hạn kia. Nàng ghét nhất các loại trò chơi tà ác không lành mạnh này, thật muốn bỏ trốn càng nhanh càng tốt.

Nghiêm Nhược Vấn có thể sâu sắc hiểu được tâm tình lúc này của Tần Văn Thư, thế nhưng vẫn có chút nhỏ nhỏ hứng thú. Những lúc khiến Tần Văn Thư mất đi vẻ bình tĩnh ưu nhã của ngày thường thật có thể đếm trên đầu ngón tay, cho nên mới nói bản chất tà ác quả nhiên có thể bị lây nhiễm.

“Chỉ cần thoải mái là được.” Tần Văn Thư nói xong, trên mặt đã nổi lên một mảnh đỏ bừng.

“Đù rồi, tiếp theo.” Tả Khinh Hoan giải vây cho người nổi danh là da mặt mỏng Tần Văn Thư. Nàng sẵn sàng vươn tay kéo người yêu vào lòng. Đối phương đem mặt chôn vào cổ Tả Khinh Hoan, tránh cho bản thân nhìn thấy biểu tình trên mặt của những người khác, thực sự cảm thấy khó xử.

Tuy mọi người đều không thỏa mãn với câu trả lời đó, nhưng cũng hiểu được ép Tần Văn Thư nói đến mức đó quả thật không dễ dàng, cho nên mới tạm thời buông tha nàng.

Nghiêm Nhược Vấn bắt trúng Thi Vân Dạng, Lý Hâm hưng phấn chủ động cung cấp câu hỏi cho nàng.

“Lúc trở thành nhược trí có cảm giác gì?” Nghiêm Nhược Vấn không tự nghĩ ra câu hỏi, vì vậy chấp nhận đề nghị của Lý Hâm.

“Cảm giác rất hạnh phúc cũng rất kiên định.” Thi Vân Dạng nghiêm túc trả lời. Trong khoảng thời gian bị mất trí nhớ tuy mất mặt, nhưng có lẽ không phải là bản thân bị báo ứng, mà là được cứu rồi.

Hứa Chiêu Đề nhìn Thi Vân Dạng, trong lòng dâng lên cảm động. Nàng luôn cho rằng Thi Vân Dạng không muốn nhắc tới quá khứ mất mặt đó. Người kiêu ngạo như Thi Vân Dạng, có lẽ chuỗi thời gian đó là lúc nàng chật vật nhất.

Ngoại trừ Tần Văn Thư, những người khác đều vô cùng ngạc nhiên nhìn Thi Vân Dạng. Họ tưởng nàng thà nhảy thoát y cũng không muốn trả lời vấn đề này, hơn nữa đáp án nằm ngoài dự đoán của mọi người, khiến mọi người nhìn Thi Vân Dạng với cặp mắt khác xưa. Đúng là Thi Vân Dạng có chút bất đồng với quá khứ, tuy vẫn là tính tình e sợ thiên hạ an ổn, nhưng ít nhất không vô sỉ như trước.

“Làm gì đều nhìn tôi như thế, tiếp tục.” Bị người khác nhìn chằm chằm, Thi Vân Dạng cảm thấy không thoải mái.

Lần này đến Tả Khinh Hoan bốc trúng thăm của Hứa Chiêu Đề.

“Tiểu Chiêu, lúc nào Thi Vân Dạng làm cho cô ghét nhất?” Tả Khinh Hoan hiếu kỳ trong mắt người yêu Thi Vân Dạng là loại người như thế nào.

“Trên cơ bản, lúc nào nàng cũng đáng ghét. Những thói hư có thể kể ra rất nhiều, mồm miệng độc ác, thể giới quan và nhân sinh quan nghiêm trọng lệch lạc, quả thực chính là tam quan bất chính (có thể hiểu đơn giản là sự lệch lạc về thể giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan).” Còn thường thường xuất hiện tình nhân cũ, nam nữ đêm không xuế, nghĩ đến lại làm nàng sôi máu.

Tả Khinh Hoan lộ ra vẻ mặt thông cảm. Nàng vẫn nghĩ ai có khả năng chịu được Thi Vân Dạng, chắc chắn không phải người tầm thường.

“Ê, ta đâu tệ như vậy, ít nhất lúc ở trên giường không có đáng ghét đi!!!” Thi Vân Dạng to tiếng kháng nghị.

“Cũng đúng, chỉ có lúc ở trên giường mới coi như tạm chấp nhận được.” Hứa Chiêu Đề suy nghĩ một hồi, mới ngăn ngừa đồng ý.

Những người khác nghe vậy cười đến đau cả bụng. Thi Vân Dạng lại cảm thấy phiền muộn. Nhớ lại năm xưa, bản thân mê đảo hàng vạn hàng ngàn người theo đuổi. Hôm nay luân lạc chỉ có phát huy công dụng trên giường, lẽ nào thật là phong thủy lần lượt chuyển đổi?

“Vân Dạng.” Ngồi vào trong xe, Hứa Chiêu Đề nhìn Thi Vân Dạng lái xe, đột nhiên mở miệng gọi.

“Ân?” Thi Vân Dạng vô cùng ngạc nhiên. Tiểu Chiêu những lúc chỉ có hai người thích gọi cái tên của mình khi bị mất trí, còn không lúc tức giận sẽ gọi cả họ lẫn tên. Nhưng hôm nay nàng thân mật gọi tên mình, khiến Thi Vân Dạng không quen.

“Các nàng đều rất đặc biệt.” Một Tần Văn Thư giống như nữ thần; một Tả Khinh Hoan bề ngoài giống như tiên nữ lại không phải tiên nữ; một Lý Hâm thích náo động giống Thi Vân Dạng; một Nghiêm Nhựt Vãn nghiêm túc đoan trang, mỗi người một vẻ.

“Ta không phải là người đặc biệt nhất sao?” Thi Vân Dạng nhún mày hỏi.

“Cảnh tượng cuối cùng khiêu vũ thân mật với bác sỹ Lý thật là lôi cuốn, đừng nói cô ấy cũng là tình nhân cũ của người?” Cuộc tụ họp kết thúc bằng một màn nhảy nóng bỏng mặt kề mặt của Thi Vân Dạng và Lý Hâm. Theo quan điểm của người ngoài cuộc, hai người bọn họ thật là xứng đôi vừa lứa, hoàn hảo giữa hai người không tản ra cảm giác thân thiết, ngược lại giống như là quyết phân cao thấp. Nhưng tận mắt nhìn thấy người yêu cùng người khác mặt đối mặt khiêu vũ kiểu đó, ai có thể chịu nổi.

“Làm sao có thể chứ.” Thi Vân Dạng cười nói, trong lòng có phần chột dạ. Tuy nhờ Lý Hâm nàng mới bắt đầu có hứng thú với nữ nhân, nhưng Lý Hâm cũng không đích xác là tình nhân của mình, cùng lắm chỉ được tính là tình một đêm. Đương nhiên nàng sẽ không dại gì để tiểu Chiêu biết được.

“Khó nói.” Hứa Chiêu Đễ cười nhạt.

“Đáng tiếc Thanh Diệp phải quay về Nhật, không thì sẽ càng náo nhiệt hơn.” Tả Khinh Hoan nhớ tới muội muội bị nghĩa phụ cấp tốc triệu hồi Nhật Bản. Bằng hữu, thân nhân, người yêu, nàng đều có, cảm giác rất hạnh phúc.

“Nếu người nhớ nàng, đôi khi có thời gian chúng ta bay qua Nhật thăm nàng.” Tần Văn Thư là một người yêu tri kỷ, điểm ấy không thể nghi ngờ.

“Àn.” Tả Khinh Hoan thân thủ quần lấy thất lung Tần Văn Thư. Ở bên cạnh người này, nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

Tần Văn Thư cũng ôm lấy eo Tả Khinh Hoan. Nàng hình như càng ngày càng thích cùng Tả Khinh Hoan làm ra những hành động thân mật.

“Màn khiêu vũ mặt đối mặt sau cùng của Lý Hâm và Thi Vân Dạng rất đặc sắc, làm cho người xem sôi trào nhiệt huyết.” Không hổ danh là hai mỹ nhân khiến vạn người say đắm, hai tên đó ở chung quả thực giống như hóa tình độn địa cầu.

“Ta xem Lý Hâm về nhà thế nào cũng bị xử phạt.” Tần Văn Thư nghe xong không khỏi nở nụ cười, Nghiêm Nhựt Vãn phồng chùng muốn ghen đỏ con mắt rồi.

“Không chừng là do Lý Hâm cố ý đó. Nàng a, ước gì bị Nghiêm Nhựt Vãn chà đạp chết ở trên giường. Một người cuồng việc như Nghiêm Nhựt Vãn chắc là lãnh lạc Lý Hâm không ít. Tên kia năm nay cũng đã hơn 30, đang ở độ tuổi như lang như hổ a, lại bị ép cấm dục lâu như vậy, quả thực là lòng tham không đáy, cho nên mới thường xuyên trêu chọc hoa đào, kích thích Nghiêm Nhựt Vãn điên cuồng chà đạp nàng. Đây mới là chân tướng.” Tả Khinh Hoan càng nói càng nghĩ phân tích của mình chắc chắn chính xác.

Tần Văn Thư không lời nào chống lại, chẳng lẽ đây là tình thú của Lý Hâm và Nghiêm Nhựt Vãn?

“Vấn Vấn, không cần sinh khí được không?” Lý Hâm quay sang lấy lòng người mà từ khi về nhà đến giờ vẫn trưng ra bộ mặt lạnh băng.

Nghiêm Nhựt Vãn vừa nghĩ đến màn khiêu vũ cháy lửa kia của Lý Hâm và Thi Vân Dạng, lại càng nổi giận.

“Vấn Vấn, người ta sau này sẽ không dám nữa, người tha thứ cho người ta đi mà, ta thề, nếu lần sau còn vi phạm ta sẽ biến thành kẻ xấu xí.” Lý Hâm nhỏ giọng mềm mại cầu xin tha thứ, thấy biểu tình không thể lay chuyển như trước của người yêu, thầm nghĩ không xong rồi, Vấn Vấn lần này bị chọc tức không nhẹ.

“Vấn Vấn, người phải hiểu một đám nữ nhân tụ tập cùng chỗ sẽ làm bộc lộ lòng tham hư vinh. Người ta không muốn kém hơn Thi Vân Dạng, tuyệt đối là do ta nhất thời kích động. Vấn Vấn đừng không để ý đến người ta được không, người ta biết sai rồi.” Thái độ trần thuật khẩn thiết của Lý Hâm chỉ kém không đời nào bụng tự sát nữa mà thôi.

“Nông cạn!” Nghiêm Nhựt Vãn lạnh lùng nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

“Đừng, ta nông cạn, ta ngực lớn ngực ghéch...” Lý Hâm thấy Nghiêm Nhựt Vãn rốt cuộc có phản ứng, nhanh chóng hòa theo Nghiêm Nhựt Vãn khinh bỉ bản thân và kiểm điểm một phen.

Nghiêm Nhựt Vãn nghe Lý Hâm nói xong, vừa thấy tức vừa thấy buồn cười, ngực lớn ngực ghéch, một nàng có thể nói ra.

“Được rồi, lần sau không được dùng lý do này nữa. Người đi ra ngoài trước đi, ta còn chút việc cần xử lý.” Nghiêm Nhựt Vãn cắt ngang Lý Hâm, miễn cho nàng càng nói càng quá đáng.

“A? Như vậy thôi sao?” Thế nào không giống như trong tưởng tượng của mình vậy nè? Vốn đoán trước sẽ được phạt một đêm vận động trên giường không ngừng nghỉ. Nhưng thực tế tàn khốc, Lý Hâm muốn khóc, người ta bị Vấn Vấn vắng vẻ lâu lắm rồi, ô ô...

Nghiêm Nhựt Vãn thời gian này quả thực bận rộn, nên vắng vẻ Lý Hâm hơn nửa tháng. Nàng dự định sau thời gian tối mịt tối mịt này sẽ xin nghỉ phép một tháng đưa Lý Hâm ra nước ngoài du lịch. Vốn tính đêm nay nói cho nàng, chẳng qua hiện tại nàng không dự định nói sớm, tiếp tục chịu khổ thêm vài ngày, ai biết nàng hôm nay không biết an phận.

Biểu tình của Lý Hâm giống như một đóa hoa héo thiếu nước trầm trọng, cụp đuôi ly khai thư phòng, nàng ghét nhất là kẻ cuồng việc.

Lý Hâm càng thất vọng, Nghiêm Nhược Vấn càng muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ, có thể coi đây là hành vi lãng mạn nhất mà Nghiêm Nhược Vấn làm cho Lý Hâm

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Phiên Ngoại 2

"Mẹ ơi, bức họa mỹ nhân trong thư phòng của gia gia là ai thế? Là nãi nãi (bà nội) phải không?" Tả Kinh Hoan làm nũng hỏi Lâm Tĩnh Nhân. Trong thư phòng của Tần Chính có một bức, thư phòng của Tần Văn Thư vốn cũng treo một bức giống hệt, nhưng từ khi mình không cho tiếp tục treo, nàng đã ngoan ngoãn cất đi. Thế nhưng Tả Kinh Hoan vẫn hiếu kỳ mỹ nhân trong tranh là ai. Lâm Tĩnh Nhân lắc đầu, người trong tranh cũng không phải là bà (mẹ chồng) của mình. "Có người nói, đây là tự họa của Lâm Chương." Văn Thư đã từng vẽ lại một lần, thấy đẹp, nên đưa cho bà ngoại xem qua. Bà liền kinh hô, nói rằng người trong tranh rất giống Lâm Chương năm đó... "Lâm Chương là ai? Có quan hệ với Lâm gia sao?" Tần Văn Thư cũng nổi lên lòng hiếu kỳ. "Lâm Chương là người của Lâm gia ở thôn Đông không có quan hệ gì đến Lâm gia ở thôn Tây của chúng ta. Gia tộc đó đã từng nổi danh hơn Lâm gia và Tần gia, có người nói mấy đời nhà họ sản sinh ra người người tài giỏi, nhưng mà thế hệ nối dõi hiếm hoi, gia cảnh càng ngày càng suy sụp. Đến thời của Lâm Chương chỉ còn một thân một mình, hoàn cảnh gia đình có chút bản hàn. Nhưng vẫn là dòng dõi thư hương, Lâm Chương tư chất thông tuệ, văn tài kiệt xuất, khí chất phi phàm, dung mạo như một vị tiên tử. Lâm Chương vốn gả cho Triệu Nham, theo gia đình chồng đi xa, chẳng qua Triệu Nham mất lúc còn trẻ. Do áp lực của gia tộc, nên bị ép gả cho một người khác, rốt cuộc là người phương nào chẳng ai biết được, dù sao lúc ấy là thời loạn, bản thân mỗi người còn khó bảo toàn, đâu có thời gian rảnh rỗi mà quan tâm người khác." Lâm Tĩnh Nhân cũng chỉ nghe qua mẹ mình đề cập một hai lần gì đó. "Nữ tử tên Lâm Chương đó thật phi phàm như vậy sao?" Tả Kinh Hoan nghĩ tên này có điểm quen thuộc, nhưng không thể nhớ là nghe ở đâu. "Àn, bà ngoại của Văn Thư chỉ thấy được Lâm Chương một lần, nhưng bà từng nói nữ tử đó là một người làm cho người ta chỉ cần gặp qua một lần sẽ cả đời khó quên. Ôn nhu nhã nhặn như ngọc, thấu triệt như thanh thủy, thoát tục như tiên nhân, đáng tiếc nàng sinh ở thời loạn." Mẫu thân chưa từng khen ngợi ai tuyệt vời như vậy, cho nên có thể hiểu được Lâm Chương năm đó là một nhân vật phong vân cỡ nào. "Vậy bà cùng gia gia?" Nếu gia gia treo tranh của người đó, nhất định là do ông ngưỡng mộ người ta đi. "Ta chưa từng nghe qua công công và Lâm Chương có qua lại." Chi tiết cụ thể, Lâm Tĩnh Nhân không rõ ràng lắm, hơn nữa những vấn đề này đều là chuyện cũ người xưa. Nếu không phải trùng hợp lần đó Văn Thư đưa cho mẫu thân coi bức tranh, bà cảm thán lộ ra vài lời, ai còn có thể nhớ tới người nữ tử tên Lâm Chương kia?... Tần Chính thật ra cũng chỉ gặp được Lâm Chương một lần, nhưng lần đó đã đủ làm ông kinh diễm cả đời, vẻ đẹp của Lâm Chương không chỉ đơn thuần là vẻ dung mạo. Mặc dù đến giờ phút này, Tần Chính đều có thể nhớ kỹ kinh hồng nhất niệm (chỉ cần liếc nhìn nhưng lại khiến người có ấn tượng sâu sắc) của lần đó. Chi tiết mất một cái đã sinh ra mất mát khôn nguôi, hận không thể gặp gỡ khi người chưa gả. Tần Chính và Lâm Chương chưa bao giờ có giao tập, bất quá chỉ do Tần Chính đơn phương nhất kiến chung tình, nên dẫn đến tiếc hận mà thôi. "Tần Văn Thư!" Tả Kinh Hoan đang nằm trên giường, bỗng nhiên hô to. "Có chuyện gì vậy?" Tần Văn Thư vừa chớp mắt lại bị tiếng gọi to của người bên cạnh làm hoảng sợ. "Lâm Chương hình như là bà ngoại của ta, khi còn bé mẹ ta từng đề cập tới bà ngoại, nhưng ta không để trong lòng. Bây giờ nỗ lực nhớ lại, mới chợt nhận ra bà ngoại ta tên là Lâm Chương. Vòng ngọc này chính là bà ngoại lưu lại cho mẹ ta." Tả Kinh Hoan hưng phấn nhắc đến chiếc vòng đính ước của hai người. Tần Văn Thư vô cùng kinh ngạc nhìn Tả Kinh Hoan. Trước đây nàng điều tra thân thế của Tả Kinh Hoan, tra được Tả Diễm đã không còn nhiều tư liệu nữa, cho nên lai lịch của Tả Diễm, bản thân nàng hoàn toàn không biết. Nữ nhân trong tranh được treo trong phòng sách của mình và gia gia, thì ra là bà ngoại của Tả Kinh Hoan, có lẽ đây là duyên phận, định chắc cả hai sẽ có sợi dây ràng buộc với nhau. "Ta không thể tưởng tượng một Lâm Chương tài hoa xuất chúng như vậy làm sao sẽ sinh ra một nữ nhi như mẹ của ta đây?" Tả Kinh Hoan cảm thán. "Mẫu thân và nữ nhi vốn là hai cá thể độc lập, cho nên cũng chưa chắc có điểm tương đồng." Tần Văn Thư giơ lên vòng ngọc đeo bên tay trái, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve một chút. Từ lúc Tả Kinh Hoan dùng nó làm quà tặng sinh nhật cho mình, nàng vẫn đeo ở trên tay, ngẫm nghĩ lại có lẽ đây là duyên phận do Lâm Chương dẫn dắt cho cả hai. "Người nói gia gia của người có phải thẩm mien bà ngoại của ta, cho nên mới bồi dưỡng người trở nên giống như bà hay không?" Tả Kinh Hoan đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ trong đầu. Tần Văn Thư suy nghĩ một chút, thật ra chuyện này cũng có vài phần chính xác. "Tần Văn Thư, chúng ta thực sự có duyên." Tả Kinh Hoan cảm thán một câu. "Àn." Tần Văn Thư vươn tay ôm cổ người yêu, ý muốn nhắc nhở người đang ở trạng thái hưng phấn kia nên ngủ sớm. Tả Kinh Hoan chôn mặt vào lòng Tần Văn Thư, dùng má cọ cọ một bên mềm mại, tìm đúng vị trí thoải mái, mới cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt bắt đầu đi vào giấc ngủ. Mặc kệ giữa nàng và Tả Kinh Hoan có nhiều ít ràng buộc, cũng không quá trọng yếu, mà quan trọng là, bây giờ hai người đã có thể cùng một chỗ. ----- "Tần Văn Thư, hình như gọi cả họ lẫn tên của người làm cho ta có cảm giác xa lạ." Có một ngày, Tả Kinh Hoan bỗng ý thức được vấn đề này "Ta quen rồi." Tần Văn Thư ngược lại không quá lưu tâm đến chuyện vặt này. "Nếu có cách xưng hô thân mật khác thì tốt hơn, Tần nhi, Văn nhi hay là Thư Thư thì nghe hay hơn?" Tả Kinh Hoan buồn nôn mà đặt ra một đồng tên. Tần Văn Thư cảm thấy các lông tơ trên cơ thể mình đều phải dựng thẳng lên. "Người chỉ cần gọi như cũ là được rồi." Tần Văn Thư nghĩ cách gọi trước giờ không có gì không tốt. Tả Kinh Hoan dùng cái giọng điệu vô cùng thân thiết này gọi tên mình ra, nàng mới cảm thấy lạ lẫm. "Nhất định phải có một tên gọi khác mới được." Tả Kinh Hoan bắt đầu trở nên bướng bỉnh với đề tài này. "Vậy gọi là Văn Thư, người nhà đều gọi ta như thế." Tần Văn Thư cảm thấy bản thân đối với nickname cái gì khó có thể chấp nhận. "Người nhà và người yêu không giống nhau, ta muốn một cái tên thuộc về riêng mình, Nhã Diễm Na (cách phiên âm bằng tiếng Trung của Athena) được không? Tiểu Nhã, tiểu Na thì sao?" Tả Kinh Hoan thật đúng là rất nghiêm túc trong việc đặt tên thân mật cho Tần Văn Thư. "Không được!" Tần Văn Thư kiên quyết cự tuyệt, nàng không muốn Tả Kinh Hoan càng nghĩ càng quá đáng. "Hay gọi là thân ái, bảo bối, honey, người thích cái nào?" Tả Kinh Hoan càng lúc càng hưng phấn. "Văn gọi là Tần Văn Thư đi." Tần Văn Thư chẳng hiểu vì sao, nghe Tả Kinh Hoan đặt ra mấy cái tên buồn nôn đó, lỗ chân lông sẽ nổi hết da gà. Quả nhiên nàng không thích phương thức biểu đạt quá mức nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Thượng Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

